FELAKETLER ÖNCESİ ALLAH VE EHLİBEYT YOLUNA SON ÇAĞRI

Yazar ve Araştırmacı
Güvenç Abdal Ocağından
Ali Sefa Dede

Hazırlayan: Leyla Özdemir Duman
Basım Tarihi: 2020
2. ci Baskı

Türkiye Adresi

Ali Sefa Dede
Cumhuriyet Mahallesi
1035 Sokak Yıldız Apartmanı
No: 10, Daire: 2, Didim / Aydin - Türkiye
Tel: 0 534 712 83 56

Almanya Adresi

Ali Sefa Dede
Nordl. Haup. Str.11
86517 Wehringen-Deutschland
Tel: 0 82 34 - 64 38

İsteme Adresi:

Augsburg Alevi Hacı Bektaş-i Veli Derneği e.V.
Gotenstr. 4, 86343 Königsbrunn
Fax: 0821 / 47 09 557
info@augsburg-hacibektasiveli-dernegi.de

İÇİNDEKİLER

Ayet-el Kürsü…….....01
Önsöz……..…….....…….....03
Kerbela Yolculuğu……..….....….....…....05
Hz. Ehlibeyt'in var oluşu.....13
İnsan olmanın vasıfları.....18
Adem´in Vasıfları.....19
Şeytanı Lain, İblisin, Adem'e verdiği şirretler.....21
Şeytan Lain.....22
Fatiha Suresi.....22
Ehlibeyt´in Fazilet Denizlerinden Bir Damla.....23
İmamet ve Velayetin Azamet ve Yüceliğini Bildiren Hadisler.....23
Kuşlar Hakk Muhammed Ali Çağırır.....29
Acı Söyler Dil Kadrini Ne Bilir.....32
Ya Muhammed Senin İçin.....34
Hz. Resullulah sallallah-u Aleyhisselam´ın Fazilet Denizlerinden Bir Damla….35
Bana Böyle Kardeş Yazma Allah´ım.....36
Hz. Ali'nin Doğum Günü Miladi 599.....41
İmam Aleyhisellam İmamet Hadisi.....43
Canım Şah'ı Merdan İmam Ali'dir.....45
Yazarken Muhammed Ali´yi Gördüm.....46
Kasır Devi ve HZ. Ali.....47
Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali'nin Fazilet denizlerinden Bir Damla.....48
12 İmam'larımızın Nur'u.....49
Hz. Ali Aleyhisselam 'ın Fazilet denizlerinden Bir Damla.....53
Şahım Merdan Ali'm Pir Olmadı mı.....66
Muhammed Miraca Vardığı Gece.....68
Hz. Allah'ın Velayet Nur'u Emirülmü'minin İmam'ı Ali Aleyhisselam hakkındaki İmam Aleyhisellam İmamet Hadisi.....70
Şah'ı Merdan İmam Ali´ye ve İmam Hüseyin'e Kurban Oluşum.....75
Hakk'a Kurban.....77
Başim Koydum Yüce Hakk'ın Yoluna.....83
Azrail Boşuna Gelmesin Yeter.....97
Hz. Fatıma-tı Zehra Aleyhisellam Annemizin Fazilet denizlerinden Bir Daml..102
Hz. İmam Hasan Aleyhisselamın Fazilet denizlerinden Bir Damla.....110
Hz. Allah'ın Yarattığı Tüm Varlıklardan HZ. Ehlibeyt´ine İkrar ve Ahit Alışı...111
Aliyen Veliyullaha Meleklerin İkrari.....111
Hz. Ali Hakkındaki Hadis ve Ayetler.....111
Nur'u Muhammed´in Kadırhumda Veda Hutbesinde Ümmetine Vasiyeti.....111
Kırk Hadisten Sonra.....119
Perişan Halimi Gör Hacı Bektaş.....121
Latife-i Nuriyye.....122
Günde bin kez secde kılasım gelir.....122
Koşup Peşi Sıra Gidesim Gelir.....123
Aliyen Veliyullah ve Kalp ve Dille İkrar Etmek.....125
Ahir Zaman Peygamber'imiz Gadir Humda Ümmetiile Vedalaşırken Velayet Nur'u Hz. Ali Hakkında Ümmetine Şu Vasiyette bulunmuştur.....126

Ezan ve Kammette Aliyen Veliyullah Hakkındaki Hadisler.....127
Faide.....127
Askeri Nur.....127
Aliyen Veliyullah ve Masumi Hadislerinden İrfan Latifeler.....128
Hz. Muhammed (s.a.v.), Hz. Şah'ı Velayet Emirülmü'minin İmam'ı Ali Aleyhisselam'ın Sırrını Açıklıyor.....130
Hz. Ali ve Fazli.....133
Benim Ali'm Bana Yeter.....142
Hz. Ali ve Şeyh Şibli.....143
Kitabım Erkanım Yolumsun Ali'm.....144
Güneşin HZ. Ali ile Konuşması.....144
Ziram Olayı.....146
Muhammed Ali ile Bir Olmadı mı.....147
Hz. Ali ve Hz. Ali'ye , Kanber Olmak.....149
Benim Ali'm Her Ali'ye Benzemez.....152
Gelin Görün Şah'ı Merdan Ali'yi.....153
Aliyen Veliyullah'in Genel Manası.....156
Aliyen Veliyullah Tevhidin Manasını İçermesi.....156
Hz. Allah'ın Sağlam Kalesi Hz.Şah'ı Merdan İmam'ı Ali'dir.....159
Konunun Neticesi.....160
Dünyadan Göçecek Müminler İçin.....165
Ölüye Telkin 165
Ehlibeyt Aleyhisselam Muhiplerinin mezarlarını ziyarette 165
İlim Kentinin Kapısı, Hz. Ali (AS)'den Özdeyişler.....167
Ali imran suresi (Kerbela Şehitleri için inen ayet) Kerbela anısına.....174
Kerbela……...175
Kanlı Kerbela (Değis)……...177
Hz. Ehlibeyt Darı ve Hz. İmam Hüseyin.....177
Şimdi Cenabı Hakk'ın Rahmet Nur'u, Hz. İmam'ı Hüseyin'in Fazilet denizlerinden Bir Damla.....183
Kerbela Çölünde Ağlar Bir Yigit.....188
Cenabı Hakk'ın Hidayet Nur'u Hz. Fatıma Anne'miz Şöyle Anlatıyor.....190
Yıllar Gelip Geçti Yılın Üstüne.....194
Hz. Selmanı Pak'dan Rivayet olunur ki.....196
Hz. Hızırı Arayan Padişah ve Yoksul Köylü.....200
Yetiş canımıza Sen Hızır İlyas.....205
Hz. Ali Bin Hüseyin İmam Aleyhisselam Zeynel Abidin Aleyhisselam'ın Fazilet denizlerinden Bir Damla.....205
Alemlerin İmam Aleyhisellami HZ. Muhammed Bin Ali İmam Aleyhisselam Muhammed Bakır Aleyhisselam'ın Fazilet denizlerinden Bir Damla.....210
Hakikatın Aşikarcısı Hz. Cafer Bin Muhammed İmam Aleyhisselam Sadik Aleyhisselam'ın Fazilet denizlerinden Bir Damla.....216
Mahlukatın İmam Aleyhisselam'mı Hz. Musa Bin Cafer İmam Aleyhisellam Kazım Aleyhisselam´ın Fazilet denizlerinden Bir Damla.....222
Rauf ve Mihriban İmam Aleyhisselam Hz. Ali Bin Musa Er-Rıza aleyhilselam'ın Fazilet denizlerinden Bir Damla.....226
Hz. Muhammed Bin Ali, İmam Aleyhisselam Hz. Muhammed Taki Aleyhisselam'ın Fazilet denizlerinden Bir Damla.....227

Nurun ve Lütfün Sahibi Hz. Ali Bin (Muhammed-Taki) Muhammed, İmam Aleyhisselam Hadi Aleyhisselam 'ın Fazilet denizlerinden Bir Damla.....229
Alemlerin Mevlası Kıyamet Gününün Sahibi Hz. Hasan Bin Ali, İmam Aleyhisselam Askeri Aleyhisselam'ın Fazilet denizlerinden Bir Damla.....231
Allah'ın Yeryüzündeki Velisine Son Hücceti Alemlerin İmam Aleyhisselam Hz. Hüccet İbnil Hasan, İmam Aleyhisellam Mehti Aleyhisselam'ın Fazilet denizlerinden Bir Damla……..……..235
Hz. Musa´nın doğumu.....239
Hz. İsa´nın Gaybeti….....239
Hz. Nuh´un Olayı 240
Hz. Musa Aleyhisselam İle Hz. Şuayb Peygemberin Öyküsü.....247
Bırak beni konuşayım.....252
İslamiyette Dönüm Noktası ve Asilerin Başkaldırışı.....253
Yalan dünya senin nene güvenem.....257
Bilen gelsin bilmiyeni neyleyim.....262
Yareli Muhammed, yaslı Muhammed.....271
Kefenin Cebi.....275
Menkür ve Menekir Melekleri 276
Osman bin Affan ve Ebubekir bin Kaufe ömer hattapbin ve Ebubekiri kızı Ayşe.....279
Hz. Ali'nin Halifeliği.....287
Kerbelâ'ya ahu zar etmeseydi.....288
Esti Fıtınası Yel Olur Gider.....294
Hatay Türkleri Arasına Giren " La İlahe İlla Ali" Vakası.....306
Medet Alim mürvet Alim gel yetiş.....309
Kerbelâ'ya ahu zar etmeseydi.....311
İmami Ali'nin Şehit Olusu.....314
Eyvah Şah'ı Merdan şehit olduya.....322
İmami Hasan.....325
Ehlibeyt.....327
Geyik ve İmam'ı Hasan.....332
Bir mürşidi kamil bulda öyle gel.....338
Kulun Kapısını Çalma Boşuna.....338
Ben Annem den ayrı düştüm düşeli.....345
İmamı Hasan'ın Şehit Oluşu.....347
Yıkılmışta gider İmam Hasan'ım.....357
Kanlı Yezid´in Saltanatı.....361
Müslüm Akil Küfe Yollarında.....370
Bir gün olur sana gelirim kardeş.....372
Elveda elveda sıla elveda.....374
Müslüm'ün Şehit Oluşu.....385
Vurma zalim vurma Müslüm Akil'e.....387
Vah benim Müslümüm, Müslüm Akilim.....390
Müslüm'ün Yavrularının Şehit Oluşu.....391
Var olasın Meşkür kardaş.....393

İki gonca gülü Müslüm Akil'in.....394
Hz. Hakk, Muhammed, Ali'nin Ehlibeyt Kervanı Kerbela Yollarında.....402
İmam Hüseyin'i sürgün etmişler.....404
Haber geldi bana o yüce dosttan.....415
Gelin görün bu sarayda neler var.....416
Komutan Hür.....420
Kerbela.....423
Şu Kanlı Yezid'ten Davacıyım Ben.....424
Şehit Olan Kayıs´ın Oglu, 2. Kays'ın Şehit Oluşu.....428
Seyyid Vakkas Oğlu Ömer'in Yezid Ordusuna Komutan Oluşu.....429
Buda Neki Kerbela'nın Yanında…….....…….....435
Kerbela'da Savaş Başlıyor.....437
Hz. Hür'ün Ehlibeyt Tarafına Geçişi ve Şehit Oluşu.....438
Eyvah Habib eyvah attan düştü ya…….....444
Yetiş Alim Kerbelâ'ya su getir.....445
Yolların olayım Şah Abbas senin.....449
Eyvah Ali Ekber'ime.....454
Hazret´i Zeynep'den İmam'ı Hüseyin'e sesleniş.....462
Kerbela Çöllerinde İmam Hüseyin.....464
Hz. Zeynep'den Zülcenah'a Ağıt.....473
Ayların dönmediğine dair kaynak, Diyanet Takviminden.....478
Bürünmüş yaslara kullar perişan.....480
Kerbelâ çölünde ağlar bir yetim.....482
Kullar Kerbela'dan haber getirin…….....…….....…484
Kerbelâ çölüne mekân kurulmaz.....487
Keşiş 7 Oğlunu Kurban Ediyor.....496
Kullar ya Hüseyin deyip ağlaşır.....499
Kardeş kavgasını kaldır ortadan.....510
Gardiyanlar vermiyor mu babanı.....512
Eyvah Kerbelâ'dan haber gelmedi.....513
Kerbelâ'nın gözü yaşıdır hey can.....515
Bir defter bir kalem bir de gözyaşı.....516
Abdest ve Cenaze İbadeti…….....….....518
Cenaze Yıkama.....519
Mümünlerin Günlük İbadeti.....521
Cem İbadeti.....527
Fatiha Suresi.....529
İhlas Suresi.....530
Ayet-el Kürsü.....531
Ali İmran Suresi.....533
Bakara Suresi ve açıklaması 535
Ehlibeyt Cem Davetiyesi.....536

12 Hizmet Sahipleri…….....….....536
12 Hizmete başlangıç.....537
CEM…….....….....537
Seccade Duası…….....….....537
Süpürge Duası…….....….....538
Tezekar Duası…….....….....538
Post Nişane…….....…….....539
Mumcu(Delilci) Duası…….....541
Miraçlama…….....542
Sakkacı…….....544
Sakkacının su dağıtırken okuduğu Mersiye.....545
Cemin bitiminde delili sır etme.....545
Makane.....545
Muhammed'in.....546
Eba Ahadin.....546
Min.....546
Ricaliküm.....546
Velakin Resulullah…….....547
ve Hatemenne beyyine ve kanAllah-u bi küllü şeyin Alima.....547
Yolu bir başkadır aşık canların.....547
Cenaze İbadeti.....549
Mahşer Yeri.....551
Kıyamet.....553
Ali Sefa'yı Tanıyalım.....555
Ben Alimden vazgeçmem….....…….....574
Hz. Fatıma Anne ile Buluştuk Dertleştik.....576
Durmuş da ağlıyor Fatıma Ana.....577
Hz. Hacı Bektaş-i Veli'nin Mucizesi ve Kerameti.....578
Almanya Yollarındaki Hacı Bektaş-i Veli.....579
Bulgar, Yugoslavya´da olaylı yolculuğumuz 580
Hz. İmam Hüseyin ile Dostluğumuz ve Şehit Çocukları.....582
Hacı Bektaş'taki Derviş.....583
Hz. İmam Hüseyin'den Yine Bir Anı.....584
Altınoluk Edremit Tarafındaki Damla Dede.....585
Münih Yolundaki Bin Yediyüz Senelik Yatan Şehit.....587
Hz. İmam Hüseyin ve Meryem Anne.....589
Kalk Gel Neredesin Şah-ı Merdanım.....590
Yeşerecek Elbette.....591
Son Söz…….....……..592
Yazarımızın Diğer Kitapları….....….....592

Merhaba Canlarım Sefa Geldiniz

Sevgili Dostlarım, sevgili canlar
Merhaba canlarım sefa geldiniz
Büyükten küçüğe bütün insanlar
Sevgili canlarım sefa geldiniz.

Sefalar geldiniz, şeref verdiniz
Gönlümüze kalbimize girdiniz.
Gönül köşkümüze bir taht kurdunuz
Merhaba canlarım sefa geldiniz.

Tarihlere ışık tutan tanıklar
Şehit evlatları, bağrı yanıklar
Sayın misafirler, sayın konuklar
Merhaba canlarım sefa geldiniz.

Bizde mihmanlara Hızır´dır derler
Yardımcınız olsun Erenler, pirler
Sizden hoşnut olsun gök ile yerler
Merhaba canlarım sefa geldiniz.

Yolumuza feda olsun bu canım
Çünkü ben halkını seven insanım
Ehlibeyt dostları baş tacım benim
Merhaba canlarım sefa geldiniz.

Ali Sefa der ki; yolumuz Hakk´tır
Kalbimiz temizdir, gönlümüz paktır
Kerbela´dan beri derdimiz çoktur
Merhaba canlarım sefa geldiniz

Ayet-el Kürsü
Bismillah diyerek geldik cihana
Hakk´ı zikreyledi dilimiz bizim
İrrah menirrahiym deyip durduk divana
Bizi karşıladı Ali´miz bizim

Allahü la ilahe illa hü dedik
Birlik kapısından içeri girdik
Ehlibeyt´i görüp darına durduk
Ali´ye bağlandı yolumuz bizim

Hüve el hayyülkayümü Kudret nurumuz
Kırklar derğahında Ali pirimiz
Ehlibeyt yoluna koyduk serimiz
Evel ahır budur halimiz bizim.

La te´huzühü sinetün´le vardık secdeye
Muhammed Ali´dir Ali Hakk diye
Bizde birlik vardır ikilik niye
El ele el Hakk´a elimiz bizim

Ve la nevmün lehu ma fiyssemavati der dilimiz
Muhammed aşkına yandı serimiz
Kudret kandilinde gizli sırrımız
Evvel Ali sonra Veli´miz bizim

Ve mafiyl´ardı ile durduk divana
Gönlümüz bağladık 12 İmam´a
Menzelleziy yeşfe´u dedik Kur´an´a
İkrarlıdır el bel dilimiz bizim

İn dehu illa biiznihi ya´lemü dan geçmeyiz
Biz bu sırrı her nadana açmayız
Yezid´in elinden şarap içmeyiz
Kudretten geliyor dolumuz bizim

Ma beyne eydiyhim diyerek biz candan geçtik
Ve ma halfehüm diyerek Ali´yi seçtik
Aşkın badesinden kanarak içtik
Açıldı gönülde gülümüz bizim

Ve la yuhiytüne bişey´in min´ilmihi
´B´ nin noktasından aldık bu ilmi
Enel Hakk diyerek gördük bu zülmü
Aktı gözyaşından selimiz bizim

İlla bima şae diyerek döndük dolandık
Şah Hüseyin ile al kanlara bulandık
Kanlı Kerbela´da kavrulup yandık
Al kana belendi çölümüz bizim

Ehlibeyt Yolunun Hizmet Neferleri

Vesi´a kürsiyyühüssemavati vel´arda´ı
Aşığın sadığın bitermi derdi
Şah Hüseyin´im yetmiş üç şehit verdi
Kırıldı kanatla kolumuz bizim

ve la yeüdühu hıfzuhüma ile divana vardık
Ol yüce divanda Ali´yi gördük
Öptük ayağını yüzümüz sürdük
Sordu hatır ile halimiz bizim.

Ve hüvel´Aliyyül´aziymü dir Şah´ımız
Kur´an-ı Natık´tır Ali Şah´ımız
İki cihanda da kıblegahımız
Ayet-el Kürsü´dür velimiz bizim

Ehlibeyt aşkına indi bu ayet
Ehlibeyt nurundan oldu hidayet
Okur isek sıtkı ihlas ile şayet
Lalu gevher olur dilimiz bizim

Velayet nurumuz Ali´dir Ali
Pirim Hünkar Hacı Bektaş-i Veli
Birlikte kurdular bu güzel yolu
Yüce Hakk´a gider yolumuz bizim

Kur´an bize Hakk´tan gelen fermandır
Ehlibeyt ise derdimize dermandır
Hakk yoluna her daim kurbandır
Canımız serimiz malımız bizim

Allah kendi Kudret nurundan yarattı
Ehlibeyt ile cennetini donattı
Ehlibeyt´i bize emanet etti
Kur´an Ehlibeyt velimiz bizim

Nübüvvet nurunu Muhammed aldı
Velayet nurumuz Ali´de kaldı
Hidayet nurundan Fatıma geldi
Firdevs ala oldu ilimiz bizim

İnayet nurumuz İmam-ı Hasan
Ayet-el Kürsü´dür Kur´an´da yazan
Mağrubdan maşrığa seherde esen
Dostla selamlaşır yelimiz bizim

İmam Hüseyin´dir Rahmet nurmuz
Kalu´da Bela´da gizli sırımız
İki cihanda da külli varımız
Tek bir tutunacak dalımız bizim

İşte Ehlibeyt Hakk´ın nurudur
Yüce Hakk Teala´nın külli varıdır
Kudret kandilinin gizli sırrıdır
Zahirde batında Ali´miz bizim

Aşığın sadığın figanı dinmez
Yanıpta kavrulsa ateşi sönmez
Verdiği ikrardan asla hiç dönmez
Savrulsa semaya külümüz bizim

Hakk´ın yolu için candan geçeriz
Ehlibeyt dostunu bilip seçeriz
Dost elinden zehir olsa içeriz
Dostan gelen zehir balımız bizim

Yolumuz çetindir sürmek zor derler
Ateşten gömlektir kızgın kor derler
Her yolda bir cömert deli var derler
Ali Sefa´m yolda delimiz bizim

öNSöZ

Ey sevgili canlar, ey sevgili dostlar kitabımızın ön sözü olarak içimden geldiği gibi konuşmak istiyorum. Arife tarif gerekmez nasıl söylesem, nasıl anlatsam bilemiyorum, şu güzelim dünyamızın geldiği hale bakın, her taraf barut fıçısı gibi. Katliamlar, zulümler, işkenceler, canlara kıymalar, faili mechuller, adam kayırmalar, suçsuz yere insanların insanlara iftara yalan dolan ile cezalar vermesi, açlıklar, sefaletler, savaşlar, depremler, doğal afetler ne tarafa dönerseniz insanın içi kararıyor. Bunca olayların tek bir sebebi var o da cehalet, tüm bu olayların tek bir sorumlusu var bu da insanoğlunun insanlık vasfını yitirecek kadar canavarlaşmasıdır.
Geriye dönüp bıraktığımız son kırk veya elli yıla bakıp ibret almıyoruz. Birinci ve ikinci dünya savaşlarında da insanoğlu çok azgınlaşarak canavarlaşmıştı. Sonuç ne oldu? Milyonlarca insan katledildi, zulüm gördü, soykırımı yaşadı, katliam yaşadı, işkence gördü, aileler parçalandı, milyonlarcası sakat kaldı. Kazanan kim oldu? Hiç kimse, sadece kör nefsine uyan, insanların inanç ve duygularını, milli zaaflarını kamçılayan, cehalet karanlığındaki şuursuz ve gaflet uykusundaki saf insaların saflığından yararlanan, talan ve sömürü çarkını kendinden yana çeviren, dünyadaki gözü dönmüş siyaset adamlarının sayesinde, bakın şu güzelim dünya nerelere sürüklendi.
Şu anda dünyanın geldiği nokta benim nazarımda şöyledir; kör kütük sarhoş üstelikte ehliyeti olmayan bir şöförün kullandığı bir otobüs son surat gidiyor, üstelik otobüsün frenleride tutmuyor, içindeki yolcularda ha bire şöförü alkışlıyor. Otobüsün ya şaranpole yuvarlanacağından ya da bir keskin virajdan uçacağından kimsenin haberi yok. Dedim ya kör ve kara cahil insanlar dünyanın veya kendilerinin başındaki şuursuz siyasetçileri, bilinçten yoksun politikacıların her yalanını, yanlışını alkışlarsa, sarhoş otobüs şöförünü alkışlar misali, onlarda, söför de, yolcularda aynı otobüste takla atacaklar ama iş işten geçtikten sonra neye yarar.
Bu dünya Nuh´un gemisini andırıyor, herkes eline bir burgu almış geminin altını delmeye uğraşıyor. Yolcularda gemiyi parçalayanlara alkış tutuyor, yalnız geminin gidecek bir limanı, demirleyecek bir barınağıda yoktur. Bakalım bu gözü dönmüş gözünü kin ve nefret bürümüş insanoğulları daha kendi ayaklarına ne kadar balta

vuracaklar. Bizden uyarması, ben siyasetçi değilim siyaseti sevmem fakat siyasetcilerin dalaverelerini iyi anlarım. Görünen dağ kılavuz istemez, dünyanın freni tutmuyor, samanlık yanar ise farelere de kalmaz bizden söylemesi. Geldiğimiz son durak maalesef hiçte iç açıcı değil, insanların geldiği noktada insanlar ne birbirine, ne adalete, ne yargıya, ne geleceğine, ne patronuna, ne siyasete, ne siyasetçiye ne de gelecek yarınlarına güveniyor. Bu durum gelecek felaketin, doğal olan veya olmayan afetlerin habercisi değil midir? Felaketler artık trompet çalarak geliyor, vahimiyetin büyüklüğünü tarife gerek yok, o gelince bir çokları ortadan silinecektir.
Sevgili canlar kitabımızın içinde bir çok yerinde değindim, Allah rızası için kendinize gelin ne olursunuz, Hz. Peygamber efendimizin bir sözü vardır; ´**Herkes kendi bulunduğu mıntıkayı temizlemiş olsa dünyada pis yer kalmaz**´ diyor.
Bakın bizim Bektaşi baba erenlerini öbür dünyaya götürmüş, hem cenneti gezdirmiş hem de cehennemi gezdirmiş. Bektaşi baba Cenabı Allah´a demiş: **"Ya Rabb, buraları senin isteğinle mi dolduracaksın, kullarının isteğine mi bırakacaksın?"** demiş.
Cenabı Hakk Teala: **"İnsanlar nereyi isterse bizde onları oraya koyuyoruz"** demiş.
Bektaşi baba gülmüş: **"Ya Rabb, cennetin bu kadar güzelliğini bırakırda, kim cehennemin ateşine girmek ister?"** demiş.
Cenabı Hakk Teala: **"Cebrail, Bektaşi babayı alıp dünyaya götür, cennet ile cehenne- me giden yolları buna göster"** demiş.
Cebrail Bektaşi babayı alıp dünyaya, cennet ile cehennemin yol kavşağına bırakır.
Bektaşi babaya: **"Bak bu cennete giden yol, fakat cennetin yolu öyle çetin bir yol ki taşlık, kayalık, dikenlik, keskin uçurumlar, sarp kayalıklar, yalçın dağlar, kaygan zemin, ta zirveye binbir mesakkatla çıksan bile, ayağın bir kaymaya görsün, doğru uçurumdan aşağı gidersin. Kurtulma şansın hiç mi hiç yok. Zar zor ilerleyip, dağları aşıp, tepeleri geçip ilerledikçe, yolun sonu genişliyor. Cennete yaklaştıkça engeller ve engebeler ortadan kalkıyor. Fakat zemin kaygan olduğu için cennetin kapısına kadar çok dikkatli yürümen şart, ayak kayınca ayakta durma şansın yok"** diyor.
Bektaşi baba geri gelip birde cehenneme giden yolun başlangıcına geliyor ki; dört şeritli otoban, ne engel var ne engebe, dümdüz ova, son surat alabildiğine gidebilirsin.
Bektaşi baba dönüyor Cebrail´e: **"Vallahi Cebrail baba, bu engelsiz engebesiz yol varken, kimse cennete gitmeyi istemez. Şimdi her şeyi iyi anladım"** demiş. Şimdi de dünya yalancıların, dolandırıcıların, üç kağıtcıların elinde kaldı. Ne Allah sevgisi ne de iman korkusu var. Bin bir türlü yalan dolanın bini bir paraya, işte felaketin ayak sesleride bu taraftan geliyor. Allah´ım tüm mazlum insanları gelecek tüm felaketlerden korusun. Ne desekte bu insanoğlunu bu gaflet ve delalet uykusundan uyarsak diye çırpınıp duruyoruz, Allah´ım sonumuzu hayıra getirsin.
Ayrıca bu kitabımı yazarken bana gece gündüz var gücü ile destek veren, aylardır gecesini gündüzüne katarak, kitabımızın yazılışında, dizilişinde, okunmasında kontrolden geçmesinde en büyük emeği veren dernek başkanımız Leyla kızımıza huzurlarınızda binlerce defa sonsuz teşekkürlerimi ve şükranlarımı sunarım. Verdiği emekleri hizmetleri ve destekleri sadece ve sadece Allah rızası için yaptı. Yolumuzda hizmet etmek için her türlü fedakarlığa katlandı. Tanrı iki cihanda da yüzünü ak, gönlünü pak eylesin, Hz. Ehlibeyt emeklerini boşa vermesin. huzurlarınızda şükranlarımı sunarım. Sonsuz teşekkürlerimi bildiririm, hepisine minnettarım. Tanrı hepisinden razı ve hoşnut olsun.

KERBELA YOLCULUĞU

Sevgili canlar, aziz ve muhterem dostlar, sizlere bütün Tanrı dostlarını ilgilendirecek gelecekle ilgili gerçekleri anlatmaya çalışacağım. İnanıp inanmamak siz aziz dostlara kalmış birşeydir. Ben bir defa yemin vereceğim ki vebali günahı altında kalmayayım. Birinci konu 2010 - 2012 yılları içerisinde gördüklerimi anlatmaktır. Dediğim gibi vebal altında kalmamak için, bunları anlatmam bana tembih edildiğinden görevim gereği olarak anlatıyorum.

1. olay:

Bir gün Hz. Fatıma Anne´miz beni çağırdı ve beraberce Cenabı Hz. Allah´ın divanına gittik. Cenabı Hakk´ın kapısında, Hz. İmam Hüseyin´in Kerbela´da esir düşen ve İstanbul´da şehit olan iki yavrusu; Sakine ve Seyit Ali Hüseyin vardı. Allah-u Teala bizlere şöyle dedi: **"Dünyadaki tüm insanlar artık azdı, yoldan ve dinden çıktılar. Bende onlara karşı rahmet kapılarımı kapatıp, bütün dünyayı tufana boğup, kıyameti koparacağım. Herkes ne hali varsa görsün"** dedi.

Hz. Fatıma-tı Zehra Anne´miz bana yalvardı: **"Evladım Ali Sefa, sen Cenabı Hakk´a yalvarda rahmet kapılarını yüzümüze kapatmasın, eğer kapılar kapanırsa Hz. Hüseyin´in yavruları çok korkacaklar"**dedi. Gerçektende o iki masum yavru durmadan ağlıyorlardı.

Ben Hz. Fatıma Anne´mize diyorum: **"Canım Anne´ciğim, siz Cenabı Allah´ın en kutsal Ehlibeyt´isiniz, sen neden Cenabı Hakk ile konuşmuyorsun da, benim yalvarmamı istiyorsun?"** dedim.

Hz. Fatıma Anne: **"Evladım Ali Sefa, şu anda Cenabı Hakk´tan bizim konuşmamıza destur yoktur. Biz ancak ruzi mahşer yerinde konuşacağız. O zaman herşey bize bağlı olacak. Ama şu an siz yalan dünyada olduğunuz için sizin herşeyi konuşmaya hakkınız ve yetkiniz var, ta ki amel defteriniz kapanıncaya kadar. Burası sizin orası gibi değil, ne olursun kapılar kapanmadan Allah´a yalvar ki yavrularım korkmasınlar"** dedi.

Bende çok yalvardım ama Cenabı Hakk beni dinlemedi, rahmet kapılarını çekti kapattı. O an İmam Hüseyin´in iki yavrusunun feryadı figanı tüm yerleri ve gökleri çınlattı: **"Yine mi Kerbela´yı yaşayacağız? Yine mi o zulümün içine düşeceğiz? Zaten Kerbela´dan bu yana acılar içerisindeyiz"** dedikçe yüreğim parçalandı. Zaten Fatıma Anne´miz kendinden geçmişti. Dizlerinde derman kalmamış, ayakta duramıyordu. Hem çocuklar hemde Fatıma Anne vurgun yemiş dut yaprağı gibi titriyorlardı. Dayanamadım, Cenabı Hakk´a var gücümle çağırdım: **"Ya Rabb, ben senin bir kulun olarak bu masumların düştükleri durumlara yüreğim parçalanıyor dayanamıyorum da ya Sen bir Tanrı olarak bu mazlumlara hiç mi acımıyorsun? Yaptığın iş sana yakışıyor mu? Zalimlerin yüzünden bu iki masum yavrulara niye acı çektiriyorsun? Bunların suçu günahı ne ki bu masum şehit yavrulara acımıyorsun? Kerbela´dan bu yana çektikleri yetmedi mi? Hz. Hüseyin bu yaptıklarını görürse sana gücenmez mi?"** dedim.

Cenabı Hakk Teala tekrar rahmet kapılarını açtı ve bana dedi ki: **"İzzetim celalim hakkı için, kıyameti şu an koparacaktım ama sizleri şimdilik şu İmam-ı Hüseyin´in iki sabu şehit yavrularına bagışlıyorum, varın bu sabulara dua edin. Git tüm insanlara söyle artık vakit doldu, zamanları kalmadı, herkes kendine çeki düzen versin, felaketler başlamadan başlarının çarelerine baksınlar"** dedi. Bizler Tanrı´ya şükürler ve hamdu senalar ettik.

Hz. Fatıma Anne´miz döndü: **"Bak evladım kendin gözlerinle gördün, Tanrı´nın hiç şakası yok. Bak burası ne kadar sıkı ki biz bile bir tek kelime konuşamıyoruz,**

varın gerisini siz düşünün. Git tez elden herkese söyle, herkes kendine çeki düzen versin. Kapılar kapanınca kimsenin şansı kalmayacak herkes ne yaparsa kendisi için yapar" diye tembih etti.

2. olay:

Bizi mahşer yerine götürdüler. Bütün Peygamber´ler ´U´ şeklinde yan yana dizilmiş, dünyadan göçüp gelen ümmetlerini bekliyorlar. Mahşer yerinin giriş kapısının sağ tarafında Hz. İsa Ruhullah, sol tarafında iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa Resullullah duruyorlar.

Hz. Peygamber efendimiz bana seslendi: **"Evladım Ali Sefa, bak görüyorsun günde 1,5 milyon insan dünyadan bu tarafa geliyor. Allah şahidim bütün Peygamber´ler diken üzerindeyiz. Aylar geldi geçti, sadece iki tane ameli salih ümmet bu tarafa geçti. Biri Hz. İsa Peygamber´in ümmeti olan bir erkek can, bir taneside Musa Peygamber´in ümmeti olan bir anne can. Diğer insanları melekler tordan tekneye balık boşaltır gibi, arasat meydanına döküyorlar. Tümü mazgal deliklerinden aşağıya cehenneme dökülüyorlar, feryatları yeri göğü inletiyor"** dedi.

Bütün Peygamber´ler adına Hz. Resullullah (s.a.v.) efendimiz bana şunları söyledi: **"Ali Sefa, bak gözlerinle gördün artık insanoğlunun yaptıkları melametliklerden dolayı Tanrı´nın yüzüne bakamaz olduk. Çok yakında insanoğlunun, tüm dünya halkının başına büyük felaketler gelecek. Felaketler başlamadan yüzlerini Allah´a dönsünler. Allah´a sırtlarını dönmesinler, büyük felaketler, savaşlar çıkacak. İnsanoğlu azdı, hele benim ümmetlerime ne demeli ben onlar için ne fedakarlıklar yaptım da, bir tanesi gelip yüzümü güldürmedi. Ben onlara ne yaptım da beni Allah´ın huzurunda bu kadar mahcup edip utandırıyorlar? Git herkese gördüklerini anlat. Zaman doldu, son aşamasındasınız, rahmet kapıları kapanacak, bizlerden tekrar hatırlatması"** diye uyardı.

3. olay:

Hz. İmam Hüseyin ve Hz. Celal Abbas şehitlerden bir ordu düzmüşler, elbiseleri siyah, içleri ise kan renginde. Hz. İmam Hüseyin ile Hz. Celal Abbas bana dönüp: **Ali Sefa, zaman doldu, artık insanoğlunun içindeki azgın, sapkın, hayasız münafıklarına dur diyeceğiz. Eğer elimize kılıcımızı alırsak yer yüzünde münafık bırakmayız. Git ateistlere bile söyle ki biz herkesin, zararı olmayanların da kurtulmalarını, yola gelmelerini istiyoruz. Ama rahmet kapıları kapınınca kimseye sanş tanımayacağız"** dediler.

Allah şahidim olsun ki ben sadece gördüklerimi size anlatıyorum, hiç bir ilavem olmadı, bu yüzden kitabın adını; **´Felaketler öncesi Allah ve Ehlibeyt yoluna son çağrı´** koydum. Sevgili canlar bir çok insan bana gülüp geçecektir. Belki bazı ateist gruplar da güler ve bunlar deli saçmaları derler. Bir deli bir göle taş atmış, kırk akıllı çıkaramamış.

Bende bu yolun delisiyim. Gerçekleri anlatmak mecburiyetindeyim, bana taşı göle attıranlar sıkıca tembihlediler: **"Sen bunları söyle ve sonrasını bize bırak, gerisini yolun sahipleri halledecek"** dediler. Ben acizane Ali Sefa olarak gereken ne ise söyledim, aranızdan çekilirim. Herkesin bildiğini tekrar tekrar okuma şansı yok artık, dünya felaketin eşiğinde uyanın.

4. olay:

Yolun sahipleri bana: **"Ali Sefa, 60 yıldır bize, beni Kerbela´ya gönderin diye yalvarıyorsun. İzin verin gidip Hz. Hüseyin´e yüzler süreyim diyorsun. Bizden izin çıktı. Çok yakında sana haber gelecek, seni görevli olarak Kerbela´ya göndereceğiz.**

Gidip bazı gerçekleri görmen gerekiyor. Bazı gerçekler aramızda sır olarak kalacak, bazılarını ise topluma anlatacaksın. Yalnız Irak çok karışık, bunun ucunda ölüm de var" dediler.
Ben sevinerek: **"Canım feda olsun sizin yolunuza, daha güzel, benim kanımda Hz. Hüseyin´in ve O´nunla beraber şehit olan 73 masumu pakların kanına karışır. Bir insan sevdiğinin uğruna canını feda etmezse, o zaten sevgi degildir"** dedim. Sözlerim çok hoşlarına gitmiş olacak ki gülüştüler.
Velhasıl, aradan çok zaman geçmeden yolun sahipleri bir kapı açacaklar derken; Köln şehrinde kendi seyahat acentası olan bir arkadaş aradı ve: "Dede, biz ´Almanya Alevi-İslam-Birliği´ olarak bir karar aldık. Alevi din önderlerinden bir çok dedelere haber saldık, bunlardan bir tanesi de sensin. Bizimle Kerbela´ya gelmek ister misin?" dedi.
Aklıma hemen yolun sahiplerinin tembihi geldi; **´Seni oralarda çok çetin zorluklar bekliyor. Sakın yolumuzdan kimseye ödün taviz verme, bildiğin doğrulardan şaşma´** demişlerdi.
Bende hemen o arkadaşa: **"Sakın beni oralara götürüpte, yolumdan taviz vereceğimi beklemeyin"** dedim.
Adam: "Olur mu dedeciğim, biz seni din önderimiz olarak seçtik, iyi bir aşıkta bulabilirsen size orda Cem yaptıracağız. Oranın din insanları ile tanışıp onlara aleviliği tanıtacağız" diye güzel ve çok tatlı dil döktü ve devam etti: "Siz sadece 300 Euro bağışta bulunacaksınız, gerisini ordaki Hz. Ehlibeyt dostları karşılayacaklar" dedi. Bu vaadlerin hiç biri doğru çıkmadı, sadece vaad ettikleri türbelere götürdüler, bundan dolayı kendilerini şükranla anıyoruz. Oraya varınca işin gerçek yüzünü anladık, bizleri balıklar için yem olarak kullanmak istediler. Alevilikten koparıp, asimile politikası ile sunnileştirmek veya şialaştır- mak istediler. Bizler Ehlibeyt yoluna bir kişi kazandırmak için, yola bağlamak için milletin ellerini ayaklarını öperken, onlar bizi tamamen Hz. Ehlibeyt´in kültüründen koparmak istediler. Sağlam bir kayaya çarptıklarını sonradan farkettiler fakat üzülerek söylüyorum bazı insanlara istediklerini yaptırdılar. Biz on kişilik grubumuz ile Hz. Ehlibeyt yolundan, inancımızdan asla ödün vermedik. Almanya´dan yola çıkacağımız gün Bağdat´ta bombalı saldırıda 85 kişinin öldüğü haberi gelmişti, Kerbela´da da aynı tür bombalı saldırıda 18 kişi öldürülmüştü.
Bizim Cem evinin genç ve yaşlı üyeleri bana bizim için de sor, bizde gelelim diye yalvardılar. Hepside Hz. Hüseyin uğruna gözlerini kırpmadan ölümün üzerine gidecek kadar cesur, mert ve Hz. Ehlibeyt´in sadık dostlarıydı. Ben onların yalvarmalarına dayanamadım.
İlk başta, bu yola benimle beraber baş koyan can veren, hizmet veren eşim şöyle dedi: "Bu yolda öleceksek beraber ölürüz. Kerbela şehitlerine kurban gerekse, iki kurban da bizden olsun" dedi.
Bu yola yıllarca emek veren Muharrem abimiz, Ahmed-i Muhtar gibi coştu: "Bende bu yolda kurban olmak istiyorum" dedi.
Onun eşi lakabı Kara Fatma olan, Hz. Fatıma Anne'mizin yerini aratmayan, Fatma annemiz de kükredi: "Dede, arslanın dişiside arslandır. Bu canı ben bu günler için taşıdım, beni de yaz. Bir kurbanda Hz. Ehlibeyt´e benden olsun" dedi.
Kerbela Aymagah´da, Zeynep Anne´nin yerini aratmayacak kadar cesur ve mert, yaşının daha baharında, gözlerinden yaş yanaklarından kahır dolu gülücükler eksik olmayan, benim birtanecik evladım; Cem evi başkanımız Leyla kızım aradı: "Dedem duydum Kerbela´ya kervan düzmüşsünüz, Aymagah Zeynep´siz olmaz. Kurban sayısını arttırın, ahu gözlü ceylanlardan da kurban olur, benide Hz. Hüseyin´e kurban yaz" dedi.

Dedim: “Evladım, sen daha murat üzerindesin, iki tane körpe civan yavruların var, onlar daha buluğ çağındalar, onlar sensiz yapamazlar” dedim.
Leyla kızım: “Şehriban Anne´nin de körpe yavruları vardı. Gün bu gündür, candan geçmezsen cananı bulamazsın. Mutlaka bende geleceğim, yoksa iki elim iki yakanda olur” dedi.
Onun peşinden, meltem yeli kadar engin, seher yeli kadar gönülleri okşayan, ceylanlar kadar mazlum ve engin, gönülleri bakışlarıyla dağlayan, içine kapanık, dili ile değil yüreği ile konuşan, Hz. İmam Hüseyin´in kızı Sakine gibi mahçup bakışları ile herşeyi konuşmadan anlatan, benim çok değerli yol evladım Songül kızım aradı: “Bende geleceğim, bu canda Hz. Hüseyin´e kurbandır, beni de yaz” dedi. Onunda daha beş yaşında ceylan gözlü bir yavru kızı vardı.
Dedim: “Evladım, o ufacık yavrun sensiz yapamaz” dedim.
Songül kızım: “Dedem, Hz. Şehriban Anne ne yapmışsa, bende onu yaparım” dedi.
Münih´ten Seyit can beni aradı. Sanki Fırat suyundan Hz. Hüseyin´in yavrularına su getirmeye giden Celal Abbas misali: “Dedem, hiç itiraz istemem benide yaz. Benim kanımda İmam Hüseyin´in kanının üzerine aksın. Yaşayıpta ne olacak sanki, hiç olmazsa Hz. Hüseyin´e kurban oluruz da, bu dünyanın çerinden çöpünden kurtuluruz” dedi.
Gerçekten bizim Seyit´in, Celal Abbas´dan alınan bir cömertliği var, varını yoğunu bu yola adamış gözü pek, yüreği Ehlibeyt sevgisiyle dolu bir canımız.
Yine Münih´ten, çok değerli ve çok temiz kalpli, kanadı kırık bir güvercin misali, yolumuz için çırpınan Alim canımız aradı: “Dede, bende sizinle geleceğim, bende Hz. Ehlibeyt yoluna şehit olmaya geliyorum, beni de yaz" diye tekbirlenmiş kurbanlık koç gibi coştu. Çok ama çok, gerçekten değerli, hormonsuz kır çiçeği gibi, çileye kahıra dayanıklı, Hz. Ehlibeyt yoluna tüm benliğiyle teslim olmuş, Hz. Fatıma Anne’mize komşu olmaya laik olan Bad Wörishofen´den Zeynep anneyi hastalığından dolayı ziyarete gitmiştik.
Bizi görünce ağladı: “Dedem, nerelerdesiniz, ne yapıp, ne işliyorsunuz?” dedi.
Dedim: “Anne, biz Allah izin verirse Kerbela´ya gidiyoruz, hakkını helal et”.
Hemen yukarı kalktı ve: “Bende sizinle geleceğim, eğer gelmezsem Hz. Fatıma bana darılır, küser. Durumum iyi değil, ölürsem cenazemi Hz. Hüseyin´e teslim edin, O beni yanı başına koyar. Öleceğimi bilsem de, mutlaka sizinle geleceğim” dedi.
Ardından bizim Aşık Mustafa aradı: “Dedem, bende sizinle geleceğim. Hz. Nesimi gibi derimi yüzeceklerini bilsemde, Mansur gibi çarmığa gerileceğimi bilsem de, Pir Sultan gibi dar ağacına çekileceğimi bilsem de, yinede sizinle geleceğim” dedi.
Bu canların cömertliklerini ve fedakarlıklarını görünce ben kendi kendime baktım utandım. ´Yahu Ali Sefa, sende kendini birşey sanıyormuşsun. Bak dünyada ne güzel canlar, ne fedakar insanlar varmışta senin haberin yokmuş. Bu yolun Zeynep Anne´leri, Fatıma Anne´leri, Sakine Anne´leri, Ümmü Gülsüm Anne´leri ne kadar çokmuşta, senin haberin yokmuş. Hele mümin canların her biri Müslüm Akil kadar fedakar, Ahmed-i Muhtar kadar cömert, Celal Abbas kadar cesurlarmış. Sen neden bunca yıldır ümitsizliğe kapılıp durursun´ diye kendi kendimi suçladım durdum.
Yalnız ben bu olayları yaşarken, beni Kerbela´ya götürecek insanların benimle gelmek isteyen insanlardan haberi yoktu.
Onlara telefon açarak: “Güzel canlar benimle birlikte gelmek isteyen dokuz kişi daha var. Onlar benden bir adım daha öndeler, ya bizi 10 kişi olarak kabul edin ya da beni de listeden silin” dedim. Onlarda sağ olsunlar bizim isteğimizi kabul ettiler.

Kerbela´ya gideceğimiz kesinleşince, gidecek canların yakınları, hısım akrabaları, eş dostları beni suçlamaya başladılar: “Dede, sen bu insanları bile bile ölüme götürüyorsun, onların vebali senin boynuna” deyince çok ama çok üzüldüm.
Bütün gidecek canları tek tek aradım ve şunları bildirdim: “Güzel canlar, biz sizin selamınızı Hz. Hüseyin´e iletiriz, bizim hanımla kararımız kesin.
Biz Hz. Hüseyin´in yoluna ölmeye gidiyoruz, dönmeye değil. Biz kendi çocuklarımıza vasiyetimizi yaparak gideceğiz. Gelin siz vaz geçin, bu yolun sonunda ölüm var” dedim.
Fakat bizimle gidecek canların her biri bir Zeynep Anne, bir Hz. Hüseyin kesilmişti; ´ölmek var, dönmek yok´ dediler. Ben çok kahırlandım, gece sabaha kadar ağladım ve tüm canlara dua ettim.
Şafak atarken biraz uyuya kalmışım; Hz. İmam Hüseyin geldi: **“Ali Sefa, neden telaşlanıyorsun, neden kahırlanıyorsun?"** dedi.
Bende: “Kurban olduğum, baksana küçük çocuğu olan annelerde benimle geliyorlar, hasta yaşlı insanlarda var. Onlara bir şey olursa ben onların akrabalarından daha yakamı kurtaramam” dedim.
Güldü ve: **“Ben evladı eyalimle Kerbela´ya giderken, benim Kerbela´da yolumu bekleyen kimsem yoktu. Ama şimdi siz benim ziyaretime geliyorsunuz, ben Kerbela´da sizi karşılayacağım, sizinle adım adım dolaşacağım. Sen sadece grubuna bizim çektiklerimizi anlat, o bize yeter. Kerbela´da senin grubunu ben mihman edeceğim. Necef´te sizi babam Hz. Şah-ı Merdan mihman edecek. Sadece çevrenizdeki cehennem köpeklerinden sakının yeter. Biz sizleri sağ selamet yuvanıza kavuşturacağız”** dedi.
Ben yalvardım: “Biz hanımla beraber senin yanında kalmak istiyoruz” dedim.
Hz. Hüseyin: **“Şimdilik hayır, sen kitaplarımızı bitireceksin, anne de hizmetini tamamlayacak. Ondan sonra sizi yanımıza alacağız, şimdilik görevinize devam edin. Yarın havalimanında 42 kişi buluşacaksınız, toplam 43 kişi gelecektiniz ama biri yoldan dönecek. Bak bu dediklerim çıkınca senin yanında olduğumuzu anlayacaksın, bu sana bir işarettir”** dedi.
Bizim 27.01.2012 tarihinde Düsseldorf havalimanından kalkacak uçağa binebilmek için, yaklaşık 800 km yol gitmemiz gerekiyordu. Gece şafak atarken Seyit canımızla, Leyla kızımızın arabalarıyla yola koyulduk. Sanki Kerbela´ya varıp biran önce Hz. Hüseyin´i kafirlerin zulmünden kurtaracakmışız gibi, hepimizde ayrı bir heyecan vardı. Yol boyunca Hz. Ehlibeyt´ten, Hz. Hüseyin´in evladı eyalinden, kısa kesitler anlatarak hüzünlendik, göz yaşı döktük. Duisburg´a vardığımızda, çok değerli yol evladı, Yunus Emre gibi hizmet sever Kazım canımızın evine uğradık. Ordan Çorum´lu aşık canımızın evine gittik. Anne büyük bir aşkı muhabbetle karşıladı bizi ve bize Hz. Fatıma sofrası açtı. O yol babında, cennet bahçelerinin gonca gülleri kadar tatlı, iki tane Aysel kızlarımız, çok değerli engin gönüllü yüreği Tanrı aşkıyla dolu Yavuz canımız ve daha bir çok değerli anne ve bacılarımız bizi yolcu ettiler. Tabiki gözlerimiz çok değerli ve Ali cenap Hakkı canımızı aradı ama o Türkiye´ye uçmuştu.
Havalimanında anons yapıldı. Hepimiz bir araya geldik ve 42 kişiydik, ´birisi uçağa yetişemiyor, gelemiyor´ denince; Hz. İmam Hüseyin gözlerimin önüne geldi, bize önceden bir kişinin gelmeyeceğini söylemişti. Anladım ki, alıp vermiş olduğumuz nefes kadar yakın ve bizim yanımızdaydılar. Düsseldorf havalimanından İstanbul Atatürk havalimanına gece 22:00´de vardık ve o geceyi orda geçirdik. Sabah saat 04:00´de uçağımız havalandı ve saat 06:30´da Necef´e indik. İner inmez büyük bir sorunla

karşılaştık. Bizi götüren arkadaşlar, maalesef bize vize almamışlardı ve bu yüzdende bizi saatlerce beklettiler.
Bekleme salonunun dışına çıkmak yasaktı. Geldiğimiz uçakla bizleri tekrar geri göndermek istediler, bizi götürenler çırpınıp duruyorlardı. Bir çok yerlere telefon açtılar, hiç bir olumlu cevap yoktu.
Kapıya çıktım, içim dolu dolu: "Ya Şah-ı Merdan, hani bizi karşılayacaktın? Sen misafirlerini böyle mi karşılıyorsun? Biz sizin için ölümü göze alarak geldik" dedim. Birden içerden sevinç çığlıkları geldi, ´vizeyi veriyorlar´ dendi. Saat 11:00´de vizemizi aldık. O gün ilk önce Necef´te Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´yi ziyaret etmemiz gerekirken, Şah-ı Merdan cömert davrandı: **"Ali Sefa, önce Kerbela´ya evladım Hz. Hüseyin´e gideceksiniz, O sizin yolunuzu bekliyor"** dedi.
Bir hayli bekledikten sonra, iki otobüs geldi ve Necef´ten Kerbela´ya hareket ettik.
Şah-ı Merdan´ın türbesinin yanından geçerken, yüreğimin bağı koptu, saatlerce yüzümü kapatıp kimselere duyurmadan ağladım.
Öyle ya, yerlerin ve göklerin kutbil alemlerinin Şah´ının yattığı, O mübarek Şah´ımızın ayak bastığı topraklardan geçerek, Kerbela´ya devam ettik. Necef ile Kerbela´nın arası yaklaşık 112 km denildi. Yollar Hz. İmam Ali´nin, Hz. Hüseyin´in, Hz. Celal Abbas´ın resimleriyle süslüydü. Kerbela´ya varana kadar bu manzara devam etti . Necef ile Kerbela´nın arasındaki 25 km uzunluğunda olan, dünyanın en büyük mezarlığıyla karşılaştık. Velhasıl, kahır dolu bir yolculuktan sonra akşam saat 19:30´da Kerbela´daki otelimize vardık. Sağ olsunlar bizi çok iyi karşıladılar, odalarımızı gösterdiler. Bavul ve çantalarımızı yerleştirdikten sonra saat 20:00´de Hz. İmam Hüseyin´i ziyarete gittik. Hz. Hüseyin´in türbesini görünce, tufana tutulmuş Nuh´un gemisi misali olduk. Türbenin her bir duvarı, taşı, toprağı şehitlerimizin kanı kokuyordu. Şehitlerimizin kanlarının saçılıp, serpildiği topraklarda gezerken, sanki ayaklarıma dikenler batıyordu. Hangi yöne baksam Hz. Hüseyin´in engin ve kahır dolu bakışları ile karşılaşıyordum.
Türbenin merdivenlerinden indikten sonra, Hz. Hüseyin´in başının düştüğü yere vardık, saatlerce yüzlerimizi sürdük Kur´an okuduk, dua ettik. Ordan ağzında ana sütü kokan, dünya tarihinin en küçük, en mazlum ve en yüce şehidi henüz altı aylıkken babası Hz. Hüseyin´in kucağında su isterken, boğazına ok saplanan Hz. Ali Asgar´ın türbesine gittik. O masum ana kuzusuna kıyan yezitlere milyonlarca lanet okuduktan sonra, O yavrunun baş ucunda Kur´an ve dualar okuduk. Sonra Hz. Hüseyin´ini ziyaret ettik. Sanki karşımızda canlı dikiliyordu, sanki binlerce yarelerinden kanlar akıyordu. Yüreğimi yerinden söküp ayaklarının önüne atasım geldi. 1450 yıllık hasret kahır ve gözyaşı, bizleri birbirimize kenetlemişti.
Ordan Hz. Ali Ekber´in türbesine gittik. O´da civan gibi delikanlıydı. Ömrünün baharında kanlı zalimler tarafından şehit edilmişti. Hz. Ali Ekber´e de niyaz eyledik ve dualar ettik. Ordan Hz. Kasım´ın türbesine vardık. O mübareğin güvey elbisesi, şehit kanlarıyla süslenmişti. Dünyanın en talihsiz damat adayıydı, nişanından yarım saat sonra başı kafirler tarafından kesilerek şehit edilmişti. O´na da niyazlar, dualar ettik.
Hz. Celal Abbas´ın türbesine gittik. Hz. İmam Hüseyin´in, Celal Abbas´a teslim ettiği, şehitlerin kanıyla süslenmiş sancak, yaralı bir ceylan gibi süzülerek, Hz. Celal Abbas´ın türbesinin üzerinde dalgalanıyordu. Sanki şehitlerimizin acılarını bizlere anlatmaya çalışıyormuş gibi dalgalanıp duruyordu.
Kulaklarıma Ukap´ın feryat ederek kişneme sedaları geldi. Sanki Celal Abbas hala savaşıyormuş gibi, türbesinden feryatlar geliyordu.

Her taşında ve her karış toprağında Kerbela şehitlerimizin kanlarının izleri vardı. O gece sabaha yakın otele gittik. Daha başımı yastığa koyar koymaz; Hz. İmam Hüseyin karşıma dikildi.
En önde Hz. İmam Hüseyin, tüm Kerbela şehitlerimiz, Aymagah´daki annelerimiz ve bacılarımız, Hz. Celal Abbas, Hz. Zeynel Abidin, Hz. Şehriban Anne ve Hz. Zeynep, hepsinin üzerlerinde al kanlara belenmiş elbiseler vardı. Hz. İmam Hüseyin´in kucağında yığınla elbise ve bu elbiselerden çeşmelerden su akarcasına kanlar akıyordu. Benim yüreğim durdu, içim parçalandı: “Kurban olduğum Şah´ım bu hal nedir?" diye sordum.
Dedi ki: **“Ali Sefa, 1450 yıldır bizim halimiz böyle, bak türbemizi gezdiniz sadece meydan da beş türbemiz var, gerisi hep ayaklarınızın altında. Kimseler bizleri anlamıyor, bizim dertlerimize yürekten ortak olacak 73 can istiyoruz senden. Bizim davamıza gerçekten sahip çıkacak ve bu yola gönülden hizmet edecek, bizim davamızı topluma aktarıp, bize dost kazandıracak gerçek Allah dostları arıyoruz”** dedi.
Ben: “Kurbanın olayım, baksana, günde üzerinize 50 bin, 60 bin insan geldiğini söylüyorlar” dedim.
Güldü ve şunları söyledi: **“Gel sana gerçekleri gösterelim”** dedi.
Üzerine gelen yüz binlerce insanı bir araya toparladılar. Elime Cenabı Hakk´ın Kudret kandilinden gelen bir Kur´an-ı Kerim´i verdi.
Ve: **“Al şimdi burdaki insanlara gerçekleri oku”** dedi.
Ben Kur´an-ı elime alıp içindeki tasavvuf ilminden ayetleri oradaki insanlara açıklamaya başlayınca; koskoca alanda sadece yedi kişi kaldı. Onların dördü oradaki şehitlerimizdendi, üçü dışardandı. Hayretler içinde kaldım.
Hz. İmam Hüseyin bana döndü: **“Maalesef gerçekler bunlardan ibaret, sen kuru kalabalığa bakma, yarın bineceğiniz otobüsün sağ köşe camına ´kanlı Kerbela´da şehitler kervanı´ diye yazın, biz sizinle tüm evliyalarımızı beraber dolaşacağız”** dedi ve gerçekten de öyle oldu.
Ertesi gün Hz. Zeynep Anne´nin gözleri önünde, kafirlerin Hz. Hüseyin´i şehit ettikleri tepedeki ziyaret yerine gittik. Aynı gün grublar halinde, Hz. Ehlibeyt´in el yazması olan Kur´an-ı Kerim´in bulunduğu Nehcül Belağa, Hz. Ali´nin hutbelerinin bulunduğu, çok büyük tarihi eserleri olan kütüphaneleri ziyaret ettik. Hz. Mehdi´nin mekanını, Hz. İmam Cafer´in konuk olduğu mekanları gezdik. Kanlı Fırat´a kadar gittik fakat Fırat ile yıldızımız barışmadı. 29.01.2012 tarihinde saat 21:00´de Hz. Hüseyin ile Hz. Celal Abbas´ın türbelerinin arasın a ki meydanda, Kanal Avrupa´nın hazırladığı, Remzi Meziroğlu´nun sunduğu ´Ateş Çemberi' adlı canlı yayına katıldık. Yayın sakin başladı, daha sonra Remzi Meziroğlu orda bulunanları sıkıştırmaya başladı; aleviler neden namaz kılmıyorlar, neden camilere gitmiyorlar gibi sorularla eleştirmeye başladı.
Bize Kerbela´da tercümanlık yapan Burhanettin Dağ´da insanları aynı şekilde sıkıştırtırıyordu. ´Hz. Ali camide namaz kılarken öldürüldü´, deyince sabrım iyice taştı.
Onlara şu soruları sordum: “Sizin kıldığınız namaz Kur´an-ı Kerim de mevcut mudur? Hangi ayet ile sabittir? Kur´an-ı Kerim´in hangi ayetinde mevcuttur? Şekliyle, şemalarıyla, sayısıyla bunu ispatlayan bir ayet gösterin, hemen size katılayım. Boşuna yalan söyleyip insanların beyinlerini karıştırmayın. Ben 60 yıldır Kur´an´nın her harfini binlerce defa devrettim. Buyurun getirin, Kur´an´da bana kıldığınız namazı ispat edin. Kur´an´ın Tövbe suresi 107 ve 108 inci ayetlerinde; Hz. Muhammed tarafından camiler yıktırılmıştır” dedim.

Elleri ayaklarına dolaştı ve söz hakkımı kestiler: “Bu tartışmayı Almanya´ya bırakalım, seninle Almanya´da tartışacağız, sana söz veriyoruz” dediler.
Hani, varmı cesaretleri defalarca haber yolladık ama çıt yok. Bakın sevgili canlar, ey alevi toplumu, başkalarına kanarak yolunuzu terk etmeyin.
İbadetin özü Hz. Ehlibeyt´tir. Hz. Ehlibeyt gece gündüz ibadet ediyordu. Sizleri inandırmaya çalıştıkları bu ibadet şekliyle değil, gerçek din olan, İslam dininin ibadetini yapıyorlardı. İbadet yeri cami değil, Mescid-i Nebi Cem evidir. İbadetin özü namaz değil, Kırklar Cem´idir. Bizim kıblemiz dört duvar değil, Hz. Ehlibeyt´tir. Bizim dinimiz müslümanlık değil, İslam´dır. Bizim orucumuz ramazan değil, Mah-ı Muharrem´dir. Bizim secdemiz taşa duvara değil, Allah´a dır. Biz mezhep bilmeyiz, bizim bir tek dinimiz vardır, o da Kur´an-ı Kerim´in Ali İmran suresindeki 19. ayette anlattığı gibi; **´Allah´ın indinde bir din vardır, o da İslam´dır´** bizim yolumuz İslam´dır, kitabımız Kur´an´dır.
Yalnız yobazların kendi kafalarına göre derledikleri Kur´an tabii ki değil. **´Hz. Allah´ın 124 bin´inci Peygamber´ine´** gönderdiği 6666 ayetli Kur´an´ımızdır. Benim Kerbela´da canlı yayında söylediğim gibi, gelsinler açık oturumda tartışalım ak ile kara belli olsun. Kerbela ziyaretimizin üçüncü günü, Hakk´a teslim olan canlarla beraber, Hz. İmam Hüseyin´in türbesinde, gece bir Cem yapmaya karar verdik.
Hz. İmam Hüseyin: **“Bizim buralarda size Cem yaptırmazlar, sizler Kur´an okuyun, mersiyelerinizi söyleyin, ben size semahcı gönderirim”** dedi. Gece ikiye kadar gözyaşı döküp ibadet ettik, mersiyeler söyledik. O saatte biz Hz. İmam Hüseyin´in darındayken, iki güvercin geldi ve gözlerimizin önünde baş başa verip semah dönmeye başladılar. Göz yaşlarımız akıyordu, dualarımızı ediyorduk. O sırada beş güvercin daha geldi, onlarda Hz. Hüseyin´in türbesi etrafında döndüler. Tabi ki ben hiç birşey açıklamadım. O gece Hz. İmam Hüseyin, o güvercinin bir tanesinin Hz. Zeynep olduğunu diğerinin de Hz. Zeynel Abidin olduğunu söyledi.
04.02.2012 tarihinde saat 11:00´de otobüsler ile Hz. Ali efendimizin türbesine ziyarete gittik. Herkes grublar halinde namaza koşuştular. Ben ise o güzel İmam ile bir tenhada secdeye varabilmek için karınca kararınca fırsat kolladım. Allah´ıma sonsuz şükürler olsun, O mübareğin ayak tozlarına yüzler sürdüm. Ordan Küfe´ye geçtik, Hz. Müslüm Akil´in, Hani´nin ve Hz. Ehlibeyt dostlarının türbelerini ziyaret ettik. Ardından Hz. İmam-ı Ali Keremullah´ın Küfe´de durduğu evi ziyaret ettik. Kapısının önünde yaralanıp şehit olarak yattığı evini gördük. Küçücük sıradan tek katlı bir ev, Hz. Zeynep´in odasını, Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin´in kaldıkları toplam dört metrekarelik odalarını, Hz. Şah-ı Merdan´ın şehit olduğu odasını gezdik, yürüdüğü yollara yüzler sürdük.
Hz. Ali efendimizin evinin önünde bir çeşme vardı. Su içmek istedik ama deniz suyu gibi çok tuzluydu. Hem içtik, hem de kaplarımıza doldurduk. O gece Şah-ı Merdan Irak´taki, Necef´deki, Küfe´deki ve Medine´deki şehitlerimizi aldı yanıma geldi: **“Ali Sefa, bizim evin önündeki suyun neden tuzlu olduğunu merak ettiğinizi biliyorum. Hz. Fatıma Anne kapının önünde durmadan ağlayıp gözyaşı döküyordu, gözlerinin yaşı toprağa, topraktanda suya karıştığı için suyumuz tuzlu, o suya Hz. Fatıma´nın gözyaşları karıştı. Birde bu yörelerin her tarafını gezme olanağınız olmadığı için, sizin ayaklarınıza bu gördüğün bütün evliyaları getirdim, varın ziyaret edin”** dedi.
Beni en çok yıpratan şey ise, Hz. Celal Abbas´ı canlı canlı gördüğüm halde, boynunu kucaklayamayıp, ayak tozlarını öpemediğim. Bu beni kahretti.

Şu an tek hedefimiz Allah yolunda 73 kişiyi kazanmak. Cem evi yönetimimiz çok inançlı sadık genç ve yaşlı insanlarımızdan oluşuyor, inşallah olur! Allah Allah.

Hz. Ehlibeyt´in var oluşu
´Bin defa mazlum ol, ama bir defa zalim olma´ Hz. Ali

Güzel canlar, sevgili dostlar, Cenabı Hakk Teala yerleri, gökleri ve Adem´i yaratmadan önce kendi Kudret nurundan en seçkin, en sadık, en yüce ve en kutsal varlık olarak Hz. Ehlibeyt´i yarattı. Velayet nurundan Haydar-ı Kerar Veliyullah Şah-ı Merdan, Emirülmü´minin İmam-ı Hz. Ali Keremullahı yarattı. Kalu-Bela´dan arşı alaya kadar bütün ruhlar aleminin rahmet kapılarının anahtarları Şah-ı Merdan İmam-ı Ali Aleyhisselam´a verildi. Nübüvvet nurundan iki cihan serveri Hz. Muhammet Mustafa (s.a.v.) efendimizi yarattı, ahır zaman Peygamber´i olarak tüm Allah dostlarına şefaat kılma yetkisini, Hz. Peygamber efendimiz Fahri Kainat Muhammed Mustafa´ya verdi.
Hidayet nurundan Hz. Şehitler Anne´si, şehit Hz. Fatıma-tı Zehra Anne´mizi yarattı. Hz. Adem´den binlerce yıl önce meleklerin ve feriştahların secdeğahı ve kıbleğahı olarak Fatıma-tı Zehra Anne´mizi, Firdevs alaya hükümdar eyledi. İnayet nurundan Hz. İmam-ı Hasan-ı Mücdeba´yı yarattı. Sekiz cennetin anahtarını Hz. İmam Hasan Aleyhisselam´a verdi. Rahmet nurundan ise arşın kürsün lehvi kalemin, 18 bin alemlerin saygı ile önünde kıyam edip eyildiği, şehitler serdarı, Hz. İmam Hüseyin Deşti Kerbela Aleyhisselam´ı yarattı.
Hz. İmam Hüseyin, Allah´ın adalet kılıcıdır, rahmet hazinesidir, Hakk ile batılın, cennet ile cehennemin arasındaki sınırı kanı ile çizen şehitlerin serdarıdır. Cenabı Allah-u Teala bu beş esmayı yarattıkdan sonra arşı kürsü lehvi kalemi yarattı ve daha sonra Hz. Cebrail´i, Mikail´i, İsrafil´i ve Azrail´i yarattı.
Adem´i yaratmak için Cebrail´i çağırdı: “Git arstan (topraktan) bir avuç ödünç al gel” diye emir verdi. Cebrail geldi toprağa Tanrı´nın selamını ileterek bir avuç toprak istedi, fakat toprak razı gelmedi.
Toprak: “Ya Cebrail, Allah´ın emri başım üzerine, yalnız benden alınan topraktan hasıl olan insanoğlu iler de arsızlaşırsa, Cenabı Hakk´a asi olursa ben çok üzülür mahcup

olurum. Onun için Cenabı Hakk´a niyazlarımı bildir beni bağışlasın, ben senin bana olan cebirin ve siteminden dolayı Allaha sığınırım" dedi.
Cebrail bu söz üzerine eli boş olarak Cenabı Hakk´ın divanına döndü. Cenabı Hakk´a toprağın niyazını ve mezuriyetini iletti. Hakk Teala, Cebrail´den sonra sıra ile Mikail´i ve İsrafil´i de gönderdi, onlar da Cebrail gibi elleri boş geri dönünce Cenabı Hakk Teala son olarak Azrail´i gönderdi. Azrail, Cebir kullanarak topraktan bir avuç toprak alınca, toprak yaralandı, figan edip ağladı. Kudret kandilinin rahmet denizinden toprağın yaresinin üzerine yetmiş üç damla kan damladı. Yerler, gökler, semavati zemin sarsıldı ve melekler feryada başladı. Şah-ı Velayet toprağın yaresini kudret eli ile sardı.
Toprak: "Ya Allah´ın hücceti Şah-ı Velayet, bu ne hikmettir?" diye sordu.
Şah-ı Merdan toprağa Hakk´ın selamını ileterek: **"Ey ars, senden alınan ödünç toprak Hakk´ın kudret eli ile yoğrulduktan sonra, bizim Ehlibeyt´imizin nurları ile mayalanacak. Senin bedeninden yani kudret mayandan bizim evliyalar, enbiyalar, veliler, nebiler, aşıklar, sadıklar, melekler, feriştahlar, resuller, Peygamber`ler ve nice kayıp erenler gelecek. Tümü bizim Ehlibeyt´imize bağlanıp, Hakk yoluna teslim olacaklar. Senin üzerine dökülen 73 damla kudret kanı ise Benim ciğerpare evladım, Hz. Hüseyin´in ve onun evlatlarının kanıdır. Zalim kafirler tarafından Hakk yolunda şehit düşecekler"** dedi.
Ars ant içti ki: "Ey erenler sultanı, Allah şahidim olsun ki sizi seven Ehlibeyt´e teslim olan Cenabı Hakk´ın sadık kullarına, Hz. Muhammed´in sadık ümmetlerine, senin sadık taliplerine, 12 İmam´ların sadık yarenlerine, Hz. İmam Hüseyin´in ve Kerbela şehitlerinin sadık dostarına varana kadar, benden alınan ödünç toprağı onlardan asla geri taleb etmeyeceğim ve geri almıyacağım, sana söz veriyorum" demiştir.
Bundan dolayıdır ki bunca Ehlibeyt muhipleri Hakk´a yürüyüp, ahirete göçtükden sonra aradan yıllar, hatta asırlar geçmesine rağmen türbelerini açtıklarında bu günkü gibi dünya teni ile canlı ve taze yatıyorlardır ne çürümüşler ne de kokuşmuşlardır. Bu insan oğluna Cenabı Hakk´ın bir lütfu ve bir ihsanıdır. Bu olayda büyük bir hikmet vede büyük bir ibret vardır. Hz. Ali´ye o günden sonra, toprağın atası ´Abul Turap´ ünvanı Hakk Teala tarafından verilmiştir. Hz. Şah-ı Velayet, Emirülmü´minin, imam-ı Haydar-ı Kerrar Ali Keremullah (a.s.) efendimiz hakkında, Cenabı Hz. Yüce Tanrı´m şöyle demiştir: "**Hz. Ali benim ilim hazinem, sır ve surıllahım. Ali benim hücetim, Vellayet nurum, arslanım, Haydar-ı Kerrar´ım, Velayet Şah´ım, Emirülmü´minin, Veliyullah´ım. Tüm Erenler, evliyalar, enbiyalar, veliler, nebiler ve gayip erenlerin üzerinde en yetkili hüccetim halifem. Kur´an-ı Natık´ım, konuşan delilim, çarpan yüreğim gerçekleri gören gözümdür. Hz. Ali benim görünen cemalimdir. Yaratmış olduğum tüm 18 bin alemlerin ve tüm yaratılan mahlukatın tümünün üzerinde hükümdarım, bütün alemlerin iman ölçüsünü tartan yaratmış olduğum İmam´ımdır. Nübüvvet nurum Hz. Muhammed Mustafa´m dan, Velayet nurum Hz. Şah-ı Merdan Velayet´im Aliyül Mürtüza´dan, Hidayet nurum Hz. Fatıma-tı Zehra´dan, İnayet nurum Hz. İmam Hasan-ı Mücteba´dan, Rahmet nurum Hz. Şah-ı İmam-ı Hüseyin Deşti Kerbela´dan ve İmamet nurum 12 İmam´larımdan el etek tutmayan, onlara dost olmayan, onları inciten, üzen ve onların sözlerinden çıkanlar, izzeti celalim hakkı için ebediyete kadar benim düşmanım, hasmım ve ebedi lanetime müstahak olacaklardır. O zalimlerle birlik olanlarada ebediyen lanetler olsun, lanetçilerin lanetide ebediyen o Ehlibeyt düşmanlarının üzerinden eksik olmayacaktır"** demiştir.

O döneme tarih de ´**Kalu - Belu**´ denir. Yani yer gök yaratılmadan, cenabı Hz. Allah kendi Kudret nurundan Ehlibeyt´i yarattığı tarihtir. Daha sonra din olarak Hz. Ehlibeyt´in süreceği yolun erkanını, Allah´a bağlılık anlamına gelen İslam dinini kurdu. Bu yol Allah´ın Kudret nuru şemsiyesi altında, Hz. Ehlibeyt´e verildi. Ruzi mahşere kadar bu yolun bir başında Hz. Ehlibeyt ve diğer başında Allah-u Teala vardır.
Ehlibeyt Allah´ın konuşan Kur´an-ı, gözüken yüzü ve duyan kulağıdır. Gadir Hum´da ´Veda Haccın´da´ (Hz. Peygamber´in Hakk´a yürüyeceği zaman ümmetleriyle vedalaşmak için toplanılmasıdır) Peygamber efendimiz Hz. Muhammet Mustafa şu sözü üç defa peş peşe tekrarlamıştır: ´**Hz. Allah´ın Kur´an-ı Azimi şanı ve şura suresi 23. ayetinde benim Ehlibeyt´im Allah´a tutunacağınız Kudret nuru ve Allah´ın sağlam ipidir. Her kim Allah´a ulaşmak istiyorsa Hz. Ehlibeyt´ime sıkıca tutunsun, Ehlibeyt´imin emirlerinden dışarı çıkmasın, Ehlibeyt'im ve Kur´an´ım bir bütündür. Sizlere iki kustal emanet bırakıyorum; biri Allah´ın kelamı Kur´an-ı Kerim, diğeri Allah´ın Hücceti Kudret nurundan yaratmış olduğum Ehlibeyt´imdir´.**
Bunu Allah´ın emri üzerine, Hz. Muhammet Hakk´ın huzurunda yemin vererek tüm ümmetlerine Gadir Hum´da vasiyet etmiştir ve: **"Ben bu dünyadan gideceğim, Cenabı Hakk´ın emri ile Nübüvvet mührümüde Cenabı Hakk´ın Velayet nuru Şah-ı Velayet Emirülmü´minin İmam-ı Ali´ye bırakıyorum. Ali Allah´ın hücceti ve halifesidir. Maide suresi 67 inci ayetin hükmünce, Hz. Ali, Benim de halifem vasim ve velayet mülkünün hükümdarıdır. Hz. Allah Kevser suyunun serçeşme başıdır. Allah-u Teala Kevser suyunu Benim Ehlibeyt´ime vermiştir. Bilmiş olasınız ki her kim Allah´a dost olmak istiyorsa Ehlibeyt´ime dost olsun, eğer Ehlibeyt´imi ve Ehlibeyt´imin devamı 12 İmam-ı mı dost tutunmazsanız bilin ki ne Benden ne de Hz. Zülcelal Allah-u Teala´dan iki cihanda da sizlere şefaat edilmeyecektir, bunu böyle bilesiniz"** demiştir.
Güzel canlar sizin aklınıza gelir ki, ´yahu Ali Sefa sen islam dinini çok güzel anlatıyorsun da senin dediğini bu müslüman ülkeleri niçin uygulamıyor´ diye bilirsiniz ve hatta İslamiyetin çekirdeğini oluşturan alevi gençlerimiz de biz İslam değiliz demeye başlamışlardır. Güzel canlarım, güzel dostlarım şunu hemen sizlere açıklayayım ki şu anda tüm müslüman devletlerinin uyguladıkları dinin İslam dini ile yakından uzaktan zerrece alakası yoktur. 30 bin yıl önce Hz. İbrahim´in kestiği bir koç için bütün dünyayı ayağa kaldıran, dünyayı velveleye vererek milyonlarca insanı arap çöllerine döken bu zihniyet, Hz. Allah´ın Kudret nurundan yaratmış olduğu Ehlibeyt´inin masum yavruları, Allah´ın bizlere kutsal olarak emanet ettiği Ehlibeyt´in göz bebeği İmam Hüseyin´in ve onunla birlikte Allah yolunda şehit olan 73 şehidi Kerbela´nın yası matemi gelince tüm müslüman aleminin kulakları birden kütük gibi sağır oluyor, dilleri lal oluyor, gözleri kör oluyor ve kalpleri mühürleniyor. İşte böylesi zihniyet maalesef İslam adına gençleri zehirleyip islamiyete düşman ediyorlar.
Sevgili canlar ileri de bu konulara daha çok değineceğiz şimdilik sözü tatlıya bağlıyalım. Yalnız yukarda bahsettiğim konular da inkara kalkan, din adına ahkam kesen, kendini dev aynasanda gören tüm ulema, hacı, hoca, müftü kim olursa olsun, televizyon ekranlarında, toplum önünde, açık oturumda, canlı yayında ve istedikleri mekanda tartışmaya da davet ediyorum. Yeter ki gerçekler hak ve hakikatlar su yüzüne meydana çıksın, İslam alemi ve İslam toplumu emevi zihniyetinin baskıcı zulmünden ve karanlık çağından kurtulsun. Hz. Ehlibeyt´in bize emanet ettiği Kur´an ve İslam dininin gerçekliği bilinsin ve öğrenilsin.

Sevgili canlar, güzel dostlar ben sizlere açıkça şunu söylemek istiyorum: “Allah´ı tanımak İslam dinimizin kutsallığını öğrenmek ve gerçekleri bilmek istiyorsak, önce Hz. Ehlibeyt´i tanımamız ve o Allah´ın bizzat Kudret nurundan yaratmış olduğunu, ´zat edindim, zatınızla zatımı bile yazdım, adınızla adımı´ dediği Hz. Ehlibeyt´i tanımadan, sevmeden Hz. Ehlibeyt´ten, 12 İmam´lardan el etek tutmadan, onlara gönül vermeden, Hz. Allah´a ulaşmanız mümkün değildir.
Ne kadar ibadet yaparsanız yapın, ne kadar secde kılarsanız kılın, ne kadar oruç tutarsanız tutun, ne kadar namaz kılarsanız kılın hepsi boşuna zay olur gider, beyhudedir, çekilen zahmetler verilen emeklere yazıktır.
Çünkü kalbura ne kadar su doldurursanız doldurun dibi delik olduğu için içinde su durmaz. Siz bir mektubu ne kadar itina ile yazarsanız yazın, yazmış olduğunuz mektubun üzerine doğru bir adres yazmamışsanız, mektup asla yerini bulmaz. Mektubun içindeki yazdığınız bütün dilek, arzu, emekler boşuna gider. Allah´a yalvarıp yakarıp dilediğiniz dileklerinizin Allah-u Teala´ya ulaşmasını istiyorsanız önce Allah´ın adresini doğru dürüst öğrenip, doğru dürüst yazmanız lazım ki emekleriniz istekleriniz boşuna gidipte, mektubunuz kayıp olmasın.
İşte Hz. Allah´ın açık ve net adresi; Hz. Ehlibeyt´tir.
Ne diyor Hz. Allah-u Teala: “**Ben sizlere iki tane kutsal emanet bırakıyorum, bunların ikisi birbirlerinin parçası ve aynısıdır. Bir tanesi Hz. Ehlibeyt´im, diğeri Kur´an-ı azimi şandır. Bunlara sahip çıkın, gönül birliği ile sıkıca sarılıp sıkıca tutunun ki bunlar sizleri ruzi mahşer günü Kevser havuzunun başında bana ulaştırsın. Önce sizlere Hz. Ehlibeyt´imi tavsiye ederim. Hz. Ehlibeyt´imi sevmeden, Ehlibeyt´imden el tutmadan, onlara teslim olmadan bana asla ulaşamazsınız. Hz. Ehlibeyt benim sağlam ipimdir, bana ulaşmak isteyen önce Ehlibeyt´imin kapısına gelsin”** demiştir. Bu sözler Hz. Allah´ın sözüdür. Mübarek Cebrail´in Gadir Hum´da getirdiği kutsal kitabımız Kur´an-ı Kerim´in şura süresi 23´cü ayeti, maide süresi 67-68 ayetleri değilmiydi? Son dönemlerde kulaklarımızı yırtarcasına, emevi uzantısı yobaz softulardan şu sözleri sıkça duyar olduk; ´evliyaların mezarlarına gitmeyin, onlar çürümüş topraktır. Hatta evliya türbelerine gitmek, ziyaret etmek mubah değildir, haramdır” diyorlar.
Güzel canlar işte bu Ehlibeyt düşmanlarının esas gayeleri Allah´ın sevdiklerinden bizleri koparmaktır, böyle yobazlar sayesinde toplum dinden uzaklaşmaktadır.
İlk işleri inanan canları dışlamak oldu, Hz. Muhammed´e, Hz. Ali´ye saldırmakla ün kazandılar. Şehitlerin kanları ile sulanan bayrağımıza, ulu önder Gazi Mustafa Kemal´e karşı tavır alanlar, çoğunluğu ele geçirince parmak sayısı ile amaçlarına şimdilik ulaştılar. İşin Türkiye ayağına gelince vitrin de çokca bey götüren, kendini dev aynasında gören yol yobazı biriyle Almanya´nın bir semtinde karşılaştık. Kendilerinin bastırdıkları takvimlerin içinde Hz. Ali´nin mervan ismin de oğlu olduğunu, 33 kadar çocuğunun ve bir rivayette 17 hanımının olduğunu, Hz. Muhammed´tin de çok kadınla evli olduğu ve kızının birini Osman´a verdiğini yazan yanlış bilgiler bulunmaktaydı. Takvimlerinin yalnışlıklarının düzeltilmesini ve Mahı Muharrem ayının Kur´an ayeti ile sabit olduğunu hatırlatarak, bunların bir daha ki yıl doğru dürüst yazılarak düzeltilmesini istediğim için bu şahıs Cem´lerde okunan ve Hz. İmam Hüseyin için yazmış olduğum mersiyelerin, Cem evlerinde okunmasını yasak etti ve mersiyeleri Cem´lerden kaldırttı. Sizlere yeminle söylüyorum ki böylesi insanların maaşlarını kurumlarda iki ay ödemesinler, bunlar bedava olarak bırak İmam Hüseyin´in adını anmayı, Allah´ın adını bile bedava diye anmazlar. Küfe halkı gibi Hz. Ehlibeyt´i Kerbela´da yalnız başına bırakırlar. Hz. Şah-ı Merdan Ali ne güzel söylemiş; **“çıkarın**

başladığı yerde dostluk biter" bizim ikrarımızda kardeşlik ve dostluk ilkeleri ikiye ayrılır:
el kardeşi, bel kardeşi, yol kardeşi - el yezidi, bel yezidi, yol yezidi. Herkes kendi vicdanına göre yukardaki maddelerden birini kendine seçsin. Allah´ı kandırmak kolay değil, vitrinlerde ahkam kesmeye benzemiyor; ´**alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste**´. Bu yola çıkar için girdinse, ulu divanda senden bunun hesabını soracaklarını hiç unutma. Gerçi siz onunda kolayını bulmuşsunuz, hani vitrinde ahkam keserken; ´yerin altı üstü diye bir şey yok, insanlar ölüp toprak oluyor. Senin ruhun başkasına geçip gidiyor´ diyorlar, iyi sizi bilmem ama benim ruhum asla ve asla Allah´ın düşmanlarına, Hz. İmam Hüseyin´in katillerine geçip, hizmet etmez. Ben Allah´ın bana emanet ettiği tertemiz ruhumu ne harama, ne zinaya, ne kötülüğe, ne kemliğe asla bulaştırmadım. Hz. Ehlibeyt düşmanlarına ilmimle, bilimimle, kalemimle, özümle, yüreğimle, kalbimle ve tüm ruhumla savaş açtım.
Hz. Allah dostlarına kucak açıp, ayaklarına turap oldum. Onurumu çıkar için satmadım ve satmamda bu böyle bilinsin.

**(Cem – Nur suresi 35-36´ıncı ayet)
Cem ibadetlerinde okunan ayinlerin tükçesi ve özü Cenabı Hakk´ın Velayet nuru, Hz. Şah´lar Şah-ı, Şah-ı Merdan Emirülmü´minin İmam Ali (a.s) bir gün Hz. Ehlibeyt Cem evinde oturmuş gülerek mübarek şahedet parmağı ile yere birşeyler işaret ediyordu. O ara Cabir bin Abdullah, Hz. Ali´nin yanına gelerek selam verir ve Hz. Ali Aleyhisselam´a: "Ya gözüm nuru, yere işaret ettiğin şekil şemali öğrenmek isterim" der.
Hz. Şah-ı Merdan İmam Ali gülerek şöyle cevap verir: **"Cem ibadetlerinde mümün müslüm canların okuduğu Nur suresi 35. ve 36 cı ayetlerin manasını biliyormusunuz ey Cabir"** der.
Cabir cevap verir: "Canım sana feda olsun ey gözüm nuru Şah-ı Merdan, okuyoruz ama anlamını bilmiyoruz. Eğer himmet eder anlatırsan gönlümüz aydınlanır" der.
Şah-ı Merdan, ayetleri şöyle açıklar: **"İslam alemi şunu iyi bilmiş olsun ki, Allah göklerin ve yerin nurudur. Onun nuru tıpkı bir kandile benzer, kandil Hakk´ın Nübüvvet nuru Hz. Muhammed Mustafa´dır (s.a.v.). Kandil bir sırça (kap) içindedir, sırça Cenabı Hakk´ın Velayet nuru, Ben Şah-ı Merdan Aliyül Veliyullah´ım. Oda bir camın için de cam Cenabı Hakk´ın İnayet nuru, evlatlarım İmam Hasan-ı Mücdeba ve Cenabı Hakk´ın Rahmet nuru Hz. İmam Hüseyin Deşti Kerbela´dır. O sanki parlak bir yıldız gibidir, parlak yıldız Cenabı Hz. Allah´ın Hidayet nuru eşim Hz. Fatıma-tı Zehra´dır. Mübarek bir zeytin ağacına benzer, ağaçtan maksat Hz. Ehlibeyt ve Ehlibeyt´in meyveleri, Hz. Allah´ın İmamet nuru Hz. Zeynel Abidin, İmam Muhammet Bakır ve İmam Caferi Sadık Aleyhisselam´lardır. O ne doğuya aittir ne de batıya ayetinin anlamı, evlatlarım Hz. İmamet nurları Musa´yı Kazım, İmam Aliyül Rıza, İmam Muhammed Taki.**
Yağı nerdeyse kendiliğinden yanacak ayetin anlamı, evladı İmam Aliyül Naki, İmam Hasan-el Askeri Aleyhisselam´lardır. Nur üzerine nur ayetlerinin anlamı, Hz. Fatıma-tı Zehra´nın karnına kafirlerin tekme vurarak şehit ettikleri, Hz. Medet ve Mürvet masumu paklardır. Allah o nura istediğini hidayet eder ayetinin anlamı, Kaim Hz. Muhammed Mehdi, sahibi zaman kutbi devran, tamamı 12 İmam´dır. Son İmamet nurunun halkası evladım Muhammet Mehdi Aleyhisselam´dır. Allah bu örnekleri halka gösterir, her şeyi bilendir ayetinin anlamı biz Allah´ın hücceti Hz. Ehlibeyt´iyiz.

Biz Cenabı Hakk´ın alemlerin üzerine gönderdiği, Rahmet nurlarıyız, Allah´a ulaşmak isteyenler önce bizden el etek tutup Allah´a teslim olmalıdırlar".

Şimdi güzel canlar gelin hep beraberce Ali Sefa´nın yüreğindeki Hz. Ehlibeyt´i yine Ali Sefa´nın kaleminden okyanusdan bir damla alır misali tanıyalım.

İnsan olmanın vasıfları
Tanrı´nın Adem´e verdiği vasıflar
Adem´in başına;
Hz. Ali´nin Velayet nurundan olan akılı
Hz. Fatıma-tı Zehra Anne´mizin Hidayet nurundan olan fikri
Hz. Muhammet Mustafa´nın Nübüvvet nurundan olan zekayı
Hz. İmam-ı Hasan-ı Müctaba´nın İnayet nurundan olan zihini
Hz. İmamet nurları 12 İmam´ların İmamet nurlarından olan dımayı
Hz. İmam Hüseyin´i Deşti Kerbela´nın Rahmet nurundan olan mantık nurlarını koydu.
İslam dininin en büyük özelliği akıla dayalı olmasıdır ve mantık terazisinde tartılarak kabullenilmesinden dolayıdır ki, değerinden hiç bir şey kayıp etmemiştir.

Yüzüne;
Edep Hz. Zeynel Abidin´in, Haya Hz. Muhhammed Bakır´ın, Heder Hz. İmam-ı Caferi Sadık´ın, Ar Hz. İmam-ı Musai Kazım´ın, Utanma, Hz. İmam-ı Hulki Alırıza´nın nurlarını koydu
Gözlerine;
Hz. ALLAH kendi,Hidayet nurunu koydu
Diline;
İtikat Hz. İmam Muhammed Taki´nin, İkrar Hz. İmam Aliyel Naki´nin, Sadakat Hz. İmam Hasan-ül Askeri´nin, Zikir Hz. İmam-ı Muhammed Mehdi, sahibi zaman kutbi devranın nurlarını koydu.
Kalbine;
Ahlak Üç´lerin, İman Beş´lerin, İrfan Yedi´lerin, Merhamet 40´ların, Hoşgörü 17 Kemer Bestler´in, Duygu Hz. Ehlibeyt´in, İnanç Hz. 12 İmam´ların, Sevgi 14 Masumu Paklar´ın nurlarını koydu
Vicdanına;
Adalet Hz. Eren´lerin, Barış Hz. Evliya´ların, Acıma Hz. Enbiya´ların, Yargılama Hz. Veli´lerin, Bağışlama Hz. Nebi´lerin nurlarını koydu
Beline;
İkrar aşıkların, Namus sadıkların, Sadakat kayıp erenlerin nurlarını koydu
Ellerine;
Hayır Resul´lerin, Hasenet Mürsel´lerin, Sadıklık nurlarını koydu,Sıratın mustağimin yolunu ışıtan nurunu Adem´in günül gözlerine koydu. İlham nurundan HAKK Adem´in gönlüne bir köşk kurdu. Rahman ve rahim olan Ehlibeyt´in. Nurlarını önüne yoldaş eyledi. Velayet ve Nübüvvet nurlarını Adem´e kılavuz eyledi.
Yapacağı her işin başında Allah´ın ve Ehlibeyt´in isimlerini anarak işe başlamasını Adem´e ve Adem oğullarına emir eyledi.
Rehberi mürşüdi ve piri Adem´e secdeğah eyledi ve tevalla Teberra ikrarlarını alarak dünyayı Adem´e imtihan sahası eyledi.

ADEMİN VASIFLARI
İnsanoğlunun iki yönü vardır.
Rahmani ve Şeytani
Hz. Allah-u Teala, Adem Aleyhisselam´ı yarattığı balçık toprağa ateşten, sudan, havadan katarak Adem´e can verdi. Ateş insan bedeninin ısısıdır, su damarda dolaşan kana dönüştü Hakk Teala ruhundan üfürerek Adem´e can verdi. Nefes alıp vererek Adem´in canı nefese bağlandı. Alnına Hakk, Muhammed, Ali´nin nuru olan Ehlibeyt´in nurunu koydu. Bütün melekler Adem´in alnında ki Velayet, Nübüvvet, Hidayet, İnayet, Rahmet ve İmamet nurlarına secde ettiler ve Adem´i kutladılar. Adem´e can gelince ilk sözü; **"Elhamdü lillahi Rabbil Alemine Ala Külli Hal"** dedi.
Cenabı Allah-u Teala´dan nida geldi: **"Ey Adem, izzeti celalim hakkı için seni bu söz için yarattım".**
Adem´e, Allah-u Teala´dan tekrar nida geldi: **"Ya Adem oku"** dedi.
Adem: **"Bismillahirahmanirahiym"** dedi.
Hz. Cenabı Allah-u Teala ´B´nin altındaki noktayı aldı, tekrar Adem´e bu ayeti oku emrini verince;
Adem Hakk´tan şu niyazda bulundu: **"Ya Rabb, haşa seni noksan sıfatlarla anar isem kafir olurum, ´B´nin altındaki nokta noksandır"** dedi.
Cenabı Hakk buyurdu: **"Ya Adem, ´B´ nin altındaki nokta kimdir bilirmisin"** dedi.
Adem Hakk´a: **"Hakk bilir ben biçareyim, Sen söyleki ben öğreneyim"** dedi.
Cenabı Hakk´tan Adem Sefiyullaha şu nida geldi: **"Ya Adem `B´ nin altındaki nokta benim Velayet nurum İmam-ı Ali´dir. Sakın Ali´siz beni ibadetlerinde anmayasın"** dedi ve tekrar ´**oku**´ dedi.
Adem: **"La ilahe illa Allah, Hakk birsin Muhammedin Resulullah, Muhammed´e selavat, sella Ali ile Seyyidi nuranan Muhammed"** dedi.
Cenabı Allah-u Teala´da, Adem´e şöyle nida etti: **"Ey Adem, o okuduğun Arşu Ala´nın üstündeki benim ismimle yan yana yazılan isimler benim Ehlibeyt´im. Hz. Muhammet Mustafa, Hz. Aliyül Mürtaza, Hz. Fatıma-tı Zehra, Hz. Hasanı Müctaba, Hz. İmam Hüseyin Deşti Kerbela´dır. Ya Adem şunu bilmiş olasın ki, Ehlibeyt´imi kendi Kudret nurumdan yarattım. 18 bin alemleri yerleri, gökleri, Ehibeyt´imin yüzü suyu hürmeti hakkı için yarattım. Yaratmasaydım Ehlibeyt´imi, yaratmazdım 18 bin alemleri. Ey Adem şunu bilmiş ol ki melekler sana değil, senin alnındaki Hz. Ehlibeyt´imin nuruna secde ettiler. Eline, beline, diline sahip olduğun müddetçe o nur senin alnında kalacaktır. Eğer ikrarını bozar isen O nurlar senden alınacaktır"** dedi ve bütün meleklere Adem´e secde edin emrini verdi.
Bütün melekler Adem´e secde ettiler. Şeytanı lain ile iblisi lain ise Adem´e secde etmediler, kibir eylediler, bu yüzden Allah´ın lanetine müstahak oldular. Lanet halkası boyunlarına geçti. Şeytanı Lain ile iblisi lain bu yüzden Adem´e düşman kesildiler. Adem´in yüceliğini kıskandılar.
Cenabı Allah-u Teala Adem´e şöyle nida etti: **"Ey Adem, seni bütün meleklere halife tayin ettik, cennet taamlarını sana helal kıldık, sadece destursuz olan bu elma ağacının elmasını yemeyeceksin, bir de şeytan ile iblise uyup dostluğumuzu bozmayacaksın. Şeytanı lain ve iblisi lainler şimdiden sana tuzaklar hazırlıyor olabilirler, şimdi ben seni üstün vasıflarla donatayım ki iblisi lainden ve şeytanı lainden korunasın"** diye Adem´i şu güzel varlıklarla donattı.

Yukarda geniş açıklamasını yaptığımız gibi:
Başına; Akıl, fikir, zeka, zihin, mantık nurlarını koydu.
Gönlüne; Hoşgörü, rahmet, rahman, sevgi, cömertlik, ilim, irfan nurunu koydu.

Gözlerine; Hidayet, ilim nuru koydu
Ağzına; Helal lokma, gerçek söyleme, ikrar nurunu koydu.
Yüzüne; Edep, haya, Ar nurunu koydu.
Vicdanına; Şeref, namus, iffet, haysiyet, onur nurlarını koydu.
Gönlüne; Velayet, Nübüvvet, hoşgörü, mertlik, cömertlik, sevgi nurlarını koydu.
Beline; Sabır, sadakat, izzet, helallık nurlarını koydu.
Eline; Sadaka ve helal kazanç nurunu koydu.
Rahman melaikesini önüne kılavuz olarak verdi.
Hz. Adem bu güzel vasıflarla Hakk Teala tarafından donatıldıktan sonra, bu vasıflarla bütün meleklerden üstün hale geldi. İblis Adem´in peşini bırakmadı, şeytan Hz. Adem´i Hakk´tan uzaklaştırmak için, Adem´e üç nesne gönderdi.
Üç mahluk Adem´in karşısına dikilerek: "Ya Adem biz sana geldik, senin ile birlik olmak istiyoruz'' dediler.
Adem sordu: **"Yeriniz neresidir, isimileriniz nedir?''** dedi.
Dediler: "Bizim yerimiz baştır, ismimiz hırs, öfke, sinir".
Adem dedi: **"Ben başıma akıl, fikir, zeka, zehin, mantık yerleştirdim, size verecek yerim yok''** dedi.
Adem´e dediler: "Sen merak etme, biz senin başına girersek; başında akıl, fikir, zeka, zihin mantık kalmaz. Biz senin başına girince onlar çeker giderler, onlar gelirse biz gideriz'' dediler. Adem kabul etti.
Tekrar üç nesne daha geldi: "Ya Adem, bizde senin bedenine girmek istiyoruz" dediler.
Adem sordu: **"Yeriniz neresi, isimleriniz nedir?"** dedi.
Dediler: "Bizim yerimiz gözdür, isimlerimiz hasetlik, pakıllık (hainlik), tamah'' dediler.
Adem: **"Ben gözüme, ilim ve Hidayet nurunu yerleştirdim''** dedi.
Onlar da: "Biz gelirsek onlar gider, onlar gelirse biz gözden uzaklaşırız'' dediler.
Üç nesne daha geldi: "Ya Adem, bizde sana geldik, isimlerimiz dedikodu, kov, gıybet, yerimiz kulaktır" dediler.
Adem: **"Ben onu Hakk kelamına verdim"** dedi.
Onlar: "Biz orayı zapt edersek oraya Hakk kelamı giremez, o gelince biz gideriz" dediler.
Üç nesne daha geldi: "Ya Adem, bizlerde sana geldik, yerlerimiz yüzdedir; ismimiz, rezil, kepaze, rezalet, rüsva" dediler.
Adem: **"Ben yüzümü edep, haya, ar, heder, nurlarına verdim"** dedi.
Onlar: "Biz gelirsek yüzünde edep, haya, ar, heder kalmaz, onlar gelince biz gideriz" dediler.
İki nesne daha geldi: "Ya Adem, bizde seninle birlik olmak istiyoruz, isimlerimiz kibir, arsızlık, yerimiz vicdandır" dediler.
Adem: **"Ben vicdanıma, iffeti, namusu, şerefi, haysiyeti, onuru yerleştirdim, size yerim yok"** dedi.
Onlar: "Ya Adem, biz vicdanını kaplarsak onlardan eser bulamazsın, eğer onlar gelirse biz vicdanını boşaltırız" dediler.
Tekrar üç nesne daha geldi: "Ya Adem bizde sana geldik, gönlüne girmek istiyoruz, ismimiz vesvese, buğuz, riya, kin" dediler.
Adem: **"Ben gönlümü hoşgörüye, rahmet, rahman, sevgi, cömertlik nurlarına teslim ettim"** dedi.
Onlar: "Ya Adem, biz gönlüne girersek onları dışarı atarız, onlar gelirse biz çıkar gideriz" dediler.

Altı nesne daha Adem´in yanına geldiler: “Ya Adem, bizde senin kalbine girmek istiyoruz, isimlerimiz kin, nefret, edevet (zıtlık), nefis, nekeslik, cimrilik, iblislik” dediler.
Adem: **“Ben kalbime inancı, imanı, merhameti, ilhamı, dostluk nurlarını yerleştirdim”** dedi.
Onlar: “Sen merak etme biz senin kalbine girdiğimiz anda onlar çıkıp gider, onlar gelince de biz gideriz” dediler.
Bir nesne daha geldi: “Ya Adem, ismim haramdır yerim elindedir, eğer elini bana teslim edersen, sana haramı baldan tatlı kılarım. Yetimin, yoksulun, fakirin, fukaranın, emekçinin alın terlerini, haklarını avucunun içine koyarım. Elini uzatırım her İsteğini alırsın” dedi. Adem: **“Ben elimi helal kazanca, sadakaya teslim ettim”** dedi.
O: “Sen elini bize teslim edersen onlardan elinde eser kalmaz” dedi.
Beş nesne daha geldi: “Ya Adem, bizde senin belinde yer almak istiyoruz, isimlerimiz, zina, şehvet, düşkünlük, arsızlık, nursuzluk” dediler.
Adem: **“Ben belim için sadakatı, sabırı, helallığı seçtim”** dedi.
Onlar: “Biz geliriz onlar gider, onlar gelir biz gideriz. Biz bir arada duramayız” dediler.
Bir nesne daha geldi: “Ya Adem, benim ismim inkardır, yerim dildir” dedi.
Adem: **“Ben dili ikrara verdim”** dedi.
O: “Ben inkar edince ikrar bozulur, ikrarını bozan bizim yaverimiz olur” dedi.
İşte Adem bunca zorlukla savaştı ama Adem´in evlatlarının çoğu Hakk´ın vasıflarından uzaklaşarak, şeytanın kötü vasıflarını benimseyerek, Allah´ın kulluğundan çıkarak, şeytanın kulu oldular.
Hz. Ehlibeyt Dostlarından yazar, bestekar, araştırmacı dede Ali Sefa´nın ikinci kitabından.
Not: Eski yazı Arapça harfleri nin ´B´ harfinin altında bir nokta vardır. İşte o nokta Hz. Ali´dir.
İnsanoğlunun gönlünde bir köşk vardır, eğer o köşkü rahmana teslim ederseniz, oraya asla iblis şeytan giremez. Eğer o köşkü şeytana iblise teslim ederseniz; oraya rahman ve rahmet asla girmez.

Şeytanı Lain ve İblisin, Adem´e verdiği şirretler

Başına
Hırs öfke, Sinir, Arsızlık, nursuzluk şirretlerini koydu
Yüze
Hayasızlık, Edepsizlik şirretlerini koydu
Dile
İnkar, Yalan, dolan şirretlerini diline koydu
Kalbine
Riya, Kin, nefret, Kibir şirretleri, Vesvese, İkilik, Hainlik şirretlerini koydu
Gönlüne
Hasetlik, Cimrilik, İblislik , Edevet, Pahıllık şirretlerini koydu
Göze
Cimrilik, Nazar şirretlerini koydu
Kulaklara
Gıybet, kov, Haram lokmayı, Kul hakkı şirretlerini koydu
Ele
Destursuz lokmayı, Şirin gösteren tamah şirretlerini koydu
Bele
Şehvet, Düşkünlük, Zina şirretini koydu

Vicdanına
Kör taassubu şirretlerinini koydu.

ŞEYTANi LAİN
Adem´in gönlüne köşk kuran Tanrı´nın makamına göz dikti. Adem´i yoldan şaşırıp, o kalıba yani Adem´in kalbine girmek için elinden gelen çabayı gösterdi. Adem´in kalbine giremedi ama Adem oğullarının gönlüne girmeyi başardı.
Bir çok zalimi, şeytan kendisine kul eyledi. Şeytanın dostları Allah´ın ve Ehlibeyt´in düşmanlarıdır, İslam dinini bozan zalim kafirlerdir.

FATiHA SURESi
Yok iken yer ile gökler ezelden
Bizler yüce Hakk´ı gördük erenler
Bağlandık Allah´a canı gönülden
Birliğine ikrar verdik erenler.

Bismillah diyerek işe başladık
Özümüzde ikiliği taşladık
Gönül verip bir kapıdan işledik
Yüce yolunuzu sürdük erenler.

Elhamdü lillahi Rabbi´l Alemiyn,
Dedik Tanrı birdir cümle alemin
Kur´an´da saklıdır bin bir kelamın
Bizler bu hikmeti gördük erenler.

Errahmanirrahiym i dedik habibullaha
Maliki yevmiddiyn dedik ol Ali Şah´a
İyyake na´büdü´müzdür Fatıma Ana
Yüce Ehlibey´te erdik erenler.

Ve iyyake neste´ıyn´dir İmam-ı Hasan
İhdinassıratalmüstakiym´edir Hüseyin´i rahman
Kur´an-ı Natık´tır 12 İmam
Hakk´ın kendisinden sorduk erenler.

Sıratalleziyne dedik Subhana
En´amte diyerek vardık divana
Aleyhim diyerek uyduk Kur´an´a
Hakk´a ikrarımız verdik erenler

Okuduk Kur´an-ı hep hece hece
Hakk´ı zikreyledik hem gündüz gece
Muhammed Ali ile vardık miraca
Kırklar meclisine girdik erenler

Gayrilmağdubi aleyhim ile vardık divana
Veladdalliyn dedik Fatıma Ana
Secdemizi yaptık Şah-ı Merdan´a
Ehlibeyt darına durduk erenler.

Tevvalla tebarra ikrarımızı
Hakk kabul eyledi niyazımızı
Tanrı görevlendirdi bazımızı
Münkürle savaşa girdik erenler.

Fatiha suresidir okunan ayet
Bizlere gerçeği anlatır gayet
Hasan ile Hüseyin olmasa idi şayet
Göremezdik Hakk´ı, kördük erenler.

Dünyayı dolaştık bir baştan başa
Kimi puta tapar kimisi taşa
Kanlı yezit ile girdik savaşa
Yetmiş üç can şehit verdik erenler.

Yolumuz uludur bilip sürene
Canım kurban gerçekleri görene
Gönül verdik Ehlibeyt´e, Kur´an´a
Böylece maksuda erdik erenler.

Ali Sefa´m akar göz yaşım seli
Kimi şaşkın dedi kimisi deli
Koymadık ahirete sorgu suvali
Bizler bu dünyada verdik erenler.

EHL-i BEYT´iN FAZiLET DENiZLERiNDEN BiR DAMLA iMAMAMET VE VELAYETiN AZAMET VE YüCELiĞiNi BiLDiREN HADiSLER; iMAM ALEYHiSSELAMLARIN VELAYETiNi KABUL EDiP, ONLARIN DÜŞMANLARINA DÜŞMAN OLANLARIN FAZİLETLERİ

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurmaktadırlar: “Allah´ın kullarından her hangi biri bizim Ehlibeyt´imizi insanlara tanıtır ve bizim ilimlerimizle bize dost kazandırarak, gerçek mümünleri bizlere bağlarsa, o kimse kabirden çıkarıldığı vakit (yeniden diriltildiğinde) Allah-u Teala onun için bir melek gönderir, melek o kimseyi kanatlarının üzerine bindirip kıyamette mahşer yerinde durması gereken yere getirir.
O sırada bir Münadi (Melek) şöyle feryat eder: “Bu şahısı tanıyan, bu dost mümün can sayesinde bu Hakk yoluna teslim olarak, Hz. Ehlibeyt´e sahip çıkan herkes gelsin” der.
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdular: **“O canı tanıyan, o dost sayesinde Hakk yoluna bağlanan herkes toplanırlar. Allah-u Teala onlara buyurur: “Bunların her birine üstün cennet elbiseleri giydirip, başlarına cennetin keramet taçlarından bırakın”** der ve Hazret devamında buyururlar: **“Ey evladım! İnsanları biz Ehlibeyt´in muhabbet ve sevgisine doğru teşfik edip, onları bize doğru yönlendirdiğin için Cenabı Hakk´ın sana mükafatı budur”** der.

Hz. İmam Kazım Aleyhisselam şöyle buyuruyor;

Mümin kardeşlerin birbirlerini ziyaret etmelerinden, şeytan için daha öldürücü bir şey yoktur. İki mümin insan birbirini ziyaret eder, Allah´a ibadet edip, bizim faziletlerimizden anlattıklarında; şeytanın yüzünde et kalmayarak hepsi dökülür. Onun ruhu bu şiddet azap ve dertten dolayı acıyla feryat eder.

Gökteki melekler ve cennetin hazinedarları onun bu feryadını hissedip, onu lanetlerler ve şeytana lanet etmeyen hiç bir mukarreb melek kalmaz. (Usul-u Kafi: c.2 s. 188 Bihar-ul Envar: c.63 s.258)

İmam Sadık Aleyhisselam Mümin-i Tag adlı talibine şöyle buyurmuştur;

Ey Numa´nın oğlu! Biz Ehlibeyt´in muhabbet ve sevgisi göklerden inen altın ve gümüş hazinelerine benzer. Arş´ın altındaki hazinelerden indirilmektedir ve o muhabbet belirli bir miktarda indirilmektedir. O muhabbet Allah´ın en sevgili ve en üstün kullarından başkasına eta (bağış) edilmemektedir. O sevgi içinde yağmur taşıyan bulutlara benzer, bulutlar vardır. Allah-u Teala sevdiği kimseleri o muhabbet ve sevgiden faydalandırmak istediğin de, o buluta yağma iznini verir ve Allah´ın izni ile yağan o muhabbet yağmuru annesinin karnında olan çocuğa dahi isabet eder.
(Bihar-ul Envar: c. 78 s. 292/ Tuhef-ul ukul: s. 310)

İmam Sadık Aleyhisselam´dan şöyle nakil olunmuştur;

Bir gün Ebu Hanife, İmam Sadık Aleyhisselam ile yemek yiyordu. İmam Aleyhisselam yemeği bitirip ellerini havaya kaldırarak şöyle buyurdu: **"Elhamdu lillahi rabbil alemin (Hamd alemlerin Rabbi olan Allah´adır), Allah´ım! Bu nimet senden ve senin Resul´lündendir"** dedi.
Ebu Hanife İmam´a şöyle dedi: **"Ey Cafer-i Sadık! Acaba Allah´a şerik mi koşuyorsun?"** dedi.
Hz. İmam Sadık Aleyhisselam buyurdular: **"Yazıklar olsun sana.** Allah-u Teala kendi kitabın da şöyle buyurmuştur; ´**Allah´ın ve Resul´ünün onlara verdiği nimetleri bir kenara bırakıp intikam almaya kalkıştılar´ -**(Tevbe-74 ayeti şerife) ve başka bir yerde de buyurmuştur ki; ´**Eğer onlar Allah´ın ve Resul´lünün verdiklerine razı olsaydılar, şöyle söylerlerdi; Allah bizim için yeterlidir, Allah ve Resul´lü bize kendi nimetlerinden bahşederler".** (Tevbe-59 ayeti şerife) dedi.
Ebu Hanife**:** "Vallahi ben bu zamana kadar bu iki ayeti Allah´ın kitabında ne görmüş ve nede duymuş gibiyim" dedi.
İmam Sadık Aleyhisselam şöyle buyurdu: **"Bu iki ayeti daha önce hem görmüş ve hemde okumuştun ama Allah-u Teala sen ve senin gibilerin hakkında şöyle buyurmuştur; ´Yoksa kalplerine kilit mi vurulmuş (Muhammed s.a.v.- süresi 24 ayet-i şerife)´ ve yine buyurmuştur ki ´İş öyle değil, hayır kazandıkları şeyler üst üste kalblerine yığılmıştırda kalbleri pas tutmuştur´** dedi".
(Mutaffıfın 14).(Bihar-ul Envar: c.10 s.216 Kenzulfevaid: c.2 s.36 Vesail-uş şia: c.16 s.482)

Hz. Ali Aleyhisselam bir ashabına şöyle buyurmuştur;

Her kim biz Ehlibeyt´in dostlarından veya düşmanlarından olduğunu öğrenmek istiyorsa kalbini şununla imtihan etsin, eğer bizi sevene muhabbeti varsa bizim düşmanlarımızdan değildir, eğer kalbinde bizi sevenlere düşman ise bizim dostlarımızdan değildir. (Bihar-ul Envar :c.27 s.53 Emaliy-i Müfid: s.334 Emaliy-i Tusi: s. 72)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhi ve Alihisselam buyurmuştur;

Bizi kendisinden daha çok sevmeyen kimse Allah´a iman getirmemiştir. Bizim Ehlibeyt´imizi kendi ehlinden daha çok sevmeyen kimse de öyledir. Bizim zatımızı kendi zatından daha çok sevmeyen Allah´a iman getirmemiştir.
(ilel-ul Şerai: c.1 s.140 Bihar-ul Envar: c.275 s.86)

İmam Bakır Aleyhisselam Ahzab süresinin 4´cü ayetinin açıklamasında şöyle buyurmuştur;

Allah-u Teala insanın batınında iki tane kalp bırakmıştır, zira biriyle sevip diğeriyle düşman olsun. Bizim dostlarımız sevgilerini bizim için halis ederler, nasıl ki altını ateşe tuttuğunda halis olursa bizi sevenlerin muhabbet ve sevgileri de böyle olmalıdır. Her kim bizi sevip sevmediğini anlamak istiyorsa kalbini imtihan etsin. Her kim bize karşı olan sevgisine bizim düşmanımızın da sevgisini eklerse o bizden değildir ve bizde ondan değiliz. Allah-u Teala böyle bir şahısın düşmanıdır. Aynı şekilde Cebrail ve Mikail´de onun düşmanıdır, gerçekten de Allah kafirlerin düşmanıdır.
(Te´vil-ul Ayat: c.2 s.447 Bihar-ul Envar: c.24 s.314 Mmaily-i Tusi s.147)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam buyurmuştur;

Her kim bize laik olduğumuzdan aşağı bir nispeti veren biriyle oturur veya bize yüz çeviren birini methedip över ise veya bizimle irtibatını kesen biriyle irtibat kurar veya bizimle irtibat kuran birinden irtibatını keser veya düşmanımızla dost olursa veya bizi seven birisiyle düşman olursa, gerçektende Kur´an-ı ve Hamd süresini indiren Allah´a kafir olmuştur. (Emaliyi sadık: s.111 Bihar-ul Envar: c.27 s.52 Mişkat-ul Envar s.84)

Hz. Ali Aleyhisselam buyurmuştur;

Bizim hakkımızda ğuluv (dedikodu) edip ileri gitmeyin. Bizi Allah´ın kulları ve yetiştirdikleri bilin. Daha sonra bizim faziletimizde istediğinizi söyleyin.
(Hisal c.2 s.614 Bihar-ul Envar: c.25 s.270).

Hz. İmam Rıza Aleyhisselam, İmam´ın büyüklük ve azamet sıfatlarını söylerken şöyle buyurmuştur;

İmamet değer bakımından en üstün, şan ve makam olarak en azim, mekan ve menzelet bakımından çok yücedir. Öyle ki insanlar onu terk etmekten ve kendi görüş ve oylarıyla ona ulaşmaktan acizlerdir. Allah-u Teala, Hz. İbrahim´e Nübüvvet ve halillik (fedakarlık) makamından sonra üçüncü mertebe olarak ihtisas verdi. İmamet öyle şerif bir makamdır ki Hz. İbrahim´i onunla müşerref kıldı. Devamında İmam şöyle buyuruyor: “Heyhat, heyhat İmamet vadisinde akıllar şaşkınlığa duçar olmuş, anlama ve şuurlar şaşkınlıkta, fikirler hayrette, görüşler zayıf, büyükler küçük, hekimler şaşkın, hatipler lal, düşünürler cehalette, akıllılar ve zekiler aciz, şairler ve edipler (yazarlar) İmametin şanlarından tek bir şanı veya faziletlerinden bir fazileti dahi vasıf edip anlatmaktan aciz ve şaşkın kalıp hepsi bu konuda zayıflık ve yetersizliklerini itiraf etmişlerdir. İmameti vasıf etmek, onun zatına varmak, onun hakikatına varmak mümkünmüdür veya iman edip emirlerinden bir emri anlamak acaba onun yerini biri doldurabilir mi? Veya onun yerine geçebilir mi ki; halk ki ihtiyaçsız kılsın?”.(Kemal-ud Din: c.2 s.67 Uyun Ahbar-ur Rıza: c.1 s.171 Bihar-ul Envar: c.25 s.124 Meaniy-ul Ağbar: s.96)

İmam Sadık Aleyhisselam ashabından biri olan Himran bin E´yan´a şöyle buyurmuştur;

Ey Himran! İmam´ın yanında bütün dünya bütün gökler ve yerler şöyledir: Avucunun içini işaret ederek, her şeyin zahirini, batınını, içini ve dışını kurusunu ve ıslağını çok iyi bilir. (Muhtezar: s.143 Bihar-ul Envar: c.25 s.385)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam Hz. Resullullah´tan şöyle rivayet eder;

Çölde oturan bir arap, Hz. Resullullah´ın huzuruna gelerek şöyle arz etti: “Cennet neyin karşılığındadır?”
Hazret şöyle buyurdu: **“Halisane bir şekilde ´lailahe illallah´ demektir”** dedi.

Arap: "**Lailahe illallah**´ın ihlası nedir?" diye sordu.
Hazret şöyle buyurdu: **"Benim getirdiklerime inanıp amel etmek ve Ehlibeyt´ime dost olmaktır ki; gerçektende onları sevmek en büyük haktır"** dedi.

Hz. İmam Rıza Aleyhisselam babalarından, babaları Hz. Ali Aleyhisselam´dan o da Hz. Resullullah´tan şöyle rivayet etmişlerdir;

Allah-u Teala bizden daha üstün kimseyi yaratmamıştır ve onun katında bizden daha değerli hiç kimse yoktur.
Hz. Ali Aleyhisselam: **"Ben Resullullah´tan sordum, biz mi daha üstünüz yoksa Cebrail mi?"**diye.
Hz. Resullullah şöyle buyurdu: **"Ey Ali, Allah-u Tebareke, mursel Peygamber´lerini mukkarrep meleklerinden daha üstün kılmıştır. Bizi ise bütün Peygamber´lerden ve Resul´lerden daha üstün kılmıştır. Benden sonra fazilet ve üstünlük senin ve senden sonra gelecek olan imamlar içindir ve gerçekten de melekler bizim ve bizi sevenlerin hizmetçileridirler. Ey Ali! Allah´ın azametli arşını omuzlarında taşıyan melekler ve arşın yanındakiler, Allah-u Teala´yı hamd ve tesbih etmektedirler. Onlar, biz Ehlibeyt´in velayetine iman getirenler için Allah´tan bağışlama dilemektedirler. Ey Ali! Eğer biz olmasaydık Allah, Adem ve Havva´yı, cennet ve cehennemi, gökleri ve yerleri yaratmazdı. Bizler meleklerden nasıl üstün olmayalım ki? Bizler Allah´ı tanımak ve takdis ve tesbih etmekte onlardan daha ilerideydik. Zira Allah´ın ilk yarattığı şey bizim ruhlarımızdır. Bizi kendi tevhit ve övgüsünü söyler kılmıştır. Sonra melekleri yarattı, onlar bizim nurumuzu yegane görüp emrimizi büyük saydılar. Allah´ın bizim sıfatlarımızdan münezzeh olduğu ve bizim onun yarattıkları olduğumuzu göstermek için Allah´ı teşbih ve takdis ettik"** dedi.
Hz. Resullullah şöyle devam etti: "Melekler bizim zikrimizle Allah´ı zikredip, onun bizimle aynı sıfatta olmaktan münezzeh bildiler. Melekler bizim şanımızın azametini gördüklerinden Allah´tan başka ilah olmadığını göstermek için;
´**la ilahe illallah**´ dedik. Onlar bizim zikrimizle Allah´a bir eş veya benzer bilmekten beri bilip; ´**la ilahe illallah**´ dediler.
Melekler bizim izzet ve gücümüzü gördüklerinde, Allah´tan başka hiç bir güç ve kudretin olmadığını göstermek için; ´**La havle ve la kuvvete illa billah aliyül azim**´ zikrini söyledik, onlarda Allah´ı bu zikirle andılar. Melekler bizim sahip olduğumuz nimeti ve itaatimizin vecipliğini gördüklerinde, hamd ve övgünün verdiği nimetlerden dolayı Allah´a mahsus olduğunu göstermek için; ´**Elhamdulillah**´ dedik ve melekler de aynı zikri dediler.
Öyleyse melekler bizim vasıtamız ile Allah´ı tanımış, ona ikrar ve iman etmeye hidayet olmuşlardır. Daha sonra Allah-u Teala Adem´i yarattı ve bizi onun sulbünde emanet bıraktı. Bizim büyüklük ve azemetimizden dolayı meleklere ona secde etmeleri için emir verdi. Onların Adem´e olan secdeleri, Allah´a kulluk emrine itaat ve bize olan ihtiramlarındandır. Böyle bir durumda biz meleklerden nasıl üstün olmayız? Halbuki onların hepsi Adem´e secde ettiler, esas secde olunan kıble bizdik" dedi.
(Bihar-ul Envar: c.11 s.140 Kemal-ud Din: c.1 s.254 Te´vil-ul Ayar: c.2 s.876)

Müfezzel Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´dan şöyle rivayet eder;

Bir gün İmam Sadık Aleyhisselam´ın huzuruna müşerref olduğumda bana buyurdular: **"Ey Müfezze! Hz. Muhammed, Hz. Ali, Hz. Fatıma, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin Aleyhisselam´ları gerektiği gibi tanıyıp onların marifetinde hakikata vardın mı?** diye sordu.

Arz ettim: “Ey Mevlam! Onların marifet hakikatı nedir?” dedim.
Buyurdular: **“Her kim onların marifetlerinin hakikatınca tanırsa, mümindir ve imanın en üst derecesine varmıştır”** dedi.
Arz ettim: “Ey mevlam! Onu bana tanıt” dedim.
Buyurdular: **“Bil ki; onlar Allah´ın yarattığı ve yoktan var ettiği her şeyi bilmektedirler. Onlar takvanın mahzarı yerlerin, göklerin, dağların ve denizlerin hazinedarlarıdırlar. Gökyüzünde ne kadar yıldız olduğunu, dağların ağırlığını, denizlerin ve nehirlerin su miktarını çok iyi bilmektedirler. Ağaçtan düşen her yapraktan haberdardırlar, yerin karanlıklarında oluşan her şeyi bilirler. Hiç bir ıslak veya kuru yer yoktur ki; mubin (apaçık) kitapta yani onların ilminde yazılmamış olsun”** dedi.
Arzettim: “Ey mevlam! Söylediklerinizi anladım ve onlara ikrar edip iman getirdim” dedim.
Buyurdular: **“Ey Müfezzel! Sen nimet verilmiş ve temizlerdensin, cennet sen ve senin gibilere helal ve tatlı olsun”** dedi.
(Misbah-ul Envar: s.287 Bilar-ul Envar: c.26 s.116 Tefsir-i Burhan: c.4 s.7)

Hz. İmam Rıza yüce Baba´larından ve Onlar´da Hz. Resullullah´ın şöyle buyurduğunu rivayet etmişlerdir;

Biz Hz. Ehlibeyt, kıyamet günü şu dört gurubun şefaatçisi olacağız, gerçi onlar yeryüzü ehlinin bütün günahlarıyla gelmiş olsalar bile;
- Benim Ehlibeyt´ime yardım eden kimseler.
- Onlar ihtiyacı olduğu anlarda dahi, Ehlibeyt`imizin hacetlerini lokmalarını eksik etmeyen kimseler.
- Benim Ehlibeyt´imi kalpleri ve dilleriyle seven kimseler.
- Güçlerinin yettiğince onları savunup himaye eden kimseler.
(Hisal: c.1 s.196 Bihar-ul Envar: c.27 s.104)

Hz. Resullullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurmuşlardır;

Allah´ın aziz kulu ve benim ümmetlerimden, Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin taliplerinden bir kişinin Muhammed ve Ali Ehlibeyt´inin bir günlük ibadet, muhabbet ve sevgisi, zahitin bin yıllık ibadetinden daha üstün ve faziletlidir. Ve her kim bu muhabbet ile ölür ise, cenne- te girecektir, şehit sayılacaktır.
(Kaşf-ul Gumme: c.1 s.137 Bihar-ul Envar: c.27 s.104)

İmam Bakır Aleyhisselam yüce Baba´larından, O da Hz. Hüseyin Aleyhisselam´dan, O da Resullullah´ın şöyle buyurduğunu nakletmiştir;

Benim ve Ehlibeyt´imin muhabbet ve sevgisinin yedi yerde faydası vardır;
- Ölüm anı gibi korku ve vahşetin en büyük olduğu anda
- Kabirde sorgu, suvel meleklerinin sorgusu anında
- Kıyamette tufan kopupta, dağlar taşlar gök yüzüne savrulduğunda
- Arasatta amel defteri mektuplarının, ellere verildiği zamanda
- Amellerin ölçüldüğü mahşer yerinde
- Amel terazisinin kurulduğu sırat köprüsünün başında
- Sırat köprüsünden geçerken.
(Hisal: c.2 s.360 Bihar – ul Envar: c.27 s.158 Beşaret-ul Bustafa: s.17)

Alemlerin İmam-ı Hz. Musa bin Cafer Aleyhisselam şöyle buyuruyor;

Allah Tebarek ve Teala kendi Habibi Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam´ın Nübüvvet nuru ile, Hz. Emirülmü´minin İmam-ı Ali´nin Velayet nurlarını gerçekten kendi nuru olan Azamet ve Celal nurundan yaratmıştır.

Turu Sina dağında, Hz. Musa bin İmran´a zahir olup, Hz. Musa´nın görmeğe tahammül edemediği ve feryat ederek toprağa yıkılmasına sebep olan nurda onların nurudur. Allah-u Teala, Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhissellam

ve Şah-ı Merdan Hz. Ali Aleyhisselam´ı yaratmak istediğin de o kendi Kudret nurunu ikiye böldü, bir bölümünden Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam´ı, diğer bölümünden ise Hz. Ali Aleyhisselam´ı yarattı ve bu ikisinden başka hiç bir mahluku o nurdan yaratmadı. Allah kendi kudret elleriyle o ikisini yarattı ve kendi nefesinden onlara üfleyip onların suretlerini tasvir edip onları kendi misalinde karar bilmiştir.

Hz. Muhammed ve Hz. Ali Allah´ın yaratılışı olan şahitleri ve mahlukatın arasında onun görünen cemalleridir ve Allah´ın mahlukatı gören gözüdürler.

Onun halk arasında konuşan dillidirler. Allah kendi ilmini onların gönüllerine emanet bıra- kıp onları irşaat ederek kudretini onlara öğretti ve onları kendi kayıp ve esrarına sırlarına alim yaptı. Onlardan birini kendi nefsi, diğerini ise kendi ruhu olarak karar kıldı. O ikisini birbirine yardımcı karar kıldı, öyle ki biri olmadan diğeri mukavemet ve istikamet göstermedi. O ikisinin zahiri, beşeri, batınları ise Allah´a mensup ve mahsustur. Halkın arasında bu alemin insanları şeklinde zahir oldular ki onları görebilmeye tahammül edebilsinler.

Ve bu Allah´ın buyruğudur: **“Size şehirlerin anası olan Mekke halkını ve çevresindeki bütün dünya insanlarını uyarmanız, Allah´ın azabını onlara haber vermeniz için, gerçekleri açıklayıcı kutsal dört Hakk kitaplarımızı tüm insanlar için indirdik ve ahirete inanıp ibadetlerini daima yapsınlar diye sizin vasıtanızla onlara bu kitapları uyarıcı gönderdik”** dedi. (En-am 92) Hz. Muhammed ve Hz. Ali, Allah´ın Velayet ve Nübüvvet nurlarıdır, hicaplarıdırlar ve Allah yaratılışı onlarla başlatmış ve mükafatı onlarla sona erdirecektir. Allah-u Teala, Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam´ın nurundan Hz. Fatıma Aleyhas- selam´ı yarattı ve Hz. Ali Aleyhisselam´ın nurundan ise Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin Aleyhisselam´ı yarattı. Bunlar nurdan yaratılmışlardır.

Nesilden nesile bir babanın sulbünden ötekine, bir annenin rahminden diğerine intikal olmuşlardır. Onlar hiç bir zaman kokuşmuş, aşağılık ve necis nütfeden değil, temiz, sulp rahimlerden meydana gelmişlerdir. Zira onlar seçilenlerin seçilmişi ve cevherlerin cevheridirler. Allah-u Teala onları kendisi için seçmiş beğenmiş ve kendi ilminin hazinedarları ve mesajını halka ulaştırıcıları karar kılıp onları kendi yerine oturtmuştur. Zira O görülemez ve terk edilemezdir. O´na nasıllık veya mekan tanımak mümkün değildir. İmam´lar Allah tarafından konuşup onun mesajını ulaştırır emir ve yasaklarını söyler. Allah onların sebebiyle kendi gücünü aşikar edip, nişane ve mucizelerini göstermiş, kullarını kendisiyle aşina etmiştir.

İnsanlar İmam´ların vasıtasıyla Allah´ın emir ve fermanlarına itaat etmektedirler, zira onlar olmasaydı Allah tanınmaz ve ona nasıl ibadet edileceği bilinmezdi. O Allah´tır ki emrini istediği gibi icra eder.

Devamında buyurdular: “Allah-u Teala, yaptığından sorumlu tutulamaz çünkü Allah asla yanlış yapmaz, fakat onlardır Allahı kendi suçlarına ortak gösterenler ve sorumlu olanlarda, sorguya çekileceklerdir.” (Enbiya süresi 23)

(Bihar-ul Envar: c.35 s.28 Tefsir-i Burhan c.3 s.193 Te’vil-ul Ayat c.1 s.397)

Hz. Selmanı Pak nakleder ki:

Resulullah´ın huzurunda ve O Hazret´in Mescidi Nebi Cem evinde cemaatla ibadetini yap- tıktan sonra, mihrabına dayanarak cemali ay gibi son derece nurlu bir haldeydi. Ashap onun etrafına toplandıktan sonra aniden gökyüzüne doğru baktı, bir müddet sonrada yere bakıp ardından dağlara ve vadilere baktı ve şöyle buyurdu: **"Ey mümün müslüm canlar! Allah size rahmet eylesin, Allah´ın rahmeti üzerinize olsun susun"** dedi. Herkes bir anda sustu ve Hazret buyurdu: "Bilin ki cehennemde Ziya diye adlandırılan bir dere vardır, o derede bir kuyu vardır ve kuyuda bir yılan vardır. Cehennem o dereden, dere o kuyudan, kuyu o yılandan her gün yetmiş defa Allah´a şikayette bulunuyor" dedi .

Resulullah´a birbirlerinden şikayet eden bir büyük azap kimler içindir diye sorulduğunda, O Hazret şöyle buyurdu: **"O azaplar kıyamet sahrasına Hz. Ali bin Ebu Talip´in vilayetiyle gelmeyenler içindir. Hz. Ali´yi sevmeyenler ve Ali´nin hakkını gasp edenler içindir"** dedi.

(El-Rovze: c.9 Bihar-ul Envar c.39 s.250)

Cafer bin Muhammed Fezarl şöyle nakletmektedir;

İmam Sadık Aleyhisselam Kur´an´daki şu ayetin (VEİZAL MEVUDETİ SUİLET) diri diri gömülen kıza sorulunca, hangi suç yüzünden öldürüldün diye, (Takvir süresi 8-9) tefsirinde buyurdular: "Bu ayetten maksat, bizim insanlara vacip olan hakkımız, bütün mahlukata vecip olan muhabbet ve sevgimizdir. Onlar bizim müveddet ve sevgimizi öldürerek ortadan kaldırdılar. (Tefsiri Fırat: s.542 Bihar-ul Envar:c.23 s.256)

Hz. İmam Bakır alehisselam buyurmuşlardır;

Gerçektende bizi iyilikle anmak, yadetmek ve zikretmek; Allah´ı yadedip, zikretmektir. Düş- manlarımızı yadetmek ise, şeytanı yadedip zikretmektir.

(İddet-ud Da´i: s.241 Bihar-ul Envar: c.75 s.468)

Hz. İmam Hadi Aleyhisselam şöyle buyururlar;

Her kimin yanında onun iki din babası yani; Hz. Resullullah ve Hz. Ali Aleyhisselam onun soyundan geldiği baba ve annesinden daha değerli olmaz ise, o kimse Allah´ın gönderdiği dinden bir zerre bile faydalanmayıp hayrını görmemiş demektir.

Hz. İmam Cafer Aleyhisselam buyururlar;

Birisi O Hazret´in huzurunda: "Ben Muhammed ve Ali Aleyhisselam´ı öyle seviyorum ki eğer beni parça parça doğrasalar bile, onların muhabbet ve sevgisinden asla el çekmem" deyince şöyle buyurdular: "Şüphesiz Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam ve Hz. Ali Aleyhisselam onlar yolunda göstermiş olduğunuz muhabbet değerince, size nimet ve sevap vereceklerdir. Sizin onlar için yaptıklarınız, onların kıyamet günü sizler için istedikle- rinin, binde birinin bile karşılığı değildir.

KUŞLAR HAKK MUHAMMED ALİ ÇAĞIRIR

Her sabah her seher figana başlar
Kuşlar Hakk Muhammed Ali çağırır
Dört mevsimde Hakk´ın emrini işler
Kuşlar Hakk Muhammed Ali çağırır

Akar gözyaşlarım yüreğim farır
Temizler gönlümü günahtan arır
Ten Muhammed Ali aşkına erir
Döşler Hakk Muhammed Ali çağırır

Boş değildir bunca boyun büktüğüm
Yol gözleyip hasretini çektiğim
Kerbela aşkına gözden döktüğüm
Yaşlar Hakk Muhammed Ali çağırır

Kafirlerin taş atıp da kırdığı
Muhammed´in Karani´ye verdiği
Veysel Karani´nin tesbih kurduğu
Dişler Hakk Muhammed Ali çağırır

Kerbela´da dört bir yandan basılan
Susuzluktan kuvrulup da kasılan
Yetmiş üç masumdan tek tek kesilen
Başlar Hakk Muhammed Ali çağırır

Kendi özün islah edip uslanan
Gönül verip Hakk Teala´ya yaslanan
Kerbela´da gözyaşıyla ıslanan
Taşlar Hakk Muhammed Ali çağırır

Allah bir Muhammed ol Ali Haydar
Hüseyin baş oldu cümleye serdar
Selmani Faris´in durduğu didar
Köşkler Hakk Muhammed Ali çağırır

Erenlerin Hakk lokması dediği
Müminlerin sofrasına koyduğu
Kırkların Cem olup Cem´de yediği
Aşlar Hakk Muhammed Ali çağırır

Fatıma´dır Ehlibeyt´in Ana´sı
Yandı Kerbela´da bağrı sinesi
Yerlerin göklerin temel binası
Beşler Hakk Muhammed Ali çağırır

Şehitler canını Hakk´a sunarken
Yareleri ılğıt ılğıt kanarken
Şu yüreğim Kerbela´da yanarken
Dışlar Hakk Muhammed Ali çağırır

Gönüller gam dolu gözlerimiz kan
Hiç olmadı yareleri sarılan
Kerbela´da yuvaları dağılan
Eşler Hakk Muhammed Ali çağırır

Yetmiş üç masumun boynu bükülmüş
Susuz Kerbela´ya kanlar dökülmüş
Yaşlı göz üstünde sürme çekilmiş
Kaşlar Hakk Mulammed Ali çağırır.

Ali Sefa´m Bismillah ile başlanan
Kerbela´da ciğerleri haşlanan
Hayır için Hakk yoluna işlenen
İşler Hakk Muhammed Ali çağırır.

Cabir bin Abdullah rivayet eder ki;

Hz. Resullullah Sallallah-u Aleyhisselam, Allah-u Teala´nın şu buyruğunun; (TUNTUM ĞEYRU ÜMMETİN UĞRİCET LİNNASİ TE´MURUNE BİL MERUF) ´**siz insanlar için meydana çıkarılan en hayırlı ümmetsiniz insanlara iyiliği emredersiniz, kötülükte bulunmamalarını söylersiniz ve Allah´a inanırsınız. Kitap ehli de inansaydı hayırlı olurdu. Kendilerine, onlardan inananlar da var fakat çoğu dinden çıkmıştır´.** Ali Ümran süresi 110. tefsirinde şöyle buyurdular: "Allah´ın ilk yarattığı şey Ali ile Benim nurlarımızdır ki onu kendi nurundan yaratarak kendi azamet celalinden ayırdı. Bizim nurumuz Allah´ın kudretini tavaf etmeye başladı ve 80 bin yıl sonra onun azamet celaline vardık. O sırada Allah´ı tazim etmek için secdeye gittik, O nurdan Hz. Ali Aleyhisselam´ın nuru da onun kudretini sarmıştır. Evvel ve ahir biziz, sadık ve öne düşenler, tasbih ve şefaat edecek olan biziz. Allah´ın kelimesi onun seçilmişleri, Allah´ın dostları, onun yüzü, yönü, sağı ve solu biziz. Biz Allah´ın eminiyiz, onun vahiy hazinedarları ve gayb ilminin perdeleri biziz. Tenzilin madeni, te´vilin manası biziz. Cebrail bizim evimize nazil olur, biz Allah´ın emrinin gelip gittiği ve onun gaybının nihayetiyiz. Biz Allah´ın kuds mekanları, hikmet ışıkları, rahmet anahtarları, nimet çeşmeleri, insanların şerefi ve ümmetin önderleriyiz. Biz zamanın namusları, dehrin alimleri, halkın serveri, cihanın siyasetmedarları, kifayet ediciler, emir sahipleri ve insanları hidayet yoluna hamledip yönlendirenleriz. Biz selsebilin yolu ve akıtıcısı, sağlam ve dosdoğru yoluz. Bize iman getiren Allah´a iman getirmiş, bizi reddeden Allah´ı reddetmiştir. Bize şek eden Allah´a şek etmiş, bizi tanıyan Allah´ı tanımış, bizden yüz çeviren Allah´tan yüz çevirmiş olur. Bize itaat ve saygı eden Allah´a itaat ve saygı göstermiş olur. Biz Allah´a giden vesile ve onun rızayetine ulaştıranlarız. İsmet, hilafet ve hidayet bizdendir (bizimdir), Nübüvvet, Velayet ve İmamet bizim aramızdadır. Biz hikmet madenleri, rahmet kapıları, kudret ağacı, takva kelimesi ve alemlerin rahmetleriyiz. Allah´ın kubra hücceti ve Allah´a sarılan herkesin hidayete vardığı sağlam ipi bizleriz".

(Bihar – ul Envar: c.25 s.22 Meşarig-ul Envar: s.39 El-Katra: c.2 s.26)

Hasan bin Fezzal babasından şöyle nakleder;

Hz. İmam Rıza Aleyhisselam buyurdular: "İmam´ın bir takım nişaneleri vardır; O en alim, en hakim, en çok çekinen, en ağır başlı, en cesur, en cömert insanlar arasında en çok abid olandır. Sünnetli olarak dünyaya ayak basar, pak ve tertemizdir. Önünden gördüğü gibi, arkasından da görür, gölgesi yoktur. Dünyaya geldiğinde iki elini yere koyup secdeye giderek sesli bir halde şehadet getirir.

Gözleri uyusa dahi kalbi uyumaz. Meleklerle konuşandır. Hz. Resulullah´ın zırhı aynen onun üzerine olur. Hz. Ali´nin gölgesi görülmez. Zira Allah´u Teala yeryüzünü, Hz. Ali´nin Vellayet nurunu çekmesi için görevlendirmiştir.

İmam´ın bedeninin kokusu moş kokusundan daha güzel ve daha keskindir. O´nun insanların nefsine olan tasarrufu onlardan daha çoktur. İnsanlara anne ve babalarından daha mihribandır. O Allah karşısında herkesten daha mütevazidir, amelleri yerine getirmekte daha çalışkandır ve nahyedilen şeylerden daha çok kaçınandır. O´nun duası müstecap olunandır, öyle ki; eğer taşın ikiye bölünmesini isterse, olur. Resulullah´ın silahı Zülfikar kılıcı ve kıyamete kadar gelecek muhiplerin isimlerinin olduğu sahife ferman onun yanındadır ve kıyamete kadar gelecek düşmanlarının isimlerinin yazılı olduğu sahife de onun yanındadır. İmam´ın yanında bütün insanların ve mahlukların muhtaç olduğu şeylerin yazılı olduğu 35 metre uzunluğunda ki kudret fermanı mevcuttur.
Büyük ve küçük bütün insanların amel defterleri İmam´ın yanındadır. Hz. Fatıma´nın Mushafı´da onun yanındadır". (Me eniy-ul Ağbar: s.101 El, Hisal: c.2 s.527 Uyunu Ağbar-ur Rıza c.1 s.169 El-İhticac: s.437 Bihar-ul Envar: c.25 s.116 El-katra: c.2 s.32)

Ali bin İsmail Erzeg rivayet etmektedir ki;

Allah-u Teala insanlara hüccet karar kılıp, ondan insanların halini saklayıp gizlemekten daha hekim, daha kerim, daha yüce, daha büyük ve daha adildir.
(Basair-ul daracat: s.123 Bihar-ul Envar: c.26 s.138)

Muhammed bin Sinan söyle rivayet eder;

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam buyurdular: "Biz Allah´ın yönü ve onun derğahının mukarrepleriyiz. O´nun seçilmişleri, Peygamber´lerin irs, miras bıraktığı emanetlerin koruyucusuyuz. Biz Allah´ın eminleri, onun yüzü, hidayet nişaneleri ve sağlam ipiyiz. Allah bizimle başlattı ve bizimle bitirecektir. Biz evvel ve ahiriz, yeryüzünün en üstünleri, zamanın ve devrin namusları, kulların önderi, dünyalıların siyasetçisi sağlam ve dosdoğru yol biziz. Biz varlığın sebebi ve mabudun hüccetleriyiz. Allah bizim hakkımızda cahil olan kimselerin hiç bir amelini kabul etmez.

Ulu Divana Şikayet Dilekçesi;
ACI SÖYLER DİL KADRİNİ NE BİLİR

Bir arzuhal yazdım ulu divana
Hakk olmayan kul kadrini ne bilir
Kamili mürşitden destur almayan
Acı söyler dil kadrini ne bilir.

Zalimler divanda bizi yargılar
Bağrım yaralandı tutmaz sargılar
Varıp gübreliğe konan kargalar
Dost bağında gül kadrini ne bilir.

Yazmakla bitmiyor sinemde dertler
Arslan yatağında yatıyor itler
Susuzluk çekmeyen kanlı yezitler
Kerbela´da çöl kadrini ne bilir.

Pir postuna oturttular keşişi
Kötülük yapmaktır iblisin işi
Aşkın ateşinde pişmeyen kişi
Dergahdaki kül kadrini ne bilir.

Çekilsin aradan iblis ile gammaz
Kırklar dergahında bulunmaz namaz
Pir postuna oturursa beynamaz
Mümin müslim hal kadrini ne bilir.

Kanımızı emdi arsız keneler
Dedikodu yapar durmaz çeneler
Boş boşuna gelip geçti seneler
Gün saymayan yıl kadrini ne bilir.

Geçti başımıza inkar sürüsü
Hakk´a yaramıyor vallah birisi
Çöplükte dolaşan eşek arısı
Petekteki bal kadrini ne bilir.

Mazlum halkı sömürerek doyanlar
Çalıp çırpıp ceplerine koyanlar
Allah yoktur ben dinsizim diyenler
Kitap, erkan, yol kadrini ne bilir.

Küçük yaşta bir işe başlamayan
Fidan dikip bir fidan aşlamayan
Emek verip toprağı işlemeyen
Kazma kürek bel kadrini ne bilir.

Yoksulluk elinden boyun bükmemiş
Gözlerinden kanlı yaşlar dökmemiş
Garip gurbet elde kahır çekmemiş
Ana baba el kadrini ne bilir.

Aşık olan Hakk´ın aşkına yanar
Aşkın badesini içerek kanar
Her saz çalan, ben saz çalarım sanar
Mızrap, perde, tel kadrini ne bilir.

Hakk´a adalete candan uymayan
Emeğe insanca saygı duymayan
Ellerini vijdanına koymayan
Demokrasi, sol kadrini ne bilir.

Dolaşıp da gezsen gönül pazarı
Müminin kalbidir Hakk´ın pazarı
Mekan edilmeyen kara mezarı
Tabut, tahta, sal kadrini ne bilir.

Günde beş kez namaz kıldım diyenler
Huri melek rüşveti isteyenler
Dokuz arşın kara çarşaf giyenler
Yeşil, beyaz, al kadrini ne bilir.

İnkarcı sürüsü hep katar katar
Şah Hüseyin´i alır yezide satar
Ayıya gül versen kıçına tutar
Hayvan olan gül kadrini ne bilir.

Münkür münafıklar oturdu posta
Mürşidler kan ağlar rehberler yasta
Bir name yazmayan ol yüce dosta
Kağıt, kalem, pul kadrini ne bilir.

Dolandım cihanı dağ ile taşı
Kerbela´da yandı yüreğim başı
Gözyaşına kıymet vermeyen kişi
Derya, deniz, sel kadrini ne bilir.

Kağıt içki ile yol sürdük sanan
Şarhoş kafalarla semahlar dönen
Karasinek gibi necise konan
Has bahçede dal kadrini ne bilir.

Ehlibeyt´e secde niyaz kılmayan
Hakk´ın birliğini özde bilmeyen
Kitaba, erkana, yola gelmeyen
Dili, beli, el kadrini ne bilir.

Ali Sefa´m gönlüm Hakk´ın yeridir
Secdeğahım Şah-ı Merdan Ali´dir.
Pirim Hünkar Hacı Bektaş Veli´dir
Şah olmasa, el kadrimi ne bilir.

YA MUAMMED SENİN İÇİN

Tanrı cihanı yarattı
Ya Muhammet senin için
Sekiz cennetti donattı
Ya Muhammet senin için

Seni görsem sızım diner
Aşk ateşin serde yanar
Melekler secde iner
Ya Muhammet senin için

Bunca yerler bunca gökler
Senin şefatını bekler
Yaprağın açar çiçekler
Ya Muhammet senin için

Evliyalar enbiyalar
Arar seni diyar diyar
Mevla´m hatırımız sayar
Ya Muhammet senin için

Seni seven kalmaz naçan
Zikreden semaya uçar
Ali Sefa candan geçer
Ya Muhammet senin için.

Biz dinin ve yüzü akların rehberleriyiz. Biz Nübüvvet´in bedeni, risaletin mahel ve yeriyiz. Melekler bize doğru gelip gitmektedirler. Biz nur arayanın nuru ve Hidayet´iyiz. Biz cennete doğru hidayet edip, onların geçmek zorunda oldukları yüksek derecelerdeki köprü ve geçitleriz. Yağmur bizim vasıtamızla yağar, rahmet bizim sebebimize iner, azap ve gazaplar bizim vesilemizle def olur. Bu hidayeti duyan herkes kalbinde bizim muhabbetimizi arasın, eğer kalbinde bizim düşmanlığımızı veya faziletlerimizi inkarı bulursa, doğru yoldan sapmış sapıklığa girmiştir. Zira Allah´ın hüccetleri, vahyin tercümanları, ilmin hazinedarları, adaletin terazisi ve sorgulayanlarıyız. Biz zeytin ağacının dalları, değerli ve tertemizleri eğitip büyüteniz. Biz 7 nur üstüne nurun olduğu o ışığız. Biz Allah´ın payidar ve sürekli kelimesinin seçilmişleriyiz ki bizim imametimiz kıyamete kadar baki kalacaktır. Allah bunun üzerine Zer aleminde (ruhlar aleminde) mahlükattan söz ve ahit almıştır. (Meşarig –ul Envar: s.50 Bihar-ul Envar: c.26 s.259 El-Kaira: c.2 s.46)

Cabir bin Cofi rivayet etmektedir;

Hz. İmam Bakır Aleyhisselam´dan sordum: “Acaba Danyal´in uykuları tabir ettiği doğrumudur?” diye.
Buyurdular: **“Evet, ona vahi geliyordu ve Peygamber´di. O Allah´ın uykuları tabir etmeyi öğrettiği kimselerdendi. O sadık ve hekimdi. Ant olsun Allah´a, O biz Ehlibeyt´in muhabbeti ve sevgisine inananlardandı”** dedi.
Cebir şaşkınlıkla şöyle sordu: “Siz Ehlibeyt´in muhabbetine mi inannanlardandı?
Hazret buyurdular: **“Ant olsun Allah´a! Evet, bizim velayet ve muhabbetimize inanmayan hiç bir Peygamber ve melek yoktur”** dedi.
(Kısas-ul Enbiya: s.229 Bihar-ul Envar: c.14 s.371 El-Katra: c.2 s.48)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam buyurmuşlardır;

Gerçektende her ibadetin üstünde bir ibadet vardır, biz Ehlibeyt´i sevmek bütün ibadetlerin en üstünü ve en faziletlisidir. (Bihar-Muhasin: s.113)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam buyurmuşlardır ki;

Bir şeyin bir kökü ve esası vardır ve İslam´ın esası kökü biz Ehlibeyt´i sevmektir.
(El- Muhasin: s. 113)

HZ. RESULULLAH SALLALLAH-U ALEYHİSSELAM´IN FAZİLET DENİZLERİNDEN BİR DAMLA

Hz. Amine Hatun Şöyle buyurur;

Doğum zamanı yaklaştığı zaman balkondan kalkıp eve girdim ve bir takım garip sesler duydum, her nereye baktım ise kimseyi göremedim, bu yüzden beni büyük bir korku sardı. Aniden tarif edilmez güzellikte bir kuş gördüm, o kanatlarını benim üzerime sürdü, böylelikle korkum kayboldu ve doğum sancım hafifledi. Derken bir gurup kadın benim etrafıma toplandı, çok güzel ve kalbe oturan sözler ile benimle konuşmaya başladılar. Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam dünyaya gelinceye kadar benimle konuştular. Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam dünyaya gelince ondan bir nur zahir oldu, ben doğuyu ve batıyı müşahede ettim ve biri doğuda biri batıda diğeri de evimin üstünde olan üç tane elem Melek gördüm. Bu esnada duyduğum bir ses ile

birisi sonsuz letafet ve mihribanlıkla bana; **´Rabb´in sana rahmetti´** diyordu. Evimin içinde uçuşmakta olan bir çok kuş gördüm, onların gagası yeşil ve kanatları kırmızıydı. Yıldızları gördüm ki gökyüzünden yere inme meylindeydiler, onların sanki kendilerini bu yeni doğan çocuğun üzerine atacaklarını düşündüm. Yeryüzünü aydınlatan Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam´ın vücudu dünyaya gelince, her iki elini yere koyup başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve Allah´a doğru yöneldi secdeye giderek Allah-u Teala´yı şükretti. Sonra bir beyaz bulut parçası inerek, O Hazret´i benim yanımdan götürdü, derken bir sesin şöyle dediğini duydum: "Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam´ı dünyanın etrafında dönderin ve ona Hz. Adem´in safasını, Hz. İbrahim´in haliliyetini, Hz. Eyüb´ün sabrını, Hz. Ali´nin Hilatını, Hz. Yakub´un beşeriyetini, Hz. Yusuf´un cemalini, Hz. Davut´un suratını, Hz. Yahya´nın zühdünü ve Hz. İsa´nın keremini verin" dedi.

Şöyle nakilolunmuştur;

Bir gün Ebu Cehl Peygamber´e zarar vermek için onu arıyordu ki; O Hazret´i secde halinde gördü. Bir taş alarak O´na vurmak istedi ama o taş Ebu Cehl´in eline yapıştı, tek çareyi O Hazret´ten yardım istemekte buldu, Hazret dua etti ve o taş Ebu Cehl´in elinden ayrılarak yere düştü. (El-Hareic: c.! S.24 Bihar-ul Envar: c.18 s.56)

BANA BÖYLE KARDEŞ YAZMA ALLAH´IM

Şimir´e Milcan´a kardeş diyorlar
Bana böyle kardeş yazma Allah´ım
Ehlibeyt´in ile aram çok iyi
Bu güzel birliği bozma Allah´ım.

Ehlibeyt´in, 12 İmam´ın burda
Hepside kalbimde, bak işte şurda
Sende gel kalbime bir mekan kurda
Elin kapısında gezme Allah´ım.

Yezide kaçıyor gelinler kızlar
Bunları gördükçe yüreğim sızlar
Zalimler, mazlumlar her gün boğazlar
Bunlar hepsi yoldan azma Allah´ım.

Düşmanına düşman, dostuna dostuz
Haydar´ı Kerar´a turabız, postuz
Senin ile ezelden beriye dostuz
Bu güzel dostluğu bozma Allah´ım.

Talip yezid olmuş yoldan azmışsa
Rehbere, mürşide kuyu kazmışsa
Zina yapıp, yuva yıkıp bozmuşsa
Gel bunu kurşuna dizem Allah´ım.

Dert bölüştük Şah Hüseyin´i görüpte
Yetmiş üç masuma yüzler sürüpte
Kanlı yezidlere fırsat veripte
Beni daha fazla üzme Allah´ım.

Mazlumları vurup dövüp asamam
Zalimleri bu bağrıma basamam
Bunca haksızlığı görüp susamam
Ağzım torba değil büzme Allah´ım.

Körpe kuzuları kaptırdık kurda
Mervanlar doluştu vatana, yurda
Çare bulamadık bu zalim derde
Bizi daha fazla ezme Allah´ım.

Senin ile birliğiz her gün can cana
Kerbela´dan beri kırgınım sana
Ehlibeyt dostun **Ali Sefa**´na
Darılıp günah yazma Allah´ım.

Hz. İmam Ali Aleyhisselam buyururlar;

Bir gün lanetullah ebu cehil: "Ben Muhammed´i öldüreceğim, gerçi Abdul Müttalip onun kanı karşılığında beni öldürseler dahi" dedi.
Ebu cehilin etrafındakiler: "Eğer böyle bir şey yaparsan, Mekke ehline çok büyük bir iyilikte bulunmuş olacaksın ve onlar seni her zaman hatırlayacaklardır" dediler.
Lanetullah ebu cehil: "Muhammed´in kafasını taşla yaracağım" dedi.
Ebu cehil bir taş götürerek O Hazret´in baş tarafından ona doğru yaklaşmaya başladı, iyice yaklaştığında güçlü cüssesi olan bir hayvanın Hz. Resululah´ın bulunduğu taraftan ağzını açıp kendisine doğru hamle ettiğini gördü, ebu cehil bu sahneyi görünce korkuya kapılıp elleri titremeye başladı ve taşı elinden ayağının üzerine düşürerek ayağını kırdı. Lanetullah ebu cehil rengi sararmış, kendisinden geçmiş ve çehresini ter bürümüş bir halde dostlarının yanına geri döndü.
Yarenleri ona: "Biz hiç bir zaman seni böyle korkmuş ve vahşete kapılmış olarak görmedik, ne oldu?" dediler.
Ebu cehil: "Vay olsun size! Mazeretimi kabul edin. Muhammed´i taşla vurmak istediğimde büyük cüsseli bir hayvanın ağzını açarak beni yutmak için üzerime doğru hamle ettiğini gördüm, korkudan ellerim titremeye başladı ve taş elimden düşerek ayağımı kırdı" dedi. (El-Sakibi fil Menakib: s. 110 Bihar-ul Envar: c.17 s.258)

Hind binti Cun şöyle nakleder;

Hz. Resulullah Sallalahu Aleyhisselam, Ummu Me´bed´in çadırında oturduğu vakit ibadet için abdest aldı, orda kurumuş bir bitki vardı, Hazret mübarek ağzının suyundan bir miktar ona attı, o kurumuş bitki hemen yeşillendi parlak gülller açtı, yaprakları yeşillendi ve nihayetinde meyve verdi. Biz o ağaca teberrik ediyor hastalarımızı onun vasıtasıyla tedavi ediyorduk. Hazret´i Resulullah dünyadan gittiklerinde o ağaç eski tazelik ve güzelliğini kaybetti ve Hz. Ali Aleyhilselam şehit olduktan sonra bir daha da meyve vermedi. Uzun bir zaman geçtikten sonra bir sabah vakti ağacın dallarından taze kan aktığını ve dallarının solmaya başlayarak, bir et misali döküldüğünü gördüğümüzde kesin çok önemli bir hadisenin meydana geldiğini düşünerek, kötü bir haberin geleceği korkusuyla o geceyi gamlı ve hüzünlü bir halde geçirdik. Akşam olup karanlık çöktüğünde o ağacın altında ağıt, ağlama seslerinin yükseldiğini ve şöyle dendiğini duyduk: "Ey Resulullah´ın evladı! Ey Peygamber´in vasisinim evladı! Ey Zehra Betül´ün evladı! Ey değerli seyyit ve önderlerin baki kalanı".

O sırada uğultular daha da çoğalmaya başladı, biz onun söylediklerinin çoğunu anlamıyorduk. çok geçmeden Hz. İmam Hüseyin Aleyhisselam´ın şehit edildiği haberi geldi ve o ağaçta kendisinden hiç bir eser kalmayacak şekilde kurudu.
(Es-Sakibi fil Menakib; s.111 El-Katra: c.2 s.83)

Ebu Hamza şöyle rivayet eder;

Birisi Hz. İmam Bakır Aleyhisselam´dan cuma gününün neden cuma diye adlandırıldığını sorduğunda, Hazret buyurdular: "Allah-u Teala ahit vaktinde bütün varlığını cuma günü Hz. Muhammed Sallllahu Aleyhisselam ve onun varisi olan Hz. Ali Aleyhisselam´ın velayeti üzerine bir araya getirdi.
O günün bütün mahlukatın toplanması hatırına cuma diye adlandırdı" dedi. (El-Kafi: c.3 s.415 Tefsiri Burhan: c.4 s.334 Vesail-ul Şia: c.5 s.64 El-Tahzib: c.3 s.3)

Hz. İmam Ali Aleyhisselam ve İmam Sadık Aleyhisselam buyuruyorlar;

Yemen´nin dışında Berahut adlı bir dere vardır. O dereden siyah yılandan ve baykuşlardan başkası geçmezdi. O derenin içinde Belehut adlı bir kuyu vardı. Bu kuyuda her sabah ve akşam kafir ve müşriklerin ruhlarını orada toplarlar ve onlara Sedid suyundan (yaradan akan çirk) ve irin içirirlerdi. O derenin arkasında da Zureyh denen bir toplum yaşamaktaydı.
Allah-u Teala, Hz. Resulullah´ı Peygamber´liğe seçtiğinde, bir inek kuyruğunu yere vurur bir halde onların yanına gelerek, fasih bir şekilde dedi: "Ey Zureyh kabilesi! Zehame'´e bir şahıs zuhur etmiş, insanları Allah´ın birliğine davet etmektedir" dedi.
Zureyh halkı dediler: "Allah bu ineği önemli bir haber için böyle konuşur kılmıştır" dediler.
O inek ikinci kez onların arasında aynı şeyi feryat etti. Onlar bir gemi yapıp yedi kişi ona binerek Allah´ın onlara ilham ettiğince yanlarına azık aldılar ve geminin yelkenlerini salıp Cidde´ye doğru harekete geçtiler ve Hz. Resulullah´ın yanına geldiler. Hz. Resulullah din kitabı, sünnet ve farzları olduğu gibi onlara sunup, Haşim oğullarından bir kişiyi onlara emir önder karar kılıp onlarla gönderdi. O zamandan bu yana onların arasında en ufak bir ihtilaf dahi meydana gelmemiştir.
(El-Sakibu fil Menakib: s.75 Bilhar-ul Envar: c.17 s. 397-408 El-Kafi: c.8 s.261)

Şöyle rivayet edilmektedir;

Ummu Eslem diye bir kadın, Hz. Resulullah´ın komşusu Ümmü Seleme´nin yanına gelip, O Hazret´in nerede olduğunu sordu. Ümmü Seleme, Hz. Resulullah´ın dışarıya çıktığını ve kısa bir süre gecikeceğini söyledi. O kadın Hazret teşrif getirinceye kadar bekledi. O Hazret geldiklerinde ona söyle arz etti: "Ay Allah´ın Resullü! Babam ve annem size feda olsunlar, ben semavi kitaplarda her Peygamber´in bir vasisi ve halifesi olduğunu okudum. Hz. Musa´nın hem hayattayken hemde dünyadan gittikten sonra bir vasi ve halifeleri vardı. Hz. İsa´da aynı şekilde, sizin vasi ve halifeniz kimdir?" dedi.
Hazret buyurdular: **"Ey Ummu Eslem, Benim hayatta olduğum ve dünyadan gittikten sonraki halifem birdir"**. Daha sonra mübarek bir kaç tane çakıl taşını götürüp elleriyle onları un gibi yumuşattıktan sonra, hamur şekline dönüştürüp mübarek mührünü vurdu ve buyurdular: **"Ey Ummu Eslem, bu yaptıklarımı benden sonra kim yaparsa, bil ki o benim hayattayken de ve dünyadan gittikten sonrada vasim ve halifemdir"** dedi.
Ummu Eslem, Hz. Resulullah´ın yanından ayrıldıktan sonra Hz. Ali Aleyhisselam´ın huzuruna müşerref olduğunda, O Hazret´te bir kaç tane çakıl taşı alıp elleriyle un

şekline dönüştürüp hamur ettikten sonra oda kendi mührünü vurdu ve sonra şöyle buyurdular: **"Ey Ummu Elsem, Benden sonra her kim böyle yaparsa, O Benim halifem ve vekilimdir".** Ummu Esle o sıralar çocuk yaşta olan İmam Hasan Aleyhisselam´ın yanına müşerref olup: "Ey benim mevlam, sizde babanızdan sonra onun halife ve canişini mi siniz?" dedi.
Hazretler: **"Evet"** diye buyurduktan sonra, bir kaç taş parçasını alıp ceddi ve babasının yaptıklarının aynısını yaptı.
Daha sonra o kadın, çocuk yaşta ki Hz. İmam Hüseyin Aleyisselam´ın huzuruna gelip arz etti: "Babam ve annem sana feda olsunlar, kardeşin İmam Hasan Aleyhisselam´ın halifesi senmisin?" dedi. Hz. Hüseyin Aleyhisselam, kardeşi İmam Hasan Aleyhisselam´ın yaptıklarının aynısını yaptı. O saadetmend kadın İmam Hüseyin Aleyhisselam Kerbela´da şehadeti şereflendirdikten ve Hz. Sacced Zeynel Abidin Aleyhisselam Medine´ye döndükten sonra, O Hazret´in huzuruna gelip arz etti: "Yüce Baba´nın vekili, Allah´ın İmam-ı senmisin?" dedi.
Hazret: **"Evet"** diye buyurup, Baba´larının yaptığı işlerin aynısını yaptı.
(El-Sakibu Fil Menakib: s.562 El- Vafi: c2 s.145 El-kafi: c 1 s.355)

Rivayetlerde şöyle gelmiştir;

Hz. Adem Havva´ya baktığında, Allah´a şöyle arz etti: "Rabbim, Onu benim akdim altına al" dedi.
Allah-u Teala buyurdu: "Ey Adem, mehriyesini verirsen unu sana veririm" dedi.
Hz. Adem arz etti: "Rabbim, bilmiyorum mehriyenin ne olduğunu" dedi.
Allah-u Teala ona: "Ey Adem, Muhammed´e ve Ali Muhammed´e 10 defa selavat getir" dedi. Hz. Adem bunu yapınca Alla-u Teala, Havva´yı onunla evlendirdi.
(Envar-ul Numaniye: c.1 s.132 EL-Katra: c.2 s.93)

Hz. İmam Bakır Aleyhisselam buyurmuşlardır;

Allah-u Teala geçmişte olmuş ve yahut gelecekte olacak her şeyin ilmini Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´a vermiş, sonra dininin ve ahkamının emrini onun ellerine bırakmıştır ve şöyle buyurmuştur: "HEŞR/7 VE MA ATAKUM RESUŞ FEĞUZUH VE MA NEHA-KUM ENHU FENTEHUH". (Peygamber size ne verirse, onu alın ve neden vazgeçmenizi emrederse ondan vazgeçin ve çekinin. Allah´tan şüphe yok ki Allah´ın azabı pek çetindir. -Haşr süresi 7). Yine O Hazret hakkın da buyurmuştur. (VE MA YENTİGU ENİL HEVA; İN VEHE…) (ve kendi dileğiyle sözde söylemedi – sözü ancak vahyedilen şeyden ibaret. Necm süresi 3-4) Ve yine onunla ilgili olarak buyurmuştur: (MEN YUTİ´UR RESUL FEGED ETA! ELLAH…) (Peygamber´e itaat eden gerçektende Allah´a itaat etmiştir, yüz çevirene gelince zaten biz seni onları koruman için göndermedik ki. Nisa süresi 80)
Sonra Allah-u Teala Hz. Resulullah´ı diğer hiç bir Peygamber ve Resullünü övmediği şu sözlerle övmüştür: (VE İNNEK LE ELE ĞULKUGİN AZİM) (Ve şüphe yokki sen pek büyük bir ahlaka sahipsin elbette. – Kalem süresi 4) (İsbat-ul vasiyet: s. 120 El- Tatra: c.2 s.94)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurmuşlardır;

Allah-u Teala diğer Peygamber´lerine verdiği bütün özellik ve ayrıcalıkları banada vermiştir Ancak bana verdiğini hiç kimseye vermediği şu beş fazileti eta (bağış) vermiştir;

1- Ben, Allah´ın düşmanlarımın kalplerine saldığı korkuy ile onlara gelebe edip zafere ulaştım.
2- Toprak benim için secde mahalli ve temizleyici olarak karar kılındı.

3- Bütün kelimeleri (dinleri) bir kitapda toplamak görevi verilmiştir.
4- Ben ganimetlerle faziletli kılındım.
5- Ümmetime şefaat makamı bana verilmiştir.

(İsbat-ul Vasiyet: s. 115 El-Katra: c.2 s.95)

İbni Abbas rivayet etmektedir ki:

Bir gün arabın birisi Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın huzuruna gelip: "Ben senin Peygamber olduğunu nerden bileyim?" dedi.
Hazret: **"Acaba ben şu ağacın bir dalını çağırsam ve o gelse, sen benim Allah´ın Resul´lü olduğuma şehadet edecek misin?"** dedi.
Arz etti: "Evet".
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, ağacın bir dalını çağırdığında o dal ağaçtan ayrılarak Hazret´e doğru gelmeye başladı ve onun huzuruna vardığında, Allah´ın Resul´lü o dala ´yerine geri dön´ diye buyurdular.
Bu mucizeyi gören arap: "Ben senin Allah´ın Resul´lü ve Peygamber´i olduğuna şahadet ediyorum" dedi. (El-Katra: c,2s.104 Bihar-ul Envar: c.17s.368 El-Heraic: c.2s.503)

Süheyl bin Gezvan şöyle rivayet eder:

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu duydum; Kadın cinlerden Efra adlı biri, Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın hizmetine varıp, O Hazret´in sohbetlerini dinleyip, bu sözleri cinlerden liyakati olanlara anlatıyor ve onlar bu sayede iman getiriyorlar dı. Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, o kadını bir süre göremeyince Cebrail´den onun halini sordu.
Cebrail arz etti: "O Allah rızasından ötürü sevdiği kız kardeşinin ziyaretine gitmiştir" dedi.
Hazret buyurdular: "Allah için bir birlerini sevenlere müjdeler olsun, Allah-u Teala cennette kırmızı yakuttan bir sütun, ona 70 bin tane saray ve her sarayda 70 bin tane oda yaratmıştır. Allah onu, Allah rızası için birbirlerini sevip ziyaret edenler için yaratmıştır" dedi.
Bir gün Efra yine O Hazret´in huzuruna müşerref olduğunda ona buyurdular: "Ey Efra, neredeydin?"
Arz etti: "Kızkardeşimin ziyaretine gitmiştim" dedi..
Hazret: "Allah rızasından ötürü birbirlerini ziyaret edenlere müjdeler olsun" dedikten sonra şöyle buyurdular: "Ey Efra, neler gördün?" dedi.
Arz etti: "Bir çok şaşılacak şey gördüm" dedi
Buyurdular: "En çok şaşırdığın şeyi söyle" dedi.
Arz etti: "İblisin (şeytanın) yeşil denizin üzerindeki beyaz bir taşın üstünde ellerini havaya kaldırıp şöyle dediğini duydum; ´Rabbim, ahdine vefa edip beni ateşe attığında, seni Muhammed, Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin Aleyhimsselam´ın hakkına ve hürmetine ant vereceğim ki, beni o ateşten kurtarıp onlarla haşır edesin´. Ben İblise dedim ki; Ey Haris, İsimlerini anarak dua ettiğin kimlerdir?" dedim.
Dedi: "Bu isimlerin Adem yaratılmadan 70 bin yıl önce Arş´ın sütunlarına yazılı olduğunu gördüm, bu isimlerin Allah katında yüce ve değerli olduklarını anladım, zira ben onları anarak dua ediyorum" dedi.
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdular: "Ant olsun Allah´a; Eğer bütün yeryüzü Ehlibeyt´i, Allah´ı bu isimlerle anacak olsalar, Allah onların her birine cevap verir. (El-Hisal: c.2 s. 638 Bihar-ul Envar: c.l8 s.83 Keşf-ul Gumme: c.l s.465)

Şöyle rivayet edilmiştir;

Bir gün Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın hizmetçisi Suban, O Hazret´e arz etti: "Babam ve annem size feda olsunlar, ey Allah´ın Resul´lü; kıyamet ne zaman kopacaktır?"
Allah´ın Resullü buyurdular: "Kıyamet için ne hazırladın ki ondan soruyorsun?" dedi.
Arz etti: "Ey Allah´ın Resul´lü, ben Allah ve Resul´lünü sevmekten başka kıyamet için çok fazla bir amelim yoktur" dedi.
Hazret buyurdular: "Allah´ın Resul´lünü ne kadar çok seviyorsun?"
Arz etti: "Seni Hakk üzerine Peygamber olarak seçene ant olsun ki Senin muhabbetin benim kalbimde öyledir ki, beni kılıçla parça parça doğrayıp, hızarla kesip, makasla parçalara ayırıp, ateşte yakmaları ve değirmen taşında un ufak etmeleri size veya yarenlerinizden birine kin besleyip, hiyanet etmemden daha iyi ve kolaydır.
Benim yanımda en sevgili şahıs, sizden sonra sizin en çok sevdiğinizdir. En kötü ve düşman olduğum kimse ise size veya Ehlibeyt´inize düşman olan ve yahut sizi sevmeyenlerdir. Ey Allah´ın Resul´lü, benim size ve sizi sevenlere olan sevgim, sizin düşmanlarınıza veya dostlarınızın düşmanlarına olan nefret ve düşmanlığım böyledir. Eğer Allah bu muhabbet ve düşmanlığı benden kabul ederse şüphesiz ki, ben saadete erişenlerdenim. Ama eğer bundan başka daha fazla bir amel istenirse, güvenip itimat edebileceğim veya üzerine hesap yapabileceğim bir amelim yoktur.
Sizi ve bütün ashap ve yarenlerinizi seviyorum, gerçi şu anda yaptığımdan daha fazla amel işlemeye gücüm var ama tembellik ediyorum" dedi.
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdular: "Seni cennetle müjdeliyorum, zira gerçekten de kıyamet günü insan sevdiği kimseyle haşır edilecektir. Ey Suban! Eğer senin günahların yer ile Allah´ın arşını dolduracak derecede bile olsa, bu sahip olduğun velayet ve sevgi sayesinde, o günahlar güneşin bir taşın üzerine doğduğu anda, ordaki gölgenin kaybolmasından, yahut güneş batarken ışığın o taşın üzerinden kaybolmasından daha çabuk silinir ve ortadan gider" dedi.
(Tefsiri İmam Askeri: s.370 Bihar-ul Envar: c.27 s. 100 El-Katra: c.2 s.117)

Hz. İmam Rıza Aleyhisselam Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu rivayet eder;

Hz. Musa Rabb´inden hep şunu istiyor ve diyordu ki: "Rabb´im, Beni Hz. Muhammed Aleyhisselam´ın ümmetinden karar kıl".
Allah-u Teala ona şöyle vahyetti: "Ey Musa! Sen bu makama nail olamayacaksın" dedi. (Bihar-ul Envar: c. 1 s.51 Uynu Ağbar-ur Rıza. c.2 s.31 Sahifet-ul Rıza Aleyhisselam: s.29).

HZ. ALİ´NİN DOĞUM GÜNÜ MİLADİ 599
21 MART SALI

Bugün Nevruzu Sultan´dır
Güller Ali´ye bağlandı
Şah-ı serveri cihandır
Dallar Ali´ye bağlandı.

Arşı kürsü levhi kalem
On sekiz bin devri alem
Yerler gökler cümle alem
Kullar Ali´ye bağlandı.

Binbir ismin biri Ali
Biri Hünkar Biri Veli
Dört hak kitap Hakk´ın yolu
Yollar Ali´ye bağlandı.

21 Mart salı günü
Hak Muhammed Ali günü
Hacı Bektaş Veli günü
Diller Ali´ye bağlandı.

İki cihanın serveri
Cümle ermişlerin piri
Kalu´dan Belu´dan beri
Yıllar Ali´ye bağlandı.

Ali´ye bağlıdır başım
Hem ekmeğim hemi aşım
Gözümden döktüğüm yaşım
Seller Ali´ye bağlandı.

Bu gün çift nur bayramıdır
Mümin müslim seyranıdır
Aşıkların devranıdır
Teller Ali´ye bağlandı.

Nübüvvet Velayet nuru
Birlikte çözdüler sırrı
Mübarek Zühre yıldızı
Bunlar Ali´ye bağlandı.

Muhammed miraca vardı
Orada Ali´yi gördü
Doksan bin kelamı sordu
Diller Ali´ye bağlandı.

Arslan olup yola yattı
Muhammed´e cilve etti
Kul olup kendini sattı
İller Ali´ye bağlandı.

O dur arşı kürste duran
Kudret kandilini Kur´an
İncil, Zebur,Tevrat, Kur´an
Dinler Ali´ye bağlandı.

Arşta kürste onu gördüm
Ayağına yüzler sürdüm
Ben Ali´ye ikrar verdim
Eller Ali´ye bağlandı.

Selmana yardıma gitti
Nevruz ile irşad etti
Aşıklar maşuğa yetti
Teller Ali´ye bağlandı.

O´dur benim canım varım
O´nadır dileğim çağrım
Kerbela´da yandı bağrım
Küller Ali´ye bağlandı.

Ali Sefa´m bu davada
Taraftardır Hakk Teala´da
Şehidlerle Kerbela´da
Çöller Ali´ye bağlandı.

Tüm dünyadaki, Hz. Ehlibeyt Dostlarına bu beyitlerim armağanım olsun**.**

Allah-u Teala´nın, Velayet nuru Hz. Ali Hakkında
İMAM ALEYHİSSELAM İMAMET HADİSİ

Tarık bin Şahab, Hz. Emirülmü´minin Aleyhisselam´ın şöyle buyurduklarını rivayet eder: Ey Tarık! İmam, Allah´ın kelimesidir, hüccetidir, vechidir, nurudur. Allah´ın hicabıdır, ayetidir, onu Allah seçer ve istediği makamı ona verir. Böylece ona itaat etmek ve onun velayeti tüm varlıklara farz olur. İmam göklerde ve yerde Allah´ın velisidir ve tüm kullardan bu konuda ahit almıştır. Her kim ondan öne geçerse, arşın üzerindeki Allah´a kafir olur. İmam istediğini yapar, Allah istediğinde, İmam da ister. İmam´ın koluna şöyle yazar; ´**RABB´İNÎN KELİMESİ SIDK VE ADL ÜZEREDİR**´. İşte sıdk ve adl İmam´dır. Yerden göğe doğru nurdan bir direk ve onun için nasb olunur, kulların yaptıklarını orada görür.

Heybete bürünür, kalpleri bilir, gayıptan haberdar olur, doğu ve batı arasındakileri görür. Mülk ve melekut aleminden hiç bir şey ona gizli kalmaz. Velayetinde mantıkı tayr ona verilir, işte Allah bunu vahyi için seçer, gaybı için razı olur ve kelimesiyle onu onaylar, hikmetini ona telkin eder. İmam´ın kalbini kaderinin mekanı karar kılar, onun saltanatına halkı davet eder. Emirliğini aşikar eder ve ona itaatın farz olduğunu hüküm verir. Allah´ın halifeliğidir, Peygamber´lerin hilafetidir. İmamettir, ismettir, velayettir, saltanattır, hidayettir. Çünkü imamet dinin tamamıdır, ölçüler imametle ağırlık kazanır. İmam yol arayanların delilidir, hidayet isteyenlerin sığınağıdır, Allah´a iman edenlerin yoludur. Ariflerin kalbine ışık saçan güneştir, velayeti kurtuluşa sebeptir.

O´na itaat hayata farzdır, ölümede zahirdir, müminlere izzettir, günahkarlara şefaattir, sevenlere ve ona uyanlara kurtarıcıdır. Çünkü İmamet, İslam´ın başıdır, imanın kemalidir, hukuk ve hükümlerin tanınmasıdır. Sadece o helal ve haramı açıklar, bu makama ancak Allah´ın seçtikleri ulaşır. Allah´ın öne geçirdiği velayet ve hüküm verdiği insana ulaşır, velayet sınırların korunmasıdır, işlerin tedbiri, günlerin ve ayların sayılmasıdır. İmam susuzluğa karşı berrak sudur, hidayete yönlendirendir, günahlardan arınmıştır gaybı bilendir. İmam kulların karanlığına nur ile doğan güneştir, hiç bir el ve göz ona ulaşamaz. Müminler Ali ve evladıdır, izzet (azizlik) Peygamber ve Ehlibeyt´indir. Peygamber ve Ehlibeyt´i kıyamete kadar izzette birbirleriyle ayrılmaz. İmam´lar iman dairesinin başıdır, varlığın kutbudur, cömertliğin semasıdır, varlıkların şerefidir. İmam parlayan meşaledir, seçkin yoldur, serin sudur, derin denizdir. Işıklı

aydır, çöldeki kurtarıcı sudur, gidilmesi gereken açık yoldur. Karanlık tehlikelerde yol gösterendir, bereketli buluttur, yüklü yardım- dır, kamil aydır, fazileti delildir.
Gölge yapan göktür, azametli nimettir, hiç bitmeyen denizdir. Anlatılmayan şereftir, kaynak sudur, bereketli bağdır, güzel kokan güldür, meşrur aydır, ışıklı ateştir, güzel kokudur, salih ameldir, karlı bir ticarettir. Açık bir yoldur, samimi talibdir, şefkatli babadır, kulları üzüntüde ferahlatır. Hükmedendir ,emredendir, kötülüklerden alıkoyandır. Allah´ın kulları üzerinde hakimdir ve hakikatlar üzerinde emindir. Allah´ın kullara hüccetidir, yerde ve şehirlerde Allah´ın nurudur. Günahlardan arınmış ayıplardan uzaktır. Gaybı bilendir, zahiri öyle bir durumdur ki asla ulaşılmaz, batını öyle bir gayıptır ki asla anlaşılmaz. Asrının yeğanesidir, Allah´ın emir ve Nehy´deki halifesidir onun eşi bulunmaz, yerine hiç kimse geçemez.
öyleyse kim bizim marifetimize ulaşır veya derecemizi tanır veya kerametimize şahit olur, menziletimizi anlar akıllar hayrete düştü.
Benim söylediklerimde zekalar şaştı, yüceler alçaldı, alimler geri kaldı, şairler dilsiz oldu, bilginler aciz kaldı, hatipler kekeledi ,fasihler acze düştü. Evliyanın şanı konusunda vasıflanır mı? Bilinir mi? Anlaşılır mı? Ve bu makama sahip olunur mu? Vasıflandıranların vasfedip anlatılmasından ve alemdeki biriyle mukayese edilmekten Ehlibeyt münezzehdir. Onlar yüce kelimedir ve beyaz isimlendirmedir ve büyük vahdaniyettir. Her kimde onları kabul etmezse, arkasını dönüp kaçandır. Ehlibeyt Allah´ın en azametli ve yüce hicabıdır. Bunları kim seçebilir? Akıl buna nasıl ulaşır, kim onları tanıyıp vasıflandırır ki? İmametin Ehlibeyt´in dışında olduğunu zannediyorlar, yalan söylüyorlar. Onların ayakları titredi, buzağıyı Rabb edindiler, şeytanların hizbine girdiler. Tüm bunlar seçkin evine ve ismet ailesine buğz ettiklerindendir, hikmet ve risalet madenine olan hasetten dolayıdır. Şeytan onların amellerini ziynetli gösterdi yazıklar olsun onlara cahil ve puta tapan birini nasıl İmam olarak seçiyorlar, kaçış gününde korkan birini. İmam cahalet göstermeyen alim biri olmalı, korkmayan cesur olmalı. Hesap ona yükselmez hiç bir mesep ona yaklaşamaz, O Hakk´ın zirvesinden, Haşim´in şerefinden, İbrahim´in neslinden, Kerim Menba´nın yolundan, Resulullah´ın nefsinden, Allah´ın rızasından, Allah- ın sözündendir. O şerafetlilerin şerefidir, Hz. Allah´ın nurundandır, siyaseti bilir, Hakk için kıyam eder. Kıyamete kadar ona itaat farzdır. Allah İmam´ın kalbine kendi sırrını emanet eder ve İmam dili sırrı anlatır. O olgun bir mahsumdur, korkak olmaz, terk edilen cahilde olmaz. Ey Tarık! Nefislerine uydular, Allah´ın hidayeti olmadan nefsine uyandan daha sapık biri var mı? Ey Tarık! İmam dünyevi beşerdir, semavi cesettir, ilahi emirdir. Kutsal ruhdur, yüce makamdır, parlak nurdur, gizli sırdır, İmam´ın zatı dünyevidir, sıfattan ilahidir. Hasenleri çoktur gayıpları bilir. Alemlerin Rabbi´nin Velayet ve İmamet nurudur Kur´an-ı Natığı´dır...canlı yürüyen Kur´an´dır...
Cenabı Hakk´ın Velayet nuruna bağışladığı bir özelliktir bu, emin ve sadık Peygamber´erin açık sözüdür. Tüm bunlar Ali Muhammed içindir, hiç kimse bu konuda onlara ortak olamaz. Çünkü onlar Kur´an´nın madenidir, tevilin (yorumun) manasıdır, Celil Rabb´in özellik verdikleridir. Cebrail´in nazil olduğu yerdir, Allah´ın seçkini ve sırrıdır. Nübüvvet ağacının kelimesidir, seçkinlik kaynağıdır, sözün özüdür. Hakk´a ulaşmanın doruğudur, risaletin hükmüdür, cehaleti aydınlatan nurudur, Allah´ın civarı ve emanetidir. Allah´ın kelimesinin yeri, hikmetin anahtarı, rahmetin meşaleleri, nimetin kaynakları, Allah´a ulaşan yoldur, Selsebil´dir (cennenete akan saf sudur).
Sağlam ölçü İmam´dır, güçlü (sarsılmaz) yoldur, zikri hekimdir, vechi kerimdir, ezeli nurdur, şeref verir, güçlendirir öne geçirir, yüceltir üstün kılar. Kerim Peygamber´lerin halifeleridir, rauf ve rahimin haberleridir.

Yüce ve azametli Allah´ın eminidir**. ´BU NESLİN BAZILARI BAZILARINDANDIR VE ALLAH İŞİTENDİR VE BİLENDİR´.**
Büyük zirvedir, sarsılmaz yoldur. Her kim İmam´ları tanır onlara uyarsa onlardandır.
Ayette diyor ki; ´**HER KİM BANA UYARSA, BENDENDİR**´.
Allah kendi azametinin nurundan onları yarattı, mülkün emrini ona verdi.
Onlar Allah´ın gizli sırıdır, kendisine yakın velileridir, İmam kişi **KAF** ve **NUN** arasındadır. Hatta **KAF** ve **NUN** (ol) onlardır.
Allah´a davet ederler, onun sözünü söylerler, onun emri ile amel ederler. Peygamber´lerin ilmi onların ilminde, vasilerin sırrı onların sırında, velilerin izzeti onların izzeti karşısında denizden bir damla, alemden zerre gibidir. Gökler ve yer İmam´ın yanında tıpkı elinin içi gibidir.
Zahirin batınından bilir, iyileri facilerden ayırır, kuruyu yaştan ayırır, çünkü Allah Peygamber´lerine geçmiş ve geleceğin ilmini öğretti ve bu gizli sırrı seçkin vasilerine miras olarak bıraktı. Ve kim bunu inkar ederse eşkiyadır, melundur, Allah ona lanet eder ve lanet okuyucuları da göklerin ve yerin hakikati kendisinden gizli kalan bir adama itaat etmeyi Allah kullarına nasıl farz eder ki? Ehlibeyt´in bir sözünün 70 manası vardır.
Zikri hekim ve kitabı Kerim ve kelamı kadim (Kur´an) da ne kadar Ayn (göz) Vech (çehre) el civar kelimesi varsa hepsinden kasıt veli İmam-ı Ali´dir.
Çünkü İmam, Allah´ın civanıdır, Allah´ın parlak çehresidir, Allah´ın hakkıdır, ilmidir. Allah´ın gözü, Allah´ın eli (kudreti) dir, onlar yüce Rabb´in Velayet nuru mümünlere rızalı çehredir, berrak sudur, dosdoğru yoldur, Allah´a ulaşan vesiledir. Onun affına ve rızasına ulaşan bağdır.

CANIM ŞAH-I MERDAN İMAM ALİ´DİR

Yüce Hakk´tan bana emanet olan
Canım Şah-ı Merdan İmam Ali´dir
Bedende dolaşıp damara dolan
Kanım Şah-ı Merdan İmam Ali´dir.

Ne yöne baktımsa odur gördüğüm
Ayağı tozuna yüzler sürdüğüm
Hazret´i Allah´a ikrar verdiğim
Dinim Şah-ı Merdan İmam Ali´dir.

Ali´den gayrıya ikrar veremem
Ali benim canım cansız duramam
Kudüs´te Mekke´de kıble aramam
Yönüm Şah-ı Merdan İmam Ali´dir.

Ali´dir Allah´ın hücceti nuru
Ali´dir Allah´ın arslanı sırrı
Kalu´dan Belu´dan, ezzelden beri
Günüm Şah-ı Merdan İmam Ali´dir.

Hazret´i Allah´tan içtiğim dolum
Muhammet Ali´ye bağlıdır yolum

Ehlibeyt´in dostu biçare kulum
Şanım Şah-ı Merdan İmam Ali´dir.

Dostum benim gerçek yüzüm görersen
Gelmişimi geçmişimi ararsan
Nerden gelip gittiğimi sorarsan
Dünüm Şah-ı Merdan İmam Ali´dir.

Dört hak kitap Ali yazıyor vallah
Bunu böyle emir eylemiş Allah
Ölsem de ayrılamam hem Vallah Billah
Sonum Şah-ı Merdan İmam Ali´dir.

Ali lokmasıdır alıp yediğim
Hakk´ın arslanıdır Ali dediğim
Benim size anlatmak istediğim
Konum Şah-ı Merdan İmam Ali´dir.

Açıpta sinemi görseler beni
Hakk yoluna kurban verseler beni
Binbir pare edip bölseler beni
Binim Şah-ı Merdan İmam Ali´dir.

Ali Sefa´m hakikati söyledim
Girdim Hakk´ın deryasını boyladım
Sağıma soluma secde eyledim
Yönüm Şah-ı Merdan İmam Ali´dir.

YAZARKEN MUHAMMED ALi´Yi GöRDüM

Arşu muallah da yeşil kandilde
Gezerken Muhammed Ali´yi gördüm
Cihanı var etmek için temelin
Kazarken Muhammed Ali´yi gördüm.

Açma tabib açma derin yaramı
Yaktılar ezelden gönül çıramı
İncil, Tevrat, Zebur ile Kur´an-ı
Yazarken Muhammed Ali´yi gördüm.

Tanı kimler imiş canı cananı
Vermeden Adem´e ruh ile canı
Adem´in iskelet planlarını
Çizerken Muhammed Ali´yi gördüm.

Toplamış listeyi çarkı felekten
Kurmuşlar meclisi cümle melekten
Ruzi mahşer günü halkı elekten
Süzerken Muhammed Ali´yi gördüm.

Kudret kandilini ettiler tapu
Miraçtan açtılar oraya kapı
Kasır devin parmağındaki çöpü
Çözerken Muhammed Ali´yi gördüm.

Canım kurban olsun ol Şah´a, Pir´e
Sevdası yer etti sineye sere
Lanet okuyarak Yezit kafire
Kızarken Muhammed Ali´yi gördüm.

Teslim ettim ol pirime özümü
Sürdüm ayak tozlarına yüzümü
Kırkların ceminde engür üzümü
Ezerken Muhammed Ali´yi gördüm.

Bırak dostum bırak sır açma bırak
Oldum kapısında hizmetkar çırak
Ol Cebrail ile şakalaşarak
Azarken Muhammed Ali´yi gördüm.

Kalbimin sahibi başımın tacı
Onları görerek olmuşam hacı
İbrahim´in İsak´a kestiği koçu
Yüzerken Muhammed Ali´yi gördüm.

Ali Sefa´m derki bak bende ne var
Göz yaşlarım gönül bahçemi sular
Mekan kurmak için gönlüme duvar
Dizerken Muhammed Ali´yi gördüm.

KASIR DEVi VE HZ. ALİ

Bir gün Hz. Peygamber efendimiz eshabı ile otururken, dışarıda çığlıklar içinde insanların birbirlerini çiğneyerek kiminin mescide, kiminin uzaklara kaçıştığını gördü. Hz. Muhammed mescidin kapısına çıkıp: **“Neler oluyor”** diye sordu. Bir de ne görsün, karşısında minare yapılı büyük bir dev kabilesi ve önlerinde başı ejderhayı andıran, vücudu büyük, ulu gövdesiyle büyük bir ağaca benzeyen bir mahluk kendisine doğru gelmekte. Topluluk ise bu devlerden korkmuş kaçışmaktalar. Hz. Muhammed; **´Bunda bir hikmet vardır´** diyerek, halkı paniğe kapılmamaya çağırdı. Halk, Hz. Muhammed´in çağrısına uyarak toparlanıp biraz sakinleştiler. Sonra Hz. Muhammed, gözlerinden kan çeşmesi gibi irin akan koca dev ile yanındaki irili ufaklı devlerin yanına vardı. Ulu dev yalvararak Hz. Muhammed´den medet ummaya gelmişti.
Dev, başını Hz. Muhammed´in önünde kıyam ve saygı ile eğerek şöyle yalvardı: “Ya Muhammed, ben yeryüzünde insanoğlu yaratılmazdan evvel devlerin hükümdarıydım. Bir gün gezmeye çıktığımda bir üzüm bağına rast geldim. Güzel bir civan genç üzüm devşirerek yemeye çalışıyordu. Bu benim yer yüzünde gördüğüm ilk insandı, onu görünce iştahım kabardı ve yakalayıp yemek istedim, çünkü bir oturuşta bir deveyi yiyen ben, böyle nazik bir civanı yemeye doyamazdım. Tam yanaşıp yakalayacağım bir anda, bana öyle bir nara attı ki kulaklarım işitmez oldu, dilim tutuldu ve o gök gürültüsü sedalar arasında semalardan tekbir sesleri gelerek; **´Evvelsin, ahırsın, zahirde ve batında hükmeden sensin, medet mürvet ya Ali´** diye bana nara atan

zatı, gök ehlinin bir cümlesinin desteklediğini duydum. Ol civan süzülerek geldi bana öyle bir tokat attı ki kendimi bir anda kaybettim ve kendimi hemen toparlamaya çalıştım. Belinde çatal bir kılıç ile dalıma çöktü ve ben kıpırdayamaz oldum.
Ulu bir ağacı sökecek kadar gücün, kuvvetin sahibi bendeniz kasır devi, o civanın göğsüme oturması ile adeta bir civciv yavrusu kadar kendimi güçsüz hissettim ağladım, çırpındım ve hırsımdan burnumdan kulaklarımdan kan geldi.
Ulu bir çınar ağacını söküp yerinden kaldırıp omuzuna koyan bendeniz, sanki tıfıl bir yavru gibi melül mahsun yerde debelenip duruyordum.
O civan genç ise göğsüme oturmuş benim ile sanki çocukla oynar gibi oynuyordu. Ben üzerime bir dağ çökmüş gibi altında eziliyordum.
İki ellerimi bir araya getirdi, baş parmaklarımı bir birine yanaştırıp bir hurma lifi ile bağladı ve bana şöyle dedi: **"Can incitme ki canın incinmesin, derdinin dermanı ancak yine Bendedir. Ömrün uzun çilen kaim olsun, ahır zaman nebisine kadar çilen dolmayacak**" deyip, göğsümden inip ismini Düldül diye çağırdığı bir ata binip, şahin gibi süzülüp gitti. Aradan nice yıllar geçti, asırlar birbirini kovaladı. Adem sefiyullah´ın dünyaya geldiğini duydum. Artık parmaklarım çözülmez oldu, elimdeki hurma lifi büyüyüp yaprak açtı meyve verdi. Bu mucize olayı Adem´e binbir yalvarış ile yalvarıp anlattım, Adem´de çok üzüldü ve: **"Ey kasır devi bu senin parmaklarını yalnız bağlayan, ulu divanın hükümdarı, iki cihan mülkünün sahibi Haydar-ı Kerrar´dır. Bizim bu bağı çözmeye kudretimiz yetmez, benden sonra Şit Peygamber gelecektir inşallah bir çare bulur"** dedi ve beni geri çevirdi. Sıra ile Şit´e, Davut´a, Sultan Süleyman´a, Yakup´a, İdris´e, İshak´a derken sizden önceki tüm Peygamber´lere baş vurdum. Hepsi de ´senin bendini bağlayan bizlerden hezer (üstün), makamı bizlerden çok çok yüce ancak senin bendini bağlayan çözer´ dediler.
Sizin ile beraber 124 bin Peygamber oluyor, baş vurupda eşiğine gözyaşı döküp niyaz etmediğim bir Peygamber kalmadı. Ey Muhammed eğer senden de bir medet olmaz ise yer yüzünde derdime bir çare olmayacak, yer yüzündeki tüm insan oğluna kin bağlayıp intikam alacağım, son çare Sende deyirek başını mescidin eşiğine koyup bir çocuk gibi zarı zarı ağladı. Orda bulunanların tümü kasır devine acıyıp ağlaştılar.
O ara Hz. Şah-ı Merdan 12 yaşlarında daha yeni yetişen civan gül fidanı gibi karşıdan çıkıp mescide gelirken, kasır devi Hz. Ali´yi görünce Hz. Peygamber´in ayaklarına kapanıp: **"Medet Mürvet ya Muhammed, beni kurtar"** diye feryada başladı. Orada bulunanlar hayrette kaldı. Hz. Muhammed deve sordu: **"Ey kasır devi neden birden korktun, bu titreyip heyecanlanman neden dir?"** diye sordu.
Dev ağlamaya başladı ve Hz. Ali´yi göstererek: **"Ya Muhammed, Allah-ul azim binlerce yıl önce beni yere yatırıp, elimi hurma lifi ile bağlayan O civan delikanlı işte bu idi"** diyerek Hz. Ali´yi gösterdi.
Hz. Muhammed deve: **"Öyle ise Ali´den af dile"** dedi.
Dev, Şah-ı Merdan´ın ayaklarına yüz sürdü. Şah-ı Velayet Ayetel Kürsü´yü okuyarak devin parmaklarını çözdü. Hz. Ali´nin bu kerametini gören mümin müslim, Şah-ı Merdan´ın ayak tozlarına yüzler sürüp, kerametine hayran kalıp, Hakk´dan şükür niyazında bulundular. Münkür münafık kafirler ise bunu sihir sayarak imansızlıklarında direnip Muhammed ve Ali´nin şefaatinden mahrum kaldılar.

Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin Fazilet denizlerinden Bir Damla
Hz. Emirülmüminin Ali Aleyhisselam buyurdular;

Hakk Teala vardı ve ondan gayrı hiç bir şey yoktu. Allah´ın ilk yarattığı şey habibi Muhammed Mustafa Sallallah-u Aleyhisselam´ın Nübüvvet nuruy ile beni yani, bendeniz Şah-ı Merdan İmam-ı Ali Alehisselam´ın Velayet nurunu yarattı.

Arşı, kürsü lehvi kalemi 18 bin alemleri, gökleri, yerleri, cenneti, cehennemi, melekleri, kılmanları, feriştahları, Adem´i ve Hava´yı yaratmadan 124 bin yıl önce bizleri kendi Kudret nurundan yarattı.
Hz. Resulullah´ın Nübüvvet ve benim Velayet nurumu yarattıktan sonra, 1000 yıl boyunca biz Hz. Ehlibeyt´imiz, Cenabı Rabbim´iz Allah´hu Teala´nın yanındaydık, onu paklıkla anmakta tasbih ve takdis etmekteydik.
Allah bize rahmet gözüyle bakıp şöyle buyurdu: **"Alemleri yaratmaktaki tek maksat ve muradım sizlersiniz, iyiliği ve saadeti irade eden sizsiniz, siz benim seçilmişimsiniz. İzzet ve celalim hakkı için ant olsun ki, siz olmasaydınız hiç bir mahluku ve mahlukatı yaratmazdım. Sizleri kendim için yarattım, 18 bin alemleri sizlerin yüzü suyu hürmeti hakkı için yarattım. Sizleri seven herkesi bende severim ve seviyorum ve size düşman olan herkese bende düşmanım"** dedi. Sonra O Hazret´in bizlere verdiği Velayet ve Nübüvvet nurlarımız parlayarak ışık ve nur saçmaya başladı.

Allah-u Teala o nurlarımızdan şu 12 hicabı yarattı;
12 İmam´larımızın nuru;

Kudret hicabı, Azamet hicabı, İzzet hicabı, Heybet hicabı, Ceberut hicabı, Rahmet hicabı, Nübüvvet hicabı, Kibriya hicabı, Menzelet hicabı, Ref´et hicabı, Saadet hicabı, Şefaat hicabı

Allah-u Teala, Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam´ın Nübüvvet ve benim Velayet nurlarımıza o hicablara girmesi için emir verdi. O nurlarımız Kudret hicabında 12 bin yıl **´Subhan-el Aliyyul A´la´,** Azamet hicabında 11 bin yıl **´Subhane alim-is sırrı ve eğfa´,** izzet hicabında 10 bin yıl **´Subhan-el melik-il mennan´,** Heybet hicabında 9 bin yıl **´Subhane men huve geniyyun la yeftegir´,** Ceberut hicabında 8 bin yıl **´Subhan-el kerim-ul Ekrem´,** rahmet hicabında 7 bin yıl **´Subhane rebb-il Arş-il azim´**, Nübüvvet hicabında 6 bin yıl **´Subhane rebbike rebb-il izzeti emma yesifun´**, Kibriya hicabında 5 bin yıl **´Subhane azim-il E´zem´,** Menzelet hicabında dört bin yıl **´Subhan-el elim-ul kerim´**, Ref´et hicabında üç bin yıl **´Subhane zil mülki vel melekut´,** Seadet hicabında iki bin yıl **´Subhane men yuzil-ul eşya velal yezul´,** Şefaat hicabında bin yıl **´Subhanellahi ve bihemdih, subhanellah-il azim´** dedi.
Hz. Ali Aleyhisselam devamında buyurdular: "Allah-u Teala sonra bizim Velayet ve Nübüvvet nurlarımızdan 20 tane nur denizi yarattı.
Her deniz de öyle ilimler vardı ki onları Allah´tan başka kimse bilemez. Hz. Allah, Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam ile bendeniz Velayet nuru Ali Keremullah´a denizlere girmemiz için emretti, o denizlerden bazılarının isimleri şöyledir; **İzzet denizi, Sabır denizi, Huşu denizi, Tevazu denizi, Rıza denizi Vefa denizi, Hilm denizi, Takva denizi, Korku denizi, Tövbe denizi, Amel denizi, Çokluk denizi, Hidayet denizi, Siyanet denizi, Heya denizi**
Böylelikle nurlarımız bütün denizlerde yüzdükten sonra, Allah-u Teala bize şöyle buyurdu: **"Ey benim Habibim, ey benim Velim, ey Nübüvvet ve Velayet nurlarım siz kıyamet gününün şefeatçilarisiniz"**. Bunun karşısında o parlayan nurlarımız secdeye gitti, secdeden kalktığımızda, ondan 124 bin damla döküldü.
Allah, Hz. Resulullah´ın ve Benim nurumdan dökülen damlalardan 124 bin Peygamber´i yarattı. O nurlar yaratıldıktan sonra Hz. Resulullah ve benim nurum etrafında tavaf etmeye başlayıp şöyle dediler: **"Subhane men huve alimun la yechel, Subhane men huve helimup la ye´cel, Subhane men huve geniyyun la yeftegir"** Allah´u Teala onlara şöyle nida etti: **"Acaba beni tanıyormusunuz?".**

Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam´ın nuruyla benim nurum diğer nurlardan daha önce cevap vererek dedi: **"Ente Allahilleziylailahe illa ente vehdeke la şerike leke rebbul erbab ve melikü muhik"** Allah-u Teala, Hz. Resulullah ile benim nurlarımıza seslenerek: "Benim seçilmiş velim ve habibim, dostum, mahlukatlarımın en üstündesiniz. Ya Muhammed senin ümmetin ümmetlerin en hayırlısıdır, banada ya Ali senin taliblerinde yer yüzünün en hayırlı talipleridir" dedi. Sonra O Hazret´in nuruyla benim nurumdan bir cuher, bir kevser yarattı ve onu ikiye böldü. Yarısına heybet gözüyle baktığında o tatlı bir suya dönüştü ve bundan kevser havuzunu yarattı. Diğer yarısına şefkat gözüyle baktı ve arşı ondan yaratarak suyun üzerine yaydı. Sonra kürsüyü arşın nuru ile ziyalandırdı, Levhu kürsünün kalemi levhin nurundan yarattı.
Kaleme vahiy ederek buyurdu: **"Benim tevhidimi yaz".** Kalem bu vahiy üzerine medhuş olup kendisinden geçti ve 1000 yıl öyle kaldı.
Kendine geldikten sonra şöyle arz etti: "Rabbim, ne yazayım?
Buyurdu: **"La ilahe illa Allah, Hakk birsin Muhammed´in Resulullah, Ali yün veli yullah, veliyün Ali yullah Muhammed´e selavat sella Ali ile seyyidi nurunan Muhammed".** Kalem Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam´ın ve onun Ehlibeyt´inin ismini işitince secdeye giderek arz etti: **"Subhanel vahidil gehhar, Subhanel azimul E´zem".** Başını kaldırdıktan sonra şehadet eyleyip arzu niyaz etti: "Ey Rabbim, ismini kendi ismine yakın kılıp, adını kendi adının yanına yazdırdığın, Hz. Muhammed ile Ali ve onların Ehlibeyt´i kimlerdir?" dedi.
Hakk Teala ona şöyle buyurdu: **"Ey kalem, eğer onlar olmasa idi seni yaratmazdım, yarattığım her ne kadar mahluk var ise hepsini onların hürmeti hakkı için yarattım. Müjdeleyen ve korkutan onlardır, nur saçan, şefaat eden ve benim Ehlibeyt´im onlardır"** dedi.
Kalem O Hazret´lerin mübarek isimlerinin lezzetinden şöyle arz etti: **"Esselamu aleyke ya Resulullah! Esselamın Aliyke ya Aliyün veli yullah"**
Hazret cevabında buyurdu: **Ve aleykum esselem minniy ve rehmetullahi ve berakatuh** dedi.
O günden sonra selam vermek müstehap, cevap vermek ise vacip oldu. Daha sonra Allah kaleme onların kaza ve kaderlerini ve kıyamete kadar olacak şeyleri yazması için emir verdi. Sonra Hz. Ehlibeyt´ine selavat gönderip, onun muhipleri için kıyamet gününe kadar istiğfar etmeleri için bir takım melekler yarattı. O Hazret´lerin nurundan cenneti yaratarak ona dört sıfatla ziynet ve güzellik bağışladı; **Tazim, Celalet, Sehavet, cömertlik**, emanet Cenneti kendi sevdikleri ve onlara itaat edenler, yani Hz. Ehlibeyt dostları için yaratıp karar kıldı. Sonra gökleri o sudan yükselen buharlardan, yerleri ise onun köpüklerinden yarattı. Yeryüzünü yarattığında o bir gemi misali hareket halindeydi sallanıyordu, dağları yeri sabitlemek için yarattı. Sonra azametli bir melek yaratarak yerleri onun omzuna yükledi, bir taş yaratıp, meleğin ayaklarını üzerinde karar kıldıktan sonra havayı yarattı, dünyayı havanın üzerine bindirdi (onun için dünyamız hava boşlugunda durmaktadır, daha dogrusu Allah´tan gayrisi bilmemektedir). Daha sonra arşı şu iki nurla münevver kıldı; **Fazı nuru, Adl nuru**.
Fazl nurundan aklı, ilmi, hilmi ve cömertliği yarattı. Akıldan korkuyu, ilimden rıza ve hoşnutluğu, hilimden ise sevgi, cömertlik ve muhabbeti yarattı. Bütün bu sıfatları Hz. Muhammed, Ali ve Ehlibeyt´in toprağıyla karıştırdıktan sonra; Hz. Resulullah´ın ümmetinden olan müminleri, Hz. Ali´nin Velayet nurundan ise müslümleri, daha sonra güneşi, ayı, yıldızları, geceyi, gündüzü, aydınlığı, karanlığı ve diğer melekleri, Hz. Allah kendi Kudret nurundan yarattığı, Hz. Ehlibeyti´nin nurundan yarattı. Allah-u Teala O Hazret´lerin nurlarını 73 bin yıl arşın altında, 70 bin yıl cennette, 70 bin yıl

Sidret-ul Munteha´da beklettikten sonra; O nurları bir gökyüzünden diğerine göndererek birinci gökyüzüne ulaştırdı. O nurlar birinci gökyüzünde olduğu vakit, Alla-u Teala Adem´i yaratmayı irade etti. Cebrail´e yeryüzüne inip Adem´in bedeni için bir avuç toprak getirmesini emir eyledi. Şeytan Cebrail´den daha erken gelerek yeryüzüne: "Allah senden cehennemde yakacağı mahluklar yaratmak istiyor, zira melekler geldiğinde onlara benden cehennemin dokunabileceği mahluklar yaratılmasından Allah´a sığınırım diye söyle" dedi.
Cebrail yeryüzüne indiğinde, toprak ondan bağışlama ve yardım diledi. Cebrail dönerek Rabb´ime şöyle arz etti: "Ey Rabbim, yeryüzü benden sana sığındı ve ben ona merhamet ettim" dedi.
Aynı şekilde Allah Mikail ve İsrafil´i de bu iş için görevlendirdi ve yeryüzü her defasında Allah´a sığınarak onlardan merhamet diledi.
Bu kez Allah-u Teala Azrail´i yeryüzünden toprak getirmesi için görevlendirdi ve Azrail yeryüzüne indiğinde, yeryüzü diğerlerinden olduğu gibi Azrail´den de merhamet dileyip Allah´a sığındı.
Azrail ona şöyle: "Bende Allah´ın verdiği emre itaatsizlik etmekten, Allah´a sığınırım" dedi. Böylece Azrail, yeryüzü toprağının aşağısından, yukarısından, siyahından, kırmızısından ve beyazından, yumuşağından ve sertinden birer kabze (avuç) toprak aldı (bu nedenledir ki insan oğlunun ahlakı ve renkleri muhtelif ve farklıdır).
Allah-u Teala Azrail´e vahiy ederek: "Neden sende diğerleri gibi yeryüzünün yalvarışlarına itina etmeyip onu dinlemedin?" dedi.
Arz etti: "Senin emir ve fermanına uymak ona merhamet etmekten daha üstündür" dedi.
Allah vahiy etti**: "Bu topraktan aralarında Peygamber´lerin, iyilerin, eşkiyaların ve kötülerin olduğu mahluklar yaratacağım ve seni onların ruhunu kabzetmek ve almakla görevlendiriyorum"** dedi.
Daha sonra Cebrail´e, ahir zaman Peygamber´inin mukaddes ve bütün mahlukatın yaratılış sebebi olan o nurlu beyaz toprağın kısmını getirmesini emretti. Cebrail Kerrabiyan, Saffat ve Müsebbihan melekleriyle mukaddes zerihin olduğu mekana gelip, ondan bir kabze alarak onu tesnim, tazim, tekrim, tekvin, rahmet, hoşnutluk ve aff suyuyla karıştırdılar. O Hazret´in mübarek başını hidayet, sinesini şefakkat, ellerini cömertlik, kalbini sabır ve yakın, fercini iffet, ayaklarını şeref ve mübarek nefeslerini güzel kokudan yarattı. Sonra o toprağı Adem´in toprağıyla karıştırdı.
Adem´in bedeni tamamlandığında meleklere şöyle buyurdu: **"Ben topraktan olan bir beşer yaratacağım, ona ruh verdiğimde hepiniz ona secde edin"** dedi.
Melekler, Adem´in bedenini alıp cennetin kapısına bırakıp, secde etmek için Allah´ın emrini beklediler. Allah-u Teala, ruhunun Adem´in bedenine giydirilmesi için emir verdi ve ruh bedenin darlık ve küçüklüğünü görünce ona girmekten kaçındı.
Allah ona buyurdu: **"Zorla ve istemeden onun bedenine gir, zorla ve istemeden çık"** dedi. Ruh Adem´in gözlerine vardığında, Adem melekleri görüyor ve onların tashihini seslerini duyuyordu. Ruh burnuna vardığında hapşurdu ve Allah onu dile getirerek: **"Elhamdulillah"** dedi ve bu Adem´in ilk kelimesiydi.
Allah-u Teala ona vahiy etti: **"Ey Adem, Allah sana rahmet eylesin. Seni rahmet üzerine yarattım, rahmetimi söylediğin o kelimeyi, söylediğiniz sürece senin ve evlatların için karar kıldım"** dedi.
Bu sebeple hapşuran kimseye dua etmek sünnet haline geldi. Şeytan için ise hapşuran kimseye dua etmekten daha ağır ve kötü bir şey yoktur.

Adem yukarı doğru baktığında arşa; ´**Lailahe illa Allah, Hakk birsin Muhammed´in Resulullah, Muhammed´e selavat, sella Ali ile seyyidi nurunan Muhammed**´ ve O Hazret´lerin Ehlibeyt´inin isimlerinin yazılı olduğunu gördü. Ruh ayaklarına varmadan dizine vardığında, ayağa kalkmak istedi ama başarılı olamadı. Bu yüzden Allah buyurmuştur; ´**İnsan aceleci olarak yaratılmıştır".** Enbiya 37.
(Bihar-ul Envar: c.15 s.28 Heyat-ul Gulub: c.3 s.26-31 El-Katra: c.2 s.125-130)

Hz. İmam Hasan Askeri Aleyhisselam buyururlar;

Hazret Bakara süresinin 58´ci şu ayetinin ´**VE İZ GULNAD GULU HAZİHÎL GERYE NEĞFİR LEKUM ĞATaVaKUM VE SENEZİYDUL MUHSİNİN**´; Bir vakit, şu şehre girin, nimetlerinden nerde dilerseniz orda bol bol yiyin, kapısından secde ederek girin, burası yurttur deyin, yargılanma dileyin de suçlarınızı örtelim. İyilikte bulunanların sevabını daha da arttıracağız demiştik, buyurdular.
Allah-u Teala buyurur: "Ey İsrail oğulları, sizden olanlara dediğimiz şu sözü hatırlayın; ´**Bu şehire girin**´ ve bu onların Tiyeh sahrasından çıktıkları vakitti. ´**Bu şehrin nimetlerinden yiyin, İstediğiniz her yere zahmetsizce huzur ve huşu içerisinde girin**´. Allah-u Teala kendisine ihtiram olsun diye, secde etmeleri için o şehrin kapısına Hz. Muhammed ve Hz. Ali Aleyhimasselam´ın mübarek timsallerini indirdi. Onlardan verdikleri ahdi yenilesinler ve O iki Hazret´e olan muhabbetlerini hatırlayıp Allah´ın onlardan aldığı velayet ahdine bağlı kalsınlar diye. Yani deyin ki: ´Bizim Allah´a olan secdemiz, Hz. Muhammed ve Hz. Ali Aleyhimasselam´ın timsallerini tazim edip, velayetlerine olan inanç ve itikadımızdır ki; o velayet günahlarımızın dökülüp yok olmasına sebeptir.
Allah-u Teala buyurdu: **"Biz bu iş nedeniy ile sizin geçmiş günahlarınızı bağışlayacağız. Sizin günahlarınızdan kalan eserleri yok edeceğiz, çok yakında iyilere daha çok nimet ve sevaplar vereceğiz. Yani sizlerden onların velayetini inkar edenlerin günahına bulaşmayanlar ve velayet üstüne Allah ile yapılan ahitte sağlam kalanlara, bu amellerinden dolayı bir çok nimet ve bağışlar vereceğiz"**. Bu Allah´ın şu buyruğunun manasıdır; ´**Çok yakında iyilikte bulunanlara daha fazla nimet ve sevaplar vereceğiz**´. (Tefsiri İmam Askeri: s.259 Te 'vil-ul Ayal: c. 1 s.62 Bihar-ul Envar: c. 13 s. 183 Tefsiri Burhan: c.l s. 102

Hz. İmam Hasan Askeri Aleyhisselam şöyle buyururlar;

Medine´deki münafıklar, Hz. Ali Aleyhisselam´ı şehit etmek için bir plan yaptılar. Onlar Hz. Ali Aleyhisselam ve yarenlerini bir duvarın yanında yemek yemeye davet ettiler.
Duvarınuzunluğu 15 metre, yüksekliği 7 metre, genişliği ise bir metreydi.
Onlar planlarını gerçekleştire bilmek için duvarın altını kazıp, O Hazret ve yarenlerini duvarın dibine yemeğe oturttuklarında duvarı onların başına yıkıp öldürmek için, kendi adamlarından bir grubun ellerine ağaçlar vererek duvarın diğer tarafında gizlediler. Hz. Ali Aleyhisselam yarenleriyle birlikte o duvarın altına geldiklerin de, onlar duvarı yıkabilmek için var güçleriyle itmeye başladılar. Hz. Ali Aleyhisselam´ın sadık dostları, Hz. Ali´nin geldigini görünce, Hz. Ali´ye ve yarenlerine yemek getirdiler. Hz. Ali Keremullah duvarın önüne yarenleri ile oturarak sol eliyle duvarı tutmaya başladı ve duvarın yıkılmasını önledi. Önlerine sofra açıldığında Hazret yarenlerine bakarak **"Bismillah"** diyerek yiyin diye buyurup, kendisi de sağ eliyle yemeği meyletmeye başladı. Hazret sol eliyle duvarı tutar- ken yarenleri yemekle meşkul oldular.
Hz. Ali Aleyhisselam´ın yarenleri arz ettiler: "Ey Allah Resul´ünün kardeşi! Siz hem duvarın yıkılmasına izin vermiyor hem de yemekle mi meşkul oluyorsunuz? Siz bu işle

zahmete düştünüz. Hz. Ali Aleyhisselam buyurdular: **"Benim sol elimle tuttuğum bu duvar benim için diğer elim ile götürdüğüm lokmadan daha ağır değil"** dedi.
(Tefsiri İmam Askeri: s.193 Bihar-ul Envar: c.42 s.31 Menakibi İbni Şehri Aşub: c2 s.293)

HAZRET´İ ALİ ALEYHİSSELAM´IN FAZİLET DENİZLERİNDEN BİR DAMLA
Hz. İmam Ali Aleyhisselam´ın vefalı yarenlerindan, Meysem-i Temmar şöyle rivayet eder;

Ben, mevlam Hz. Ali Aleyhisselam´ın huzurundaydım. Bir grup insan daha O Hazret´in huzuruna müşerrefti. Derken uzun boylu, endamı büyük, elinde iki kılıç olan birisi yanımıza gelerek selam vermeden oturdu. İnsanlar ona bakmak için boyunlarını uzatmaya başladılar ve gözlerinin kenarıyla ona bakıyorlardı. Ancak mevlam Ali Aleyhisselam ona bakmak için başını dahi yerden kaldırmadı. İnsanlar kendilerine

geldikten sonra, o şahıs kınından çekilmiş keskin kılıç misali ve ince diliyle konuşmaya başlayıp: “Aranızdan hanginiz Allah tarafın da Velayet ve Nübüvvet nurları ile diğerlerinizden seçilmi. Kemal ve fazilet tacına sahip, kanaat zırhını giyinmiş olandır? Hanginiz Allah´ın evi arş-u alada dünyaya geldiniz ve huy, ahlak ve kerem bakımından yüce olandır? Hanginiz saçı daha az (çok cihat eden kimseye kinayedir). Kökü sağlam, pehlivan savaşçı, nefesleri daraltıp, kısas alandır? Hanginiz Ebu
Talib hanedanından olup, yemyeşil dal, Hz. Resulullah´a yardım edip, onun saltanat ve şanını yüceltendir? Hanginiz iki Amr´ı öldürüp, iki Amr´ı esir alandır?” dedi.
Meysem-i Temmar der ki: Hz. İmam Ali Aleyhisselam onun cevabında buyurdular: **“Benim, ey Sa´d bin Fazl bin Rab´i bin Medreket bin Teyyib bin Eş´es bin Ebi Sem´i bin Ehbel bin Füzaret bin Du´bel bin Amr Duveyni!**
O: “Lebbeyk ey Ali Aleyhisselam” dedi.
Hz. Ali Aleyhisselam buyurdular: **“İstediğin şeyi sor zira ben korkanların hazinesi, iyiliklerle vasfedilen benim, sağlam toprakların sağlamlık ve gücünü aldığı benim, yağmurun izniyle yağdığı, inen her kitapta vasfedilen, tur ve esbab benim. Ben Kaf ve Kur´an-ı mecidim, ben azim haberim, ben dosdoğru yol, kemalin sahibi, avı arayan, yücelerin önder ve serveri, pehlivan ve savaşçı benim. Nübüvvet ve velayetin sahibi, alim, güzel, hafız ve koruyan, yüce olan benim. Benim vasıtamla her kitap dile gelip, benim ilmimle her akıl sahibi şahitlik etmektedirler. Ali benim, Resulullah´ın kardeşi, onun kızı Fatıma´nın eşi ve onun evlatlarının babası benim”** dedi.
Bu sırada o arap: “Bize dünyada ölenleri senin dirilttiğini, dirileri senin öldürdüğünü, insan- ları fakirleştiren veya onları gani ve muhtaçsız kılan olduğunu söylediler” dedi.
Hz. Ali Aleyhisselam buyurdular: **“Müşkül ve sorununu söyle”** dedi.
Arz etti: “Ben 60 bin nüfusu olan Akime kabilesinden taraf görevlendirildim, onlardan biri epey zamandır ölmüş ve onlar onun ölüm sebebinde ihtilafa düşmüşlerdir. Şu an onun cesedini benimle gönderdiler, eğer sen onu diriltecek olursan senin doğru ve hak, nacip ve şerif olduğunu anlayıp senin Allah´ın yeryüzündeki hücceti olduğuna yakin edip inanacağız. Ama eğer diriltemezsen onu, kabilesi arasına geri götürecek ve senin iddia ettiğin şeyde yalancı ve yapamadığın şeyleri iddia etmiş olduğunu anlayacağız” dedi.
Hz. Ali Aleyhisselam, yüzünü Meysem-i Temmar´a çevirip buyurdular: **“Ey eba Cafer! Bir bineğe binip Küfe şehrinin bütün sokak ve mahallelerini dolaşıp feryat et ve de ki; ´Her kim Allah´ın Resulullah´nın kardeşi, Fatıma Zehra´nın eşi Hz. Ali Aleyhisselam´a vermiş olduğu ilim ve gücü görmek istiyorsa yarın Necef sahrasına gelsin”** dedi
Meysem görevini yerine getirip döndükten sonra, Hazret´i Ali Aleyhisselam ondan bu arabı misafir etmesini istedi.
Meysem-i Temmar diyor: “Ben o adamı içinde ölen şahısın cesedinin olduğu tabutla bera- ber evime götürdüm ve ona hizmet ettim” dedi.
Ertesi gün sabah Hz. Ali Aleyhisselam, Hz. Cenabı Allah´a şükran secdesi kıldıktan sonra, Necef sahrasına doğru yola koyuldu.
Bende O Hazret´le beraberdim. Küfe şehrinde iyi kötü kimse kalmamış hepsi Necef sahrasında toplanmıştı. Hz. Emirülmü´minin Aleyhisselam buyurdular: **“Ey Eba Cafer! O arabı yanındaki cesetle getir”** dedi.
Ben mevlamın emrine itaat edip, her ikisini de Necef sahrasında hazır ettim.

Hz. Ali Aleyhisselam halka şöyle seslendi: **“Ey Küfe halkı! Bizden müşahede ettiğiniz şeyleri, bizim hakkımızda deyin ve bizden duyduklarınızı diğerlerine rivayet edin”** dedi.
Daha sonra o şahısa buyurdu: **“Ey arap! Deveni yatır ve tabutun içindeki cesedi Müslümanların yardımıy ile dışarı çıkar”** dedi.
Meysem-i Temmar diyor; Arap tabutu açıp, üç ayrı parçayla sarılmış cesedi çıkardığın da onun genç ve saçlarının kadın saçı gibi güzel olduğunu gördük.
Hazret o araba: **“Bu kaç gündür dünyadan gitmiş?** diye sordu.
Arap: “Kırk bir gündür” dedi.
Buyurdular: **“ölüm sebebi neydi?”**
Arz etti: “Ailesi senin onu diriltmeni ve kendisinin onu kimin öldürdüğünü söylemesini istiyorlar. Zira o gece sağlam yattığı halde sabah kafası kesik olarak bulundu” dedi.
Hazret: **“Onun kanını kim istiyor”?** diye sordu.
Arz etti: “Elli tane akrabası el ele verip onun kanını istiyorlar (yani onu öldürenin bulunup öldürülmesini). Ey Allah Resul´ünün kardeşi! Aramızdaki şek ve tereddüdü kaldırarak bunun sırrını aşikar et” dedi.
Hazret buyurdular: **“Onu amcası öldürdü, zira o kızını buna nikahlamıştı ama bu o kızı terk edip başka bir kadın aldı. Amcası bu yüzden kızarak onu öldürdü”** dedi.
Arap: “Biz bu söylediklerini kabul edip razı olamayız, bu gencin kendisinin ailesi arasında onu kimin öldürdüğüne şehadet vermesini, böylelikle alevlenen kin ve fitne ateşinin sönmesini istiyoruz” dedi.
Hz. Ali Aleyhisselam kalkıp Allah´a hamd ve Resul´üne selam ettikten sonra buyurdular: **“Ey Küfe halkı! Gerçekten de israil oğullarının ineği, Allah katında Resulullah´ın kardeşi Ali Aleyhisselam´dan daha değerli değildir. Zira Allah o ineğin vesilesiyle yedi gündür ölmüş olan birini diriltti”** dedi.
Daha sonra o cesedin yanına gidip buyurdu: **“İsrail oğullarının ineği bedeninin bir yerini o ölüye vurduğunda dirildi, bende bedenimin bir uzvunu buna vuracağım, zira benim bedenimin uzvu Allah katında o inekten daha hayırlıdır”** dedi.
O sırada Hazret sağ ayağıyla o cesede vurarak buyurdular: **“Ey Medreket bin Hanzalat bin Gessan bin Behr bin Fehm bin Sülamet bin Teyyib bin Medreket bin Eş´es bin Eğres bin dahilet bin Fazl bin Hebbab! Kalk ki Ali Allah´ın izniyle seni diriltti”** dedi.
Derken o genç tabuttan kalktı, onun yüzü güneşten daha güzel aydan ise daha parlaktı. O yüzünü Hz. Ali Aleyhisselam´a yöneltip şöyle arz etti: “Ey çürümüş kemikleri dirilten! ey Lebbeyk medet mürvet gönüller sultanı, ey Allah´ın Veliysi lebbeyk, Ey Allah´ın insanlara hücceti! Ey İhsan ve fazlında eşi benzeri olmayan! Ey Emirülmü´minin, ey alemlerin Rabb´inin Resul´ünün kardeşi!
Ey Ali bin Ebu Talib! Emirülmü´minin Ali Aleyhisselam sen evvelsin, sen ahırsın, sen zahirsin, sen batınsın, sen Cenabı Allah´ın bütün alemlerin üzerindeki hüccetisin, beni dirilten yüce Şah´ım buyur seni dinliyorum’’ dedi.
Hz. Ali ona buyurdular: **“Seni kim öldürdü?”**
Dedi: “Amcam Haris bin Zem´et bin Miykal bin Asim’’.
Hazret: **“Şimdi ailenin yanına dön”.**
Arz etti: “Benim akrabalarıma ihtiyacım yoktur’’.
Buyurdular: **“Neden?”**
Arz etti: “Beni yine öldürmelerinden ve o vakit sizin bu ümmetin arasında olmamanızdan korkuyorum’’.
Hazret diğer araba dönerek: **“Sen ailene geri dön”.**

Arap arz etti: “Ben yaşadığım sürece sizin ve bu gencin yanında olacağım’’.
Onların ikiside Şah-ı Merdan İmam-ı Ali uğrunda, Sıffin savaşında şehit oluncaya kadar Hz. Emirülmü´minin Ali Aleyhisselam´ın hizmetinde kaldılar. Allah´ın rahmeti onların üzerine olsun. Küfe halkı bu olağan üstü mucizeyi müşahede ettikten sonra evlerine geri döndüler, her biri Hz. Ali Aleyhisselam hakkında çeşit çeşit sohbetler ediyorlardı. (Nevadir-ul Mucizat: s.31 uyun-ul Mucizat: s. 24 Medinet-ul Meaciz: c.l s.247 Fazaili İbni Şazan: s.2 Bihar-ul Envar: c.40s.274)

Ammar Yasir şöyle rivayet eder;

Ben Hz. Ali Aleyhisselam ile Küfe´ye yaklaşık 12 kilometre uzaklıkta olan Nahile adlı bir yerden geçerken, aniden yaklaşık 50 tane yahudi erkek nahileden dışarı çıkıp, O Hazret´e şöyle dediler: “Sen İmam olan Ali bin Ebu Talib´misin?
Hazret **“evet”** dedi.
Onlar: “Bizim kitaplarımızda şöyle gelmiştir; bir sahrada üzerinde altı tane Peygamber´in olduğu bir taş vardır, şimdi biz onu aramakta ancak bulamamaktayız, eğer sen İmam isen o taşı bizim için bul’’ dediler.
Hazret buyurdular: **“Beni takip edin”.**
Ammar diyor ki; Onlar Hazret´i Ali Aleyhisselam´ın ardı sıra yola koyuldular. Derken kumlarla kaplı büyük bir dağın olduğu sahraya vardılar.
Hazret buyurdular: **“Ey rüzgar! Bu taşın üzerindeki kumları dağıt”** dedi. Çok geçmeden rüzgar esmeye başladı, kumları dağıttığında bir taş zahir oldu.
Hazret: **“İşte bu aradığınız o taştır”** diye buyurdular.
Dediler: “Bizim kitaplarımızdan okuduğumuz ve duyduğumuz gereğince, bu taşın üzerinde altı tane Peygamber´in isminin yazılı olması gerekiyor, ancak biz o isimleri göremiyoruz’’.
İmam : **“İsimlerin yazılı olduğu yer taşın toprağa olan yüzündedir, onları görmek için taşı çevirin”** dedi.
Bu sırada onlar kabilelerine haber salarak kısa zaman içinde bin kişi toparladılar ve bin kişilik bir grup oluşturup o taşı çevirebilmek için el ele verdiler ancak başaramadılar.
Hz. Ali Aleyhisselam buyurdular: **“Çekilin kenara”.** Hazret Düldül atına binik bir halde mübarek ellerini o taşa doğru uzatıp, tersine çevirdi. Baktığımızda o taşın üzerine keramet ve fazilet sahibi şu altı Peygamber´in isminin yazılı olduğunu gördük; Hz. Adem, Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa, Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam´ın isimleri yazılı idi.
Bu sırada yahudilerden bir gurup, O Hazret´in eli ile İslam olup: “Biz Allah´tan başka ilah olmadığına, Hz. Muhammed Aleyhisselam´ın onun elçisi olduğuna ve seni O Hazret´in yeryüzündeki halifesi, Allah´ın hücceti ve Emirülmü´minin olduğuna şehadet veriyoruz. Seni tanıyan herkes saadete varıp kurtuluşa ermiştir, sana muhalefet edip inkar eden ise sapıklığa düşüp ateşe doğru hızla gitmektedir. Senin menakip ve faziletlerin haddinden aşkın nimetlerinin çokluğu ise sayılabilecekten daha çoktur’’ dediler. (Fezaili îbni Şazan: s. 73 Bihar-ul Envar: c.4l s.257 Nevadir-ul Mucizaf.s.40 Uyun-ul Mucizat s.31)

Ebi Mümün, Müslim Bin Ovs ve Cariyet bin Kudame Sa´di rivayet etmektedirler;

Biz Hz. Ali Aleyhisselam´ın meclisindeydik. O Hazret Küfe mescidinin minberinde konuşu- yordu, derken şöyle buyurdu: **“Beni kaybetmeden istediğiniz her şeyi bana sorun, size her şeyi açıklıyayım. Zira arş-u aladan bu yana, yer gök yaratıldıktan**

bu tarafa, sorduğunuz her şeye cevap vereceğim ve benden sonra yalancılardan başka kimse bu iddiada bulunmayancaktır” dedi.
Mescidin kenarında boyununda Kur´an gibi bir kitap olan, çehresi kırmızımsı boyu uzun, kıvırcık saçları ve cemali feriştahları andıran bir kişi güya sıradan bir kişiymiş gibi, Hz. Ali Aleyhisselam´a dönüp yüksek bir sesle: “Ey bilmediğini ve anlamadığında önde olduğunu iddia eden kimse! Şimdi ben senden soracağım, sizde benim sorularıma gerçek cevaplar vereceksiniz” dedi.
Bunun üzerine Cem´de hazır olan Hz. Ali Aleyhisselam´ın yarenlari, o şahısa doğru yönelip hücum etmek istediler, ancak Emirülmü´minin İmam-ı Ali Aleyhisselam, onları önleyip şöyle buyurdu: **“Onu bırakın ve acele etmeyin. Zira Allah´ın hüccetleri aceleyle veya aptallıkla ikame olmaz. Öfkelenip, sinirlenmez. Düşünmeden, iyice karar vermeden hareket etmez, aynı şekilde soranın acele etmesiylede Allah´ın burhan ve delilleri aşikar olmaz”** dedi.
Sonra o şahısa buyurdular: **“İstediğin dille ve bildiğin her şekilde sor ki, sana cevap vereceğim”** dedi.
O şahıs sordu: “Doğu ile batı arasındaki fasile ne kadardır?”
Hazret: **“Havanın mesafetince”.**
O: “Havanın mesafeti ne kadardır?”
Hazret: **“Dünyanın dönüşünce”.**
O: “Dünyanın dönüşü ne kadardır?”
Hazret: **“Güneşin bir günlük seyri kadar”.**
O şahıs: “Doğru dedin. Kıyamet ne zaman kopacaktır?”
Hazret: **“Ölümün ve ecelin çattığı vakit”.**
O: “Doğru dedin. Dünyanın ömrü ne kadardır?”
Hazret: **“Yedi bin sonra sonsuzdur”.**
O: “Doğru dedin. Bekke ve Mekke nerededir?”
Hazret: **“Mekke haremin etrafı, Bekke ise Kabe´nin bulunduğu yerdir”.**
O şahıs: “Doğru dedin. Öyleyse Mekke niye bu isimle adlandırılmıştır?”
Hazret: **“Çünki, Allah´u Teala yeryüzünü onun altından çekip yaymıştır”.**
O: “Bekke niye öyle adlandırılmıştır?”
Hazret: **“Zira baş kaldıranların ve sitemkarların boyunları orada eğilmiş, günahkarların gözü orada ağlamıştır”.**
O şahıs: “Doğru söyledin. Allah´u Teala arşı yaratmadan önce neredeydi?”
Hazret: **“Allah´u Teala, keramet kürsüsüne yakın olmalarına rağmen, arşını hamledip taşıyanların, onun sıfatlarının hakikatini anlayıp terk etmelerinden münezzeh uzak ve beridir. Mukkarep yüce meleklerin, onun celalet nurlarını terk edip anlamaya güç ve tahammülleri yoktur. Vay olsun sana! Allah hakkında şu sorular sorulmaz: Allah nerededir? Neyin üzerindedir? Nasıldır? Nedir?”**
O şahıs: “Doğru dedin. Allah-u Teala yeri ve göğü yaratmadan önce arşı suyun üzerinde ne kadar kaldı”.
Hazret: **“İyi hesap yapabilirmisin?’’.**
O: “Evet”.
Hazret: **“Eğer bütün yeryüzünü toprakla, gökyüzünün arasını dolduracak şekilde hardal taneleri ile doldursalar, sonra sana o tanelerin her birini doğudan batıya hamletmen için izin verseler ve sana bütün bunları taşıyıp sayman için ömür ve güç verseler, senin için göğün ve yerin yaratılmadan önce arşın suyun üzerinde kaldığı yılları saymamdan daha kolay ve daha rahattır. Gerçektende ben onun**

milyonlarda bir cüzünü (parçasını) birini sana dedim ve bu işi azaltıp mahdut etmekten Allah´a sığınırım” dedi.

Ravi diyor; O şahıs başını sallayıp şöyle dedi: “Ben Allah´tan başka ilah olmadığına, Hz. Muhammed´in onun kulu ve elçisi olduğuna, senin Peygamber´in halifesi ve Allah´ın hücceti olduğuna şehadet ederim”.
O şahıs daha sonra Hazret´i Ali Aleyhisselam´ı öven, onun ilim ve üstünlüğüne işaret eden bir şiir okudu. O şahıs Hızır Aleyhisselam´dı.
(İrşad-ul Gulub: c.2 s.257 Bihar-ul Envar: c. 10 s. 162 Meşharig-ul Envar:)

İbni Abk´e Esedi şöyle rivayet eder;

Halktan bir grup ile ve mevlam Hz. Ali Aleyhisselam ile birlikte susuz ve otsuz bir çöldeydik. Gece geldiğinde O Hazret bir yer bulup orda istirahat yaptılar, diğerleri de ona uyup orada istirahat yaptılar. Ben O Hazret´in Düldül adında ki atının ipini elimle tutmuştum. Aradan çok geçmeden O Hazret´in atı Düldül´ün heyecana kapıldığını ve kulaklarını dikip ayaklarını yere vurduğunu gördüm. Hz. Ali Aleyhisselam, bu hareketliliği hissedince uykudan uyanıp benden ne olduğunu sordu.
Arz ettim: “Ey Emirülmü´minin Düldül birden ürküp huysuzlaşmaya başladı” dedim.
Hazret buyurdular: **“Vahşi bir hayvanın buralarda olması lazım”** dedi.
O sırada Hazret kalkıp kılıcını eline alarak etrafa bakınmaya başladı. Derken vahşi yırtıcı bir hayvanın geldiğini görünce ona ´dur´ diye emretti. Hazret o hayvanın yanına gittiğinde bir kedi nasıl kazanın dibini yalar ise, Hazret´in ayaklarını öyle yaladığını gördüm.
Hazret o hayvanın kulaklarının yanına yanaşıp buyurdular: **“Neden buraya geldin?”** dedi. Biz o hayvanın kükrediğini işittik ama ne söylediğini anlamadık.
İmam bize dönerek: **“Ne söylediğini biliyor musunuz?’’** dedi.
Biz: “Hayır” diye arz ettik.
Buyurdular: **“O Kadisiye´ye (Irakta bir şehir) gidip, Sinan bin Vabil´i öldürmek için benden izin istiyor ve diyor ki; ´Ben Muhammed ve Ali Muhammed´e düşman olanlara musallatım”.**
Sinan bin Vabil benim ile biat edip ahdetmesine rağmen, benim ile düşmanlık ediyor.
Hazret´i Ali Aleyhisselam o hayvana buyurdu: **“Git ve görevini yerine getir”** dedi.
O vahşi hayvan hızla gitti. Biz ise o geceyi orada geçirdik. Daha sonra Kadisiye´den geçen gece bir hayvanın Sinan bin Vabil´i parçalayıp yediği haberi ulaştı.
Hz. Ali Aleyhisselam ve yanındakiler Kadisiye´ye gittiklerinde, O Hazret´in yanındakiler Kadisiye ehlini Hz. Ali Aleyhisselam´ın o hayvanla yaptığı konuşmadan haberdar ettiler ve ben bu olaya çok şaşırmıştım.
Emirülmü´minin Aleyhisselam bana şöyle buyurdular: **“Neden şaşırıyorsun? Bu olay mı daha olağan üstü ve şaşırılmalı, yoksa güneş, ay ve yıldızlar mı? Tohumu yarıp varlıkları yaratan Allah´a ant olsun! Eğer Allah´ın bana verdiği nişane ve mucizeleri sizlere gösterecek olsam bütün insanlar kafir olurlar”** dedi.
(El-Mecmu-ul Raig: c.2 s.369 Fazaili İbni Şazan: s.170)

Hz. İmam Bakır Aleyhisselam buyururlar;

Hz. Emirülmü´minin Ali Aleyhisselam, Nehrivan savaşından Küfe´ye dönerken O Hazret´e muaviye lanetinin küfür ve hakaret ettiği, yarenlarini ise katlettiği haberini verdiler. Hz. Ali Aleyhisselam, insanların arasında ayağa kalkıp mükemmel bir hutbeye başladı. Allah´a hamd, Resul´üne övgü ve selamdan sonra şöyle buyurdu: “Eğer Allah´ın şu ayeti olmasaydı ´**-FE EMME Bİ NİMETİ REBBİKE FEHEDDÎS-(Ve Rabbi´nin**

nimetini an, söyle´.(-Zuha süresi 11) kendimi asla övmez Rabbim´in inayet etmiş olduğu nimetleri söylemezdim. Ama Allah´ın bu buyruğu nedeni ile sözüme başlıyor ve diyorum ki; Rabbim! Verdiğin sayısız nimetlere, sonsuz fazl, lütfüne ve unutulamaana şükrediyorum.
Ey insanlar! Bana varacak olan varmış ve ben ecelimin yaklaştığını bilmekteyim. Güya bunca zamandır aranızda olmama rağmen halen gerektiği gibi benim fazilet ve üstünlüklerimi bilmemekte, bilsenizde unutmaktasınız.
Ben aranızdan gideceğim ve Allah´ın Resul´ünün bıraktığı iki şeyi aranızda bırakacağım ki onlar benim hanedanım, itretim, Hz. Ehlibeyt´im ve Hz. Allah´ın kitabıdır. Onlar Resul´ların sonuncusu olanın hanedanı ve itreti Ehlibeyti´dirler, onlar seçilmişlerin başı, hidayete giden yolun rehber ve önderleridirler.
Ey insanlar! Belki bundan sonra benim sizlere söylediklerimi yalancı ve iftiracılardan başka kimselerden duyamayacaksınız. Ben Resulullah´ın kardeşi ve onun amcası oğluyum. Ben onun kızgın kılıcı ve azabıyım. Ben onun zorluk ve korkulardaki çadırının sütun ve direğiyim. Ben düşmanlar karşısında cehennem taşları gibiyim (yani onları yok edip, azaplandıran ve onlara büyük acılar ve korkular verenim). Ben düşmanların dişlerini kıran, onların kız ve oğlanlarını yetim koyanım.
Ben onların canını alanım, ben Allah´ın sitemkar gruplar- dan esirgenmeyen o zor ve şiddetli azabıyım. Kafir ve düşman pehlivanlarının sırtını toprağa vuran, onların önder ve liderlerini toprağa atıp helak eden benim. Rahman olan Allah´a kafir olanları yok eden benim, insanların en hayırlısının damadı, Peygamber vasilerinin en büyüyü ve en üstün Peygamber´in vasisi benim, ilimin kapısı Allah Resul'ünün hazinedarı ve onun vasisi benim. Alemlerdeki kadınların seçilmişi ve üstünü, Allah´ın habibinin habibi, Resulullah´ın güzel kokulu ve onun tertemiz soyundan gelen, Resulullah´ın gözlerinin nuru olan iki torununun annesi Betül Fatıma-tı Zehra´nın eşi benim. Acaba aranızda bu söylediklerimi kabul etmeyen veya itirazı olan varmı? Kitap ehli Müslümanlar ve eski dinler nerede? Gelsinler de benim adımın İncil´de; ´ilya´, Zebur´da; ´Beri´, Hindistan halkı arasın da; ´Kebker´, Rumlar arasın da; ´Betrisa´, Farslar arasın da; ´Cebter´, Habeşe halkı yanın da; ´Besrik´, zenciler arasın da; ´Heyser´, kahinler arasın da; ´Bu´iyu´, araplar yanın da; ´Eli´, ermeniler arasın da; ´Ferig´, annem yanın da; ´Heydar´, Allah´ın yanın da; ´Ali Ebul Turab (toprağın atası)´, firdevs ala da; ´Haydar´ı Kerrar´, babamın yanın da; ´Esat´, Hz. Muhammed´in yanın da; ´Allah´ın arslanı´ olduğunu söylesinler. Allah´ın yanında Haydar-ı Kerrar Ali Velayet nuru benim. Bilin ki! Kur´an da benim özel isimlerim vardır, onları görmemezlikten gelmekten kaçının, eğer böyle yaparsanız dininizde sapıklık ve hayrete düşmüş olursunuz".
Allah´u Teala buyuruyor: ´**TÖVBE/119KUNU ME ES SADIGİN**´ (Ey inananlar, çekinin Allah´tan ve doğrularla beraber olun) o sadık ve doğru benim, dünya ve ahirette İlahinin hakkında şu şekilde buyurduğu ´-**ARAF/44 FEEZZENE UEZZİNUN.....ELAZ ZALİMİN**´ (Cennet ehli cehennem ehline biz, Rabb´imiz bize neler vad ettiyse gerçek olarak bulduk hepsini elde ettik, siz de Rabb´inizin size vaat ettiğini gerçek bir surette elde ettiniz mi? diye sorarlar. Onlar da ´evet´ derler. Derken aralarındaki münadi bir melek, Allah´ın laneti zalimlere diye bağırır) nida eden münadi melek benim. Emrimdedir başka ayette buyurduğu -TÖVBE/3 ve ezanın minellahi ve resuluh- (Hacc-ı ekber günü Allah´tan bir ezan ve Resul´ünden insanlara bir ilanıdır bu. Şüphe yok ki Allah ve Peygamber´i müşriklerden beridir. Artık tövbe ederseniz bu daha hayırlıdır size fakat yine yüz çevirirseniz iyice bilin ki; siz hiç şüphe yok Allah´ı aciz bırakamazsınız ve kafir olanlara pek acıklı azapla müjde ver) Ezan ve ilan benim, o

muhsin ve hayır amel eden benim. **ENKEBUT/69 ÎNNELLEHA LE MEEL MUHSİNİN-** (Allah için cihad edenleri yollarımıza sevkederiz biz ve şüphe yok ki Allah elbette muhsinler ile beraberdir).
Allah´ın buyurduğu -**KAF/37 ÎNNE FİY ZALÎKE LE ZİKRE LİMEN KANE LEHU GELP**. (Şüphe yok ki; onda kalbi olana yahut görerek kulak verene ibret ve öğüt var elbet) kalp benim.
Allah´ın şu ayette buyurduğu; - **ALİ ÜMRAN/191 ELLEZÎNE YEZKURULLAHİ GİYAMEN VE GUUDEN VE ELA CUNUBÎHÎM...**(Onlar Allah´ı ve onun Ehlibeyt´ini ayaktayken, otururken ve yanüstü yatarken yad ederler, ibadet ederek anarlar ve gökler ile yeryüzünün yaratılışını düşünürler de, Rabb´imiz derler bunları boş yere yaratmadın. Noksan sıfatlardan arısın sen, koru bizi ateşin azabından) 0 yadeden benim. A'raf ashabı biziz; Amcam, kardeşim ve amcam oğlu, tohumu ve bitkinin çekirdeğini yaradana ant olsun! Cehennem ateşi bizim dostumuzu asla almaz, bize kin besleyip düşman olan ise asla cennete giremez.
Allah-u Teala buyuruyor ki; ´**ARAF/46 VE BEYNEHUMA HİCABUN VE ELEL ERAFU RİCALUN YE'RİFUNE KULLEN Bİ SİYMAHUM...-**´ (Cennetliklerle cehennemlikler arasın da bir hicap var ve A´raf üstünde erler var ki; herkesi simalarından tanırlar ve cennet ehline ´**esselamu eleykum**´ derler, onlar henüz cennete girmemişlerdir ama girmeyi umarlar) onlara önder olacak benim.
Allah-u Teala buyuruyor ki;- ´**FURKAN /54 (VE HUVELLEZİY ĞELEGE MİNEL MEİBE-ŞEREN FE CEELEHU NESEBEN VE SİHRAN...)** -´ (0 beşeri halk etti ve ona nesep (soy) verdi ve damat verdi ve Rabbin her şeye kanidir (gücü yeter). Ve duyan kulak benim.
Allah-u Teala buyuruyor ki; ´**(... VE TE´YEHA UZUNUN VAİYE-HAGGE 712**´ (Bu size bir öğüt ve ibret olsun ve duyup unutmayan kulaklarda kalsın diye) Allah´ın zikrettiği selem benim.
Allah-u Teala buyuruyor ki; ´**VE RECULEN SELEMEN LiRECULiN - Zümer süresi 29** –´ (Allah bir misal verme de; Bir adamın ortakları var şakidirler, kötü ahlaklı, geçimsiz ve birbirleriyle çekişip durmadalar ve bir adam da var ki; selamdır (kurtuluş), bir kişiye teslim olmuş, yalnız onun hizmetinde, bunlar hiç bir tutulur mu? Allah´a hamdolsun, hayır fakat çoğunluk bilmezler).
Bilin ki; Ben sizin imtihan vesileniz olarak karar kılındım. Münafıklar bana olan kin ve nefretleriyle tanınırlar. Allah benim muhabbet ve sevgim ile müminleri denemektedir. Ummi Peygamber´in benim hakkımda aldığı ve şöyle buyurduğu sözdür: **"Ey Ali! Seni müminden başkası sevmez, münafıktan başkası ise sana düşman olmaz"** der.
Ben dünya ve ahiret de Resulullah´ın bayraktarıyım. O benim, Ben ise bütün müminlerin önünde olacağım. Ant olsun Allah´a! Kıyamet günü benim dostlarım susuzluk çekmeyeceklerdir, zira ben Allah´ın velisi ve müminlerin sahibiyim. Benim dostlarıma Allah´ın sevdiğini, Hz. Ali Aleyhisselam´ı sevmeleri yeterlidir. Benim kinci zalim düşmanlarıma ise, Allah´ın sevdiğiyle düşmanlarından daha elim çetin bir şey yoktur. Bilin ki, lanetullah muaviye lanetlinin bana kötü sözler söylediği haberi geldi. Ey Rabbim! lanetullah muaviyeyi şiddetle ve zorlukla yoka çek, lanetini müstehak olanların üzerlerine nazil et. Ey alemlerin Rabbi! Bu duamı kabul et. Ey bütün alemlerin Rabbi! Şüphesiz ki sen her zaman övülen ve sevilen yüceler yücesisin.
Daha sonra Hz. Ali Aleyhisselam minberden indi ve ibni mülcem lanetlisi tarafından evinin önünde şehadeti şereflendirinceye kadar bir daha da minbere çıkmadı.
(Meaniy-ul Ağbar: s.56 Beşaret-ul Mustafa: s.12 Bihar-ul Envar: c.33 s.282)

Cabir bin Abdullah Ensari, Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın, Hz. Ali Aleyhisselam hakkında şöyle buyurduklarını nakleder;

Gerçekten de Hz. Ali´nin öyle faziletleri vardır ki eğer onlardan birini dahi bütün insanlara verseler hepsine fazilet olarak yeter.

Nübuvvet nuru Hz. Muhammed Mustafa Resullah şöyle buyurmuştur;

"Ben her kimin mevlası isem Ali onun mevlasıdır".

Yine: **"Ali benden, ben Ali´denim".**

Yine: **"Ali benim ruhum gibidir, ona itaat etmek bana itaat, ona karşı çıkmak bana karşı çıkmaktır".**

Yine: **"Hz. Ali´nin dostu Allah´ın dostu, onun düşmanı ise Allah´ın düşmanıdır".**

Yine: **"Hz. Ali Allah´ın hücceti ve mümün insanların halifesidir".**

Yine: **"Hz. Ali´yi sevmek iman, ona buğz ve kin etmek ise küfürdendir".**

Yine: **"Hz. Ali´nin taraftarı Allah´ın taraftarı, onun düşmanları ise şeytanın dost ve taraftarlarıdırlar".**

Yine **"Hz. Ali cennet ve cehennemi bölendir".**

Yine: **"Hz. Ali´den ayrılan benden ayrılmış, benden ayrılan ise Allah´tan ayrılmıştır".**

Yine: **"Hz. Ali´nin takipçileri kıyamet günü kurtuluşa erenlerdir".**

(El-Hisal: s. 496 Beşaret-ul Mustafa: s. 19 Emaliyi Seduk; s. 149 Bihar-ul Emar: c.38 s. 95)

Rivayet edilmektedir ki;

Hz. Resulullah bir gün Hz. Ali Aleyhisselam´a bir yüzük verip onu hekkaka (yüzüklerin üzerine isim yazan veya işleme yapan kimse) gönderip yüzüğün taşına **"Muhammed bin Abdullah"** yazdırmasını istedi.

Hz. Ali Aleyhisselam yüzüğü götürüp hekkaka verdiğinde ona: "Bu yüzüğün üzerine **"Muhammed bin Abdullah"** yaz diye buyurdular. Hekkak onu alıp üzerinde çalışırken yanlışlıkla; **"Muhammedin Resulullah"** yazdı. Hz. Emirülmü´minin Aleyhisselam yüzüğü almaya geldiğinde üzerine; **"Muhammedin Resulullah"** yazıldığını gördü ve hekkak ona mazeretini arz etti.

Hz. Ali Aleyhisselam yüzüğü alıp Hz. Resulullah Sallalahu Aleyhisselam´ın huzuruna vardığında olayı O Hazret´e anlattı.

Hz. Peygamber yüzüğü alıp buyurdular: **"Ey Ali! Ben Muhammed bin Abdullah ve Muhammedin Resulullah´ım"** dedi ve sonra yüzüğü mübarek parmaklarına taktı. Ertesi sabah Hz. Resulullah yüzüğün taşının alt tarafında; **"Aliyyun veliyullah"** diye yazılı olduğunu gördü.

Bu sırada Cebrail indi, Hazret ona yüzüğün kıssasını anlatınca şöyle arz etti: **"Ey Allah´ın Resul´ü! Sen istediğini (yani; Muhammeden Resulullah) yazdırdın ve bizde isteğimizi (yani; Aliyyun Veliyullah) yazdırdık"** dedi.

(Emaliyi Tusi: s. 705 Bihar-ul Envar: c.40 s. 37)

Cabir bin Ensari şöyle rivayet eder;

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın şehadetinden sonra amcası Abbad, Hz. Ali Aleyhisselam´ın yanına gelerek miras talebinde bulundu.

Hz. Ali Aleyhisselam buyurdular: **"Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam atından, zırhından, kılıcı Zülfıkar ve emmamesi sehaptan başka herhangi bir irs bırakmamıştır. Ben seni hakkın olmadığı şeyi istemekten sakındırırım"** dedi.

Abbas dedi: "Ben elbette ki irs miras isterim, zira onun amcasıyım ve halk arasında buna en layık olanı benim" dedi.

Hz. Ali Aleyhisselam ve yanındakiler kalkıp Resulullah´ın mescidine geldiler. O sıra Hz. Ali Aleyhisselam, Hz. Resulullah´ın zırhını, kılıcını, emmamesi ve atını getirmelerini emretti. Çok geçmeden onlar getirildi.
Hz. Ali, Abbas´a dönüp şöyle buyurdular: **"Ey Amca! Eğer bunların birini bile kullana- bilirsen hepsini sana vereceğim, zira Peygamber´lerin mirası onun vasi ve halifelerine varır, diğer insanlar gibi evlatlarına değil. Eğer bunlardan istifa de edemezsen hiç birinde hakkın yoktur demektir"** dedi.
Abbas: "Kabul ediyorum" dedi.
Hz. Emirülmü´minin Ali Aleyhisselam, Hz. Resulullah´ın zırhını kendi elleriyle amcası Abbas´a giydirip, O Hazret´in emamesini (başlığını) başına koyup, kılıcını eline verdikten sonra buyurdular: **"Ey amca! Ayağa kalk".** Abbas her ne ettiyse ayağa kalkmayı başaramadı. Hazret onun elinden kılıcı alıp; ´Peygamber´in nişanesi olan emmame (sarık) ile kalk´ diye buyurdu. Abbas tekrar ayağa kalkmayı denedi ancak başaramayınca ne yapacağını şaşırdı.
Sonra Hazret ona buyurdular: **"Ey amca! Bana ve evlatlarıma has olan Hz. Resullullah´ın atı Düldül şu anda Cem evinin önünde eğer ona binmeyi başarabilirsen bin"** dedi.

Abbas Cem evinden dışarı çıktı, o sırada münafıklardan biri Abbas´a şöyle dedi: "Ey Allah Resul´ünün amcası! Ali seni istediği şekilde kandırdı. Ancak dikkat et atı almak konusunda seni kandırmasın. Binmek için atın yanına vardığında ´**Bismillah**´ deyip şu ayeti oku;
´FATIR/41 ÎNNELLAHE YUMSİKUS SEMAVATÎ.....(Şüphe yok ki Allah gökleri ve yeryüzünü tutar, mahvolmaktan korur fakat takdiriyle gökler ve yeryüzü yok olup giderse ondan başka hiç kimse onları koruyamaz, yok olmalarına mani olamaz, şüphe yok ki O azap etmede acele etmez, suçları örter.)´"
Ravi diyor ki; Düldül Abbas´ın kendisine doğru geldiğini görünce öyle bir kişnedi ki; biz o ana kadar Düldül´ün öyle bir kişnemesini duymamıştık. Bu sahneyi gören Abbas baygınlık geçirdi ve yere yığıldı, halk onun etrafına toplandı, Düldül´ü sakinleştirmek istediler ancak bunu kimse başaramadı.
O sırada Hz. Ali Aleyhisselam atı Düldül´ü bizim daha önce duymadığımız bir isim ile çağırdı.
At huşu ve sakinlik içerisinde O Hazret´e doğru yöneldi, Hazret ayaklarını onun rikabına koyup üzerine bindi. İmam Hasan ve İmam Hüseyin Aleyhiselam´ında binmelerini istedi, sonra Hz. Resulullah´ın zırhını giyip emmamesini başına koydu ve kılıcını kuşanıp Düldül ile evine doğru yola koyuldu.
Hazret giderken şöyle buyurdu: **"NEML/40 HAZA MÎN FEZLİ REBBÎY...(Bu dedi; Rabbim´in lütfundan, ihsanından, şükür mü edeceğim? Nankör mü olacağım? Beni sınamak istiyor. Fakat şükreden, mutlaka kendisini faydalandırmış olur ve nankörlük edene gelince hiç şüphe yok ki, Rabbim kullarından müstağnidir, onlara karşı lütuf ve kerem sahibidir)"** dedi.
(El-Menakib: c.2 s.325 Bihar-ul Envar: c.42 s.32)

Aban bin Ehmer Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu rivayet eder;

Ey Aban! İnsanlar Hz. Ali Aleyhisselam´ın şu buyruğunu; ´Eğer istersem bu ayağımla Şam´da olan Muaviye Bin Süfyan´ın göğsünden vurarak tahtından aşağı düşürürüm. Nasıl inkar edip kabul etmezler?

Hz. Süleyman´ın varisi olan Asif bin Berhiya´nın, Belkıs´ın tahtını göz açıp kapamaktan daha önce Hz. Süleyman´ın yanında hazır ettiğine inanırlar! Meğer bizim Peygamber´imiz bütün Peygamber´lerin en üstünü değilmidir? Onun vasi ve halifesi bütün vasilerin ve halifelerin en üstünü değil midir? Acaba Hz. Ali Aleyhisselam´ı Süleyman´ın vasisi kadar bile bilmiyorlar mı?
Allah bizim ile hakkımızı inkar edip, makam, şan ve faziletlerimizden şüphe edip görmemezlikten gelerek kabul etmeyenlerin arasında hakimlik etsin.
(El-İhtisas: s.207 Bihar-ul Envar: c.l4 s.115)

Hz. SELMANI PAKTAN Rivayet edilmiştir ki;

Bir gün Hz. Ali Aleyhisselam Küfe mescidinde halkı etrafına toplamış onlara hutbe okuyor- du, bu esnada Hazret elleriyle gökyüzüne işaret ederek kızgın bir halde bazı şeyler söyledi. Aniden bir bulut O Hazret´e doğru geldi ve İmam Aleyhisselam, Ammar ile birlikte ona binip gözden kayboldular ve bir saat sonra geri döndüler.
Hz. Ali Aleyhisselam minbere çıkıp şık şıkıye hutbesini okudu.
Halk O Hazret´e arz ettiler: “Ey Emirülmü´minin! Allah-u Teala size böyle aşikar bir güç ve kudret verdiği halde neden insanların Muaviye ile savaşmak için toplanmalarını istiyorsunuz?” dediler.
Hazret buyurdular: **“Allah onların kafirler, münafıklar, dinden dönmüşler, ahdini kırmışlar ve tuğyan (isyan) edenlere karşı ettikleri cihatla, kendisine kul etmeye mecbur kılmıştır. Ant olsun Allah´a, eğer istersem gördüğünüz bu kısa elleri sizin bu geniş ve koskocaman dünyanıza uzatır, Şam´daki Muaviye´nin sinesine vurarak tahtından düşürür ve sakallarını yolarım”** dedi.
Bu sırada Hazret ellerini uzatıp çekti. Biz O Hazret´in elinde bir çok tüy olduğunu gördük. Bu olaydan bir süre sonra Şam´dan Muaviye´nin bir gün tahtında otururken, bir elin uzanıp onu tahtından attığını ve sakalının bir bölümünü yolduğunu, bunun sonucunda Muaviye´nin günlerdir kendisinden geçmiş ve baygın bir halde olduğu haberi geldi. İşte ondandır ki lanetullah Muaviye taraftarları o günden sonra, Muaviye gibi kirpik, sakal, bıyık bırakır oldular, bu gelenek o günden kaldı. (Nevadir-ul Mucizat: s.44 Uyun-ul Mucizat: s.37 Medinet-ul Meaciz: c. I s.476 Bihar-ul Envar: c.57 s.346)

Ebu Hureyre şöyle nakleder;

Bir gün Hz. Ali Aleyhisselam, Cem evi önünde oturmuş çevreye göz gezdiriyordu. O ara bir grup Hz. Ali´nin ve Kureyş´linin yanından geçti, onlar kaş göz işaretleriyle O Hazret´e ihanet ettiler. Hz. Ali Aleyhisselam, Hz. Resulullah´ın yanına gelerek onları şikayet etti.Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, kızgın bir şekilde halka şöyle buyurdular: **“Ey insanlar! Size neler oluyor? Her ne zaman size İbrahim ve Ali İbrahim´den anlatılsa yüzleriniz parlayıp, kalpleriniz rahatlığa eriyor. Ama Muhammed ve Ali Muhammed´in faziletleri zikredildiğinde yüzleriniz kırışıp, buruşuyor ve kalpleriniz katılaşıyor! Canımın elinde olduğu Allah´a ant olsun ki! Eğer sizler kıyamet günü 70 tane Peygamber´in amelleriyle gelmiş olsanız bile, Ali ve evlatlarının sevgi ve muhabbeti olmadan cennet yüzü göremiyeceksiniz. Siz cennetin yüzünü görmeyi bırak cennetin kokusunu dahi alamıyacaksınız. Gerçektende Allah´ın bir hakkı vardır ki onu Allah ben ve Ali´den başka kimse bilmemektedir. Benim bir hakkım vardır ki onu Allah ve Ali´den başkası bilmemektedir. Ali´nin bir hakkı vardır ki; onu Allah ve benden başka kimse bilmemektedir”** dedi.
(El-Rovze fil fezail: s.147 Bihar-ul Envar: c.27 s.196)

Hazret´i Resululah Sallallah-u Aleyhisselam buyuruyorlar;

Allah´ın Resul´ü bir akşam ashabıyla konuşurken şöyle buyurdular: **"Ey insanlar! İlk Peygamber´leri yadettiğinizde önce bana, sonra onlara selam gönderin, ama babam İbrahim´i zikrettiğinizde önce Ona sonra Bana selam edin"** dedi.

Ashap arz ettiler: "Ey Allah´ın Resul´ü! Hz. İbrahim hangi sebepten ötürü bu makama ulaş- mıştır?" dediler.

Hz. Resulullah buyurdular: **"Bilin ki! Miraca gittiğim ve üçüncü gökyüzüne vardığımda, benim için nurdan bir minber kurdular. Ben onun üzerine çıktım, Hz. İbrahim benden bir basamak aşağıda oturdu, diğer Peygamber´ler ise o minberin etrafına toplandı. Bu sırada Hz Ali Aleyhisselam geldi, o nurdan atı Düldül´e binmiş ve yüzü ay gibi parlıyordu, yarenleri ise onun etrafında yıldızlar gibi ışıklıydılar**.

Hz. İbrahim bana şöyle sordu; ´Bu hangi muazzam Peygamber veya mukarreb melektir?

Dedim; **Bu ne muazzam bir Peygamber ne de mukarreb bir melektir. Bu benim amcam oğlu, kardeşim, damadım ve ilmimin varisi Hz. Ali Keremmullahtır.**

Hz. İbrahim dedi; **´Etrafında halkalar oluşturup dönen ve yıldız gibi parlayanlar kimlerdir?**

Dedim**; Onun muhipleridirler, onun taraftarları, benim has ümmetlerim, Hz. Ali´nin sadık talipleridir**. Bu sırada Hz. İbrahim Allah´ın derğahına şöyle dua etti: **´Rabbim! Beni Hz. Ali´nin muhiplerinden karar kıl, onun talibi eyle´.** Bunun üzerine Cebrail bana nazil olarak şu serif ayeti getirdi" dedi.

(İbrahim onun Muhiplerindendi. Saffat/83) (Mecme'elBehreyn: c.l s.572 El-Katra: c.2 s.338)

Hazret´i Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyururlar;

Allah´ın Resul´ü ashabının herbiri arasında kardeşlik akdi okuduktan sonra, Hz. Ali Aleyhisselam´ı kendisine kardeş seçip onunla kardeşlik akdi okuyarak ayağa kalkıp şu mübarek ve mükemmel hutbeyi okudu: **"Ey İnsanlar! Ben Allah´ın kulu, Peygamber´i, Resul´üyüm. Hz. Ali ise Allah´ın Veliysi ve Allah´ın Hücceti, bizler Hakk katında seçilmişi, beğenilmişiyiz. Ben habibiyim, Hz. Ali ise veliyullahıdır"** dedi. Allah´a olan hüccet biziz, bize hiyanet eden Allah´a hiyanet etmiştir. Allah-u Teala bizi iftiharlar ve kerametlerde mukaddem bilmiş ve bizi kavmin büyükleri arasından seçip iftiharlarla mümtaz kılmıştır. Hiç bir şeyin olmadığı vakit biz Rabb´imizin yanında onun emaneti olarak vardık. Allah´ın hazinesi, kubra şefaat sahibi, kevser ve ilahinin bayrağının sahibi biziz. Dolu kabın sahibi, delalet ve burhanların sahibi, fazilet, nişane ve mücizelerin sahibi biziz. Kıyamet günü övülüp ibadet edilecek olan önder biziz, övülmüş, girilecek havuz ve katlanmış bayrağın sahibi biziz. Biz Müminlerin lideri, Resullar´ın hatemi ve metin sözü olan biziz. Kıyamet günü nurdan minberin üzerine çıkacak olan biziz. İlk sevinç ve mutluluk, ilk yayılan ve naşredilen, ilk mahsur edilen, ilk iyilik, israfil´in sur´a üflediğinde kabrinden ilk kalkan biziz. Biz yücelik tacı ve örtülmüş celalim, Tevrat, Incil, Zebur ve Kur´an´da yazılmış her kitapta zikredilen Peygamber, veli biziz. Müşahedelerin, övünçlerin, zühtlerin, kerametlerin, maksatların ve Allah´ın iliminin sahibi biziz. Biz Allah tarafından korkutup haber getirenleriyiz, Allah´ın emriyle emir veren, Allah´ın doğru ve hak vadesiyiz, biz elçilerin sırrı, müminlerin amiri, kafirlerin yok edicisi, facirlerden intikam alanız. Biz Peygamber´lik ve velayet nişanesi, miraç gecesi değerli bilinen, yüce ve yüksek olanız. Sidret-ul müntehada Rabb´iyle münacat (sohbet) eden, fasih doğru ve balik gerçek sözlere gücü yeten, fayda veren, çok bağışlayan, açan (müşkilleri halleden),

cennet kapılarını aralayan ve Allah´ın rızvanıyla (sözü) ile ihate müjde olunan biziz. Biz cennetin kapısını ilk vuracak olanız, onun meyvelerinden ilk yiyecek olan, onun nurlarından faydalanan ve sırrın perdelerini kaldıran biziz. Biz Haşimi´den olan kerim, Fatıma´ların oğluyuz. Allah´ın kullarının ilk faydalanacağı hikmet sahibi biziz. Biz süt veren annelerin oğluyuz, biz Kasım ve Ebul Kasım´ın, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin´in atasıyız. Biz hekim ve hakim, alim, azametin sahibi ve keramet çeşmelerinin sahibi olanız. Biz Haşim´in hamd şeybesinin oğlu, bayrak, iftihar, övgü ve sina biziz. Bizim ceddimiz Allah´ın övgüsüyle çalışan, ebabil kuşlarının onun hatırına gökten indiği ve fil kavmini yok ettikleri kimselerdir. Zemzem ve sefa bizdendir, Velayet, Nübüvvet, Hidayet, İnayet, Rahmet ve Kudret nurları bizleriz. Biz o nurlarımızla iki cihanı aydınlatanlarız ve ruba, zulfa ahiret, tuba ağacı, sidret-ul münteha, kubra vesile hepsi ve hepsi bizim içindir. Biz hidayetin parlayışının başlangıcıyız, biz Allah´ın bütün mahlukatının üzerindeki hüccetleriyiz, her zaman kazanan ve zafere ulaşan biziz, bağışlayan biziz, karşılık ve nimet veren biziz. İblisten ve Allah´ın düşmanlarından yüz çeviren biziz, biz bütün şaşırtacaklardan ve olağan üstülerden daha çok şaşırılan ve daha çok olağan üstüyüz. Kur´an´ın nazil olduğu biziz, mihriban biziz, rauf biziz, acıyan ve bağışlayan şefik biziz. Yüceliklerin ihtisas olunduğu biziz, vesile için vade verilen biziz. Velayet ve Nübüvvet nur- larının ve parlayan zöhre yıldızının sahibi biziz. Burak´la ve Düldül ile taşınan biziz, bütün kainata hak üzerine seçilen biziz. Peygamber´lerin alem ve kudret bayrağı biziz, vasileri korkutan biziz, zayıfları kurtaran biziz. Biz ilk şefaat edeniz, doğrunun söyleyicisi, kırmızı devenin sahibi, demirden zırhın ve miğferin sahibi biziz, biziz kılıçtan daha keskin olan.

Fazıl benim, kamil biziz, hedef biziz, gerçeği söyleyen biziz, hak üzerine seçilen, haber veren biziz. İmam ve Nebiy, velayet mührüne sahip olan biziz, hatem ve sonsuza uzanan, sonsuz biziz, ilahi ahkamların muhalifleri aleyhine kılıç biziz.

Kıyamete davet eden biziz, vaktinin yakınlaştığı biziz, yakınlaşan biziz. Hakk´ın kelamı biziz, tenzilin sahibi, apaçık hidayetçi biziz, şahit, abit, maksatların sahibi ve hayıra vade veren biziz. Biz liderlerin lideri, İmam´ların ismeti, belaların defedicisi, nimete müjde vereniz. Rıza denizi, akılın büyük dağı ve iffetin sığınağıyız, bütün makam ve şanlar bize yöneliktir ve cennetin kapısını mümünlere açacak olan biziz, etrafımızdakiler bize ihanet etmiştir. Biz olağan üstü güzellik ve vikarız, naz nimet ve şeref hediyeleriyle iki kurban edilenin oğluyuz, biz imanın ve apaçık delilin şah yoluyuz. Biz Allah´a inananların oğluyuz, şeytanın hasete düşmesine neden biziz, dokuz mürsel Peygamber´den doğan biziz, kavminde emin diye meşhur olan biziz, mubin apaçık Kur´an´ın anası biziz, taha ve yasin biziz. Adımız hakkın ismi ile birlikte okunur önceki kavimlerin yanında, kitaplarında Ahmet Haydar-ı Kerrar, göklerde ve yerde ise Muhammed ile Ali geçer ismimiz. İki cihanda Kevser´in sahibi biziz, mahşerde kabul edilmiş biziz, beğenilmiş habip biziz. Muhib ve isabet yardım eden biziz, muzzemmil biziz. Mahşer yerinde mizam terazisini tartan muddessir biziz, hatırlatan ve tezekkür veren, Adem´in sulbünde bütün mahlukatın ortak olduğu, bütün enbiya ve Peygamber´lere karşı üstünlük bulan biziz. Biz Allah´ın hücceti, mahşer yerinde Allah´ın beratı, Allah´ın müjdelediği şefaat, fermanından itaat etme emrini verdikleriyiz. Allah benim risaletim ve Hz. Ali´nin velayeti için meleklerden ahit, insanlardan ikrar almıştır. Biz yüzü ak olanları cennet nimetlerine doğru yönlendirenleriz. Biz değer bakımından Peygamber´lerin en üstünü, onlar arasında azamet bakımından daha çok saran, haber açısından onlar arasında en aşikar, makam ve şan bakımından onların en yükseğiyiz. Ümmet bakımından onların en

değerlisi, rahmet bakımından onların arasında en çok rahmetli olan, kefalet bakımından onlar arasında en koruyucu, millet bakımından onların en temiziyiz.

ŞAH´IM MERDAN ALİ´M PİR OLMADI MI

Arşu muallak da yeşil kandil de
Şah-ı Merdan Ali´m pir olmadı mı?
Verdi Cebrail´e doksan bin kanat
Uç deyip önünden sır olmadı mı?

Uçtu Cebrail emri duyanda
Hakk bulundu Cebrail´e beyanda
Cebrail ağlayıp meded diyende
Cebrail´e rehber nur olmadı mı?

Şah-ı Merdan girdi arslan donuna
Rehber oldu Cebrail´in önüne
Getirerek Muhammed´in yanına
Muhammed Ali´yle bir olmadı mı?

Ruhlar irşad oldu Kalu Bela´dan
Pirler nasip aldı İmam Ali´den
İblis yüz çevirdi böyle uludan
İblisin can gözü kör olmadı mı?

Yerler gökler yoktu Ali var iken
Muhammed kandilde sarı nur iken
Cebrail Mevla´ya ya Hakk der iken
Yanıp Hakk aşkına nar olmadı mı?

Kün deyince bezmi elesten evvel
Hakk Teala Adem´e eyledi sual
Yoğurdu toprağı eyledi zeval
Adem ol balçıktan var olmadın mı?

Üçler beşler kırklar yediler orda
Sitretil ayında Fatıma sırda
Ehlibeyt´im benden gelecek derde
Fatıma Adam´e der olmadı mı?

İsmi Azam odur Rabbül alemin
Bir civan göründü gözüne devin
Bağladı ol devi Emirülmü´minin
Geniş dünya deve dar olmadı mı?

On sekiz bin alemleri yarattı
Ehlibeyt´le güzelletip donalttı
Mancınıkla kendin Hayber´e attı
Hayber´i feth edip kar olmadı mı?

Muhammed ol arş alaya varınca
Verdi hatemi aslan görünce
Sırrı sırrullahda sırra erince
Seddahsın ya Ali der olmadı mı?

Sulbü Şit´ten geldi Güruhun Naci
Örtündü başına elifi tacı
Kerbela´da çekti çok zulüm acı
Yandı bağrı başı zar olmadı mı?

Bazen aslan oldu bazende köle
Fazlı´ya sattırdı kendini ele
Feryadı figanı verip bülbüle
Kendi Bezestan´da er olmadı mı?

Nizam terazisin tutan Ali´dir
Kendini kul edip satan Ali´dir
Darda müminlere yeten Ali´dir
Ali Hızır atı kır olmadı mı?

Ali gibi er gelmedi cihane
Ona da buldular türlü bahane
Muhammed varınca ulu süphane
Kırklar kapısında dur olmadı mı?

Girme deli gönül derine girme
Ali´nin sırrını yad ele verme
Heyber´in kapısın çekip devirme
Münkür münafığa ar olmadı mı?

Ali Sefa´m ya Şah diye dolandı
Aşkın ateşiyle dağlanıp yandı
Kerbela´da al kanlara bulandı
Müminler mateme gir olmadı mı?

Aranızda ona yaklaşıp ona dost olabilecekten başkası yoktur. Zira Allah´ın ilmi sizde tahakkuk bulmuş ve nimetleri sizin yanınızdadır. Kardeşliğinizden ve dininizden dönmeyin, gerçektende Allah onu sizlerle onlar arasında birleştirip, ihsanda bulunarak bizim hakkımız da lütuf etmiştir. Bizi, tezekkür edip uyarmamız için en sona saklamıştır. Bilin ki! Ali tanımaya layıktır, öyle bir tanıma ki fakat ona mahsustur, onun hasebi benim hasebim ve soyum, onun yolu benim yolumdur. Ali benim kardeşim ve amcam oğludur, bana risalet ve hikmet Hz. Ali´ye ilim ve ismet ata olunmuştur. Bana davet ve Kur´an ona vesayet ve delil verilmiştir, bana kılıç ve deve ona havuz ve bayrak verilmiştir. Bana secde ve büyük şefaat, Hz. Ali´ye ise cennet ve cehennemi bölmek ata olunmuştur. Bana heybet ve vakar, O´na şeref ve iftihar, Bana büyüklük, önderlik, yücelik ve celal, O´na kemal, akıl ve liyakat verilmiştir. Ben risalet ve havuz ile, Hz. Ali dosdoğru hidayet yoluyla müjdelenmiştir. Hatice Kübra Bana, Fatıma-tı Zehra O´na eş olarak seçilmiştir. Ben refref, Miraçta açılmış halı üzerinde havada hamledilip Hz. Ali´nin kelamını duydum, Ben Sıdretul Münteha´ya çağrılıp E´la ve

yüksekte Ali´den soruldum. Ben korkutmakla görevlendirildim, Hz. Ali´ye cesurluk, pehlivanlik ve kılıç ata olundu. Ben cennetin en yüksek dereceleri ile müjdelendim ve Allah´tan her nerede olursam Hz. Ali´nin benimle olmasını ve benden ayrılmamasını istedim. Ben kıyamet günü beğenilmiş makama ve Ali hamd bayrağıyla vade edilmiştir. Ben mucizelerden birine nişanelerle seçilip, nusretle üstün kılındım, Hz. Ali zafer ile bana rızvan ve Hz. Ali´ye ğufran bağışlama ata edildi. Bana üstün akıllılık, Hz. Ali´ye ise cesaret ve zafer verildi. Ben risalette Peygamber´likte öne düştüm, Hz. Ali müminlere emir olmakta. Benim sutuvvet ve galebem meydanlarda, Hz. Ali´nin sutuvvet ve galebesi tuzaklardadır. Ben Peygamber´lerin sonuncusu ve Hz. Ali vasilerin sonuncusudur. Ben ümmetin Peygam- beri, Hz. Ali davetimi ulaştırandır.
Kardeşim Hz. Musa elindeki Asa ile zuhur etti ve O karşısına çıkanların hileyle yaptıklarını yutuyordu, Bende Hz. Ali´nin elindeki Zülfükar´la hilecileri ve kafirleri ikiye bölüyorum. Ben Hidayet´in, Hz. Ali takvanın kapısıdır. Allah´ın Nübüvveti Benim, Allah´ın Velayeti Ali´dir. Hz. Ali Kur´an-ı Natık´tır, yürüyen Kur´an´dır. Ben ve Hz. Ali bir nurdan yoğrulduk, müminlerin sulbünde karar kılındık. Ben Allah´ın, Ali benim hüccetimdir. O benim kalbimde olanları söylemekte ve benim dilimden haber vermektedir. Karanlıklar onu yanlışa saptıramaz, dini hiç bir afet ve belayla eskimez.
Bana sorunların çözümü, Hz. Ali´ye karışıklıkların ve zorlukların çözümü ata olundu. Ben Ali´nin babasının muhabbetli eteğinde ve Hz. Ali benim muhabbetli eteğimde büyüdü. O Benim Peygamber´liğimi kabul etmekte herkesten öne düşmüştür ve Hz. Ali´nin Velayetini tanımaktada herkesten önce ben davrandım. Allah´ın rızvanıyla, rızasıyla şad olmuştur, hiç kimse iman getirmeden, O´na gufran ve cennet vade edilmiştir. O Benim kılıcımla vurup, benim ceddime iftihar etmekte ve benim arzumla hamle etmekte- dir. Hz. Ali güçlü ve korkusuz, Allah´ın galip arslanı, mihriban bir kardeş ve amca oğlu, alim, hekem, sabırlı, hiç bir şeyin O´nu Allah´ı anmaktan alıkoymadığı kimsedir. Hz. Ali hakemlikte, insanlar arasında Hz. Nuh´a, bilim ve ağır başlılıkta Hud´a, azim ve irade de Salih´e, ilim ve bilgide Hz. İbrahim´e, sabırda Hz. Eyyüb´e, yardımda İshak´a, musibet ve belalarda Yakub´a, yalanlanmakta Yusuf´a, Zuhdte keramette Hz. Musa´ya, ilerlemekte ise Hz. İsa´ya benzemektedir. O güzelliklerin hepsi Hz. Ali´de mevcuttur. Hz. Ali öyle bir kahraman ve savaşçıdır ki; asla meydanlarda savaşmaktan tembellik etmez ve yorulmaz. O Benim damarlarımda yetişmiş kanımdır ve canımdır, benim ahlakımdan beslenmiştir ve benim kılıçlarımla savaşmıştır. O´nun düşmanı Benim düşmanım, O´nun dostu Benim dostum, O´nun beğendiği Benim beğendiğimdir. O ümmetin koruyucusu, hikmette ismet terazisidir.

MUHAMMED MİRACA VARDIĞI GECE

Sırrı hakikatı ancak öğrendi
Muhammed mihraca vardığı gece.
Seddaksın ya Ali beli best dedi
Ali´yi makamda gördüğü gece.

Arslandan korkarak kapıda kaldı
Hatemi arslanın ağzına saldı
Doksan bin kelamı Ali´den aldı
Hakk´ın sırlarına erdiği gece.

Ali´yi aradı evine gelip
Hakk´ın sırlarını Ali´den alıp

Ali mürşid oldu Muhammed talip
Kırkların Cem´ine girdiği gece.

Muhammed Ali´ye gelip dost oldu
Ali pir seçildi beli best oldu
Kırklar bir üzümden içip mest oldu
Ali´nin darına durduğu gece.

Ol Cebrail rehber Ali pir oldu
Semavatı zemin dolup nur oldu
Biz kırklarız deyip kırkı bir oldu
Muhammed Kırklar´dan sorduğu gece.

Kalu´dan Belu´dan evvel ileri
Erenlerin evliyaların piri
Dediler Ali´ye sensin gel beri
Ali Hakk yolunu sürdüğü gece.

Rehberlik ol Ali Haydar´a geldi
Mürşidlik Muhammed cananda kaldı
İkisi birleşip müsaip oldu
Hakk´ın didarına girdiği gece.

Muhammed Ali´dir Ali Muhammed
Eylesin bizlere şefaat himmet
Ne kevser isterim ne hürü cennet
Gelip hatırımı sorduğu gece.

Ali´ye bağlıdır erenler pirler
Önünde diz çöker yiğitler erler
Ali´ye kızılbaş dedi kafirler
Başına kızıl taç vurduğu gece.

Ali Sefa´m der ki çağlayıp coştum
Derya deniz olup bendimi aştım
Ali ile birlik oldum savaştım
Bedir´de kafiri kırdığı gece.

Hz. Ali´yi soyu temiz müminlen sever, başkası sevmez. O´na bedbaht münafıktan başkası düşman olmaz. Hz. Ali Allah derğahında dost, beğenilmiş ve ahlaklı, ilahinin melakutlarında divanında ise büyüktür. Allah katında her zaman doğru ve hakkı diyendir, Hakk her zaman onunladır ve asla ondan uzak durmaz. Müminler onu yadetmekle şad ve mutlu, münafıklar ise gamlanıp hüzünlenirler.
Onun başlangıcı benden ve sonu bana doğrudur. O ümmetin imtihan edildiği kimsedir, kendi canıyla bana yardım etti ve o gece benim yerimde yattı.
(Nehc-ul İman: s. 413 El-Katra c. 2 s. 338-359)

Hz. İmam Hasan Askeri Aleyhisselam buyuruyorlar;

Gerçektende meleklerden, Allah katında en değerli ve en şerefli olanı Ali bin Ebu Talib Aleyhisselam´a muhabbet ve sevgisi en çok ve en şiddetli olandır.
(Tefsiri İmam Askeri: s.452 Bihar-ul Envar c.9 s..286)

Hz. Allah´ın Velayet Nur´u Emirülmü´minin İmam-ı Ali Aleyhisselam hakkındaki İMAM ALEYHİSSELAM İMAMET HADİSİ

Tarık bin Şahab Hz. Emirülmü´minin Aleyhisselam´ın şöyle buyurduklarını rivayet eder;

Ey Tarık! İmam Allah´ın kelimesidir, hüccetidir, vechidir, nurudur.
Allah´ın hicabıdır, ayetidir, O´nu Allah seçer ve istediği makamı O´na verir. Böylece O´na itaat etmek ve O´nun velayeti tüm varlıklara farz olur.
İmam göklerde ve yerde Allah´ın velisidir ve tüm kullardan bu konuda ahit almıştır.
Her kim O´ndan öne geçerse arşın üzerindeki Allah´a karşı kafir olur, İmam istediğini yapar Allah istediğin de İmam´da ister.
İmam´ın kolunda şöyle yazar; **"RABB´İNİN KELİMESİ SIDK VE ADL ÜZEREDİR"** işte sıdk ve adl İmam´dır. Ve yerden göğe doğru nurdan bir direk ve O´nun için nasb olunur. Kulların yaptıklarını orada görür, heybete bürünür, kalpleri bilir, gayıptan haberdar olur, doğu ve batı arasındakileri görür, mülk ve melekut aleminden hiç bir şey O´na gizli kalmaz. Velayetinde mantıkı tayr O´na verilir, işte Allah bunu vahyi için seçer.
Ve gaybı için razı olur ve kelimesiyle O´nu onaylar, hikmetini ona telkin eder.
İmam´ın kalbini kaderinin mekanı karar kılar, O´nun saltanatına halkı davet eder, emirliğini aşikar eder, O´na itaatin farz olduğunu hüküm verir.
Allah´ın halifeliğidir, Peygamber´lerin hilafetidir. İmamet ismettir, velayettir, saltanattır, hidayettir, çünkü imamet dinin tamamıdır, ölçüler imametle ağırlık kazanır. İmam yol arayanların delilidir, hidayet isteyenlerin kalesi ve barınağıdır, Allah´a iman edenlerin yoludur. Ariflerin kalbine ışık saçan güneştir, velayeti kurtuluşa sebeptir.
O´na itaat hayata farzdır, ölümede zahirdir, müminlere izzettir, günahkarlara şefaattir. Sevenlere ve O´na uyanlara kurtarıcıdır, çünkü İmamet İslam´ın başıdır. İmanın kemalidir, hukuk ve hükümlerin tanınmasıdır. Sadece O helal ve haramı açıklar, bu makama ancak Allah´ın seçtikleri ulaşır. Allah´ın öne geçirdiği velayet ve hüküm verdiği insana ulaşır, velayet sınırlarının korunmasıdır, işlerin tedbiri, günlerin ve ayların sayılmasıdır. İmam susuzluğa karşı berrak sudur, hidayete yönlendirendir, günahlardan arınmıştır, gaybı bilendir. İmam kullara nur ile doğan güneştir, hiç bir el ve göz O´na ulaşamaz. Müminler Ali ve evladıdır, izzet (azizlik) Peygamber ve Ehlibeyt´indir, Peygamber ve Ehlibeyt´i kıyamete kadar izzette birbirleriyle ayrılmaz.
İmam´lar iman dairesinin başıdır, varlığın kutbudur, cömertliğin semasıdır, varlıkların şerefidir. İmam parlayan meşaledir, seçkin yoldur, serin sudur, derin denizdir, ışıklı aydır, çöldeki kurtarıcı sudur, gidilmesi gereken açık yoldur, karanlık tehlikelerde yol gösterendir. Bereketli bulunur, yüklü yardımda kamil aydır, fazileti delildir, gölge yapan göktür, azametli nimettir, hiç bitmeyen denizdir, anlatılmayan şereftir, kaynak sudur, bereketli bağdır, güzel kokan güldür, mesrur aydır, ışıklı ateştir, güzel kokudur, salih ameldir, karlı bir ticarettir. Açık bir yoldur, samimi taleptir, şefkatli babadır, kulları üzüntüde ferahlatır, hükmedendir emredendir, alıkoyandır. Allah´ın kulları üzerindeki hakimdir ve hakikatler üzerinde emindir. Allah´ın kullara hüccetidir, yerde ve şehirlerde Allah´ın nurudur. Günahlardan arınmış ayıplardan uzaktır. Gaybı bilendir, zahiri öyle bir durumdur ki asla ulaşılmaz, batını öyle bir gayıptır ki asla anlaşılmaz. Asrının yeganesidir, Allah´ın emir ve Nehy´deki halifesidir, O´nun eşi bulunmaz.
Yerine hiç kimse geçemez. Öyleyse kim bizim marifetimize ulaşır, derecemizi tanır, kerametimize şahit olur ve menziletimizi anlar. Akıllar hayrete düştü, benim söylediklerimde zekalar şaştı. Yüceler alçaldı, alimler geri kaldı, şairler dilsiz oldu, beliğler aciz kaldı, hatipler kekeledi, fasihler acze düştü. Evliyanın şanı konusunda vasıflanır mı? Bilinir mi? Anlaşılır mı? Ve bu makama sahip olunur mu?

Vasıflandıranların vasfedip anlatılmasından ve alemdeki biriyle mukayese edilmekten Ehlibeyt münezzehtir. O`nlar yüce kelimedir ve beyaz isimlendirmedir ve büyük vahdaniyettir, her kimde O´nları kabul etmezse arkasını dönüp kaçandır. Ehlibeyt Allah´ın en azametli ve yüce hicabıdır. Bunları kim seçebilir? Akıl buna nasıl ulaşır? Kim onları tanıyıp vasıflandırır ki? İmametin Ehlibeyt dışında olduğunu zannediyorlar, yalan söylüyorlar onların ayakları titredi, buzağıyı Rabb edindiler, şeytan ile hizbine girdiler. Tüm bunlar seçkin evine ve ismet ailesine buğz ettiklerindendir, hikmet ve risalet madenine olan hasetten dolayıdır. Şeytan onların amellerini ziynetli gösterdi. Yazıklar olsun onlara cahil ve puta tapan birini nasıl İmam olarak seçiyorlar, kaçış gününde korkan birini. İmam cehalet göstermeyen alim biri olmalı, korkmayıp cesur olmalı. Hesap O´na yükselmez, hiç bir nesep O´na yaklaşamaz. O ilimin zirvesinden, Haşim´in şerefinden, İbrahim´in neslinden, Kerim Menba´nın yolundan, Resulullah´ın nefsinden, Allah´ın rızasından ve sözündendir. O şerafetlilerin şerefidir, Hz. Allah´ın nurundandır. Siyaseti bilir, riaset için kıyam eder, kıyamete kadar O´na itaat farzdır. Allah İmam´ın kalbine kendi sırrını emanet eder ve İmam dili sırrı anlatır, O olgun bir mahsumdur, korkak olmaz. Terk edilen cahilde olmaz.

Ey Tarık! nefislerine uydular; Allah´ın hidayeti olmadan nefsine uyandan daha sapık biri var mı? Ey Tarık! İmam dünyevi beşerdir, semavi cesettir, ilahi emirdir. Kutsal ruhdur, yüce makamdır, parlak nurdur, gizli sırdır, İmam´ın atı dünya evidir, sıfatları ilahidir, hasenleri çoktur, gayıptan bilir. Alemlerin Rabb´inin bağışladığı bir özelliktir bu emin ve sadık (Peygamber´lerin) açık sözüdür tüm bunlar Ali ve Muhammed içindir. Hiç kimse bu konuda O´nlara ortak olamaz, çünkü O´nlar Kur´an´ın madenidir, Tevilin (yorumun) manasıdır, celil Rabb´in özellik verdikleridir. Cebrail´in nazil olduğu yerdir, Allah´ın seçkini ve sırrıdır. Nübüvvet ağacının kelimesidir, seçkinlik kaynağıdır, sözün özüdür. Hakk´a ulaşmanın doğrusudur, risaletin hükmüdür, cehaletin nurudur Allah´ın civarı ve emanetidir. Allah´ın kelimesinin yeri, hikmetin anahtarı, rahmetin meşaleleri, nimetin kaynakları, Allah´a ulaşan yoldur. Selsebildir (cennete akan saf sudur), sağlam ölçü İmam´dır, güçlü ve sarsılmaz yoldur, zikr-i hekimdir, vecl-i kerimdir, ezdi nurdur şeref verir, güçlendirir öne geçirir, yüceltir üstün kılar.

Kerim Peygamber´lerin halifeleridir, rauf ve rahmin haberleridir, yüce ve azametli Allah´ın eminidir; ´**BU NESLİN BAZILARI BAZILARINDANDIR VE ALLAH İŞİTENDİR VE BİLENDİR´.**

Büyük zirvedir sarsılmaz yoldur, her kim İmam´ları tanır ve O´nlara uyarsa O´nlardandır.

Ayette diyorki; ´**HER KİM BANA UYARSA BENDENDİR´.**

Allah kendi azametinin nurundan O´nları yarattı, mülkün emrini O´na verdi.

O´nlar Allah´ın gizli sırıdır, kendisine yakın velileridir, İmam´ın işi KAF ve NUN arasındadır. Hatta KAF ve NUN (ol) O´nlardır. Allah´ı davet ederler, O´nun sözünü söylerler, O´nun emriyle amel ederler. Peygamber´lerin ilmi O´nların ilminde, vasilerin sırrı O´nların sırında, velilerin izzeti O´nların izzeti karşısında denizden damla, alemden zerre gibidir. Gökler ve yer İmam´ın yanında tıpkı elinin içi gibidir, zahirin batınından bilir, iyileri facilerden ve kuruyu yaştan ayırır. Çünkü Allah Peygamber´lerine geçmiş ve geleceğin ilmini öğretti, bu gizli sırrı seçkin vasilerine miras olarak bıraktı ve kim bunu inkar ederse eşkiyadır, melundur, Allah ona lanet eder. Lanet okuyucularıda, göklerin ve yerin hakikati kendisinden gizli kalan bir adama itaat etmeyi, Allah kullarına nasıl farz eder ki? Ehlibeyt´in bir sözünün yetmiş manası vardır. Zikr-i hakim ve kitabı kerim ve Kelam-ı Kadim (Kur´an) da ne kadar Ayn (göz), Vech (çehre), El civar kelimesi varsa hepsinden kasıt veli (İmam) Hz. Ali´dir.

Çünkü İmam; Allah´ın civarıdır, Allah´ın parlak çehresidir, Allah´ın hakkıdır, ilmidir. Allah´ın gözü, Allah´ın eli (kudreti) dir. O´nlar yüce civardır, rızalı çehredir, berrak sudur, dosdoğru yoldur, Allah´a ulaşan vesiledir. O´nun affına ve rızasına ulaşan bağdır.

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyuruyor;

Allah-u Teala, kardeşim Ali´ye o kadar fazilet vermiştir ki; kendisinden başka kimse O´nu sayıp bitiremez. Her kim O´na inanarak, O´nun faziletlerinden birini zikrederse Allah-u Teala o kimsenin geçmiş ve gelecek bütün günahlarını bağışlar. Gerçi o insan bütün insanların ve cinlerin günahlarıyla kıyamet sahrasına gelse bile. Ve her kim faziletleri yazarsa, o yazıdan bir eser kalıncaya kadar, melekler o şahıs için tövbe ederler. Her kim o faziletlerden birini dinlerse, kulaklarıyla mürtekip olduğu günahları Allah-u Teala bağışlar. Her kim O Hazret´in faziletlerinin yazıldığı bir yazıya bakarsa, Allah-u Teala onun gözüyle işlemiş olduğu günahları affeder.

Daha sonra Hz. Resulullah şöyle buyurdu: **"Hz. Ali bin Ebu Talib´e sevgi ile bakmak en büyük ibadettir. O´nu zikretmek ibadettir. Allah-u Teala hiç bir kimsenin imanını, O´nun vilayetine iman getirip, düşmanlarından bereat etmediği sürece kabul etmez".** (Emaliy-i Seduk: s.20 Bihar-ul Envar: c.38 s.196)

Hz. Ali Aleyhisselam´ın annesi Fatıma binti Esed´ten nakledilmiştir;

Hz. Ali yeni doğduğunda kundak yapmak için ellerini kollarını beledim, bağladım. Ancak O´nu parçaladı. Tekrar O´nu iki parçayla sarıp bağladım, yine onları parçaladı. Böylelikle O´nu bazıları deriden, bazıları ipekten yedi parçayla beleyip bağladım, ama O yine hepsini parçalayıp bana şöyle buyurdu: **"Ey Anne ellerimi bağlama, zira Ben onlar ile Rabb´ime huzu ve huşu etmek istiyorum"** dedi.

(Bihar-ul Envar c.4I s: 274 Mediner-ul Meaciz c.2 s.35 Menakib-i şehri Aşup c.2 S:287)

Salman-ı Pak Farisi ´den şöyle nakil olunmuştur;

Şeytan, Hz. Ali Aleyhisselam´a küfür eden bir grubun yanından geçerken onların önünde durdu, ondan kim olduğunu sorduklarında ben Ebu Merre´yim dedi.

Onlar: "Söylediklerimizi işittin mi? dediler"

Şeytan: "Yazıklar olsun sizlere ki mevlanız Ali bin Ebu Talib´e kötü söz söylüyorsunuz" dedi.

Onlar: "Onun bizim emir sahibi ve mevlamız olduğunu nereden bildin" dediler.

Şeytan: "Peygamber´inizin şu kelamından; **´Ben kimin mevlası isem Ali´de onun mevlası´dır". Rabb´im O´nu seveni sev ve O´na düşman olana düşman ol, O´na yardım edene yardım et ve O´na karşı çıkana karşı çık´** demedi mi?".

Onlar: "Acaba sen O Hazret´in muhip ve taliblerinden misin"? dediler.

Şeytan: "Hayır, ben onun velayetine boyun eğenlerden veya onun taliblerinden değilim. Ancak Hz. Ali´yi seviyorum ve ben O´na düşman olan herkesin malına ve çocuklarına ortağım" dedi.

Onlar: "Bize Hz. Ali ile ilgili bir hadis söyler misin?" dediler.

Şeytan: "Ey ahdinden dönmüş zalim ve dinden dönmüşler dinleyin de size söyleyeyim. Ben 12 bin yıl cinler ile beraber Allah´a ibadet ettim ve onlar helak olduktan sonra yalnızlığımdan Allah´a şikayet ettim. Beni dünyanın gökyüzüne götürdüler, orada 12 bin yıl meleklere ibadet ettim. Allah´ın tesbih ve takdisiyle (zikriyle) meşgulken, yansıması ve pırıltısı çok fazla olan bir nur bizim önümüzden geçti. Meleklerin hepsi O nur için secde ettiler ve **´subbuhun kuddus´** deyip, bu nurun ya mukarrep bir melek veya bir mursel Peygamber´e ait olduğunu düşündüler. Onlara şu nida geldi, bu Hz.

Ali´nin toprağının nurudur, ben O´nun nurunda secde etmediğim için divanı derğahtan sürüldüm, kovuldum" dedi.
(Emaliyi saduk s: 427 Bihar-ul Envar c. 39 s:162 Medinet-ul meaciz c:) 3:123 İleluş şeria s: 142)

Salman-ı Pak Farisi, Hz. Ali Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu nakleder;
"Ya Salman, bizi layık olduğumuz şekilde tanımayıp, bizim fazilet ve üstünlüğümüzü inkar edenlere yazıklar olsun! Ey Salman, söyle bakalım şu iki yüce insandan hangisi daha üstündür? Hz. Muhammed mi? Hz. Süleyman mı?" dedi.
Salman: "Elbette ki Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam daha üstündür".
Hz. Ali buyurdular: **"Asif bin Berhi´ya, Belkıs´ın tahtını fars ülkesinden Seba´ya bir göz kapatma anı kadar kısa sürede getirdi ve kitap ilminden yalnızca bir harf biliyordu. Ama yanında bin kitap bulunan Ben, ondan kaç kat daha fazla bir kudrete sahibim? Allah-u Teala, Hz. Adem´in oğlu Şays´e 50 sahife, Hz. İdris´e 30 sahife ve Hz. İbrahim´e 20 sahife indirdi ve aynı şekilde Tevrat , İncil, Zebur ve Furkan-ı indirdi".**
Salman: "Ey benim Mevlam! Evet sizin buyurduğunuz gibidir".
İmam: **"Ey Salman! Her kim bizim şanımız ve ilmimizde şek ederse, bizim marifetimizi ve hukukumuzu alaya alıp maskara etmiş gibidir. Halbuki Allah-u Teala bizim velayetimizi kendi kitabının bir çok yerinde vacip saymış ve amel edilmesi gereken şeyleri beyan etmiştir ki bu apaçık ortadadır"**
(Irşad-ul Gulub: c.2 s.4 16 Muhtezer: s.107)

Hz. Ali Aleyhisselam´ın yarenlerinden biri, Salman Pak Farisi´nin O Hazret´ten marifet ve tanınmasıyla ilgili bir soru sorduğunda, Hazret´tin şöyle buyurduğunu rivayet eder;
Hz. Ali Aleyhisselam: "Ey Salman, Ben bütün ümmetleri kendi itaatime çağırdım ve Benim çağrıma uymayanların hepsini ateşe attım, Ben onlara olan hazineyim.
Ey Salman! Her kim beni layık olduğum gibi tanırsa, Allah-u Teala´da Benimledir" dedi.
O sırada Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin Aleyhisselam içeriye girdiler.
Hz. Ali Aleyhisselam Salman´a: "Benim bu iki evladım Allah´ın arşının küpeleridir. Bu ikisinin sayesinde cennet nurlanır ve aydınlık olur. Onların annesi, alemlerin en yüce ve en üstünüdür. Allah-u Teala bütün insanlardan benim için ahit ve misak almıştır ki bazıları onu doğrulayıp bazıları ise tekzip ettiler. Tekzip edip yalanlayan bütün gruplar cehennem ateşindedirler. Ben Allah´ın tam ve tamam hüccetiyim. Ben Rabb´imin daima sağlam kalesiyim ve Ben Resul´lerin elçisiyim" dedi.
Salman arz etti: "Ey Emirülmü´minin, sizin vasıflarınızı Tevrat ve İncil´de söylediğiniz gibi buldum ve okudum. Ey Kufe şehrinde evi önünde şehit olacak olan! Anam ve babam sana feda olsunlar. Ant olsun Allah´a eğer insanların benim katilime rahmet okuyacaklarından korkmasam, senin hakkında öyle şeyler söylerim ki insanların nefisleri onu kaldırıp tahammül etmeye gücü yetmezdi. Zira Hz. Adem´in tövbesi Sen´nin hatırına kabul edildi ve Hz. Yusuf kuyudan kurtuldu ve Hz. Eyyüb´ün değişen nimeti sana merbut ve bağlıdır" dedi.
Hz. Ali Aleyhisselam: **"Acaba Hz. Eyyüb´ün hikayesi ve Allah´ın O´na olan değişen nimetini biliyor musun?"** dedi.
Salman: "Allah-u Teala ve siz daha iyisini bilirsiniz ya Emirülmü´minin" dedi.
İmam: **"Allah misak ve ahit aldığı vakit, Hz. Eyyüb benim padişahlığımda şek edip bu büyük bir meseledir dedi. Allah-u Teala ona vahiy ederek, Benim ikame**

ettiğim şeyde şüphemi ediyorsun? Adem belaya tutulduğunda O´nu (Emirülmü´minin) hatırına bağışladım. Zira Adem O´na (Emirülmü´minin) iman getirdiğinden dolayı hatasını affettim. İzzetime ant olsun ki ya azabımdan sana tadtıracağım ya da O´nun Emirülmü´minin olduğunu itiraf ederek O´na itaat edeceksin. Daha sonra O, saadete erişip tövbe etti, Hz. Ali ve O´nun pak evlatları itaatine boyun eğip ikrar etti" dedi. (Kenz-ul fevaid: c.2 s: 57 Medine-nıl Meaciz: c.2 s:31 Biher-ul Envar: c.26 s: :92 Tefsir-i Burhan: c:4 440)

Cabir´den şöyle nakledilmiştir;

Bir grup insan ile Mina´da Resulullah´ın huzurunda oturuyorduk, derken birisi bizim dikkat- imizi kendi üzerine çekmeğe başladı ki bazen secde ve rüku ediyor ve bazen de dua ve zikir ediyordu.
Biz Resulullah´a arz ettik: "Bu şahıs ne kadar güzel ibadet ediyor" dedik.
Hazret: **"O babanız Adem´i cennetten çıkarandır"** dedi.
Derken Hz. Ali Aleyhisselam çekinmeden ona doğru gidip onu elleriyle tuttu ve onu öyle bir sıktı ki; sağ ve sol kaburgaları birbirine geçti.
Hz. Ali Aleyhisselam ona: **"İnşallah seni öldüreceğim"** dedi.
O: "Allah´ın bana tanıdığı zaman sona ermeden ve mahkum olan o vakit gelmeden sen beni öldüremezsin. Ant olsun Allah´a babalarından önce annelerinin rahimine benim nütfemin dökülmediği kimseden başkası sana düşmanlık etmez. Ben senin düşmanlarının- malları na ve evlatlarına ortağım ve bu Allah-u Teala´nın buyruğudur ki ´**İsra 64 (Onlardan kime gücün yeterse seslen, oynat yerinden onu, atlı, yaya bütün ordunla yürü üstlerine, malda ve evlatta ortak ol, onlara vaat et, onlara şeytan yalandan başka bir şey vaat etmez ki).**
(Mi´ete Menkabe s.64 Bihar-ul Enver c.27 s: 114 Fezail-u.ş Şia s 45)

Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdular;

Hazret: "Ey Ali! Kureyş´ten evliliği akitsiz olan (zinadan olan) kimseden başkası, ensardan aslı yahudi olandan gayrısı, araplardan soyu bozuk olanlardan başkası, diğer milletlerden sapık ve bedbaht olanlardan başkası, kadınlardan ise arkadan hayız olanlardan gayrısı seninle düşmanlık etmez" dedi.
Daha sonra O Hazret mübarek kafasını yavaşça sinesine doğru eğip bir müddet sustuktan sonra başını kaldırıp şöyle buyurdu: **"Ey insanlar! Evlatlarınızın kalplerine Hz. Ali´nin muhabbet ve sevgisini yerleştirin"** dedi.
Cabir bin Abdullah şöyle der: "Biz evlatlarımıza, Hz. Ali´nin sevgisini sunardık. Onlardan hangisi kabul etse onun kendi evladımız olduğunu ve O Hazret´i sevmeyenin ise bizden olmadığını anlardık. (zinadan dünyaya geldiğini)" dedi.
(nel-uş Şeref: c.1 s.142 Bihar-ul Envar: c.27 s.I51 Medinet-ul Meaciz: c.1 s. 215)

İbni Abbas´tan şöyle rivayet olunur;

Yasin süresi 12 (şüphe yok ki biz ölüyü diriltiriz ve yazara önceden, dünyada yaptıklarını ve sonradan bıraktıkları izleri ve her şeyi mubin olan İmam´da toplayıp saydık.) Ömer ve ebu bekir kalkarak Resulullah´a arz ettiler: "Ey Allah´ın Resul´ü apaçık İmam´dan maksat nedir? Acaba Tevrat mıdır?" dediler.
Hazret cevabında: "Hayır" dedi.
Tekrar: "İncil mi?" diye sordular.
Hazret tekrar: "Hayır" cevabı verdi.
Bu kez: "Kesin Kur´an´dır" dediler.
Resulullah tekrar: "Hayır" diye buyurdular.

Hz. Ali Aleyhisselam bu sırada içeriye girince, Hz. Resulullah O Hazret´i işaret ederek buyurdular: **"Allah-u Teala´nın, bütün her şeyin ilmini topladığı apaçık kitap O´dur (Hz. Ali´dir). Saadete ve mutluluğa erişen; yaşamı boyunca ve ölümden sonra Hz. Ali´yi seven kimsedir. Gadir Hum´dan sonra sapıklığa uğramış; bedbaht yaşam ve ölümünden sonra Hz. Ali´ye düşman olan kimsedir"** dedi.
(Meşarig-ul Enver: c:55 Katra: c. I s:234)

Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın, Hz. Ali Aleyhisselam´a şöyle buyurduğu rivayet edilir;

Ya Ali, senin misalin benim ümmetimin arasında, tevhid suresi gibidir. Her kim o sureyi bir kere okursa Kur´an´nın üçte birini, her kim o sureyi iki kez okursa Kur´an´nın üçte ikisini ve o sureyi üç defa okuyan kimse Kur´an-ı hatmetmiş gibidir. Her kim seni dili ile severse imanın üçte birini, her kim seni dili ve kalbi ile severse imanın üçte ikisini ve her kim seni elle- riyle diliyle ve kalbi ile severse imanın tümünü kazanmıştır. Beni hak üzerine Peygamber seçen Allah´a and olsun ki eğer yeryüzü ehli seni gökyüzü ehli gibi sevmiş olsaydı, Allah-u Teala onlardan birini dahi cehenneme götürmezdi. Ya Ali, Cebrail alemlerin Rabb´i tarafından bana şu müjdeyi getirmiştir; ´Ey Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam, kardeşin Ali´ye müjdele ki Ben O´nun velayetine inanıp O´nu seven kimseye asla azap etmeyecek ve O´nun düşmanlarına rahim etmeyip acımayacağım. (Meşarig-ul eziyet.: s.56 Kalye: c.1 s:225)

Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurmuşlardır;

Allah-u Teala, cennete bir sutun ve direk karar kılmıştır ki o cennet ehline nur verir. Nasıl ki güneş yeryüzü ehline nur veriyor, o sütun Hz. Ali Aleyhisselam ve O´nun muhiblerinden başka kimseye yaramaz. Cennet kapısında uzunluğu 50 yıllık yol olan kırmızı yakınan bir halka vardır ve her ne zaman o halka vurulacak olsa, ondan şu nida yükselir; ´**Ya Ali, ya Ali**´. (Meşarug-ul Enver: s.68 Enver: c 8 s.122 Medinet-ul Adeaciz: c.2 s.362 Emaliy-i Seduk: s.684)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurur;

Güneşin iki yüzü vardır, bir yüzü gökyüzü ehli için nur ve ışık verirken, diğer yüzü yeryüzü ehlini aydınlatır. Onun her iki yüzünde yazılmış olan bir şey vardır, acaba o yazıların ne olduğunu biliyor musunuz?
´Allah ve Resul´ü daha iyi bilir´ diye cevap alınca buyurdular: **"Güneşin gök ehline taraf olan yüzüne, Allah göklerin ve yerlerin nurudur yazılmakta. Yer ehline taraf olan yüzüne ise Ali Allah´ın ve yeryüzünün nurudur diye yazılmıştır".**
(Bihar-ul Enver: c.27 s.9 Medinet-ul Meaciz s.-t-5 ırşed-ill gulub c.2 s.I38)

ŞAH-I MERDAN İMAM ALİ´YE VE İMAM HÜSEYİN´E KURBAN OLUŞUM;
5.10.1999 Salı, Saat 5´de imtihan eserim.

Bir gün bir Cem düzenlemiştik, ismi Ehlibeyt Cem´iydi. Her eksiklerimizi tamamladık, lokmaları hazırladık ve sabah Cem yapacağız. O gece hanımla niyet ettik ki bakalım yarın Cem´e erenlerden kim gelecek, bize ayan olsun diyerek dualar ettik ve o niyetle uykuya çekildik. Rüyamda Cem´imiz başlamış, halk toparlanmış ama rehber, mürşid postunun boş olduğunu görüyorum. Cem yerinin kapısına koşuyorum ki Şah-ı Merdan kapıda bizi bekliyor, eline ayağına niyaz eyledim.
Döndü bana: **"Ali Sefa, bu Cem´e de kurban kestiniz mi?"** dedi.
Dedim: "Ya kurban olduğum, Ehlibeyt´in Cem´i olurda kurban kesmez miyiz? Allah´ın binbir ismi hakkı için seni gördüm ya değil koç kurbanı, senin yoluna kendimi kurban

veririm. Dur sana isbat edeyim" dedim. Mutfaktan büyük ekmek bıçağını hanıma getirttim, tam bıçağı boğazıma çalacağım zaman elime sarıldı ve bıçağı elimden aldı.
Dedi: **"Ali Sefa, Allah şahidim olsun ki senin bizim gerçek dostumuz olduğunu bende biliyorum, Allah´ta biliyor. Zaten sen kendini biz Ehlibeyt´e kurban ettin. Sen bizim kurbanımızsın. Yerler göklerde biliyor bizim senden şüphemiz yoktur o yüzden biz Cem´e geldik"** dedi.
Ben: "Kimin ile geldiniz sultanım" dedim.
O: "**Senin en çok sevdiğin ile, uğruna 100 bin defa canını feda etmek istediğin ile"** dedi.
Ben hemen ellerine sarıldım ve: "Hz. İmam Hüseyin´le mi" dedim.
O: "Evet" dedi.
Ben yine boğazıma bıçağı dayadım: "Hz. Hüseyin aşkına ben kendimi kurban edeceğim" dedim.
Yine beni durdurdu ve: **"Ali Sefa, buna Hüseyin karar verir, onunla anlaş"** dedi.
Ben: "O nerde" dedim.
O: **"Zeynep isminde sünni bir bacı helva yapmış ve İmam Hüseyin´i çağırdı. Onun lokmasına katıldı şimdi gelir"** dedi. Kısa süre sonra İmam Hüseyin geldi, hemen eline ayağına kapandım.
Ben: "Senin aşkına kendimi kurban edeceğim" dedim.
Elimden bıçağı aldı ve: **"Zaten sen kendini bize kurban eyledin, davamıza sahip çıkmanla en büyük kurbanımız oldun. Boğaz kesmek ile kurban olunmaz, sen bize lazımsın, senin Cem´ine geldik posta biz oturacağız ama Cem´i sen yapacaksın"** dedi. O Cem´in mucizesini aşikar gördük.
Cem bitti Hz. İmam Ali ön de, İmam Hüseyin peşin de eve giderken, bir baktım Hz. İmam Hüseyin´nin iki ayağıda yara bere içinde, yerlerde diz üzeri sürünüyor.
Koşarak kucağıma aldım: "Ya kurban olduğum güzel İmam Cem´e gelirken sağlamdın şimdi ne oldu" dedim.
O: **"Ali Sefa, bu yaralar eski yaralarım. Siz Cem´de üzülmeyesiniz diye belli etmedim"** dedi. O zaman ben: "Güzel Şah´ım öyle ise bu yaraların Kerbela´dan mı kalma" dedim.
Başı koparılmış güvercin gibi kucağımda öyle bir çırpındı ki size tarif etmek mümkün değil. Hz. Hüseyin: **"Sakın o ismi bir daha hatırıma getirmeyin, o acılarım kıyamete kadar bitmeyecek"** dedi.
Yüzünü gözünü öptüm gönlünü aldık, bizim hanım ve yol kardeşim Sakine bacım geldi boynunu kucakladı ve yüzünü öptüler.
Döndü bacılara: **"Siz her Cem evine geleni benim yerime koyup yüzünü gözünü öpü- yorsunuz ama (ismini vererek) falanca kişiyi öpmeyin o gerçek bir yezidtir, hem de yol yezididir"** dedi ve vedalaştı.
Giderken Şah-ı Merdan yüksek bir uçurumun başına gelerek: **"Ya Allah"** deyip atladı ve gökyüzüne ağdı, güneş gibi nur olarak süzüldü gökte kaldı. Hz. İmam Hüseyin´de atladı, Hz. İmam Hüseyin ile ben de atladım.
İmam Hüseyin, İmam Ali´ye seslendi: **"Baba ışık da bizimle geliyor"** dedi.
Bende: "Ya Hüseyin ışık da kim ki" dedim.
Dedi: **"Ali Sefa, Babam sana esas ışık olarak çağırıyor, çok karanlıkta kalan konulara sen ışık tuttuğun için"** dedi ve kolumdan tuttu gökten beraber yere indik ki kafaları insan vücutları çeşitli hayvanlar her tarafı kaplamış.
Dedim ki: "Bunlar ne oluyor acaba" ?

İmam Hüseyin: "**Onlar insan kalıbında hayvanlar, onların gerçek yüzü budur, onlarla ilgini kes, biz zamanı gelince gelip seni alacağız. Görevin daha bitmedi, imtihanı yine sen kazandın"** dedi.

Bende bu imtihanın eseri olarak şu beyitleri yazdım;

Hakk´a Kurban

Gönlüm seni Hakk´a kurban adadım
Hiç kasaba verirmiyim ben seni.
Ehlibeyt´e ermek bütün muradım
Hiç iblise verirmiyim ben seni.

Zaman çok değişti insanlar azdı
İkrar sahipleri ikrarı bozdu
Herkes birbirine kuyular kazdı
Bozguncuya verirmiyim ben seni.

Ehlibeyt sevgisi yatar özümde
Allah bilir yalan yoktur sözümde
Sen bir Şah Hüseyin´sin benim gözümde
Hiç yezide verirmiyim ben seni.

Gel sürelim yüce Hakk´ın yolunu
İncitme ki Hakk´ın hiç bir kulunu
Verseler elime dünya malını
Demah için verirmiyim ben seni.

Şu yalan dünyada malı neylerim
Girdim Hakk´ın deryasını boylarım
Bin kez Hakk yoluna kurban eylerim
Boş boşuna verirmiyim ben seni.

Ehlibeyt yoluna bin kez ölürüm
Onun kapısında köle kalırım
Şah-ı Merdan Ali´ye Kanber olurum
Padişah etseler vermem ben seni .

Oniki İmam´a ikrarım vardır
Şah-ı Merdan Ali kalbimde nurdur
İmam Hasan ile gönlümüz birdir
İmam Hüseyin´e verem ben seni.

Zeynel Abidin´le ağlayıp durdum
Muhammed Bakır´la çileye girdim
İmam Cafer ile erkanı sürdüm
Musa-ı Kazım´a verem ben seni.

İmam Rıza ile sürdüm yolumu
Muhammed Taki´den tuttum elimi

İmam-ı Naki´den aldım ilimi
Hasan-ül Asker´e verem ben seni.

Ali Sefa´m Hakk´tan gelir aşımız
Muhammed Ali´ye bağlı başımız
Muhammed Mehdi´de biter işimiz
Muhammed Mehdi´ye verem ben seni.

Her tüyüne binbir akçe verseler,
Her derdine lokman hekim olsalar
Seni şu cihana sultan kılsalar
Ali´den gayriye vermem ben seni.

Nesimi misali derim yüzseler
Mansur gibi çarmıhlara gerseler
Bu canımı hergün bin kez alsalar
Şah Hüseyin´den gayriye vermem ben seni.

Sultan etmem seni elin köşküne
Yar eylemem yoldan azan düşküne
Kerbela´da Şah Hüseyin aşkına
O´na kurban verem bin kez ben seni.

Aradığım dertlerime dermansın
Hakikat yolunda Hakk´a hayransın
Velhasıl ey canım sen bir kurbansın
Tanrı´nın aşkına verem ben seni.

Ali Sefa´m der ki bugün yarında
Hakk Muhammed Ali durur bağrımda
Erenler Cem´inde Kırklar darında
Ehlibeyt´e kurban verem ben seni.

Not: Bu eserler sadece bana açıklamam için izin verilen anıların sadece bir kaçıdır. Hakk´ın gizli sır hazineleri yüreğimin içinde saklıdır. (Ali Sefa)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurmuşlardır;

Beni gökyüzüne götürdüklerinde hiç bir kapı, perde, ağaç, yaprak ve meyve görmedim ki üzerine Ali yazılmamış olsun. Gerçektende Hz. Ali Aleyhisselam´ın ismi her şeye yazılmıştır. (Meşarig-ul Envar s.1 49 Katra c: 1 s.244)

İbni Abbas Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´dan rivayet eder;

Allah´u Teala, bu insanlara alimlerinin günahlarından başka bir şeyden ötürü azap etmez. O alimler ki Hakk´ı gizleyip, Hz. Ali Aleyhisselam ve onun tertemiz evlatlarının faziletlerini gizlerler. Bilin ki yeryüzüne Peygamber ve Resul´erden sonra, Hz. Ali Aleyhisselam´ın muhiblerinden başka makamı daha yüksek kimse ayak basmamıştır. O Hazret´in velayet emrini zahir edip, faziletlerini yayan kimselerin bütün vücutlarını Allah´ın rahmeti saracak, melekler onlar için istiğfar ve tövbe ederler.

Yazıklar olsun! Yine yazıklar olsun! Hz. Ali Aleyhisselam´ın faziletini gizleyip, emrini saklı tutan kimselere. Onlar cehennem ateşinde nasıl dayanacaklar.
(Meşarig-ul Envar: s. 149 Katra: c.I s.247)

İbni Abbas Hz. Resulullah Sallalalh-u Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu söyler;

Ya Ali, gerçektende Allah seni ve seni seveni de sevmektedir. Melekler senin takipçilerin ve senin muhiblerini sevenler için istiğfar ve tövbe ediyorlar. Kıyamet günü nida edenlerden biri şöyle nida eder: "Hz. Ali´yi sevenler neredeler?" Bir grup salih insan öne çıktığında, onlara şöyle seslenir: "İstediğiniz herkesin elinden tutup cennete götürün". Gerçekten de Hz. Ali´yi sevenlerden her biri bin kişiyi ateşten kurtaracaktır. Daha sonra o nida eden tekrar feryat ederek: "Hz. Ali´nin diğer dostları nerdedir?" Salih ameller eşit olan bir grup kalktıklarında onlara: "Dilediğiniz her şeyi Allah´tan isteyin" denilir ve onların her birine diledikleri her şey ata (bağış) edilir.

Tekrar o nida eden seslenerek der ki: "Hz. Ali´nin diğer dostları nerdedir?" İsyan ve günahla kendilerine zulüm eden bir grup kalkarlar, sonra "Hz. Ali'nin muhipleri nerededir?" Sayıları çok fazla olan bir grup ayağa kalktıklarında nida olunur ki: "Hz. Ali´nin muhibbi her 1000 kişiyi onun dostlarından birinin önüne getirin". Böylelikle onların her iyi ameli, Hz. Ali´nin dostlarının amellerine eklenir.
Böyle olunca o günahkar talibler cehennemden kurtularak saadete erişenlerden olurlar.
Rivayetin devamında, Hz. Resulullahi Sallallah-u Aleyhisselam buyururlar: "**Ey Ali! Sen yüce ve en üstün olansın, Sen makamı büyük ve şanı azim olansın. Seni seven herkes Allah ve Resul´ünü de sevmiş, sana düşman olanlar da Allah ve onun Resul´üyle düşman olmuştur".** (Meşarig-ul Envar: s.155 Bihar-ul Envar: c.7 s.210 Katra. c.1 s.248)

Ammar-ı Yasir rivayet eder ki;

Bir gün Mevlam Hz. Emirulmü´minin Ali Aleyhisselam´ın huzuruna müşerref oldum. Hazret, benim yüzümdeki sıkılganlık ve rahatsızlığı görünce bunun sebebini sordu.
Ben, borçlu olduğumu ve o şahsın şimdi parasını istediğini arz ettim.
Hz. Ali Aleyhisselam orada bulunan bir taşı göstererek: **"Onu al ve götür borcunu öde diye"** buyurdular.
Ben arz ettim: "Bu taşın hiç bir değeri yoktur".
Hz. Ali Aleyhisselam buyurdular: "**Beni vasıta kılarak Allah´tan o taşı senin için altın yapmasını iste"** dedi.
Ben, Allah´ı O Hazret´in ismiyle anınca taş benim için altın oldu ve Hz. Ali Aleyhisselam, o taştan ihtiyacım olduğu miktarda almamı emretti.
Ben: "Bu kırılabilir veya yumuşak değil ki nasıl onu götüreyim" diye arz ettim.
O Hazret buyurdular: **"Ey imanı zayıf! Yine Allah´ı benim vasıtam ile an ki onu senin için yumuşatsın. Öyle ki Hz. Davut benim bereketim ve vasıtamla demiri yumuşatıp yoğuruyordu"** dedi.
Ben yine o Hazret´in ismiyle andıktan sonra taş yumuşadı ve ihtiyacım miktarını ondan aldım.
Daha sonra Hz. Ali Aleyhisselam buyurdular: **"Allah´ı tekrar benim adımla an ki altından geri kalanı eski haline yani taşa döndürsün".**
(Meşarig-ul Envar: s.173 Medinet-ul Meaciz: c.1 s.437 Katra: c.1 s.257)

İbni Abbas şöyle nakleder;

Küfeli muhiblerin büyüklerinden bir grup, Hz. Ali Aleyhisselam´ın huzuruna gelerek Allah´ın bazı sırlarından onlara göstermesini istediler.
Hz. Ali Aleyhisselam buyurdular: **"Sizin o sırlardan birini dahi görmeye tahammülünüz yoktur ve kafir olursunuz"** dedi.
Onlar: "Bizler senin sırlarla dolu olduğunu bilmekte ve bunda şüphe etmemekteyiz dediler". Hz. Ali onlardan 70 kişiyi seçip Kufe şehrinin arkasına doğru götürdü. Sonra tekbir getirip bazı kelimeler söyleyip onlara bakın diye buyurdu. Onlar baktıklarında ağaçları ve meyveleriyle cenneti apaçık bir şekilde gördüler. İçlerinde fesaheti diğerlerinden daha iyi olan birisi ´bu apaçık bir sihirdir´ dedi. Böylelikle onlardan iki kişi dışında herkes kafir oldu.
Hz. Ali Aleyhisselam, iki kişiden birine: "**Yanındakilerin ne söylediğini işittin mi? Allah´a ant olsun bu sihir değil ve ben sihirbaz değilim. Belki bu Allah´ın ve onun Resul´lünün ilmindendir. Benim söylediklerimi red eden, gerçekte Allah´ın Resul´lünü reddetmişlerdir"** dedi.
Daha sonra hacet onlara dua etmek için Küfe´de mescidi nebi Cem evine getirip, ellerini kaldırdığında mescidi nebinin bütün sütunları mücevher ve yakut oldu, böylece o iki kişiden biride kafir olarak geri döndü. Gelen o cemaatten yalnızca bir kişi imanında sabit kaldı.
(Mesarig-ul Eivar s. 82 Bihar-ul Envar c.41 3.259 El heraic-i vel Ceraih c.2 s.862)

İmam Rıza Aleyhisselam masum babalarından, Hz. Resulullah´ın Hz. Ali´ye şöyle buyurduğunu nakleder;

Her kim seni severse, kıyamet günü Peygamber´ler ile birlikte aynı derecede olacaktır. Ve her kim sana buğz ederek ölürse, yahudi yada nasrani olarak ölmesi arasında hiç bir fark yoktur. (Bihar-ul Envar c.27 s.79 Uyunu Egbar-ur Rıza s 220)

İbni Abbas rivayet eder;

Hz. Resulullah´a Sallallah-u Aleyhisselam´e arz ettim: "Ey Allah´ın Resul´ü bana bir vasi- yette bulunun".
Hazret buyurdular: **"Sana Hz. Ali´nin sevgisini vasiyet ediyorum".**
Ben tekrar arz ettim: "Bana bir vasiyette bulunun".
Hazret buyurdular: **"Sana Hz. Ali´yi sevmeyi vasiyet ediyorum. Beni Hakk üzere Peygamber seçene ant olsun, Allah-u Teala çok iyi bilmesine rağmen insanlardan Hz. Ali´nin velayet ve sevgisini sormadan, onların hiç bir iyi amelini kabul etmez. Eğer Hz. Ali´nin velayeti olursa o şahısın amellerinde eksiklik olsa dahi kabul eder. Ancak eğer o şahısta Hz. Ali´nin velayeti olmazsa, onu hesaba çekmeden ateşe dogru yönlendirir"** dedi. (Emaliy-i Tusı': s.104 Bihar-ul Envar: c.I6 s.317 Katra: c.1 s.262)

Muhammed bin Said şöyle nakleder;

İmam Bakır Aleyhisselam´a şöyle arz ettim: "Acaba Hz. Muhammed Sallallah-u Aleyhis- selam herhangi bir günah işlemiş midir?"
İmam; **´hayır´** buyurunca arz ettim: "Öyleyse Kur´an´daki şu ayetin manası nedir?
(Allah senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlasın ve sana nimetini tamamlasın ve seni doğru yola götürsün diye.- feth 1 2)".
İmam Aleyhisselam buyurdular: **"Allah-u Teala, Hz. Emirulmü´minin Aleyhisselam´ın muhiblerinin günahını, Hz. Resulullah´ın omzuna yükleyip, daha sonra hepsini O Hazret´in hürmetinden dolayı bağışladı"** dedi.
(Tevil-ul Ayat: c.2 s. 593 Bihar-ul Envar: c. 24 s. 273)

Şöyle rivayet edilmektedir;

Birisi, Hz. İmam Kazım Aleyhisselam´a şöyle arz ettiğini nakleder: "Sizi seven, ancak; Allah´a isyan ederek günah işleyen, içki içip helak edici günahlara bulaşan ve ondan kaçamayan kimselerden beri ve uzak olalım mı?"

Hazret buyurdular: **"Onun kötü amellerinden beri ve uzak olun, bizi seveni sevin ancak onun kötü amellerine düşman olun"** dedi.

Ben arz ettim: "Böyle bir şahsın fasık ve facır olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Buyurdular: "Hayır, fasık, facır ve kafir bizim velayetimizi inkar edenlerdir. Bizi sevenler gerçi bir takım kötü amellere bulaşmış olsalar bile, Allah-u Teala onların fasık veya facir olarak adlandırılmalarını sevmez. Ona amelleri kötü deyin, zira onun amelleri ve davranışları kötü ancak ruhu ve bedeni temizdir.

Ant olsun bizi seven kimse, Allah´u Teala, Hz. Resulullah ve biz Ehlibeyt ondan razı olma- dan dünyadan gitmez. Yaptığı kötü amellere rağmen, Allah´u Teala onun bütün kötü amellerini kapatıp yüzü ak olarak kabul edecektir. Ve onu o günün korku ve vahşetinden koruyacaktır, böylelikle ona hiç bir gam ve hüzün yoktur.

Zira Allah´u Teala o şahısı dünyadan götürmeden önce bir takım hadise ve musibetlerle temizler. Örneğin mal veya evladında sıkıntılara düşecek, yahut herhangi bir hastalığa yakalanacak böylelikle günahlarından temizlenmiş olacaktır. Yaşadığı bütün bu musibetler hatta rüyasında gördüğü kabus bile ki uyandığında onun tesiri üzerinde vardır onun Allah´u Teala´yı tertemiz olarak ziyaret etmesine sebep olur. Onun kalbindeki korku ve dehşet, Hz. Resulullah ve Hz. Ali´yi görmekle bertaraf olur. Daha sonra o şahıs şu iki seçeneğin arasında kalır, ya Allah´ın sonsuz rahmeti ve yahut Hz. Resulullah ve Hz. Emirulmü´minin şefaati. Eğer Allah´ın rahmetine ulaşacak kadar ameli olmazsa, Hz. Resulullah ve Hz. Ali´nin şefaatiyle kurtuluşa erecektir. Allah´ın rahmeti onu saracaktır, o bu rahmete layık olduğu için Allah´u Teala ona ihsan ve bağışta bulunacaktır". (Bihar-ul Envar: c.27 5.137 Te'vil-ul Ayat: c.2 5.594)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam bazı ashaplarına şöyle buyurmuştur;

Ey Allah´ın bendeleri! Allah yolunda sevip Allah yolunda düşman olun. Birbirinizle olan irtibat ve git geliniz Allah için olsun. Birbiriniz ile olan düşmanlığınız Allah yolunda olsun ki Allah´ın velayeti bu yol ve bu amelden başka bir şeyle kazanılmaz ve kimse böyle olmadan imanın lezzetini tadamaz, gerçi orucu ve ibadeti çok olsa bile.

Ancak bu gün halkın birbirleriyle olan sevgi ve irtibatları dünya ile ilgilidir, dünyaları için seviyor ve onun için birbirleriyle düşmanlık ediyorlar ve bu amelin onlara hiç bir faydası yoktur.

Ravi arz etti ki: "Ey Allah´ın Resul´ü ben Allah yolunda sevip veya düşman olduğumu nasıl anlayabiliririn? Bana sevgisi vacip olan Allah´ın velisi kimdir? Benim düşman olmam gere- ken Allah´ın düşmanı kimdir?

Hz. Resulullah, Hz. Ali Aleyhisselam´ı işaret ederek buyurdular: "Bu kişiyi sevmek Allah´ı sevmektir, O´nu say, onun düşmanı Allah´ın düşmanıdır, zira O´nun düşmanıyla düşman ol. O´nu seveni sev, babanın ve evlatlarının katili dahi olsa. O´na düşman olana düşman ol baban ve evlatlarında olsa.

(Bihar-ul Envar: c.110 s.40-41 Tefsir-i İmam Askeri: s.49 Emaliy-i Seduk s. 57)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam;

Bir gün Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam sevinçli bir halde Hz. Ali Aleyhisselam´ın yanına gelerek ona selam verdi. Hz. Ali Aleyhisselam, O Hazret´in

selamına cevap vererek şöyle buyurdu: **“Ey Allah´ın Resul´ü bu güne kadar sizi böyle sevinçli görmemiştim”**.
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam: **“Ey Ali! Sana bir müjdem var, onu vermeye geldim. Az önce Cebrail bana nazil olarak dedi ki; ´Allah´u Teala sana selam edip buyuruyor: ´Hz. Ali ve onun dostlarına müjde ver ki onların itaat edenleri ve günahkarları hepsi cennettedirler´”.**
Hz. Ali Aleyhisselam bunu duyunca secdeye gitti ve başını kaldırdıktan sonra ellerini gökyüzüne doğru kaldırıp şöyle buyurdu: “**Siz şahit olun ki Ben amellerimin yarısını muhiplerime ve dostlarıma bağışladım”** dedi.
Daha sonra Hz. Fatıma Aleyhasselam, Hz. İmam Hasan ve Hz. İmam Hüseyin Aleyhis- selam´da amellerinin yarısını muhiplerine bağışladıklarını buyurduktan sonra, Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurdular: **“Sizler benden daha çok bağışlayan degilsiniz, şahit olun ki ben de amellerimin yarısını Hz. Ehlibeyt´in dostlarına bağışlıyorum”** dedi.
Bu sırada Allah´u Teala vahiy göndererek buyurdu: **“Sizler benden daha kerim değilsiniz, Ben muhiplerin ve Ali´yi sevenlerin bütün günahlarını bağışladım ve onları affettim. Gerçi onların günahları denizlerin üzerindeki köpükler, çöllerdeki kumlar ve ağaçların yaprakları kadar bile olsa”.**
(Beşaret-us Şia s.31 Gayet-ul Meram s.514 Katra: c.1 s.279)

Hz. Resulullah Sallalahu Aleyhisselam´dan rivayer olunmuştur;

Hz. Yakup´un oğulları, kardeşi Yusuf´u kuyuya atıp geri döndüklerinde babaları onlardan Yusuf´u sordu.
Onlar cevaplarında: “Yusuf´u kurt yedi” dediler.
Hz. Yakup onlara inanmayıp yalanladı. Onlar babalarının yanından çıkıp sahraya söyledik- lerinin doğruluğunu ispatlamak için bir kurt bulup Hz. Yakup´un yanına getirdiler. Kurt dile gelip açık bir şekilde Hz. Yakup´a selam verdi.
Hz. Yakup, ona: **“Oğlumu niye yedin”** diye sordu.
Kurt arz etti ki: “Ey Allah´ın Peygamber´i, ant olsun Allah´a hiç bir zaman insan eti yeme- dim ve sen biliyorsun ki Peygamber´lerin ve onların evlatlarının etini yemek bütün vahşi hayvanlara haramdır. Ben sizin şehrinizden değilim bu gün bu şehre geldim” dedi.
Hz. Yakup ona: **“Sen hangi yerdensin ve buraya niçin geldin?”** dedi.
Kurt arz etti: “Ben Mısır´dan geldim ve Horasan´da olan kardeşimi görmek için buradan geçiyordum” dedi.
Hz. Yakup ona: “**Hangi sebepten onun ziyaretine gidiyorsun?”** dedi.
Arz etti: “Baban Hz. Nuh ile gemideydim, O Cebrail vasıtasıyla Allah´ın şu buyruğunu nakletti; ´Her kim gösteriş amacı olmadan Allah rızası için kardeşini ziyaret ederse, Allah-u Teala onun attığı her adıma on sevap yazıp, on günahını silip, makamını on derece yükseltiyor´.
Hz. Yakup ondan: **“Siz vahşi hayvanlara Allah´a ettiğiniz itaatten dolayı veya günahlardan dolayı sevap veya azap verilmemektedir, öyleyse neden böyle yapıyorsun?”** diye sordu.
Kurt arz etti: “Ben yaptığım amellerin sevabını son Peygamber´in vasisi Hz. Ali ve onun dostlarına takdim ediyorum” dedi.
Hz. Yakup evlatlarına buyurdu: **“Bu kurdun söylediklerini duyun ve yazın”**
Kurt: “Biz dört ayaklılar, Peygamber´ler ve onların vasilerinden başka hiç kimse ile konuş- mayız’’ dedi.

Zira Hz. Yakup bizzat onunla konuştu ve evlatları yazdı. Daha sonra evlatlarına döndü: **"Kurdun yolculuğu için erzak hazırlayın"** dedi.
Kurt: "Hiç bir zaman yanımda erzak taşımadım ve benim için hazırladığınız erzaka ihtiyacım yok" dedi.
Hz. Yakup: **"Neden böyle ediyorsun ve neden böyle düşünüyorsun"** diye sordu.
Kurt: "Ben Allah´a inanıyorum, zira o yarattığı hiç bir bedeni rızıksız bırakmayacaktır ve onların rızkı Allah katında hazırdır" dedi.
(Nevadir-ul Mucizat s 62 El Katra c. 1 s.294)

İbni Abbas Resulullah´ın şöyle buyurduğu nakledilir;

Gökyüzü ehlinden Hz. Ali´yi kendisine kardeş seçen ilk kimseler, İsrafil, Mikail ve Cebraildir. Gökyüzü ehlinden Hz. Ali´nin sevgisiyle inen ilk kimseler Allah´ın arşını omuzlarında taşıyan meleklerdir. Onlardan sonra cennetin anahtarlarını elinde bulunduran Rızvan ve ondan sonraki ölüm meleği olan Azrail´dir.
Gerçektende ölüm meleği Peygamber´lere rahim ettiği gibi Hz. Ali bin Ebu Talip Aleyhisselam´ın dostlarınada öyle rahim eder.
(Menakibi Harezmi: s.72 Yenabi-ul Meveddet: s:133 Bihar-ul Envar: c:38 5:335)

Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam;

Bir gün Cebrail, Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın huzurunda iken, Hz. Ali Aleyhisselam geldi. Cebrail O Hazret´e ihtiram için yerinden kalktı.
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam: **"Acaba bu genç için mi kalkıyorsun?"** diye sordu.
Cebrail: "Evet onun benim üzerimde üstatlık ve öğreticilik hakkı var" dedi.
Resulullah: **"Ey Cebrail! Nerede ve Nasıl?"** diye sordu.
Arz etti: "Allah-u Teala beni yarattığında şöyle sordu; sen kimsin ve ismin nedir? Ben kimim ve ismim nedir? Ben cevabımda ne söyleyeceğim bilemeyip hayret ve şaşkınlığa düştüm. Orda yani nurlar aleminde bu genç zahir olup o sorunun cevabını bana öğretti. Ve bana şöyle söyle diye emretti; ´Sen Celil Rabbim´sin ve ismin Cemil´dir, ben senin zelil ve değersiz kulunum, ismim Cebrail´dir´. Bundan ötürüdür ki O Hazret için kalktım O´na ihtiram ettim" dedi.
Hz. Resulullah Cebrail´den sordu ki: **"Senin ömrün ne kadardır?"**
Cebrail şöyle arz etti: "30 bin yılda bir kez Allah´ın arşından doğan bir yıldız vardır ve ben o yıldızın doğuşunu 30 bin defa gördüm" dedi.
Resulullah: **"Eğer o yıldızı görürsen tanır mısın?"**
Arz etti: "Elbette nasıl tanımam" dedi.
Resullallah o sırada Hz. Ali Aleyhisselam´dan: **"Alnındaki emmameyi, kudret tacını yukarı kaldır"** diye buyurdu.
O Hazret emmameyi, kudret tacını yukarı kaldırınca; Cebrail o yıldızın nurunu Hz. Ali Aleyhisselam´ın alnında gördü, secdeye kapandı ve: **"Seddahsın ya Ali, Seddahsın meded mürüvet ya Ali"** dedi. (Envar-ul Numaniye: c.1s.15, El katrac.1 s.281)

BAŞIM KOYDUM YÜCE HAKK´IN YOLUNA

Başım koydum yüce Hakk´ın yoluna
Sürerim yolumu ölene kadar.
Canım tenim ruhum Hakk´a kurbandır
Tekbirliyim kurban olana kadar.

İkrarladım elim belim dilimi
Tamah eylemedim dünya malını
İncitmedim Hakk´ın hiç bir kulunu
Karıncadan tutta yılana kadar.

Bütün insanlar kardeştir derdim
Ümütler bağlayıp emekler verdim
İnsan kalıbında çok hayvan gördüm
Sırtında semerle palana kadar.

Gözüm yoktur yalan dünya malında
Servetinde sarayında pulunda
Yürüyordum yüce Hakk´ın yolunda
Zalimler ayağım çelene kadar.

Hakk dedikçe susturdular dilimi
Anlatamam kimselere halimi
Hakk´ın yakasından çekmem elimi
Zalimden öcümü alana kadar.

Mervanlar oturdu Ali postuna
Şeytanı iblisi aldı destine
Yürüdüler Ehlibeyt´in üstüne
Sürecek bu savaş ölene kadar.

Hakk başa vermesin yoldan azanı
Hakk´ın kullarına kuyu kazanı
Böyle sürüp gider mervan düzeni
Şah-ı Merdan tekrar dönene kadar.

Destursuz bir lokma alıp da yemem
Ehlibeyt´ten başka dost vardır demem
Ölsem de ellerden yardım istemem
Ehlibeyt´ten yardım olana kadar.

Viraneye döndü gönül bağlarım
Coşkun sular gibi akıp çağlarım
İmam Hüseyin´e yanıp ağlarım
Gözyaşlarım bağrımı delene kadar

Ali sefa´m Hakk´a bağlıdır başım
Hakk yolunda durmaz sürer savaşım
Ne yüreğim durur ne de göz yaşım
Ehlibeyt´i görüp bulana kadar.

İbni Abbas nakleder ki;

Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam bir grup muhacir ve ensar ile mescitte oturmuş, sohbet ederken, Cebrail O Hazret´e nazil olup şöyle arz etti: “Ey Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam, Hakk Teala sana selam gönderiyor ve buyuruyorlar ki; ´Hz. Ali´yi çağır ve onu kendi karşında oturt´” diyor.

Cebrail Allah´ın bu emrini ilettikten sonra da tekrar gökyüzüne geri döndü. Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, Hz. Ali Aleyhisselam´ı çağırtıp onu kendi karşısında oturttu.
Cebrail tekrar nazil oldu. Arşı aladan gelirken yanı sıra bir tabakta hurma getirdi ve o iki yüce insanın arasına bırakıp arz etti: "O hurmadan yiyin" dedi.
Onlar yedikten sonra, bir leğen ve su ile dolu olan bir ibriği getirip arz etti: "Ey Allah´ın Resul´ü! Rabb´in buyurdu ki; sen Hz. Ali´nin ellerine su dök" dedi.
Resulullah, Rabb´imin emrettiği her şeyden itaat ederim diye buyurup Hz. Ali Aleyhisselam´ın eline su dökmek için kalktı.
Hz. Ali Aleyhisselam: **"Ey Allah´ın Resul´ü izin verinde ben sizin mübarek ellerinize su dökeyim"** dedi.
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam: **"Ey Ali! Allah bana böyle emretmiş"** dedi.
O Hazret, Hz. Ali Aleyhisselam´ın mübarek ellerine su döktü. Döktüğü sudan tek bir damla su bile leğene dökülmedi.
Hz. Ali Aleyhisselam: **"Ey Allah´ın Resul´ü, suların leğene döküldüğünü görmüyorum"** dedi.
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam: **"Ya Ali, melekler senin eline dökülen suları teberrük olarak alıp kendilerini onunla yıkayabilmek için birbirleriyle yarışmaktadır"** dedi. (Bihar-ul Envar: c.39 s.22] Medinet-ul Mecaiz: c. 1 s.373 Envar-ul Numaniye: c.l s. 18)

Hz. İmam Bakır Aleyhisselam;

Hz. Ali Aleyhisselam Mekke Sefa´da yürürken aniden serçeye benzer bir kuşun yerde yürüdüğünü gördü. O kuş Hz. Ali Aleyhisselam´ın önüne geldiğinde Hazret ona selam verdi. Kuş cevabında: "Allah´ın selam rahmet ve bereketi sizin üzerinize olsun ey Emirulmü´minin" dedi. İmam ona: **"Ey kuş burada ne yapıyorsun?"** dedi.
Kuş: "Ey Emirulmü´minin, Ben 40 bin yıldır Allah-u Teala´ya önce sonsuz ve şükür ve handu sena ettikten sonra zikir ve secde ederek tamamen ona ibadet etmekteyim" dedi.
Hazret ona: **"Ey kuş! Sefa yiyecek ve içeceğin olmadığı bir yerdir, sen burada ne ile beslenmektesin"** diye sordu.
Kuş arz etti: "Ey Emirulmü´minin sizin Allah´ın Resul´üne olan akrabalığınıza ant olsun ki her ne zaman acıksam sizin muhiblerinize ve sizi sevenlere dua ediyorum ve böylelikle karnım doyuyor. Ve ne zaman susasam sizin düşmanlarınıza ve sizin hakkınıza gasp edenlere lanet okuyorum, böylece susuzluğum gitmiş oluyor" dedi.
(El Yakın: s.72 El-Rovze: s.36 Bihar-ul Envar: c.41 s.235)

İmam Hasan Askeri Aleyhisselam, Hz. Resulullah´ın şöyle buyurduğunu nakleder;

´Ey Allah´ın kulları, Allah´ın ikram ettiği ve değer verdiği kimseye, Allah´ın mahlukatın arasından beğenip seçtiği bütün gökyüzü ve yeryüzünde en üstün, en faziletlisi olan kimseye hizmet etmek ve onun dostlarına dost olmayı, düşmanlarına düşman olmayı size vasiyet ediyorum. O şahıs Hz. Ali bin Ebu Talip´tir´.
Hz. Resulullah sözlerine şöyle devam etti; "Kıyamet günü Hz. Ali´nin muhiblerini sağlam dağlardan daha ağır ve denizlerin dalgalarından daha çok günahlarla getirdiklerinde, bunu gören mahşerdekiler Allah´ın bu kulu kesin helak olanlardandır ve sonuna kadar Allah´ın hazırladığı cehennemde kalacaktır diyeceklerdir.
O sırada Allah-u Teala tarafından şu nida gelir; ´**Ey günahkar kulum! Bunlar senin helak edici günahlarındır ancak; onların karşısında seni cennete götürebileceğim iyi amellerin var mı?´**

Allah´ın o kulu başını öne eğip: “Rabbim! Bilmiyorum” der.
Tekrar Allah-u Teala ona nida eder ki; ´**Bu geniş ve büyük kıyamet sahnesinde feryat et ve de ki: Ben filanın oğlu filanım ve filan şehirdenim dağlar ve denizler kadar ağır olan günahlarım var ve onların karşılığında hiç bir iyi amelim yok. Bu koskoca mahşer aleminde benim ona iyilik ve ihsan ettiğim kim varsa o iyilik hatırına bana yardım etsin, zira şu an benim ona ihtiyacım var**´.
Allah´ın o kulu ilahinin bu fermanına itaat edip feryat ettikten sonra, o şahısın feryadına yetişen ve cevap veren ilk kimse Hz. Ali bin Ebu Talip Aleyhisselam´dır.
Ve ona şöyle buyurur: **“Lebbeyk lebbeyk, ey benim muhabbet ve sevgimle imtihan olan ve bana olan düşmanlıkları nedeniyle düşmanlarım tarafından zulme ve siteme uğrayan kimse”**. Daha sonra İmam bir kaç kimse ile o şahısın feryadına yetişirler. Gerçi onların sayısı şahısın borçlu olduğu kimselerden daha azdır. O sırada Hz. Ali Aleyhisselam ile birlikte gelen kimseler O Hazret´e arz ederler ki: “Biz bu şahısın din kardeşleriyiz ve bize iyilik, ihtiram ve ikram eder.
Yaşayışında bizimle olan durumlarında bize yaptığı onca ihsan ve bahşişe yinede tevazu ederdi, biz bütün itaat ve sevaplarımızdan vazgeçip onları bu şahısa bağışlıyoruz” derler.
Hz. Ali Aleyhisselam onlara: **“Öyleyse siz nasıl cennette gireceksiniz?”** diye sorar.
Onlar: “Biz İlahi´nin sonsuz rahmetiyle cennet´e gireceğiz ki O Rahmet sizi sevenlerin haline şamil, şanına mahsustur biz size talip olmakla bu şerefe ulaştık” derler.
Tekrar Allah tarafından nida olunur: **“Ey Allah´ın Resul´ünün kardeşi! Bunlar o şahısın mümin kardeşleriydi ve böyle bir ihsanda bulundular. Sen onun hakkında ne ihsanda bulunacaksın? Onunla günahları arasında hakim olan, onunla kendi aramdaki bütün günahları sana olan muhabbetimden dolayı affettim ama onun insanlara karşı işlediği günahlar, onlara yaptığı sitemler ve onlara olan borçları onları razı etmeyene kadar bağışlanamaz”** der.
Hz. Ali Aleyhisselam şöyle buyurur: “**Ey Rabbim! Bana emrettiğin her şeyi yerine getireceğim”**
Allah-u Teala, Hz. Ali´ye: **“Bunun sitem ettiği kimselerle ve bunun boynunda hakkı olan insanlara, senin o şahıstan taraf kefil olduğunu, gördükleri siteme karşılık günahlarının af edileceğini söyle”** der.
Hz. Ali Aleyhisselam böyle yapıp onlara: **“Bu şahısın size yaptığı sitem karşılığında ne kadar sevap isterseniz size ata (bağış) edeceğim”** buyurur.
Onlar: “Ey Allah´ın Resul´ünün kardeşi! Hz. Resulullah´ın canını korumak için onun yerinde yattığın gecede çektiğin tek bir nefesin sevabını senden istiyoruz” derler.
Hz. Emir´ul-mü´minin onun bu istediğini kabul edip o gecede çektiği tek bir nefesin sevabını onlara bağışlar.
O sırada Allah-u Teala onlara şöyle buyurur: **“Ey benim kullarım! Uğradığınız bu sitem karşısında, Hz. Ali Aleyhisselam tarafından ata (bağış) edilen şeylere hangi makamlara nail olduğunuza bakın ve cennetteki sarayları onlara gösterin”** der.
Onlar hiç bir gözün görmediği vasfın, hiç bir kulağının duymadığı ve hiç kimsenin kalbini terk edemeyeceği mertebe ve makamları görünce şöyle arz ederler: “Rabb´imiz acaba cennette başka yer kaldı mı? Bize bahşettiğin bunca makam ve saraydan sonra mümin kulların Peygamber´ler ve sıdıklar ve eşitler ve salih insanlar nereye gidecekler? Zira onlar cennetin tamamıyla kendilerine verildiğini sanacaklar” derler.
Daha sonra Allah tarafından şu nida onların kulağına yetişir: **“Ey benim kullarım, bütün gördükleriniz Hz. Ali Aleyhisselam´ın çektiği nefeslerden yalnızca bir**

tanesinin sevabıdır ki siz istediniz ve size bağışladı. Şimdi onun bereketiyle cennete girin ve beğendiğiniz bu nimetleri tasarrufunuz altına alın" der.
Onlar o sırada Allah-u Teala´nın, Hz. Ali Aleyhisselam´a verdiği memleketleri görüp kendilerine bağışlanandan çok daha fazla olduğundan ve onun miktarını Allah´tan başka kimse- nin bilmediğini anladılar.
Daha sonra Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdular: "Acaba bu makam mı daha iyi yoksa kardeşin ve canişinin mevlan Ali bin Ebu Talip Aleyhisselam´ın düşmanları için hazırlanan zakkum ağacı mı? (Bihar-ul Envar:c. 8 s. 59 Tevil-ul El Ayat:c.l s. 90 Tevsiri Burhan: c. 1 s. 64 Hilyetul Ebrar: c.2 s.155)

İbni Abbas nakleder;

Yerler gökler yok iken Hz. Şah´ı Merdan Emirulmü´minin İmam-ı Ali vardı.
Ali bin Ebu Talip Aleyhisselam, Resulullah Sallallahu Aleyhisselam´ın yanına geldi.
O Hazret´e şöyle arz ettiler: " Emirulmü´minin geldi''.
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurdu: **"Ali benden önce Emirulmü´minin olarak adlandırılmıştı''.**
Arz ettiler: "Ey Allah´ın Resul´ü, sizden önce mi?"
Hazret buyurdu: **"Hz. İsa ve Hz. Musa´dan da önce"**
Arz ettiler: "Ey Allah´ın Resul´ü, Hz. İsa ve Hz. Musa´dan da mı önce?''
Buyurdular ve Süleyman bin Davut´tan, Hz. Adem´e kadar olan bütün Peygamber´leri saydı ve daha sonra buyurdu ki: **"Allah, Hz. Adem´in çamurunu yoğurduğunda onun gözlerinin önüne uzun bir inciyi asmıştı ki O Allah´a hamt ve secde ve dua şükür ediyordu".**
Allah-u Teala buyurdu ki: **"Sende bütün emri kılacağın birini sakin edeceğim. Hz. Ali bin Ebu Talib´i yarattığında onu o incide karar kıldı. Böylelikle Hz. Adem´in yaratılışından önce Hz. Ali Emirulmü´minin diye adlandırıldı".**
(Bihar-ul Envar: c.37 s.337 Hilyet-ul Ebrar: c.2 s. 13 Gayat-ul Meram: s.26)

Ammar bin Yasir rivayet eder ki;

Hz. Emir´ul-mü´minin Aleyhisselam hakimlik kürsüsünde oturmuştu, Sefvan-ı Akhel adlı şahıs geldi arz etti: "Ben sizin muhiblerinizden biriyim ve bazı günahlara mürtekip oldum ve ölmeden önce beni bu günahlardan temizlemeni istiyorum".
İmam Buyurdular: **"En büyük günahın nedir?".**
Arz etti: "Ben küçük erkek çocuklarla livat yapıyorum".
Hazret: **"Hangi şekilde ölmek istersin? Zülfikar´la mı öldüreyim? Üzerine duvar mı yıkayım? Yoksa ateşe mi atayım? Zira bu böyle günah işleyenlerin cezasıdır"** dedi.
Arz etti: "Ey benim Mevlam! Beni ateşte yak ki ahiret ateşinden kurtulayım**"**.
Hz. Ali Aleyhisselam Ammar´a: **"Onu divanı derğahtan kov o cezasının karşılığını görsün"** dedi.

İbni Abbas nakleder ki;

Miracdaki Şah-ı Velayet Emirulmü´minin, Velayet nuru İmam-ı Ali Keremullah
(inşikak süresi -19 - Elbette geçeceksiniz bir tabakadan bir tabakaya) Miraç gecesine ki o gece Hz. Resulullah´ın bir gökten, diğer bir gökyüzüne gittiğine işarettir.
Daha sonra Hz. Resulullah buyurdular: Ben Miraç gecesi Allah-u Teala ile aramda iki ok Mesafesine varınca buyurdu: **"Ya Muhammed benden sana selam olsun. Benden, Hz. Ali´ye selam söyle ve ona de ki; ´Ben onu seviyorum, onu seveni de seviyorum. Ya Muhammed, Ben Şah-ı Merdan Ali´yi sevdiğimden dolayı kendi ismimi ona bıraktım, zira ben Aliyyul Azim´im ve O Ali´yyül kebirdir, Ben**

Mahmut´um ve sen Muhammed´sin. Ey Muhammed, kullarımdan biri bana 950 yıl ibadet etse ki (Bunu dört defa tekrar etti) kıyamet günü onun ameli ki, Hz. Ali´nin en küçük amellerinden biri kadar değildir´. Allah-u Teala şöyle buyurdu: ´(Artık ne oldu onlara da inanmıyorlar. inşikak 20) Yani neden Hz. Ali´nin bu faziletini tasdik edip kabul etmiyorlar´. (Tevsir-i Burhan: c.4 s.444 Hilyet-ul Ebrar: c.2 s. 158)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam masum babalarından, İmam Hüseyin Aleyhisselam´dan, Hz. Resulullah Sallalahu Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu rivayet eder;

Miraca gittiğimde nur hicaplarının olduğu yere vardım. Rabb´im orada benim ile konuştu ve şöyle dedi: "Ey Muhammed! Ali bin Ebu Talib´e selam söyle ve ona deki; Tanrı diyor ki Hz. Ali benim yeryüzünde insanlara hüccetimdir.
Bilki ben onun vasıtasıyla rahmet yağmurlarını insanlara nazil ediyor, kötülüklere karşı onları koruyorum. İnsanlar kıyamet günü beni mülakat (benimle konuştuklarında panikledikleri- nde, Hz. Ali´nin vasıtasıyla onlara konuşacağım) şefaat edeceğim.
Öyleyse insanların sıdk makamında yer verip, cenneti onlara mübah kılacağım. O zamana kadar onlar İmam-ı Ali´ye itaat etmeleri, emirlerine uymaları, sakındırdıklarından uzak durmaları gerekmektedir. Eğer böyle yapmazlarsa hiç çekinmeden onları düşmanlarımla beraber ateş ve azabıma yönlendireceğim.
(Mi´et-e Menkabe: s.54 Beşaret-ul Mustafa: s.79 Bihar-ul Envar: c.38 s. 138)

Küfe muhaddislerinden nakledilmiştir ki;

Ey Şah-ı Velayet senin kapında köle olmak ne büyük bir şerefdir, bunu iki cihanda da bizlerden esirgeme. (Ali Sefa sana kurban olsun) Hz. Ali Aleyhisselam´ın şahadeti şeref- lendirmesinden sonra, Hz. İmam Hasan Aleyhisselam ve Hz. İmam Hüseyin Aleyhisselamlar O Hazret´in mübarek cenazesini Necef´te önceden belirlenmiş yere götürmek için omuzlarına aldıklarında, güzel kokusunun bütün havaya yayıldığını müşahade ettiler. O sırada yüzü yeşil nikablı bir atlı gördüler, O gelip selam verdikten sonra, Hz. Hasan Aleyhisselam´a buyurdular: "Sen Kur´an ve vahiy çeşmesiyle sulanmış, ilim ve şeref eteğinde büyümüş, vasilerin önderi Emirulmü´minin Ali´nin oğlu Hasan´sın". Hazret´i Hasan Aleyhisselam: **"evet"** diye cevap verdiler.Daha sonra, Hz. İmam Hüseyin´e dönerek buyurdular: "Bu rahmet Peygamber´inin torunu, ismet memesinden içmiş, ilim ve hikmet denizi İmam´ların babası, Ali´nin oğlu Hüseyin´dir". Hz Hüseyin: "**Evet benim"** dedi.
O yüzü nikablı kişi her iki İmam´ada büyük dualar ettikten sonra: "Bu cenazeyi bana verin ve Allah´ın taktirine, Allah´ın sizlere sabır vermesine sığının da gidin".
Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin Aleyhisselam´lar buyurdular: **"Babamız Hz. Ali cenazeyi Cebrail veya Hz. Hızır dışında kimseye teslim etmememizi vasiyet ettiler"** dediler.
O yüzündeki nikab ve perdeyi çektiğinde, Hz. Ali Aleyhisselam´ın kendisinin olduğunu gördüler.
Hz. Hasan Aleyhisselam´a buyurdular: **"Ey Eba Muhammedi öldüğünde onların başın da hazır olan kimse, kendi cenazesinin başımda nasıl hazır olmaz ki?"**
(Bihar-ulEnvar: c.42 s.300 Medinet-ul Meaciz: c.3 s.60 Katra: c.1 s.324)

Abdullah bin İcnan İmam Bakır Aleyhisselam´dan nakleder;

Allah´ın miracı Hz. Ehlibeyt´in evidir. Hz. Ali ve Fatıma Aleyhisselam´ın evi Resulullah´ın evidir ve onların evinin çatısı Allah-u Teala´nın arşıdır. O evin ortasında bir küçük meydan vardı, meydanın ortasında nurdan bir taht vardı, o taht ile arşı ala birbirleriyle temas halin- deydi. İlahi Rabb´il aleminin arşına kadar yükselir, melekler

her sabah ve akşam, her saat, belki her an Allah´ın vahiyleri ile onlara nazil olurlar ve onlar sürekli gel-git halindedirler. Onlardan bir grup melek inerken, diğer bir grup yükselirdiler. Allah-u Teala gökyüzündeki perdeleri kaldırıp arşı görebilecek şekilde Hz. İbrahim´in gözlerine güç verdi. Gerçektende Allah-u Teala, Hz. Muhammed, Hz. Ali, Hz. Fatıma, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin Aleyhisselam´a o kadar güç vermişti ki; sürekli arşı görmekteydiler. Onların evinin çatısı, Allah´ın arşından gayri bir şey değildi. Gerçektende onların evi Allah´ın arşı ile örtülmüştür ve onların evleri meleklerin ve ruhun miracıdır ki bu miraç sürekli ve grup grup gerçekleşmekteydi. Hiç bir İmam yoktur ki; onların evi meleklerin miracı olmamış olsun ve bunun delili Allah´ın kitabındaki şu ayettir:
(O gece melekler ve ruh takdir edilen her iş için, Rabbi´nin emriyle inerler. Kadir süresi-4.ayet) (Te´vil-ul Ayat: c.2 s.818 Bihar-ul Envar: c.25 s.97 Tefsir-i Burhan c.4 s.487

Abdullah bin Mesud şöyle rivayet etmektedir;

Bir gün Allah´ın Resul´ü Sallallah-u Aleyhisselam´ın hizmetinde oturmuşken, Hz. Ali Aleyhisselam yanımıza geldi.
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam ona buyurdular: **"Ey Ebul Hasan! Senin Allah katında olan keramet ve büyüklüğünü göstermemi istermisin?"**
Hz. Ali Aleyhisselam buyurdular: **"Babam ve annem sana feda olsun, elbetteki isterim".**
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam: **"Yarın benim ile güneşe doğru yürü, zira o Allah´ın izniyle senin ile konuşacaktır.**
O seninle konuşmak için vazifelendirilmiştir". Ertesi gün olduğunda, Hz. Ali Aleyhisselam buyurdular**: "Ey Allah´ın duyan ve itaat eden mahluku! Allah´ın selam ve rahmeti sana olsun".**
Güneş cevap olarak dedi: "Allah´ın selam ve rahmeti senin üzerine olsun, ey Allah´ın vasi- lerinin önderi. Gerçekten de size dünya ve ahirette hiç bir gözün görmeyip, hiç bir kulağın işitmediği şeyler eta (bağış) olunmuştur (verilmiştir)" dedi.
Hz. Ali Aleyhisselam: **"Bana eta (bağış) olan şey nedir?"** diye sordu.
Güneş: "İnsanlar fitne ve fesada düşmesin diye onları anlatmama izin verilmemiştir, ancak dünya ve ahiret de size bahşedilen ilim ve hikmet layıkınızdır. Sen Allah´ın haklarında şöyle buyurduğu kimselerdensin; **(Secde ayet 17 - Hiç kimsecik bilmez onlar için gözlerini aydınlatacak ne gizli şeyler var, yaptıklarına karşılık.)**
Ve sen yine Allah´ın şu buyruğuna mahzarsın; **(Secde 18- Mümin kişi, fasık kişiye benzer mi hiç? Eşit olmaz bunlar.)** Sen öyle bir İmam´sın ki Allah-u Teala senin İmam´lığının şerefine ve hürmetine yerleri ve gökleri, 18 bin alemleri yarattı ve seni herkesten üstün kılmıştır" dedi. (El-Sagibu fil Menakib: s.255 Medinet-ul Meaciz: c.1 s.220 Feraid-ul Simteyn: c.I s.185)

Salman´ı Pak şöyle rivayet eder;

Ali Aleyhisselam´ın huzurunda oturmuştuk ve halk ömere biat etmişti. Hz. Hasan Aleyhisselam, Muhammed bin Ali, Ammar-ı Yasir ve Mikdad bizim yanımızdaydı. Bu sırada Hz. Hasan Aleyhisselam, Hz. Ali Aleyhisselam´a buyurdu: **"Allah Süleyman´a öyle bir saltanat vermişti ki şimdiye kadar kimse öyle bir saltanata ulaşmamıştır. Acaba sana da öyle bir şeyler verilmiş midir?"** diye sordu.
Velayetin Şah-ı Hz. Ali Aleyhisselam tebessüm ederek buyurdular: **"Taneyi yarıp toprakta yeşerten ve Adem´i topraktan yaratan Allah-u Teala Babana öyle şeyler bahsetmiştir ki kimse o şerafede yetişmeyecektir, o mertebeye ulaşamıyacaktır"** dedi.

Meclistekiler arz ettiler: “Lütfedip ondan bir zerre bizlere göster ki ilmimiz yakine varsın” dediler.
Hz. Ali onlara şöyle söyledi: **“Öyle bir şey yapacağım ki Allah´ın bana verdiği kerameti anlayacaksınız”** dedi.
Daha sonra kalkıp tekbir getirerek kimsenin anlamadığı bir şeyler söyledi ve ellerini batıya doğru uzatıp iki parça bulut getirdi.
Salman diyor ki: “Bizler bulutların şöyle söylediğini işittik; ´**Hak La ilahe illa Allah, Hak birsin Muhammedin Resullullah Ali´yün veliyullah**´ Sen kerim olan Peygamber´in vasi- sisin, Sana doğru gelen herkes kurtuluşa erecektir. Zira kurtuluşun yegane yolu budur ve her kim sende şek ederse helak olacaktır”.
O iki bulut halı gibi yan yana yayıldılar ve onlardan burnumuza güzel kokular geldi.
Hz. Ali Aleyhisselam bize buyurdular: **“Bulutların üzerinde oturun”.**
Biz birinin, O ise diğerinin üzerinde oturdu. Bulutlara işaret ederek batıya doğru gitmesini istedi ve bulutlar yan yana hareket etmeye başladılar. Bu sırada Hz. Ali Aleyhisselam´ın başında bir taç, ayağında yakuttan bir ayakkabı, ellerinde ise inciden bir yüzük vardı ve O´nun nurdan bir kürsüde oturmuş olduğunu gördük.
Hz. Hasan Aleyhisselam buyurdular: **“Mahlukatın hepsi Hz. Süleyman´ın parmağındaki yüzükten dolayı ona itaat ediyordu”** dedi.
Hz. Ali Aleyhisselam: **“Ben Allah´ın gözü, kulağı, dili, sönmeyen nuru ve Allah´a giden müminlerin geçtiği kapıyım. Ben Allah´ın kullarına hüccetiyim. Ben Allah´ın yer yüzündeki hazinesiyim. Ben cennet ve cehennemi bölenim. Benim Zulkameyn´in kurduğu baraj ve İskender´e iki imkanı verende benim”** dedi.
Ellerini koynuna sokarak taşı yakuttan olan, kırmızı altından bir yüzük çıkardı ve İmam Hasan Aleyhisselam´a buyurdu: **“Ey Evladım! Süleyman´nın yüzüğü budur ve onun üzerinde bizim isimlerimiz vardır”** dedi.
Salman diyor ki: “Ordakilerin şaşkınlığı çoğaldı ve güya Hz. Ali Aleyhisselam´ı ilk defa tanıyormuş gibi oldular”.
Hz. Ali Aleyhisselam: **“Bu söylediklerim benim için bir şey değildir”** dedi.
İmam Hasan Aleyhisselam: **“Zülkarneyn´in yaptığı barajı bizlere göster”** diye söyledi. Hz. Ali Aleyhisselam rüzgara bizi o baraja götür diye emretti. Aniden şimşek sesine benzer bir ses bizi havalandırıp hızla götürmeye başladı. Rüzgar bizi bir dağın üzerine çıkardığında orada koskocaman kurumuş bir ağaç gördük. İçimizden biri, Hz. Ali Aleyhisselam´a ağacın neden kuruduğunu sorduğunda O Hazret ´gidip ağacın kendisinden sorun´ diye buyurdu. Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin Aleyhisselam ağacın yanına gidip neden kuruduğunu sorunca;
Ağaç dile gelip şöyle: “Ey Eba Muhammedi Allah´ın halifesi, Babanız bulutlarla beraber her sabah yanıma gelir ve Allah´a secde niyaz kılardı.
O bulutlarda çok güzel misk kokusu gelir ve ben o kokudan can alırdım. Ancak 40 gündür baban yanıma gelmemiştir, Anne´niz Hz. Fatıma´nın şehit edilmesine üzülüp yasını tuttuğundan dolayı bende O´nun hasretinden bu hale düştüm” dedi.
Hz. Hasan Aleyhisselam ile Hz. Hüseyin Aleyhisselam, Hz. Ali Aleyhisselam´dan tekrar onun yanına gelmesini rica ettiler. Hz. Ali Aleyhisselam o ağacın yanına gelip selam verdi ve ellerini ona sürdüğünde ağaç hemen yeşermeye başladı.
Hz. Ali Aleyhisselam tekrar yola koyuldu. Bir süre sonra dünya tamamen gözden kayboldu. Bu sırada bir eli doğuda diğer eli batıda olan bir melek gördük. Biz Hazret´ten o meleğin kim olduğunu sorduk. Hz. Ali Aleyhisselam o meleği gece ve gündüzü getirip götürmesi için görevlendirdiğini söyledi. Daha sonra buluta bizi yacuc ve mecuc kavimlerine götürmesini emretti. Oraya vardığımızda tekrar bizi ordaki dağın

altına götürmesini emretti. O dağ yanık duman kokularının geldiği bir yerdi. Yecuc ve Mecuc kavmine vardığımızda onların sayısının çokluğundan hayrete düştük, onlardan bazıları 20 metre boyunda, bazıları ise 70 metreydi ve bazılarının da kulakları öyle büyüktü ki bir kulağını döşek diğer bir kulağınıda yorgan olarak kullanıyordu. Hz. Ali Aleyhisselam bunların hakimi benim diye buyurdu.
Sonra tekrar yola koyulup bütün dünyayı saran yakut gibi kırmızı Kaf dağına gittik ve o dağda insan şeklinde bir meleğin görevli olduğunu gördük. O melek Hz. Ali Aleyhisselam´ı görür görmez: "Selam olsun sana Ey Emirulmü´minin!" dedi. Sonra O Hazret´e bir şeyler söylemek istedi ancak Hz. Ali Aleyhisselam ona: **"İstersen ne diyeceğini ben söyleyeyim; Sen kardeşini ziyaret etmek için izin istiyordun ve ben izin verdim"** dedi.
Melek: **"Bismillahirrahmanirrahiym"** diyerek yola koyuldu.
Daha sonra önceki ağaca benzer bir ağaç daha gördük. Aramızda bazı soru cevaplar geçtikten sonra ağaç dedi ki: "Hz. **Emirulmü´minin** Aleyhisselam, gecenin üçte birlik bölümünde benim yanıma gelerek Allah´a tasbih (dua) ve takdis (niyaz) eder, zikir ve secde ile anar ve sonra bir ata binerek çeker giderdi. Bende bundan dolayı yeşil ve sevinçli kalırdım. O Hazret 40 gündür mübarek adımlarının feyzini benden kesmiştir ve ben bu yüzden yaprakları dökülmüş, kurumuş bir haldeyim".
Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin Aleyhisselam babasından rica etti ve Hazret ellerini o ağaca çekti.
Ağaç: "Ben Allah´tan başka ilah olmadığına, Hz. Muhammed´in onun Resul´ü olduğuna ve senin bu mübarek ümmete Emirulmü´minin olduğuna, sana tutunanların kurtulup, senden yüz çevirenlerin helak olacağına şehadet ederim" diye söyledi. O ağaç böylelikle yeşillenip güzelleşti ve biz bir miktar onun altında oturduk.
Hz. Ali Aleyhisselam´a o izin alan meleğin nereye gittiğini sorduğumuzda buyurdular: **"Dün zulmet dağından geçerken orada görevli melek bunun yanına gelmek için izin istedi ve bu gün bu melek onun gelişi için hazırlık görmeye gitti"** dedi.
Hazret´in yarenlerindan biri: "Melekler sizin emrinizle mi hareket ediyorlar?" diye sordu.
İmam: **"Gökleri sütunsuz yaratan Allah´a ant olsun ki hiç bir melek benim iznim olmadan kıpırdayamaz. Eğer onlardan biri bir nefes alma süresince benden izinsiz hareket edecek olsa, Hazret´i izzet onu azap şimşekleriyle cezalandırır. Benden sonra oğlum Hasan, ondan sonra oğlum Hüseyin ve sonuncusu Ali Muhammed´in Kaim´i olan dokuz evladı aynı benim gibidirler. Hiç bir mukarreb meleğin bunların izni olmadan nefes çekmesi dahi haddine düşmez"** dedi.
İçimizden biri O Hazret´ten suya görevli meleğin adının ne olduğunu sorunca; ´**Berhail**´ diye buyurdu.
Ben Hz. Ali Aleyhisselam´a: "Meğer bizler dün sizin yanınızda değil miydik? Siz ne zaman o dağa geldiniz?" diye sordular.
Hz. Ali Aleyhisselam: **"Gözlerinizi kapatın"** dedi. Biz kapattıktan sonra ´**açın**´ diye buyurdular. Gözümüzü açtığımızda kendimizi başka bir memlekette bulduk.
Hepimiz: "Gerçektende bu acayip bir şeydir" dedik.
Hazret´i Ali gülerek dedi ki: "Gerçektende melakut aleminin, yani Allah´ın gizli sır hazinelerinin hükümdarı Benim. Yerler, gökler benim kudretim kabzasındadır, Benim emrim altındadırlar ve sizlerin onu bilmeye tahammülünüz yoktur. Bunlara rağmen Ben yeme, içme ve nikah etmede sizler gibiyim.
Eğer benim bildiklerimden bir zerresini dahi sizler bilseydiniz, kalpleriniz çatlardı.

Bilin ki; Asif bin Berhiya, Hz. Süleyman´ın vasilerindendi ve Allah´ın 73 harfli ilminden yalnızca birini biliyordu. O ilimle göz açıp kapatıncaya Belkıs´ın tahtını Süleyman´ın yanında hazır etti. Ben o ilimden 72 harfını bilmekteyim ve onun biri yalnızca Allah´a mahsustur, **´La Havle vela kuvvete illa billahil eliyyul azim´** Beni tanıyan tanıdı ve Beni inkar eden inkar etti" diye buyurdular.
Daha sonra rüzgara bizi bir bağa götürmesini emretti, o bağ güzellik ve yeşillikte cennet bahçelerine eşitti.
Orada iki kabrin arasında ibadetle meşgul bir genç gördük: "Ey Emirulmü´minin bu genç kimdir?" diye sorduk.
Buyurdular: **"Bu kardeşim Salih Peygamber´dir ve O iki kabir O´nun babası ve annesinindir**" dedi.
Hz. Salih, Hz. Emirulmü´minin Aleyhisselam´ı görür görmez ağlar bir halde hızla O Hazrete doğru gelip, bir şeylerden şikayet etmeye başladı. Hz. Ali Aleyhisselam ise O´na teselli veriyordu. Biz O Hazret´ten, Hz. Salih´in neden ağladığını sorduğumuzda ´kendisinden sorun´ diye buyurdu. Bu sıra Hz. Hasan Aleyisselam onun yanına giderek buyurdular: **"Ey Allah´ın Salih kulu! Neden bu haldesin?"** diye sordu.
Hz. Salih cevabını arz etti: "Baban her sabah şafak vakti gün doğarken benim yanıma gelir, beraber ibadet ederdik ve ben onu görmekle mutlu olup ibadet için daha çok halleniyordum. Ancak O iki gündür beni mahzarına, nurlu cemaline müşerref olmaktan mahrum bırakmıştı ve şimdi onu görünce kahrımdan böyle yaptım" dedi.
Biz Hz. Ali Aleyhisselam´a arz ettik ki: "Ey Emirulmü´minin! Bu daha çok şaşılacak şey zira biz her gün sabah sizin hizmetinizdeyiz, bizim haberimiz olmayacak şekilde nasıl her sabah buraya geliyorsunuz?" diye sordular.
Hz. Ali Aleyhisselam bize: **"Hz. Süleyman´ı görmek istiyor musunuz?"** diye buyurdu. Hepimiz: "elbette ey Emirulmü´minin, bizler bunu arzulamaktayız" dedik.
Velayet´in Şah-ı yola koyuldu ve bizlerde onun ardı sıra bir bağa vardık ki onun benzerini şimdiye kadar kimse görmemiştir. Onun içinden nehirler akıyor, güzel sesli kuşlar ötüşüyor, çeşit çeşit meyveler bulunuyordu. O kuşlar Hz. Ali Aleyhisselam´ı gördüklerinde O´nun etrafına üşüşüp, kanat çırpıp O Hazret´i tavaf ediyorlardı. Bahçenin ortasında firuzeden bir taht ve tahtın üzerinde elleri sinesinde uzanmış halde bir genç gördük ki, O´nun baş ve ayak tarafında iki tane yılan vardı. O yılanlar Hz. Ali Aleyhisselamı görünce O Hazret´in ayaklarının altında sürünmeye başladılar. Biz O Hazret´ten o gencin kim olduğunu sorduğumuz da: "Hz. Süleyman´dır" deyip elindeki yüzüğü çıkararak O´nun parmaklarına taktı ve şöyle buyurdu: **"Kemikler çürüdükten sonra bile onları dirilten Allah´ın izniyle kalk".**
Hz. Süleyman hemen kalkarak dedi ki: "Ben Allah´ın birliğine ve O´nun eşi benzeri bulunmadığına, Hz. Muhammed´in O´nun kulu ve Resul´ü olduğuna, O´nun hidayet için kafirlerin hoşuna gitmese dahi İslam dinini diğer dinlere üstün kılmak için gönderildiğine şahadet ederim. Ve şahadet ederim ki Sen Allah´ın, Resul´ününün Hakk vasisisin. Hidayet eden ve Mehdi´sin ki Allah-u Teala Senin ve evlatlarının sevgi ve muhabbetini bütün insanlardan soracaktır ve gerçektende Allah bana ata (bağış) ettiği mülkü senin vasıtanla bağış etmiştir" dedi.
Daha sonra Hz. Süleyman oturdu ve bizler O´nunla görüşebilme şerafetine ulaştık. Hz. Ali Aleyhisselam, Hz. Süleyman ile vedalaştıktan sonra, O tekrar eski haline geri döndü.
Biz, Hz. Ali Aleyhisselam´dan sorduk: "Ey Emirulmü´minin sizin Kaf dağının arkasında olan şeylerden haberiniz var mı?" dedik.

Hazret buyurdular: “Alemi ve Adem oğlunu yaratan Kaf dağının arkasında 40 tane alem yaratmıştır ki; onların her biri dünyanın 40 katı büyüklüğündedir. Benim Kaf dağına olan ilmim, sizin bu dünyanız ve içindekilere olan ilminiz gibidir.
Hz. Resulullah´tan sonra alemleri ayakta tutan ve koruyan Benim. Nebevi şeriatının koruyucusu Benim, kıyamete kadar aynı şekildedirler Benim soyumdan gelecek olan İmam´lar. Ben gökyüzü yollarını yeryüzünden daha iyi bilenim. Allah´ın gizli mahzenleri biziz, Allah´ın okununca icabet ettiği Hüsna isimleri biziz, arşa ve kürsüye yazılan isimlerin sahibi biziz, cennet ve cehennemi bölen biziz, meleklere tevhit, tasbih, takdis ve tekbiri öğreten biziz. Adem´e talkin olunan ve tövbesinin kabul olmasını sağlayan isimler biziz. Ben bütün bu esrar ve emirleri Allah´ın azam ismi bereketiyle biliyorum ki eğer onu bir zeytin yaprağına yazıp ateşe atsalar hiç bir zaman yanmaz ve onun yeniliği solgunluğa yüz tutmaz. Gecenin karanlığı ve gündüzün aydınlığı bizim isimlerimiz bereketinedir. Bizim adlandırılmış isimleri- mizi gökyüzüne yazdıklarında, sütunsuz durdu ve yeryüzü onunla yayıldı. O isimler okun- duğun da, rüzgar harekete geçti, ışığa dokunduğunda nurlu oldu, şimşeğe yazdıkların da huşu gösterdi ve İsrafil´in anlına yazıldığında; ´**Subbuhun Kuddusun Rebbul melaiketi verruh**´ zikriyle tekellüm etmeye başladı.
Hz. Emir´ul-mü´minin Aleyhisselam´ın bu mucizevi kelamı buraya vardığında buyurdular: “Gözlerinizi kapatın”. Kapattığımızda: “açın” diye emretti. Gözlerimizi açtığımızda pazarları imarlı, sarayları olabildiğince yüksek, insanları kocaman ağaç misali yüksek ve koskoca- man bir şehirde bulduk kendimizi.
Hz. Ali Aleyhisselam bizlere: **“Bunlar Ad kavminin geri kalanlarıdır ki henüz alemlerin Rabb´ine ve kıyamet gününe iman getirmemişlerdir. Bunlar doğu şehirlerinden bir şehirde mesken ediyorlardı ve ben Allah´ın emriyle onları şehirlerinden kazıyıp buraya yerleştirdim. Bilin ki! Ben onlarla mücadele edeceğim”** dedi.
Daha sonra Hz. Emirulmü´minin Aleyhisselam onları Allah´ın birliğine, Hz. Resulullah´ın risaletine ve kendi velayetine inanmaya davet etti. Onlar kabul etmeyince defalarca onları davet etti ve onlar yine inkar ettiler.
Hz. Ali Aleyhisselam onlara hamle ederek bir çoğunu öldürdü. Bizim bu olaydan dehşete düştüğümüzü görünce yanımıza gelerek ellerini kalbimize çekti ve bizim korkumuz zail oldu. O Hazret tekrar onlara taraf gitti ve yine onları İslam´a davet etti. Onlar kabul etmeyince şimşekler ve yıldırımlar zahir olmaya başladı ki bize bu şimşek ve yıldırımlar O Hazret´in ağzından çıkıyormuş gibi geldi.
Öyle korkunç sesler oluşmaya başladı ki biz gökyüzünün yere indiğini, dağların parçalandığını ve kıyametin koptuğunu zannettik. Hz. Ali Aleyhisselam onlardan nefes çeken bir tane bile bırakmadan hepsini öldürdü. Hz. Emirulmü´minin Aleyhisselam onlarla savaşı bitirdikten, şimşek ve yıldırımlar bertaraf olduktan sonra, biz; “Ey Emirulmü´minin! Artık vatanımıza geri dönelim” diye arz ettik.
Daha sonra, O Hazret bulutu çağırdı ve biz onun üzerine bindikten sonra bizim anlamadığımız bazı şeyler söyledi ve rüzğar bizi hareket ettirmeye başladı. Çok kısa bir sürede kendimizi misafir olduğumuz evde bulduk. Yeryüzüne indikten kısa bir süre sonra ezan sesinin yükseldiğini duyduk. Biz sabah güneş doğduktan sonra oradan ayrılmıştık ki geçen bu beş saat içerisinde 50 yıllık bir zamanı yaşamıştık.
Hz. Ali Aleyhisselam bizim şaşkınlığımızı görünce buyurdular: **“Canımın kudret ellerinde olduğu Allah´a ant olsun, eğer istersem bir göz açıp kapamada sizleri bütün gökler de gezdirebilirim. Ben bütün bu azametli güçlerimi, mahlukatın yaratıcısından aldım. Allah´ın velisi ve Resulullah´ın vasisi Benim, ancak bir**

çoğu bunu bilmemektedir. 40 gün Hz. Fatma´nın şehit olma dolayısı ile ağaçlara gidemedim" dedi.
Bu sırada Salman arz etti: "Senin hakkını gasp edenlere Allah lanet etsin. Seni inkar edenlere ve senden yüz çevirenlere Allah´ın elemli azabı olsun" dedi.
(Mecmu-ur Raig: c.2 s.322-336 Menakib-u ibni şehri Aşub: c.2 s.337 Nefes-ur rahman fiy fezali-u Salman: s.117 Hediget-ut Şia: c.2s.S21-529)

Salman-ı Pak şöyle rivayet etmektedir;

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın huzurunda oturmuştuk. Derken bir arap gelerek ilk önce bize selam verdi ve biz cevabını verdikten sonra sordu: "Hanginiz karanlık gecelerin ışığı ve parlayan ay, yani yüce ve kudretli Allah´ın elçisi Muhammed´siniz? Acaba bu çehresi nurlu ve güzel olan mı?" diye sordu.
Hazret: **"Evet benim gel otur"** diye cevap verdi.
Arap arz etti: "Ey Muhammed Sallallah-u Aleyhisselam, ben seni görmeden iman getirip seni tasdik ettim. Ancak yanınıza varmadan yeni bir şey daha duydum" dedi.
Hazret: **"Duyduğun şey nedir?"** diye sordu.
Arap: "Bizi Allah´tan başka ilah olmadığına davet ettin ve icabet ettik. Allah´a secde kılın dedin ve kıldık. Mallarınızın zekatını verin dediniz ve verdik, oruç tutup ,cihata katılmamızı emrettiniz kabul ettik. Bütün bunlar yetmemiş gibi birde amcanız oğlu Hz. Ali Aleyhisselamın velayetine inanmaya ve onu sevmeye davet ediyormuşsunuz, bunu kendinizden mi yoksa gökten gelen bir emirlemi söylüyorsun?" dedi.
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam: **"Bil ki; Allah-u Teala onun muhabbet ve velayetini bütün gökyüzü ve yeryüzü ehline vacip kılmıştır"** dedi.
Arap: "O Resulullah´ın kelamını duyunca, işittim ve itaat edeceğim" dedi.
Hazret: "**Ey arap kardeş! Hz. Ali´ye Rabb´imden beş şey eta (bağış) olunmuştur ki onların her biri bütün dünyadan daha hayırlıdır, onlardan birini sana söylememi ister misin?"**
Arap: "Elbetteki ey Allah´ın Resul´ü".
Buyurdular: **"Ey arap kardeş! Bedir günü savaş bittikten sonra ben oturmuştum, Cebrail gelerek bana arz etti; ´Allah-u Teala sana selam ediyor ve buyuruyor ki; Ey Muhammed! Ben ahdettim ve ant içtim ki sevdiğim herkese Hz. Ali´nin sevgisini ilham edeceğim. Her kim beni severse ona ilham yoluyla Hz. Ali´nin de sevgisini inayet edeceğim ve düşman olduğum kimsenin kalbine de Hz. Ali´nin düşmanlığını koyacağım**´.
Hazret devamında buyurdular: **"Ey arap kardeş! Hz. Ali´ye olan ikinci inayeti söyleme mi ister misin?"**
Arap: "Evet Ey Allah´ın Resul´ü''.
Hz. Sallallah-u Aleyhisselam: **"Amcam Hamza´nın cenaze işlerini bitirdikten sonra Cebrail inerek bana dedi ki; ´Ey Muhammed! Rabb´in sana selam ediyor ve buyuruyor; Ben ibadeti vacip kıldım ancak onu nifas, hamile yahut hayız halindeki kadınlardan, delilerden, çocuklardan, sakat olanlardan ve gücü yetmeyen hasta olanlardan ibadet mecburiyetini kaldırdım. Yası Matem orucunu vacip farz kıldım ve onu yolcu olan kimseye vacip farz koşmadım. Fakat yası matemi çekmek her mümün ve müslümün boynunun borcudur, yası Matem farzdır. Hz. Ehlibeyt sevgisini farz kıldım, bu sevgiden asla ödün vermem, çünkü Hz. Ehlibeyt´e sevgi ve muhabbet tüm yerlere ve göklere farz kılınmıştır. Hastalarında, yolcularında herkesin Hz. Ehlibeyt´e her zaman ve her yerde muhtaçlığı ve ihtiyaçları vardır, bu sevgi hem vacibtir hemde farzdır. Zekatı vacip kıldım ve onu malı olmayanlardan kaldırdım. Hz. Ali´nin velayet ve**

sevgisini ise bütün gök ve yeryüzü ehline farz kıldım ve onda asla mazereti veya bahaneyi kabul etmeyeceğim´.
Buyurdular: **"Allah-u Teala bütün mahlukatı yarattıktan sonra onlardan her bir gruba önder ve liderler karar kıldı. Kuşlar arasında akbabayı, dört ayaklılar arasında ineği, vahşi havyanlar arasında arslanı, günler arasında cumayı, aylar arasında Mahı Muharrem´i, Peygamber´ler arasında Beni ve vasiler arasında Ali´yi önder ve büyük olarak karar kılmıştır"** dedi.
Daha sonra Hazret şöyle buyurdular: **"4. inayetten haber vermemi istermisin?".**
Arap arz etti: "Ey benim mevlam! Evet".
Hazret: **"Ali Bin Ebu Talib´in muhabbeti bir ağaçtır, onun aslı cennette, dalları ise dünyadadır. Her kim dünyada o dallardan birine tutunursa, o şahısı cennete çeker. Ve Ali Bin Ebu Talib´in düşmanlığı bir ağaçtır ve onun kökü cehennemde, dalları ise dünyadadır. Her kim o dallardan birine tutunursa onu cehenneme çeker"** dedi.
Resulullah: **"Rabb´imin, Hz. Ali´ye inayet ettiği 5. şeyi de bilmek ister misin?"** diye sordu.
Arap: "Evet, ey Allah´ın Resul´ü" dedi.
Hazret´i buyurdular: **"Kıyamet günü benim için; arşın sağ tarafında Hz. İbrahim´e yine arşın sağında bir minber karar kılınacaktır. Sonra keramet tahtı diye maruf olan yüksek ve nurlu bir minber benim ile İbrahim arasına kurulacak. Ben ve İbrahim kendi minberimizde amcam oğlu Ali ise keramet minberine oturacaktır, bir dostun iki yar arasında olması ne güzeldir. Öyle ki ondan daha güzelini hiç bir göz görmemiştir"** dedi.
Daha sonra Hz. Resulullah: **"Ey arap! Ali´yi sev zira onun sevgisi hak ve sabittir. Allah onu seveni sever. Ali Benim ile aynı sarayın içinde olacaktır"** diye buyurdular .
Bu sırada arap şöyle dedi: "Ben Allah´a, onun Resul´üne ve amcan oğlu Ali´ye itaat edeceğim" dedi. (El-fezail: s. 147 Bihar-ul Envar: c.40 s.46 Medinet-ul Meaciz: c.2 s.363)

Ebu said Hudriy rivayet etmektedir ki;

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, ashaptan bir grupla kumsal bir çölde oturmuşlar ve O Hazret ashabına bir şeyler buyuruyordu. O sırada Hazret´in gözü bir çok toz ve toprağı savuran ve gitgide yakınlaşan bir hortuma takıldı.
O hortum gelip Allah´ın Resul´lünün önünde durdu ve onun içinde olan bir şahıs Hazret´e selam verip arz etti: "Ey Allah´ın Resul´ü! Ben bir kabilenin elçisiyim ve size sığınıyorum, bizi koruyun ve sizden birini bizim halimizi yakın görmesi için gönderin.
Zira o toplumdan bazıları bizlere zulüm etmekte ve kendi hadlerini aşmaktalar. Sizin bir temsilciniz gelerek bizim ile onlar arasında Allah´ın emri, Kur´an´ın hükmüyle hakimlik etsin.
Ben tarafınızca görevlendirilen şahısı Allah tarafından beklenilmeyen bir hadise meydana gelmediği takdirde, yarın size geri getireceğime dair söz veriyorum" dedi.
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam ondan; ´kim ve hangi kabileden´ olduğunu sorduğun da şöyle cevap verdi: "Ben Erfetet bin Şemrağ´ım ve mümin cinlerden olan Beni-y Kağ kabilesindenim. Bizler önceden bir grup akrabalarımızla men edilinceye kadar size gelen vahiylere kulak asıyorduk. Allah-u Teala Sizi Peygamber´liğe seçtikten bu zamana kadar biz Sizin risaletinize iman getirip, sizi tasdik edip, söylediklerinizi kabul ettik. Ancak cinlerden bir grup bizimle muhalefet edip eski inat ve kafirliklerinde kaldılar. Onlar sayı ve güç bakımından bizden üstün olduklarından

dolayı bütün sulara ve meralara hakim olup bu işleriyle bize ve hayvanlarımıza büyük hasarlar verdiler.
Şimdi sizden birisini benim ile gelerek aramızda hükmetmesi için görevlendirmenizi rica ediyorum" dedi.
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdular: **"Yüzündeki perde ve nikabı çek ki hepimiz seni asıl şeklinle görelim"** dedi.
O yüzündeki nikabı kaldırdığında tüyleri çok, kafa tası uzun ve geniş, gözleri kafa tası beraberinde uzamış, gözbebeği küçük ve dişleri vahşi hayvanların dişine benzer biri oldu- ğunu gördük. O sıra Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam ondan göndereceği şahısı yarın geri getireceğine dair söz aldı.
Ebu Bekir kaufeye dönerek buyurdular: **"Bizim bu kardeşimiz Erfetet ile git, onların kabilesini yakından gör, onların bu müşküllerin de iyice teamül edip aralarında hükmet"** dedi.
Ebu Bekir: "Ey Allah´ın Resul´ü! Onlar nerede yaşamaktalar?"
Hazret: **"Yerin altında".**
Ebu Bekir: "Ben yerin altına nasıl inebilirim? Onların dillerini bilmediğim halde aralarında nasıl hükmedebilirim" gibi bahanelerle Hz. Resullullah´ın buyruğunu reddetti .
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, Ömer Hattab´a seslenip buyurdular: **"Sen bununla git"** dedi. Ancak o da aynen arkadaşı ebu bekirin cevabını iade edip Resulullah´a red yanıtı verdi.
Bunun üzerine Resulullah, Osman Bin Affan´a aynı teklifde bulundu, Osman´da en kısa yoldan Resulullah´ın teklifini red etti.
Hz. Resulullah, Hz. Ali Aleyhisselam´a yönelip şöyle buyurdular: **"Ey Ali! Sen kardeşimiz Erfetet ile git, onların kavmini yakından gör ve aralarında hükmet"** dedi.
Velayetin Şah-ı Hz. Ali Aleyhisselam derhal kalktı, kılıcını kuşanıp Erfetet ile yola koyuldu. Salman ve Ebu Said onların peşine yürümeye başladı ve dediler ki: "Biz onlarla bir dereye varıncaya kadar yürüdük.
Hz. Ali Aleyhisselam o derenin ortasında bize bakarak buyurdular: **"Allah size hayırlı mükafatlar versin, buradan geri dönün"** dedi.
Biz orada durmuş ve bakınıyorduk, aniden yerin yarıldığını onların içine girdiğini ve daha sonra yerin kapanarak eski haline döndüğünü gördük. Biz Hz. Ali Aleyhisselam´ın haline çok üzgün bir şekilde geri döndük.
Ertesi sabah Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam cemaetle ibadetten sonra Safa dağına gelip oturdu, ashabıda O Hazret´i çevreleyip oturmaya koyuldular.
Gün yükselip saatler ilerledikçe bütün gözler Hz. Ali Aleyhisselam´ın dönüşünü bekliyordu ama O gecikmişti.
Münafıklardan bir grup kendi aralarında; "Erfetet adlı cin Resulullah´a hile etti ve onu kandırdı, böylelikle bizi Ali´den kurtarmış oldu, artık Muhammed bize karşı amcası oğlu Ali´yle övünemeyecek" diye büyük bir keyifle fısıldaşıyorlardı.
Derken ibadet vakti geldi ve O Hazret öğlen Allah´a secde kılıp tekrar geri döndü ve Safa dağının üstünde oturup beklemeye koyuldu.
Fazilet vakti geldiğinde tekrar gidip duaya durdu ve geri döndü. Yavaş yavaş herkes ümidini kesmiş münafıklar alaycılık ve yadırgamalarına zahir (açıktan açığa) başlamışlardı. Hz. Ali öldürülmüştür diye bayram ediyorlardı, zira Hz. Ali Aleyhisselam´ın gelişi o kadar gecikmişti ki artık O´nun geri dönmeyeceğine tahmin etmişlerdi. Hz. Resulullah ise aşırı derecede hem çok üzgün hemde çok ağlıyordu. Bu

esnada yeryüzü yarıldı ve Hz. Ali Aleyhisselam´ın kalbe güzellik veren cemali elindeki kılıcından kan damlar bir halde göründü, Erfetet´de onun yanındaydı. Allah´ın Resul´ü, Hz. Ali´yi görünce yerinden kalkıp O Hazret´i koşarak kucakladı, alnından öptü.
Buyurdular: **"Neden bu zamana kadar geciktin?"**
Hz. Ali Aleyhisselam cevabında: **"Erfetet ve dostlarına zulüm etmiş ve onları haklarından mahrum bırakmış bir çok yaratıkla karşılaştım. O grubu şu üç şeye davet ettim ki onlar kabul etmekten çekindiler. Dedim ki; Allah ve onun Resul´üne iman getirin, kabul etmediler. Dedim; Cizye, diyet bedel ödeyin, kabul etmediler. Onlardan Erfetet ve dostlarıyla anlaşmalarını ve gasp ettikleri mera ve suları geri vermelerini istedim ancak yine kabul etmeyince kılıcımı çekerek onlarla savaş ettim ve onlardan sayıları 800 bine ulaşan bir grubu öldürdüm. Geri kalanlar durumun böyle olduğunu görünce aman ve barış istediler. Sonra iman getirdiler ve bir birleriyle kardeş olup aralarında ki husumet, düşmanlık son buldu. Bu saate kadar onların arasındaydım ve onların bazı işlerini hallediyordum"** dedi.
Daha sonra Erfetet: "Ey Allah´ın Resul´ü! Allah size ve kardeşiniz Ali´ye büyük mükafatlar versin diye arz edip sevinçle geri döndü". (Bihar-ul Envar: c.39 s.168 Hilyet-ul Ebrar: c.2 s.98 Uyun-ul Mucizat: s.37-39 Fezail-i İnbi Şazan: s.60)

AZRAİL BOŞUNA GELMESİN YETER

Ulu Tanrım sana olan sevgimi
Senden başkaları bilmesin yeter
Bu canımı sana kurban adadım
Azrail boşuna gelmesin yeter

Yoldum saçlarımı hep tutam tutam
Dert bir değil hangi birin anlatam
Sanki yaşayan bir ölüyüm zaten
Düşmanlar halime gülmesin yeter

Dert kalmadı bu bağrıma girmeyen
Dost kalmadı hatırımı kırmayan
Ömrüm boyu bana değer vermeyen
Ölürsem üstüme gelmesin yeter

Sele verdim gözlerimin yaşını
Vura vura harap ettim döşümü
Düşmanlarım eyemedi başımı
Dostlar ayağımı çelmesin yeter

Bu zalim kaderi bilmem ki niğdem
Kanlı yaşla doldu şu iki didem
Başım alıp diyar be diyar gidem
Kimseler izimi bulmasın yeter

Zalimler mazluma zulüm ediyor
Temiz toplum iyi nesil bitiyor

Dünyanın durumu kötü gidiyor
Dünya kahpelere kalmasın yeter
Çilem tümen tümen dert alay alay
Talihim başıma oldu miralay
Şimire yezide pes etmem kolay
Yolun yezidleri olmasın yeter

Dayan be yüreğim az kaldı dayan
Neler çektiklerim Allah´a ayan
Bizi bu hallere düşürüp koyan
Sürünsün sürünsün ölmesin yeter

Dünya kaldı köpeklere kurtlara
Kahpe doldu vatanlara yurtlara
Çare yoktur böyle zalim dertlere
Daha bundan beter olmasın yeter

Beni yanıltmadı bunca hislerim
Göz yaşıyla yanağımı süslerim
Her gün yüze gülen sahte dostlarım
Ok atıp sinemi delmesin yeter

Kerbela´dan beri kara yastayım
Şah Hüseyin´le yaralandım hastayım
Hakk ile halk arasında postayım
Kimse bana engel olmasın yeter

Bu dünyadan gelip geçti niceler
Kimi sefa sürdü kimi bocalar
Ehlibeyt düşmanı dede hocalar
Cenaze namazım kılmasın yeter

Ehlibeyt dostunun derdi biter mi
Yanmayan yürekte duman tüter mi
Virane bahçede bülbül öter mi
Dost bağının gülü solmasın yeter.

Çoğu zevk alıyor hep bana çatıp
Bin türlü yalanı dolana katıp
Sahte dostlar bana iftira atıp
Boşuna günahım almasın yeter.

Ali Sefa´m der ki mazlumlar gülsün
Kanlı göz yaşlarım birazcık silsin
Muhammed Mehdi´yi salıver gelsin
Daha artık fazla kalmasın yeter.

İbni Mehran Abdullah bin Abbas, Allah´u Teala´nın şu buyruğundan sorduğunda; (Ve şüphe yok ki biz, saf-saf dizilmişiz elbet - ve şüphe yok ki biz mabudumuzu tenzih ederiz elbet - Saffat 165,166)

İbni Abbas dedi: Biz Hz. Resulullah´ın huzurundaydık. Hz. Ali Aleyhisselam yanımıza geldi. Hz. Resulullah onu görünce yüzüne tebessüm ederek buyurdular: **"Merhaba ey Adem´den 400 bin yıl önce yaratılan".**

Ben arz ettim: "Ey Allah´ın Resul´ü! Acaba evlat babasından önce mi dünyaya geldi?"

Hazret buyurdular: "Evet, Allah´u Teala Beni ve Ali´yi Adem´den 400 bin yıl önce yarattı. Şu şekilde ki; hiç bir şey yaratılmadan Allah kendi Kudret nurunda bir nur yarattı ve onu ikiye bölüp yarısından Beni, diğer yarısından Hz. Ali´yi yarattı. Daha sonra alemi meydana getirdi ve varlıkları yarattı. Zulmet ve karanlıkları benim ve Ali´nin nuruyla aydınlattı. Sonra bizi arşın iki tarafına yerleştirip melekleri yarattı ve biz Allah´ı zikredip onu yegane olarak andık. Melekler bizden zikri ve Allah´ın birliğini öğrendiler. Ezelden beridir Allah´ın ilminde olan bir şey Benim ve Ali´nin dostlarının azap edilmeyeceği ve bize düşman olanların cennete giremeyecekleridir.

Bilin ki; Allah´ın ellerinde sim ve gümüşten içinde hayat ve firdevs suyuyla dolu ibrikler olan melekleri vardır. Hz. Ali´nin muhiblerinin tertemiz, takvalı, mümin ve Allah´ın tevfıkine mahzar olmuş anne ve babaları vardır. Ne zaman onlardan birisi sofraya oturmak istese veya Allah rızası için Ehlibeyt aşkına ibatete başlıyacak olsa, ellerin de cennetten ibriklar olan melekler gelerek o canların ellerine su dökerler, içmek istediği kaba o cennet sularından karıştırırlar, yedikleri yemeklere katar ve bu vesile ile nasıl bir bitki toprakta yeşerip gelişiyorsa, onun kalbindede iman yeşererek goncalanır. Onlar Rabb´leri, Ben, Hz. Ali, kızım Fatıma, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin ve onun pak evlatları olan İmam´lar tarafından apaçık delile sahiptirler".

İbni Abbas arz etti: "Ey Allah´ın Resul´ü! İmam´lardan maksadınız kimlerdir?"

Buyurdular: **"Babaları Hz. Ali olan Benim 11 evladımdır"** dedi ve daha sonra devam etti: **"Hz. Ali´nin muhabbet ve sevgisini iki şeye yani cennete giriş ve cehennemden kurtuluşa sebep kılan Allah´a hamdolsun".**

(Tefsir-i Burhan: c.4 s. 39 Hilyet-ul Ebrar: c2s.ll Bihar-ul Envar: c.24 s.88 Te'vil-ul Ayat: c.2 s. 501)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyuruyorlar;

Allah´u Teala dördüncü gökyüzünde 400 bin melek, beşincisinde 500 bin melek yaratmıştır. Yedinci gök yüzünde öyle bir melek yaratmıştır ki onun başı ilahinin arşı altında, ayakları ise yerin altındadır.

Aynı şekilde Allah´ın yarattığı ve sayıları sürülerce olan melekler vardır, onların yemek ve içmekleri, Hz. Ali Bin Ebu Talib´e salavat göndermek ve onun muhip ve dostlarına tövbe ve istiğfar etmekten başka hiç bir görevleri yoktur.

(Bihar-ul Envar: c. 76 s.349 Gayat-ul Meram:s. 19 Mi ete Menkabet.s.163)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, Allah´u Teala´nın şöyle buyurduğunu, buyurmuştur;

Eğer bütün insanlar Hz. Ali Bin Ebu Talib´in velayetinde toplanmış olsalardı, asla cehenne- mi yaratmazdım. (Emaliy-i Seduk: s.523 Bıhar-ul Envar.- c.39 s.247)

İbni Abbas´tan şöyle nakilolunur;

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´a arz ettim: "Acaba cehennem ateşinden kurtula- bilmek için her hangi bir izin veya belge gerekiyor mu?"

Hazret: **“Evet”** diye buyurdu.
Ben: “O nedir” diye sordum.
Hazret cevabında buyurdular: **“Ali Bin Ebu Talib´in muhabbet ve sevgisi”** dedi.
(Menakibi îbni Şehrî Âşub: c.2 s.156 Bihar ul Envar: c.39 s.202)

Enes Bin Malik, Hazret´i Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu rivayet eder;

Hz. Ali Bin Ebu Talib´in muhabbet ve sevgisi öyle bir iyilik ve sevaptır ki hiç bir kötülük ona zarar veremez. O´nun buğz ve düşmanlığıda öyle bir günah ve kötülüktür ki hiç bir amel ve sevap ona fayda etmez.
(Menakibi Harezmi: s.75 Misbah-ul Envar: s. 127 Yenabi-ul meveddet: s,91)

İbni Abbas´tan, Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın şöyle buyurdukları naklolunur;

Her kim Allah´u Teala´nın onun için bütün sevap ve güzellikleri toplamasını istiyorsa, Hz. Ali Bin Ebu Talib´i ve onu sevenleri severek onun düşmanlarına düşman olsun.
(Emaliy-i Seduk s.560 Bihar-ul Envar: c.39 s.247 Beşaret-ul Mustafa: s. 150)

Hz. İmam Bakır Aleyhisselam, yüce babalarından Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın şöyle buyurduklarını buyurur;

Her kim sırat köprüsünden şiddetli bir rüzgar misali hızla geçmek, sorgusuz sualsiz cennete girmek istiyorsa, Benim ümmetim arasındaki vasim, velim ve halifem olan, Hz. Ali Bin Ebu Talib´in velayetini kabul etsin. Ve her kim cehenneme gitmek istiyorsa O´na düşman olup O´nunla alakasını kessin.
İzzet ve celalime ant olsun, O ilahinin girilmesi gereken rahmet kapısıdır ki, ondan yüz çeviren asla hedef ve maksadına ulaşamaz. O hidayetin dosdoğru yoludur ve O Allah´ın kıyamet günü velayetinden sorduğu kimsedir.
(Emaliy-i Seduk: s.363 Bihar-ul Envar: 38 s.97)

İbni Abbas, Hz. Resullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın, Hz. Ali Aleyhisselam´a şöyle buyurduklarını rivayet eder;

Ey Ali! Cebrail bana gözleri aydınlatıp kalbe sevinç veren bir haber getirdi ve Rabb´imin şöyle buyurduğunu söyledi; ´Rabb´in sana selam edip buyuruyor ki, Ali hidayet önderi, karanlıkların ışık saçan çırağı, Benim yeryüzüne hüccetim, en büyük sadık dosttum, velayet mülkümün sahibi, Haydar-ı Kerrar´ımdır.
Ben İzzetime ant içtim ki, O´nun ve O´ndan sonraki velilerimin velayetini kabul edip Onların emrine uyanları cehennem ateşine atmayacağım. O´nun ve O´nun evlatlarından olan velilerimin velayetini terk edip, emirlerine uymayanları ise cennete bırakmayacağım.
Ve bu Benim kesinleşmiş ve geri dönülmez sözümdür ki Ben cehennemin bütün tabakalarını O´nun velayeti kabul etmeyenlerle, cennet ve onun yüce tabakalarını ise O´nun dost ve muhipleriyle dolduracağım´.
(Mie´te Menkabet: s,57 Bihar-ul Envar: c.27s.113 Gayet-ul Meram: s.45)

Hz. Emirulmü´minin Ali Aleyhisselam buyurmuşlardır;

Ant olsun Allah´a, Hz. Resulullah kendisinden sonra beni ümmetinde halife olarak bıraktı. Ben Resulullah´tan sonra Allah´ın insanlara hüccetiyim. Benim velayetim yeryüzündekilere vacip olduğu gibi gökyüzü ehline de vaciptir, gerçekten de melekler

bizim faziletlerimizi zikretmekte ve Allah bu zikri onlardan tasbih ve takdis olarak kabul etmektedir.
Ey insanlar! Doğru ve kemale giden yola ulaşmak istiyorsanız beni takip edin, sapıklığınıza sebep olacak sola veya sağa yönelmeyin.
Ben sizin Peygamber´inizin vasisi ve onun yerini almış halifesiyim. Ben müminlerin emiri, onların hakimiyim ki muhiplerim cennete doğru, düşmanlarımı ise cehenneme doğru götüreceğim. Ben Allah´a düşman olanların intikam kılıcı, dostlarının ise rahmetiyim. Ben Resulullah´a ait Kevser suyunun sahibi, O´nun bayraktarı ve şefaat makamına malik olanım. Ben Hasan, Hüseyin ve onun 9 evladı olan Allah´ın İmam´larının atasıyım. Velayet nurları İmam´ları ve onun yeryüzünde mahlukatının hüccetleriyiz. (Mie'te Menkabet: s. 59 gayet-ul Meram: s. 18-45)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdular;

Ey Ali! Allah´ı Sen´den ve Ben´den başka kimse tanımadı, Beni Allah´tan ve Sen´den başkası tanımadı, Seni Allah´tan ve Ben´den başka kimse tanımadı.
(Te'vil-ul Ayat; c.1 s.221 Meşarîg-ul Envar: s.ll2 Medinet-ut.Meaciz: c.2 s.663)

Ebu Hureyre nakletmektedir ki;

Adamın biri Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın huzuruna müşerref olarak arz etti: “Ey Allah´ın Resul´ü! Filan şahıs az bir sermayeyle deniz yoluyla Çin´e gitti ve çok kısa bir sürede çok fazla bir kar ile geri döndü ve bu yüzden bütün yakınları ve dostları onu kıskandılar” dedi.
Hazret buyurdular: **“Dünya malı her ne kadar çoğalsa sahibine zahmetten başka bir şey vermemektedir, servetini Allah yolunda sarf edenlerden gayrı kimselere gıbte etmeyin. Acaba size çok az bir sürede söylediğin kimseden çok daha fazla kar eden ve hedefine zahmetsiz varan ve kazandıkları Allah´ın arşında saklanan kimseden size haber vermemi ister misiniz?”** dedi.
Arz ettiler: “Ey Allah´ın Resul´ü! O kimseyi bize tanıt”.
Buyurdular: **“Şu gelen şahısa iyice bakın”.**
Biz baktığımızda Ensar grubundan olan bir şahısın geldiğini gördük ki üzerinde eski bir elbise vardı ve kılığı çok dikkat çekici değildi.
Hazret buyurdular**: “Eğer Allah´ın bu kulundan gök yüzüne yükselen sevabı, bütün gökyüzü ve yeryüzü ehli arasında bölüştürseler, her birine en az cennete girmeye yetecek kadar olan sevap ve günahlarının bağışlanması, cennete girmeleri için vesile olan sevabı vardır”** dedi.
Ashap şaşırarak arz ettiler: “Ey Allah´ın Resul´ü! O hangi ameli yaptı?” diye sordular.
Buyurdular: **“Kendisinden sorun”** dedi.
Daha sonra herkes o şahısa doğru yönelip dediler: “Ey Allah´ın kulu! Allah Resul´ünün senin için söyledikleri sana hoş ve tatlı olsun, bu gün bu kadar sevap getirecek ne yaptın?”
O: “Bir şey yaptığımı zannetmiyorum, bir işimi halletmek kastıyla evden çıktım ama geç kaldığımı ve onu halledemeyeceğimi düşündüğümden kendi kendime dedim ki en iyisi gidip Hz. Ali Aleyhisselam´ın mübarek yüzüne yüreğimin sevgisi ile bakayım ondan Hakk kelamları dinliyeyim dedim. Zira benim için ´Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın ve Hz. Ali´nin yüzüne bakmak ibadettir´ diye buyurduğunu duymuştum” dedi .
Bu sıra Hz. Resulullah buyurdular: **“Evet ant olsun Allah´a ibadettir, hem de çok değerli bir ibadet. Ey Allah´ın kulu! Sen bir kaç dinar kazana bilmek için çıkmıştın ama onu yapamadığından Hz. Ali´ye olan muhabbet ve sevginden**

ötürü gidip O´nun yüzüne baktın, gerçektende bu senin için dünya büyüklüğünde, kırmızı altının olması ve onu Allah yolunda infak etmenden daha hayırlıdır.
Bil ki; O´nu görmek niyetiyle giderken attığın her bir adıma, aldığın her bir nefese kıyamet günü bin kişiye şefaat edebilirsin ve Allah senin onlar hakkındaki şefaatini kabul eder" dedi. (Emaliy-i Seduk s.443 Bihar-ul Envar: c.38s.l97 Beşaret-ul Mustafa s 57 Te'vil-ul Ayat: c.2 s.866)

HZ. FATIMA-TI ZEHRA ALEYHİSSELAM ANNEMİZİN FAZİLET DENİZLERİNDEN BİR DAMLA

Velayet nuru Hz. Ali (s.a.v) ile Hidayet nuru Hz. Fatıma Zehra (s.a.v.) Anne´miz tasaffuf ilminden gönül sohbeti yaparlarken, Hz. Resulullah (s.a.v.) efendimizde kulak misafiri oluyor.
Hz. Ali diyor ki: **"İki cihandada ben Şah´lar Şah´ıyım".**

Hz. Fatıma-tı Zehra´ya diyor ki: **"İki cihanda da Şah´lar Şah´ının yari benim, Velayet nuru Ali´nin alnındaki zöhre yıldızıda benim, 11 İmamet nurunu doğuran İmam´ların Anne´si de benim".**
Hz. İmam Ali diyor ki: **"İnayet nuru İmam-ı Hasan ile Rahmet nuru Şah İmam-ı Hüseyin´nin iki cihanın ay ve güneşinin atası benim".**
Hz. Fatıma-tı Zehra´da diyor ki: **"O ay ile günüşin Anne´side benim".**
Hz. Ali diyor ki: **"Ben Hz. Resulullah´ın (s.a.v.) kardeşiyim".**
Hz. Fatıma-tı Zehra´da diyor ki: **"Hz. Resulullah´ın gönül goncasıda benim. Ben Allah´ın galip arslanı Haydar-ı Kerrar İmam-ı Keremmullah Ali´nin gönül sultanıyım".**
Hz. Ali diyor ki: **"Ya Fatıma, sıratel müstakıym benim".**
Hz. Fatıma-tı Zehra´da diyor ki: **"Sıratel müstakıym´min nurlu yolunu aydınlatan nurdan güneşte benim".**
Hz. Ali diyor ki: **"Firdes ala´da ki Kevser suyu benim".**
Hz. Fatıma: **"O Kevser suyunun pınarı da benim".**
Hz. Ali diyor ki: **"Hz. Adem´in iskelet çamurunu ben yoğurdum".**
Hz. Fatıma´da diyor ki: **"Tüm melekler Hz. Adem´e secde etti, meleklerin başı Adem´in önünde eğildi, Hz. Adem ise bana secde etti, Adem´in başı benim önümde eğildi".**
Hz. Ali diyor ki: **"Hz. Allah iki cihanı yarattığında ona nahşi ben vurdum".**
Hz. Fatıma´da cevaben diyor ki: **"Ya Ali nahşi vurduğun elindeki kalem Ben´dim".**
Hz. Ali diyor ki: **"Hz. Allah beni Velayet nuru olarak hikmet üstü halk eyledi".**
Hz. Fatıma-tı Zehra Anne´de diyor ki: **"Cenabı Hz. Allah Hidayet nuru olarakta beni hikmet üstü halk eyledi".**
Hz. Ali diyor ki: **"Ben iki cihanda da Emirulmü´minin"** (erkek ve kadınların şefaatkanıyım).
Hz. Fatıma´da diyor ki: **"İki cihanda da ben Emirulmüslü´minin"** (kadın ve erkeklerin şefaatkanıyım).
Hz. Ali diyor ki: **"Hz. Allah Habibi Muhammed ile Beni aynı nurdan yarattı".**
Hz. Fatıma diyor ki: **"Hz. Allah sizin ikinizide benim nurumdan halk eyledi".**
Hz. Muhammed ile Hz. Ali gülüşerek, Hz. Fatıma Anne´yi kutladı ve gözlerinden öptüler.

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam masum babalarından, onlar Hz. Resulullah´tan şöyle rivayet ederler;

Kıyamet günü Hz. Fatıma Aleyhisselam onu ve evlatlarını sevenler ve takipçileri hakkında şefaat edecektir. Allah-u Teala onun şefaatini kabul ederek O´nu ve evlatlarını sevip itaat edenlerin hepsini cennete gönderecektir.
(Misbah-ul Envar: El-Katra 2 s4ll)

Hz. Fatıma Aleyhasselam buyurmuşlardır;

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam bana şöyle buyurdular: "Ey Fatıma! Sana selam gönderen herkesi Allah-u Teala bağışlayacak ve onu cennette Benim derecemde karar kılacaktır. (Misbah-ul Envar: s.227 El-Kafi; c.1 S.460 Bîhar-ul Envar: c.100 s. 194 Mustedrek-ul Vesail: c.1O s.211.

Cabir bin Abdullah Ensari şöyle rivayet etmektedir;

Gerçektende Allah-u Teala bir grup melekleri, Hz. Fatıma Aleyhisselam´ı korumak için dört bir yanını kuşatıp, bu melekleri korumaları için görevlendirmiştir. Onlar Fatıma

yaşadığı sürece onunla birlikte, şehadetinden sonra ise mübarek kabri başında O Hazret´e hizmet edeceklerdir. Melekler ona babasına eşine ve imamet mülkünün sahibi yüce evlatlarına hep selavat ve selam göndereceklerdir.
Hz. Resulullah şöyle buyurmuştur: **"Şehadetimden ve dünyadan gittikten sonra Beni ziyaret eden kimse, Beni hayatımda ziyaret etmiş gibidir. Fatıma´yı ziyaret eden, Beni ziyaret etmiş, Hz. Ali bin Ebu Talib´i ziyaret eden Fatıma´yı ziyaret etmiş, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin´i ziyaret eden Hz. Ali´yi, O´nları ziyaret eden ise Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin´i ziyaret etmiştir. Velhasıl Hz. Ehlibeyt´i ziyaret eden Allah-u Teala´yı ziyaret etmiş olur".**
(Besaret-ul Mustafa: s. 139 Bihar-ul Envar: c.100 s,122)

İbni Abbas Nakletmektedir ki;

Kadınların efendisi Hz. Fatıma Aleyhisselam dünyaya geldiğinde, onun nuruyla bütün yeryüzü aydınlandı. Öyle ki O Hazret´in bedenimden yayılan nur bütün çölleri ve dağları aydınlattı. Melekler yeryüzüne inip kanatlarını doğuda ve batıda açtılar, O´na değerli çadırlar, perdeler asıp gökyüzü gölgeleriyle, Mekke ehlini O Hazret'in nurundan medhuş ettiler.
O gün Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, Hz. Hatice Aleyhisselam´ın odasına gelip ona şöyle buyurdular: **"Ey Hatice! Mekke kadınlarının senin bu halinde yardımına gelmemelerine ve seni yalnız bırakmalarına üzülme! Zira bu gün cennet kadınlarından bir grup inerek sana yardım edeceklerdir"** dedi.
Bu sırada çehreleri neşeli, güzel gözleri olan ve güzel kokuları bütün Mekke´yi saran ve önlerinde bir nurun hareket ettiği kadınlar gökyüzünden indiler. Onlar Hz. Hatice´ye selam verip onu en güzel şekilde müjdelediler.
Öyle ki onların her biri Hz. Hatice´nin doğumu için ona yardım ettiler. Hz. Fatıma Aleyhasselam dünyaya geldiğinde, o cennet kadınlarından biri Hazret´ten konuşmasını rica etti: **"Ey Şehidler Anne´si, meleklerin secdeğahı Fatıma-tı Zehra konuş"** diye niyazda bulundu.
O Hazret mübarek dudaklarını hareket ettirip dedi: **"Ben Allah´tan başka bir ilah olmadığına, babam Muhammed´in onun elçisi olduğuna, eşim Ali bin Ebu Talib´in vasilerin serveri ve önderi olduğuna ve çocuklarımın Hz. Resullullah´ın üstün ve önder torunları olduğuna şehadet ederim".**
Daha sonra yüzünü o kadınlara çevirip her birine isimleriyle hitap edip selam verdi. Onlar yanlarında getirmiş oldukları bir lehenle dünyaya gelen o çocuğu Kevser suyuyla yıkayıp, cennet havlularıyla kuruttuktan sonra güzel kokular sürdüler. Evet, O Hazret´in doğumunda Hur-ul Ayn birbirlerini müjdelediler. Gökyüzünde öyle parlak bir nur zahir oldu ki melekler önceden onun gibisini görmemişlerdi.
Daha sonra o kadınlar Hz. Fatıma Aleyhisselam´ı, Hz. Hatice´ye verip şöyle dediler: **"Hatice! tertemiz pak ve pakize olan bu çocuğu al, O ve soyu senin için çok mübarek ve bereketlidirler"** dediler.
Bu olaydan sonra gökyüzünden inen o cennet kadınları Allah´ın tasbih ve senasını eder bir şekilde gökyüzüne yükseldiler.
Hz. Fatıma Aleyhasselam bir günde diğer çocukların bir ayda, bir ayda diğer çocukların bir yılda geliştiği gibi gelişiyordu.
(El Sakibu fil Menakip: s.286 El-Katra; c.2 s.418-420)

Salman pak şöyle rivayet eder;

Hz. Resululah Sallallah-u Aleyhisselam´ın şahadetinden sonra evimden çıktığım bir gün Hz. Ali Aleyhisselam´ı gördüm.

Hazret bana şöyle, buyurdular: **“Ey Salman! Hz. Resulullah´ın şehadetinden sonra bize sitem ve cefa ettin”.**
Arz ettim: “Benim habibim, ey Emirulmü´minin! Siz daha iyi bilirsiniz ki Hz. Resulullah´ın dünyadan gitmesinden duyduğum üzüntü ve hüzün nedeniyle sizi ziyaret etmekte tembellik edip geri kaldım”.
Hazret buyurdular: **“Ey Salman! Hz. Fatıma´nın evine git zira o seni görmek ve sana Allah tarafından cennetten gönderilen bir hediye vermek istiyor”.**
Salman diyor ki; Arz ettim: “Ey Emirulmü´minin! Cennetten olan hediye Allah´ın Resul´ünün şehadetinden sonra Hz. Fatıma Aleyhassellam´a mı kaldı”.
Buyurdular: **“Evet”.**
Ben hızlı bir şekilde Hazret´i Fatıma Aleyhasselam´ın evine doğru yola koyuldum. Kapıyı çaldığımda O Hazret´in hizmetçisi Fizze kapının arkasına gelip, bana içeri girip Hazret´in huzuruna müşerref olabilmem için izin verdi. O Hazret´in huzuruna vardığımda ebasını başına çekmiş ve her tarafını kapatmış olarak gördüm.
Hazret beni gürünce buyurdular: “Ey Salman! Otur ve sana söyleyeceklerim hakkında iyi düşün. Bil ki! Ben dün gece burada oturmuş Hz. Resulullah´ın şehadeti ve dünyadan gitmesini düşünüyordum, kalbimi büyük bir hüzün ve acı sardı, ben evin kapısını kendi ellerim ile kapatmama ve kimsenin onu açmamasına rağmen kapının kendiliğinden açıldığını, dört tane kadının bana doğru geldiklerini gördüm, onlar o kadar güzeldi ki dünyada asla onlar gibisini görmedim. Yanıma geldiklerinde ben onları tanımadığımı izhar edip onlardan Medine´li mi yoksa Mekke´li mi olduklarını sorduğumda şöyle dediler; ´biz ne Medine´li ne de Mekke´liyiz, hatta yeryüzünden bile değiliz. Biz Hur-ul Ayn´lardanız. Ey Allah Resul´ünün kızı! Allah-u Teala bizleri babanız Resulullah´ın şehadetinden dolayı teselli vermemiz için sana gönderdi´. Ben onlardan birine yönelip ismini sorduğumda dedi; ´İsmim Zurre´dir. Neden Zurre diye adlandırıldın? Dedim. Dedi; ´Zira ben baban Resulullah´ın ashabından olan Ebuzer Gaffar´i İçin yaratıldım´ dedi.
Diğerinden ismini sorunca dedi; ´İsmim Selma´dır. Dedim; neden Selma? Dedi: ´Hz. Resulullah´ın yarani olan Salman Pak için yaratıldım´. Bir diğerinden ismini sorduğumda dedi; ´Benim ismim Mekdude´dir.
Neden Mekdude diye adlandırıldığını sorunca dedi; ´bende Hz. Resulullah´ın sahabesi Mikdat bin Esved Kindi için yaratıldım´.
Ben dördüncüsünün ismini sorunca dedi; ´Benim de ismim Emare´dir. Neden isminin Emare olduğunu sorunca; ´Hz. Resulullah´ın vefalı yareni Emmar bin Yasir için yaratıldım´ dedi. Daha sonra bana bir hediye verdiler, ben o hediyenin bir bölümünü senin için sakladım” diye anlattı.
Salman diyor; Hz. Fatma-tı Zehra Aleyhisselam içinde epey büyük, kardan daha beyaz ve moşkdan daha güzel kokulu hurma dolu beyaz bir kab getirerek, o hurmalardan on tanesini bana inayet ettiler, ben onları nasıl taşıyacağımı bilmiyordum.
Daha sonra Hazret bana şöyle buyurdular: **“Akşam iftarını bu hurmalarla aç ve yarın çekirdeklerini bana getir”.**
Salman diyor; Ben O Hazret´in huzurundan izin isteyip ayrılıp evime doğru yola koyuldum. Yol esnasında her kime ve Resulullah´ın hangi ashabıyla karşılaştıysam hepsi dediler ki: “Ey Salman! Senden gelen bu güzel moşk kokusuda nedir?”
Ben yanımda bir şey olduğunu onlardan gizledim, iftar vakti o hurmalarla iftar ettim ama onların hiç birisinde çekirdek yoktu.

Ertesi gün Hz. Fatıma Aleyhisselam´ın huzuruna müşerref olup arz ettim: "Ey Allah Resul´ünün kızı! O hurmaların çekirdeğini getirmemi istemiştiniz ama hiçbirinde çekirdek yoktu".
O Hazret tebessüm ederek (kendisi Hz. Resulullah´ın şehadetinden o güne kadar tebessüm etmemişlerdi) buyurdular: **"Ey Salman! Bu hurmalar Allah-u Teala´nın cennette benim için diktiği ağaçtandır. O ağacı Babam Resulullah´ın bana öğretmiş olduğu duayla dikmiştir, ben her sabah ve her akşam o duayı okumaktayım"** dedi.
Arz ettim: "Ey benim mevlam! O duayı bana öğretin".
Buyurdular: **"Allah´ı senden hoşnut olarak mülakat etmek, hiç bir zaman şeytanın sana vesvese vermemesi ve onun zararından korunmak istiyorsan bu duayı sürekli oku".**
Arz ettim: "O dua nedir?"
Buyurdular: **"Bismillahirahmanirrahiym, bismilahin nur, Bismillahi nurun nur, bismillahi nurun ela nur, bismillahilleziy huve mudebbir-ul umur, bismillahilleziy ğelegen nure minen nur, elhemdulillahilleziy geleğen nure minen nur ve enzelen nure elettur, fiy kitabin mestur, fiy riggin menşur, vel beytil me´mur, vessegfil merfu, Vel behr-il mescur, bi gederin megdur, ela nebiyyin mebbur, bismilahilleziy huve bil izzil mezkur, bil ğeyri meşhur ve elesserra´i vezzerra´i meşkur".**
Salman diyor ki; Ben bu duayı Hz. Fatma-tı Zehra Aleyhasselam´dan öğrenip, o sıralar Medine ve Mekke´de hastalanarak ateşi yükselen bin kişiden fazla adama öğrettim, onlar bu duayı okur okumaz hemen iyileştiler.
(El-Sakibu fil MEnakip: s.297 El-Katra: c.2 s.420)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurmuşlardır;

Kıyamet günü kızım Fatıma Aleyhisselam elinde evladları İmam Hüseyin Aleyhisselam´ın kanlı elbiseleri, Hz. İmam Hasan´ın zehire belenmiş kanlı urbası, İmam-ı Ali´nin şehitlik anında alkana belenmiş kudret tacı, Kerbela´da şehitler kanına belenmiş İslam sancağı, Allah´hu Teala tarafından Hz. Ehlibeyt´imin şanına indirilen Kur´an-ı azimişan ve benim şehit olurken baş ucuma gelip benim vasiyetimi yazmama mani olan münafık kafirler ve vefasız ümmetlerim yüzünden yakamı bağrımı yolarak üzerimdeki parelediğim hırkamı, Hz. Fatıma kucağına alarak kıyamet günü mahşer yerinde, türbesinden çıkarak Cenabı Allah´ın makamı olan arşı alanın sütunlarından birine sarılarak, arş alayı sallayıp tufana boğacaktır.
Hz. Allah Teala şehitler annesi Hz. Fatıma´nın fiğanına ortak olacaktır. Arşın sütunlarından birinden tutarak Cenabı Hakk´a şöyle feryat edecektir: "Ey benim güzel Rabb´im, ey benim güzel Allah´ım, gör ki senin insanoğluna emanet ettiğin Hz. Ehlibeyt´in ne haldedir. Benim yuvamı yıkıp parçaladılar, evimi ateşe verdiler, beni tekmeleyip iki masum yavrularımla birlikte bizleri şehit ettiler. Senin bütün alemlere emanet ettidiğin Kur´an-ı yaktı ve param parça ettiler, işlerine gelen ayetleri bırakıp işlerine gelmiyen ayetleri Kur´an´dan çıkarıp attıllar. Kendilerinin işlerine geldiğinde Kur´an-ı şavaş oyununa alet ederek mızraklarının ucuna geçirdiler, gerektiğinde Kur´an-ı siyasi basamak olarak kullandılar.
Senin İmamet nurların 12 evladımı kuzular gibi boğazladılar. Velayet nurun Hz. Ali´yi yalnız bırakarak senin ona Kur´an ayeti ile verdiğin halifelik hakkını münafık kafirler zorla elinden alarak gasp ettiler. Dünyanın iftiralarına duş ederek dünyada görülmemiş entrikalarla İmam-ı Ali´yi şehit ettiler.

İmam Hasan´ımı dünyada hiç bir mahlukatın birbirine reva görmediği zehirlerle zehirleyerek ciğerlerini söktüler, kafirler naşını ok yağmuruna tutarak mübarek naşına yedi ok sapladılar, bir karış mezar topragını yavruma reva görmediler.
Hz. Hüseyin´ime gelince Ya Rabb senin bildiğin gibi benim Hüseyin´im bir karıncayı dahi incitmez ve üzmezdi. Kudret bakımından sana, velayet bakımından atası Şah-ı Merdan İmam Ali´ye, Nübüvvet bakımından dedesi Resulullah Muhammed Mustafa´ya, inayet bakımından kardeşi İmam Hasan´a, hidayet bakımında ben Anne´si Fatıma-tı Zehra´ya, mertlik bakımından Hz. Cebrail´e, cömerlik bakımından Hz. Mikail´e, dürüstlük bakımında Hz. İsrafil´e, adalet bakımında Hz. Azrail´e o kadar benzerdi. Bizi ziyarete gelen melekler Hz. Hüseyin´ime o kadar çok iltifat gösterirdiler ki tarifi mümkün degildi. Doğru bildiğinden asla ödün vermezdi, hak ve adalet için canını verir ama asla taviz vermezdi. Ya Rabb bu yüzden kıydılar yavruma, O´nun adaleti senin adaletindi. Ya Rabb Benim Hüseyin´imin senin hak ve adaletini sevmekten başka ne suçu vardı ki Benim Hüseyin´ime kıydılar. Beşikteki bebelerden, memedeki yavrularına varana kadar kılıçtan geçirdiler. Kurtların, kuşların, yılanların çayanların kana kana içtiği fırat nehrinin suyundan benim yavrularıma, bebelerime bir yudum su dahi vermediler.
Ey benim güzel Rabb´im, ey Benim güzel Allah´ım, Ben Senin adaletine sığınıyorum, evla- dım Hüseyin´in ve senin Ehlibeyt´inin katilleri ile bizim aramızda hakimlik et. Ben kanlı zalimlerden Ehlibeyt´imin ve yavrularımın hakkını istiyorum” diyecektir.
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyururlar: **“Ant olsun alemlerin Rabb´ine! Allah-u Teala kızım Fatıma´dan taraf hüküm verecektir. Hz. Fatıma´nın yanında yer alacak, Hz. İmam Hüseyin´in ve Ehlibeyt´in acılarını, Hz. Fatıma ile paylaşsacaktır”.**
(Sahifet-ul Rıza Aleyhisselam: s.89 Uyunu Ağbar-ur Rıza: c.2 s.25 Bihar-ul Envar: c.43 s.220)

Salman Pak şöyle rivayet etmektedir;

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdular: “Ey Salman! Her kim kızım Fatıma Aleyhasselam´ı severse cennette benimledir. O´na buğz eden ise ateştedir. Ey Salman! Hz. Fatıma Aleyhasselam´ın sevgi ve muhabbetinin yüz yerde faydası vardır, bunların en kolayı ve en azı şunlardır:
-Ölüm anında, Kabirde, Amellerin ölçüldüğü anda, Mahşerde, Sırat köprüsünden geçerken, İnsanların hesaba çekildiği anda
Kızım Fatıma Aleyhasselam´ın razı olduğu herkesten bende razı olurum, benim razı olduğum herkesten Allah razı olur. Hz. Fatıma Aleyhasselam´ın gazap ettiği ve kırgın olduğu kimseye bende kırgın olur ve gazab ederim, benim gazap ettiğim kimseye ise Allah azap eder. Ey Salman! Ona ve muhiblerine sitem edenlere, Ehlibeyt´ime kıyanlara Ehlibeyt´imin haklarını gasp edenlere ebediyen lannetler olsun. Allah iki cihanda yüzlerini kara eylesin”. (Mi´ete Menkabe: s.126 El-Katra: c.2 s.428)

İbni Abbas Rivayet etmektedir;

Cennet ehli cennette Rabb´lerinin rahmetinde yüzerken, güneş gibi kendine has bir pırıltı ve nur görecekler.
Cennettekiler: “Rabb´imiz sen aziz kitabın Kur´an´da buyurmuştun ki; **´Orada güneşi görmeyecekler. (Dehr insan süresi 13)´**, Öyleyse bu neyin nurudur?”
Allah-u Teala Cebrail´i onlara göndererek buyurur: **“Bu güneşin nuru değildir, bilmiş olun ki Hz. Ali ve Hz. Fatıma´nın gülüşlerinden yayılan nurdur ki, cenneti böyle aydınlattı”.** (Emaliy-i Seduk: s.333 Bihar-ul Envar: c.35 s.241 Te´vil-ul Ayat: c.2 s.752 Menakibi İbni Şehri Aşub: c.3 s.329)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam buyururlar;

Hz. Fatma-tı Zehra Aleyhisselam´ın ismi bunun için Zehra oldu ki O Hazret her gün üç defa Hz. Emirulmü´minin Aleyhisselam için nur ve parıltı saçıyordu.
(İlel-uş Şerai: c.2 s.180 Bihar-ul Envar: c.43 s.11)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam;

Hz. Resulullah´dan, Hz. Fatıma´nın neden Fatıma diye adlandırıldığını sorduklarında şöyle buyurdular: **"Zira O muhibleri ve soyu ateşten uzaklaştırılmışlardandır".**
(Delail-ul İmam et: s. 149 Keşf-ul Ğumme: c. 1 s.464)

Salman Pak rivayet etmektedir;

Bir gün Hz. Fatıma Aleyhisselam´ın evine müşerref oldum. O Hazret´in kendisini çarşafla örterek uyuduğunu ve önünde bir kazan olduğunu ancak kazanın altında ateş olmaksızın kaynadığını görerek şaşırdım. Aceleyle Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın huzuruna giderek olayı anlatmak istedim ancak O Hazret beni görünce tebessüm ederek buyurdular: **"Gördüğün şey seni şaşırttı mı? Gerçektende Allah-u Teala büyük ve kerametli meleklerini kızım Fatıma´ya yardım etmeleri için görevlendirmiştir".**
(El Sagibu Fil Menakıb: s.301 El Katra: c.1 s.409)

Hz. İmam Rıza Aleyhisselam uzun bir hadisinin devamında şöyle buyurmaktadır;

Mahı Muharrem ayının hilali doğduğunda, Hz. Fatıma Aleyhisselam´ın nuru ona galebe gelir ve ayın nuru gizli kalırdı. Hz. Fatıma Aleyhisselam kendisini gizlediğinde ayın nuru aşikar olur ve gözükmeye başlardı.
(Fezail-ul Eşhur-us Selase: s. 99 Bihar-ul Envar: c.43 s. 56)

İbni Abbas, Hz. Resullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın Hz. Ali Aleyhisselam´a şöyle buyurduğunu nakleder;

Ey Ali! Allah-u Teala Fatıma´yı seninle evlendirdi ve bütün yeryüzünü onun mihriyesi olarak karar kıldı. Zira seninle düşman olan birisinin yeryüzünde yürümesi haramdır.
(El Muhtezer: s. 133 Misbah-ul Envar: 229 Bihar-ul Envar: c.43 s. 145 Keşf-ul Gumme: c.l s.472)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam: "Kadir süresi/l...Biz onu kadir gecesinde indirdi" ayetinin tefsirinde şöyle buyururlar;

Geceden maksat Hz. Fatıma Aleyhisselam´dır. Kadir ise Allah´a ikrar eder. Her kim Hz. Fatıma´yı hakikatça tanır ise kadir gecesini hakikatın özünü anlamış olur. O mahrukatın O´nu tanıyabilmesinden uzak olduğu için Fatıma diye adlandırılmıştır.
(Tefsir-i Fırat: s. 581 Bihar-ul Emvar: c.43 s. 65 El Katra: c.l s.413)

Cabir Bin Cofi, Hz. İmam sadık Aleyhisselam´dan rivayet eder ki;

Allah´ın Resul´ü Allah-u Teala´nın şöyle buyurduğunu nakleder: "Eğer sen olmasaydın mahlukatı yaratmazdım, eğer Ali olmasaydı Seni yaratmazdım ve eğer Fatıma olmasaydı hiç birinizi yaratmazdım". (Cennet-ul Asime: s.148 El Katra: c. 1 s.418)

Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyururlar;

Gerçektende Fatıma insan şeklinde yaratılmış bir feriştah, bir melektir. Peygamber´lerin kızları asla hayız kanı görmezler. Eger Hz. Ali olmasaydı yeryüzünde Adem´den alemin sonuna kadar (kıyamete kadar) Hz. Fatıma-tı Zehra´ya eş ve eşit olabilecek kimse bulunmazdı.
(Delail-ul İmam et: s.146 Bihar-ul Envar: c.81 s. 112 Keşf-ul Gumme: c.l s.463)

Hz. Ali Şöyle Rivayet eder;

Ben halkın arasında konuşma ve kelam bakımından, Hz. Fatıma Aleyhisselam´dan başka kimseyi O´na daha yakın görmedim. Hz. Fatıma her ne zaman Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhissellim´in yanına gelse, O Hazret O´na ´hoş geldin´ der, Hz. Fatıma Aleyhisselam´ın mübarek ellerini öper, onu kendi yerine oturturdu. Aynı şekilde Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhissellim O´nun yanına gittiğinde babasına hoş geldin der ve O´nun mübarek nurlu ellerini öperdi.

(Emaliy-i Tusi: s.400 Bihar-ul Envar: c.43 s.25 El Katra: c.l s.427)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam;

O Hazret´en ezanda ki; ´heyya ela hayri! Amel´ in (hayırlı amele hazırlan) manası sorulun- ca şöyle buyurdular: “Hayırlı amel velayettir. Ve yine hayırlı amel Hz. Fatıma Aleyhisselam´a ve O´nun evlatlarına iyilikte bulunmaktır.

(Mustedrek: c.4 s.70 Meaniy-ul Eğbar: s.38 El-Tevhit: s.241 Bihar-ul Envar: c.43 s.44)

HZ. İMAM HASAN Aleyhisselam´ın FAZİLETİNDEN BİR DAMLA
Huzeyfe Bin Yeman şöyle rivayet eder;

Allah´ın Resul´ünün Hz. Hasan´ın elini tutup şöyle buyurduğunu duydun mu?: "Ey insanlar! Bu Ali´nin oğludur tanıyın, Muhammed´in canının elinde olduğuna ant olsun! Gerçektende bu cennettedir, bunu sevenlerde cennettedir, bunu seveni sevenlerde cennettedirler". (Meşarig-ul Envar: s.53 El-Katra: c.I s.433)

Zeyd Bin Ergem Rivayet etmektedir ki;

Biz bir grup insanla Mekke´deydik ve Hz. İmam Hasan Aleyhisselam´da oradaydı. Biz O Hazret´ten Küfe şehrindeki dostlarımıza anlatmamız için bize bir mucize göstermesini istedik. Derken O Hazret´in bazı kelimeler söylediğini duyduk, aniden Kabe yukarı doğru yükselerek havada durdu. O sırada Mekke ehli kendi işleriyle meşkul olduğu için bunun farkına varmadılar, farkına varanların bazıları; ´bu sihirdir´ derken, bazıları; ´gerçekten de bu olağan üstü bir şeydir´ dediler. Bir çok kimse Kabe´nin altından geçip geldiler ve o öyle- ce havada asılı kalmıştı, daha sonra Hz. İmam Hasan Aleyhisselam onu eski haline dönderdi. (Nevadir-ul Mucizat: s. 104 Delail-ul İmam et: s.169 Medinet-ul Meaciz: c.4 s. 238)

HZ. ALLAH´IN YARATTIĞI TÜM VARLIKLARDAN, HZ. EHLİBEYT´İNE İKRAR VE AHİT ALIŞI;
ALİYYEN VELİYYULLAH VE BÜTÜN MELEKLER, PEYGAMBERLER, İNSANLAR VE VARLIKLARDAN İKRAR VE AHİT ALINMASI;
ALİYYEN VELİYYULLAH VE PEYGAMBER´LERİN İKRARI;

Rabb´im Adem oğullarından ahit aldığı zaman...(l)- ayeti hakkında İmam Caferi Sadık Aleyhisselam buyurdu ki: “Bu ahit Allah´ın Rabb´liği, Resul´ünün Peygamber´liği ve Hz. Ali ile İmam´ların imameti içindi”.

Buyurdu ki: **“Ben sizin Rabb´iniz değil miyim? Muhammed Peygamber´iniz, Ali İmamınız ve 12 İmam´lar imamlarınız değil mi?”**

Dediler ki: “Evet”.

Allah buyurdu ki: **“Kıyamet günü demiyesiniz.”(2) “Biz bundan gafil idik” (3) Kendilerinden bu ahde ilk önce ikrar alınanlar Peygamber´lerdi. “(4)**

2. ALİYYEN VELİYYULLAH´A MELEKLERİN İKRARI;

Bukeyr bin Ayan diyor ki, İmam Caferi Sadık Aleyhisselam bana şöyle buyurdu: **“Biliyormusun Ehlibeyt´e ikrar neydi?”.**

Ben: “Hayır” dedim.

Buyurdu**: “Allah katında Cebrail meleklerin en büyüklerindendi. Allah meleklerden ahit aldığında ona ilk önce ikrar ve iman eden melek Cebrail idi. Allah onu emin karar kıldı ve misakı ona verdi. Halk her defasında Allah´ın kendilerinden aldığı o ahti yenilemekle görevlendirildi Cebrail”.**

Sonra O Hazret buyuruyor ki: **“Allah o ahti sadece ona teslim etti diğer meleklere değil. Çünkü Allah azze ve celle meleklerden kendi Rabb´liği, Muhammed Sallalllahu Aleyhissellem´ın Peygamber´liği ve Hz. Ali´nin vasiliğine dair onlardan ikrar isterken tüm melekler duraksadı ve onların içinde ilk önce bu melek ikrar etti”.** (l) (2) (3) Mübarek "A'raf' suresi 172.ayeti şerife. (4) Bihar ul Envarcl5sfl7,25. hadisten. (5) Vacib ve sünnet tavaflarda Hacer ul Esved'e el sürülmesi ameline

Hz. Ali Hakkındaki Hadis ve Ayetler
NUR-U MUHAMMEDİN Gadir Hum´da Veda Hutbesinde Ümmetine Vasiyeti;

Resulullah Sallallah-u Aleyhissellem buyurdu ki: **“Allah, Hz. Ali ve evlatlarının faziletlerini gizleyen alimlerin suçu yüzünden halka azap edecektir.**

Bilin ki; Peygamber´ler ve Resul´er kadar yeryüzünde yaşayan en hayırlı insanlar Ali ve onun taraftarlarıdır. Onlar Ali´nin velayetini kabul edip faziletlerini yayarlar. Rahmet onları kapsar ve melekler onların günahlarının af olması için

Allah´a dua ederler, O´nun faziletlerini ve velayetini inkar edenlere eyvahlar olsun, inkarcıların yeri ateştir". (I) (1)
Dem´et us Sâkibe (Mevla Muhammed Bakır Behbehani r.a.) c2 sf 56.

BİRİNCİ HADİS;
Cabir bin Abdullah diyor ki; Hz.Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam Gadir Hum vadisine geldiğinde halkı topladı ve Hz. Ali bin Ebu Talib´in elinden tutarak, Allah´a hamdü senadan sonra şöyle buyurdu; **"Ey halk! Sizin bana muhalefetinizden çekiniyorum, sanki benden sonra gelen benim ailem Ehlibeyt´imden daha fazla buğz ettiğiniz birileri yok gibi".**
Sonra buyurdu ki; **"Ama Allah Ali´yi bana nispet tıpkı benim kendisine nisbetim gibi karar kıldı. Tıpkı benim ondan razı olduğum gibi Allah´da ondan razı olmuştur. Hiç bir şey benim ve Ehlibeyt´imin sevgisiyle değiştirilemez".**
Sonra ellerini kaldırarak şöyle buyurdu; **"Ben kimin mevlası isem Ali´de onun mevlasıdır, Allah´ım onu seveni sev ona düşman olana düşman ol"** dedi.
Halk Hz. Resulullah´a doğru koşup ağlayarak şöyle dediler: "Seni kızdıracak birşey yapmaktan Allah´a sığınırız. Allah Resul´ünün gazabından Allah´a sığınırız. Resulullah ondan sonra onlardan razı oldu". (1)
Hz. Ali´nin Resulullah ile olan konumu, tıpkı Resulullah´ın Allah ile olan durumu gibi olup, bu iki konum arasında hiç bir ayrılık yoktur.

Şair ne güzel söylemiş:
Onun gibi kimse hırkaya bürünmedi,
Amine´nin oğlu Muhammed nebi dışında...

İKİNCİ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki; **"Her Peygamber´in ümmetinde kendine benzer biri vardır. Bana benzeyen Ali´dir".**
Hz. Resullullah topluma buyurdu ki: **"Benden önce ve sonra Cenabı Allah´ın tüm insanlığın üzerine gönderdiği en hayırlı insan Velayeti nuru Hz. Ali´dir".**
(1) El Gadir cl sf 22. Kaynaklar: Tefsir-i Sealibi,Esnal Matalib sf 3 (Cezeri) Makteli Harezmi...

ÜÇÜNCÜ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Kendimden sonra bıraktığım en hayırlı insan Velayet nuru Hz. Ali´dir".** (2)

DÖRDÜNCÜ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Ali´nin bana olan nispeti, tıpkı başımın bedenime olan nispeti gibidir".** (3)

BESİNCİ HADİS;
Ebu Zerr´in kölesi Ebu Sabit der ki; Ümmü Seleme´nin yanına gittiğimde Ali´yi anarak ağladığını gördüm.
Dedi ki; Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu duydum: **"Ali Hakk ile, Hakk da Ali ile dir. Bu ikisi Kevser havuzunun başında birbirlerinden hiç bir zaman ayrılmazlar".** (4)

ALTINCI HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Ali Kur´an iledir, Kur´an da Ali ile, bu ikisi Kevser havzunun başında birbirlerinden hiç ayrılmazlar".** (5)

YEDİNCİ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Benden sonra ümmetimin içinde en alim olan Velayet nuru Hz. Ali´dir".** (6)

SEKİZİNCİ HADİS;
Ebu Rafi diyor ki, Ebu Zerri Rebeze´ye sürgüne giderken uğurlamaya gittim, ayrılık vaktinde bana ve yanımdakilere dedi ki: "Yakında büyük bir fitne kopacak sakın rehberimiz Ali´den ayrılmayın". Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu duydum: **"Ya Ali Sen bana ilk önce iman edensin, kıyamet günü benim ile ilk önce kucaklaşacak olansın. Sen en büyük sadıksın, Sen Hakk ile batılı ayıran faruksun. Sen müminlerin önderisin, mal ise kafirlerin önderidir. Sen benim kardeşim, vezirim ve vaatlerimi yerine getiren ve benden sonra bıraktığım en hayırlı insansın".** (l)

(1) Riyad un Nadra c2 sf 164.
(2) Mevakıf-ı ici sf 80,Mecme uz Zevâid c 9 sf 113.
(3) Nur ul Absâr sf 80,Feyz ul Gadir c4 sf 357, Şerhi Azizi c2 sf 417,...Riyad un Nadra c2sf 162
(4)Tarihi Bağdad (Hatip Bağdadi) c 14 sf 321,aynı hadis Sem'âninin "Fezail us Sahabe" adlı kitabında Aişe'den nakledilmiştir.
(5) Müstedrek ul Vesail c3 sf 124, Savaiq ul Muhrika sf 74ve 75. Tarih ul Hülefa(Suyuti)sf ll6...
(6) Kenz ul Ummâl c6 sf 153,Menakıb-ı Hârezmi sf 49.

DOKUZUNCU HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Sakın Ali´ye sövmeyin, şüphesiz O Allah´ın zatına mess olmuştur".** (2)

ONUNCU HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Her kim Ali´ye itaat ederse bana itaat etmiş, her kimse Ali´ye isyan ederse bana isyan etmiştir".** (3)

ONBİRİNCİ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Ey Ummü Seleme! Bu adamı tanıyor musun?"**
Dedi ki: "Evet bu Ali bin Ebu Talib´dir".
Buyurdu ki**; "Evet bu Ali bin Ebu Talib´dir. Eti etim ile, kanıda kanımla karışmıştır. Onun bana olan nisbeti tıpkı Harun´un Musa´ya olan nisbeti gibidir. Yalnız benden sonra Peygamber yoktur ama Veliyullah Ali vardır.**
Ey Ummü Seleme! Bu Ali yüce bir önderdir, islam olanların arzusudur, müminlerin emridir, Tanrı´nın ve benim sırrımın ve ilmimin hazinesidir, kendisine sığınılan bu Şah-ı Merdan Ali´ye annem babam feda olsun. Ümmetimin hayırlılarına Ehlibeyt´imdeki vasim budur ve O Benim dünya ve ahiretteki kardeşimdir". (4)
Diyorum ki acaba bundan daha açık ne söylenebilir? Hz. Resulullah kendi ümmetine bundan daha açık ne söyleyebilirdi ki?
Bundan daha doğru yol ve daha açık bir doğru mu olur? İnsaf artık kalmadı, doğruluk yok oldu, adalet kaçtı gitti, akıllara durgunluk geldi, fıtratlar (gerçekler) artık hapis oldu.
(1) Mevakıf-ı İci c 3 sf 276,Nezhetul Mecalis (Safûri) c 2 sf 205.

(2) Hilyetul Evliya (Ebu Naim İsfahani)c1 sf68.
(3) MüstedrekulSahiheync3sfl21 ve 128.
(4) El Mahâsin veLMesavi (Beyhaki) c 1 sf 31, Kifayet ut Talib
(Kenci ı Şafii) sf 69, Kenz ul Ummal c6 sf 154,Menakib-i Hârezmi

"Ya Ali! Seni sevmeyenler üç kısımdır; Ya veled-i zinadırlar, ya münafıktırlar, ya da anaları onlara hayızlıyken başkalarından hamile olmuştur".
Bunun gibi hadisler bizim ve ehli sünnetin kitaplarında mütevatirdir. Örneğin ehli sünnetten ´Cezeri-i Şafii Esnal Matalib´ adlı kitabında Ubade bin Samif´ten şöyle rivayet eder: Evlatlarımızı Ali (Radıyallah-u anlı) sevgisi ile denerdik.
Eğer o Ali´yi sevmiyorsa onun bize ait olmadığını, onun veled-i zina olduğunu anlardık. Cezeri´nin kendisi dipnotunda diyor ki; "Ali´yi sevmeyenlerin veledi zina olduğu bugüne dek meşhur bir olaydır".
Cezeri yine aynı kitabında Ebu Said el Hudri´en rivayet eder ki, o şöyle dedi: "Biz ensar topluluğu evlatlarımızı Ali sevgisi ile denerdik, onu sevmeyen bir evladımız olduğu zaman onun bizden olmadığını anlardık".

ONİKİNCİ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Ali hidayet bayrağıdır, velilerimin İmam-ı dır. Bana itaat edenin nurudur, takvalılara her zaman lazım olan kelimedir, onu seven beni sever, ona buğz eden bana buğz eder"**. (1)

ONÜÇÜNCÜ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, Cebrail Aleyhisselam´dan bildirerek buyurdu ki: **"Gerçek mutluluğa ulaşan kişi benim zamanımda ve benden sonra Ali´yi sevendir. Bilin ki asıl eşkiya da benim zamanımda ve benden sonra Ali´ye buğzedendir".** (2)

ONDÖRDÜNCÜ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, Hz. Ali Aleyhisselam´a buyurdu ki: **"Ey Ali! Eğer bir adam tıpkı Nuh´un kavminde kıyam ettiği gibi ibadet eder, Uhud dağı kadar altını Allah yolunda bağışlar, ömrü uzarda bin haccı yaya olarak yapar, sonrada Safa ile Merve arasında mazlumca öldürülmüş olsa bile, eğer senin velayetini kabul etmezse ve sana candan bağlanmazsa, ya Ali vallahül aziym o kişiye cennetin yüzü haramdır. Böylesi kişiler bırak cennetin yüzünü görmeyi, cennetin kokusunu dahi alamıyacaklardır ve cennete giremeyeceklerdir".**
(1) (l) Esnal Matalib sf 57, 58. Hilyet ul Evliya el sf 67. Kenz ul Ummal c6 sf 400,Mecme uz Zevaid c9 sf 132,Riyad un Nadra c3 sf 215.(2) Tarih-i Bagdad c3sf 161.

ONBEŞİNCİ HADİS;
İbni Abbas diyor ki, Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´a şöyle arzettim: "Ateşten kurtulmanın bir yolu var mı?"
Buyurdu ki: **"Evet Ali bin Ebu Talih sevgisi".** (2)

ONALTINCI HADİS;
İmran bin Haşin diyor ki: "Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam bir ordu hazırlayarak başına Hz. Ali´yi komutan olarak tayin etti. Yolda bir takım olaylar vuku bulunca sahabilerden dört kişi durumu Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´a anlatmaya karar verdiler. Seferden dönüp de içeriye girdiğimizde Peygamber´e selam verdiler.
Onlardan biri kalkarak: "Hz. Ali şöyle şöyle yaptı" dedi. Peygamber ondan yüz çevirdi.

Sonra ikincileri kalktı ve dedi ki: “Hz. Ali şöyle şöyle yaptı”. Peygamber ondan da yüzünü çevirdi.
Sonra üçüncüleri kalktı ve dedi ki: “Hz. Ali şöyle şöyle yaptı”. Peygamber ondan da yüzünü çevirdi.
Sonra dördüncüleri kalktı ve dedi ki: “Hz. Ali şöyle şöyle yaptı”.
Peygamber dördüne doğru bakarak yüzü gazaptan kızarmış olarak şöyle buyurdu: **“Ne istiyorsunuz Ali´den? Ne istiyorsunuz Ali´den? Ne istiyorsunuz Ali´den? Ali Ben dendir, Ben de O´ndanım. O benden sonra her müminin velisidir”.** (3)
Sırf şu hadis dahi Hz. Ali´nin masumluğuna ve Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´dan sonra onun her müminin velisi olduğuna ve ona itaatin ve teslimiyetin vacip olduğuna yetmez mi? Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam bundan daha açık ne buyurabilirdi ki?
Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam üç kere Ali´den ne istiyorsunuz diye buyuruyor, hem yüzü gazaptan kızarmış bir halde. Niçin? Onların Hz. Ali Aleyhisselam´ın yaptığının ve emirlerinin karşısında teslim olmayışlarından dolayı.
Sonra sabah güneşi gibi net ve açık olarak buyuruyor ki: **“Ali Ben dendir, Ben de Ali´denim”.**
Resulullah Sallallah-u aleyhissellam´da bulunan temizlik fazilet ve diğer tüm kemaller aynı şekilde Hz. Ali Aleyhisselam içinde geçerlidir, bu söz kesinlikle biat değildir.
Camiat-ul Kebire ziyaretinde Hz. Ali ve evlatlarına bakın nasıl hitap ediliyor: “**Hakk sizinledir sizdedir. Sizdendir ve size doğru gelir. Siz Hakk ehli ve Hakk´ın madenisiniz, Nübüvvet mirası sizdedir, halkın dönüşü sizedir, hesapları sizinledir”.**
Bu duanın başka bir yerinde ise şöyle hitap ediyoruz: **“Eğer hayır zikr olursa siz onun başısınız, hayırın kökü, dalı, gövdesi, sığınağı ve son noktası sizlersiniz.”**
İşte bunun için Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam: **“O Ben den sonra bütün müminlerin velisidir”** diye feryad ediyor.
Böylece onun hakkı bütün müminlerin boynuna farz oluyor. İmametinin hakikati ortaya çıkıyor, velayeti ve hakimiyeti bütün alemde netleşiyor.
Bize de söyleyecek tek söz kalıyor: **“Allah O´nun düşmanlarına, O´na buğz edenlere, faziletlerini inkar edenlere, O´nun aziz Rabb´imiz katındaki yüce ve övülmüş makamlarını reddedenlere Allah´ın laneti olsun, hemde milyonlarca defa ebediyen”.**

(1) Menakıb-ı Hârezmi
(2) Tarihi Bağdad c3 sf 161.
(3) Müsned-i Ahmed bin Hanbel c5 sf 356,Hilyet ul Evliya c6 sf 294, Riyad un Nadra c 2 sf l71,Kenzu ul Ummal c6 sf 154...

ONYEDİNCİ HADİS;

Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: (3) **“Kıyamet günü geldiği zaman Ali bin Ebu Talib, Firdevs´de oturacaktır. Firdevs cennetin üzerindedir ve onun da üzerinde alemlerin Rabbi´nin arşı vardır. Onun altından cennetin ırmakları çıkarak cennete yayılır. O nurdan bir kürsünün üzerine oturmuş ve elinde tesnim** (1) **Kevser badesi vardır. Hz. Ali´den ve onun Ehlibeyt´inden berati** (2) **olmayanlar sırat köprüsünü geçemeyecek. Ali cennete bakacak, kendisini sevenleri cennete, buğz edenleri ise cehenneme sokacaktır”.**

ONSEKİZİNCİ HADİS;
(1) Tesnim, Cennetteki en iyi içecektir, Allah mübarek ´Mutaffifin´ suresi 27 ve 28. ayeti şerifelerde buyuruyor ki: "Katkısı tesnimdir, onu sadece Allah´a yakın olanlar içer". Hadislerimizde ise Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam buyuruyor ki: "Tesnim cennetteki en iyi içecektir, onu saf olarak yalnızca Muhammed ve Ali Muhammed içecek. Velayet ashabına ve sair cennet ehline katkılı serilecek.
(2) Hz. Ali ve evlatlarının velayetini kabul edenler ile etmeyenleri ayıran kıyamet günündeki mühür.
(4) Menakıb-ı Harezmı sf 42, Feraid us Simteyn 54.bab. (kifayet.ut talip Fusulül muhimme) madde 3
Huzeyfe dedi ki, Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Ali cennette tıpkı fecir yıldızının dünya ehline göründüğü gibi cennet ehline görünecektir".** (1)

ONDOKUNCU HADİS;
İbni Abbas diyor ki, "Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Her kim benim yaşadığım gibi yaşamak ve benim gibi ölerek Rabb´imin hazırladığı cennetlerde yaşamak istiyorsa benden sonra Ali´nin ve onun velilerinin velayetini kabul etmeli ve benden sonraki imamlara iktida etmelidir. Onlar benim evladımdır ve benim nurumdan yaratılmıştır. Onlar bilim ve ilimle rızıklanmıştır. Ümmetimden onların faziletlerini inkar edip onlarla bağlarını koparanlara eyvahlar olsun, Allah şefaatimi onlara ulaştırmasın".** (2)

YİRMİNCİ HADİS;
Cabir diyor ki, Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam'ın yanındaydık. Hz. Ali yanımıza gelince Resulullah: **"Kardeşim geldi"** dedi ve yüzünü Ali´ye dönüp eliyle Hz. Ali´nin sırtına vurdu ve buyurdu ki: **"Bu ve bunun talibleri kıyamet günü kurtuluşa erenlerdir".**
Sonra buyurdu ki: **"O içinizde benimle birlikte ilk iman edendir. Allah´ın ahdine en vefakar olanınızdır. Allah´ın emirlerine en iyi uyandır, halka en adaletli davranandır, halka en iyi muamele yapanınızdır. Allah´ın yanında en yüce meziyetleri olanınızdır".**
Sonra dedi ki: **"İşte o anda şu ayet nazil oldu; ´İman edip salih ameller işleyenler varya işte onlar halkın en hayırlılarıdırlar´".** (3)
Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´ın sahabeleri Hz. Ali geldiği zaman derlerdi ki**; "Halkın en hayırlısı geldi".** (4)

YİRMİBİRİNCİ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Sen ve senin muhiblerin cennettedir".** (5)
(1) Cami us Sağır (Suyuti), Sayik ul Muhrika (İbni Hacer) sf 75, Künuz ul Hakaik (Menavi) sf 95, İs'af ur Rağibin sf 178...
(2) Hilyet ul Evliya cl sf86. Şerhi Nehcul Belaga c2 sf 450, Kenz ul Ummal c6 si 217,Yenabi*ul Meveddet sf 126.
(3) Mübarek "Beyyine" suresi 7.ayeti şerife.
(4) Menskıbı- harezmi, Kifayet ut Talib.Fusul ül Mühimme
(5) Tarihi Bağdat c2 sf 146

YİRMİ İKİNCİ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, Emirulmü´minin Aleyhisselam´a buyurdu ki: **"Sen ümmetimin içinde cennete ilk önce girecek olansın, senin muhiblerin nurdan**

minberler üzerinde mutludurlar ve benim çevremde ve yüzleri nurludur. Benim edeceğim şefaatle yarın cennette bana komşu olacaklar". (1)

YİRMİ ÜÇÜNCÜ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Şefaatim ümmetimden Ehlibeyt´imi sevenler içindir, onlar benim muhiblerimdirler".** (2)

YİRMİ DÖRDÜNCÜ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Her kim Ali halkın en hayırlısıdır demezse o kafir olur".** (3)

YİRMİ BEŞİNCİ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Ali beşerin en hayırlısıdır, her kim bunu kabullenmezse kafir olur".** (4)

YİRMİ ALTINCI HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Eğer bütün ağaçlar kalem, bütün denizler mürekkep, bütün cinler muhasip ve bütün insanlar da yazıcı olsa Ali´nin faziletlerini yazmakla bitiremezler".** (5)

YİRMİ YEDİNCİ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Ya Ali! Sen dünyada ve ahirette Seyyid´sin. Seni seven beni sever, beni seven de Allah´ı sever. Senin düşmanın benim de düşmanımdır, benim düşmanım ise Allah´ın düşmanıdır. Benden sonra sana buğz edenlere eyvahlar olsun.**
Allah´ın laneti ebediyyen onların üzerine olsun"(6)

(l) Kifayetut Talib sf35,Mecme'uz Zevaid c9 sf31.
(2) Tarih-İ Bağdad c2 sf l46.
(3) Tarih-i Bağdad c3 sf 192,Kenzul Ummal c6 sf 159.
(4) Tarih-i Bağdad.Kenzul Ummal.
(4) Menakıb-ı Harezmi.Kifayetut Talib/ Tezkiret-u Sıbtbin Cevzi
(5) Müstedrekus Sahiheyn c3 sf128.

YİRMİ SEKİZİNCİ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Ali kurtuluş kapısıdır. Her kim o kapıdan girerse mümindir, her kim o kapıdan dışarı çıkarsa kafirdir".** (1)

YİRMİ DOKUZUNCU HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam, Hz. Ali Aleyhisselam´a buyurdu ki: **"Ya Ali Ben hikmet şehriyim, Sen de onun kapısısın. Şehire yalnızca kapı tarafından girilir.**
Beni sevdiğini zannedip Sana bugz edenler yalancıdırlar, çünkü Sen bendensin ve bende sendenim. Etin etimdendir, kanında kanımdan, ruhun ruhumdandır, sırların benim sırrımdır, açık görüşünde benim açık görüşümdendir. Sen ümmetimin İmam´ısın ve benden sonra onlara halifemsin. Sana itaat eden saadetlidir, sana isyan eden eşkiyadır. Senin velayetini kabullenen kazançlıdır, sana düşman olan ise zarardadır. Sana sarılan kurtulur, senden ayrılan helak olur. Sen ve senin evlatlarından olan İmam´lar tıpkı Nuh´un gemisi gibisiniz, ona binen kurtulur, ondan ayrılan ise boğulur. Sizler tıpkı yıldızlar gibisiniz, bir yıldız kayboldukça kıyamete dek yeni bir yıldız doğar". (2)

OTUZUNCU HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Allah bana itaat etmenizi sizlere farz kıldı ve bana isyan etmenizi yasakladı. Ayrıca sizlere benden sonra Ali´ye itaat etmenizi farz kıldı ve ona isyan etmenizi de yasakladı. O benim vasim ve varisimdir, O bendendir ben de O´ndanım. O´nu sevmek iman O´na buğz etmek ise küfürdür. O´nu seveni bende severim, O'na buğz edene ben de buğz ederim. Ben kimin mevlası isem Ali´de onun mevlasıdır ve Ben her mümün müslüm erkek ve kadının mevlasıyım. Ben ve Ali bu ümmetin iki babasıyız".** (3)

(1) Savaik ul Muhrika sf75,Cami us Sağir c2 sf140, Yenabi ul Müdevvet
(2) Yenabi ul Medevvet ,Feraid us Simteyn
(3) Yenabi ul Müveddet sf 23.

OTUZ BİRİNCİ HADİS;
Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam buyurdu ki: **"Her kim Ali´yi severse Allah onun ibadetini, orucunu, secdesini, lokmasını ve dualarını kabul eder. Her kim Ali´yi severse bedenindeki damarları sayısınca cennette ona şehirler verir. Her kim Ali Muhammed´i severse hesap, mizan ve sıratta güven içinde olur. Her kim Ali Muhammed sevgisi üzerine ölürse ben onun cennetine peygamberlerle birlikte kefil olurum, o şehit kabul edilir. Her kim Ali Muhammed´e buğz üzerine ölürse kıyamet gününde alnının ortasına şöyle yazılacak; ´Bu Allah´ın rahmetinden yoksundur´".** (1)

OTUZİKİNCİ HADİS;
Ata İbni Abbas´tan rivayet eder ki Resullullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurdu: **"Ateşin odunu yaktığı gibi, Ebu Talib oğlu Ali sevgiside günahları yakar".** (2)

OTUZÜÇÜNCÜ HADİS;
Cebir rivayet eder ki, Resullullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurdu: **"İslam´da ki ilk gedik Ali´ye muhalefet etmekle başladı".** (3)

OTUZDÖRDÜNCÜ HADİS;
Selmanı Pak diyor ki, Resullullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu duydum: **"Seni sevenler ölürken hasretle ölmez, kabirde korkmaz ve tek kalmaz, kıyamet günü dehşete düşmez. Bu ona yeterlidir".** (4)

OTUZBEŞİNCi HADİS;
Enes bin Malik diyor ki, kendisinden başka ilah olmayan Allah´a andolsun ki Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu duydum: **"Müminin amel defterinin ilk ünvanı Ali bin Ebu Talib sevgisidir".** (5)
(1) Menakıb-ı Hârezmi sf 43,Maktel-i Harezmi 40,Lisan ul Mizan
(2) Tarih-i Bagdad c4 sf 194,Tarih-i Demesq c4 sf 159,Kifayet ut Tâlib sf 184,Nezhet ul Mecalis c2 sf 207...
(3) Yenabi'ul Meveddet sf 257, Menakıb ul Murtezeviyye (M.S.Tirmizi)115.
(4) Tarih-i Bağdad c4 / 102,Lealil Masnua (Suyuti) s 64,Yenabi 'ul Meveddet.
(5) Tarih-i Bağdad c4 sf 410,Tarih-i Demeşq el sf 454,Lisan ul Mizan c4 sf 471, Nezhet ul Mecalis c2 sf 208,Savâik ul Muhrikaı sf 75,Câmi us Sağir (Suyuti) c2 sf 145...

OTUZALTINCI HADİS;
Maaz bin Cebel rivayet eder ki, Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurdu: **"Ali bin Ebu Talip sevgisi öyle bir iyiliktir ki, günah ona zarar veremez ve ona buğz etmek öyle bir kötülüktür ki, hiç bir iyilik ona fayda getirmez".** (1)

OTUZ YEDİNCİ HADİS;
Abdullah bin Abbas rivayet eder ki, Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurdu: **"Ey ilmi Abbas! Ali´den ayrılma, şüphesiz Hakk O´nun dilinde ve kalbindedir. Doğrusu O cennetin ve ateşin kilidi ve anahtarıdır. Onun sayesinde cennet veya cehenneme girilir".** (2)

OTUZ SEKİZİNCİ HADİS;
Ebu Hüreyre der ki, Hz. Ali mescide girdiğinde Kureyş´lilerden bazıları onunla alay etmek isteyince onları Peygamber´e şikayet etti.
Resulullah´da gazaplanarak Kureyş´lilere şöyle buyurdu: **"Sizlere ne oluyor? İbrahim ve Ali İbrahim adı geçince yüzünüz gülüyor ve ferahlıyorsunuz.**
Ama Muhammed ve Ali Muhammed adı geçince kalbiniz taşlaşıyor ve yüzünüz ekşiyor" Ali´yi göstererek buyurdu ki**: "Canımın elinde olduğu Allah´a andolsun ki; eğer 70 peygamberin iyi amellerini yapsanız dahi, bunu ve evlatlarını sevmedikçe cennete asla giremezsiniz. Allah´ın sizde öyle yüce bir hakkı varki bunu yalnız Allah, Ben ve Ali biliyoruz. Benim sizde öyle bir hakkım var ki bunu yalnızca Allah ve ben biliyoruz, Hz. Ali´nin sizin üzeriniz de öyle bir hakkı var ki onun hakkını da yalnızca Allah ve Ben biliriz".** (3)

(1) Nezhet ul Mecalis c2 sf 207,Yenabi'ul Meveddet sf 180,Künuz ul Hakaik(Manavi)
(2) Yenabi'ul Meveddet sf257.Menakıb ul Murtezeviyye(Keşfi) sf 113.
(3) El Erbain (Muhammed Ibnil Fevaris) sf 24.

OTUZ DOKUZUNU HADİS;
Said bin Cübeyr ve İlmi Abbas radıyallah-u anhüma rivayet eder ki, Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurdu: **"Ya Ali! Sen Kevser havuzumun, bayrağımın ve kalbimin sahibisin. Sen benim vasimsin, ilmimin varisisin ve önceki peygamberlerin miraslarını alacak olansın. Sen Allah´ın yeryüzündeki eminisin ve halka hüccetisin, sen imanın temeli ve İslam´ın direğisin. Sen karanlıklardaki ışıksın ve hidayet kapısısın ve dünya içinde yükselmiş bayraksın. Ya Ali! Her kim sana uyarsa kurtulur, her kim sana karşı çıkarsa helak olur. Sen belirgin yolsun ve Sen Sırat-ı Müstakimsin. Sen alnı nurlu olanların rehberisin, müminlerin önderisin. Ben kimin mevlası isem Sende onun mevlasısın ve Ben her mümin erkek ve kadının mevlasıyım.**
Seni yalnızca mayası temiz olanlar sever, sana yalnızca mayası pis olanlar düşman olur. Ben miraca her çıkışımda Rabb´im bana şöyle buyurdu; ´Ya Muhammed Ali´ye benden selam söyle ve onu velilerimin İmam-ı ve bana itaat edenlerin nuru olarak tanıt´. Bu kerametten dolayı sana ne mutlu". (1)

KIRKINCI HADİS;
Enes rivayet eder ki, Resulullah Sallallah-u Aleyhisselam şöyle buyurdu: **"Ali´nin halkın içindeki yeri tıpkı İhlas suresinin Kur´an´daki yeri gibidir".** (2)

BU KIRK HADİSTEN SONRA
Şaşırmamak elde değil, ehli sünnet kitapları Hz. Ali ve evlatlarının faziletleri ile dolup taşıyor. Bütün bu hadisler Hakk´ın onlara hüccetidir, hidayete sesleniştir.

Ama ne yazık ki ticaretleri zararda ve işleri kesattır. Amellerinden dolayı hasret içinde ve hüsrandadırlar. Onların dünyadaki amelleri şaşmıştır. Halbuki iyi işler yaptıklarını zannederler. (3)
Onlarla tartışmak için deliller v.s. getirmeyeceğim, onların delillerinin batıllığı zaten ortadadır. Bu 40 hadiside getirmemize rağmen onların bu gibi hadisler hakkında neler söylediklerini biliyoruz. Bazıları kitaplarında yazan bu ve bunun gibi yüzlerce hadisler hakkında zayıf veya tek hadis derler.
Bu gibi örümcek ağından örülmüş sözler onlara kıyamet günü ağır bir vebal olarak ödetilecektir.
İkinci bir grup ise şeytani ihtiyat ederek ne inkar ne de kabul ederler. Bu ikisinin arasında sıkışıp kalmış ne onları kabul ederler ne de bunları.
(4)Yenabi ul Meveddet sf 133.El Erbain (Ebul Hasan el Kâziruni)sf 105, Künuz ul Hakaik(Menavi el Şafii) sf 141, Yenabi'ul Meveddet sf 235... Mübarek “Kehf´suresi” 104.ayeti şerife.Mübarek “Nisa” suresi 143 ayeti şerife.
Üçüncü bir grup alimleri ise, bu ve benzer hadisleri saklarlar ve halk bu gibi hadisleri anlarsa alimlerinin zaaflarını anlar diye halka asla anlatmazlar.
Dördüncü bir grup alimleri ise, hadislerin manasını değiştirir ve bunların Ehlibeyt´i sadece övdüğünü söyler ve hadisleri pratikte asla uygulamazlar. Onların çok az bir bölümünün basireti artar ve hidayet olur. Bu hadisleri bunun için getirmedik, bunları Ehlibeyt´e iman etmiş olan genç muhiplerin kalplerini ferahlatmak için zikrettik. Bilsinler onların Hakk inancının doğruluğunu dost düşman herkes itiraf etmiştir, bu anlatılanlar sadece birer örnektir aksi halde Ehlibeyt´in temsilcileri olan alimlerin yazdıkları kitaplar dostların gözüne nur, düşmanın gözüne ise dikendir.
Alimlerimizin onların kitaplarından topladıkları yüzlerce nebevi hadis Ehlibeyt´in imametine, velayetine, masumluklarına, ilimlerine, şefaatlerine, dünya ve ahiretteki makamlarına, onlara itaat etmenin Allah´a itaat etmek, onlara karşı çıkmanın Allah´a karşı çıkmak demek olduğu gibi manalar ifade ettiği açıkça ortadadır. Mesela konuyla ilgilenenler Şehit Kazi´nin yazıp, Ayetullah S. Maraşi´nin yazdığı ´İhkak ul Hakk´ kitabına veya S. Mir Hamid Hüseyn el Kehnevi´nin ´Abakat ul Envar´ adlı eserine ve yine teşeyyü bayrağını taşıyan yüce alim Allame Emini´nin ´El Gadir´, Allame Şerefüddin el Musevi´nin ´El Müracaat´ ına ve Allame Muzafferin ´Detail us Sıdk´ adlı kitabına başvurabilirler.
Bu güzel isimleri de burada getirmemiz sözümüzü ziynetlendirmek içindir. Artık kendimi tutamayıp sadece şunu söylemek durumundayım:
“Bu ilim sana verildikten sonra da seninle tartışırlarsa de ki; ´Çağırın evlatlarımızı ve evlatlarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, nefislerimizi ve nefislerinizi´. Sonra mübahale edelim ve Allah´ın lanetini yalancılar üzerinde karar kılalım”. (1)

Evlatlarımız	Yalnız Hasan ve Hüseyin´dir.
Kadınlarımız	Yalnız pak ve temiz Fatıma´dır.
Nefislerimiz	Yalnız vasilerin efendisi Haydar-ı Kerrar Hz. Ali´dir.
Mübahaleyi yapan	Yalnız Hz. Resulullah´tır.

(1) Mübarek ´Ali İmran´ suresi 61. ayeti şerif

Doğan güneş, parlayan ay bu gökler ve yeryüzü sadece O´lar ve O´nların muhabbeti sayesin de vardır. Allah´ın selamı onlara ve onların evlatlarına ve O´nların muhiplerine olsun, Allah´ın laneti ise O´nların düşmanlarına olsun.

PERİŞAN HALİMİ GÖR HACI BEKTAŞ

Özümü birleyip geldim kapına
Perişan halimi gör Hacı Bektaş
Yetmiş üç yerimde yetmiş üç yare
Gel bu yarelerim sar Hacı Bektaş

Eğerle Düldül´ü Zülfikar kuşan
Doksan günlük yolu kuşluğa aşan
Bırakma bizleri halim perişan
Ben de geliyorum dur Hacı Bektaş

Yüzdüler derimi hep diri diri
Kerbela uğruna vermişem seri
Dönüğü Yezid´i bütün kafiri
Çekip Zülfikar´ı kır Hacı Bektaş

Temah etmem bu dünyanın puluna
Altınına servetine malına
Başım koydum Kerbela´nın yoluna
İşte canım işte ser Hacı Bektaş

Çağırdım ismini bütün her demde
İçim kan ağlıyor gözlerim nemde
Sana öyle bir taht kurdum ki sinemde
Gelde mekanını kur Hacı Bektaş

Nurundan yarattı seni ol Allah
Buna şüphem yoktur hem vallah billah
Ali´msin Veli´msin hemi Beytullah
Evvelsin ahırsın nur Hacı Bektaş.

Ünüm gelsin sana herdem çağrımda
Erenler ceminde kırklar darında
Kerbela´dan beri yanar bağrımda
Sanki bir ateşle kor Hacı Bektaş

Aşığın maşuğun sesin duyansın
Kaldır nikabını gözler uyansın
Gerçek aşıklara elan ayansın
Münkür münafığa sır Hacı Bektaş

Gönlüm gülmez Kerbela´nın yasından
Seni duydum peygamberler hasından
Selman´ı Faris´in engür tasından
Bizede doldurup ver Hacı Bektaş.

Ali Sefa´m der ki ol yüce Şah´tan
İndirmem ol Şah-ı kalbimden tahttan
Seni nasıl sevdiğimi Allah´tan
İstersen öğrenip sor Hacı Bektaş.

LATİFE-İ NURİYYE;

Abdullah bin Eclan el Sekuni der ki, İmam Muhammed Bakır Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu duydum: “Ali ve Fatıma´nın evi Peygamber´in hüccesi idi. Evlerinin çatısı alemlerin Rabb´inin arşıydı. Evlerinin temelinden arşa meleklerin miracına doğru yükselen bir direk vardı. Melekler sabah akşam her saat ve her an vahiy ile nazil olurlardı. Meleklerin ardı arkası kesilmezdi, bir grup çıkarken bir grup nazil olurdu. Allah Hz. İbrahim´in gözünde ki perdeyi kaldırdı taki o arşı dahi gördü. Ama Muhammed, Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin´in gözünü öyle güçlendirdi ki evlerinin çatısı olarak arştan başka bir şey görmüyorlardı, Rahman´ın arşı onların evinin çatısı olmuştu.
Meleklerin miracı ordaydı ve ruh Rabb´lerinin izniyle her seferde selamla gelirdi”. (1)
Sahib bin Abbad yüzüğünün taşına ne de güzel yazdırmış;

“Allah´adır tevekkülüm, Ehlibeyt´e tevessülüm”.
Yetmişiki fırka dinde ihtilaf eder,
Resulullah ne de doğru söylemiş
Güruhu Naciye, Hz. Ehlibeyt muhipleri
Bunlardan sadece biri kurtulur,
Ey akıl ve göz sahibi ne dersin.
Ehlibeyt helak olan fırka mı? Asla,
Yoksa kurtulanlardan mı ne dersin? Evet,
Helak olan dersen kafir olursun
Kurtulur dersen yapış ona bırak cahili
Birini seven onunla haşr olur dersen eğer,
Dinde ben onlara razı olup sevmişim.
Ali ve evlatlarını İmam olarak bana ver,
Sen diğerleriyle git ben onları terk etmişim.
(1)Tefsir ul Burhan c4 sf487,Emali-i Şeyh Tusi´den

Günde bin kez secde kılasım gelir

Ağlayanlar gülenlerin nesine
Kulak vermez feryadına sesine
Akça olsam yoksulun kesesine
Boşalıp boşalıp dolasım gelir

Yıllar yılı çektim elin emrini
Bu kadar sürünmek Hakk´ın emri mi?
Boş boşuna gelip geçen ömrümü
Yalvarıp yakarıp alasım gelir

Kesemedim gözyaşımın bendini
Yıkamadım şu feleğin fendini
Avuttuğum için kendi kendimi
Kendi ayağımı çelesim gelir

Ömrüm gelip geçti hayel kurarak
Çürüttüm bağrımı her gün vurarak
Belki kurtuluruz diye sorarak
Herkesin kapısını çalasım gelir.

Kara talih yakamızdan asıldı
Yıllar yılı boynumuza basıldı
Sılaya dönmekten ümit kesildi
Ağlayıp gurbette kalasım gelir

Ölümüz sürgündür bırak sağları
Kopup gitti tüm yakınlık bağları
Aramıza ser çekilen dağları
Tünel vurup tek tek delesim gelir

Dünyada katlandık derdi mihnete
Kesildi takatler buradan öte
Çekilecek çile var mı ahirete
Tanrı´dan öğrenip bilesim gelir

Baksana kardeşim benzime bete
Yandım Hakk aşkına hep tüte tüte
Garipleri koymak için cennete
Kapısına bekçi olasım gelir

Ali Sefa der ki yad eller neme
Ne dertler gizledim gör ki sineme
Seni Miraç tuttum kendi kendime
Günde bin kez secde kılasım gelir.

KOŞUP PEŞi SIRA GiDESiM GELiR

Haber geldi bana Şah-ı Merdan´dan
Koşup peşi sıra gidesim gelir
Bir şeyim yok kuru canımdan başka
Onu da yoluna veresim gelir.

Kul olayım kabul eyle kapına
Serim kurban cemaline yapına
Tel olayım bağlamanın sapına
Vurdukça bağrıma gülesim gelir.

Çoban olam koyununa kuzuna
Merhem olam dertlerine sızına
Yüzüm sürem ayağının tozuna
Uğruna bin defa ölesim gelir.

Çekilmiş önüme ayrılık seti
Çürüttük gurbette kemiği eti
Beni senden ayrı koyan hasreti
Pare pare edip bölesim gelir.

Kimler bilir gönlümdeki eziği
Kimler anlar kalbimdeki sızıyı

Bizi esir eden kara yazıyı
Başımdan bağrımdan silesim gelir.

Ferahlarım gözün yaşı aktıkça
Ah eylerim eller kalbim yıktıkça
Kahpelerin dünyasına baktıkça
Tutup saçlarımı yolasım gelir.

Ağlayanlar gülenlerin nesine
Kulak vermez feryadına sesine
Akça olsam yoksulun kesesine
Boşalıp boşalıp dolasım gelir.

Yıllar yılı çektim elin emrini
Bu kadar sürünmek Hakk´ın emri mi?
Boş boşuna gelip geçen ömrümü
Yalvarıp yakarıp alasım gelir.

Kesemedim gözyaşımın bendini
Yıkamadım şu feleğin fendini
Avuttuğum için kendi kendimi
Kendi ayağımı çelesim gelir.

Ömrüm gelip geçti hayal kurarak
Çrüttüm bağrımı hergün vurarak
Belki kurtuluruz diye sorarak
Herkesin kapısını çalasım gelir.

Kara talih yakamızdan asıldı
Yıllar yılı boynumuza basıldı
Sılaya dönmekten ümit kesildi
Ağlayıp gurbette kalasım gelir.

Ölümüz sürgündür bırak sağları
Kopup gitti tüm yakınlık bağları
Aramıza ser çekilen dağları
Tünel vurup tek tek delesim gelir.

Dünyada katlandık derdi mihnete
Kesildi takatler buradan öte
Çekilecek çile varmı ahrete
Tanrı´dan öğrenip bilesim gelir.

Baksana kardeşim benzime bete
Yandım Hakk aşkına hep tüte tüte
Garipleri koymak için cennete
Kapısına bekçi olasım gelir.

Ali Sefa der ki yad eller neme
Ne dertler gizledim gör ki sineme

Seni miraç tuttum kendi kendime
Günde binkez secde kılasım gelir.

ALİYYEN VELİYYULLAH VE KALP VE DİLLE İKRAR ETMEK

Bu konudaki hadisler çok sayıda olup örnekler ve şahitler getiriyoruz;

1. Ammarı Yaser rivayet eder ki Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam buyurdu ki: **"Her kim ´Lailahe illallah´ derse göğün kapıları onun yüzüne açılır ve her kim onun yanın da ´Muhammedin Resulullah´ derse Hakk´ın yüzü güler ve ona müjde verir. Ve her kim ´Aliyyen Veliyyulluh´ derse yağmur damlaları sayısınca günahı olsa dahi Allah onun günahlarını affeder".** (1)

2. Hz. İmam Hasan el Askeri Aleyhisselam buyurdu ki; Sonra Rabb´imiz azze ve celle şöyle nida etti: **"Ey Muhammed´in ümmeti rahmetim gazabından öne geçti, affımda cezamdan öne geçti. Siz bana dua etmeden size icabet ettim, Ben´den istemeden Ben size verdim. Her kim Ben´im huzuruma ´Lailahe illallah´a dair şehadet getirir ve Muhammed´in benim kulum ve Resul´üm olduğunu ve O´nun sözlerinde doğru ve davasında haklı olduğuna inanır ve Ali bin Ebu Talib´in onun kardeşi ve kendisinden sonra ki vasisi ve velisi olduğunu kabullenir ve O´na tıpkı Muhammed´e itaat ettiği gibi itaat eder ve O´ndan olan Allah´ın hüccetleri ve delilleri olan pak ve seçkin velilerin velayetini kabullenirse ona cennetimde yer vereceğim, hatta günahları denizdeki damlalar kadar olsa dahi".**

(2) (1) Bihar ul Envar c 38 sf318 ve 319. 27.hadisi şeriften.
(2) Bihar ul Ennvar c26 sf276 .17.hadisi şeriften.

3. Mufazzal bin rivayet eder ki İmam Caferi Sadık Aleyhisselam buyurdu ki: **"Allah mümin kullarına kefil oldu! O kefalet nedir diye sorduğumda buyurdu ki; Eğer Allah´ın Rabb´liğine, Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´ın Peygamber´liğine ve Hz. Ali´nin velayetine ikrar eder ve farz kıldığı şeyleri yerine getirirse ona kendi civarında yer verecek"**

Dedim ki: **"Vallahi bu öyle bir keramettir ki diğer insanlara verilen hiç bir keramete benzemiyor".**

Sonra İmam Caferi Sadık Aleyhisselam buyurdu ki: **"Az amel etseniz dahi karşılığı fazlasıyla verilir".** (1)

4. Allah Hz. Resulullah´a şöyle vahyetti: **"Ben amel eden birinin amelini ancak senin Nübüvvet´ine ve Ali´nin velayetine ikrar ederse kabul ederim. Her kim ´Lailahe illallah ve Muhammed´in Resulullah´ der ve Ali´nin velayetine sarılırsa cennete girecektir".** (2)

Bu hadislerin kendisi kendisini açıkladığı için açıklamaya gerek yoktur. İlk bakışla insaflı olan zaten manasının ne kadar içerikli olduğunu Ali´nin velayetinin önemini hemen anlamaktadır. Yer gök yok iken Hz. Muhammed ve Hz. Ali vardı.

ALİYYEN VELİYYULLAH İKİ HAKİKAT NURU OLAN MUHAMMED´İN VE ALEVİ NURUN BİRLEŞİMİNDEN OLUŞMUŞTUR

1. İmam Caferi Sadık Aleyhisselam buyurdu ki : "Allah varlıkları yaratmadan 112 bin yıl önce Muhammed ve Ali Allah´ın katında bir nurdular. Melekler o nuru gördüklerinde o nurun kaynağı ve parlayan uzantılarını gördüler. Dediler ki: **"İlahımız ve seyyidimiz! Bu nur nedir"?** Allah onlara şöyle vahyetti: **"Bu nur Ben´im nurumdandır, aslı nübüvvet uzantısı ise imamettir. Nübüvvet Ben´im kulum ve Resul´üm olan Muhammed´e mahsus, imamet ise velim ve hüccetim olan Ali´ye aittir. Eğer o ikisi olmasaydı bu alemi yaratmazdım".** (3)

2. Enes diyor ki, Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam buyurdu ki: **“Ben ve Ali arşın sağ tarafındaydık. Adem yaratılmadan 112 bin yıl önce Allah´ı tesbih ediyorduk. Adem´i yarattığında bizi onun sülbüne koydu, pak sülblerden ve temiz rahimlerden gelerek sonunda Abdülmuttalib´e ulaştık.**
Sonra iki kısma ayrıldık, yarısı Abdullah´da diğer yarısı da Ebu Talib´de karar kılındı. Nübüvvet ve risalet bana verildi, vasiyet ve hilafet de Ali´ye verildi. Sonra biz kendi ismi ile anılmaya (örneğin: Allah, Muhammed, Ali) başlandık”.
(1) Beşaret ul Mustafa Sallallah-u Aleyhisselam sf 92.
(2) Sırr ul İman sf 22. Beşaret ul Mustafa´dan rivayet eder.
(3) Bihar ul Envar c 15 sf 11 ve 12. Maanil Ahbar'dan.

Ahir Zaman Peygamber´imiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) Gadir Hum´da Ümmeti ile Vedalaşırken Velayet nuru Hz. Ali hakkında ümmetine şu vasiyetlerde bulunmuştur;

1. Her kim Ali´yi severse beni sevmiştir, Beni sevenden Allah razı olur ve Allah razı oldu- ğuna cenneti verir.
2. Her kim Ali´yi severse Allah onun dileğini, orucunu, ibadetini ve ettiği duaları kabul eder.
3. Her kim Ali´yi severse melekler onun mağfireti için dua ederler. Cennetin kapıları açılır ve istediği kapıdan hesapsız olarak içeri girer.
4. Her kim Ali´yi severse dünyadan gitmeden önce Kevser havzundan içer ve Tuba ağacı meyvelerinden yer ve cennetteki yerini görür.
5. Her kim Ali´yi severse Allah onun ölüm acılarını azaltır ve kabrini cennet bağlarından bir bağ olarak karar kılar.
6. Her kim Ali´yi severse Allah onun iki cihanda yüzünü ak gönlünü pak eyler. Yakınlarından 1000 kişiye şefaat yetkisi verir.
7. Her kim Ali´yi severse Allah ona ölüm meleğini gönderdiğinde dostça yaklaşmasını em- reder, Menkür ve Menekir meleklerinin cefasından korur, kalbini nurlandırır ve yüzünü aydınlatır.
8. Her kim Ali´yi severse Allah kendi arşının altında sıdık ve şehitlerle beraber gölgelen- dirir.
9. Her kim Ali´yi severse Allah onu cehennem ateşinden kurtarır.
10. Her kim Ali´yi severse yaptığı iyilikler kabul olur, hataları af olunur ve cennette şehitle- rin efendisi Hamza ile beraber olur.
11. Her kim Ali´yi severse hikmet onun kalbine yerleşir, doğru söz onun diline akar ve Allah rahmet kapılarını ona açar.
12. Her kim Ali´yi severse göklerde ona ´Allah´ın yeryüzündeki esir kulu´ denir.
13. Her kim Ali´yi severse arşın altından bir melek ona şöyle seslenir; “Ey Allah´ın kulu! amellere yeniden başla, Allah tüm günahlarını affetti”.
14. Her kim Ali´yi severse kıyamet sahnesinde yüzü tıpkı dolunay gibi parlayacaktır.
15. Her kim Ali´yi severse Allah keramet tacını onun başına koyacak ve keramet elbisesini giydirecektir.
16. Her kim Ali´yi severse sırat köprüsünden şimşek gibi geçecektir.
17. Her kim Ali´yi sever ve velayetini kabul ederse, Allah ona cehennemden beraat (kurtuluş) ve sırattan geçiş ve azaptan güven beratı verecektir.
18. Her kim Ali´yi severse ona divan açılmaz ve mizan kurulmaz ve ona cennete hesapsız gir denir.
19. Her kim Ali Muhammed´i severse hesap, mizan ve sırattan amanda olur.

20. Her kim Muhammed ve Ali Muhammed sevgisi üzerine ölürse, meleklerle kucaklaşır ve peygamberler onu ziyaret ederler. Allah azze ve cellenin katındaki bütün hacetlerini Allah yerine getirir. O can şehit olarak dünyadan gitmiş sayıldığı için Hz. Hüseyin´in divanına kabul edilir.
21. Her kim Muhammed ve Ali Muhammed sevgisi üzerine ölürse ben onun cennetine kefilim. Hz. Allah bunu üç kez buyurdu". (1)
Allahım! Seni Fatıma-tı Zehra´ya ve onun kırılan kaburgalarına ve çektiği derin acılara ant veriyorum ki; bizi ve dostlarımızı Hz. Ali´yi sevenlerden eyle. Senin salat ve selamın onlara olsun sonsuza dek, sonsuza dek ebeden ebeda.
(I)Beşaretul Mustafa Sallallah-u Aleyhisselam li şietil Murtaza Aleyhisselam sf 37 ve 38.

EZAN VE KAMETTE ALİYYEN VELİYYULLAH HAKKINDAKİ HADİSLER

1. Ehl-i Sünnet alimlerinden Abdullah Meraği el Mısri ´Es Selafe fi emril Hilafe´ adlı kitabında şöyle rivayet eder: "Selman-ı Pak ezan ve kamette Peygamber Sallalluhu Aleyhissellam zamanında Muhammed´in Resullullah'dan sonra Ali´nin velayetine dair şehadet getirdi. Adamın biri de Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´ın huzuruna gelerek şöyle dedi: "Ya Resulullah! Bugün daha önce duymadığım bir şeyi duydum"?
O Hazret buyurdu ki: **"Nedir o işittiğin"?**
Dedi ki: "Selman ezanda senin risaletine şehadetten sonra Ali´nin velayetin dair şehadet getirdi".
Resulullah da buyurdu ki: **"Hayırlı bir söz işitmişsin".** (1)
2. Adı geçen alim aynı kitabında şöyle rivayet ediyor;
Adamın biri Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´ın huzuruna gelerek dedi ki: "Ebu Zerr ezanda senin risaletine şehadetten sonra Ali´nin velayetine dair şehadet getirdi ve dedi ki; **´Eşhedu enne Aliyyen Veliyyullah´.**
Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam de buyurdu ki; **"Ebu Zerr´in dediği gibidir. Gadir Hum´daki sözümü unuttunuz mu? Ben kimin mevlası isem Ali´de onun mevlasıdır, her kim bunu bozarsa kendi aleyhine bozmuş olur".** (2)

FAİDE:

Bu iki rivayeti nakleden bazı alimler;
1. Şeyh Abdünnebi el Iraki "Ezan ve kamet hakkındaki Sırr ul Hidaye adlı kitabında sf45.
2. Ş. Rıza Üstâdi "Kelimatul A´lam Havleş Şehadetis Salise" adlı
(1) Risalet ul Hidaye'de belirtildiği üzere hicri 7.yüzyıl alimlerindendir
(2) Risalet ul Hidayes.45

ASKERİ NUR

İmam´ımız Ebu Muhammed Hasan-el Askeri Aleyhisselam şöyle buyurdu: "Allah azze ve celle biz Ehlibeyt´in faziletlerini saklayanlar hakkında buyurdu ki;
´Allah´ın kitapta nazil ettiklerini saklayanlar, Muhammed Sallallah-u Aleyhissellam´ın bütün peygamberlerden üstün olduğunu ve Ali Aleyhisselam´ında bütün vasilerden üstün olduğunu saklayanlar ve onu satarlar, saklamak suretiyle, az bir paraya, dünya makamından bazı şeylere ulaşmak ve Allah´ın cahil kulları içinde bir riyasete ulaşmak için bunu yaparlar".
Allah buyuruyor ki: **"Onların yedikleri kıyamet gününde sadece ateştir dünyada Hakk´ı sakladıklarının karşılığında".**

Allah kıyamet gününde onlarla konuşmuyacaktır, hayırlı bir sözün aksine konuşacak ve onları lanetleyecek ve onları har ve zelil edecek ve onlara diyecek ki: **"Siz ne kötü kullarsınız".** (1)

(1)Bihar ul Envar c 26 sf 235 ve 236,2.hadisi serif, söz konusu ayet Mübarek "Bakara" suresi 174. ayeti şerifedir.

ALİYYEN VELİYYULLAH VE MASUMİ HADİSLERDEN İRFAN LATİFELER

(1) Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam buyurdu ki: **"Güneşin iki yüzü vardır, bir yüzü gök ehlini aydınlatır, diğer yüzü de yeryüzü ehlini aydınlatır. Her iki yüzünde de bir yazı vardır".**

Buyurdu ki: **"Biliyor musunuz ne yazıyor?"**

Dedik ki: "Allah ve Resul´ü bilirler".

Buyurdu ki: "Gök ehlini aydınlatan yüzünde şöyle yazar; ´Allah göklerin ve yerin nurudur´. (1) **Yere bakan yüzünde ise şöyle yazar; ´Ali Aleyhisselam yeryüzünün nurudur´".** (2)

Bu hadisi Allame Meclisi r.a.,Bıhar ul Envar c 27 s. 9 ve sf 10,21.hadisi şerif, Seyyid Haşim el Behrâni r.a, Medinet ul Meaciz c2 s. 54,432.sayfada naklederler.

(2) İbni Mes´ud diyorlar ki; Resulullah Sallallah-u aleyhissellam şöyle buyurdu:

"Doğrusu ayın iki yüzü vardır, bir yüzü gök ehlini aydınlatır, diğer yüzü de yeryüzü ehlini aydınlatır. Her bir yüzünde yazı vardır, göğe bakan yüzünde şöyle yazar; ´Allah göklerin ve yerin nurudur`.

´Yere bakan yüzünde ise şöyle yazar: Allah, Muhammed ve Ali yeryüzünün ve gök yüzünün nurudur". (3)

Hz. ALİ ALLAH´IN SALAT VE SELAMI ONA OLSUN
Hz. Ali ve onun yüceliği hakkında ne yazabilirim ki?
Konu Hz. Ali olunca hangi kalemin mürekebi tükenmez ki?
Hangi dil aciz olmaz ki?
Konu Hz. Ali olunca hangi aklın kanalları birbirine karışmaz ki?

Hz. ALi

Müminin kalbinin en çok sevdiği kelime... Hz. Ali´dir
Kalbe en hoş terennüm ve kalbi en iyi tedavi eden merhem... Hz. Ali´dir
Kalbi öldürüp dirilten en yüce hekim… Hz. Ali´dir
Ali arzudur, Ali aşktır, Ali haktır, Ali doğruluktur.
Ali evveldir, Ali ahirdir, Ali zahirdir, Ali batındır.
Ali... Ali... Ali...
Benim beyanım acizdir ey muhip, kelimelerim yetmez, işaretlerim kusurludur hayranlığım ve hayretim derindir. Ali´nin sıfatlarının dalgaları beni öyle vuruyor ki dalgaların yüksekliğini göz göremiyor.
İşit bak Safiyyüddin el Hilli nasıl yazmış;
Sıfatlarında zıt şeyler toplanmış.

Bu yüzden benzerlerin sana boyun eğmiş, Veliyullahsın
Veliyullahsın, hakimsin, sabırlısın, cesursun,
Şefaatlisin, abitsin, fakirsin, cömertsin.
Bu sıfatlar hiç bir beşerde toplanmadı.
Kullar asla buna sahip olmadı.
Ahlakının yumuşaklığından meltem yeli utanır.
Şiddetinin karşısında kaya parçaları erir.

HZ. ALİ
Kelimenin tam anlamıyla beşerin mevtasını.
Hatta O velayetin doruk noktasındadır.
O velayetin ne haddi vardır ne de sınırı,
ilahi vasıfların tecelligahıdır Ali.
Yaratma iradesi ve çıkış noktasıdır Ali.
Yaratış ve oluşumun kaynağıdır.
Emrine itaat edilmesi gereken rehberdir.
Yüce kalemdir O, hikmet levhidir.
Kitabın özüdür O, İmam´ların babası.
Hatta O nazil olan kitapların aslıdır,
Besmelenin ´B´ harfinin noktasıdır.

Zatı ehed olan nurun kandilidir,
İsimlerin ve sıfatların muallimidir.
Kifayetli elindedir zafer anahtarları,
Hatta kaza ve kaderin anahtarları.
Elindedir ezel feyzinin ipleri,
Çünkü O´nun yüce eli Allah´ın yüce elidir.
O´nun ayın (harfi) marifetin aynıdır,
Hatta bütün sıfatlarda O´dur Allah´ın gözü.

Sırlar onun kulağında ayandır,
Çünkü hiç bir şey O´na gizli kalmaz, kalamaz.
O´nun kalbi bütün varlıkların kalıbı,
Bütün imkan aleminde varlıkların hayan.
Güzel yüzü lahut aleminin kopyasıdır.

Musa´da O´na ulaşmak istese denir ki; Asla!
Nuru güneşe benziyor görünsede,
Ali güneşe benzemekten münezzehtir.
Neden mi? Çünkü O´dur sabah ışığını yayan,
Hem ruhlar hem de zerr alemlerinde.

Yüce Allah kendi adını O´na verdi,
Bu O´na keramettir ve fazilettir.
Bu isim O´na isimler aleminde verildi,
Yıldızlar göğünde tıpkı güneş gibidir.
Kaza ve kader belaları yazsa dahi.

Hz. Ali
Öyle bir isim ki belalar O´nunla bertaraf olur.
Öyle bir isim ki ağaçlar O isimle yeşerir.
Öyle bir isim ki meyveler O isimle olgunlaşır.
Yedi gök direksiz olarak yükseldi Ali´nin ismiyle
Çünkü O´nun ismi en hayırlı dayanak ve direktir.

Hz. Ali
Öyle bir isim ki alem O´nun etrafında döner.
Öyle bir isim ki melekler O´ndan yardım ister.

Öyle bir isim ki azamet bahçesini O nurlandırır.
Öyle bir isim ki dünya evi O´nunla düzenlenir.
Öyle bir isim ki Adem O´nunla seçkin kul oldu,
Rabb´i tarafından ve O isimle affoldu.

Öyle bir isim ki Nuh O´nunla kurtuldu,
Ve Nuh gemisi en hayırlı mecrada yüzdü.
Öyle bir isim ki Halil O´nunla Halil´liğe ulaştı,
Allah O´nu bu yüce şerefle şereflendirdi.
Öyle bir isim ki O´nunla ateş soğudu, selamet oldu,
hatta O isim sayesinde imamet O´nun oldu.
Öyle bir isim ki Musa O´nunla kelim oldu,
Ve O isim sayesinde kerim bir menzile ulaştı.

Kendinden geçince O isimle tekrar doğruldu,
Allah´la mülakatta tecelli anında.
Öyle bir isim ki Mesih O´nunla yüce insan oldu,
belalardan kurtulup güvenle göğe çekildi.
Öyle bir isim ki Ahmed O isimden meded istedi,
Olaylar şiddetlenip sıkıntı esnasında.
Öyle bir isim ki bütün nebi ve vasiler,
imtihan oldukları beladan O´nunla kurtuldular. (1)

Salman Pak anlatıyor; Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam buyurdu ki: **"Kıyamet günü geldiğinde iki meleğe emir olunacak ve onlar sırata oturacaklar. Emirelmü´minin´den beratı olmayanlar kesinlikle sırati geçemeyecek. Emirülmü´minin´den beratı olmayanlar yüzüstü ateşe atılacaklar ve bu Allah´ın şu ayetinde geçer; ´Ve durdurun onları onlar sorumludurlar´**. (3)
Dedimki: "Ey Allah´ın Resul´ü anam babam sana feda olsun. Nedir Emirulmü´minin beratı?
Buyurdu ki: **"Lailahe illallah, Muhammed´in Resulullah, Aliyyün veliyullah Emirülmü´minin Vasiyyi Resulullah´, Allah´ın salat ve selamı ona olsun".** (4)

Hz. Muhammed (s.a.v.), Hz. Şah-ı Velayet Emirulmü´minin İmam-ı Ali Aleyhisselam´ın Sırrını Açıklıyor

Ey yaratılışın sebebi fikir sende hayrandır,
Zatının manasını anlamakta iş zora düşmüştür.
Bir kavim hiç bir örtüye riayet etmeden
Rabb dedi sana ama gerçek bu değil
Bu sırrın bir hikmeti var, sırrı var,
Bu sırrın yüzünden bütün sırlar hicaba büründü.
Eğer o sır olmasaydı hepimiz gulat (aşırı) olurduk,
Sırda iman vardır ve o sırrı açmak küfürdür.
Arşın Rabb´i sıfatlarından sana bahşetti,
Seni buna layık gördü bu büyük bir iftihardır.
Kendine mahsus vasıflardan sana has vasıf verdi,
Seninle tanıdık onu, iş bize aşikar oldu.
Sana verdiği vasıflardan biri şu ki;
Sen bir şeyin olmasını istediğin zaman o iş oldu.

Seni ilk olarak ananlara şaşmamak gerek,
Onu mazur görenlere de şaşmamak gerek.

Nuraniyyet ile tanıma hadisinde vasilerin efendisi Hz. Ali Aleyhisselam, Selman ve Ebu Zerr´i muhatap alarak şöyle buyurmaktadır:
"Ey Selman ve ey Cundeb!
Dediler ki: "Lebbeyk ya Emirulmü´minin!"
O Hazret buyurdu ki: **"Rabb´imin emriyle Nuh´u gemisinide taşıyan Benim. Rabb´imin emriyle Yunus´u balığın karnından çıkaran Benim. Rabb´imin emriyle Musa bin İmran için denizi yaran Benim. Rabb´imin emriyle İbrahim´i ateşten çıkaran Benim. Rabb´imin emriyle nehirleri akıtan, kaynakları fışkırtan ve ağaçları yeşerten Benim. Zille günündeki azap Benim.** (1)
Bütün insan ve cinlerin yakın mekandan duyacağı sesin sahibi Benim. (2)
Bunu bir kavim anlayacaktır.
Zorba ve münafık bütün herkese sesini duyuracak olan Benim. Ben Musa´nın öğret- meni Hızır´ım. Davud oğlu Süleyman´ın muallimi Benim. Ben ZulKarneyn´im. Ben Allah Azze ve Celle´nin kudretiyim".
(1) Mübarek "Şuarâ" suresi 189.ayeti şerifeye işarettir. Şuayb Aleyhisselam´ın kavmine gönderilen azaptır.
(2) Mübarek ´Kâf´ suresi 41. ayeti şerireye işarettir.
"Ey Selman ve ey Cundeb! Ben Muhammed´im ve Muhammed´de Ben. Ben Muhammmed´denim, Muhammed´de bendendir. Yüce Allah buyurdu ki: "İki deniz birbirine yaklaştı, onları birbirinden ayıran bir perde var". (I)
Ali bir beşerdir ama nasıl bir beşer,
Rabb´i onda tecelli etmiş ve zahir olmuş.
O ve kaynak tıpkı güneş ve nuru gibi,
O ve İlah nur ile kamer gibi.
O Allah degil örneği Allah verdi.
Tıpkı ateş ve taş gibi buyurdu.

Alemin yaratılış nedeni odur,
eğer O olmasaydı alemde ne bir iz ne de bir şey olurdu.
Senin düşündüğünün her zaman üstündedir,
Akıl ve nefis ve düşünceden üsttedir.
Bütün varlıkların cevheridir Ali ve evlatları
11 tane hepsi de tüm alemin başıdır.
Her kim ölmeden onu tanıyamazsa,
Onun ölümü köpek ve eşek ölümüdür. (2) (3)

EMİRÜLMÜ´MİNİN

Arap dilinde emirlik velayet demektir. Maksat öyle bir makamdır ki; bu makamda olan emir ve nehiy verir. Emir ve yasakların kaynağıdır. Hadislerde ´**Aliyyen Veliyyullah**´ ile ilgili olarak şu cümleler geçer; ´**Enne Aliyyen Emirulmü´minin, Enne Aliyyen Veliyyullah´.**
Emirlik velayetin ta kendisidir. Yalnız burada müminlerin emiri olarak geçer, mümin olan bütün insan ve cin v.s.ler için geçerlidir. Ama Hz. Ali Aleyhisselam´ın veliliği ise bütün manalar ile velayeti mutlak olarak kapsayan manaya gelir. Bütün yüce ve alçak alemlerdeki tekvini ve teşri velayeti kapsar. Onun velayeti Allah´ın büyük velayetinin gölgesidir ve o velayetin üzerinde velayet yoktur. Emirlik hakkındaki lügat manaları kısaca budur.

Bakalım hadislerimiz bunu nasıl beyan etmiştir;
(1) Mübarek "Rahman" suresi 19 ve 20. ayeti şerifeler.
(2) Bir İranlı şairin kasidesinden beyitlerdir.

Hz. Ali´yi İnkar Eden Allah´ını İnkar Eder

İbni Salebi diyor ki; Ebu Zerr´e dediler ki: **"Vasiyet et".**
Dedi ki: **"Vasiyet ettim"**
Dediler ki: **"Kime?"**
Dedi ki: **"Emirulmü´minin Aleyhisselam´a"**
Dediler ki: **"Osman´a mı?"**
Dedi ki: **"Hayır, gerçek Emirulmü´minin olan Ali bin Ebu Talib Aleyhisselam´a. O bu yeryüzünün Rabb´idir, bu ümmetin Rabb´idir. O´nu kaybederseniz yeryüzünü ve üzerinde olan herşeyi inkar edersiniz".** (1)

´Nur us Sakeleyn´ isimli tefsirin yazan Şeyh Abdu Ali bin Cum´et ul Erûsi r.a.; ´Ve yeryüzü Rabb´inin nuru ile aydınlandı´. (2)
Ayetinin tefsirinde şu rivayeti naklediyor; Mufazzal bin Alim diyor ki: **´İmam Caferi Sadık Aleyhisselam ve yeryüzü Rabb´inin nuru ile aydınlandı´**ayeti hakkında buyurdu ki: **"Yeryüzünün Rabb´i yani yeryüzünün imamıdır".**
Dedim ki: "Peki eğer 0 (3) zuhur ederse ne olacak?"
Buyurdu ki: **"O zaman halk güneşin ve ayın ışığına ihtiyaç duymayacak ve İmam´ın nuru ile yetinecekler ve o nurdan faydalanacaklar".** (4)
Aynı manayı Şeyh Müfid r.a.´in, Mufazzal bin Alimden naklettiği şu rivayette görüyoruz; İmam Caferi Sadık Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğunu duydum: **"Bizim Kaim´imiz kıyam ettiği zaman yeryüzü Rabb´inin nuru ile aydınlanacak ve kullar güneşin ışığına ihtiyaç duymayacak ve karanlıklar yok olacak".** (5)
Sonra şunu da bilesin ki; ey muhip! Bu velayetin dereceleri ve çeşitleri vardır. Teşri (kanunun ilanı) velayeti çeşitli dereceleri ile ve tekvini (yaratılış ve doğada tasarruf) velayeti ve çeşitli dereceleri ile İmam´ların hadislerinde gözler önündedir. Bütün bu faziletler ve velayetler Allah´ın lütfü ile Hz. Ali Aleyhisselam´da sabittir. Hasaneyn´in babasının nuru hakkı için Allah eğer lütf ederse, Ehlibeyt muhiplerinin kalbini ferahlatmak, velayetten ziyade onların külli velayetinin bir dalı olan tekvini velayet mülkünün sahibi gelecektir, yani sırada sahibi zaman Muhammed Mehdi (s.a.v.) Ali Keremmullah.
(1)Te´vil ul Ayat iz Zahire fi Fezail-i İtret it Tahire c 1 s. 182,24.hadisi şerif.
(2) Mübarek "Zümer" suresi 69.ayeti şerife.
(3) "0" zamiri zamanımızın imamı Aleyhisselam hakkındadır.
(4) Nur us Sekaleyn c.4 s. 503 ve 504,121 .hadisi şerif.
(5) El İrşad s.363.

Hz. Ehlibeyt ve Hz. 12 İmam´lar Allah´ın Birer Nurlarıdır

Muhammed Taki el İsfahanı ´Velayet ul Evliya´ adlı eserinde ne buyurmaktadır: **"Onların üçüncü velayetleri ise tekvini velayettir. Yani kainattaki Allah´tan gayrı bütün varlıkların O Hazret´lerin iradesi ve emri altında olmasıdır. Böylece bütün kainat Allah´ın emriyle onların itaatında ve ihtiyarındadır.**
Hz. İmam-ı zaman Aleyhisselam´ın ziyaretinde şu cümle geçer; ´Hiç bir şey yoktur ki sebebi ve vesilesi siz olmayasınız´. (1)
Çünkü O Hazret´ler Allah Azze ve Celle´nin isimlerinin tecellisidir. Böylece onların fiilleri Allah´ın fiili ve onların sözleri de Allah´ın sözüdür.

Velayetin bu çeşidide sadece onlara mahsustur, bu onların nurani zatının ve mukaddes varlıklarının bir gereğidir ve hiç kimse bu makama ulaşamaz.
İmam´lar Aleyhissellam´ın öyle övülmüş bir makamı, yüce derecesi ve tekvini halife- liği vardır ki kainatın bütün zerreleri O velayetin karşısında boyun eğmiştir. Dinimizin zaruri inancına göre İmam´larımızın makamına hiç bir mukarreb melek ve hiç bir peygamber ve Resul ulaşamaz. Rivayet ve hadislerimize göre yüce Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam ve İmam´larımız bu alem yaratılmadan önce nurlar halinde Allah´ın arşındaydılar. Allah Onlara öyle yüce makam ve derece verdi ki; onu Allah´tan başka kimse bilemez".
Cebrail´de miraç hadisinde olduğu gibi dedi ki: **"Eğer biraz daha yaklaşırsam yanarım".**
Yine O Hazret´ler buyuruyorlar ki: **"Bizim Allah ile öyle hallerimiz vardır ki ne bir mukarreb melek, ne de mürsel bir peygamber bile ona ulaşamaz. Bu ve benzeri makamların tümü Hz. Fatıma Aleyhesselam´ın da makamıdır".** (3)
Bu açıklamaların hiç birinde tuhaflık yoktur
(1) Bihar ul Envar c 102 s. 93. "Nudbe ziyareti adıyla meşhurdur".
(2) Velayet ul Evliya s. 65 ve 66.
(3) El Hükümet ul Islamiyye, s. 63.

HZ. ALİ VE FAZLI

Sevgili canlar büyük taçlamada ilahi bir aşk ile Cem´lerimizde okuduğumuz ´**bir kul geldi Fazlı´ya Bezastan´da sattılar**´ sözünü söyler ve **Allah Allah** deriz.
Özünü ise bir çokları bilmez, ben Şah´ın kölesi, Ehlibeyt´in ayak tozu **Ali Sefa** sizlere bu olan büyük olayı kısaca özetleyerek anlatmak istiyorum.
Hz. Muhammed Mustafa´nın ve Hz. Ali´nin çok sadık dostlarından olan, görmeden Ehlibeyt uğruna can veren, Şah-ı Merdan´ın ismini dilinden ve gönlünden hiç düşürmeyen Fazlı isminde bir Ehlibeyt muhibi can kardeşimiz vardı. Hali vakti yerinde babadan, dededen kalma çok büyük servet sahibiydi. Fazlı evlendi mutlu bir yuva kurdu. Tamamen dünyaya gönlünü kaptırmış giderken, bir gece rüyasında Ehlibeyt´in derğahını ziyaret etti. Birde gördü ki O mübarekler dünya malından elini eteğini çekmişler, akşamdan sabaha yiyecekleri yok. Fakat iki cihana hükmeden bütün şafaatkanlar o derğahta toparlanmış melekler, feriştahlar O yüce Ehlibeyt´in ayak tozlarına yüzler sürmekteler.
Hz. Ali´nin elinde mizam terazisi mümin müslümler onun önünde yargılanıyor. Sıra Fazlı´ya gelipde onun günahı tartılacağı zaman, Hz. Ali Fazlı´yı alıp: **"Ey Fazlı git biraz daha Hakk yolun da Ehlibeyt´im uğrunda çalış fedakarlık et, sonra cehennem narına yanmayasın, gönlüm senin gibi mazlumların yanmasına razı değildir"** der.
Fazlı bu heyecanlı rüyasından sonra yüreğine Ehlibeyt sevgisi, Hakk, Muhammed, Ali aşkı düşer. Aşk ateşi yüreğini yakıp kavurur. Bu aşk yüreğine kök salar, elinde ne kadar mal mülk varsa Hakk, Muhammed, Ali, Ehlibeyt aşkına dağıtır. Her eline geçeni Ali aşkına diyerek yetimlere, yoksullara, fakir fukaralara hepsine dağıtır.
Fazlı´nın hanımı kocasının aklını oynattığını zanneder, ağlar sızlar ama o büyük varlıktan biranda yoksulluğa düşerler, evleri barkları satılır ve gırtlağa kadar borca batarlar. Borçluların dostu bulunmaz derler ya, Fazlı´nın her gün hal hatırını soran ahbapları ve dostları Fazlı´nın kapısını keser ve derhal alacaklarını vermesini ister. Fazlı ağlamaktan başka bir çare bulamaz, bir yamalı çadırdan başka bir şeyi kalmamıştır.

Fazlı hazin hazin ağlarken hanımı hiddetlenir ve Fazlı´ya şöyle bağırır: “Burası Hindistan sen ise hiç yüzünü görmediğin, oturup sohbetinde bulunmadığın, Ali Ali deyip kendini ona kaptırdığın Ali gelsinde seni bu müşkülden kurtarsın bakalım. Ali´nin senden hiç haberi yok, sen ise onun için kendini harap ettin. Bak ne hallere düştün“ diye bağırdı.
Fazlı bir anda irkilir ve o rüya arasında Hz. Ali Fazlı´ya şöyle demişti: **“Ey Fazlı başın dara gelirse sen beni çağır, ben dünyanın öte ucunda olsam bile gelir seni bulurum”** demiş ve şu ayeti öğretmişti; **´Ya gıyasel müstagısın, agıs agısna hürmeti hakkı için ya seyyidin seddadına alemlerin yardımna koşan, cümle alemlere yardım eden Haydar-ı Kerrar Seyyid İmam-ı Hüseyin´i şehidi Kerbela hakkı hürmeti için biz edna kulunuz, köleniz Fazlı´ya da yardımcı olun”** deyip ağladığı anda çadırın kapısı önünde bir at kişnemesi duyulur. Fazlı gene alacaklılardan biri gelmiştir diye çadırın içinde büzüşüp eziklik duyduğu bir anda, çadırın kapısı çatal bir kılıç ile aralanır içeri müsade isteyerek bir cengaver girer. Fakat öyle bir cengaver ki kalelerden binlerce kat daha fazla müminlerin gönlünü sevgi ile fethedip, gönüller fatihi olmuş, sevgiyi mümünlere, Zülfîkar´ı münafıklara karşı kullanmış ve mümin müslümlerin gönlüne taht kurmuştu. Hz. Şah´lar Şah-ı, Şah-ı Merdan gelmişti Fazlı canın karşısına.
Zaten Şah-ı Merdan´a yakışanda buydu, Şah-ı Merdan hiç kendisini seveni darda koyarmıydı.
Fazlı Hz. Ali´yi görür görmez rüya görmediğini, gerçekten Şah-ı Merdan´ı gördüğünü o zaman anladı.
Çünkü Hz. Ali rüyadaykende Fazlı´ya aynı cemalle görünmüştü. Fazlı´nın hanımı kendisini toparlayarak cengavere sorar: “Ey kişi siz kimsiniz, giyiminiz kuşamınız buralarınkine hiç mi hiç benzemiyor. Hele sizin yüzünüzün güzelliği Yusuf´u Kenan Peygamber´i gölgede bırakır. Siz kimsiniz Allah aşkına meraktan çatlayacağım” diye heyecanlanır sorar.
Hz. Şah-ı Merdan Haydar-ı Kerrar İmam-ı Ali gülerek kendisinin Hz. Ali olduğunu söyler ve: “Fazlı´nın imdadına yetişmek için Medine´den geliyorum, biraz evvel beni çağırdığı için Bende imdadınıza yetiştim, onun için burada bulunuyorum” der.
Fazlı ile Fazlı´nın hanımı Hz. Şah´a sorarlar: “Ey Şah-ı Merdan Ali Medine Hindistan arası yaya aylarca yürünecek bir uzak yoldur, at ile ise yine aylar sürer, sizi kim gönderdi” derler. Hz. Haydar-ı Kerrar İmam-ı Ali gülerek: **“Dünya bizler için bir kalburun içindeki buğday taneleri gibidir, Bize gizli saklı yoktur”** diyerek Fazlı´nın elinden tutup yukarı kaldırdı. Fazlı´ya: **“Ey Fazlı Allah şahidim bizler dünya malına ehemniyet vermeyen Ehlibeyt olduğumuz için, evimizde akşamdan sabaha birikmiş bir kuruşumuz yoktu ki senin borçlarını ödemek için buralara servet getireyim. Biz Ehlibeyt olarak servetimiz olmadığı için senin borçlarını benim düşmanlarıma ödeteceğim, hele gel bakalım”** dedi.
Fazlı, Hz. Ali´nin ayaklarına kapandı, defalarca niyaz eyledi ve ellerine sarılıp öptü.
Sonra: “Ey erenler sultanı, evliyalar hükümdarı, enbiyaların ser çeşme başı şeksiz şüphesiz sana iman eylemişim. Benim gözüm dünya malında değil, Senin sevgine layık olmam için yüreğimin sesini dinliyorum. Benim dileğim para değil, sensin. Gül yüzlü cemalini görmek banada nasip oldu ya ölsem gam yemem” deyip sadakat gözyaşlarını hazin hazin döküyordu.
Fakat Hz. Şah-ı Merdan Fazlı´yı tutup bağrına bastıktan sonra: **“Ey Ehlibeyt dostu Fazlı´m, Ben senin yüreğini çok iyi biliyorum, bizim girdiğimiz gönülde kov, kıybet, haset, kin, kibir, yalan dolan, ihanet, tamah, hırs barınmaz.**

Bunlardan gönlünü arındırdık yerini rahmet ve sevgi ve ilim, irfan, hoş görü, kanaat ve sabırla doldurduk. Ehlibeyt´in ve Ehlibeyt muhiplerinin en büyük silahı sabır ve hoş görü, cömertlik ve merhamettir. Yalnız dört Hakk kitapta da Allah´ın buyruğu ayetleri mevcuttur, kul hakkı ile huzuruma gelme demektedir.
Önce senin kul borçlarını ödeyelim, ondan sonrasına mevla kerimdir. Gönlümün isteği maksuduna ermektir, onu da Hakk verecektir, şimdi kalk Keşmir diyarına gideceğiz ve orada borçlarını eda edeceğiz" dedi.
Fazlı bir hayli yaşlı ve mecalsiz bir ihtiyardı. Yukarı kalkmaya çalışarak Hz. Şah-ı Merdan´a şöyle dedi: "Ey güzeller sultanı senin o bahsettiğin diyara ben 10 yılda varamam. Bende takat mecal kalmadı, biz oraya nasıl gidebiliriz" dedi.
Şah-ı Merdan Fazlı´nın kolundan tutup Düldül´ün terkisine bindirdi ve: **"Yum gözünü Fazlı"** diye seslendi.
Fazlı gözlerini yumdu çok kısa bir aradan sonra: **"Gözlerini açabilirsin"** diye Fazlı´ya seslendi. Fazlı gözlerini açtığında olanlara inanması mümkün olmayan bir değişiklik içinde kendisini buldu. Gözünü açıp kapamak beş dakika sürmemişti fakat 10 yıllık yolun sonuna gelinmişti, çünkü Şah-ı Merdan´ın mucizeleri bitmezdi.
Fazlı´yı Düldül´den indiren Şah-ı Merdan Fazlı´ya: **"Burası Keşmir diyarıdır, buranın hükümdarı Hakk Muhammed Ali´ye ve İslam dinine düşmandır. En çokta Bana karşı büyük bir düşmanlığı vardır. Şimdi sen bir bezirgan olacaksın Bende senin kölen olacağım. Beni Bezastan köle pazarına götürüp kölem diye satacaksın.**
Sakın dediğimden çıkma, her ne şart koşarsalar kabul et, yalnız ağırlığınca altın isterim dersin, fiyattan ödün vermezsin ve Düldül´ü yedeğinden bırakma sakın" diye Fazlı´ya tenbihte bulundu.
Fazlı Hz. Ali´nin eline ayağına kapandı: "Ey mürüvvetli Şah´ım haşa ki ben senin kapında bir köle bile olamam, ben nasıl sana kölemdir diyebilirim" dedi.
Hz. Şah-ı Merdan Fazlı´nın yaş dolu gözlerini baş parmakları ile sildi ve: **"Müsterih ol Fazlı, Ben ne dersem onu yap"** dedi.
O gün kölelerin pazarlandığı, esirlerin satıldığı yıllık olağanüstü büyük bir gündü. Herkes sahibi olduğu kölelerin boyununa marifetlerini, yapmış olduğu hünerlerini yazıyor müşteri olanlarda kölelerin boynunda asılan plaketi okuyarak kölelere değer biçiyordular. Hz. Ali Keremmullah Bezastan pazarına girdiğinde bütün gözler Hz. Şah-ı Merdan Ali´ye çevrilmiş, güzellikte boy bosta Yusuf Kenan-ı gölgede bırakıyordu. Kargalar bahçesine girmiş şahin gibi naz ile salınıyor, konuşmasında o kadar nezaketle konuşuyordu ki sanki binlerce yaban kargasının içinde bülbül şakır gibi sedası yürekleri okşuyordu. Bir anda bütün Betestan pazarındaki insan avcıları Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin başına toplandılar. Yalnız hayretler içerisinde kalıyordular, acaba köle Fazlı´mı bu mu? diye. Fazlı´ya hanginiz kölesiniz deyince, Fazlı´da: "Şimdilik bu benim kölem, kıyamete kadar ise ben onun kölesiyim" dediğinde kimsecikler bu sır perdesi ile örtülü sözlerden birşey anlamıyordu.
Hz. Ali´nin fiyatını sorduklarında ise: "Ağırlığınca altındır" diyordu. Fazlı Hz. Şah´ın yanında iki büklüm olup, O Şah-ı Merdan´a kul köle olmak istiyordu.
Köle pazarında dolaşan Keşmir şahının adamları tez elden padişaha haber verdiler; ´Keşmir diyarı kuruldu kurulalı böyle bir er görmemiştir, yaşı yaşadık yaşayalı böyle bir insan görmedik hele bir yol sende gel gör´ dediler.
Keşmir şahını da büyük bir merak kapladı. Hemen paytonunu hazırlattı ve merasim bölüğü çevreyi bandolarla inim inim inletti.
Binbir türlü debdebe ile şah geliyor diye yer yerinden oynadı, yediden yetmişe Bezastan pazarına doluştular. Onlar şah ile uğraşırken sekiz kat cennetin melek ve

feriştahları, huri ve kılmanları gul guluya düşüp, Hz. Şah-ı Merdan´ın köle pazarında satışa çıkarılmasına ağlaştılar.
Hz. Allah, melek ve feriştahlarını bir araya toplayıp şöyle sordu; **"Ey Benim meleklerim, feriştahlarlarım benim Velayet nurum Şah-ı Merdan Ali´nin bir dost için yaptığını sizler birbiriniz için yaparmısınız? Yapabilirmisiniz? Bir dara düşmüş insan için kendinizi satışa çıkartırmısınız?"** diye sordu.
Hepsi birden: "**Ve Hüvel Aliyül kebir vallahül Azim,** Hz. Ali´nin yaptığını haşa ki hiç birimiz yapamayız" dediler.
Cenabı Allah´u Teala, Hz. Ali´nin bir veli olduğunu, Hz. Ali´nin tüm erenlerin serçeşme başı olduğunu söyleyip: "Ali benim hüccetimdir, Ali benim yürüyen Kur´an´ımdır, Ali Velayet mülkünün sahibidir" diyerek şu ayeti Hz. Ali hakkında inmiştir. El Bakara suresi 207. Ayet, **"Ve minennasi men yeşriy-nefsehübtigaâe merdâtil-lâh vallahü ra üfün bil ibad"** Türkçesi **"O veli ki içinizden bir kulu kurtarmak için Allah rızası için kendi öz nefsini satar, Allah´ın rızasını alır. Allah kullarına karşı pek merhametlidir".**
(Sevgili canlar işte; **´bir kul geldi Fazlı´ya Bezastan´da sattılar´** sözcüğü ayetlerlede belirttiği gibi Allah´ın arslanı Fazlı´yı kurtarmak için kendini Bezastan pazarında köle olarak sattırmıştır).
Keşmir şahı Bezastan pazarına gelir ki gerçekten sanki güneş bir çöle düşmüşte etrafa şavkı saçıyor. Doğruca Hz. Ali´nin yanına yaklaşır yukardan aşağıya bir süzer ve şöyle mırıldanır: "Vallahi bu yaratılanlardan degil, yaratanın nurundandır.
Ben halkın padişahıyım bu ise iki cihanın padişını andırıyor.
Ben bunun kapısında hizmetçi degil köle bile olmam mümkün degil. Ama bunda bir hikmet vardır" deyip kendi kendine mırıldanır.
Bir ara veziri seslenir: "Padişahım ne mırıldanıp duruyorsun, nasıl böyle bir yüce varlıkla ömrün boyu hiç bir zaman karşılaştın mı? Işte fırsat ayağınıza gelmiş fırsatı kaçırmayalım, insan az yaşar fırsat bir düşer, hemen pazarlığa girişelim" dedi.
Padişah toparlanır ve sağa sola bir göz gezdirir, herkesin gözü Şah-ı Merdan´dadır.
Hz. Ali padişaha dönüp güler ve: **"Ey yalan dünyanın padişahı ne süzüp duruyorsun gözün mü kesmedi, içinden geçenleri dile getir ki, Fazlı canda fikrinizi öğrensin bakalım"** deyince padişahın ilgisi bir o kadar daha artar. Fazlı´nın sattığı köle köle değil bir feriştah gibi ruhu okşayan eda ile hitap ediyordur. Gayet sakin ve terbiyeli, sanki insanın ruhunda dolaşan Hakk´ın adalet kılıcı, keskin bakışlı mert ve sert tavırlı, güler yüzlü, tatlı dilli. Öyle bir heybetli ki sanki bir dağı bir hamlede yerinden sökecekmiş gibi hiddetli bakışları padişahın yüreğini oynatıyordu.
Padişah yanaşarak sordu: "Köle hanginiz? bey hanginiz?"
Fazlı: "Şimdilik bu benim kölem ama ömrüm boyu ben bunun kölesiyim".
Şah sordu: "Pek anlaşılır gibi değil ama madem siz beysiniz kölenizin ücretini söyleyin" dedi.
Fazlı: "Kölemin değerine fiyat biçilmez ama şimdilik ağırlığınca altın isterim" dedi.
Bu söze yanında bulunanlar gülüştüler, Fazlı tekrarladı: "Kararım katidir hiç şakam yok, çünkü bu köle zahiren köle, batınan cümle cihanın hükümdarıdır. İlimde, bilimde, irfanda, keramette, kuvvette eline su dökecek bir eşi benzeri bulunamaz velidir. Velayet mülkünün sahibi, Tanrı´nın arslanıdır. O´nun hakkında binlerce ayetler vardır, mesela bir ayet maide suresi 67. Yeryüzüne böyle bir varlık gelmemiştir.
Pehlivanlıkta, keramette, bilgide, çalışmakla eline su döken olamaz.
Bir ordu askeri bir anda tarumar eder, bütün şartlarınızı ortaya koyun isterseniz bin asker çağırın bir deneyin" dedi.

Fazlı´nın bu sözlerine hayrette kalan Keşmir şahı hemen bir emir verdi ve 1000 asker geldi, dönüp Fazlı´ya: "Eğer askerlerimi yenerse sana söz veriyorum, sana kölenin ağırlığınca altın vereceğim. Kölene üç şart koşacağım yerine getirirse kabul ama önce sende söz ver askerlerime yenilirse köleni bana bağış yaparmısın" dedi.
Fazlı hemen kabul etti. Padişah ordaki bütün insanları şahit tuttu ve Hz. Ali´ye bir kat beyaz elbise getirmelerini emretti. Beyaz elbiseyi tez elden getirdiler ve Hz. Ali´ye giydirdiler.
Kendi askerlerinin eline kırmızı boyaya batırılmış ve uçlarında bez bağlı kılıç kuşattırdı. Hz. Ali´nin Zülfikar´ının ucuna da yeşil boyaya batırılmış bir bez bağlandı ve divan kuruldu.
Hz. Ali, Düldül´ü alıp askerin karşısına geçti. Bütün millet Hz. Ali´yi merakla izlemeye başladılar.
Hz. Şah-ı Merdan, Düldül´ün kulağına şöyle fısıldadı: **"Ey mübarek Düldül, bu savaş batıl ile Hakk´ın arasında ki bir savaştır, Bedir´de, Uhut´ta, Heyber´de bize düşen görev Cenabı Hakk´ı hoşnut etmekti ve bunu başardık. Cenabı Hakk, Ayetel kürsüyü, Hel Ata ayetlerini şanımıza indirmişti, şimdi hadi seni göreyim"** deyip bir tekbir getirdi. Düldül mübarek, Hz. Şah-ı Velayet´in maksadını anlamıştı. Yeleyi dikti kulakları kalem kesildi, kişnedikçe dağlar yankı yapıyor, Zülfıkar ebem kuşağı gibi nur saçıyordu. Hz. Şah-ı Velayet kollarını sıvamış öyle bir nara attı ki orda bulunanların ödleri koptu. Hz. Ali Düldül´ün yelesini okşadı, Düldül yerinden öyle bir fırladı ki sanki gökten şimşek çaktı, daha koskoca ordu toparlanayım derken, Hz. Şah-ı Velayet ordunun kararğahına anında ulaştı. Düldül sanki bir rüzgar gibi esip yay gibi fırlıyor, Hz. Ali´nin Zülfikar´ı saniyede yüzlerce defa inip kalkıyordu.
Bir anda ordu dağıldı, Hz. Şah-ı Velayet İmam-ı Ali çok kısa bir süre içerisinde Düldül´ü Keşmir şahının karşısına sürerek: **"Ey Keşmir şahı Ben birinci ahtımızı yerine getirdim sıra sizde"** demesi üzerine padişah hayretler içinde ayağa kalkarak Şah-ı Merdan´ı alkışlamaktan kendini alamadı.
Padişahın ayağa kalkması ile birlikte, on binlerce halkta Hz. Ali´yi ayakta alkışladılar.
Hz. Ali´nin üzerinde en ufak bir boya yok iken, diğer bin askeri kontrol ettiklerinde damgasız bir asker bulamadılar. Hatta yüzlercesinde iki, üç damga birden vurulmuştu.
Padişah, Fazlı´yı çağırdı: "Şimdi pazarlığa oturabiliriz" dedi.
Hz. Fazlı gözleri sevinç gözyaşları ile dolu olarak: "Buyurun Keşmir şahı sizi dinliyorum" dedi.
Keşmir şahı: "Üç şartım var, bir tanesi ülkemde büyük bir dev var her yıl yüzlerce cana kıyıyor ve çok hayvanlarımızın, insanlarımızın canını aldı, onları parçalayıp yedi. O devi öldürmesini istiyorum. İkinci şartım, büyük bir ırmak var, önüne ne kadar set yaptıysakta suyu başka yöne çevirme imkanımız olmadı. Bu suyun yönünü çevirmesi için bin kişi yardımcı vereceğim, ırmağın yönünü çevirsin. Üçüncü şartım da Medine´de Muhammed Peygamber´in Emmi oğlu Allah´ın arslanı Ali´yi yakalayıp, eli kolu zincirli sağ olarak demir bir sandık içinde bana getirmesini isterim" dedi.
Fazlı Hz. Ali´nin yüzüne baktı. Hz. Ali Fazlı´ya işaret ederek: **"Şartları kabul ediyoruz"** diye ikrar verdi.
Keşmir şahı: "Bir kantar getirin bizde şartı kabul ediyoruz" dedi. Hazinedarı çağırdılar büyük bir külçe altın getirdi, Hz. Ali terazinin gözüne oturdu altın hafifte kaldı.
Büyük bir külçe altın daha getirdiler yine Hz. Ali´nin tarafı oynamadı. Bütün orda bulunanlar hayrette kaldı. Padişahın hazinesinin yarısından çoğu gitti.
Hz. Şah-ı Merdan Fazlı´ya döndü: **"Fazlı borçlarını öder mi bu altınlar"** diye sordu.

Fazlı ağlıyarak: “Şah´ım, sana Fazlı´n kurban olsun, bu yüz binlerce borçlunun borcunu öder gayrı yeter” dedi. Hz. Şah-ı Merdan yekindi terazi dengelendi.
Keşmir şahı iki şart yerine gelinceye kadar paraları bir müddet rehin tutacağını söyledi, Fazlı kabul etti.
Hz. Ali: “O azgın devin yerini bana gösterin” diye bir kişi istedi.
Padişah emir verdi, hemen hızlı koşan bir at ve güçlü bir cengaveri Hz. Ali´ye yardımcı verdiler. Büyük bir kitle Hz. Ali´nin cengini seyir için peşinden geldiler. Hz. Ali devin bulunduğu mağraya doğru Düldül´ü sürdü. Düldül kişnedikçe Hz. Ali aşka geldi, öyle bir nara attı ki, dağlar taşlar inim inim inledi. Ulu bir ağaç gibi kocaman yapılı gorili andıran bir dev çıktı. Binlerce kişi uzaklardan heyecan ile Hz. Ali ve devi seyrediyordu. Dev öyle bir kükredi ki sanki bomba patlar gibi homurtulu sesler çıkartarak, kocaman bir kayayı Hz. Ali´ye fırlattı. Şah-ı Velayet havadaki kayayı Zülfikar ile bir patlıcan gibi ikiye böldü. Hz. Ali eğildi Düldül´ün kulağına: “Hadi Düldül seni göreyim” dedi ve Düldül´ün başını serbest bıraktı. Düldül öyle bir cevlan yapıp devin etrafında dönmeye başladı ki sanki şahin süzülüyordu. Büyük bir hızla devin çevresinde daireler çizerek, birden yıldırım gibi devin üzerine yürüdü. Şah-ı Merdan Haydar-ı Kerrar tekbir getirerek Zülfikar´ı devin başına öyle bir çaldı ki devin vücudu hıyar gibi ikiye bölündü ve ulu bir ağaç gibi yere yuvarlanıp devrildi.
Hz. Şah-ı Merdan, Düldül ile şahin süzülür gibi Keşmir şahının karşısına geçti: “İşte hükümdar şartın ikinciside tamam” dedi. Padişah gözlerine inanamıyordu.
Padişah Hz. Ali´nin yanına yaklaşarak: “İncil ve İsa hakkı için Sen kimsin hangi erenlerdensin” diye Hz. Şah-ı Merdan´a methi senada bulundu.
Hz. Şah-ı Merdan ise gülümseyerek: “Zamanı gelince kim olduğumu öğreneceksin” dedi. Çünkü Keşmir şahıda görüyordu ki yapılan işler çok olağan üstü şeylerdi.
Keşmir şahı söze şöyle devam etti: “Senin yaptığın işler çok olağan üstü şeylerdir, bu bir mucize ve keramettir” diyerek Hz. Ali´yi tebrik etti.
Sıra ırmağın döndürülmesine gelmişti. Keşmir şahı, Hz. Ali´ye: “Ne kadar insan gerekse sana yardımcı vereyim” dedi.
Hz. Ali Keşmir şahına: “Sadece ırmağın hangi yöne akacağını bana göster yeter” dedi.
Hz. Ali´nin azimli sözü Keşmir şahına parmak ısırttı. Cümle halk bu sefer nasıl bir keramet gösterecek diye Hz. Ali´yi adım adım izliyordu.
Keşmir şahı ırmağın yönünü göstererek: “Şu dağın ortadan kalkması lazım, ırmak her yıl bütün arazimizi sular altında koyuyor. Ot, ekin, bağ, bahçe hepsi maf olup gidiyor” dedi. Şah-ı Merdan tekbir getirip kudret lokması sunan eline Zülfikar´ı alıp dağa öyle bir çaldı ki dağ karpuz gibi yarılıp iki yana açıldı ve ırmak dağın ortasından yürümeye başladı.
Bu kerameti gören iman sahipleri Hz. Ali´nin ayaklarına kapanarak: “Vallahül azim Sen İncil´deki İsa´nın çağırdığı İlya´sın. Tüm alemlerin yardımına koşan Hızır İlyas´sın hazırsın, nazırsın ve senin yaptığını ancak Allah´ın velisi yapar” diyorlardı. Evet halk doğruyu söylüyordu çünkü İncil´de Hz. Ali´nin ismi ayet olarak İlya geçer, Zabur´da Eliy geçer Hz. Ali güldü Keşmir şahı ağzı açık dona kalmıştı.

*

Kısaca değinelim; İsa Peygamber´i çarmıha geren kafirler, Hz. İsa´ya binlerce tür işkence yaptılar. O zalimler üç gün boyu mübarek İsa çarmıhtayken başına dikenli tel bağlayarak O´nun başına teller battıkça daha çok zevk alıyorlardı. Mübareği ellerinden ve ayaklarından çarmıha mısmarlarla çivilediler. İşte o zaman üç defa Hz. Ali´yi medet İlya, medet İlya, medet İlya diye feryat edip çağıran Hz. İsa Aleyhisselam çarmıhla

beraber gök yüzüne uçup gitmiş. Hakk´a yürümüştü ve: “Beni o İlya (Hz. Ali) kurtardı” demişti.
*
Halk: “O kerametleri ancak İlya (Hz. Ali) gösterebilir” dediler.
Keşmir şahı Hz. Ali´yi tekrar tebrik etti: “Eğer hükümdar olmasaydım bende ayaklarına kapanır, ayaklarını öperdim” demiştir. Malesef Keşmir şahı yine gaflet uykusundan uyanıp, gurur atından inmedi.
Hz. Ali Keşmir şahının yüzüne bakıp güldü: **“Ey yalan dünyada kendi nefsine esir düşmüş hükümdar, artık son şartınıda yerine getireceğim, yalnız önce sen Benim diyetim olan altınları Fazlı cana ver, onun borçluları var borçlarını ödesin, önce onu yolcu et. Ben senin son arzunuda yerine getireceğim, biz ikrara bağlıyız bizde yalan yoktur”** dedi.
Keşmir şahı teklifi makbul karşıladı, Hz. Ali´nin kerametleri onu yürekten Hz. Ali´ye bağlamıştı. Hemen emir verdi 100 tane deveden oluşan kervan düzdürdü. Kutmu kumaş ve altınlarla beraber yanına bir kaç yaver vererek Fazlı´yı memleketine gönderdiler. Fazlı memlekete varır varmaz borçlarını borç aldığı adamların kapısına tek tek giderek ödedi. Geriye kalan tüm serveti, altınları, gümüşleri, kutmu kumaşları tüm civarlarında bulunan yetimlere, yoksullara, dul ve kimsesizlere giderek: **“Al bu Şah-ı Merdan Ali aşkına senin olsun, al bu Hz. Fatıma aşkına senin olsun, al bu Hz. Muhammed Ali aşkına senin olsun, al bu Hz. Hasan, Hz. Hüseyin aşkına sizin olsun”** diyerek elinde tek bir kuruş bırakmadı. Ne varsa yetim yoksullara, fakir fukaralara dağıtarak kendi elinde akşamdan sabaha bir dilim ekmek alacak para bırakmadı, hepsini Ehlibeyt´in hayrına dağıttı. Fakat emekleri boşa gitmedi, Ehlibeyt´in derğahına nail oldu. Hz. Ali´yi çok sevdiği için lanetullah Sufyaniler tarafından karnına hançer sokularak diz üzeri Hakk Muhammed Ali darında şehit oldu. Allah sonsuz rahmet eylesin. Ehlibeyt düşmanlarına sonsuza dek ve yüz binlerce defa lanet olsun.
Evet son şart, Hz. Ali´yi sağ olarak yakalayıp Keşmir şahına elleri ayakları zincirle bağlı ve demir kafes içinde teslim etmekti.
Hz. Şah-ı Merdan Emirulmü´minin İmam-ı Ali Keşmir şahına: “**Ey Keşmir şahı acaba Ali´ye düşmanlığın nedir? Aranızda anlaşamadığınız bir husumetlik mi var? Düşmanlığın nereden kaynaklanıyor?”** diye sordu.
Keşmir şahı içini çekerek: “Aslında Hz. Ali ile hiç bir şahsi düşmanlığım yok fakat Ali´yi duydum putlarımızı parçalamış, Heyber kalesinin kapılarını koparıp bir hasır parçası gibi kendisine kalkan eylemiş. Onbinlerce kişilik bir orduyu bir taarruzda bir birine katarmış. ´İsa´nında, Musa´nında, Davud´unda, Muhammed´in de dini Hakk onların inandığı bir din ve bir yol, dört Hakk kitap indi; İncil İsa´ya, Tevrat Musa´ya, Zebur Davud´a, Kur´an Muhammed´e geldi dermiş´. Halk yavaş yavaş putlardan yüz çevirdi, kocaman Hindistan ülkesinde Ali´nin sözü kadar sözüm geçmez oldu. Ali bizi putlardan çevirmeden ben onun ölümünü görmek istiyorum. Onun için Ali´yi yakalayıp sağ olarak getir ki ben O´nu kendi ellerimle öldüreyim” dedi.
Şah-ı Merdan baktı ki adam laaa diyor illa demiyor. Zaten Hz. Ali söz verdi ki Keşmir şahına Ali´yi elleri ayakları zincire vurulmuş olarak, kilitli demir bir sandık içerisinde sağ olarak getireceğim diye.
Hz. Ali: **“Hemen demircilerine emir ver, çok kalın ve güçlü bir demir sandık yapsınlar ve tez elden buraya getirsinler”** dedi. Keşmir şahı hemen tellalar çıkartı ve en kısa zaman da kalın zincirler ve çok kalın demirlerden yapılmış bir sandık getirdiler.

Evliyalar Şah-ı Haydar-ı Kerrar Emirulmü´minin İmam-ı Ali dört güçlü pehlivan çağırdı: **"Önce şu zincirleri deneyin bakayım kopara bilirmisiniz, sakın madara olmasın"** dedi.
Orda bulunanlar gülüştüler: "Ey yabancı kişi bu zincirleri değil dört pehlivan 10 tane fili koşsak yine bir lokmasını koparamaz" dediler.
Hz. Şah-ı Merdan güldü: **"Günah benden gitti, beni önce zincirlerle mühkem bağlayın ve bu sandığın içine koyun bakayım. Eğer ben bu sandıktan çıkamazsam bilin ki Ali´de çıkamaz"** dedi. Keşmir şahı emir verdi, Hz. Ali´yi kalın zincirlerle örümcek ağı gibi her tarafından bağladılar ve sandığa koyup ağzını kilitlediler.
Hz. Ali Keşmir şahına seslendi: **"Hz. Ali´yi benden bu vaziyette mi sağ olarak istemiştin"** dedi.
Padişah: "Evet, tam bu vaziyette Ali´yi yakalayıp bana teslim etmeni istiyorum" dedi.
Hz. Ali gülerek: **"Ey Keşmir şahı işte İncil´de İlya, Tevrat ve Zebur´da Eliy, Kur´an´da Aliyül Kebir yazıp, bahis ettikleri ve ayetlerin methi sena ettikleri Hz. Ali benim. Ben sana verdiğim sözü yerine getirdim, işte Ali´yi elleri kolları zincirlere vurulmuş ve demir sandık içinde sana getireceğim demiştim. Bak kilitli demir sandık içinde elim kolum kalın zincirlerle bağlıdır, Ben ikrarımı yerine getirdim. Şimdi seni imana davet ediyorum, mazlum ve günahsız halka yaptığın zulümden vazgeç, yıktırdığın yuvaları yaptır, kırdığın kalpleri, incittiğin canların af dileyerek gönüllerini al tamir et. İncil´e, Tevrat´a, Zebu´a, Kur´an´a bir gözle bak. Allah´ı ve peygamberlerini inkar etme, puttan, batıl inançtan vaz geç, içindeki pislikleri temizle, iman ikrar sahibi ol. Ehlibeyt´e talip ol yoksa elimden kurtulamazsın"** dedi.
Keşmir şahı hayretler içinde kaldı, nasıl olurda Ali kendisini bağlayıp düşmanına teslim olur? Bunda bir hikmet vardır diyerek hemen alimlerini, Medine´ye gidip gelen Ali´yi tanıyan kervan sahiplerini, ne kadar Hz. Ali´yi gören tanıyan varsa hepsini huzuruna çağırttı.
Hz. Ali´yi gerçekten tanıyanlar gelip, Hz. Ali´yi iyice süzdükten sonra gerçekten sandıktaki Hz. Ali Keremullahı Veche olduğuna kesinkes: "Bu zat Ali´nin ta kendisidir" dediler.
Keşmir şahı hem hayret ediyor hem de seviniyordu. Hayret ettiği taraf Hz. Ali nasıl olurda korkusuzca elini kolunu bağlatıp kendini ölümün kucağına atıp düşmana kendisini teslim ederdi. Sevindiği taraf ise artık bütün kafirlerin küffar ve puta tapan kureyş ve emevilerin korkulu rüyası Ali artık Keşmir şahının elindedir, yani aklınca kendi elinde esiriydi.
Hemen tez elden tellalar çağırtarak tüm Hindistan´ın dört bir yanına haber saldı. Kendisini överek: "Allah´ın arslanı Ali dedikleri Haydar-ı Kerrar elimde. O´nu ne İncil, ne Tevrat, ne Zebur ne de Kur´an elimden alabilir, artık Ali elimde esirdir.
Putlarımızı Ali´den sonsuza dek kurtaracağım ve hepinizin gözleri önünde Nemrut´n İbrahim´i ateşe atması gibi Ali´yi hepinizin gözleri önünde ateşte yakacağım. Artık dünyadan Ali ismini keseceğim" demişti.
Aliyül Haydar´ın dostu düşmanı hepsi yurdun dört bir yanından padişah´ın divan kurduğu alana geldiler. Yüzbinlerce kişi alanlara doluştu, alanlara sığmaz oldular.
Keşmir şahı: "40 gün 40 gece herkes dağdan odun taşıyacak ve bu meydana getirecektir" emrini verdi. Kadın, erkek gece gündüz herkes odun getiriyordu. İçlerinden en çok odunu katırlar ile kadınlar taşıdı, en çok gayreti onlar gösterdi.
Hz. Şah-ı Merdan Ali´yi yok edelim diye en çok yanan odun ardıç odunu olmuştur.

İşte Hz. Ali katıra beddua ederek: **“Dilerim mevladan kolun tutmayasın, neslin başka hayvanlardan gelsin”** dediği için katır dünyada yavru doğuramayan tek cins hayvandır ve sadece at ile merkepden meydana gelirler.
Kadınlarada beddua etmiştir ki: **“Dünyada başınızdan iş telaşı eksik olmasın”**.
Ardıç ağacına da: **“Ardıç yeşilin gitmesin”** diye söylemiştir.
Velhasıl odun dağlar gibi yığıldı. Her tarafdan insanlar akın akın gelerek, Hz. Ali´nin nasıl yanacağını izlemek için sabırsızlanıyordu. Nihayet Keşmir şahı emir verdi ve Hz. Ali´nin içinde bulunduğu sandığı odunların ortasına koydular. Odunları her taraftan ateşlerle tutuşturup yüksek tepelere çıktılar ve Hz. Ali´nin yanışını seyretmeye başladılar. Padişah zevkinden dört köşe olmuş, halka testilerle şaraplar, içkiler dağıtıp, çalgılar oyunlar cümbüşlerle ortalığı velveleye veriyordu.
Hz. Ali´nin yok oluşunun onlara saadet getireceğini sanıyorlardı. Velhasıl ateş dağlar gibi yandıkça dumanlar buram buram göklere yükseliyordu.
Cebrail, Mekail, İsrafil, Azrail Cenabı Hakk´tan destur isteyerek, Hz. Şah-ı Merdan´ın yanına yardıma gitmek istediklerini niyazda bulundular.
Cenabı Hakk bu yüce meleklere izin verdi ve O dört melaike Hz. Şah-ı Merdan´dan destur isteyerek: **“Biz sana izin ver ki yardım edelim”** dediler.
Hz. Ali güldü: **“Gidin Cenabı Hakk´a söyleyin Bana yeryüzündeki bütün erenlere, evliyalara, enbiyalara, velilere, nebilere darda kalan 18 bin alemlere yardım eden kim ise Ali onu yardıma istiyor deyin”** dedi. Melekler Cenabı Hakk´ın divanına vardılar ve Hz. Ali´nin dileğini Hakk´a ilettiler.
Cenabı Hakk meleklere şöyle nida eyledi: **“Ey melekler Hz. Ali cümle cihana yardım edenin kendisidir, yeryüzüne ve cümle cihana ancak yardım eden Ali´dir. Ali yardıma muhtaç değildir, Ali yardım edendir”** demiştir.
Hz. Ali ateşte yanarken bülbül figan ederek: “Ali gibi bir varlık yanarken bana yaşamak haramdır” diyerek o da kendini ateşe attı ve ateş bülbüle gül oldu.
Hakk Teala tarafından bülbül cennetin gülü ile mükafatlandırıldı, bülbül işte onun için güle aşık oldu.
Ateşler söndü dumanlar çekildi, binlerce insan kömürlerin arasından Hz. Ali´nin içinde bulunduğu sandığı açmak için Keşmir şahını çağırdılar. Keşmir şahı sandığı kendi elleri ile açtı. Kapağını kaldırınca az kalsın küçük dilini yutacaktı, gözlerine inanamıyordu çünkü sandığın içinde Hz. Ali bağdaş kurmuş oturuyordu. Ellerindeki ayaklarındaki kalın zincirler ateşten erimişti.
Hz. Ali´nin saçı sakalı buz tutmuş bir durumdaydı. Hz. Ali gülerek Keşmir şahına: **“Bakın bunca ateş yaktınız da saçımı sakalımı ısıtıp buzunu çözemediniz”** diyerek espiri yapıyordu.
Orda bulunanlardan yaşlı alim bir kişi vardı, İncil´e bakarak: “Vallahül azim İncil´deki Cihan´ın nuru cümle alemlere yardım eden İlya (Ali) işte budur” diyerek ağlayıp Hz. Ali´nin eline ayaklarına kapandı ve ikrar verip iman getirdi.
Orda bulunanlar tekrar Hz. Ali´ye saldırdılar. Hz. Ali tekbir getirerek öyle bir nara attı ki dağlar taşlar inim inim inledi. Mübarek Düldül Şah´lar Şah-ı, evliyalar sultanı, enbiyalar secdeğahı İmam-ı Ali´nin narasını duydu ve ağzında Zülfikar gelip Hz. Ali´ye yetişti. Hz. Şah Düldül´e bindi, Zülfikar´ı eline aldı, 7000 münafığın canını cehenneme yolladı. Geri kalanlar ise Hz. Ali´ye: “El aman ya Ali biz kusur ettik bizi bağışla” dediler.
Hz. Ali bunlara fırsat verip üç gün zaman tanıdı. Orda bulunanlar üçüncü günü Keşmir şahı önde papazlar yanlarında, Hz. Ali´ye bir istekleri olduğunu söylediler: “Bizim İsa ölüleri diriltiyordu sende bunu yaparsan İslamiyet´i kabul edeceğiz” dediler.
Hz. Ali: **“Buyurun”** dedi.

Bir köhnede yıllar önce kurulmuş eski bir mezarlığa vardılar. Hz. Ali ayağı ile bir mezarı dürttü: "**Kalk kardeş bana tanıklık et"** dedi.
Mezar yarıldı içinden bir ölü çıktı, ölü kalktı dirildi. Hz. Ali´nin ayaklarına niyaz ederek: "Selam sana Haydar-ı Kerrar, merhaba ey Ebul Turap sen yüceler yücesi evliyaların ser çeşme başısın, toprağın atası yerlerin ve göklerin secdeğahı sensin, ya Ali" dedi.
Orada bulunanlar dona kaldılar, çokları korkudan altlarını ıslattı.
Hz. Ali ölüye: **"Soyunu anlat"** dedi.
Ölü: "Ben nice bin yıl evvel gelen Nuh soyundanım. Ben bir hükümdardım yıllarca İran Turan´da hükümdarlık ettim, Acem ve Türkmenistan benim soyumdandır. Yıllardır burda yatarım, kemiklerim dahi çürüdü ve toprak oldu, senin emrin ile Hakk bana can verdi, işte şimdi dirildim" dedi.
Hz. Ali işaret etti: **"Yerine dön"** dedi. Adam tekrar mezara girdi, toprak yeniden kapandı. Bu mucizeyi kerameti gören Keşmir şahı koşarak Hz. Ali´nin ayaklarına kapandı: "Bizi affet Sana iman getirdik" dedi.
Hz. Ali bunlara dua etti, selavat verdirip İslam eyledi. Keşmir şahı iki yüz deve yiyecek, giyecek Hz. Ali´ye hediye verdi. Hz. Ali develeri aldı geldi Medine´de yetim, yoksul ne kadar fakir var ise hepsini dağıttı.
Hz. Cebrail geldi, Hz. Ali´nin kerametlerini Hz. Muhammed´e anlattı. Hz. Muhammed´te eshabını toparlayıp olağanüstü olan Hz. Ali´nin kerametini eshabına anlattı. Hz. Ali taraftarları sevinip Hz. Ali´yi kutladılar. Mervan´ı ve emevi kureyşliler ise Hz. Ali´yi kıskanıp yüreklerinde kin bağladılar.
´Bir kul geldi Fazlı´ya Bezestan´da sattılar, sattılar Bezastan´da ses verir gülüstanda´ sözcüğü bu olayı dile getirmektedir.
Ne yazık ki Keşmir şahının dostluğu Hz. Peygamber efendimizin şehit oluşuna kadar sürmüştür, tekrar öteki kafirlerle bir olmuştur.

BENİM ALİ´M BANA YETER

Kimselere muhtaç olmam
Benim Ali´m bana yeter
Başkasına secde kılmam
Benim Ali´m bana yeter

Hemi hazır hemi Hızır
Çağırdığım yerde hazır
Canım ruhum ona nazir
Benim Ali´m bana yeter

Sırrımızı ele demem
Onsuz tek bir lokma yemem
Cenneti versen istemem
Benim Ali´m bana yeter

Ali benim secdeğahım
Secde kıldığım dergahım
Ayırma bizi Allah´ım
Benim Ali´m bana yeter

Yüreğime mekan kurdu
Ehlibeyt´ten sevgi verdi

Can gözüm Ali´yi gördü
Benim Ali´m bana yeter

Ali benim hem canımdır
Hem dinim hem imanımdır
Ali rahim rahmanımdır
Benim Ali´m bana yeter

Kalu Belu´dan öncesi
Enbiyalar ser çeşmesi
Can verip yarattı herkesi
Benim Ali´m bana yeter

Bin bir ismi var bir değil
Uyuma aç gözün ayıl
Dünya umurumda değil
Benim Ali´m bana yeter

Ali Sefa´m Hakk´dan buldum
Kerbela´da hicran doldum
Ben Ali´ye Kanber oldum
Benim Ali´m bana yeter.

HZ. ALİ VE ŞEYH ŞİBLİ

Şeyh Şibli isminde bir kişi vardı, ömrü boyu namaz kılar, oruç tutar, hacca gider tüm varlığı ile şeriat yanlısıydı, bütün arap alemine ünü yayılmıştı. Yalnız bu kişinin Hz. Ali´ye karşı yüreğinde devamlı kin vardı. Bir gün müridleri, yani yandaşları ile oturmuş dini sohbet ediyor onlara ders veriyordu. Etrafındakiler de ağzını açmış bütün dikkatleri ile onu dinliyorlardı. O ara yanlarından çok yaşlı saçı sakalı uzamış, üstü başı param parça, dünya ile ilişkisini kesmiş bir derviş geçti.
Dervişin sadece ettiği dua şuydu: **"İlahi ya Rabb Ali Aba´ya rahmet Onların düşmanlarına lanet eyle.**
Beni Ehlibeyt´in şefaatından mahrum eyleme" diyordu ve hem gidiyor hem bu duayı tekrarlıyordu. Orda bulunanların hepsinin birden dikkatini çekti. Şeyh Şibli ayağa kalktı mürüdleri ile o kişinin peşine takıldılar ve: "Bakalım bu zavallı nereye gidiyor, bunu kim kandırmış" dediler.
O zavallı kişi köyden, kentten çıktı, onlarda meraklarından o kişinin peşini bırakmadılar ve takip ederek bir dağın başına geldiler. Orada ulu bir taş vardı ve o garip kişi taşın önüne geldi durdu: **"Ey taş ben Şah-ı Merdan İmam Ali´nin dostuyum kucağını aç gireyim"** dedi. Taş kanatlı bir kapı gibi açıldı ve O derviş taşın içine girdi. Taş kapanınca o an kendisini çok büyük ermiş ve ulema zanneden Şeyh Şibli hayretler içinde kaldı. O anda taş dile geldi ve Şeyh Şibli´ye: "Ey Şibli sen kendini ne zannedersin, bütün yaptığın ibadetlerin beyhude boşunadır. Bütün yer gök arş kürs lehvi kalem 18 bin alemler Ali dostuna kucak açmaktadır. Beni taş görürsün fakat senin kalbin benden daha katıdır. Benim bir taş olduğuma bakma, Hz. Ali´nin dostlarına ve Hz. Şah-ı Merdan´a kardan daha yumuşak ve berrakım ben. Sende var git Şah-ı Merdan Ali´nin ve onun Ehlibeyt´inin ayak tozlarına yüzler sür, benlik atından in ve nefis atına binme. İblis ile yarıştan vazgeç, gösteriş için ibadet eden namaz kılanlara Allah elemli bir azap edecektir.

En nisa suresi 142, 143 ayet şöyle der: ´(142) **Innelmünafıkıne yuhadiunallahe ve hüve hadi uhum ve izâ kaamü ilassalâti kaamu kü sala yürâünennase ve lâ yezkürünallahe illa kaliyla** (143) **müzebzebiyne beyne zalike La ilâhülai ve lâ ila haülü ve men yudiilillahü felen fecide lehü sebiyla.´**
Türkçesi: ´(142) Münafıklar yok mu onlar güya Allah´ı aldatıyorlar, halbuki Allah onlara aldatma muamelesi yapar. Onlar gösteriş için namaz kılarlar, insanlara gösteriş ederler. Allah´ı gösteriş için anarlar. (143) Onlar küfür ila iman arasında kararsızdırlar, ne imana ne islama dönerler. Allah öyle zalimlerin kalplerini mühürlemiştir, onlara Allahın rahmeti erişemeyecektir. Kıyamet günü onlara hiç bir Peygamber şefaat etmiyecektir.´

Şeyh Şibli dalgın ve korku içinde kudretten gelen sesi dinlerken, tekrar en nisa suresi 144. ayetini taştan gelen ses Şeyh Şibli´ye aktarıyordu: **"Innel münâfikine fiydderkil esfeli minennar ve len tecide Le hüz nasiyra.**
Türkçesi: Ey müminler iman edenler şunu bilmiş olun ki Allah´ın evliyalarını inkar edenler cehennem ateşinin en dibindedirler, onlara Allah hiç bir yardımda bulunmayacaktır".
Şeyh Şebli´nin hemen aklı başına geldi ve koşarak Hz. Ehlibeyt´in eşiğine niyazda bulundu. Hz. Ali´ye candan bağlanıp ´beli best´ dedi. Dünyada gösterişten ve riyadan kaçınacağına ikrar verdi ve müritlerine aynı tavsiyede bulundu. İnananlara rahmet erişti inanmayanlara ezap müjdeledi.

KİTABIM ERKANIM YOLUMSUN ALİ´M

Kalu´da Belu´da iki cihanda
Kitabım Kur´an´ım dinimsin Ali´m
Arşta kürste Levhi ahdi zamanda
Sıratın müstağım yolumsun Ali´m.

Kur´an da, İncil´de, Tevrat, Zebur´da
Sırrı hakikatta hem ana sırda
Arş´ta kürste Levhi Kalu Belu´da
Kimselere vermem benimsin Ali´m.

Kabemsin, kıblemsin bütün her Cem´de
Mağrupta maşrıkta Kırklar´la demde
Hakk´tan emanet aldığım bedende
Nefesim ruhumsun canımsın Ali´m

Ali Sefa´m der ki ben sensiz niydem
Kerbela´da doldu kan yaşla didem
Gece gündüz Hakk´ı daim zikreden
Ağzımın içinde dilimsin Ali´m.

GÜNEŞİN HZ. ALİ İLE KONUŞMASI

Eski yazı Faziletname 42´de bahseder, bu öykü Şeyh Rüknettin isimli bir tarihçi, Farsça manzum olarak söylemiş, daha sonra tarihçiler türkçeye çeviri yapmışlardır. Olayın esas şahidi Cabir Ensarı adında Hz. Ali´yi yürekten seven bir kişidir.

Bu kişi sabah Hz. Peygamber efendimizin mescidine gider, o anda Hz. Ali ile Cebrail Aleyhisselam´da içeri girerler.
Şafak atıp güneşin doğma anı gelince, Cebrail Aleyhisselam: **"Ya Ali kapıya çık ki güneş senin ile selamlaşmak ister"** der. Bu haberi Hz. Peygamber efendimiz mescitte bulunan bütün eshabına duyurur. Hz. Ali önde bütün eshap arkada güneşe doğru dönerler.
Güneş tam doğunca Hz. Şah´ı Merdan İmam-ı Ali güneşe elini kaldırır selam verir. O an güneş bütün dünyayı nura boğar, ışıklar saçarak bir insan şeklini alarak: "Ey Erenler sultanı" diye söze başlar ve şöyle devam eder: "Ya Ali evvel Sensin, ahır Sensin bütün erenlerin, enbiyaların öncüsü, Allah´ın arslanı, bu mülkün hükümdarı Sensin. Sana binlerce selam olsun, bütün alemlerin en üstün bilgi sahibi ermişlerin en seçkini sensin. Seni sevenlere rahmet Seni sevmeyenlere lanet olsun" demiştir.
Orda bulunan Hz. Ali dostları Şah-ı Merdan´ın ayak tozlarına binlerce niyazda bulundular. Münkürler ise: "Ya Muhammed bu nasıl iştir ki Ali evvelin evveli, ahırın ahırı" diye güneş şahidlik eder derler.
Hz. Muhammed münkirlere: **"Güneşin dediği gibi, evvelin evveli ahırın ahırı Ali´dir. Ruhlar aleminde Ali var idi, kıyamet kopanda da Ali var olacaktır. Miraca vardığımda Beni Hz. İmam-ı Ali karşıladı ve sitrettül müntahada Bana rehber oldu. İslam dininin en ulu kişisi Ali´dir"** dedi.
Orda bulunanlar Hz. Muhammed´in sözünü keserek: "Ya Muhammed güneşin Ali´yi övmesi şaşırtıcı değil mi? Ali´de bizim gibi bir kuldur, bu işe akıl erdiremedik" derler.
Hz. Resulullah: **"Ey kavim sizlere şunu iyice belirteyim ki; Kur´an´da <u>ve hüvel Ali yül azim</u> demektedir. Kur´an Ali´nin varlığını birliğini sizlere tane tane anlatmakta, sizler hala Benim ile tartışmaktasınız. Hz. Ali cümle velilerin en başı ve yücesi ve en eftalıdır"** demiş.
Kaynak: Cevahirul Buhariye sayfa 58.
Hz. Ali´nin veliliği hakkında Hakk Teala dahi maide suresi 55. ayetinde şöyle der; ´Innama veliyyükümüllahü ve Resülühü vellezine amanüllezine yukımünesselale ve yü tünezzeküte ve hüm rakiume.
Türkçesi; Asıl hakikat veli ve gerçek dost Allah-u Teala´dır, O´na tabi Resul´ü ve mümün ve müslimlerdir.
Onlar ibadetlerini Allah rızası için yapanlar, Allah yolunda fedakarlıktan çekinmez, sadakalarını verir, Ehlibeyt´e bağlı kalırlar. Allah´a ve Ehlibeyt´e secde ederler. Allah onların onlarda Allah´ın dostudurlar".
Peygamber efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v), Hz. Ali hakkında şöyle açıklamıştır: **"Ali ruzi mahşer yerinde mizam terazisini tutacaktır. Hiç bir Peygamber ümmeti Hz. Ali´den destursuz cennet yüzü görmeyecektir. Ali velidir, velilik Cenabı Hakk´ın nuruna mahsustur. Hakk Ali ile Ali´de Hakk ile bir bütündür. Ali´yi sevmek ibadetlerin en eftalidir".**
Nitekim Ar´af suresi 196. ayet şöyle der; ´İnne veliyullahulleziy nezzelel kitabe ve hüve yete velless alihine.
Türkçesi; Benim yar ve velim ol Allah-u Teala´dır ki, Kur´an-ı kullarına esirgeyici gönderdi. Ol Allah Teala gerçek ve layık kullarınıda dost ve veliy tutar´.

*

Burada Kur´an-ı Kerim´den bir kaç tane Hz. Ali hakkında nazil olan ayetleri siz Ehlibeyt dostlarına aktarmaya çalıştım. Aslında Hz. Ali hakkında binlerce ayetler mevcuttur fakat bazı emevi ve kureyşli Ehlibeyt düşmanı yazarlar Hz. Ali´nin adını yazan ayetlerin tevsirlerinde her nedense doğruyu yazmaktan kaçınmaktadırlar. *

ZİRAM OLAYI

Yine bir gün Hz. Peygamber eshabı ile otururken dışarıdan bir yahudi arabi elinde bir mektup ile Hz. Muhammed´i görmek istediğini söyledi.
Orda bulunanlardan bir tanesi: “Muhammed´i niçin ararsın?” diye sordu.
O arap: “Muhammed´e beş soru soracağım cevabını verirse onun ahir zaman Peygamberi olduğuna iman getireceğim, yoksa çekip gideceğim” dedi.
Olay Hz. Peygamber´e ayan oldu ve arabiyi içeri çağırdı. Ona izzet ikramda bulunduktan sonra sorularını sormasını istedi.
O arabi: “Ya Muhammed, Hz. İsa Peygamber´in bir mektubu elime geçti, 500 yıl önce yazılmış ve ´Ben´den sonra ahır zaman Peygamber´i Hz. Muhammed gelecektir, O´na bu mektuptaki beş soruyu sorun, alacağınız cevap mektuptaki cevabı tutarsa anlayın ki Muhammed O´dur. O´na Tanrı selamlarımı iletesiniz´ diye yazıyor” dedi.
Arabi destur aldıktan sonra şu beş soruyu sordu;
1- Ya Muhammed kıyamet ne zaman kopacak?
2- Dışarda bir devem duruyor gebe midir? Değilmidir?
3- Yağmurun ne zaman yağacağını bilirmisin?
4- Ne zaman nerede öleceğimi, yaşamın son bulacağını?
5- Başıma ilerde ne haller gelir bilirmisin?

Hz. Peygamber efendimiz sorulan soruları dinledikten sonra; Hz. Cebrail nazil olarak: **“Ya Muhammed bunları ancak Allah bilir diyerek yanıt ver”** dedi.
Peygamber efendimiz de arabiye Cebrail´in dediği gibi: **“Allah bilir ben gaip bilici değilim”** dedi.
Bunun üzerine arabi elindeki Hz. İsa´nın mektubunu çıkardı ki gerçekten bu sorulan sorulara ancak Allah bilir denmektedir.
Arabi inandı, iman getirdi ve Hz. Peygamber efendimize: “Ya Resulullah benim kabilem çok kalabalıktır eğer onları islam dinine çevirirsem bana armağanın ne olur” dedi.
Hz. Peygamber efendimiz de kalbinden geçerek: “**Seksen kızıl tüylü, karınlarının altları beyaz, gözleri kara, sırtları yük ile dolu develeri sana armağan ederim”** diye söz verdi.
Arabi memleketi Hindistan´a döndü. Orda bulunan insanlara Hz. Peygamber efendimizin mucizelerini anlattı. Onları imana getirdi ve tekrar Medine´ye geldi ki Hz. Peygamber efendimiz dünyadan ahirete göçüp rahmetlik olmuş.
Arabi, Hz. Muhammed´in kendisine senet olarak verdiği mektubu mescitteki eshaba göstererek: “Hz. Muhammed´in vekilliğini kim üstlenmişse benim emanetlerimi versin, Muhammed´in sözünü yerde koymasın” dedi.
Orda bulunanlar sıra ile Hz. Ehlibeyt´in en büyük düşmanları Ebu Bekir´e, Ömer´e, Osman´a götürdüler. Halifelik makamını işgal eden bu üç vefasız zorbadan arabi bir olumlu cevap alamadı.
Arabi hiddetle: “Madem Hz. Muhammed´i (s.a.v.) efendimizin sözünü yerine getiremiyor- sunuz da, neden onun makamını işkal ediyorsunuz?. Sizde Allah korkusu yok mudur? Siz kimin halifesisiniz?” diye bağırıyordu.
Hz. Salmanı Pak oraya geldi ve arabinin elinden tutarak: “Gel seni gerçek Allah´ın halifesi ve evliyaların velisi, Emirülmü´minin İmam-ı Ali´ye götüreyim. O gerçek Muhammed´in vasisi, vekilidir. Diğerleri kureyşli ve emevi zorbalarıdır” dedi.
Doğruca Hz. Ali´nin evine geldiler.
Hz. Ali arabiye: **“Hoş geldin Zıram”** dedi.

Arabi, yukarı kalkarak Hz. Ali´nin ayaklarına kapandı çünkü arabın gerçekten gizli ismi Zıram idi.
Zıram: "Ya Ali, Allah´a ant olsun ki gerçek veli sensin, inandım iman getirdim, çünkü benim gizli adımı Allah´tan başka kimse bilmiyordu, ilk defa gerçek ismim ile bana hitap eden sen oldun" dedi.
Hz. Ali, Salman´a tüm Ehlibeyt muhibbi medineli ensar ve muhacirleri çağırttırdı ve hep beraber toplandılar. Hz. Ali önde halk peşinde ulu bir Zil-i Huza isminde kızıl bir taşın önüne gelip durdular.
Hz. Ali Hakk´a şükrettikten sonra halka şöyle seslendi: **"Ey canlar, çoluk, çocuk, genç, ihtiyar, buraya toplanmanızdaki maksatımız, Hz. Muhammed´in arabi denen bu Zıram ismindeki kişiye 80 deve armağan vereceğine söz vermiş olmasıdır. Şimdi ise bizler Hz. Resulullah´ın sözünü yerine getirmek ile yükümlüyüz. Sizler ne dersiniz, aranızdan bu kadar deveyi ve üzerlerindeki yükleri tamamlayacak gücümüz var mıdır?"** diye sordu. Orda bulunan halk fakir fukara, yoksullardan, dul kadınlardan ve kimsesiz çocuklardan oluşuyordu.
Hep bir ağızdan: "Ya Ali sen velilerin öncüsü, Hz. Muhammed´in göz nurusun, seni noksan sıfatlardan uzak tutan Hz. Muhammed hakkı için bu müşkülü Sen hallet bizde güç taakat yoktur" dediler.
Hz. Ali, Hz. Hasan´ı çağırdı: **"Eline bir kamçı al, şu kızıl kayaya vur"** emrini verdi.
Hz. Hasan kayaya vurdu ve kayanın içinden şöyle bir nida duyuldu: "Ey bütün Peygamber´lerin velisi Sen yüce Ali´sin, bütün nebilere sırran Hz. Muhammed ile aşikaran gelen Sensin, ya Ali" bu sözler kayadan net bir şekilde duyuldu.
Hz. Şah-ı Merdan bu kezde Hz. İmam Hüseyin´e emir vererek: **"Ya Hüseyin al kamçıyı bir kez de taşa sen vur"** dedi.
Hz. İmam-ı Hüseyin tekbir getirerek taşa bir kamçı vurdu, taş yarıldı. Hz. Ali önde ki bir devenin yularından tutup çekince; 80 deve taşın arasından çıkarak milletin gözleri önünde yürüyüp Zıram´ın karşısına durdular. Hz. Ali´nin bu yüce kerameti orda bulunanları hayretler içerisinde koydu.
Mümin müslim gelip Hz. Ali´nin ellerine ve ayaklarına kapanıp: "Yarın ruzi mahşer günü bizleri şefaatından mahrum etme" dediler.
Ali Sefa tüm gönlüyle, cümle inananlara Hz. Şah´ın şefaat etmesini diler. Ehlibeyt düşman- larına da sonsuza kadar lanet edilmesini dilleyerek burda siz aziz sevgili canlara Şah-ı Merdan için bakın ne diller ile seslenir. Okuyup Şah-ı Merdan´ın sırlarını öğrenelim.

MUHAMMED ALİ İLE BİR OLMADI MI

Arşı muallahda yeşil kandilde
Şah-ı Merdan Ali´m pir olmadı mı
Verdi Cebrail´e doksan bin kanat
Uç deyip önünden sır olmadı mı

Uçtu Cebrail emri duyanda
Hakk bulundu Cebrail´e beyanda
Cebrail ağlayıp meded diyende
Cebrail´e rehber nur olmadı mı

Şah-ı Merdan girdi arslan donuna
Varıp durdu Muhammed´in önüne

Yürüdüler birlik Hakk´ın yanına
Muhammed Ali´yle bir olmadı mı

Ruhlar irşad oldu Kalu Bela´dan
Pirler nasip aldı İmam Ali´den
İblis yüz çevirdi böyle uludan
İblisin can gözü kör olmadı mı

Yerler gökler yoktu Ali var iken
Muhammed kandilde sarı nur iken
Cebrail mevlaya ya Hakk der iken
Yanıp Hakk aşkına nar olmadı mı

Kün deyince bezmi elesten evvel
Hakk Teala Adem´e eyledi sual
Yoğurdu toprağı eyledi zeval
Adem ol balçıktan var olmadı mı

Üçler beşler kırklar yediler orda
Sıratel Mustakıym´da Fatıma sırda
Ehlibeyt´im benden gelecek derde
Fatıma Adem´e der olmadımı

İsmi azem odur Rabbül alemin
Bir civan göründü gözüne devin
Bağladı ol devi Emirülmü´minin
Geniş dünya deve dar olmadı mı

18 bin alemleri yarattı
Ehlibeyt´le şol cihanı donattı
Mancınıkla kendin Heyber´e attı
Hayber´i feth edip kar olmadı mı

Muhammed ol arş alaya varınca
Verdi hatemi arslanı görünce
Sırrı sırrullahda Hakk´a erince
Seddahsın ya Ali der olmadı mı

Sülbü Şit´ten geldi Güruhu Naci
Örtündü başına elifi tacı
Kerbela´da çekti çok zulüm acı
Yandı bağrı başı zar olmadı mı

Bazen arslan oldu bazende köle
Fazlı´ya sattırdı kendini ele
Feryadı figanı verdi bülbüle
Kendi Bezastan´da er olmadı mı

Mizam terazisin tutan Ali´dir
Kendini kul edip satan Ali´dir

Darda müminlere yeten Ali´dir
Ali Hızır, atı kır olmadı mı

Ali gibi er gelmedi cihana
Onada buldular türlü bahane
Muhammed varınca ulu suphana
Kırklar kapısında dur olmadı mı

Girme deli gönül ummana girme
Ali´nin sırrını yad ele verme
Heyber´in kapısın çekip devirme
Münkir münafığa ar olmadı mı

ALİ SEFA´m ya Şah deyip dolandı
Aşkın ateşiyle dağlanıp yandı
Kerbela´da al kanlara bulandı
Müminler mateme gir olmadı mı.

HZ. ALİ VE HZ. ALİ´YE KANBER OLMAK

*

Sevgili canlar bir deyiş vardır; **´Her Kanber´im diyen Kanber olamaz, Şah´ın kapısında kul olmayınca´**.
Yine büyük taçlamada duazı imamdan bir dörtlük alalım ve sizlere açıklamasını yapalım;
Bu gün bize Pir geldi
Gülleri taze geldi
Önü sıra Kanber´in
Aliyel Mürteza geldi
Eyvallah Şah´ım eyvallah
Hakk la ilahe illallah
Sen Ali´msin güzel Şah
Şah´ım Eyvallah eyvallah.

Bu duazı imamın özünü açıklayalım; Duazı imam demek, Ehlibeyt soyu 12 İmam´lardan zikredilen deyiş veya nefeslere duazı imam denir.

*

Bir gün Dilfuruz ile Kanber Hz. Şah-ı Merdan´ın yanında ona hizmet ederken, ikiside Hz. Ali´ye: “Ya Ali en çok hangimizi seviyorsun” diye sordular.
Bu mülkün sahibi Hz. Şah-ı Velayet İmam-ı Ali güldü: **“İkinizi de çok seviyorum, ikinizde kimsesizdiniz ve elimizde Hz. Fatıma´nın lokmaları ile büyüdünüz, inşallah ikinizi birbiriniz ile evlendireceğim”** dedi.
Gerçekten Dilfuruz ile Kanber, Hz. Ali´nin Ehlibeyt´inin içinde barınarak büyümüşlerdi. İki yetimi Hz. Fatıma ana birer evlat gibi büyütüp, onlara annelik yapmıştı. İkiside Hz. Ehlibeyt´i canlarından bin kat daha fazla seviyorlardı.

*

Yine bir gün Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) efendimiz, Hz. Ali ile mescidi nebiye Cem evine gitmiş bütün eshabı ile islamiyetin gelişmesi hakkında konuşurlarken Dilfuruz bacı içeri girdi.
Eshaba selam verdikten sonra Hz. Ali´ye döndü ve: “Ya Hz. Şah-ı Velayet Haydar-ı Kerrar canım kanım yoluna feda olsun, bizlere destur verirseniz Kanber ile evlenmek

istiyoruz ama önce sizlerin gönlünüze bağlıyız, emir Şah-ı hudamızındır" dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber efendimiz olsun, Şah-ı Merdan olsun çok sevindiler ve Hz. Ali ile Peygamber efendimiz, Dilfuruz kutladılar.
Dilfuruz, Hz. Şah-ı Merdan´ın ayaklarına kapanarak: "Ya Şah-ı Merdan´ım yalnız senden bir isteğim var, Kanber Allah´ın emri ile beni istemeye gelecek ve baba vekili olarak ben seni seçtim, bu akşam benim vekilim sen olacaksın" dedi.
Hz. Ali´de gülerek Dilfuruz bacının gözlerinden öptü ve niyazını kabul etti.
Dilfuruz sevinerek koşar adımlarla Kanber´in yanına geldi: "Ya Kanber, Hz. Ali beni senden çok seviyor bak bu akşam benim baba vekilim Hz. Ali olacak" dedi.
Kanber ise bunun aksini iddia etti: "Hayır, Hz. Ali beni senden daha çok seviyor gör bak Şah-ı Merdan bana vekil olacak" dedi.
Koşarak mescide geldi, Hz. Ali´nin ayaklarına kapanarak: "Ya Ali canım ruhum ayak tozlarına binlerce defa feda olsun.
Ben daha tıfılken beni yabandan aldın, annelik babalık yaptınız, yedirdiniz giydirdiniz evletlarınızdan ayırt etmediniz. Sen benim baş tacım göz nurumsun. Bu akşam benim baba vekilim sen olacaksın, eğer bunu yapmazsan Dilfuruz´a karşı mahçup olacağım, sen bana vekil olmazsan evlenmekten vaz geçerim" diyerek ağladı.
Hz. Şah-ı Velayet, Kanber´in saçlarını okşayıp gözünün yaşını sildi.
Kanber´i bağrına bastı: **"Ya Kanber sen üzülme senin baba vekilin ben olacağım"** dedi. Kanber bu sevinçli haberi alır almaz koşarak Dilfuruz´un yanına geldi ve şöyle dedi: "Ya Dilfuruz gördün mü İmam-ı Ali benim vekilim olacak" dedi.
Kanber gittikten sonra Hz. Peygamber efendimiz olsun eshabı olsun İmam-ı Ali´ye hayrette kaldılar. Çünkü Hz. İmam-ı Aliyel Mürteza ömrü boyunca hiç mi hiç yalan söylememiştir ve yalanı asla sevmezdi.
Hz. Peygamber efendimiz, Hz. Ali´ye: **"Ya Ali senin yalan söylediğini haşa asla duymamışız ve görmemişiz, ama bu akşam hem Dilfuruz´a hem Kanber´e baba vekilliğine söz verdin. Ancak birinin sorununu çözebilirsin, ikisinin evide birbirinden ayrı bu sorunun altından nasıl çıkacaksın"** diye sordu.
İmam-ı Ali güldü: **"Biz velayet mülkünün hükümdarıyız, yapamayacağımız işe söz vermeyiz, hem Dilfuruz´un gönlü hoş olacak hem de Kanber´in"** dedi.
Eline beş tane Ehlibeyt´i temsilen gül aldı ve mescitten çıktı.
Hz. Cebrail nazil oldu: "Ya Muhammed, Hz. Şah binbir kisvetten baş gösterir, onun hikmetinden sual olunur mu? Gel gör İmam Ali neyler neylerse güzel eyler" dedi.
Hz. Peygamber efendimiz, eshabı ile Kanber´in evine vardı ki Hz. Ali´nin elinde bir demet gül Kanber´in ocak başında oturmuş Kanber ile sohbet ediyor. Hz. Muhammed efendimiz selam verip eshap ile otururken Kanber sevinçle kalktı ve Hz. Peygamber ile Hz. Ali´den destur alarak Dilfuruz´un evine koştu. Dilfuruz´un evine geldi ki İmam-ı Ali Dilfuruz´un evinin baş köşesinde oturuyor ve Dilfuruz ile sohbet ediyor.
Dilfuruz, Kanber´i görünce gülerek ayağa fırladı: "Gördün mü Kanber, Hz. Şah-ı Merdan beni senden çok seviyor benim vekilim oldu" dedi.
Kanber gözlerine inanamadı, çünkü Hz. Ali kendi evinde oturuyordu ama şimdi gördü ki Dilfuruz evinde oturuyor. Koşarak geri kendi evine geldi baktı Hz. Ali orada da oturuyor. Tekrar yine koştu Dilfuruz´un evine geri geldi orda da oturuyor. Hz. Peygamber efendimize durumu haber verdi, Peygamber efendimiz eshabı ile geldi ki gerçekten Dilfuruz´un evinde Şah-ı Merdan elinde güller ile oturuyor. Geri geldiler, Şah-ı Merdan Kanber´in evinde oturuyor. Velhasıl yedi defa tüm eshap gitti geldi, hatta bir kısmı Hz. Ali´yi beklediler ki bakalım buradan ayrılıyor mu diye ama baktılar ki aynı

güler yüzle yerinde oturuyor. Hz. Ali´nin kerametini gören canlar Şah-ı Merdan´ın ayak tozlarına yüz sürdüler.
´Bu gün bize pir geldi, gülleri taze geldi, önü sıra Kanber´in Aliyel Mürteza geldi´ sözü burdan gelmiştir. Velhasıl söz kesildi ve Kanber ile Dilfüruz bir düğün ile evlendiler.
Aradan yıllar geçti Kanber´in Dilfuruz´dan iki tane nur topu gibi oğlu oldu ve çok mutlu bir aile oldular.
*
Bir gün Hz. Ali: "Bana bir Kanber lazım, Ehlibeyt´e candan bağlı bir kişi arıyorum, yarın bana Kanber´lik yapacak biri varsa mescide gelsin" dedi.
Ertesi gün bir baktı ki mescidin kapısı mahşer yeri gibi doldu. Şah-ı Merdan´a dost görünen kadın erkek herkes dört sıra olmuş kuyruk oluşturmuş, kuyruğun bir ucu mescitte diğer bir ucu Medine´nin dışına taşmış.

Hz. Şah-ı Merdan kimsenin gönlünü kırmadan, hepsini ayrı ayrı hal hatır ettikten sonra orda bulunanlara: **"Ey mümin kardeşler ve müslim bacılar bana gösterdiğiniz ilgiden dolayı hepinize teşekkür ediyorum. Yalnız benim küçük bir imtihanım var, bu imtihanı kim kazanırsa bana Kanber ancak o olacak**" dedi ve devam etti: **"Peşim sıra gelin bakalım Hakk neyler, gerçek dost ve çıkar dostları burda belli olacaktır"** dedi.
Hep beraber Hz. Şah-ı Merdan Ali önde onlar da arkada bir yahudi mahallesine geldiler. Yahudi bir fırıncı, fırını alışlamış ki fırının içi nar gibi olmuş, ekmek pişirmek için durmadan odun atıyor ve fırının ağzından ateş dışarlara taşıyor.
Hz. Ali fırının önünde durup arkasından gelen insanlara şöyle seslenir: **"Dostlar işte benim imtahanım burasıdır. Bana kanberlik yapmak isteyen işte şu yanan fırına girip önce kalbini temizleyip sonra pişecektir. Buyurun sizi bekliyorum"** dedi.
Bir anda işin rengi değişti. Fırının ateşini görenler:
Kimi: "Ya Ali kusura bakma" diye mırıldanmaya başladılar.
Kimi: "Yaşım genç" dedi.
Kimi: "Anam babam bakıma muhtaç" dedi.
Kimi: "Yaşamak istiyorum" dedi.
Velhasıl fırının önünde hiç kimse kalmadı. O kocaman topluluk bir anda karın güneşte erimesi gibi eridi ve hepsi gittiler.

Kuyruğun en arkasında Kanber yer almıştı. Kanber´in önünde bir anda tek bir kişi kalmadı, Kanber fırının önüne kadar geldi. Hz. Ali ve Kanber´den başka kimse yoktu.
Orada bulunan Yahudiler bu olayı derin bir hayret içinde izliyorlardı.
Hz. Ali Kanber´e baktı: **"Kanber sen ne dersin, benim için bu fırına girermisin?**" diye sordu.
Kanber, Şah-ı Merdan´ın ayaklarına kapanarak: "Ya Şah´ım canım kanım sana feda olsun bana kısa bir müsade ver hemen geleyim, sen beni burda bekle" dedi.

Kanber sanki büyük bir servet bulmuş gibi hem koşuyor hem: **"Elhamdülillah, Ali cennetin kapısını bize açtı"** diyordu.
Doğruca evine geldi ve Dilfuruz´a şöyle seslendi: **"Dilfuruz durma birlikte çocuklarımızı al gidelim, Hz. Şah-ı Merdan cennetin kapısını bize açtı, o kapı kapanmadan yetişelim"** dedi.
Kısa zamanda Kanber, Dilfuruz ve iki yavrusu Hz. Ali´nin yanına koşar adımlarla geldiler. Dilfuruz fırının önüne gelince: "Ya Ali niçin burda bekliyorsun?" diye sordu.

Hz. Ali: **“Beni seven dostların imtihan için fırına girmelerini istedim, Kanber´de koşarak sizleri getirdi. Sen ne dersin Dilfuruz bacı, burda zor yok istersen vazgeçebilirsin”** dedi.
Dilfuruz bacı güldü ve şöyle dedi: “Ey yüceler yücesi, gönüller sultanı senin için değil bir canımı bin canım olsa hepsini feda ederim. Senin açtığın kapı bizlere ateşin kapısı değil cennetin kapısıdır” dedi.
Kanber´e dönerek: “Ya Kanber, Şah-ı Merdan kapıyı sana açtı ama önce yavrularımla ben gireceğim” dedi.
Çocuklarının elinden tutarak: “Ya Rabb, şahidim ol Ehlibeyt için bu canlarımızı onlara armağan ediyoruz. Hz. Şah´ımızın şefaatından bizi mahrum etme” dedi ve çocukları ile birlikte Dilfuruz fırına girdi, peşindende Kanber girdi.
Bunu seyreden yahudiler Hz. Ali´ye büyük suçlama getirerek: “Sen seni sevenleri yakmakla büyük günah ettin” dediler.
Hz. Ali güldü: **“Onlara cehennem ateşi haram oldu, onların gönülleri pak ve yüzleri ak oldu”** dedi.
Hz. Şah tekbir getirdi kudret elini fırına soktu, ateş bir gül bahçesi oldu. Kanber ile Dilfuruz Hz. Şah-ı Merdan´ın kudret elinden nasiplerini aldılar. Fırının kapağı açıldığında içinde güller, laleler, sünbüller açılmış, bülbüller şakıyordu. Sanki fırın değil cennetin gül bahçesi olmuştu.
Fırının kapısını açtılar güllerin ve çiçeklerin içinden Kanber ve ailesi sağlam çıkınca, yahudiler geldi Hz. Ali´nin ayaklanna kapandı imana geldiler. Kanber, Dilfuruz ve çocukları Hz. Şah´ın ayaklarına yüzler sürdüler.
*
İşte; **´Her Kanber´im diyen Kanber olamaz, Şah-ı Merdan için can vermeyince´** sözcüğü burdan kalmıştır. Candan geçmeyen cananı bulamaz, işte Hz. Ali´nin Kanber´i böyle bir imtihan neticesi seçilmiştir.
*
Tanrı Ehlibeyt´in şefaatinden bizleri mahrum etmesin. Ehlibeyt düşmanlarına set hezeran binlerce defa lanet olsun (Allah Allah).

BENİM ALİ´M HER ALİ´YE BENZEMEZ

Gözümde nurumdur, başımda tacım
Benim Ali´m her Ali´ye benzemez
Ayak tozlarına her gün muhtacım
Benim Ali´m her Ali´ye benzemez

Bin bir ismi vardır, birisi Ali
Bir ismi Hünkar´dır, bir ismi Veli
Ona bağlı Hakk´ın erkanı yolu
Benim Ali´m başka pire benzemez.

İncil´de, Tevrat´ta, Zebur, Kur´an da
Söylenir bin bir ismi, daim her yanda
Ali Sefa´m şefaat kanım cihanda
Benim Şah´ım başka Şah´a benzemez.

Hz. Allah-u Teala kullarına şöyle hitap ediyor: **“Hz. Ali´yi sevmeyen beni sevmiş olsa dahi, onu cehennemin ateşine atacağım”.**

Hz. Allah-u Teala kullarına şöyle buyuruyor: **“Kendi izzeti celalime yemin ederim ki, Hz. Ali´ye isyan edeni ateşe atacağım, bana itaat etse dahi”.**
Hz. Ali Aleyhisselam´ın hakkında her kim O Hazret´e itaat ederse, Allah´a itaat etmiştir. O´na isyan eden de Allah´a isyan etmiştir.
Yalnız burada Hz. Ali Aleyhisselam´ın Allah katındaki menzileti anlatılmak istenmiştir.
Bu hadisi ´Harezmi Menakıb´ adlı kitabın da Kunduzi Yenabi´ul, Meveddet adlı kitabın da ve İhkak, ´İbni Ebil Fevaris´in El Erbain adlı kitabından ve Bahr ül Menakıb´dan, Menakıb ul Murtezeviyye´den ve Erceh ul Metalib´den rivayet ederler.
11. El İhkak c4 s. 144.
12. El İhkak c5 s. 11.
13. El İhkak c6 s. 139 ila 147.
A. Hafız Ebu Naim´in “Nüzul ul Kur´an fi Ali´den”.
B. Zehebi´nin “Mizan ul İtidal´den”.
C. Askalâni´nin “Lisan ul Mizan´dan”
D. Muttaki el Hindî´nin “Muntahab-ı Kenz ul Ummal´den”.
E. Bedahşi´nin “Mi.tah un Necâ´dan”.
F. Kunduzi´nin “Yenabi´ul Meveddet´den“.
G. Feth ul Beyan tefsiri c4 s. 52´den.
H. Erceh ul Metalib s. 73 ve 496´dan.
I. İbni Meğazili´nin “Menakıb´ından”.
J. Yahsebi´nin “Eş Şifa biTarif-i Hukuk-il Mustafa´sından”
K. Muhibbüddin Taberi´nin “Riyad un Nadra c2 s. 172´den“.
L. Zahair ul Ukbâ sf 69´dan.
M. Haysemi´nin “Mecme uz Zevâid c9 s. 121´den“.
14. El İhkak c 16 s. 486 ila 490. “On Ehli Sünnet” kitabından.
15. El İhkak c21 s. 567 ila 569.
16. El Gadir c2 s. 50.
aid adlı kitabında ve Tehzib ul Kemal adlı kitapta ve İbni Asakir ´Tarihi Demeşk´ adlı kitabında rivayet ederler.

Allah yolunda iki veli biri Hz. Ali, biri Hacı Bektaş-ı Veli
GELİN GÖRÜN ŞAH-I MERDAN ALİ´Yİ

Hü dost, hü dost diye başlayan söze
Gelin görün Şah-ı Merdan Ali´yi
Tanrı´nın aslanı gelmişti bize
Gelin görün Şah-ı Merdan Ali´yi

Gözleri eladır kaşları keman
Sevdim ta ezelden getirmem güman
Yetiş Ali´m yetiş geçmeden zaman
Gelin görün Şah-ı Merdan Ali´yi

Zülfikar´ın yetmiş arşın uzuyor
Tümenler dağıtıp ordu bozuyor
Dört kitabın dördü Ali yazıyor
Gelin görün Şah-ı Merdan Ali´yi

Kasır devi bir çöp ile bağlayan
Kafirin özünü yakıp dağlayan
Nara vurup yeri göğü sallayan
Gelin görün Şah-ı Merdan Ali´yi

Dört hak kitap indi seni anıyor
Senin aşkın ile sinem yanıyor
Kah göklerde kah yerlere iniyor
Gelin görün Şah-ı Merdan Ali´yi

Hüda seni yeşil nurdan yaratmış
Seni kendisine sırdaşı etmiş
Senin için yeri göğü yaratmış
Gelin görün Şah-ı Merdan Ali´yi

Kah miraçta, yeryüzünde görünür
Kah kırmızı, kah yeşile bürünür
Ayak tozlarına yüzüm sürülür
Gelin görün Şah-ı Merdan Ali´yi

Yayıldı şöhretin şanın dillerde
Heybetin arslanda, rengin güllerde
Tatlısın şekersin, tadın ballarda
Gelin görün Şah-ı Merdan Ali´yi

Şah Ali´mdir cümle erlerin başı
Akıyor yoluna gözümün yaşı
Firdevsi alada bir tuba kuşu
Gelin görün Şah-ı Merdan Ali´yi

Ali Sefa´m yollarına bakıyor
Kerbela çölleri sinem yakıyor
Nara vurup dağı taşı yakıyor
Gelin görün Şah-ı Merdan Ali´yi

Hz. Ali´nin velayet sırrı hakkında Cenabı Hz. Allah-u Teala kullarına şöyle buyuruyor;

Ey kullarım eğer Bana itaat ederseniz, Benim Ehlibeyt´imi severseniz, sizide kendim gibi karar kılacağım. Ben hayyım ölmem ölümsüzüm, sizide ölmeyen hayy olarak karar kılacağım. Ben muhtaç olmayan ganiyim, sizide muhtaç olmayan gani olarak karar kılacağım. Ben ne zaman istesem olur, sizide öyle karar kılıyorum ki, ne zaman isterseniz istediğiniz olacaktır. (1)

Bu ve benzeri öğretiler masumi rivayetlerde fazlasıyla mevcuttur. Meltem rüzgarından daha yumuşak nefesi ile; ´Misbah ul Hidaye´ adlı ölümsüz eserinde zamanın arifi Humeyni (r.a.) muazzam alevi velayetin sırlarından birini şöyle açıklıyor;

“...Açıkladığımız ve öğrettiğimiz şekilde muvahhidlerin mevlası ve ariflerin rehberi, müminlerin emiri Hz. Ali´nin, Allah´ın selamı O´na ve evlatlarına olsun, şu sözünün manasını anlamış olmalısın; ´Bütün Peygamber´lerle birlikteydim. Batınen Resulullah ile birlikteydim zahiren´. Hz. Ali Aleyhisselam kayıtsız ve kulli velayetin sahibidir. Velayet hilafetin batını- dır, mutlak velayet ise zahiri hilafetin batını ve iç yüzüdür. Hz. Ali Aleyhisselam kulli velayet makamı sayesinde bütün nefisler üzerine hakimdir.

Bütün herşey ile birliktedir, öyle bir birliktelik ki varlık onunla ayakta durmaktadır ve bu birliktelik ilahi birlikteliğin bir gölgesidir. İlahi ve hakk birlikteliktir ancak bu velayet peygamberlerde daha etkili olduğu için özellikle onların adını getirmiştir". (2)

Merhum Şeyhimiz Muhammed Hüseyn el İsfahani (r.a.), bunun gibi manaları ne güzel söylemiş;

Eğer perdelerin yırtılsa görülmez
Senden gayrı bir mihver ne de merkez.
Bu devranın Rabb´ine andolsun ki
Üstünsün hiç bir şey sana benzemez (3)

Vasilerin efendisi Aleyhisselam´a yazdığı kasidede ise şöyle der;
Gaybın ve hazırın merkezidir O,
Varlık aleminin kutbudur O,
Kamil akıl ve nefislerin babası,
Benzeri olmayan mesel-i a´ladır O.
(1) Meşarik ul Envar s. 69.
(2) Misbah ul Hidâye ilel Hilafeti vel Velaye s. 142.
(3) Envar ul Kudsiyye s. 48.İmam Hüseyn Aleyhisselam hakkındaki kaside.

Şüphesiz tevhidin kabesidir O,
Muvahhid bütün ariflerin kıblesidir O,
O´nun mukaddes ruhu içindir,
Tekvin ve teşri velayet sahibidir O.
Menzilet hadisi yetmez mi O´na,
O makam dahi asla ulaşmaz O´na. (1)
Şimdi Hz. Ali sevgisi ile dolu olan pak kalbinin kulaklarını yine bu asrın büyük arifi ve bu diyarın Ehlibeyt aşığı Seyyid Ruhullah el Muhammedi ve Alevi velayet hakkında buyurduğu şu sözlere yönlendir;

´Muhammed ve Ali velayet, İlahi gökyüzü ile bu yeryüzü arasındaki sağlam ipdir. Bu velayet vahidiyyet göğünden uzanmış ve bu velayet ile ilahi velayetin ufuku aynı olup, gök ile yeri birbirine bağlayan çözülmez bir bağ oluşmuştur. Allah, Muhammedi ve Ali velayet ile açar ve onunla mühürü vurur, işte bu hakikat-ı Muhammediyye ve Aliviyye´dir´.
´Allah´ın selamı o ikisine olsun ve bu Allah´ın bütün varlıkların özündeki halifesidir ve kayıtsız vahidiyyet makamıdır. Karanlık yeryüzünü nurlandıran ilahi nurun uzantısıdır ve Allah´ın mukaddes feyzini ve bereketini varlıklara ulaştırandır. Akıp giden hayat suyudur; Ve biz her şeye sudan hayat verdik´. (2)
Doğa aleminin ve necis olan hiç bir karanlığın ve zulmetin kirletemediği tahur kevser ve pak sudur, göklerin ve yerin nurudur; ´Allah göklerin ve yerin nurudur´. (3)
Bu velayetin ilahiyyet makamı vardır: ´Ve O gökte de ilahtır yerde de ilahtır´. (4)
Allah´ın yarattığı ilk akıldır, gök ile göktür, yer ile yerdir. Herşeyin üzerindeki mutlak hakimdir; ´Bütün canlıların alnından tutan hep O´dur´. (5)
(1) El Envar ul Kudsiyye sf 48. "Hz.İmam Ali Aleyhisselam hakkındaki kasideden".
(2) Mübarek "Enbiya" suresi 30.ayeti şerife.
(3) Mübarek "Nur" suresi 35. ayeti şerife.
(4) Mübarek "Zuhruf" suresi 84. ayeti şerife.
(5)Mübarek "Hud" suresi 56. ayeti şerife.

Rahmani nefes de O´dur; ´O´na kendi ruhumdan üfledim´. (1)
Açık bereket ve feyz, kayıtsız varlık, miraçtaki iki yay makamı ve daha yakın makam, yüce ufuk, akıp giden tecelli, parlayıp yayılan nur, dizilmiş yazı, mezkur kelam, satır haline gelmiş kitap, varlığa hitap edilen ´Kun´ (Ol) kelimesi ve Allah´ın baki vechi hep O´dur; Herşey fani olacak ve sadece Rabbi´nin celal ve ikram sahibi vechi baki kalacaktır. (2)
Bunun gibi birçok işaret ve lakaplar hep Muhammedi ve Alevi velayette vardır. ´Kelime- lerimiz farklı senin güzelliğin ise tektir´. (3)
İyice tefekkür et ve bu yüce makalelerin hakkında iyi düşün. Bu nurani ve yüce cümlelerin yanında benim de birşeyler söylememi bekleme! Toprak kim, parlayan güneş kim değil mi?
Yalnız sözün sonu olarak bir konuyu hatırlatalım, çünkü her sözü bir yerde bitirmek gerek. Bütün bu makamlar ve velayetler mukaddes Alevi nurun ilahi nurda eriyip bütünleşmesin- den kaynaklanmıştır. İbadette, huzüda, kahır ve galebede Allah eri olmuştur. Bu konuda Hz. Ali Aleyhisselam´dan şöyle rivayet ederler;
Bir bedevi, Hz. Ali Aleyhisselam´ın yanına gelerek şöyle sordu: “Bu yüce makamlara nasıl ulaştın”?
Buyurdu ki: **“Oturdum kalbimin kapısına! Allah´tan başkasının içeri girmesine izin vermedim”.** (4)
Ali vasidir, Ali takidir, Ali paktır, Ali razidir, Ali imandır,
Ali gemidir, Ali emindir, Ali ilim dolu yiğit ve kahramandır.
Ali ayırandır, Ali kelimdir, Ali alimdir, Ali hidayettir hedeftir.
Ali vezirdir, Ali sefirdir, Ali müminler için bir emirdir bir nurdur
Ali kurtuluştur, felahtır, Ali parladığı zaman sabahtır.
Ali cemaldir, Ali kemaldir, Ali doğduğu zaman bir hilaldir. (5)
(1) Mübarek “Hicr” suresi 29, ve mübarek “Sâd” suresi 72. ayeti şerifeler.
(2) Mübarek “Rahman” suresi 26 ve 27. ayeti şerifeler.
(3) Seher duasının şerhi s. 110 ve 111.
(4) Resail ul İ tikadiyye (Muhakkık Hacevi) r.a. c2 sf 107.
(5) Menakıb-ı Mazenderani r.a. c3 s. 294.

İKİNCİ MAKAM
* ALİYYEN VELİYYULLAH´IN * GENEL MANASI

Az önce ´Eşhedu enne Aliyyen Emir´ul-mü´minin Veliyyullah´ın´ kelimelerinin manası ile ilgili birinci makam bitti. İşte bu üçüncü şehadetin genel ve kısa bir manasını Allah´ın izniyle bu makamda açıklamaya çalışacağım. Bu bölümde konumuz büyük Arif el Humeyni, Allah onun ruhunu kudsi karar kılsın, mübarek sözünün özellikle şu bölümünün tefsiridir; **´.. Aynı şekilde Aliyyen Veliyyullah, Lailahe illallah ve Muhammeden Resulullah”** cümlelerini de içerir..(1)

Önce iki önsöz:

BİRİNCİ ÖNSÖZ

ALİYYEN VELİYYULLAH´IN TEVHİDİN MANASINI İÇERMESİ

Bu konuyla ilgili olarak aklı selim sahiplerine masumların işaretlerinden bir kaç tanesini nakledeceğim;
1- Murtaza muhiblerine Mustafa´nın müjdeleri; ´Allah´ın selamı o ikisine olsun´ adlı kitapta imamımız Musa el Kazım Aleyhisselam babasından, O´da babasından, O´da Cabir bin Abdullah´dan rivayet ederler ki, Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam şöyle

buyurdu; '**Lailahe illallah, sözünün ümmetime getireceği bereketi Ali sevgisinden de ümit ediyorum".** (2)
İyi bak ey aziz! Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam dünya hayatında ümmeti için olgunluk ve ilerleme, ahiret hayatı için kurtuluş ve felah ümid ediyor. Bunun vasilerin efendisi Aleyhisselam sevgisi ve onun asla çözülmeyen sağlam ipi ile gerçekleşeceğini buyuruyor.
Aynen ümmetinin Hakk tevhid inancına inanmasında olduğu gibi, bu inancın muhibleri ise bildiğimiz gibi; **´Lailahe illallah´dır´.**
Bütün şaibe ve eksikliklerden münezzeh ve masum olan Hz. Ehlibeyt´tir.
(1) Manevi Adabı s.265.
(2) Beşaret ul Mustafa lişietil Murtezâ s. 145, Bihar ul Envar c.39 s. 249,11.hadisi şeriften.
2- Ruzi mahşer yerinde Hz. Ali´nin velayetine ikrar vermeyenlere Hz. Allah-u Teala şefaat etmeyecek Tanrı´yı sevmiş olsalar bile.
Ebu Halid diyor ki; ´İmam Caferi Sadık Aleyhisselam babasından nakleder ki; **"Kıyamet günü geldiği zaman Allah, baştan sona bütün insanları bir sırada toplayacak ve Hz. Ali Aleyhisselam´ın velayetine ikrar edenler dışında herkesten; ´Lailahe illallah´ sözünü çıkarıp atacaktır. Bu da Allah´ın şu ayetinde geçer; ´Ruh ve melekler sıra halin de dizilip kıyam edecek ve o gün Rahman´ın izin verdiği doğru konuşanlar dışında hiç birisi konuşamayacaktır´.** (Mübarek (Nebe) sur 38 Ayeti şerife)
Allah´ın ipine sımsıkı sarılın, (1) Allah´ın ipi ise Hz. Ali Aleyhisselam´dan başkası değildir. Bu konuda bütün müslümanların naklettikleri rivayetler ittifak içindedir.
Ehl-i Sünnet´in büyük alimlerinden Hakim el Hasekani ´Şevahid ut Tenzil´ adlı kitabında İmam´ımız Muhammed Bakır Aleyhisselam´dan şöyle rivayet eder;
´Ruh ve melekler sıra halinde dizilip kıyam edecek ve o gün Rahman´ın izin verdiği doğru konuşanlar dışında hiç birisi konuşamayacaktır´.
Ayeti hakkında Ebu Cafer dedi ki; **´Kıyamet günü geldiği zaman Hz. Ali Aleyhisselam´ın velayetine ikrar edenler dışında herkesin kalbinden; ´Lailahe illallah´ sözünü çıkarıp alacaktır. İşte bu Allah´ın şu buyruğudur: ´Rahman´ın izin verdiği dışında´.. Yani Ali Aleyhisselam´ın velayet ehli işte sadece onlara ´Lailahe illallah´ için izin verilmiştir´.** (2)
Yine aynı Şevahid kitabının aynı sayfasında şöyle rivayet eder;
Ebu Hamza el Somali dedi ki: "Muhammed bin Ali´nin yanına giderek şöyle arzettim; Bana faydalı olacak bir hadis buyurur musunuz?"
Buyurdu ki: **"Ey Ebu Hamza! Çekinenler dışında herkes cennete girecektir".**
Dedim ki: "Cennete girmeye çekinenler olur mu hiç?"
Buyurdu ki: **"Evet! Lailahe illallah ve Muhammedin Resulullah demeyenler".**
Dedim ki: **"**Eğer öyleyse ben neden kaderiler, emeviler ve diğer mezheplerden olanları ´Lailahe illallah ve Muhammedin Resulullah´ demelerine rağmen reddettim?"
Buyurdu ki: **"Öyle değil, öyle değil. Kıyamet günü geldiğinde Allah onlardan bu sözü çıkaracaktır. Kıyamet günü; ´Lailahe illallah´ sadece biz ve muhiblerimiz söyleyecek, geri kalanlar bundan uzaktır. Allah´ın şu buyruğunu duymadın mı, ´Ruh ve melekler sıra halinde dizilip kıyam edecek ve o gün Rahman´ın izin verdiği doğru konuşanlar dışında hiç birisi konuşamayacaktır´. Yani; ´Lailahe illallah ve Muhammedin Resulullah´ diyenler dışında".** (1)
(1) Mübarek "Al-i İmran" suresi 103. ayeti şerife.
(2) Şevahud ut Tenzile c2 s321

Rivayetin sonuna iyice dikkat et ey muhip! Yani; ´**Lailahe illallah ve Muhammedin Resulullah**´ diyenler dışında dikkat edersen İmam Aleyhisselam ümeyye oğullarını, kaderi- leri, murcieyi v.s. gibi Ehlibeyt´e muhalif olanları; ´**Lailahe illallah Muhammeden Resulullah**´ diyenlerden saymıyor. Halbuki onlarda dilleriyle minberlerde, minarelerde, mescidlerinde ve evlerinde bu iki cümleyi söylüyorlar. Ama kıyamet gününde kalplere ve tevhidin hakikatına bakılacaktır, dillerdeki kuru laklakaya değil. Bu konuyu fazla uzatmak istemiyorum, çünkü Ehlibeyt Aleyhisselam Hazret´lerinin rivayetlerinde bu konu apaçık ortadadır. Bu ön sözü son olarak üçüncü bir maddede bitiriyorum.

3. Şeyh Saduk; ´Tevhid´ kitabında İshak bin Rahveyh´den rivayet eder ki, İmam Rıza Aleyhisselam Nişabur´a geldiğinde Memun´a doğru gitmek isterken hadis ehli toplanarak dediler ki: "Ey Resulullah´ın oğlu! Giderken bizim faydalanabileceğimiz bir hadis buyurmaz mısın?"

Devenin üstündeki hevdeçte oturan İmam başını çıkararak buyurdu ki: **"Babam Musa bin Cafer´den duydum, O babası Cafer bin Muhammed´den, O babası Muhammed bin Ali´den, O babası Ali bin Hüseyn´den, O babası Hüseyin bin Ali´den, O babası Emirulmü´minin Ali bin Ebu Talib´den, O Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´dan, O Cebrail´den duydu ki, ´Allah azze ve celle şöyle buyurdu: ´Lailahe illallah´ benim kalemdir, her kim benim kaleme girerse kurtulur´".** (1)

A.g.e. Kafile biraz ilerledikten sonra başını hevdeçten çıkararak bize şöyle nida etti: **"Şartları vardır ve ben onun şartlarındanım"** dedi. (1)

Silsilet soy Zehebiyye adıyla meşhur bu altın silsile hadisi şerifine iyice bakar mısın! İmam Rıza Aleyhisselam´ın bu mübarek hadisinin sonuna iyice dikkat et; ´**Şartları vardır ve ben onun şartlarındanım**´. Şeyh Meclisi bu manada başka bir hadis rivayet etmektedir: "Adamın biri İmam Muhammed Bakır Aleyhisselam´ın yanına gelerek, Resulullah Allallah-u Aleyhissellam´dan rivayet edilen şu hadisi sordu: ´Her kim ´**Lailahe illallah**´ derse cennete girecek´. İmam buyurdu ki: **"Hadis doğrudur"**.

Adam arkasını dönerek gitti. Adam dışarı çıktıktan sonra geri dönmesini emretti, tekrar geldiğinde İmam buyurdu ki: **"Lailahe illallah´ın şartları vardır. Bilesin ki onun şartlarından birisi de benim".** (2)

Masum imamlarımız; ´Lailahe illallah´ın´ kabul şartını özetle ihlas olarak nitelendirmişlerdir. Örneğin şu rivayete bir göz atalım;

Şeyh Saduk şöyle rivayet eder: Cabir der ki; İmam Caferi Sadık Aleyhisselam buyurdu ki; Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam şöyle buyurdu: **"Sefa ile Merve arasında Cebrail yanıma gelerek dedi ki; ´Ya Muhammed! Ümmetinin içinde ihlasla <u>Lailahe illallah</u> diyenlere ne mutlu!´"** (3)

Yine İmam´ımız Rıza Aleyhisselam babalarından, O´nlar da Hz. Ali Aleyhisselam´dan rivayet ederler ki, Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam şöyle buyurdu: **"Lailahe illallah kelimesi Allah katında çok azametli ve kerametli bir sözdür. Her kim ihlasla söylerse cenneti hakeder".** (4)

Bu konudaki en açık ifade ikinci bir silsile hadisinde mevcuttur: ´**Ben Allah´ım! Benden başka ilah yoktur. Bana ibadet edin, her kim ´Lailahe illallah´ sözünü ihlasla söylerse kaleme girer, kim kaleme girerse azabımdan kurtulur".** (5)

(1) Et Tevhid c.3 s.13,28.hadisi şerif.
(2) Bihar ul Envar c.3 s.13,28.hadisi şerif.
(3) Et Tevhid s. 21,11.hadisi şerif.
(4) Et Tevhid s. 23,18.hadisi şeriften.
(5) Et Tevhid s. 25,22.hadisi şerif.

Hz. Allah´ın sağlam kalesi Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´dir

Yine Şeyh Tusi´nin naklettiği bir başka rivayette, İmam´ımız Rıza Aleyhisselam´a şöyle sordular: "Ey Resululllah´ın oğlu! Allah´a ihlasla şehadet getirmek nedir?"
Buyurdu ki: **"Allah´a ve Resul´üne itaat etmek ve Ehlibeyt Aleyhisselam´ın velayeti"** (1)
Bu rivayeti onaylayan bir başka hadisi; Meclisi (r.a.) Şeyh Tûsi r.a.´in ´Emali´ adlı kitabından nakleder; İmam Caferi Sadık Aleyhisselam´ın hizmetçisi Mut´ib, O Hazret´ten, O´da babalarından rivayet eder ki; Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´a bir bedevi gelerek şöyle sordu: "Ey Resulullah! Cennetin bir bedeli var mıdır?"
Buyurdu ki: **"Evet"**
Sordu: "Nedir" diye.
Buyurdu ki: **"Lailahe illallah sözünü kulun ihlasla söylemesidir".**
Dedi ki: "İhlasla nasıl denir?"
Buyurdu ki: **"Lailahe illallah üzerine gönderildiğim haklara amel etmek ve Ehlibeyt- imin sevgisidir".**
Dedi ki: "Anam ve babam sana feda olsun! Ehlibeyt´i sevmek **Lailahe illallah**´ın bir parçası ve hakkı mıdır?"
Buyurdu ki: **"Onları sevmek Lailahe illallah´ın yerine getirilmesi gereken en büyük hakkıdır".** (2)
İşte şimdi İmam Rıza Aleyhisselam´ın; ´**Ben onun şartlarındanım**´ sözünün manası anlaşıldı. Hatta İmam Rıza Aleyhisselam babalarından, O´nlar Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´dan, O Cebrail´den, O Mikail´den, O İsrafil´den, O Levh´den, O da Kalemden rivayet ederler ki; Allah azze ve celle şöyle buyurdu: **"Ali bin Ebu Talib´in velayeti benim kalemdir. Her kim benim kaleme girerse azabımdan kurtulur".** (3)
İşte şimdi ´**Lailahe illallah**´ ile Ali´nin velayeti ki, her ikisi de Allah´ın azabından korunmak için bir sağlam kaledir, arasındaki manevi uyum anlaşılmış oldu.
Her ikisi de Allah´ın kalesi, her ikisi de içine sığınanlar için Allah´ın azabından korunma vesilesidir. Yani hakikaten boyun eğenler için. Sıdk-ı dilden gelen Tevhid ve velayetin yüce neticesi ve etkisi aynıdır; yani azaptan kurtulmadır, bütün bu sözlerden sonra Eban bin Tağlib´in şu rivayeti hiç de tuhaf değildir.
Hz. Ali, taliblerine şöyle hitap etmiştir: **"Bizi Rabb edinmeyin, faziletimiz hakkında ne söylerseniz söyleyin. Bizim hakikatımıza bulunduğumuz sınıra ve sırra asla ulaşamassınız. Allah Azze ve Celle sizin kalbinizden geçenlerden veya anladıklarınızdan çok daha üstündeki makamları bize vermiştir".**
İmam Caferi Sadık Aleyhisselam buyurdu ki: **"Ey Eban! Küfe şehrine gittiğinde şu hadisi herkese söyle; ´Her kim ihlasla şehadet getirirse cennet ona vacip olur´".**
Dedim ki: "Her türlü fırkadan insanlar yanıma geliyorlar, hepsine bu hadisi söyleyeyim mi"?
Buyurdu ki: **"Evet ey Eban! Kıyamet günü geldiği zaman Allah baştan sona bütün insanları bir araya toplayacak ve velayeti kabul edenler dışında herkesten; ´Lailahe illallah´ sözünü çıkarıp atacaktır".** (1)
Yine Eban (r.a.), İmam Caferi Sadık Aleyhisselam´dan şöyle rivayet eder: Kıyamet günü bir münadi şöyle nida edecek; ´**Her kim ´Lailahe illallah´ ile şehadet ederse cennete girsin´.**
Dedim ki: **"Lailahe illallah**´a şehadet getirmekle cennete gireceklerse öyleyse bu halk ne üzerine tartışıp birbirine hasım oluyor?"
Buyurdu ki: **"Kıyamet günü geldiğinde; Lailahe illallah´ı unutacaklar.** (2)

Onların bu unutmalarının nedeni tevhidlerinin dildeki gevelemekten başka birşey olmamasından ileri gelir. Onlar tevhidin özünden ve değerli meyvesinden değil sadece kabuğundan yararlanırlar. Onların durumu tıpkı şu Hüseyin´i dar gününde terk edenler gibidir. Dünya menfaati onları kandırmış, alçak bir şeyler almış, ahiretini eksik bir fiyata satmış, heva ve hevesine bulaşmış, seni ve senin Peygamber´ini gazaplandırmış, zalim ve münafık kullarına itaat etmiş ve ateşi haketmiştir". (3)

FAİDE:
´Ali bin Ebu Talip´in velayeti Benim kalemdir´ bu hadis bir çok kaynak kitabımızda mevcuttur, bu hadisin bazı kaynakları:
1. Uyun ul Ahbar Riza Aleyhisselam ´Şeyh Saduk (r.a.)´
2. Maanil Ahbar
3. Mecalis-i Saduk
4. Cami ul Ahbar
5. Bihar ul Envar
ö. Sefinet ul Bihar
7. Avalim ul Ulûm
8. Müsned ul İmam ir Riza Aleyhisselam
(1) Bihar ul Envar c.3 s. 15.39.hadisi şeriften.
(2) Bihar ul Envar c.3 s. 13,30.hadisi şerif.
(3) Uyûn-u Ahbar ir Riza Aleyhisselam c.2 s. 135.38.bab.

Hz. Ali Allah-u Teala´nın hüccetidir Velayet Nur´udur

KONUNUN NETİCESİ

Önce ki iki önsözden de anladığınız üzere ey muhip! Allah´ı, Resul´ü ve İmam-ı tanımak arasında ayrılmaz sıkı bir bağ vardır. Bu konu İmam Caferi Sadık Aleyhisselam´dan rivayet edilen şu duadan da açıkça anlaşılmaktadır;
Zurare dedi ki: İmam Caferi Sadık Aleyhisselam şöyle buyurdu: **"Çocuk** (1) **kıyam etmeden önce gaybete çekilecek".**
Dedim ki: "Niçin?"
Buyurdu ki: **"Beklenen O´dur. Yalnız Allah Azze ve Celle talibleri ve Ehlibeyt muhiblerini imtihan etmeyi sever. İşte o zaman batıl insanlar O´nun hakkında şüpheye düşerler ey Zürare!"**
Dedim ki: "Sana feda olayım, o zaman geldiğinde ne yapayım?"
Buyurdu ki: **"Ey Zurare! O zaman da yaşarsan şu duayı oku;**
´Allah´ım bana kendini tanıt, eğer sen kendini bana tanıtmazsan senin Resul´ünü tanıyamam. Allah´ım bana Resul´ünü tanıt, eğer sen bana Resul´ünü tanıtmazsan hüccetini tanıyamam. Allah´ım bana hüccetini tanıt (hüccet Hz. Ali´dir), eğer sen bana hüccetini tanıtmazsan dinimden sapıtırım´". (2)
Konumuz bu duanın açıklanması ve içerdiğindeki çok yüce manalar değildir.
Yalnız duaya ilk bakışta bu üç maarifin, bu üç alim ilminin ne kadar birbiriyle sıkıca bağlı olduğu ve gerçekte aynı konuya işaret ettiklerini görmekteyiz. Aslında aynı şey olan bu üç konu insanların ilim öğrenmesinde, tafsilata ve ayırmaya gereksinim duyduklarından dolayıdır. Bu gibi konulara girmek istemiyorum, çünkü sen bu konuyu biliyorsun. Yalnız masum imamlarımızın rivayetlerinden şu konuyu anlamış bulunuyoruz; Hz. Ali Aleyhisselam´ı tanımak ki özellikle bunuyu belirteyim, çünkü bu konu O Hazret hakkındadır veya genel manada imamları tanımak iki şekilde olur;
Birinci Şekil; İnsanın kendi kapasitesine göre imamları tanıması ve bu iki türlüdür;

a. İnsanın bu ilmi birilerinden öğrenerek elde etmesi.
b. İlahi lütuf ile öğrenmesi ki; bunun devamı zaten masumların lütfü ve feyzi sayesinde gerçekleşir.
(1) Maksat Hz. Hüccet ibnil Hasan Aleyhisselam´dır.
(2) Usul ü Kafi c. 1 s. 337,5. Hadisi şeriften.

a. İnsanın birilerinden öğrenerek bu ilmi elde etmesi birkaç duruma bağlıdır;
1. İnsanın anlama ve tanımadaki gücü.
2. İlim tahsilinde göstereceği çaba ve gayret.
3. Niyetindeki ihlası ve öğrendiklerine amel etmesi.
b. İlahi lütuf ve feyz ile öğrenmesi iki şeye bağlıdır;
1. İnsanın bu lüftu ve feyzi kabule hazır olması.
2. Masum imamların onu seçmesi ve istemesi.

İkinci şekil: İnsanın hakikatinin o masumlar Aleyhissellam´ı hakikati ile asla tanıyamaya- cağını anlaması.
Özetle, insanın Ehlibeyt´i tanıması kendi kapasitesine göredir, Ehlibeyt´in kapasitesine göre değil. Bu yüzden vasilerin efendisi Aleyhisselam buyuruyor ki: **"Bizi Rabb edinmeyin, faziletlerimiz hakkında ne isterseniz söyleyin"** (1)
Onlar hakkında söylenecek sözün sınırı ilahlık ve Rabb´liğin altındadır. Bu da sınırlı olan insanoğlunun zahiri ve batını kudretinin, o sınırsız maarife ulaşmasının mümkün olmadığının açık bir delilidir.
Hz. Emirulmü´minin Aleyhisselam´ın hadisi şöyle devam ediyor: **"Bizim hakikatımıza ve bulunduğumuz sınıra asla ulaşamazsınız"**. (2) Buradaki ulaşamama hakiki acizliğin ve cehaletin ta kendisidir. Bunun sırrını hadisinin sonunda buyuruyor: **"Allah Azze ve Celle, sizin kalbinizden geçenlerden veya anlattıklarınızın çok daha üstündeki makamları bize vermiştir"**. (3)
İnsanın dilinin anlatmaktan daha fazla yapabileceği bir şey var mı?
İnsanın düşündüklerinden, kalbinden geçirdiğinden daha üstün durum var mı?
Asla!!!
Öyleyse daha ne olsun? Tanımaktan aciz olduğumuzdan başka neyi anlıyoruz ki?
Onun için O Hazret buyuruyor ki: **"Eğer bizi böyle tanırsanız, işte o zaman mümin sizsiniz**, **yoksa değilsiniz"**. (4)
(1) (2) (3) (4) Bihar ul Envar c 26 sf2 . Nuraniyyet hadisi şerifinden

Hz. Ali´nin sırları, Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimiz şöyle buyurmuştur; Ya Ali! Allah´ı benden ve senden başka tanıyan olmadı. Beni sadece Allah ve sen tanıdınız. Seni de Allah´tan ve benden başka tanıyan olmadı". (1)
Şeyh Bursi r.a. bu hususta çok güzel açıklama yapmıştır;
Halk Ali´yi nasıl tanısın ve ilmi onu nasıl kuşatsın ki? Bu öyle bir kapıdır ki; Peygamber buna ulaşan yolu kapatmıştır.
Hakk sözünde şöyle buyurmuştur: **"Ya Ali! Allah´ı benden ve senden başka tanıyan olmadı. Beni sadece Allah ve sen tanıdınız. Seni de Allah´tan ve benden başka tanıyan olmadı".** Bu hadis sahih olmasına rağmen bazıları Allah´ı ve Resul´ünü tanıdıklarını iddia ediyorlar; Hadisin doğruluğu onların yalanını ispatlamaktadır, eğer onlar doğru söylüyorsa hadis uydurma olur ama hadis doğrudur ve onların Allah ve Resul´ünün hakikatini tanıması iddiası yalandır. Münezzehsin sen hiç birimiz seni hakkıyla tanıyamadık çünkü Allah´ı tanımanın hakikati ve Allah´ın hakikatini tanımak insanlar için meçhuldür. Aynı şekilde Muhammed ve Ali´nin hakikatini tanımak ve

işarette bunun hakkındadır. Allah´ı Allah´tan gayrı tanıyan olmaz. Allah´ı hakkıyla Muhammed Resulullah ve Hz. Ali Veliyullah´tan gayrisi gerçek yüzünü bilemez. Aynı şekilde Muhammed ve Ali´nin hakikatini sadece onlar bilir ve onların velilerinden bazıları imanın onuncu derecesine ulaşanlardan. (2)
Daha sonra gerçekten çok güzel ve bir o kadar da latif bir rivayet naklediyor;
Bir gün Ömer, Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´ın mescidinde Peygamber ve Hz. Ali´nin yanına gelerek dedi ki: "Ya Resulullah! Ebu Zerr´den daha doğru konuşanınız yoktur dedin mi?"
Buyurdu ki: **"Evet"**
Ömer dedi ki: "Seni Ebu Zerr´e sordum, Senin mescidde olduğunu söyledi, yanında kim var dedim?" Dedi ki; ´Tanıyamadığım bir adam var, halbuki bu Ali´dir´" dedi.
Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam buyurdu ki: **"Ebu Zerr doğru söylemiş ey Hattab oglu Ömer! Bu Ali öyle bir nurdur ki, O´nu Allah´tan ve Resul´ünden başka kimse tanıyamadı"**. (3)
(1) Muhtasar ul Basair s. 125. - (2), (3) Meşarik ul Envar s. 112

Bu hadisler Hz. Ali Aleyhisselam´ın şahsiyetini ve sıfatlarını varlıkların tanımasının mümkün olmadığını belirtirken, diğer taraftan bir takım rivayetler; Hz. Ali Aleyhisselam´ın haklarının değil tümünü hatta bir tanesinin dahi tanınmasının mümkün olmadığını açıkça ifade etmiştir.
Şeyh Meclisi (r.a.) bu konuda şu hadisi nakleder; **Allah´ın hakkını sadece ben ve Ali tanımışız. Benim hakkımı yalnız Allah ve Ali tanımıştır. Ali´nin hakkını sadece ben ve Allah tanımışızdır"**. (1) Bu konuda kitabımızın birinci bölümünde Ehl-i Sünnet kaynakların- dan otuz sekizinci rakamda bir hadis nakletmiştik; **Allah´ın öyle yüce bir hakkı var ki bunu yalnız Allah, ben ve Ali biliyoruz.**
Benim öyle bir hakkım var ki bunu yalnızca Allah ve ben biliyoruz, Ali´nin hakkını da yalnızca Allah ve ben biliriz.
Bu iki hadisteki ´**Hak**´ kelimesine iyice dikkat et ey muhip! Burada arap lugatındaki Nekire-i Münevvene kanunundan anlaşılan şu ki tek bir hak ifade edilmektedir. Peki o adı geçmeyen hak ve hukuklarının tümünü nasıl tanıyabiliriz ki?
Bu hak ve hukukun sahibini nasıl tanıyabiliriz ki?
Hayranlık! Hayranlık! Hayranlık!
Doğru olan bu konuda Emirulmü´minin Aleyhisselam´ın, Selman ve Ebu Zetfe işaret ettiği şu buyruktur;
Ey Selman ve ey Cundeb! dediler ki; **"Lebbeyk ya Emirulmü´minin! O Hazret buyurdu ki; Ben geçmiş ve gelecek bütün mümin erkek ve kadınların emiriyim, Azamet ruhu ile onaylandım. Ben Allah´ın kullarından bir kulum. Bizi Rabb olarak adlandırmayın, ondan sonra faziletlerimiz hakkında istediğinizi söyleyin. Allah´ın bize verdiği makamların hakikatine asla ulaşamazsınız, hatta yüzde birine dahi"**. (2)
Yüzde bir diye tercüme ettiğimiz arapların en az olarak ifade ettikleri bir kelimedir. O Hazret burada bir hakkını, hatta daha azını işaret buyurmuştur. Kitabımızın başında İmam´ımız Rıza Aleyhisselam´da bu konuya işaret etmişti; Bir sıfatı dahi anlaşılmayan İmam´ın bütün sıfatları veya özelliklerini, hakikati veya gerçek yüzü nasıl anlaşılabilir ki? (3)
(1) Bihar ul Envar cb27s. 196,56.hadisi şerif.
(2) Bihar ul Envar c.-26 s. 6.1.hadisi şeriften.
(3) Usul ü Kâfi c.1 s. 201,1.hadisi şeriften.

1. Eban bin Selt, İmam Caferi Sadık Aleyhisselam´dan rivayet eder ki;
´Emirulmü´minin´ isiminin sebebini sorduğunda buyurdu ki; ´İlimin mire (1)**´si anlamındadır. Bütün alimler ondan ilim alır ve onun ilminden yararlanır´**. (2)
2. Selman-ı Muhammedi, Allah´ın selamı ona olsun; Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhis- sellam´a **´Emirulmü´minin´** kelimesinin manasını sorduğunda şöyle buyurdu: **"O onlara ilim yedirir, ilim O´ndan alınır ve O hiç kimseden bir şey almaz".** (3)
3. Cabir el Cu´fi diyor ki: "İmam Muhammed Bakır Aleyhisselam´a dedim ki; Canım sana feda olsun! Emirulmü´minin neden Emirulmü´minin denildi?"
Buyurdu ki: **"Çünkü, O müminlere ilim verir. Allah Azze ve Celle´nin kitabını okumadın mı? Biz kendi ehlimize ilim veririz".** (4),(5)
Başka bir rivayette de aynı mana şöyle rivayet edilmiştir; Abdülmimin dedi ki: "Emirul-müminin´e neden Emirulmü´minin denildi?"
Buyurdu ki: **"Çünkü müminlerin ilmi ondandır, O onlara ilim verirdi".** (6)
Keraciki, ´Kenz ul Ummal´ kitabında senediyle İbni Abbas´tan rivayet eder ki; Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam şöyle buyurdu: **"Beni Hakk üzere korkutucu ve müjdeleyici olarak gönderen Allah´a andolsun ki; arş ve kürsünün istikrar bulması, alemin düzeni, göklerin ve yerin ayakta durması ancak üzerlerine şu cümleler yazıldıktan sonra gerçekleşti: <u>Lailahe illallah, Muhammedin Resulullah, Aliyyün Emirulmü´minin".</u>**
Yüce Allah beni göğe miraca çıkardığında bana has bir nida ile şöyle buyurdu:
"Ya Muhammed"
Dedim ki: **"Lebbeyk ey Rabb´im emrine hazırım".**
Buyurdu ki: **"Ben Mahmud´um sen Muhammed´sin. Senin ismini kendi ismimden aldım ve seni bütün yarattıklarımdan üstün kıldım. Kardeşin Ali´yi kullar içinde bir Hüccet´im olarak onlara Hz. Ali´yi takva hükümdarı olarak görevlendirdim".**
Mübarek ´Abese´ suresi 24.ayeti şerife.
Ve devam etti: **"Bir bayrak olarak karar kıldım, böylece O onları dinime hidayet edecektir. Ya Muhammed, Ben Ali´yi Emirülmü´minin olarak karar kıldım.**
Her kim O´nun üzerinde emirlik iddia ederse onu lanetledim. Her kim O´na karşı çıkarsa onu azaplandıracağım, her kim O´na itaat ederse onu kendime yaklaştıracağım. Ya Muhammed, Ben Ali´yi islamların İmam-ı olarak karar kıldım. Her kim O´ndan öne geçerse onu geriye atacağım, her kim O´na isyan ederse onu uzaklaştıracağım. Şüphesiz Ali vasilerin efendisidir, alnı açık olanların önderidir ve bütün yarattıklarıma benim Hüccet´imdir".
Ebu Hamza, İmam Zeynel Abidin Aleyhisselam´dan rivayet eder ki; Adamın birisi Hz. Ali Aleyhisselam´ın yanına gelerek şöyle sordu: **"**Ey Ebel Hasan! Sen Emirulmü´minin olduğunu iddia ediyorsun. Seni kim müminlere emir olarak karar kıldı?"
Buyurdu ki: **"Allah Azze ve Celle, Beni onlara emir olarak karar kıldı".**
Adam, Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´ın yanına giderek dedi ki: "Ya Resulullah! Beni Allah müminlere emir olarak karar kıldı diyen Ali doğru mu söylüyor?"
Hz. Muhammed (s.a.v.) efendimiz: **"Evet, Hz. Ali Allah´ın Hücceti ve Velayet nurudur, onun için Emirulmü´minin ünvanını almıştır"** ve şöyle devam etti: **Ali´nin müminler üzerinde ki emirliği, Allah´ın arşın üstünde karar kıldığı bir velayet akdidir. Melekleri de bu konuda şahit karar kıldı. Şüphesiz Ali Allah´ın halifesidir, Allah´ın Hüccet´idir, O inananların İmam´ıdır.**
O´na itaat etmek Allah´a itaat etmekle birdir. O´na isyan etmek Allah´a isyan ile birdir. Her kim O´nu tanımazsa beni tanımaz, her kim O´nu tanırsa beni tanır. O´nun imametini inkar eden benim Nübüvvet´imi inkar etmiş olur.

O´nun emirliğine karşı çıkan, benim asaletime karşı çıkmış olur. O´nun faziletlerini reddeden, beni kusurlu saymış olur. O´na karşı savaşan bana karşı savaşmış olur. O´na küfreden bana küfretmiş olur. Çünkü O bendendir, benim toprağımdan yaratılmıştır ve O kızım Fatıma´nın zevcidir. Evlatlarım Hasan ve Hüseyin´in babasıdır".

Sonra O Hazret buyurdu ki: **"Ben, Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin ile Hüseyin´in dokuz evladı Allah´ın yarattığı Hüccet´leriyiz. Bizim düşmanımız Allah´ın düşmanı, bizim dostlarımız da Allah´ın dostlarıdır".** (1)

Hz. Resullullah Sallallah-u Aleyhissellam´ın şu buyurduğuna dikkat et ey muhip;

´Ali´nin müminler üzerindeki emirliği, Allah´ın arşın üstünde karar kıldığı bir velayet akdidir´.

(1) Mecalis-i Şeyh Sadûk r.a. s. 113 ve 114.8.hadisi şerif 27.meclisten

Eğer varlıkları bir duyabilsek tümünün şöyle feryad ettiğini duyarız:

"La feta illa Ali, La mevla illa Ali, La emire illa Ali" (Ali´den başka yiğit yoktur, Ali´den başka mevla yoktur, Ali´den başka emir yoktur).

Cebrail Aleyhisselam, Uhud gününde böyle feryad etmiştir ve onun feryadı bütün kainatın feryadının bir kopyasıdır.

Cebrail Aleyhisselam ilmin direği ve örneği değil midir? Ayrıca ilim feyzin sırrı değil midir?

Hz. Ali Aleyhisselam´dan rivayet ederler ki Resulullah Salallah-u Aleyhissellam şöyle buyurdu: **"Göğe miraca çıktığımda, Rabb´ime iki yay mesafesi ve hatta daha yakındım. O bana bir çok konuyu vahyetti"** Sonra dedi ki: **"Ya Muhammedi, Ali bin Ebu Talib´i <u>Emirulmü´minin</u> olarak adlandır. O´ndan önce hiç kimseyi bu isimle adlandırmadım, O´ndan sonra da hiç kimseyi bu isimle anmayacağım".** (1)

Hz. Alİ Aleyhisselam´dan sonra herhangi birinin bu isimle anılmasının caiz olmadığı kesindir.

Şeyh Saduk rivayet eder ki: "Hz. Ali, Hz. Allah´ın Hücceti ve Emirulmü´minin´idir".

(1) Bihar ul Envar c 37 s. 290.2 hadisi şeriften. ´Emali-i Şeyh Saduk´dan´

Ebu Hamza el Somali diyor ki; İmam Muhammed Bakır Aleyhisselam´a şöyle arzettim: "Ey Resulullah´ın oğlu! Hz. Ali Aleyhisselam´a neden Emirulmü´minin denildi?"

Buyurdu ki: **"Çünkü, hiç kimseye bu isim O´ndan önce verilmedi ve O´ndan sonra da birinin kullanması helal değildir. O ilmin ´mire´ sidir (kaynağıdır). Hz. Ali ´B´ nin noktasıdır, ilim O´ndan alınır, O´ndan başkasından alınmaz".** (1)

Kafirler Allah´ın azabını yakınlarında gördüklerinde yüzleri kararacak. Onlara denilecek ki; işte bu ayrıca istediğiniz şeydi (3) ayeti hakkında İmam Caferi Sadık Aleyhisselam buyurdu ki: **"Filanca ve filanca** (4) **kıyamet günü Hz. Ali Aleyhisselam´ın makam ve menziletini görecekler. Allah hamd bayrağını Muhammed Sallallah-u Aleyhissellam´a verecek ve o bayrağın altında bütün mukarreb melekler ve bütün Resul ve nebiler duracak, bayrağıda Hz. Ali Aleyhisselam´a verecek. Yakınlarında gördüklerinde yüzleri kararacak ve onlara denilecek ki; ´işte bu ayrıca istediğiniz şeydi** (5) **Yani sürekli istediğiniz Emirülmü´minin ismi ile anılmak´. Hz. Resullullah Hz. Ali! Göktekilerin ve yerdekilerin emirisin, geçmiş insanların ve gelecektekilerin emirisin. Senden önce ve senden sonra emir yoktur. Bu ismi Allah Azze ve Celle´nin izin verdiğinin dışındakilerin kullanması caiz değildir,** (2) **ve yasaktır".**

O Hazret´in emirliği hakkındaki misak genelde bütün varlıklardan, özelde de bütün peygamberler ve vasilerinden alınmıştır. Bu kitabın önceki kısımlarında bu konudaki riva- yetleri nakletmiştik. Yüce Allah bu emirliğin ahdini arşın üzerinde onaylatmış ve ona yüce bir mülk vermiştir.

Bu konuya şu ayeti şerife işaret buyurur: ´**Yoksa halk onlara verdiğimiz bu yüce mülkden dolayı kıskanıyorlar mı? Biz Ali İbrahim´e de kitap ile hikmeti ve onlara yüce bir mülkü vermişiz**´. (3)
Bureyd el İcli (r.a.), İmam Muhammed Bakır Aleyhisselam´a; ´**Ve onlara yüce bir mülkü vermişiz**´ ayetini sorduğunda buyurdu ki: **"Yüce mülk şu ki, Allah onların içinden öyle imamlar karar kılmıştır ki, onlara itaat eden Allah´a itaat etmiş ve onlara isyan eden Allah´a isyan etmiştir. İşte bu yüce İtaat olunması gerekenlerin en başında Hz. Allah´ın bizat kendi Kudret nurundan yaratmış olduğu Hz. Ehlibeyt´i gelir ve Hz. Ehlibeyt´in evlatları. Hz. Allah´ın İmamet nurundan yarattığı 12 İmam´lar gelir. Bu kutsal nurlara sarılıp tutunmak, Allah´ın ipine sarılıp tutunmaktır. Hz. Allah´a tutunanlar asla hüsrana uğramazlar çünkü Allah´dan daha büyük sadık dost yoktur".**
(1) Menakıb c3 s.55.
(2)Te´vil ul Âyat iz Zahire fi Fezail-il İtret it Tâhire cl s. 185 ve 186 31. hadisi şeriften.
(3) Mübarek ´Nisa´ suresi 54.ayeti şerife.

Dünyadan Göçecek Müminler İçin;
Ölümü yaklaştığında iyi vasiyet etmeyenin aklı ve zekası eksiktir.
Dediler ki: **"Ya Resullullah! Vasiyet nasıl olmalıdır?"**
Buyurdu ki: **"Ölüm yaklaşıp da halk yanına geldiğinde şöyle demelidir; ´ Ey gökleri ve yeri yaratan Allah´ım, doğrusu sen açık Hakk olan Allah´sın. Ben sana dünya darında ahtederim ki, Rabb olarak sana razı oldum, din olarak islama razı oldum, Peygamber olarak Muhammed Sallallah-u Aleyhissellam´a ve imam olarak da Ali Aleyhisselam´a razı oldum. Kitap olarak Kur´an´a ve Ehlibeyt´ine, 12 İmam´larına razı oldum´"**. (1)

ÖLÜYE TELKİN;
Şeyh Nuri, ´Fıkh ul İmam er Riza Aleyhisselam´ adlı kitabında riyavet eder ki: "Birisi ölmek üzere iken ona; ´**lailahe illallah ve Muhammedin Resullullah´a**´ şehadeti telkin et ve **Emirülmü´minin Aleyhisselam´ın ve İmam´ların** tek tek velayetini telkin et". (2)

ÖLÜYÜ DEFNEDİP, HALK DAĞILDIKTAN SONRA TELKİN;
Kutb er Ravendi´nin rivayetine göre, Cabir bin Seyit rivayet eder ki; İmam Muhammed Bakır Aleyhisselam şöyle buyurdu: **"Ölüyü defnedip kabrini kapattıktan sonra halk dağılıp gidince biriniz şöyle demelidir; ´Ey filan oğlu filan! Seninle ahitleştiğimiz ahit üzere misin?**
Allah´ın tek ilah olduğuna ve Muhammed´in O´nun Resul´ü olduğuna ve Emirulmü´minin Ali´nin senin İmam´ın olduğuna ve diğer İmam´ların hepsinin İmam´ın olduğuna dair şehadet et".
Böyle yaptığınız zaman iki melekten biri diğerine şöyle der: **"İçeriye girip ona soru sormanıza gerek kalmadı, o artık telkin olundu"**. Böylece geri dönerler ve onun yanına girmezler. (3)

EHLİBEYT ALEYHİSSELAM MUHİBLERİNİN MEZARLARINI ZİYARETTE;
Bihar ul envar´in rivayetinde, İmam CaferI Sadık Aleyhisselam şöyle buyurdu: **"Selam olsun Lailahe illallah ehline, Lailahe illallah ehlinden, ey Lailahe illallah ehli, Lailahe illallah."** (1) Müstedrek ul Vesail c1 14 sf 88 ve 89, 1/16164 hadis şerif.
(2) Müstedrek ul Vesail c2 sf 121,3/1602. hadisi şerif
(3) Müstedrek ul Vesail c2 sf 342,3/2142, hadisi şerif

Bir gün Salman-ı Pak, Kalu Bela´dan bize haber ver diye Şah-ı Merdan Hz. Ali´ye niyazda bulundu.
Hz. Ali söze şöyle başladı: **"Ey Salman, yerler, gökler, 18 bin alemler, Allah´dan başka bir canlı varlık yok iken Cenabı yüce Allah-u Teala kendi Kudret nurundan imanet mülkünün sahibi bendeniz Şah-ı Merdan İmam Ali´yi yarattı. Nübüvvet nurunundan iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa´yı yarattı. Beni bu varlıkların başına hükümdar etti ve sonra yerleri gökleri yarattı, dünyayı var etti. Bu varlıkların başına da iki cihanın serveri Hz. Muhammed Mustafa´yı görevlendirdi.**
İki Cihan yokken 124 bin yıl önce Biz Cenabı Hakk Teala ile birlikteydik. Bilmiş ol ki Kur´an´nın tüm ayetlerinde Allah-u Teala´nın insanlara ´Biz´ diye çoğulcu kelime ile hitap etmesinde ki anlam, Bizim Tanrı´nın yanında ve Tanrı´nın en sadık dostları olarak, Tanrı ile birlikteliğimizi ima ediyor. Cenabı Allah-u Teala´yı ilk tanıyan, O´na ilk ikrar veren biz olduk. Allah-u Teala´nın emri ile 12 İmam´ın İmamet nurlarına büründük, bu İmamet nurları Allah´ın Kudret nurunun birer parçasıydı.
İlk önce birinci İmam olan Allah´ın Hüccet´i velayet mülkünün sahibi Benim makamım Emirulmü´minin ve sırayla;

1. **Şah-ı Merdan İmam Ali´nin Kudret Hicabına, nuruna büründük.**
2. **İmam, Hasan Mücdeba´nın Azamet nuruna büründük.**
3. **İmam, Şehidi Kerbela Hz. Hüseyin´in İzzet nuruna büründük.**
4. **İmam Zeynel Abidin´in Heybet nuruna büründük.**
5. **İmam Muhammed Bakır´ın Celal nuruna büründük.**
6. **İmam Caferi Sadık´ın Rahmet nuruna büründük.**
7. **İmam Musai Kazım´ın Kibriya nuruna büründük.**
8. **İmam Ali Rıza´nın Menzilet nuruna büründük.**
9. **İmam Muhammed Taki´nin Sabır nuruna büründük.**
10. **İmam Muhammed Naki´nin Hikmet nuruna büründük.**
11. **İmam Hasan-ül Askerin´in Saadet nuruna büründük.**
12. **İmam Muhammed Mehdi Sahibi Zaman Kutbi Devran**

Tamamı 12 İmam´ların İmamet makamlarında 124 bin yıl kaldık.
Onun içindir ki Cenabı yüce Tanrı bizlerin nuru yüzü suyu hürmeti hakkı için yeryüzüne 124 bin Peygamber gönderdi ve Allah-u Teala´nın emri ve Kur´an-ı Kerim´in şu ayetleri doğrultusunda Cenabı Hakk´ın rahmet deryalarında Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) ile birlikde mihman olarak kaldık. ´indallahil islam ve mahtelefellezine utül kitabe´ Cenabı Hakk´ın katında kurulan ulu divanda biz Hakk ile birlikteydik. Allah´a giden ´İhdinessıratel mustekıynem´ yolunu ve İslam dinini Hakk ile birlikte kurduk ve bu yolu sürdürme görevini Cenabı Allah-u Teala bize verdi".
Mübarek Ali İmran Suresi 19. Ayet

Sevgili canlar güzel dostlar, Hz. Ali hakkında ufak bir kaç cümle anlattık sizlere. Şah-ı Velayet İmam-ı Ali hakkında koskocaman okyanus denizlerinden bir bardak su alırcasına. Hazret´i Allah´ın hem Hüccet´i, hem velayet mülkünün sultanı, hem Allah´ın konuşan Kur´an-ı, hem Cenabı Hakk´ın konuşan dili gören gözü, Allah´ın arslanı İmam-ı Ali. Evliyalar evliyası, Şahlar Şah-ı, enbiyalar enbiyası, veliler velisi, nebiler nebisi, aşıkların sandıkların ser çeşme başı, Haydar-ı Kerrar, Ebul Turap Aliyen

Veliyullah, Emirulmü´minin Hz. İmam-ı Ali hakkında sizlere bilgi vermek bizim ne haddimize. Hz. Ali´nin faziletini 124 bin Nebi´ler, Peygamber´ler, Resul´er, feriştahlar, melekler, huriler, kılmanlar saymakla bitirememişlerki ki, acizane Ali Sefa, Şah-ı Velayet´in hangi yüceliğini hangi güzelliğini anlata bilme kudretine erişsin.
Hani sultan Süleyman´ın yüce divanına çıkan topal bir karınca misali.
Karınca Sultan Süleyman´a şikayette bulunarak: "Ya Süleyman senin askerlerin yolda yürürken önüne bakmadan yürüdüklerinden dolayı benim bunca karıncam telef oluyor. Bu telef olan karıncalarımın üzüntüsünden dolayı benim günde bir batman yağım eriyor" dedi. Sultan Süleyman kahkahayı basarak: "Ya karınca senin cürümün ne ki bir batman yağdan bahsediyorsun" diye karıncayı alaya alır.
Karınca ise derinden bir ah çekerek: "Ya Süleyman benim karınca olduğuma bakıp gülme, karıncayı ayagına denk al benimde bana göre kantarım vardır" der.
Şimdi bende sözü şöyle bitirmek istiyorum: "Bende acizane Ali Sefa´nın kantarının cürümünce size gerçekleri anlatıp ve sözü tatlıya bağlamak istiyorum;
Siz Şah-ı Velayeti kendi gözünüzde nasıl görüyorsanız görün ama ben Hz. Şah-ı Velayet Ali´ye bakınca, Hakk´ı ve hakikatı görüyorum, dinimi, imanımı, Kur´an´ımı, Ehlibeyt´imi, Allah´ımı, canımı, ruhumu, 124 bin Peygamber´lerimi ,4 Hakk kitabımı Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin cemalinde görüyorum.
Çünkü Şah-ı Merdan İmam-ı Ali, Allah´ın görünen yüzü, konuşan dili, ´Sıratel Mustakıyme´ yolunun sahibidir. Hz. Ali, Allah´ın Velayet aynasıdır. Bütün güzellikler Şah-ı Merdan Emirulmü´minin Hz. İmam-ı Ali´de tecelli etmiştir. Bütün bu güzel sıfatlar Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´de mevcuttur. Denizler mürekkep, ağaçlar kalem, yeryüzü kağıt olsa da Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin faziletlerini ne yazmakla ne okumak ne de anlatmakla bitire biliriz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali besmelenin ´B´nin altındaki bir noktadır, o noktayı besmeleden çıkarırsanız, besmeleyi okumanız asla mümkün değildir. Hz. Allah´ın isminden Hz. Ali´nin ismini ayırmış gibi olursunuz.
Hz. Muhammed´in naşını ortada bırakanlar, Allah´ın emirlerini hiçe sayıp Kur´an-ı inkar edenler, Hz. Ali´nin halifelik hakkını gasp edenler, Hz. Ali´nin evini ateşe verenler, Hz. Ehlibeyt´in yuvasını yakanlar, Hz. Fatıma-tı Zehra Anne´mizin karnını tekmeleyerek Meded ve Mürvet masum yavruları ile birlikte Hz. Fatıma Anne´mizin kaburgalarını kırarak şehit edenler, Hz. Kur´an ayeti ile Hz. Ehlibeyt´e armağan edilen Fedek hurmalığını Hz. Ehlibeyti´in elinden alanlar, Hz. İmam Ali´ye karşı cemal, sıffıyan ve nehrivan savaşlarını açarak, onbinlerce Hz. Ehlibeyt dostlarını katledenler, İmam-ı Ali´yi şehit eden ve ettirenler, İmam Hasan´ı şehit eden ve ettirenler, İmam Hasan´ın naşını ok yağmuruna tutanlar ve tutturanlar, Hz. İmam-ı Hüseyin´i ise dünya tarihinde benzeri görülmeyen, eşine menendi- ne rastlanmayan alçakca ve şerefsizce lanetlenmiş bir toplum tarafından katledilmesine rağmen, o katiller bu gün bile dünyanın bir çok müslüman ülkelerinde hala cahil, yobaz, gerici islam düşmanları tarafından, gece gündüz ibadetlerinde rahmetlikle, hazretlikle anılıyor.
Bu cahil yobaz grup yüzünden başımıza gelmeyen kalmadı, halada onların baskısı altında tüm Ehlibeyt dostları ve muhipleri ezilip kahroluyoruz.

İlim Kentinin Kapısı Hz. Ali (a.s.)´dan özdeyişler

1. Acelenin meyvesi yanlışlıktır.
2. Aç kalmak, alçalmaktan hayırlıdır.
3. Açık kalpli mert düşman, içinden pazarlıklı dosttan iyidir.
4. Adalet için en büyük talihsizlik, devleti idare edenin zalimliğidir.
5. Adalet halkın dirliği ve düzeni, idarecilerin ise süsü ve güzelliğidir.
6. Ahmak, her lafın başında yemin eder.

7. Akıllı kişi, tecrübelerden ibret alan kimsedir.
8. Akıllı düşmannın olsa bile danış, bilgisiz dostun fikrini geç.
9. Akıllı insanlar insanın en mutlusudur.
10. Akıllının dili kalbindedir, ahmağın dili ise ağzındadır.
11. Akıllının tahmini cahilin kesin bilmesinden daha doğrudur.
12. Akraba düşmanlığı, akrep sokmasından beterdir.
13. Alçak gönüllülük, ilmin meyvesidir.
14. Alçak gönüllülük, en büyük şereftir.
15. Arkadaşın hayırlısı sana doğru yolda iyi delil olandır.
16. Asıl yetimler anadan ve babadan yoksun olanlar değil, akıldan yoksun olanlardır.
17. Ekmek ve yemek verdiğin insanı doyur.
18. Ayıbın en büyüğü, ona benzer bir ayıp sen de de varken başkasını ayıplamandır.
19. Az ilmi olup da onunla amel eden, çok ilmi olup da amel etmeyenden hayırlıdır.
20. Az yemek yemek, sağlıktır.
21. Azla yetinen kimse, zengindir.
22. Babana saygılı ol ki; oğlun da sana saygılı olsun.
23. Bağışlamak büyüklüğün şanındandır.
24. Başa kakmak suretiyle, iyiliğini boşa giderme.
25. Beceremeyeceğin bir iş için, söz verme.
26. Bencillik kimde olursa, helak olur.
27. Bildiği halde susmak, bilmediği halde konuşmak kadar çirkindir.
28. Bilge insan çalışmasına, bilgisiz de boş hayallerine güvenir.
29. Bilgi gibi hazine olamaz.
30. Bilgin bir söz ehli olamıyorsan, hiç olmazsa dikkatli bir dinleyici ol.
31. Bilgin kişinin rütbesi rütbelerin en üstünüdür.
32. Bilgin ölse de yaşar, cahil ise yaşarken de ölüdür.
33. Bilginlerin toplantısı, mutluluk getirir.
34. Bilgisiz kişiyi bir işte, bir düşüncede ya pek ileri gitmiş görürsün ya da pek geri kalmış.
35. Bilgiyi ehli olmayana veren, o bilgiye zulmetmiştir.
36. Bilgiyle dirilen ölmez.
37. Bilmediğin şey hakkında konuşmayı ve üzerine düşmediği halde söz söylemeyi terk et.
38. Bilmiyorum demeyi bırakan kişi, öleceği yerden yaralanır gider.
39. Bin kapıdan, yüz bin kaleden içeri girebilirsin de; küçücük bir gönülden içeri giremezsin.
40. Bir devletin başı sahip olduğu iktidardan, bilgin ilimden, iyilik sever yaptığı iyiliklerden, ihtiyar da yaşından ötürü saygı görür.
41. Bir devletin çökmesi şu dört sebebe bakar; Esas prensiplerinden ayrılma,
ikinci planda olan şeylere önem verme, aşağılık kimselerin ön safa geçmesi ve erdemli kişilerin arka plana atılması.
42. Bir gerçeği savunurken ona önce kendiniz inanmalısınız, başkasını inandırmak ise sonraki iştir.
43. Bir insana başkaları yanında verilen öğüt, öğüt değil hakarettir.
44. Bir işi yapmadan önce tedbir almak, insanı pişmanlıktan kurtarır.
45. Bir sanat eserini yıkmak, cinayetlerin en büyüğüdür.
46. Birbirine aykırı olarak çağrılan iki yoldan biri; mutlaka yanlıştır.

47. Borçların çokluğu doğru adamı yalancı, şerefli adamı da yemininden dönek yapar.
48. Cahil dosttan ziyade, akıllı düşmanına güven.
49. Cahil ne kendi eksiğini görür ne de öğütlere kulak asar.
50. Cahilden uzak kalmak, akıllıya yaklaşmakla eşittir.
51. Cahiller çoğalınca, bilginler garip olurlar.
52. Can gözü kör olunca, gözle görüşün bir yararı yoktur.
53. Cehaleti; ilimle geri çevirin.
54. Cimri zengin, cömert yoksuldan daha yoksuldur.
55. Cimri her zaman aşağılıktır, kıskanç olan her zaman işkencededir.
56. Cimrinin dostu bulunmaz.
57. Cömertlik istemeden önce vermektir. İstendikten sonra vermek utançtandır ve kötüdür.
58. Çalışan kötülük düşünemez, çalışmayan da kötülükten kurtulamaz.
59. Çok şakacı insanı, ciddiye almazlar.
60. Çok yaşayan ömrünü dostlarına ağlamakla geçirecektir.
61. Dert ve gam; ihtiyarlığın yarısıdır.
62. Dil; aklın tercümanıdır.
63. Dil; insanın terazisidir.
64. Dili tatlı olanın, arkadaşı çok olur.
65. Dilsiz ol, yalancı olma.
66. Dinle öğrenirsin, sus esen kalırsın.
67. Doğru söz söyleyenin delili kuvvetli olur.
68. Doğruluk en iyi yol, bilgi en iyi kılavuzdur.
69. Doğruluk; Hakk´ın dilidir.
70. Dost sen yokken dostluk şartını yerine getiren kimsedir.
71. Dostları yitirmek, gurbete düşmektir.
72. Dostların çoğalsın diye çırpınma. Onları bir gün ihmal etmeğe kalksan çabucak düşmanın olurlar. Dostlar ateş gibidir, pek çoğalırlarsa yakarlar.
73. Dostlarının kötüsü; seni iyi gününde arayıp, sıkıntılı zamanında yüz üstü bırakandır.
74. Dostluk; en yakın akrabalıktır.
75. Dostluk; elde edilmiş akrabalıktır.
76. Dostlukta aşırı gitme; kim bilir belki o dostun bir gün düşmanın olur. Düşmanlıkta da aşırı gitme; kim bilir belki o düşmanın bir gün dostun olur.
77. Dostunun düşmanını, kendine dost seçme.
78. Dünyanın en değerli hazinesi öğüttür; ama ondan ucuzu da yoktur.
79. Düşene sevinme; zamanın sana ne sakladığını bilemezsin.
80. Düşmanlık; kalbi meşgul eder.
81. Düşünce; akılların cilasıdır.
82. Düşünce ve prensiplerini kendi hayatlarında da uygulayan kimselerin, bilgi ışıklarıyla aydınlanınız.
83. Düşünün; sonra konuşun, yanılmalardan kurtulacaksınız.
84. Edep; aklın suretidir.
85. Edep; en iyi mirastır.
86. Eğer ararsak kendimize kolayca düşman bulabiliriz, ama ne kadar ararsak dost bulmak kolay değildir.
87. Eğer sırlarınızı birbirinize açarsanız, artık onu gizleyemezsiniz.
88. Eğlence ve zevke kapılan, akıldan kaybeder.

89. En ahmak insan; kendini herkesten en akıllı sanandır.
90. En akıllı insan; öğütleri dinlemekten vazgeçmeyen insandır.
91. En büyük yardım; en çabuk yapılan yardımdır.
92. En faydalı bilgi; uygulanabilendir.
93. En kötü dost; seni sav saklayıp eksiklerini örtendir.
94. En talihsiz memleket; insanlarının her türlü güvenlikten yoksun yaşadıkları memlekettir.
95. En yakını yitiren, en uzağı yardımcı olarak bulamaz.
96. En yakışıklı elbise; erdem elbisesidir.
97. Erdemin başı; ilimdir.
98. Erkeklerin süsü edeptir, kadınların süsü de altındır.
99. Fırsat karınca yürüyüşü ile gelir, yıldırım hızı ile gider.
100. Fırsat yaz bulutu gibi gelip geçer, elinize geçtiğinde faydalanmasını bilin.
101. Fikir çatışmalarından; hakikat çıkar.
102. Fikir sahibi her şeyden ibret alır.
103. Garip; dostu olmayan kimsedir.
104. Gece ile gündüz seni işlerler, onları sen işle. Onlar her gün senden bir şey koparıyor sen de onlardan bir şey koparmaya bak.
105 .Gençlik günlerini düşünmek, hasrettir.
106. Gerçek bilgin; bildiklerinin bilmedikleri yanında daha az olduğunu anlayandır.
107. Gerçek dost; sıkıntı zamanında imdada yetişendir.
108. Gerçek dostlar çok vücutlu tek kalpli varlıklardır.
109. Gerçek karşısında öfkelenmek ayıptır.
110. Gereksiz şeylerin peşinden koşan, gerekli şeyleri kaçırır.
111. Güler yüz göstermek; cömertlik yerine geçer.
112. Güler yüz; dostluk yaratır.
113. Günah işlememek; tövbe etmekten daha iyidir.
114. Güzel bir siyaset; iktidarı sürekli kılar.
115. Güzel huy; bir ganimettir.
116. Hakk´tan sonra, delaletten başka ne vardır ki.
117. Halk için en büyük felaket düşünce ve bilim adamlarının düşük ahlaklı kimseler oluşudur.
118. Her huyun en iyisini kendin için seç.
119. Her kişinin değeri yaptığı güzel işiyle ölçülür.
120. Her şey akla muhtaçtır, akıl da eğitime.
121. Her şeyin en iyisi en yeni olanıdır, ama dostların en iyisi en eskileridir.
122. Hikmet sahibi kişilerin sözleri doğruysa ilaçtır, yanlışsa hastalıktır.
123. Hoş geçinmek aklın yarısıdır.
124. İbret alınacak şeyler ne çok, ibret alanlarsa ne az.
125. İhtiyarlığın ölüm habercindir.
126. İki şey vardır ki sonu bulunmaz; ilim, akıl.
127. İki şey vardır ki yitirmeden kadri bilinmez; gençlik ve afiyet.
128. İki yüzlünün dilinde tat, kalbinde fesat gizlidir.
129. İlim bütün iyiliklerin anahtarıdır.
130. İlim maldan hayırlıdır, ilim seni korur malı sen korursun. Mal vermekle azalır, ilim öğretmekle artar. İlim hakimdir mal ise mahkum. İlim sahibi cömert olur mal sahibi cimri olur. İlim ruhun mühkem kalesidir, İlim sahibi cömert olur mal sahibi cimri olur. İlim ruhun gıdasıdır mal ise cesedin gıdasıdır. Mal uzun zaman sürecinde tükenir, ilim

uzun zaman sürecinde tükenmez ve eksilmez. İlim kalbi aydınlatır mal ise kalbi katılaştırır. İlim Peygamber´lerin mirasıdır mal ise eşkıyaların mirasıdır.
131. İlim meclisi cennet bahçesidir.
132. İlim; tükenmez bir hazine, akıl; eskimek bilmez bir elbisedir.
133. İlimden başka her şey azaldıkça değeri yükselir. İlim ise çoğaldıkça değeri yükselir.
134. İlmin ayıbı verimsiz oluşudur.
135. İlmin bereketi güzel ameldir.
136. İlmini saklayan cahil gibidir.
137. İnsan belayı dilden bulur.
138. İnsan cahil olduğu şeyin düşmanıdır.
139. İnsandaki edep onun altınından daha iyidir.
140. İnsanın değeri önem verdiği şeye göredir.
141. İnsanın kendisine iyilik edeni övmesi, iyiliği arttırır.
142. İnsanın kurtuluşu doğruluktadır.
143. İnsanın tevazu sahibi olması, kendisine ikram getirir.
144. İnsanın utanması örtüsüdür.
145. İnsanlar yaşarken uyur, ölürken uyanırlar.
146. İnsanlar akıl, ilim, huy, yoksulluk ve zenginlik yönünden farklı oldukları sürece birbirleriyle güzel geçinirler. Eğer mezkur sıfatlarda eşit olsalardı, (yükümlülük üstlenmekten kaçarak) helak olurlardı.
147. İnsanlara faydası olmayanı, ölüler arasında say git.
148. İnsanların değerlerini ölçmek için, değerli olmak gerek.
149. İnsanların en acizi insanlardan kardeş edinemeyenidir. Bundan daha acizi de kardeş edindikten sonra onu yitirendir.
150. İnsanların solukları ecellerine doğru attıkları adımlardır.
151. İnsanlarla öyle geçinin ki; öldüğünüzde size ağlasınlar, sağ kalırsanız sevgiyle çağrışsınlar sizin için.
152. İyi niyetlilik; gönüle ferahlık, bedene esenliktir.
153. İyi ve kötü insana aynı değeri vermek doğru değildir, bu suretle birincisini iyilikten soğutur, ikincisini kötülük yolunda cesaretlendirirsin.
154. İyiliği emret ki iyi ehlinden (iyilerden) olasın.
155. İyilik yapandan şüphelenmek, haksızlıkların en çirkini ve günahların en büyüğüdür.
156. İyilikle hür adamı köle yaparsın.
157. Kadına aşırı düşkünlük, ahmakların işidir.
158. Kadının hayırlısı; sevgi dolu, doğurgan olanıdır.
159. Kendi görüşüyle yetinen, canını tehlikeye atmıştır.
160. Kendi kadrini bilen helak olmaz.
161. Kendin için istediğini, başkaları için de iste.
162. Kendini bilmeyen, başkasını nasıl bilir?
163. Kıskançlık hasta eder.
164. Kıskançlık hastalıkların en kötüsüdür.
165. Kıskançlık ateşin odunu yediği gibi oda iyilikleri yer.
166. Kıskançlık ruhun hapsidir.
167. Kıskançlık vücudu kemirir.
168. Kimsenin yanlışını yüzüne vurmayınız. Başka birisini göstererek 'gelinim sen anla' gibisinden uyarınız.

169. Kitaplar bilginlerin bahçeleridir.
170. Bir insanı tanımak için onunla konuşun ve tanışın, çünkü insan dilinin altında gizlidir. İnsanın dili kendini ele verir.
171. Korkulan her şey zarar vermez.
172. Kötü evlat, ailenin şerefini yıkar ve geçmişine leke sürer.
173. Kötü insanlarla oturup kalkmak, iyi insanlardan seni uzaklaştırır.
174. Kötü zanlı olup, dostlarını elinden çıkarma.
175. Kötülükten çekinmek, iyi bir iş yapmaktan yeğdir.
176. Küçük bir insandan gelen büyük bir fikri, küçümseme.
177. Mal çokluğu kalpleri bozar, günahları doğurur.
178. Mal isteklerin temelidir.
179. Mal mülk insanın gözünü doyurmaz, kalp zenginliğine çalış.
180. Malından vermeyeni, zenginlerden sayma.
181. Geçmişteki üzüntülü acılarla kalbini yorma, gelecekteki acılara direnme fırsatı bulamazsın.
182. Mazlumun öç alma günü, zalimin zulmettiği günden daha korkunçtur.
183. Milletlerin ölçü ve terazisi adalettir.
184. Mutlu ile arkadaş olan mutlu olur.
185. Mümin kardeşi açken, doyasıya yemez.
186. Namus; güzelliğin sadakasıdır.
187. Nerede bir bilgin görürsen hemen buyruğunu kabul edip, hizmetine gir.
188. Nice kan vardır ki; onu dil döker.
189. Öfke korkunç ateştir; onu bastıran ateşi söndürür, yapamayan içinde yanıp gider.
190. Öl ama alçalma. Azı yeterli bul da yüzsuyu dökme. Çalışıp da bir şey elde edemeyen, oturunca hiç bir şey elde edemez.
191. Öldükten sonra yaşamak isterseniz, kalıcı bir eser bırakınız.
192. Ölüm; ahiretin kapısıdır.
193. Ölümü unutmak kalbi paslandırır.
194. Ölümü unutmayan, güzel şeylere tutkun olur.
195. Ölümün belirtisi, doğmaktır.
196. Parçalayıcı ve yiyici yırtıcı hayvan, zalim ve zorba bir validen iyidir.
197. Rezil kişilerin başa geçmesi, insanlara afettir.
198. Sabır acılığının meyvesi zaferdir.
199. Sabır en güzel huy, ilim de en şerefli süs eşyasıdır.
200. Sabır iki türlüdür; istemediğin hoşlanmadığın şeye sabretmek, sevdiğin istediğin şeye sabretmek.
201. Sakın başkasının kölesi olma, çünkü Allah seni hür yaratmıştır.
202. Sana cefa edeni utandırman için, hoşça geçinmeye çalış.
203. Sana niçin yaptığını sorduklarında utanacağın ve yalanlamağa kalkacağın işleri yapmaktan çekin.
204. Sana öğüt veren, sana geniş kredi açmış tüccara benzer.
205. Seni yalnız iyi günlerinde arayan, düşkün günlerinde senden kaçacaktır.
206. Seni sende bulunmayan özellikler ve değerler ile icat ederek koltuklayan, bir gün gelir yapmadığın suçları da üstüne yığarak, seni çekiştirmeye ve çeliştirmeye kalkar.
207. Senin hakkında iyi zanda bulunanın, zannını gerçekleştir.
208. Sırlarını ona buna açıyorsan, başına gelecek zilletlere razı ol.
209. Sızlanmak, sabırdan zordur.
210. Siyaseti başaramayan, başkan olamaz.

211. Sizler mallarınızla halkı kuşatamazsınız (onların gönüllerini hoş edemezsiniz); öyleyse açık yüzlülük ve güzel davranışınızla onları kuşatınız, çünkü Ben Allah Resul´ünün şöyle buyurduğunu duydum: "Sizler mallarınızla halkın gönüllerini hoş edemezsiniz, o halde ahlakınızla onların gönüllerini hoş edin".
212. Soruya verilen cevap çoğalınca, doğru gizli kalır.
213. Söylemediğin sözün hakimi, söylediğin sözün mahkumusun.
214. Söyleyene bakma, söylenene bak.
215. Söz ilaçtır; azı yaşatır, çoğu öldürür.
216. Söz ok ve mızraktan daha tesirlidir.
217. Sözün güzelliği kısalığındadır.
218. Susmak ağırbaşlılığı arttırır.
219. Susmak sana ağırbaşlı bir elbise giydirir ve sonunda özür dileme zorundan korur.
220. Şehvet bir kapıdan girer, akıl öbür kapıdan çıkar.
221. Şeref ve soyluluk yüksek özellik ve niteliklerden gelir, ataların çürümüş kemiklerinden değil.
222. Şerefli ve önemli bir mevkiniz olması için, bilime sarılınız.
223. Terbiyesizlikle kendisini düşüreni, soydan gelme asalet yükseltemez.
224. Tövbe etmek elindeyken, ümidini kesene şaşarım.
225. Uygunsuz yerlere giren kendini alçaltır, suça, kötülüğe kaptırır.
226. Üç sınıf Allah sevgisinden uzak tutulmuştur; zalimler, onlara yardakçılık edenler ve zulmü hoş karşılayanlar.
227. Üç şey hayatı tatsızlaştırır; kin, kıskançlık ve kötü huyluluk.
228. Üç şey insana hayatı zindan eder; ağırlaşan aile yükü, borçların baskısı ve bir hastalığın sürüp gitmesi.
229. Üstünlük taslamak, ayıpların en kötüsüdür.
230. Verilen söz zamanında yerine getirilmesi gereken bir borçtur.
231. Yakınlarına yardımı bırakan, düşmanlarına yardım etmiş olur.
232. Yalan hıyanettir, doğruluk emanettir.
233. Yalan söylemenin sonu kınanmaktır.
234. Yalan ve iki yüzlülük en kötü ahlaktır.
235. Yalanlanacağından korktuğun bir şeyi anlatma.
236. Yaptığın iyilikleri ve sana anlatılanları gizle.
237. Yeni mal, mülk edinmeden önce, yığdıklarınızı kullanınız.
238.Yoksullarla otur, şükrünü arttırırsın.
239. Yoksulluğunu gizle, yoksa itibarın sıfıra iner.
240. Yola düşmeden arkadaşı, eve girmeden de komşuyu sor.
241. Yumuşak ahlak soyluluk ve büyüklüktendir.
242. Yumuşak konuş, sevilirsin.
243. Yüce kişinin aç kalınca, aşağılık kişinin karnı doyunca saldırısından korkun.
244. Yükseklik taslamak alçaltır, alçak gönüllülük yükseltir.
245. Zaman uzasa sonu gecikse bile sabreden, mutlaka zafere ulaşır.
246. Zamanının bir kısmı maziye karıştı. Geride kalan günlerinin sayısı da belli değil, fırsat varken çalış.
247. Zayıfları ziyaret etmek alçak gönüllüğündendir.
248. Zenginliği görüntülemek, şükürden sayılır.
249. Zenginliğin en yücesi dilekleri terk etmektir.
250. Zulme ve kötülüğe karşı çıkmayan, daha belasına uğrar.

Kaynakça :

1. Hz. Ali ´Gurer el-Hikem´ kitabı.

2. Hz. Ali´den Özdeyişler.
3. Hz. Ali ´Nehc'ül Belağa´ kitabı.
4. Hikmetler ve Sırlar kitabı.

Ali İmran suresi (Kerbela Şehitleri için inen ayet) Kerbela anısına

Yok iken yer ile gökler ezelden
Hakk´ın birliğinde elimiz vardır
Sevdik yüce Hakk´ı canı gönülden
Hakk´a ikrar veren dilimiz vardır

Ehlibeyt geldi Hakk´ın nurundan
Kimse anlamadı onun sırrından
Yüreğimiz yandı aşkın narından
Yandıkta kavrulduk külümüz vardır

Bismillah diyerek divana vardık
Gönül köşkümüzde biz Hakk´ı gördük
Tevella teberra ikrarı verdik
Yüce Hakk´a giden yolumuz vardır

İrrah manirrahiym deyip gönül bağladık
İmam Hüseyin´e yandık ağladık
Çıkardık alları, kara bağladık
Al kana belenmiş çölümüz vardır.

Elleziyne ye kulune rabbe na
İnnena amenna fagfir lena
Yetmiş üç şehidi verdik canana
Kanlı göz yaşından selimiz vardır

Zünubana ve kina azabennar
Hakk´ın derğahında kuruldu didar
Velayet nurundan geldi ol settar
Divanı derğah da Ali´miz vardır

Essabiriyney vessadikıyne vel kanitiyn,
Geçti boynuna lanet halkası yezidin
Kerbela şehitleri için gelen bu ayetin
Kur´an-ı gönderen velimiz vardır

Vel münfığiyne vel müstagfirine bil eshar
Arşı kürsü tuttu ahu intizar
Şehit Allahü ennehu la ilahe illa hüve
İmam Hüseyin´den dolumuz vardır

Vel mela iketü ve ulül ilm kaimen bil kıst ı
Tükenmez Yezid´in zulümü kasti
Derimizi yüzdü, başımız kesti
Böyle bir perişan halimiz vardır

La ilahe illa hüvel aziyzül hakiym
Yaremiz derindir, saramaz hekim
Ruzi mahşer günü verdiler hüküm
Şehitler serdarı ulumuz vardır

İnneddiyne indallahil islam,ı
Kudretten getirdik binbir kelamı
Kanlı Kerbela´da yüklendik gamı
Ne tagat ne de halimiz vardır

Ve mahtelef elleziyne u tül kitabe
Yüce Hakk gönderdi yüz dört kitabı
Ehlibeyt için yaptı bu hitabı
El ele, el Hakk´a elimiz vardır

İlla min ba,di ma ca e hümül ilmü
Hakk´ın derğahından aldık bu ilmi
Kanlı Kerbela´da çektik bu zulmü
Kesilmiş başlarla kolumuz vardır

Bag yen beyne hüm ve men yekfür biayati Allah,
Şehidler kanına belendi Allah
Hakk Teala bizimle hem vallah billah
İşte böyle çetin yolumuz vardır

fe innallahe seriy ul hisap gününde
Böyle zulüm varmı islam dininde
Ruzi mahşer günü Hakk´ın önünde
Gerçeği söyleyen dilimiz vardır

Daim doğru söylemektir karımız
Arşı kürsü tuttu ahu zarımız
Yezid talan etti küllü varımız
Ne paramız ne de pulumuz vardır.

Canan için biz bu candan geçeriz
İkrar verdik Hakk yolunu seçeriz
Dost elinden zehir olsa içeriz
Dostun bahçesin de gülümüz vardır

Ali Sefa´m derki yüce Hakk canım
Fedadır yoluna bin kez bu canım
Ne den korkayım ki yüce cananım
İki cihanda da Ali´miz vardır.

KERBELA

Kerbela´dan geliyoruz dostlar, Kerbela´dan, sinelerimiz kan ve dert, bağırlarımız yara, gönüllerimiz gam, gözlerimiz yaş doludur, yaş. Evimizden barkımızdan, köyümüzden sılamızdan, vatanımızdan, baba ocağından ana kucağından, tüm sevdiklerimizden ayırdılar bizleri, ayrı koydular ayrı.

Siz mümin dostlarımızdan başka tutunacak bir tek dalımız yoktur bu dünyada. Lanet Muaviye´nin, Mervan´ın, Yezid´in ve Şimir´in hışmına uğradık, hışmına. Sevdiklerimizin başıları kesildi, kolları koparıldı, 73 kurban verdik, kanlı Kerbela çöllerinde. Bizleri esir ettiler esir, işte el ve ayaklarımıza paslı zincirler vurdular, zincirler. Gam, kasevet, kahır ve çile, zulüm ve baskı, göz yaşı ve kan girdabının odaklandığı kanlı Kerbela´dan geliyoruz dostlar, Kerbela´dan.
Kerbela´dır dostlar bunun burası Kerbela, adı üstünde behey dost sen ne zannettin bu toprakları. Bu topraklar kanlarla, hicranlarla, kanlı göz yaşları ile yoğrulmuştur, kanlı göz yaşları ile. 73 Masumu pakların seslerini, iniltilerini duymuyormusun? Bak hala Hz. İmamı Hüseyin´nin zulme haykırış nara sedaları, bebelerin ağlama sesleri, bacıların çığlıkları, yaralı gazilerin iniltileri, bak hala duyuluyor buralardan.
Kerbela derler dostum bu topraklara Kerbela, Kerbela´dır burası, dillerin susup Hakk ve halk için çarpan yüreklerin, kanlı göz yaşlarının konuştuğu yerdir buralar. Buralarda dertler vardır, zulümlar vardır, işkenceler vardır, kahırlar vardır, gam gasefet keder ve kanlı göz yaşları vardır. Fakat susmak yoktur, teslimiyet yoktur, yılmak yoktur. Mücadele vardır mücadele, zalimlere, zulümlere, işkencelere, haksızlığa, gericiliğe, iki yüzlülüğe, çıkar için inançlarını satanlara ve halka Hakk´a ihanet edenlere, kör taassuba ve de yobazlığa baş kaldırış vardır, baş kaldırış.
Kahır kervanının yatağıdır buralar. Şehitlerin durağıdır, kızgın topraklar da otlar ve tüm bitkiler besinlerini şehitlerimizin kanı ile ıslanan bu nemli topraklardan alır. Bu virane bahçede başlar kesildi, kollar koparıldı, bebeler oklandı, anneler hançerlendi, nineler kırbaç- landı. Şehitlerimizin cesetleri atlara çiğnetildi. Susuzluktan dudaklar parçalandı, yavrulara süt veren memeler kurudu, kundaktaki bebeler, yataktaki inleyen hastalar, ak sakallı ihtiyarlar, anneler, babalar, bacılar, kardeşler zincirlere vuruldular zincirlere. Sen bu Kerbela´yı ne zannettin behey dostum, zulüme baş kaldıranların kanları ile yoğruldu bu topraklar. Bak işte yüz yıllardır silinmedi kan lekeleri, dinmedi göz yaşları. Yalın ayak, baş açık, yüreği kan ağlayan esirlerimizin, sürüklenerek götürüldüğü izlerdir, o gördüğün kan lekeli izler. Bak işte çiçeklerin boyunları hala eğri biter buralarda, neşenin yerini ızdırabın, mutluluğun yerini hüzünün, kahkahanın yerini göz yaşının, sevginin yerini zulümün, rahatlığın yerini işkencenin, yaşamın yerini ölümün kucakladığı yerdir bu ıssız, kanlı Kerbela. Ali Aba´nın, Fatımat-ı Zehra´nın yavrularının yatağıdır burası. Bu çölde büründüler kan girdabına, burda savaş açtılar halk ve Hakk düşmanlarına. Burası Deşt-i Kerbela´dır, Deşt-i Kerbela, Hz. İmam-ı Hüseyin burda baş kaldırdı zulüme, burda göğüs gerdi işkenceye, burda verdi 73 Hakk kurbanını. Çağın karanlıklarında kıpkızıl kanlarını burda meşale eyleyip, burda insanlara çerahlar yakıp öncü oldu. Burdaki verilen kurbanlar Arafat dağında ki verilen kurbanlara hiç mi hiç benzemezler.
Anlıyormusun beni aziz dostum? Anlamaya çalış, özgürlük için ölümün üstüne yürüyenler, inançlarından ödün vermemek için çarmıha gerilenler, **´Enel Hakk´** deyip derisini yüzdürenler, haksızlığa karşı savaş açanlar. Dilleri susturulup fikirleri yaşayanlar, Pir Sultan´lar, Nesimi´ler, Mansur´lar, Eba Müslüm´ler, Mustafa Kemaller ve Deniz´ler, Mahir´ler, İbo´lar nice isimsiz kahramanlar, tüm zalimlere zulümlere baş kaldıranlar, bu topraklara dökülen Hz. İmam-ı Hüseyin´i Deşt-i Kerbela´nın kanlarının filizleridir, filizleri. Be hey dost, **"gelme gelme"** eğer halk ve Hakk uğruna canını vereceksen, mücadele yürüteceksen gel. Çünkü bizlerin ikrarı vardır bu yolda, ölmek var dönmek yoktur. **"Gelme gelme"** gelenin canı, dönenin başı gider bu yolda. İşte Kalu Bela´dan beri parolamızdır bu bizim. Her zalime baş kaldırış, bir Kerbela sahnesidir. Ateşten gömlek, demirden leblebidir sermayemizdir bunlar bizim, ne

giyebilirsin ne yiyebilirsin, dostlar pazarında bulunan bunlardır bizde. Görüyorsun şartlar çok ağır ve çok zor vede çok çetin, İstersen gel hür yaşa, istemezsen dön esir yaşa, sana bundan başka verecek hiç bir şeyimiz yoktur. Beni anlıyorsun değil mi aziz dostum?
Bizim silahımız ilimdir, bilimdir, sevgidir, hoş görüdür. Öldürmek için değil yaşatmak için, ağlatmak için değil güldürmek için, yok etmek için değil var etmek için varsan gel, işte seninle el ele vererek, kavgasız, zulümsüz, baskısız, ilime bilime kucak açan bir dünya yaratalım. Amacımız bu olsun anlıyormusun beni güzel dostum.
Gel dostum gel, beri gel! Eğer mazlumların seslerine kulak verecek, eğer yoksullara bağrını açacaksan, ilim ve bilim yolu ile savaş vereçeksen, haklının yanında, haksızın karşısında yerini alacaksan gel onurlu vede şerefli bir yaşam sürdürmek istiyorsan.
Hz. Hüseyin gibi olalım ´şerefsizin önünde boyun eğipte zillet içinde yaşamaktansa, onurlu ve şerefli ölmeyi tercih edelim´. Şehitlerin evlatları olarak bize ancak bu yakışır.
KERBELA ANISINA 28 OCAK 2012, Ali SEFA

Kanlı Kerbela

Kanlı Kerbela´dan geliyor işte
Al kanlar içinde göçümüz bizim.
Yezit, Mervan esir etti bizleri
Tanrı bir dir demek suçumuz bizim.

Melhem kar eylemez bak yaramıza
Yezit, Mervan uymaz din töremize
Görüp acımayın dış yaramıza
Esas kan ağlıyor içimiz bizim.

Zulüm eylemektir zalimin işi
Kurumaz mazlumun gözünün yaşı
Şehit verdik bizler yetmiş üç kişi
Hani sağlam döndü kaçımız bizim.

Bize neler etti bak Yezit, Mervan
Derdimize yoktur dünyada derman
Kerbela´da verdik yetmiş üç kurban
Arafat´ta kesilmez koçumuz bizim.

Ali Sefa´m Kerbela´yı bilerek
Göz yaşlarım akar bağrım delerek
Ol Muhammed Mehdi bir gün gelecek
Alır intikamla öcünüz bizim.

HZ. EHLİBEYT DARI VE HZ. İMAM HÜSEYİN

Bir gün Hz. İmam Hasan ile İmam Hz. Hüseyin el ele tutuşur ve Medine çarşısına çıkarlar. Yaşları küçük olduğu için anne ve babasına gezmeye gidiyoruz bizleri merak etmeyin demeyi unuturlar. O dönemlerde kafirler Ehlibeyt´e devamlı düşmanlık besleyip, Hz. Ehlibeyt´e kast etmek için fırsat kolluyorlardı. Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin geze oynaya bir mezarlığın kenarına geldiler. Mezarlık Medine dışındaydı. Ulu bir

ağacın gölgesinde oturup başladılar beş taş oynamaya. Oyuna kendilerini öyle kaptırmışlardı ki eve gitmeyi unutmuşlardı.
Akşam karanlığı kavuşmak üzereydi. Hz. Fatıma Anne´miz etrafta çocukları arıyordu. Büyük bir merak içinde sağa sola koşturarak, herkese sora izleye velhasıl çocukların olduğu yere geldi. Şefkatle çocuklarını kucakladı ve: **"Yavrularım, biliyorsunuz her taraf Ehlibeyt düşmanları ile dolu, size birileri zarar verir diye ödüm koptu. Babanız Hz. Ali, dedeniz Hz. Muhammed Mustafa Aleyhisellam´lar ile birlikte sizi sabahtan beri arıyoruz, kalkın çabuk eve gidelim"** dedi ve çocukların ellerinden tuttu. O zamana kadar oynanan oyunun sonunda, İmam Hasan bir el Hz. Hüseyin´e galipti.
Hz. Hüseyin, annesinin ellerini öperek ricada bulundu: **"Anneciğim az bekle ağabeyim Hasan´a karşı sıra bende, bir elde ben oynayayım oyun eşit sonuçlansın, hemen kalkalım"** dedi.
Hz. Fatıma Anne´miz itiraz etti ve; "**Ya Hüseyin, kalk herkes merak içinde bizleri aramaktadır"** dedi.
Hz. Hüseyin, yine rica da bulundu: **"Ne olur bir elcik oyunum kaldı, az bekle"** dedi.
Hz. Fatıma Anne´miz: **"Mümkün değil ya Hz. Hüseyin mutlak gitmeliyiz"** dedi.
Bunun üzerine Hz. Hüseyin, annesi Fatıma´ya dönerek: **"Ya sevgili Anne´ciğim, benim için beş dakikacık beklemiyorsun, peki yol mu ulu sen mi ulusun"** dedi.
Fatıma Hazret´leri: **"Evet evladım yol uludur, yol Allah´ın yolu, 18 bin alemlerin bağlı olduğu Allah-u Teala´ya bağlanan yoldur"** cevabını verdi.
O zaman Hz. İmam Hüseyin: **"Yol hakkı için özünü dara çek Anne´ciğim"** dedi. Hz. Fatıma Anne´miz dara durdu.
Bunun üzerine İmam Hasan koşa koşa eve geldi ki İmam Ali Aleyhisellam merakla kendilerini aramaktan yeni dönmüştü. Hemen İmam Hasan´ı kucaklayarak sorar: **"Ya Hasan, kardeşin Hz. Hüseyin, Annen Hz. Fatıma nerdedir?"** der.
Hz. Hasan da: **"Hz. Hüseyin Anne´mi dara çekti, orda beklemekledir"** dedi.
Bunun üzerine İmam Ali Aleyhisselam, Hz. Hasan´ı yanına alır doğruca Hz. Fatıma Anne´miz ile Hz. Hüseyin´in olduğu yere gelirler.
Hz. Ali, Hz. Fatıma Anne´mizin Hz. Hüseyin´in karşısında darda durduğunu görünce: **"Ya Hüseyin bu ne haldir, Annen üzülmez mi kalk hemen eve gidiyoruz, Anne´ni dardan indir"** der.
Hz. Hüseyin bu seferde babası Şah-ı Merdan´a şöyle der: **"Babacığım yol babında sorup izlemeden sitem edilmez, şimdi sanada soruyorum, yol mu ulu sen mi ulusun?"** der.
Hz. Şah-ı Merdan İmam Ali efendimiz de: "**Yol uludur evladım"** der.
Bunun üzerine Hz. Hüseyin: **"Öyle ise sende özünü dara çek"** der.
Hz. İmam Ali´de, Hz. Fatıma Anne´mizin yanına gelir ve O´da özünü birler dara durur.
İmam Hasan bu durumu görünce tekrar koşa koşa eve gelir ki dedesi Hz. Muhammed (s.a.v.) merak içinde kendilerini aramaktadır.
İmam Hz. Hasan dedesinin kucağına atılır, mübarek ellerini öperek: **"Dedeciğim, Babam İmam Hz. Ali ile Annem Hz. Fatıma, Hz. Hüseyin´in darındadır koş onları kurtaralım"** der.
Hz. İmam Hasan ile iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimiz koşar adımlarla Hz. Hüseyin´in bulunduğu yere gelirler.
Hz. Peygamber efendimiz mübarek yumuşak bir eda ile: **"Ya Hüseyin, sen ne yapıyorsun? Yerlerin göklerin iki şefaatkanını dara çekmişsin. Annen bütün**

yaratılan kadınların şefaatkanı, Baban tüm evliyaların ser çeşme başı. Bunları nasıl dara çekersin?" diye sordu..
Hz. İmam Hüseyin dedesine tebessümle bakarak: **"Dedeciğim seni çok iyi anlıyorum, onları da benide canından çok seviyorsun ama sana da bir sorum olacak, yol mu ulu? sen mi ulusun? dedeciğim"** der.
Hz. Peygamber´de: **"Yol uludur evladım"** der.
Bunun üzerine Hz. İmam Hüseyin: **"Öyle ise dedeciğim sende özünü dara çek"** der.
Hz. Peygamber efendimiz de Hz. İmam Ali ile Hz. Fatıma Anne´mizin sağ tarafına geçer O´da özünü dara çeker.
Darda iken Hz. Peygamber efendimizin aklından şöyle sorular geçer: **"Yahu Hz. Hüseyin tıfıl bir çocuktur, yeryüzünün en yüce varlıkları olan bizleri dara çekti. Hüseyin biraz çocukluk sınırını aştı galiba"** diye düşünür ve Hz. Hüseyin´e sitem eder.
Bunun üzerine Hz. Cenabı Allah-u Teala´dan şu nida gelir; **´Ya Muhammed, siz şu anda benim divanı makamımda oturmakta olan, Hz. Hüseyin´ime ne sitem edip durursunuz? Benim Hz. Hüseyin´im ki O kanlı Kerbela´da 73 tane en sevdiği canlarını benim yolumda şehit verecek de, yine sizin gibi en ufak bir sitemde bulunmayacaktır"** diyerek şöyle devam etti; **"Ey benim nurum, Ehlibeyt´im izzeti celalim hakkı için, Hz. Hüseyin şehidlerin en yücesi ve en şereflisi ve en seçkinidir. Hakk ile batılın arasındaki çizgiyi Hz. Hüseyin´im kendi şehitlik kanı ile çizecektir. Hüseyin´imin darı benim darımdır, Hüseyin´imin didarı benim didarımdır. Hüseyin- imin darına duran benim şefaatıma nail olacaktır"** demiştir.
İmam Hasan´da dara durup Hz. Hüseyin´in duasını alarak darda beklemişlerdir.
Tüm Ehlibeyt, Hz. İmam-ı Hüseyin darında durarak Cenabı Hakk´ın emrini beklemeye başlamışlardır. O ara Cenabı Hakk´ın emri ile Hz. Cebrail Aleyhisselam oraya gelerek Cenabı Hakk´ın sonsuz rahmetini Ehlibeyt´in üzerine saçarak, Hz. İmam-ı Hüseyin´e Cenabı Hakk´ın selamını iletir ve: **"Ya Hüseyin Cenabı Hakk´ın sana selamı var, Hz. Ehlibeyt´in sitemini kes dardan indir"** demiştir.
Hz İmam Hüseyin´de atası Şah-ı Merdan´a dönerek: **"Ya Ata sen Velayet nurusun, yerler gökler sana bağlı, yarın ruzi mahşer gününde Velayet nuru olarak mizam terazisi senin elinde olacak. Dedem Hz. Muahammed Mustafa Nübüvvet nuru olarak arasatta kalanlara şefaat yetkisini elinde bulunduracak.**
Annem Hz. Fatıma-tı Zehra Hakk´ın Hidayet nuru olarak Cenabı Hakk´ın berat fermanını elinde bulunduracak. Kardeşim Hz. İmam Hasan İnayet nuru olarak sekiz uçmağın anahtarını elinde bulunduracaktır.
Şimdi bana hep beraber söz verin ki, Sizler´den sonra biz yaren- lerimiz ile kanlı Kerbela´da tüm Ehlibeyt hane halkı ile birlikte kundaktaki bebelerimize varana kadar, çoçuk çoluk, yaren eş ve dostlarımızla birlikte bir damla su dahi içmeden kafirler bizleri şehit ettiklerinde, bizimle şehit olanlara, bizi sevenlere, biz Kerbela şehitlerinin yasını çekip matemlerimizi tutanlara şefeat edeceğinize bana söz verirseniz sizleri dardan indiririm" demiştir.

O an bizzat Cenabı yüce Tanrı´dan fecr süresi 1´ci ayetten - 8´ci ayete kadar nazil oldu; **´Ya Hüseyin izzeti celalim hakkı için seninle o acıyı, o 10 geceyi hanedanın çift olarak Kerbela´ya gelip, şehitlerin eşlerinizin esir olarak tek tek döndükleri, sizlerin tüm acılarınızı Allah ne unutacak, nede sevgili kullarına unutturacaktır. Senin acılarının takipcisi bizzat Ben olacağım´** demiştir.

Hz Ehlibeyt kanlı göz yaşları içerisin de Hz. İmam Hüseyin´e hep beraber söz vererek; **´Ya Hüseyin Allah ve Cebrail şahidimiz olsun ki Senin acını paylaşanlara, Senin yasını çekenlere, Senin yasını ve matemini tutanlara her iki cihanda da bizlerde şefaat edeceğiz"** diyerek, Cebrail´in şahidliği üzerine Hz. Hüseyin onları dardan indirmiştir.
Ey aziz canlar gelin görün ki Hz. Hüseyin ne kadar yüce bir varlıktır ki, Cenabı Hakk´ın ayetinde **´şehidallahü ennehü la ilahe ille hüve velmelaiketü´** sözü Hz. Hüseyin´i daha iyi anlatıyor.
Hz. Peygamber efendimizden, Hz. İmam Ali Aleyhisselam´dan, Hz. Fatımatı Zehra Anne´mizden, Hz. İmam Hasan ve Hz. İmam Hüseyin´den şefaat umanlar mutlak ve mutlak Hz. İmam Hüseyin´in Muharrem ayında yası matemini tutmalıdırlar.
Bu mümin müslim olan Allah´a kul, Peygamber efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimize ümmet, Hz. İmam Ali´yel Mürtaza´ya talip, Ehlibeyt´e muhip, 12 İmam´lara yar, Kerbela şehilerimize dost olan tüm canlar için Mahı Muharrem (Yası matemi) orucunu Cenabı Tanrı hepimize farz kılmıştır vede farzdır. Bu yası matem orucu asla dönmez vede dönderilmez. Çünkü Cenabı Allah bu ayların yerini kafirlerin sonradan döndüdereceklerini bildiği için, el tevbe suresi 36. ve 37. inci ayetleri açın bakın ne diyor, Allah açıklamasında aynen şöyle diyor; **´Allah yerleri ve gökleri yarattığından beri Allah´ın yanında ayların sayısı on ikidir. Bunların için de dört tanesi hürmetli kutsal aylardır bunlar; 1. ay, ´zilkade´ ocak ayı, 2. ay ´zilhicce´ şubat ayı, 3. ay ´Muharrem´ mart ayı, 4. ay ´sefer´ nisan ayıdır. Bu ayları ertelemek yerini değiştirmek her yıl ileriye çekmek sizin kafirliğininizi artırır. Allah kafir olanlara hidayet etmez, hidayete erdirmez´** diyor. Ayetin devamında bedevi kafirleri Allah´ın hürmetli kıldığı ayların sayısını her yıl on gün ileri çekerek, Allah´ın haram kıldığını helal, helal kıldığınıda haram kılarak kendi istediklerine denk getiriyorlar.
Allah kafirlerin oyununu bozar ve Allah zalimlerin düşmanıdır.

Şimdi bu dört kutsal aylara bakalım, neden bu aylar kutsal;
1. Ay: Hz. Muhammed efendimiz Ocak ayının on ikisini on üçüne bağlayan gece dünyaya gelip, dünyayı şereflendirdiği için biz o geceyi daima ibadetle geçiririz. Hz. Muhammed´in doğum tarihi Miladi yani Hz. İsa Peygamber´den 571 yıl 13 gün sonra dünyaya gelmiştir. Bu doğum günü asla dönmez, Ocak ayı onun için kutsaldır. Ayrıca ocak ayının son iki günü ve şubat ayının birinci günü Hz. Hızır orucu tutulur.
Hz. Hızır ve Hz. Hıdır ilyas Hz. Ehlibeyt´in Kevser suyundan içerek Ehlibeyt´e tabi olarak ölümsüzleştikleri için bu üç gün Hızır orucu tutulur.
2. Ay: Rivayetlere göre Hz. Fatıma Anne´mizde Şubat ayında doğduğu için bu Şubat ayıda kutsaldır.
3-4. Ay: Muharrem yani Mart ayı 21 mart Navruzu sultan, Hz. Ali Aleyhisselam´ın doğum günü, miladi 598 bu kutsal gün ve tarihlerin hiç biri dönmez.
Muharrem, yani Mart ayı yine Hz. Ali ile Hz. Fatıma anne 21 Mart tahinde evlenmişlerdir.
Hz. İmam-ı Hüseyin 25 Mart miladi 680 de Kerbela´ya vararak, 8 Nisan Cuma günü öğlen sonrası saat dört civarlarında lanettullah Yezid´in lanet askerleri tarafından (lanet olsun onlara) 124 bin yerinden bıçak, ok, hançer, mızrak, kılıç, kargı, taş, baltalarla yaralanarak Şimir lanetlisi tarafından başı kesilmek suretiyle şehit edilmiş ve tarihler boyu unutulmayacak mümün ve müslümlerin bağrına derin ve çaresi bulunmayan onarılmaz bir yara açmıştır. Bu yara kıyamete kadar bizimle gidecektir.

Bu yası matem ayıda sabittir asla dönmez, her yıl Mart´ın 25´de başlar ve 8 Nisan akşam iftar açılarak sona erer. Bu yası matem orucu diğer oruçlardan farklıdır ve orucun adı bilindiği gibi yası matemdir.
Oruç boyu asla su, meşrubat, ayran ve soğuk bir şey içilmez. Şeriat döşeğinden uzak durulur. Et, soğan, sarımsak lüks yiyecekler yenilmez.
Düğün, nişan, eğlence yapılmaz. Tıraş olunmaz, mecbur kalmadıkca duş, banyo yapılmaz, tabi ki çalışan canların iş durumları bu kurallara uygun değilse ona sözümüz yoktur.
Yeryüzü yaratıldığında kanatları yanan Cibril Aleyhisselam, bütün peygamberlere baş vurarak kanatlarının yanığına çare bulmak için Hz. Adem´den, Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimize varana kadar 124 bin peygamberlerin hepsine baş vurmuş, yalvarmış ve derdine hiç birinden bir çare bulamamıştı.
Sıra ahır zaman Peygamber´imizin Peygamber´liğinin kutlanmasına gelince, Cebrail, Mekail, İsrafil ve Azrail dört melek Hz. Muhammed´in Peygamber´liğini kutlamaya geliyorlardı. O ara Cebrail´e, Cibril Aleyhisselam yalvararak: **"Son çare Hz. Muhammed´de kaldı, ne olur beni de yanınıza alın, olur ki Hz. Muhammed bana bir şefaat ederde bu dertten kurtulurum"** demişti.
Onlar da Cibril´in yalvarmasına dayanamayıp yanlarına Cibril Aleyhisselam´ıda aldı. Hz. Peygamber efendimize getirdiler. Hz. Peygamber efendimiz melekleri hoşladıktan sonra kanatları yanık, ızdırap içerisinde kıvranan Cibril Aleyhisselam´a gözleri takıldı ve sordu: **"Ya Cibril niçin ızdıraplısın, derdin nedir?"** dedi.

Cibril´de derinden bir ah çekerek: **"Ya Resulullah, yerler gökler yok iken Hakk beni yarattı; ´sen kimsin ben kimim´ dedi. Ben de cevap veremedim sukut ettim ve Hakk´ın gazabına uğradım, Hakk Teala kanatlarımı yaktı. Seninle birlikte 124 bin peygambere baş vurdum derdimi yandım ağladım, sızlandım fakat hiç biri derdime bir çare bulamadı. Son umudum sende kaldı, her şey sana ayandır eğer sende bu derdime bir çare bulamazsan, bu ıztırabım mahşere kadar sürer gider. Ne olur ya Muhammed Tanrı aşkına beni bu ıztıraptan kurtar, artık dayanacak gücüm kalmadı son çare sende kaldı"** diyerek derin bir ızdırap içinde ağlamaya başladı.
Hz. Peygamber efendimiz Cibril´in durumuna aşırı derecede çok üzüldü, bir hayli tefekküre daldıktan sonra: **"Ya Cibril bu bizim yetki sınırlarımızı aşar, sabreyle"** dedi.
O ara Hz. İmam Hüseyin´in yaşı küçüktü ve dedesinin yanında oyun oynuyordu.
Hz. Peygamber Efendimiz, Cibril´e işaret ederek: **"Ya Cibril, Hz. Hüseyin´in yanına git, belki Hakk seni Hüseyin´e bağışlar"** dedi.
Cibril, Hz. İmam Hüseyin´in yanına gitti ve Hz. Hüseyin´in boynuna sarıldı sevdi, okşadı. Hz. İmam Hüseyin´in ayaklarına yüz sürdü.
Hz. İmam Hüseyin, Cibril Aleyhisselam´a baktı, yukardan aşağıya iyice bir göz gezdirip süzdükten sonra gözleri Cibril Aleyhisselam´ın yanık kanatlarına takıldı kalktı.
Cibril´e sordu: **"Kanatların çok mu acıyor, yaraların çok mu derin?"** diyerek Cibril´in acısını paylaşmak istedi.
Cibril çok kahırlanarak: **"Evet ya Hüseyin yaram çok derin, öyle bir derde duş oldum ki ne öldüm kurtuldum, ne de derdime bir çare bulabildim. Son umudum Ehlibeyt´in kapısıydı, işte bende size geldim çaresizim"** dedi.
Hz. İmam Hüseyin ellerini açarak yukarı kaldırdı ve yüce Tanrı´ya şöyle yalvardı: **"Ya Rabb izzeti celalin hürmetine sana el açtım, Ceddim Ehlibeyt hümetine Cibril´i**

bana bağışla” diyerek mübarek ellerini Cibril Aleyhisselam´ın kanatları üzerinde gezdirdi. Cenabı Allah´ın inayeti, Hz. İmam-ı Hüseyin´in mucizesi ve bereketi üzerine Cibril Aleyhisselam anında şifa buldu.

Cenabı Hakk´tan, Hz. Hüseyin´e şu nida geldi: **“Ya Hüseyin, sen mübarek ellerini bana açarsın da, Ben Senin o mübarek ellerini boş geri çevirirmiyim, Benim şanıma yakışır mı? Bana mübarek ellerini açtın, Benden Cibril´i sana bağışlamamı istedin.**
Ya Hüseyin senin için değil Cibril´i, dile benden yedi kat yerleri, yedi kat gökleri sana bağışlıyayım. Sen ne istersin de Benim derğahımda kabul olmaz. Ben seni şehidlere serdar eyledim.
Çünkü sen en sevdiklerini kudret kandilinde bana bağışladın. senin hatırını incitmek, Benim izzeti celalıma yakışmaz.
Sen Benden ne istersen sana bağışlıyayım, senin bağışlamadıklarını Ben asla bağışlamayacağım. Senin düşmanların benimde düşmanlarımdır, Benim düşmanlarım da senin düşmanlarındır. Seni şehitlere serdar eyledim ya Hüseyin´im. Sen Benim Rahmet nurumsun. Hüseyin bendendir, şehidlerin serdarıdır. Hz. Hüseyin istese Ben´den yer yüzünü ona bağışlarım” dedi.
Cibril Aleyhisselam bu güzel bağışlanma olayından sonra Cenabı Allah´a niyazda bulunarak: “Ya Rabb, beni Hz. Hüseyin´in yanında bırakta kıyamete kadar Hz. Hüseyin´ine hizmet edeyim” dedi.

Cenabı yüce Tanrı Cibril Aleyhisselam´ın dileğini kabul eyledi, Cibril kıyamete varana kadar Allah´ın emri ile Hz. Hüseyin´in yanında ve hizmetinde kalmıştır.
“Düştü atından Hz. Hüseyin sahrayı Kerbela´ya, var Cibril haber ver Sultanı Enbiya´ya” sözü burdan kalmıştır.

Şimdi Cenabı HAKK´IN Rahmet Nuru Hz. İmam-ı Hüseyin´in Fazilet Denizlerinden Bir Kaç Damla Alalım;

Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) Peygamber Efendimiz, mescidi Nebi Cem evinde sohbet ederken eshabdan bazıları: "Ya
Resulullah sizlerden başka bu yeryüzünü ve gökyüzünü ziynetlendirici bir başka kimse var mıdır?" diye sordular.
Hz. Muhammed efendimiz derinden bir ah çekerek: **"Var var, hem de öyle biri var ki yer gök melekleri hergün gelip onu günde on defa ziyaret ediyorlar"** dedi.

Herkes merak ederek sordular: “Ya Resullullah acaba o yüce şerefli insan kimdir, bize tanıtırmısın?” dediler. Hz. Muhammed ayağa kalkarak, Hz. İmam Hüseyin´in elinden tuttu, alnından öptü ve Hz. Hüseyin´i bağrına basarak: “Ey mümin müslüm ümmetlerim şunu bilmiş olasınız ki Hz. Hüseyin Cenabı Hakk´ın sabır deryası ve rahmet denizidir. Hz. Hüseyin Allah´ın sizlerin üzerine gönderdiği sabır ölçeği, imanınızın terazisidir. Hz. Hüseyin kadar Allah yolunda sabır gösteren, fedakarlık yapan, cömert davranan, Ali cenaplık yapan ne bir nebi, ne bir resul ne de bir peygamber gelmiştir. Hz. Hüseyin Allah yolunda kendi öz canını ve 73 Allah dostunu Kanlı Kerbala´da gözünü kırpmadan bu Hakk yolunda kurban verecektir.
Kanlı Kerbela´da kıyametten önce Allah´ın Hücceti olarak bütün Peygamber´lerin nurunu üzerinde taşıyan imamet mührünün sahibi Hz. İmam Hüseyin ile şeytanı lainin şirreti lain lanetullah Yezid arasında büyük ve çetin bir savaş olacaktır. Bu savaş Hakk ile batılın arasında ki çizgiyi ve sınırı oluşturacaktır. Hakk´ın sancağını Kerbela da Hz. İmam-ı Hüseyin, Tanrı adına taşıyacaktır. Hz. Allah, Hüseyin´in yanında bizzat yer alacaktır. Şeytanı lainin şirret bayrağınıda Allah´ın düşmanı lanet Yezit ve iblis askerleri lainler ve onun cehennem köpekleri askerleri taşıyacaktır. Hakk ile batılın, mazlum ile zalimin, rahmet ile lanetin karşı karşıya geldiği bu şavaş, Allah´ın en seçkin varlığı imanet mülkünün sahibi Allah´ın Rahmet nuru Hz. İmam-ı Hüseyin ile şeytan lainin, en asi en üst komutanı zalim ve kanlı kullarından iblis laininin seçkin ve en şirreten betbah temsilcisi Yezid lanetullah karşı karşıya gelecektir. Lanet Yezid´in tarafında şeytanı lain, Hz. İmam-ı Hüseyin´in yanında ise Tanrı yer alacaktır.
Hz. Hüseyin´in dört bir tarafı şeytan lainin askerleri tarafından kuşatılacaktır, mazlum İmam-ı Hüseyin´in sabrı zorlanacaktır. Kanlı fırat ile arasına yedi sargı sed gerilecektir ve yavruları susuz bırakılacaktır. Hz. Hüseyin´in dört bir yanı zulüm çemberine alınacaktır, körpe yavrularının dudakları susuzluktan çatlayacak, körpe yavruların boğazları kuruyacak susuzlukta dilleri tutulacak ve dilleri dönmeyecek, beşikte yavrusu olan annelerin memeleri susuzluktan kuruyacak.
Kerbela öyle bir hal alacak ki bütün dünyanın en çetin zulümü, en çetin imtihanı, en kahır dolu işkencesi orada toparlanacak, sıcaklık had safhaya ulaşacaktır. Kurtlar, kuşlar sıcaktan bunalarak kanlı Kerbela´nın kanlı Fırat´ına hücum edecekler.
Kurtlar, kuşlar, yılanlar, çiyanlar Fırat´tan kana kana su içerken, benim mazlum Hüseyin´im Aymağah´ına bir damla su, bir yudum içecek verilmeyecektir.
Cenabı Hakk, Hz. Hüseyin´ime şöyle nida edecektir: **“Ya Hüseyin bu çetin imtihanı yaratmış olduğum 18 bin alemler içinde tüm yaratılan canlara, bütün mahlukata sundum da kimse cesaret edip bu imtihanı gözüne kestiremedi. Ne erenlerim, evliyalarım, enbiyalarım, velilerim, nebilerim, gaip erenlerim, meleklerim ne de feriştahlarım üstlenme cesaretini gösterebilmişlerdir.**
Eğer bu kanlı ve bu zulüm dolu imtihana tahammülün yoksa sana yardım edeyim, istersen Cebrail´i emrine vereyim de Kanlı Kerbela´yı tufana boğayım, istersen Mikail´li emrine vereyim dünyayı yerle bir edeyim, istersen İsrafil´i emrine vereyim zalimlerin kökünü dünyadan kurutayım, istersen Azrail´i emrine vereyim kanlı zalimlerin lain ruhlarını kabzettireyim tümünü yok edeyim, istersende Cibril´i göndereyim dünyayı Nuh tufanına boğayım, yeter ki sen benden bir dilekte bulun tüm yerler ve gökler senin emrindedir” dedi.
Yine de Hz. İmam Hüseyin Cenabı Hakk´a şu niyazda bulunacaktır: **“Ya Rabb Sen Rahman ve Rahim ve merhameti sonsuz olansın.**
Senin yolun olan ulu yoluna ulu bir kurban gerekmektedir ama ben sana bir kurban değil 73 tane ulu kurban vereceğim. Hem de öyle kurbanlar vereceğim ki

kimisinin ağzına anne sütünden başka bir dünya nimeti değmemiş altı aylık anne kuzusu kurbanlardan. Kimisi yaşının baharında civan gibi dünya nimetine el sürmemiş murad üstünde delikanlılar.
Kimisi gelin güvey adayı 12 ile 13 üç yaş arası düğünleri cennette olacak, güvey elbiseleri şehitlerin kanları ile süslenmiş, ellerine şehitlerin kanlarından kınalar yakılmış körpe yavrular. Kimisi 90 yaşında fakat dünya saltanatına sırt çevirmiş, kirli dünyanın nimetlerine asla el sürmeyen pirsani ihtiyarlar. Kimisi dünayaya ayak bastığından beri yüzünde zerrece bir gülücük, dudaklarında ufak bir tebessüm belirtisi görülmeyen imtihan sahasının amansız hastalıklarına rağmen çekinmeden gelen, çiğer pare yavrularımı, daha doğrusu sana 73 tane 73 İmam-ı Hüseyin´i kurban vereceğim. Herbiri ulu bir kurbandırlar emsalleri bulunmayan, her biri bir Hz. İmam-ı Hüseyin´dir. Bizim kurbanlarımız Arafat´ta kesilen koç kurbanlarına hiç mi hiç benzemez, bizim kurbanlarımız ulu şehidlerden seçilir.
Her bir şehidimizin 124 bin yarası vardır, 124 bin Peygamber kadar kutsaldır. Yürekleri yanık, bağırları yaralı, vücutları kan çeşmesi, dilleri kuru, dudakları çatlak, gönülleri iman doludur. İşte Ya Rabb sana vereceğimiz kurbanlar bunlardır” diyecektir.

Hz. İmam Zeynel Abidin´den Şöyle Rivayet Edilmiştir;

Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali dünyadan göçtükten uzun bir süre sonra, Hz. İmam-ı Hüseyin ile Hz. Zeynel Abidin mescidi nebi Cem evinde oturmuş mümün müslüm canlarla sohbet ediyordular. Söz İmam-ı Şah-ı Merdan Ali´den açıldı, orda bulunanlar: “Ya güzel İmam Hüseyin, senin baban Hz. Ali bizlere binlerce defa keramet gösteriyordu. Acaba lütfedip sende bizlere bir keramet gösterirmisin” dediler.
Hz. İmam-ı Hüseyin velayet elini uzattı yan tarafta yeşil bir perde belirdi, perdeyi çekince Hz. Ali canlı olarak perdenin arkasından meydana dikilince; tüm cemaat Hz. İmam-ı Hüseyin´in ayaklarına kapandı. Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali tekrar perdenin arkasına girdi ve sır oldu.

Hz. İmam Muhammed Bakır´dan Şöyle Rivayet Olunur;

Hz. İmam Muhammed Bakır diyor ki: “Kanlı Kerbela´da dedem Hz. İmam-ı Hüseyin kanlı zalim yezidler tarafından hunharca şehit edildikten sonar, babam İmam Zeynel Abidin´in bir defacık olsun yüzünün güldüğünü hiç mi hiç kimse görmemiştir. Asla ağzına su koymazdı, ağlamaktan yanaklarında gözyaşları iz yapmıştı. Yine çok kahırlı ve feryadla ağlarken birden yukarı kalktı, benim elimden tutarak beraberce bir yola düştük, bir miktar yürüdükten sonra ıssız bir çöle geldik, babam hiç durmadan ağlayarak feryad ediyordu. ´Ne olursun artık hasretine dayanamıyorum, yüreğim parçalanıyor. Ne olur bir defacık çık gel de yüreğimdeki şu Kerbela´nın acısı belki ferahlar´, diye ağıtlar yakarak beklemeye başladı.
Bende babamın yanında sessizce hem ağlayıp hem babamın kimi çağırdığını ve kimi beklediğimizi merak ediyordum. O çölün öbür ucundan pirsanı bir kişi belirdi, sanki güneş yere düşmüş gibi Allah´ın Kudret nuruna boyanmış, ziyası etrafa nurlar saçıyordu, bizim ona bakmaktan gözlerimiz kamaşmıştı.
Bize yaklaştığında ben dikkatlice baktım ki gelen o Kudret nuruna boyanmış kişinin vücudunun her yerinde binlerce kılıç ve ok yaraları var, her yarasından oluk oluk kanlar akıyordu. Kollarını açtı ve babam Zeynel Abidin ile öyle bir kuçaklaştılar ki sanki ikisi bir vücut olmuşcasına biribirine sarılarak öylece saatlerce durmadan sessizce ağlaştılar ve hasret giderdiler.

Ben her ikisini de hayretler içinde merakla izleyip sessizce ağlıyordum. Onlar ayrılıp o Kudret nuruna boyanmış pirsanı derviş çekip gittikten sonra babam saatlerce yerlere kapandı, feryad ederek ağladı.

Bir zaman sonra yukarı kalktı yanıma geldi dedi ´**evladım biliyorum bu gelen kişiyi çok merak ettin değil mi?**´ Bende ´**babacığım gerçekten çok merak ettim, adeta birbirinize sarılınca sanki ikiniz bir can oldunuz´.** Babam Zeynel Abidin derinden bir ah çekerek ´**evet evladım zaten ikimiz bir canız, o gelip benim boynuma sarılan kişi kanlı Kerbela´da şehit düşen şehitler serdarı benim babam İmam Hüseyin idi. Benim feryadıma dayanamayıp çıkıp geldi, benim gönlümü aldı**´ deyince benim merakım bin kat daha arttı. Dedim ´**canım babacığım senin baban benimde dedem oluyor, o şehit olalı yıllar oluyor. Ama hem sag hem de ağır derecede yaralı, vücudunun binlerce yaralarından pınarlar gibi kanlar akıyor. Bu ne hikmettir bu olayı bir türlü aklım almıyor**´ dediğimde babam gözlerinde kanlı yaşlar dökerek; ´**Evladım şehitler ölmez kıyamete kadar şehidlerin kanı kurumaz. Üstelik babam Hz. Hüseyin tüm şehidlerin serdarı, onun kanı kıyamete kadar asla ve asla hiç kurumaz. Allah´ın nezdinde babam İmam-ı Hüseyin´in makamından daha yüce bir makam yoktur.**
Yüce Kur´an´ın El bakare suresinin 154, 155, 156, 157 ve 158 mübarek ayatleri fecir suresi ve 1 ve 8, yine Ali İmran suresinde şehit Allah-u ayetleri babam Hz. İmam Hüseyin´in şanına inmiştir´. diye beni imamet ilmi ile aydınlattı. Bende bu yüce şehidlik makamının iç yüzünü öğrenince babama; ´**keşke bizlerde Allah yolunda yüce dedem İmam Hüseyin gibi şehit olarak Hakk´ın divanına yürüsek**´ dedim Babam içini çekerek ´**merak etme evladım bende, sende ve senin evlatlarında Allah yolunda bu dünyadan şehit olarak tıpkı atalarımız Hz. Muhammed Mustafa, dedemiz Hz. Şah-ı Velayet İmam-ı Ali, Annemiz Hz.**
Fatıma-tı Zehra, amcamız İmam Hasan ve atamız İmam-ı Hüseyin gibi şehit olarak Cenabı Hakk´ın ulu divanına gideceğiz. Her devirde her Hüseyin´i katletmeye birde Yezit bulunur. Ne Hz. Hüseyin´ler tükenir ne yezitler tükenir, devran böyle sürüp gider, taki ecdadımız İmam Muhammet Mehdi gelip bu Mervan düzenini ortadan kaldırıncaya kadar, bu böyle devam edecektir´ diyerek beni şehitlikle müjdeledi.
Babam İmam Zeynel Abidin´e sordum ki; ´**sevgili babacığım Kanlı Kerbela´da kendinizi hiç yalnız ve sahipsiz hissettiniz mi? Şunun için soruyorum, herkes diyor ki, Hz. İmam Hüseyin yezid lanetullahın tuzağına düştü, sahipsiz kaldığı için lanet kafir kavmi tarafından şehit edildi**´ dediğimde, babam Hz. Zeynel Abidin derin bir ah çekerek bana şöyle cevap verdi; ´**Bak evladım, benim babam Hz. Hüseyin asla ve asla Kerbela´da Yezid´in tuzağına düşmedi, tuzağa ancak gafil insanlar düşer. Hz. İmam Hüseyin ise olacak olayları A´sından Z´sine kadar biliyordu. Çünkü Levhi Mahvuz´da yani daha doğrusu Allah´ın ulu divanında Allah´ın en büyük düşmanları ve şeytanı lainin şirreti ile şavaşacak ulu bir kahraman yüce bir seyyid cesur ve cömert bir önder Allah´ın İslam kudret sancağını rahmet deryasına cömert bir kahraman kaptan gerektiğini bilen, Hz. Ecdadım ve Atam Hz. Hüseyin, o kanlı Kerbela´nın bela girdabının üzerine bilerek gitti. Çünkü Kerbela´daki savaş Hakk ile batılın arasındaki dönüm noktasıydı. Yezid lanetullahın tarafındakiler şeytanın şirreti ve lanet iblisin şerriydiler. Bizim tarafımız da ise yüce Tanrı´nın rahmeti Kudret nuru vardı.**

Biz Kerbela´dayken lanet yezidler tarafından dört bir yanımız çevrilip bizleri muhasa- ra altına aldıklarında, Hz. Cebrail bizzat gelerek babam Hz. Hüseyin´e dedi ki; ´Ey yüceler Şah-ı evliyalar serveri izin ver sana yardım edeyim, Yezid lanetullahın taraftarlarını tufana boğayım´. Babam Hz. Cebrail´in yardımını geri çevirdi.
Onun peşinden Mikail, İsrafil, Azrail peş peşe gelerek babam mazlum Hüseyin´e yardım teklifinde bulundular. Babam Hz. Hüseyin bu mübarek meleklere dedi ki; ´Şu an Arşın kürsün melekleri bizim emrimizde dilesem Allah´ın bizlere verdiği emanet yetkisi ile kıyameti koparırım fakat ben Allah yoluna baş koydum. Kanlı Kerbela toprakları benim ve yavrularımın kanları ile sulanmadıkça zalimlerin zulmü durmaz.
Şerefsizin önünde onursuz yaşayıp zalim yezide boyun eğmektense, bütün sevdiklerim ile Allah yolunda şehit olarak şerefli ölmeyi tercih ederim´ deyince, Cenabı Hz. Allah´dan şu nida geldi; ´Ey benim yüce dostum Hüseyin´im şunu bilmiş ol ki Allah iki cihanda da seninle beraberdir. Sen bu dünyada benim düşmanlarımla savaşıyorsun. Ruzi mahşer günüde ben bizzat kendim senin düşmanlarınla şavaşacağım. Seni şehidlere serdar eyledim´ diye Kur´an-ı Kerim´in ayetleri ile babamı müjdelemiştir ve babamın düşmanlarına ebedi lanetler eylemiştir.
Babam şehit olmadan Hz. Cibril Aleyhisselam babamın yanına gelerek: ´ya güzel İmam izin ver senin yoluna baş koyayım´ diye babama ricada bulunmuştu. Babam Cibril´e dedi ki; ´**biz yardıma muhtaç olanlardan değiliz. Ancak biz şehit düştükden sonra bizim acılarımız paylaşmak ve bizlere taziyette bulunmak için gelecek peygamberlere, meleklere bizim adımıza kanlı Kerbela´da sen mihmandarlık (misafir perverlik) eyle´ diye izin verdiği için Cenabı Hz. Allah, Cibril Aleyhisselam´ın emrine 70 bin melek vererek babamın türbesini ve kanlı Kerbela´da Allah yolunda şehit düşen 73 şehidi Kerbela´ya memur etmiştir. Bu melekler kıyamete kadar bizim dostlarımıza cehennem azabından kurtulmaları için dualar ederler. Cenabı Hakk´a niyazda bulunurlar. Babam mazlum Hz. İmam Hüseyin şehit olduktan sonra sıra ile babam mazlum Hz. Hüseyin´e taziyette bulunmak için gökyüzünden kater kater, bölük bölük üçler, beşler, yediler, 12 İmam´lar, 14 Masumu Paklar, 17 Kemer Bestler, Kırklar, Peygamber´ler, tüm gaib erenleri, Allah dostları babamın acılarını paylaşmak için bizlere baş sağlığına geldiler. Biz Kerbela´da asla yalnız değildik. Çünkü Cenabı Allah ve Allah´ın aziz dostları hepsi yanımızdaydı.**
Babamın tüm gayesi Hakk ile batılı ayırt etmek için canını ortaya koyarak İslam dinini yezidlerin ve emevilerin şirretinden kurtarmaktı.
Dünya zilletine kapılanlar zannetmesinler ki biz Hz. Hüseyin´i şehit ettik savaşı kazandık. O şavaşı kazanan taraf biz olduk. Çünkü biz Hakk ve adalet adına savaştık, onlar ise şeytanı lain adına çıkar ve menfaatleri için savaştılar.
Babam Kerbela´da şehit düştükten sonra başı lanetullah Şimir tarafından kesilerek, Şam´a götülürken yol boyu dağlar, taşlar, derya, denizler babama kıyama durdu, bizimle gözyaşı döktüler. Bizi selamladılar fakat gözleri kör zalimler bunun farkında değildiler, bazı kör cahiller bizlere iftira atarak ´efendim Hazret´i Hüseyin kendini kurtaramadı ki bizi de kurtarsın´, diye kafir yezidin ağzı ile bizleri aciz ve güçsüz göstermeye çalıştılar. Bunu bizim hakkımızda söyleyenler imanını şeytanı laine teslim etmiş, katil Yezid gibidirler. Halbuki babam Hz. Hüseyin isteseydi Yezid´in ve tüm kafirlerin kökünü anında

kuruturdu. Babam onlara hep kurtuluş kapılarını açtı, onların imanlarını ölçtü, merhamete gelmelerini istedi fakat onların gözleri öyle dönmüştü ki her biri cehennem köpekleri gibi bizlere saldırıyorlardı.
Selavat verdikleri Allah´ın Kudret nurundan yaratmış olduğu Ehlibeyt´e saldırıyorlardı. Oklarla, mızraklarla, taşlarla, bıçaklarla, baltalarla bizleri binlerce yerimizden yaraladılar. En çokta kalplerimizi yaraladılar, çünkü biz hep barıştan, sevgiden, hoşgörüden, ilimden, bilimden, adaletten, Allah sevgisinden, kul hakkından yanaydık. Durmadan onlara kurtuluş kapılarını açarak, onları cehennem azabından kurtarmaya çalışıyorduk. Fakat onlar hep kendilerine açtığımız kurtuluş kapılarını kendi elleri ile kapadılar. Artık onlar Allah´ın rahmetinden uzaklaştılar, onlara ebedi lanet olacaktır. Meleklerin, feriştahların İslam aleminin ve Allah´ın laneti ebediyen onların üzerine olacaktır. Onları destekleyenlere de ebedi lanetler olacaktır".
Hz. İmam Zeynel Abidin oğlu Muhammed Bakır´a olayları anlatırken kalbi öyle çarpıyordu ki; Hz. Zeynel Abidin fırtınaya tutulmuş gül yaprağı gibi hem titriyor hem sallanıyor, durmadan gözlerinden yaşlar yerine adeta kan akıtıyordu.
Gözlerini gökyüzünün derinliklerine dikerek öyle bir ah çekti ki, çarkı feleğin tebdili şaştı, felek gulgulaya düştü. Zeynel Abidin´in feryadından gökyüzünde melekler, feriştahlar feryadı figana düştü. Yer gök sarsıldı sanki kıyamet kopacakmış gibi gökyüzünü keder bulutları sardı. Hz. İmam Muhammed Bakır kalkarak babası Hz. Zeynel Abidin´e sarıldı.
Hz. Zeynel Abidin diz üzeri çökerek derinden öyle bir ah çekti ki; sanki yüreği yerinden sökülmüştü. Öyle ya kolay mı en sevdikleri teker teker gözlerinin önünde en büyük zulümlerle katledilerek, başları kesilmiş, bedenleri atlara çiğnetilerek dünyada eşine benze- rine rastlanmayacak vahşet işlenmişti. Hz. Zeynel Abidin´in gözleri önünde bütün olaylar vuku bulmuştu. Bu yüzden güzel İmam hayatı boyunca bir kerecik gülmemiş ve dünyanın nimetlerine el sürmeden, hayatı boyunca gözyaşı dökmüş, gözünün yaşları yanaklarında iz yapmıştı. Zaten hayatı zalim yezidin karanlık zindanlarında geçmişti. Sonunda da şehit edilerek vücudu kanlı yezidler tarafından binbir parçaya bölünerek her bir parçası bir diyara gönderilmiştir. Onun içindir ki; Zeynel Abidin´in bin tane türbesi bulunmaktadır. Bedeninin her bir parçasına sevenleri tarafından bir türbe inşa edilmiştir.

KERBELA ÇÖLÜNDE AĞLAR BİR YİGİT

Çöl ovada hazin hazin ah çeker
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit
Gözlerinden yaş yerine kan döker
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit

Felek ne vermişse almış götürür
Bunca zulüm onu yiyip bitirir
Medine´den yana dönmüş oturur
Kerbela çölünde ağlar bir yetim

Zalim talihini tutunmuş yoldaş
Kanlı göz yaşların edinmiş sırdaş
Ne ana var, ne baba var, ne kardaş
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit

Bir yanı yaralı bir yanı yasta
Bir yandan aç susuz bir yandan hasta
Gözü yolda kalmış kulağı seste
Kerbela çölünde ağlar bir garip

Kanlı yezit bakmaz hala hatıra
Bırakmaz yakasın çöküp otura
yetmiş üç masumdan bir tek hatıra
Kerbela çölünde ağlar bir yetim

Şehit düşmüş anne baba kardeşi
Feryadı inletir dağ ile taşı
Tek bir tesellisi kanlı göz yaşı
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit

Soyu Muhammed´dir dedesi Ali
Akar gözlerinden kanlı yaş seli
İmam Hüseyin´in bağrının gülü
Kerbela çölünde ağlar bir yetim

Kimsesi kalmamış halin ne desin
Ağlayı ağlayı kesilmiş sesin
Harap etmiş vura vura sinesin
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit

Kahı anne kahı atasın arar
Kahı bacın kahı kardaşın sorar
Alıp kanlarını bağrına sürer
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit

Figanı semaya çekilmiş direk
Dertli bir baş ile yaralı yürek
Yetmiş üç masumun tek tek öperek
Kerbela çölünde ağlar bir garip

Kimi anne ata kimi kardaşı
Kimi üç beş aylık gencecik yaşı
Pare pare olmuş yüreği başı
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit

Yolup sinesini çekip oturmuş
Yetmiş üç masumun tümün yitirmiş
Yezid almış yakınların götürmüş
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit

Medine´den gelmiş Fırat kıyına
Çadır kurmuş idi çölün boyuna
Lanet okuyarak yezit soyuna
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit

Zeynel Abidin´dir isim künyesi
Yıkılmış başına yalan dünyası
Mümin müslümlerin gönül aynası
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit

Ali Sefa ağlar hep coşa coşa
Zeynel Abidin´le kalmış baş başa
Şu yalan dünyada gülmek mi haşa
Kerbela çölünde ağlar bir garip

CENABI HAKK´IN HİDAYET NURU Hz. FATIMA ANNE´MiZ Şöyle Anlatıyor;

Hz. İmam Hüseyin daha körpe yavruydu. O´nu beşiğe yatırdım ve Hz. Hüseyin´in uyumasını bekliyordum, bende divanın üzerine uzanmış Hz. Hüseyin´i gözlüyordum. Birden evin içini bir nur tabakası kapladı, kapı açıldı içeriye Hz. Cebrail girdi. Ben o an gözlerimi kapadım uyuyormuş gibi yaptım. Hz. Cebrail doğruca Hz. Hüseyin´in beşiğine yöneldi, Hz. İmam Hüseyin beşikten indi, Hz. Cebrail´i saygı ile karşıladı. Cebrail Hz. Hüseyin ile selamlaştıktan sonra birbiri ile kucaklaştılar. Onun peşinden Mikail, İsrafil, Azrail sıra ile Hz. Hüseyin´in yanına geldiler ve Hz. Hüseyin´e kıyam da bulundular.

O an melekler nurdan bir taht getirdiler, Hz. Hüseyin´e divan kurdular, Hz. Hüseyin o divana oturdu. O dört Melaike´ye Hz. Hüseyin ziyaretlerinin sebeblerini sordu. Onlarda kanlı Kerbela´dan dolayı sana başsağlığına geldik dediklerin de, Hz. İmam Hüseyin derinden öyle bir ah çekti ki yer gök titredi, melekler secdeye kapandı ve Hz. Hüseyin´i teselli etmeye çalıştılar ama nafileydi. Hz. Hüseyin´in feryadı yürekleri dağlıyordu.

Bu feryat öyle bir feryattı ki sanki gök kubbe yarılmış başımıza yıkılacakmış gibi oldu. Bu feryada Arşı Ala´nın melekleride katıldı, onlarda Hz. Hüseyin ile zarı zarı ağlaştılar. Gök yüzünde çarkı feleğinde Hz. Hüseyin ile ağladığına şahit oldum. Hz. Hüseyin´in feryadını fiğanını kesmek onlar için hiç kolay olmadı.

Aradan bir hayli zaman geçti, Melekler Hz. Hüseyin´ni tekrar beşiğine koyup çekip gittiler. Sonra ben kalktım Hz. Hüseyin´i kucağıma aldım, Hz. Hüseyin hiç bir şey olmamış gibi benim boynuma sarıldı ve yanaklarımı öptü kokladı.

Ben, Hz. Hüseyin´den ne olup bittiğini açıklamasını istediğim de: **“Canım Anne´ciğim bu Tanrı ile bizim aramızda bir sırdır, sır olarak kalacaktır. Zamanı gelince bu sırrın gerçeğe çıktığı anda tüm dünya halkı iki kutuba ayrılacaktır, Hakk ile batıl iki kısma ayrılacaktır. Hakk´tan yana olanlar bizim yanımızda yerlerini alacaklardır. Batıldan yana olanlar ise şeytanı lainden yana olacaklar ve melun zalim yezidin yanında yerlerini almış alacaklardır. O kavime Allah dünya da ve ahirette lanet eylesin”** deyip konuyu kapattı.

Hz. Zeynel Abidin´den Rivayet Olunur ki;

Karanlık gecelerde babamın boğazından, alnından ve boyun kısmından nurlar parlayarak etrafı güneş gibi aydınlatıyordu. Babama bunu sordukların da: **“oralar dedem Nübüvvet nuru Hazret´i Muhammed Mustafa´nın öptüğü yerlerdir”** derdi ve devamında; **“Bir gün olacak ki; bu nur akan vücudum yüz binlerce yerlerinden kafirler tarafından oklarla, mızraklarla, kılıçlarla kan çeşmesi haline gelerek, kanlı Kerbela´da yaralanıp şehit olarak Cenabı Yüce Hakk´ın ulu divanına şehidlerin serdarı olarak ulaşacağım. Cennet ve cehennem arasındaki sınır çizgisini Cenabı Hakk benim kanımla çizecek”** demiştir.

Yine Cenabı Hakk´ın Hidayet Nuru Hz. Fatıma-tı Zehra Anne´miz Şöyle Rivayet Etmiştir;

Hz. İmam Hüseyin dünyaya geleceği an evimin kapısı birden açıldı, içeriye Hz. Güruhu Naci, Hz. Hatice, Hz. Meryem, Hz. Sara, Hz. Asye girdi doğruca yanıma geldiler. Tüm sancılarım o an kesildi, evin içini öyle bir nur tabakası kapladı ki; ömrüm boyu böyle bir nur görmemiştim. Birden Hz. Hüseyin´imin sesini duydum, Hz. Hüseyin şu ayeti okuyordu; mübarek Ali İmran suresi ´**şehidallahü ennehu la ilahe illa hüve velmelaiketü ve ülül ılmi kaimen bilkıst La ilahe illa hüvel azizül hakiym´.** O an Hz. Cebrail içeri girdi elinde kırmızı nurdan bir ferman, bana uzatarak: **"Ya Fatıma Cenabı Yüce Tanrı´mın sizlere sonsuz selamı var. Seni şehidlerin Anne´si, Hz. Şah-ı Merdan Ali´yide şehidlerin Ata´sı olarak şereflendirdi. Bu dünyayı şereflendiren çocuğun ismini Cenabı Hakk Teala, Hz. İmam Hüseyin olarak şereflendirdi. Çünkü Hz. İmam Hüseyin tüm şehidlerin serdarı olacaktır. Ruzi mahşer günü Cenabı Hakk´ın islam sancağını Hakk´ın ulu divanına taşıyacak tek yetkili Hz. İmam Hüseyin´dir"** dedi.

Hz. Fatıma Anne´miz bu acı haberi duyunca dizlerinin bağı çözüldü, ayakta duramayıp yere yığıldı. Mübarak Güruhu Naci Anne ile Hz. İsa´nın Anne´si Hz. Meryem Anne, Hz. Fatıma´nın kollarına girerek teselli etmeye çalıştılar ve kıyamete kadar Hz. Fatıma Anne ile birlikte olacaklarını hatta Kerbela´dan sonrada mahşer yerine kadar Hz. Fatıma Anne´mizin yanından ayrılmayacaklarını söyleyerek, kendilerinin de Hz. Hüseyin için başsağlığı dilemeye geldiklerini anlatıp, Hz. Fatıma Anne´mizi teselli etmeye çalıştılar.

Ama acı haber Hz. Fatıma Anne´mizin yüreğine hançer gibi saplanmıştı, bağrını yumruklayıp feryad ettikçe Arş kürsde Hz. Fatıma Anne´miz ile birlikte feryad edip ağlaştılar. Melekler kater kater, bölük bölük gelip sıra ile Hz. Fatıma Anne´mize ve Hz. Hüseyin´e baş sağlığı dilediler. O ara Hz. Muhammed ile Hz. Ali kucağında İmam Hasan olmak üzere içeri girdiklerinde, Hz. Cebrail koynundan bir ferman çıkardı, fermanı Lehvi Mahvuz´da Cenabı Allah bizzat kendi kudret eli ile kaleme almıştı.

Fermanda Cenabı Hz. Allah-u Teala şöyle yazıyordu:

´Bismillahirrahmanirrahiym, Ben cümle kainatı yoklardan var eyleyen yüce Rabb´inizim, izzeti celalim hakkı için Hz. Ehlibeyt´i kendi Kudret nurumdan yarattım.

Velayet nurumdan Hz. Şah-ı Velayet Emirülmü´minin İmam-ı Ali´yi yarattım. Hidayet nurumdan şehidler annesi Hz. Fatıma-tı Zehra´yı yarattım. Nübüvvet nurumdan iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa´yı yarattım.

İnayet nurumdan Hz. İmam-ı Hasan-ı Mücteba´yı yarattım. Rahmet nurumdan, Hz. İmam-ı Hüseyin´i Deşti Kerbela´yı yarattım, İmamet nurumdan ise 12 İmam´ları yarattım. Sizleri kendi Hüccet´im olarak yarattım.

18 bin alemleri sizlerin yüzünüz suyu hürmeti hakkı için yarattım. Yaratmasaydım sizleri yaratmazdım 18 bin alemleri. Sizleri kendim için yarattım, 18 bin alemleri sizler için yarattım. Sizlerin dostu benim de dostumdur, Sizlerin düşmanı benimde düşmanımdır. Sizleri sevmeyene benim rahmetim asla ulaşmayacaktır. Velayet mülkümü Hz. Şah-ı Merdan Emirülmü´minin İmam-ı Ali´me verdim. Kalu´nun Belu´nun sırları Ali´min elindedir.

Hidayet mülkümü Hz. Şehidler Anne´si Hazret´i Fatıma-tı Zehra´ma verdim. Firdevsi Ala´da Fatıma meleklerin ve feriştahların secdeğahıdır.

Ruzi mahşer yerinde Hz. Fatıma´nın Şehit evlatlarının davasına bizzat ben bakacağım. Nübüvvet mülkümü iki cihan serverim Hz. Muhammed Mustafa´ma

verdim, O Benim son elçim ve en yüce habibimdir. Ahır zaman Peygamber´imdir, iki cihanın hükümdarıdır.
İnayet mülkümü Hz. İmam Hasan´ıma verdim, sekiz uçmak
Hz. İmam Hasan´dan sorulur.
Rahmet mülkümü ise Arşı Ala´mı, kürsümü, levhimin, kalemini 18 bin alemimin bağlı olduğu ulu yolum siretın müstakimin yolumun sahibi ulu divanımın ulu şehidi, ulu yolun ulu sürücüsü, şehidlerimin serdarı 18 bin alemlerin önünde saygı ile eğildiği, mahşer yerinde benim sancağımı taşıyacak olan, Hz. İmam-ı mazlum Hüseyin´ime verdim.
Hz. Hüseyin benim bütün nurlarımı bağrında taşıyandır.
Hz. Hüseyin Benim yolum da bütün sevdiklerini, ciğer pare evlatlarını, yüce değer taşıyan varlıklarını ve öz canını gözünü kırpmadan Allah yolunda feda eden, yüce varlık, seçkin İmam ve en cömert kahramandır.
Ulu divanımı kurduğumda Hz. Adem´i halk eyledim, Hz. Adem´in başı Arşu Ala´yı temsil ediyordu. Burayı yüce varlığım olan Hz. Ehlibeyt´imin nurları ile donattım.
Hz. Ali´min Velayet nurundan akılı, Hz. Fatıma´mın Hidayet nurundan fikri, Hz. Muhammed Mustafa´mın Nübüvet nurundan zekayı, Hz. İmam Hasan-ı Müctaba´nın İnayet nurundan zihni, Hz. İmam-ı Hüseyini Deşti Kerbela´mın Rahmet nurundan ise mantık nurlarını Hz. Adem´in başına koydum.
Adem´in gözlerine Kudret nurlarımdan nurumu, gönlüne ise İmamet nurlarımdan 12 İmam´ın nurunu verdim. Adem´i yüce kılan bu nurlarımdır.
Bütün melek ve feriştahlarıma Hz. Adem´e secde etmelerini emrettim, bütün melekler Adem´e secde etti, şeytanı lain ise kibir ederek secdeye varmadı. Tüm melekler Hz. Ehlibeyt´imin nuruna secde etmeyen iblis ve şeytanı laine lanet ettiler. Şeytan ve iblisi lain bir anda yalnız kalıp hüsrana uğradılar. Bende lanet halkalarını onların boyunlarına geçirdim".

Bu lanate uğrayan kanlı zalim şeytanı lain ve iblis Cenabı Hakk´a dönüp: "Sen bizleri divandan kovdun ve rüsvay ettin.
Bizlerde senin en seçkin kullarını kandırıp imandan döndüreceğiz, ikrarlarını bozduracağız, zinaya teşvik edeceğiz, harama yönlendireceğiz, senin yolundan azdıracağız. Gözlerini dünya damahı ile boyayacağız, kalplerine fitne sokacağız, gönüllerine vesvese vereceğiz, hepsini bizim gibi sana asi düşman edeceğiz" dediler.
Bu bedbah kanlı kafirlerin asi davranışlarına, pervasız hareketlerine Cenabı Allah-u Teala şöyle cevap verdi: **"Size uyup size kanan ve size inanan insanlar sizden olsun. Bana inanan Benim Ehlibeyt´ime gönül verip, bana candan bağlananlarda bizden olsun"** dedi.
Bunun üzerine Allah´ın kanlı düşmanları: "Ya Rabb, ya bizi bu lanet azabından kurtar yada bizler bütün üzerimizdeki lanet şirretlerini
senin asi kullarının üzerinde toparlar, sana karşı öyle kanlı zalim kafir insanlar yetiştiririz ki senin bütün peygamberlerini kendi ümmetlerine katlettiririz.
Hele Hele yerleri, gökleri ve 18 bin alemleri, Arşi Kürsü levhi kalemi onların yüzleri, gözleri suyu hürmeti hakkı için yarattığın Hz. Ehlibeyt´ini kan girdabında boğdururuz.
Hz. Ali´nin halifeliğini elinden aldırırız ve münafıklara gasp ettiririz. Hz. Muhammed´in cenazesini ortada bıraktırırız. Hz. Fatıma´nın evini ateşe verdirir, kaburgalarını kırdırır, karnındaki Medet, Mürvet bebeleri ile şehit ettiririz. En kutsal kitabın Kur´an´ını ataşe verir yaktırır ve kalan yapraklarını mızraklara geçirterek senin veliyullahın Şah-ı Merdan´ını Sıffıyan´da yapa yalnız bıraktırız.

Senin Ehlibeyt´inin arasına bizim en seçkin şirretimizi sokarak, Hz. Ali´ne karşı Cemal´de savaş açtırır, binlerce seçkin kulunu telef ettiririz. Bu şirretimiz kanlı zalimlere Hz. Hasan´ını zehirletir, onun naşını dahi ok yağmuruna tuttururuz. Hele Hz. Hüseyin´ine gelince O en sevdiklerinin başında gelmektedir.
Onu ıssız kanlı Kerbela çöllerinde yapa yalnız bıraktırır, bütün şirretimizi lanetullah Yezid´in üzerinde toparlar, Hz. Hüseyin´i yolundan döndürmek için bütün dünyanın en zalim ve en hunhar zulmünü yezidin eline vererek, Hz. Hüseyin´i Yezid´e ve onun lanetullah askerlerine katlettiririz. Çoluğunu çocuğunu en sevdiklerini susuz bıraktırarak Kerbela çölünde onu yolundan çevririz" dediler.

Hz. Allah-u Teala´dan melun iblis ve şeytana şu nida geldi:
"Ey lanetlenmişler, şunu bilmiş olasınız ki; her pislik sizde mevcuttur. Sizler gibi lanetlenmiş kafirler, Hz. Ehlibeyti´mi kan girdabında ikrarsız melun kafirlere boğdurma fırsatı bulabilirsiniz. Sizin gibi melun kafirler Hz. Muhammed Mustafa´ma Gadir Hum´da ikrar verecek ve Medine´ye gelince ikrarlarından dönecekler.
Hz. Muhammed´im Gadir Hum´da benim iki emanetim olan Hz. Ehlibeyt´imi ve Kur´an´ımı ümmetlerine tebliğ ettiğinde, ikrar veren kafirler ikrarlarından dönecekler.
Hayber´de Hz. Muhammedim´e zehir verecekler, o zehirin tesiri ile Hz. Muhammed şehit olarak bana ulaşacaktır. Onun naşını ortada bırakacaklar, Hz. Muhammed şehit olmadan önce Gadir Hum´da tebliğ ettiği şura suresi (23) ayette Hz. Emirülmü´minin benim bizzat Hüccet´im olarak; Hz. Ali hakkında, ´Ali benim halifemdir´
diye gönderdiğim maide suresi 67-68 ayetlerini Kur´an-ı azimi şana yazmak isteyen Hz. Muhahmmed´in vasiyet yazmasına kafirler mani olacaklar.
Hz. Muhammed´in naşını ortada koyarak Hz. Velayet nurum Hz. Ali´min halifelik hakkını gasp ederek, İslam dinine fitne sokarak halkı bölecekler. Benim Kur´an´ımı yakarak binlerce Hz. Ehlibeyt´im hakkındaki inen ayetleri hasıraltı edecekler.
Fatıma´ya armağan ettiğim Fedek hurmalığını Hidayet nurum Hz. Fatıma´dan geri alacaklar. Hz. Fatıma´mın evi, Ehlibeyt´imin yuvasını ateşe verip, Hz. Fatıma´yı tekmeleyen melun kafirler iki masum yavrusunu ve Fatıma´yı şehit edecekler.
İmam Ali´me Cemal´de, Sıffın´da, Nehrivan´da şavaş açıp imamlığını, halifeliğini tanımayacaklar.
İmam Hasan´ımı zehirle şehit edip naşını oklattıracaklar. Bu zulümü yapanlara da yaptıranlara da ebediyyen, sonsuza kadar ben Cenabı Hakk ve bir Tanrı olarak o zalimlere lanetler edeceğim, bunlar benim Levhi mahvuzumda yazılıdır.
Hz. Hüseyin´ime gelince; Hz. Hüseyin´im benim bütün Kudret nurlarımı üzerinde toplayan Rahmet hazinemdir. Hz. Hüseyin benim Hüccet´imdir.
Yeryüzünde ki bütün musibetleri, belaları, kahırları, zulümleri işkenceleri, katliamları bir araya toplayıp Hz. Hüseyin´imin üzerine salsanız dahi, Hz. Hüseyin´imi ikrarından döndüremezsiniz. İkrarından döndürmeyi bırak inancından bir adım dahi geri attıramazsınız. Kanlı Kerbela´da bunu herkes görecektir" deyip lanettullah iblisle şeytanı laini ulu divanından, derğahından lanetleyip kovdu.
O lain lanetullahlar yeryüzüne döndükten sonra imanı ikrarı olmayan ne kadar Allah´ın düşmanı yaratıklar varsa, o yol düşkünü, iman kaçkını, ikrarsız, nefsine köle olmuş,

dünya tamahına kapılmış, şeytanı laine tutsak olmuş, lanetlenmiş insanların kalplerine girdiler onlara Cenabı Allah´ın en aziz dostlarını sevdiklerini katlettirdiler.

Bütün evliyalar, enbiyalar, veliler, nebiler, aşıklar, sadıklar, tüm gaib erenleri, Resuller, Peygamberler, Üç´ler, Beş´ler, Yedi´ler, 12 İmam´lar, 14 Masumu Paklar, 17 Kemer Bestler Kırk´lar, ve en sonunda Cenabı Hakk´ın bizzat Kendi Kudret nurundan yarattığı en kutsal emaneti Hz. Ehlibeyt´i, ezhap suresinin 72. ayetinde, şura suresinin 23. ayetlerinde bizlere emanet ettiği o yüce Ehlibeyt´i yine iblisi lainin ve şeytanı lainin şirretleri cehennem köpekleri tarafından katledildi. Cenabı yüce Tanrı´nın zaten Kur´an-ı Kerim´de de lanet ettiği Ehlibeyt´inin düşmanlarıdır.
Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Ehlibeyt´i Cenabı Hakk bizzat kendi Kudret nurundan yaratmıştır. Velayet nurundan Hz. Ali´yi, Hidayet nurundan Hz. Fatıma-tı Zehra´yı, Nubüvvet nurundan Hz. Muhammed Mustafa´yı, İnanayet nurundan İmam Hasan´ı, Rahmet nurundan ise Hz. İmam Hüseyin´i Deşti Kerbela´yı yaratmıştır. Bu nurlardan İmamet nurları yani 12 İmam´ların nuru, Cenabı Allah´ın Hüccet´i olarak bizlere emanet edilmiş ve tüm İslam aleminin iman ölçüsü olarak Cenabı Hakk´ın ulu divanında bizim karşımıza çıkacak ilk soru bu olacaktır. Yani Tevella ve Teberra ayetlerine uyup uymadığımız sorulacak. Tevella ve Teberra ayetlerinin anlamı Allah´ın dostuna dost, düşmanına düşman olmak. Hz. Ehlibeyt´i ve 12 İmam´ları sevmeyen zaten Cenab-ı Hakk´ın düşmanıdır.
Bugün kendini insan gören kara yobaz cahil güruhu bırak Ehlibeyt´i sevmeyi, Hz. Ehlibeyt´i sevenlere bile kurşun atıyorlar.
Hz. Ehlibeyt´i katledenler, Kur´an-ı parçalayıp yok edenler, Hz. Peygamber´in vasiyetini kabul etmeyenler, Peygamber´in cenazesini ortada bırakanlar, Allah´ın Kur´an´ını inkar edip Hazret´i Ehlibeyt´i katledenleri baş tacı yapıyorlar. Artık biz bunlara ne anlatsakta faydası olmaz en iyisi onlardan uzak durup Allah´a yakın olalım.
Hz. Ali´nin halifelik hakkını gasp edenler, Hz. Ali´nin evini ateşe vererek, Hz. Ehlibeyt´in yuvasını yakanlar, Hz. Fatıma-tı Zehra Anne´mizin karnını tekmeleyerek iki masum yavru- su Meded ve Mürvet yavruları ile birlikte Hz. Fatıma-tı Anne´mizin kaburgalarını kırarak şehit edenler, Hz. Kur´an ayeti ile Hz. Ehlibeyt´e armağan edilen Fedek hurmalığını Hz. Ehlibeyt´in elinden alanlar, Hz. İmam Ali´ye karşı Cemal ve Sıffıyan savaşlarını açarak on binlerce Hz. Ehlibeyt dostlarını katledenler, İmam-ı Hz. Ali´yi şehit eden ve ettirenler, İmam Hasan´ın naşını ok yağmuruna tutturanlar, Hz. Hüseyin´in tüm sevdilerini ve çocuklarını şehit edenler hala bugün cahil yobaz gerici İslam düşmanları tarafından gece gündüz ibadetlerinde rahmetle, hazretlikle anılıyor.
Bu cahil güruh yüzünden başımıza gelmeyen kalmadı, halada onların baskısı altında tüm Ehlibeyt dostları ve muhipleri ezilip kahro- luyoruz.

YILLAR GELİP GEÇTİ YILIN ÜSTÜNE

İmam Hüseyin´i sürgün etmişler
Giymiş karaları alın üstüne
Yareni yoldaşı yol etmek için
Çıkmış dizi dizi yolun üstüne.

Gelip helallaştı akraba hısım
Döndüler geriye hep kısım kısım
Kerbela´dan sonra bitmedi yasım
Yıllar gelip geçti yılın üstüne.

Küfe´ye gönderdik Müslüm´ü önder
Dedik müminleri bizlere dönder
Her ne durum varsa yaz bize gönder
Atarak imzanı pulun üstüne.

Bizim Müslüm varıp Küfe´ye geldi
İki yavrusunu yanına aldı
Aç susuz dolaşıp kapıda kaldı
Yük olmayım diye elin üstüne.

İçimde bir sızı her sabahleyin
Bir türlü geçmiyor ne dersen deyin
Öyle perişan ki İmam Hüseyin
Sanki dikiliyor kılın üstüne.

Ya Muhammed saymıyorlar yasanı
Görmüyorlar kederini tasanı
Şehit eylediler İmam Hasan´ı
Oklar yağdırdılar salın üstüne.

Yürek dayanır mı böyle zulüme
İslam mı diyorsun kanlı zalime
Gelin danışalım aklı selime
Karga yakışır mı gülün üstüne.

Köpek koyun olmaz ne kadar ürse
Hacımı sayılır Kabe´ye girse
Hakk´ın düşmanına hazret denirse
Temelde atılır yelin üstüne.

Fırat suyu ılgıt ılgıt çağlarken
Kurda kuşa içme suyu sağlarken
Ehlibeyt susuzluktan ağlarken
Ördekler yüzerdi gölün üstüne.

Beni de öldürün beni de kesin
Kalmadı dünyada artık hevesim
Yetmiş üç masumun başsız gövdesin
Yatırdılar kızgın çölün üstüne.

Zeynep ana ağlar bağrında yara
Parçalanmış döşü hep vura vura
Zeynel Abidin´i koyduk çadıra
Yatırdık bir kuru çulun üstüne.

Çok yerlerde yaptılar bu işleri
Kana değdi yine kanlı dişleri
Yakalanmış idi ele başları
O da attı kanlı kelin üstüne.

Mümin olan dostlar coşup çağladı
Çıkarıp alları kara bağladı
Zülcenah´da insan gibi ağladı
Şahlanarak iki nalın üstüne.

Bülbül figan eyler şafak atarken
Kızıla boyanır güneş batarken
Muharrem ayında matem tutarken
Arı bile konmaz balın üstüne.

Ali Sefa´m der ki beni de yazın
Şehitler yanına mezarım kazın
Yüreğim yaralı elimde sazım
Vurdum tezeneyi telin üstüne.

Hz. Selmanı Pak´dan Rivayet olunur ki;

Bir gün Nübüvvet nuru Hz. Peygamber Muhammed Mustafa (s.a.v.) Efendimiz, Hz. Şah-ı Merdan Emirülmü´minin İmam-ı Ali´nin evine gitti.
Evde Velayet mülkünün sahibi Şah-ı Merdan İmam Ali, Hidayet nurunun sahibi Hz. Fatıma-tı Zehra, İnayet nurunun sahibi Hz. İmam-ı Hasan Müctaba oturuyorlardı.
Hz. Peygamber efendimiz içeri girince hepside ayağa kalkarak Hz. Peygamber efendimize saygı ile yer gösterdiler, mübarek ellerine niyaz ettiler. Onlar beraberce sohbet ederken içeriye Hz. İmam-ı Hüseyin girdi.
Hz. Peygamber efendimiz ayağa kalkarak Hz. İmam Hüseyin´i kucakladı, bağrına bastı ve yanı başına oturttu.
Hz. İmam Hüseyin´e derin bir sevgi gösterip bu kadar iltifatta bulunan Hz. Peygamber efendimizin, Hz. İmam Hüseyin´e aşırı sevgide bulunmasına karşılık, Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali şaka yaparak, Peygamber efendimize: **"Ya Resullulah, Beni mi çok seviyorsun, yoksa Hz. Hüseyin´imi söyle bakalım? Tercihini kimden yana koyacaksın"** dedi.
Hz. Peygamber efendimiz gülümseyerek: **"Hepinizde benim gözlerimin nurusunuz, fakat hanginizin fazileti daha fazla ise bende tercihimi ondan yana koyarım"** dedi.
Hz. Peygamber efendimiz, Hz. Ali´ye dönerek: **"Ya Ali senden başlayalım, önce sen faziletlerini say bakalım, senin faziletlerin nelerdir? dinleyelim görelim. Daha sonra da Hz. ciğer parem Hüseyin´imi dinler sonra ikinizin faziletlerini karşılaştırırız. Hep beraber karar veririz, şimdi söz sende"** diyerek Hz. Peygamber efendimiz sözü Hz. Ali Keremullaha bıraktı.
Hz. Şah-ı Merdan söze şöyle başladı: **"Önce biz Ehlibeyt´ini kendi Kudret nurundan yaratan o yüce Rabb´imize hamdu senalar ve sonsuz şükürler olsun ki bizleri 18 bin alemlerin üzerine Cenabı yüce Tanrı kendi Hüccet´i olarak gönderdi.**
Benim faziletlerime gelince, Ben Cenabı Hakk´ın Velayet nuruyum, şahlar şahıyım, evliyalar evliyasıyım, enbiyalar enbiyasıyım, veliler velisiyim, nebiler nebisiyim, aşıkların, sadıkların ser çeşme başıyım, Kevser havuzunun sahibiyim. Ben Haydar-ı Kerrar, Ebul Turab´ım, Emirülmü´minin mümünlerin yol göstericisiyim. Ben Kur´an-ı Natık´ım, yüce Tanrı´nın sır hazinesiyim, besmelenin içindeki ´B´ nin altındaki bir noktayım.

Ben Ali-yel Veliyullah´ım, yüce Tanrı´nın galip arslanıyım, Hz. Muhammed´in vasisi, Hz. Allah-u Teala´nın halifesiyim.
Ben Kalu Bela´da ruhlaları irşad edenim, 124 bin peygamber ile sırran Hz. Muhammed Mustafa ile aşikar gelenim, Aliyül Kebirim, mahşer yerinde mümünlerin amel defterlerini inceleyecek benim.
Ben Allah´ın adalet kılıcıyım, Ali Keremullah´ım, İncilde Eli, Tevratta İlya, Zeburda Aliyül Azim, Kur´an´da Ali´yül Kebir olarak zikredilen benim" diye Hz. Hazret´i Şah-ı Merdan devam edip giderken, Hz. İmam-ı Hüseyin kalktı ve gülerek babası Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin boynunu kucakladı ve ellerinden öperek: **"Sevgili babacığım senin faziletlerini İncil, Tevrat, Zebur, Kur´an ve 124 bin Peygamber saymakla bitirememiş ki Sen, bize fazilet ve kerametlerini saymakla bitire bilesin, saymakla bitirmeye çalışsan zaten bizim ömrümüz buna kafi gelmez.**
Sen zaten Tanrı´nın görünen cemali, konuşan dili, gören gözü, Tanrı´nın ilminin hazinesisin. Sen sıratel müstakimin kurucusu ve bizlerde sürücüsüyüz. Senin yüce sıfatlarınla boy ölçüşmek ne bizim ne de başkalarının haddi değildir. Şimdi iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) aramızda hakim olsun, Annem Hz. Fatıma, göz bebeğim kardeşim Hz. Hasan´da şahit olsun, benim soracağım sorulara sen cevap vereceksin tüm Ehlibeyt şahit olacak. Şimdi ben zahiri ilimden soracağım, biz Ehlibeyt´in batını yönünü ele almayacağım. Zahir ve batının arasındaki fark çok büyüktür, batını demek Cenabı Hakk´ın sır perdesi ile kaplı. Bu Hz. Ehlibeyt ile Cenabı Hazret´i Allah´ım arasındaki sır perdesini 124 bin peygamber aralamaya vakıf (muktedir) olamamışlardır. Onun için batını yönü bir kenara bırakıyorum, zahiri yönünü yani herkesin görüp duyduğu yönünden soracağım. Birinci sorumu Hz. Ehlibeyt şahit olsun beraberce cevaplayın. Benim babam Şah-ı Merdan İmam-ı Ali Keremmullah mı üstündür? yoksa Hz. Ali´nin babası Abu Talip mi üstündür?" diye sordu.
Hz. Peygamber efendimiz gülerek Hz. Ehlibeyt´e sordu ve hepsi birlikte: **"Hz. Hüseyin´in babası Şah-ı Merdan üstündür, hem de bunların arasındaki farkı kıyaslamak bile mümkün değildir"** dediler.
Hz. İmam Hüseyin devam etti: **"Sevgili babacığım ikinci sorumu soruyorum; Anne bakımından ele alalım, senin annen Esed kızı Hz. Fatıma´mı daha üstündür? yoksa benim annem Firdes Ala´da meleklerin feriştahların kıbleğahı, secdeğahı, şehidlerin annesi ünvanını almış, elinde Cenabı Hakk´ın yeşil fermanı bulunan tüm kadınların şefaatkanı Hz. Fatıma-tı Zehra mı üstündür?"**
Hz. Şah-ı Merdan´ın gözleri yaşlarla dolarak: **"Senin annen yaratılan 18 bin alemlerinin annelerinin en üstünü, en değerlisi, en kıymetlisi. Senin annen Fatıma-tı Zehra´yı hiç bir anne ile kıyaslamak mümkün değildir"** dedi.

Bu cevaba Hz. Peygamber efendimiz ve tüm Hz. Ehlibeyt gülüştüler ve hep beraber bu cevabıda onayladılar.
Hz. İmam-ı Hüseyin üçüncü soruyu sordu: **"Sevgili babacığım dede bakımından soruyorum, Senin deden mi üstündür? Benim dedem mi üstündür? cevabını bekliyorum"** diye sordu.
Hz. Şah-ı Merdan gülümseyerek: **"Ya Hüseyin, tabi ki dedelerimizi kıyaslamak mümkün değil. Benim dedem Abdul Muttalip gerçi çok değerli, üstün zekalı, hatırı sayılır, ilime önem veren, çevresi geniş, İslam dininin yayılmasında büyük çaba ve emek sarf etmiş, nüfusu geniş ticaretle uğraşan mert ve cömert bir kişiydi.**

Ama senin deden Hz. Muhammed ile kıyaslanması, aynı teraziye konması mümkün değildir. Hz. Muhammed Cenabı Hakk´ın Nübüvvet nurundan meydana gelmiştir.
İki cihanın son ve en kutsal Peygamber´i, aynı zamanda ahır zaman nebisidir. İki cihanda Arasat´ta kalanlara şefaat edicisidir. Fahri kainattır. Benim dedemle kıyaslanması asla mümkün değildir" deyince, Hz. Ali´nin cevabına hep beraber gülüştüler.
Hz. İmam Hüseyin devam etti: **"Sevgili baş tacım göz nurum babacığım, dördüncü sorumu soruyorum; Kardeş bakımından senin kardeşin mi üstündür? benim kardeşim mi üstündür? buna bakalım ne cevap vereceksin"** dedi.
Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali bu soruya şöyle cevap verdi: **"Ya Hüseyin benim kardeşim Caferi Teyyar Allah yolunda, İslam sancağını taşırken iki kolları kafirler tarafından kesilerek şehit olmuştur. Cenabı Yüce Allah´ım ona mükaffat olarak melekler gibi iki kanat vererek onu gökyüzüne uçurmuştur. Onun bu kerametinden dolayı adına uçan adam anlamına gelen Caferi Tayyar ünvanı verilmiştir. Şimdi sekiz uçmakda yani sekiz cennette uçarak dolaşmaktadır",** deyince Hz. İmam Hüseyin yarı kederli yarı tebessüm ederek; **"Peki baba Cenabı Yüce Hakk katında şehitlerin incisi sekiz uçmağın anahtarını elinde bulunduran, Cenabı Hakk´ın İnayet nuru kimdir?"** deyince Hz. İmam-ı Ali´nin gözlerinden yaşlar akarak: **"Ya Hüseyin hepimiz biliyoruz ki bu yüce makamın sahibi kardeşin, yani hepimizin ciğer paresi senin kardeşin İmam-ı Hasan´dır"** diye, İmam-ı Hasan´ın boynuna sarıldı hepside ağlaştılar.
Hz. Hüseyin tekrar sordu; **"Sevgili canım babacığım senin iki cihanda da hükmün altında olmayan hiç bir varlık yoktur.**
Hatta bir karınca dahi senden izinsiz yolda dahi yürüyemez, emrinin altında olmayan bir tek karınca dahi yoktur. İki cihanda en değerli olan aşıkların, sadıkların, erenlerin, evliyaların, enbiyaların, velilerin, nebilerin tüm gaip erenlerin can atarak keşke Cenabı yüce Tanrı´m Ehlibeyt aşkına bana da bir bade verse dediği, o badenin adı nedir ve badenin kaynağı neresidir? Bu kaynak kime emanet edilmiştir? Sıra ile cevapla" dedi.

Hz. Emirülmü´minin İmam-ı Ali gülerek: **"Bu badenin adı Kevser suyudur. Ana kaynağı Firdes Ala´da Cenabı Hakk´ın en yüce makam dediğimiz sekizinci cennetin en üst tabakasındadır. Cenabı Yüce Tanrım Kur´an-ı Kerim´de; "inna a tayna Kel kevser fasalli lirabbike venhar inne şanieke Hüvel ebter" diye şereflendirdiği bu ayet bize, bizim Ehlibeyt´imizin şanına inmiştir.**
Bizim zürriyetimiz kıyamete kadar, ordan da ötede devam edecektir. Bu Kevser suyu Cenabı Allah-u Teala´nın emri ile bana emanet edilmiştir. Bade benim emrimle Allah´ın aziz ve sadık dostlarına verilir" dedi.
Hz. Hüseyin: **"Peki sevgili babacığım, bu Kevser suyu kadar Kutsal ve onun kadar Tanrı katında en makbul olup değer taşıyan bir başka nesne yok mudur?"** diye sordu. Şah-ı Merdan: **"Evet Evladım, Allah katında en değerli olan bir başka nesnede şehitlerin kanı ve gözyaşıdır. Bunlardan kutsal ve daha değerli hiç bir şey olamaz"** diye cevap verdi.
O zaman Hz. İmam Hüseyin gözyaşlarını tutamayarak: **"O zaman Kerbela´dan, Kanlı Kerbela´dan başlayalım"** der demez yer gök sarsıldı.
Cenabı Hakk Teala´dan şu nida duyuldu: **"Ya Hüseyin ben seni tüm şehitlere serdar eyledim. Senin kanından üstün hiç bir şey olamaz.**

Senin katillerine, seni katledenlere, seni katlettirenlere milyarlarca defa lanetler olsun" diyerek Cebrail´i, Mekail´i, İsrafil´i, Cibril ve Azrail´i Cenab-ı Hakk, başsağlığı taziyet ve teselli için Hz. Ehlibeyt´in yanına gönderdiler.
Hz. Hüseyin olsun, Hz. Ehlibeyt olsun, oradaki bulunan melekler olsun kanlı Kerbela sözüne saatlerce ağlaştılar ve Hz. Hüseyin´e davanda haklısın diyerek tebrik ve teselli eylediler. ´**Hiç bir varlık Kerbela ile kıyaslanamaz**´ dediler.
Hz İmam Hüseyin, Hz. Ehlibeyt´in üzüntüsünü birazcık olsun dağıtmak için gülerek: **"Birazda batını ilimden yani tasavvuf ilminden bahsedelim"** diyerek, Anne´si Hz. Fatıma´ya döndü ve şöyle hitap etti: **"Sevgili Anne´cigim sahi cennetteki Kevser pınarının su tasının sende olduğunu söyleyip dururdun, o mübarek tası göre bilirmiyim?"** diye annesinden ricada bulundu.
Hz. Fatıma Anne´miz bir hayli duraksadı ve Hz. Hüseyin´nin boynunu kuçaklayarak: **"Ya Hüseyin daha sen küçüksün ne yapacaksın Kevser tasını ilerde inşallah görürsün"** deyip konuyu kapatmak isdedi.
Hz. Hüseyin gülerek israr etti: "**Yoksa Anne Kevser tasını çaldırdın mı?"** diye Fatıma Anne´mizi sıkıştırmaya başladı.
Fatıma Anne´miz ağlamaya başladı.
Hz. İmam Hüseyin gülerek: **"Anne aslında sen bu olayın duyulmasını istemiyorsun her halde, iyisimi ben anlatayım da sende yıllardır çektiğin bu sıkıntıdan kurtul"** diyerek, söze şöyle başladı: **"Anne´ciğim ben sana zahiri değil batını yaşını soruyorum, kaç yaşındasın?"** diye sordu.
Hz. Fatıma Anne´miz içini çekerek: **"Evladım yaşımı ancak bizleri yaratan Allah bilir, ancak şu kadarını söyleye bilirim; Cenabı Hakk Teala beni yarattığında ne yer, ne gök vardı, ne bir melek ne bir feriştah vardı, ne Adem Ata ne de Havva Anne vardı. Cenabı Allah-u Teala, Arşı Ala´da oturuyordu bende Firdes Ala´da oturuyordum. Cenabı Hakk ile ikimizden başka canlı bir mahluk yoktu"** dedi.
Hz. Hüseyin güldü: **"İşte bende tam ordan bahsetmek istiyordum Anne´ciğim, hatırla bakalım o yalnızlık zamanın da Firdes Ala´da dolaşırken hani bir civan deli kanlı yanına gelerek Tanrı aşkına, Ehlibeyt hürmetine, Kerbela şehitleri canı için İmam Hüseyin hatırına bir yudum su verde içeyim diye senden su istediğinde, sende bir tas Kevser suyundan doldurup da o civan gence su verdiğini hatırlıyormusun. Hatırladığım kadarı ile o civan suyu senden alıp içtikten sonra Kevser tasını koynuna atarak ordan kaçıp gitmiş, sende Tanrı´nın bana emanet ettiği Kevser tasını çaldırdım diye yıllardan beri gizli gizli ağlayıp durursun öyle degilmi?"** dedi.
Hz. Fatıma Anne olduğu yerde dona kaldı, ağlamaktan mübarek gözleri kan çanağı gibi oldu.
Hz. Fatıma Anne´nin ağlamasına dayanamayan Hz. Resulullah, Hz. Fatıma´ya: **"Ya Fatıma, Hz. Hüseyin´in anlattıkları dogrumu? sen ne diyorsun?"** diye sordu.
Hz. Fatıma Anne göz yaşları arasında cevap verdi: **"Ya Resullulah, Hz Hüseyin´in anlattıklarının hepsi de doğru, yıllardır bu korku yüreğimi kemiriyordu ki Ben Tanrı´nın amanetini mahşer günü nasıl vereceğim, Cenabı Hakk´ın yüzüne nasıl bakabilirim der dururdum. Şimdi ise sır duyuldu, şimdi ben ne yapayım?"** dedi.
Şah-ı Merdan güldü: **"Ya Fatıma, belli ki tası senden alan Hz. Hüseyin´dir. Çünkü tüm aranızda geçen olayları baştan sonuna kadar Hz. Hüseyin tüm detayları ile anlattığına göre sen en iyisi Hz. Hüseyin´nin yakasını bırakma. Hz. Hüseyin sana o Kevser tasını mutlak bulur",** diye aralarında şakalaştılar.
Hz. İmam Hüseyin elini koynuna soktu ve Kevser tasını çıkardı,

Fatıma Anne´ye uzatarak: **“Anne´ciğim bak tas buraya saklanmış, Ben senin üzülmene dayanamam”** diye espiri yaptı. Tüm Ehlibeyt parmak ısırarak, Hz. Hüseyin´in kerametine hayran kaldılar.
Hz. Fatıma ağlayarak: **“Bu sırrımı Allah´tan başkası bilmez derdim ama meğerse Hz. Hüseyin´im de biliyormuş”** diyerek Hz. Hüseyin´in mübarek gözlerinden öptü.
Kevser tasını, Hz. Hüseyin´den aldı ve: **“Mahşer günü senin yarenlerine ve Kerbela şehitlerine bu tasla su dağıtacağım”** müjdesini verdi.
*****İnşallah bizlere de bir tas Kevser suyu Fatıma Anne´mizin elinden kısmet olurda içeriz.

HZ. HIZIR´I ARAYAN PADİŞAH VE YOKSUL KÖYLÜ

Zamanın birinde Hindistan´da bir padişah varmış, her darda kalan insanlar Hz. Hızır Aleyhisselam´ı çağırdıkça padişahında merakı artmış ve Hz. Hızır´ı çok merak etmeye başlamış. Öyle ya: “Bunca darda kalanların yardımına yetişen bu yüce Hızır´ı birde ben göreyim bakayım nasıl birisidir´ demiş.
Padişah vezirlerini huzuruna çağırmış ve büyük bir divan kurmuş, fikrini açıklamış: “Ben açıkçası Hz. Hızır´ı görmeye karar verdim” demiş.
Etrafındaki dalkavuk vezirler padişaha yağ çekmek için; ´yahu padişahım sen Hızır´ı neden arıyorsun, sende Hızır gibisin´ demişler.
Padişah hiddetlenmiş: “Bre beynamazlar, ben sizlerin o hep sahte sözlerine kandığım için bak bu koca ülkeyi batırdım. Astığım astık, kestiğim kestik oldu, bunları hep sizlere uyarak sizlerin sözlerinize kanarak yaptım. Şimdi Hz. Hızır´ı bulup ona akıl danışacağım, kararım karar, kesin kararımı verdim. Yalnız Hz. Hızır´ı nasıl bulabiliriz? Siz bana bir akıl verin” der.
Onlar da öneri olarak: “Tellal bağırttıralım, halka duyurulsun, Hızır´ı bulan ve size getiren için 40 altın söz verelim. Kim gerçek Hızır´ı bize getirirde, karşımıza dikerse 40 altını ona bağışlarız.
Eğer Hızır´ı getiremezde tekrar paraları yemeden geri getirir bize teslim ederse onu af ederiz. Eğer parayı alır yer de, Hızır´ı getiremezse ona gereken cezayı hep beraber veririz” diye fikirlerini padişaha açıklarlar.
Padişah bu fikirleri makul karşılar ve bu düşüncelerini beğenir. Son karar olarak; ´6 ay zarfında kim Hızır´ı getirirse 40 altın mükafat alacak ve altınlar peşin ödenecektir. Eğer Hızır´ı getiremezde altınları noksansız geri iade ederse cezası yok, eğer altınları alır harcar Hızır´ı getiremezse ölümlerden ölüm beğensin´ diyerek tellallar bağırtarak bütün ülkenin köşe bucağına padişahın emrini duyururlar. Halk yoksulluk içinde kıvranırken bu haberi duyanların iştahı kabarır. Öyle ya yıllarca aç susuz, bir dilim kuru ekmeğe muhtaç olan halk 40 altını duyarda iştahı kabarmaz mı? İştahı kabaranlarda şunu çok iyi biliyorlardı ki bu işin sonunda ölümün en katmerlisi, yani işkenceli ölüm vardı.
Hiç kimse padişahın huzuruna çıkıp parayı almaya ve Hızır´ı getirmeye cesaret edemiyordu. Velhasıl aradan hayli bir zaman geçtikten sonra padişahın kapısına çok fakir bir kişi dikilir. Ne üstte var ne başta, elleri nasır bağlamış, ayaklar çıplak, üstünden bir ipini çeksen 40 yamalık dökülüyor.
Kapıdaki nöbetçiler sorar: “Ulan zibidi ne üstünde var ne başında bu kılıkla padişah´ın kapısında ne işin var. Defol buralardan git padişah bu kılıkla seni buralarda görürse senin başını kestirmişken bizim de başlarımızı kuş başı doğratır” diyerek fakir köylüye tekme tokat girerler.
Kapı önündeki gürültüye padişah uyanır, başını pencereden uzatır ve olup biteni sorup öğrenir.

Köylüyü huzuruna getirmelerini emreder, köylü padişahın huzuruna varır, korkarak eğilir ve padişahın elini öper. 40 altını ister ve: “Allah izin verirse altı ay içinde Hz. Hızır Aleyhisselam´ı sizlere getirmeye çalışacağım” der.
Padişah altından yukarı köylüyü bir süzer, adamcağız biraz korkudan biraz heyecandan dut yaprağı gibi titremektedir.
Padişah sorar: “İsmin nedir? Ne işle meşgulsün?” diye sorar
Köylü isminin Ahmet olduğunu, işinin ise 40 yıldır dağlardan kuru odun, çalı çırpı sırtı ile taşıyarak, odunları ucuz pahalı satıp iki çocuğuna ve bir de hanımına baktığını anlatır.
Padişah: “Yahu bir beygir veya merkep alıp da odunu onlarla niçin taşımıyorsun?” der.
Köylü Ahmet içini çeker: “Padişahım bir kuru ekmek almaya gücüm yetmiyor ki, beygir alabileyim. Çok zamanlar aç yatar aç kalkarız, ocağımızda senede üç beş kez sıcak çorba ya kaynar ya kaynamaz, işte sizin kapınıza geldim, Allah yardım ederse 6 ay içinde Hızır´ı size getiririm, yeter ki siz 40 altını bana teslim edin. Benim de ocağımda sıcacık bir çorba kaynasın, çocuklarımın kursağı sıcak bir çorba yüzü görsün” der ve beklemeye başlar.
Padişah etrafındakilere bakar hiç kimsede çıt yok. Padişah bir hayli düşünür ve sonunda hazinedarı çağırır ve Ahmed´e 40 altın verdirir.
Padişah Ahmed´e döner: “Ahmet unutma ki 6 ay kısa bir zamandır çabucak gelir geçer. Elimin altından bir yere kaçamazsın, benim kolum uzundur. 6 ay sonra ya Hızır´ı ya 40 altını senden isterim.
Hızır´ı getiremezde parayı yersen ölümlerden ölüm beğen, bu sözlerimi bir saniye aklından çıkarma benden söylemesi, hadi yolun açık olsun. Allah yardımcın olsun” der ve Ahmed´i salıverir.
Gariban Ahmet altınları alır almaz soluğu çarşıda alır. Hemen çocuklarına yıllarca söz verip de alamadığı ayakkabı, pantalon, hanımına giyecek alır. Kasaba uğrar et alır, manava uğrar peynir zeytin alır ve hepsini sırtına vurur eve gelir. Çocuklarını, hanımını bir güzel giydirir, ömür boyu görmedikleri ve yemedikleri etli çorba, etli pilavı sevinç içinde yerler. Ahmet´in evinde büyük bir neşe, sonsuz bir mutluluk vardır. Yalnız Ahmet kendine iğne kadar dahi bir şey almamıştır.
Çoluk çocuk sevindikçe o da sevinir, onlar iştahla yemek yerken Ahmet sessizce ağlar ama çocuk çoluk bunun farkında değildir.
Velhasıl 5 ay sevinç içinde geçer. Ahmet´in yüreğine bir ateş bir sıkıntıdır iyice düşer, yemekten içmekten kesilir, akşamları yatarken hep kabuslu rüyalar görür. Kısacası Ahmet´in evinin neşesi gider yerini bir hüzün bir sıkıntı kaplar, herkesin huzuru kaçar. Ahmet´e hanımı olsun, çocukları olsun ısrarla sorarlar; ´bir sıkıntın, bir derdin mi var? Bizden gizliyorsun? Gel derdini bizlere anlat´ derler. Ahmet´i iyice sıkıştırırlar ama Ahmet bir türlü söylemez.
Gün gelir çatar, Ahmet hanımını çocuklarını yanına çağırır gerçeği açıklar: “Sizin 6 aydır yiyip içtiğiniz ekmek, aş ve para benim can bedelimdi. Şimdi para da bitti ve sürede bitti. Yalnız 6 ayda olsa sizi mutlu yaşatıp, mutlu ettiğim için gözüm geride kalmaz.
Yavrularını mutlu etmek her anne babanın arzusudur. Gelin helallaşalım gitmek var dönmek yoktur. Benim sizlerden son isteğim ve sizlere vasiyetim; Hz. Ehlibeyt´in yolunu ömrünüz boyu sürdürün. Ehlibeyt´e ve Kerbela şehidlerimize sonsuza kadar rahmet okuyun. Doğruluktan ve dürüstlükten ayrılmayın. Her sofraya oturup yemek yerken dua edin, Allaha Hamd ve senalar edin, verdiği nimetlere şükür edin ve beni de unutmayın” der ve helallaşır.

Evden ayrılacağı zaman evin içinde bir figan kopar. Çocuklar babalarının ayaklarına sarılır, eşi gelir boynuna sarılır: “Bizde senin ile geleceğiz ölürsek de beraber ölelim” derler fakat Ahmet razı olmaz. Velhasıl binbir figan içinde Ahmet evden ayrılır, gözlerinden kanlı yaşlar revan olarak, bile bile ölüme gider.
O gün 21 Mart Nevruzu sultan Bayramı, Hz. Şah-ı Velayet İmam-ı Ali´nin doğum günüdür (Tabi ki bu zahiren tasavvuf ilminde, Hz. Ali yeryüzü yaratılmadan önce, bu velayet mülkünün sahibiydi).
Velhasıl Ahmet yola doğru giderken hem kahırlı, hem kederli Cenabı Allah´a şöyle yalvarır: “Ey yerleri ve gökleri yoklardan var eyleyen. 18 bin Alemleri Hz. Ehlibeyt´in yüzü suyu hürmetine yaratan ulu Tanrı´m bugün çok çok mübarek ve hayırlı bir gündür, bu gün Nevruzu Sultandır. Hz. Evliyaların enbiyaların, velilerin, nebilerin, erenlerin, tüm ermişlerin Şah-ı Velayet mülkünün sahibi şahlar şahı Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin doğum günüdür. Bu günün yüzü suyu hürmetine yer yüzünü yarattın. Hz. İsa´yı çarmıhdan, Musa´yı firavunun şerrinden, Yakub´u göz yaşından, Yusuf´u kuyudan ve zindandan, Eyyüb´ü onulmaz dertlerden Hz. İmam-ı Ali´nin yüzü suyu hürmetine kurtardın.
Şah-ı Velayet İmam-ı Ali´nin yüzü suyu hürmeti beni de bu sıkıntıdan kurtar” deyip elini bağrına vurdukça gözlerinden kanlı yaşlar döküyor, hem ağlayıp hem gidiyordu.
Yolun kenarında bir çiftçi çift sürermektedir, zaten yüreği yaralı olan Ahmet çiftçiyi hiç görmez.
Çiftçi Ahmet´e seslenir: **“Ey yolcu kardeş ne bu telaşın, yahu Karadeniz´de gemilerin mi battı. Selam yok, sabah yok, ne ağlayıp dövünürsün, Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´yi çağırdığına göre derdin büyük olmalı”** der.
Ahmet birden duraklar: “He ya gardaş daha bundan büyük dert mi olur, ölüme gidiyorum gardaş ölüme, ölümün pençesine düştüm, kendi ellerimle kendi başımı kestirmeye gidiyorum, anlıyacağın kurtuluşum yoktur. Gardaş bırak beni de bir an önce şu talihsiz başımı vurdurayım da o benden kurtulsun bende ondan kurtulayım” deyip bağrına vurdukca Ahmed´in gözlerinin yaşları etrafa saçılıyordu.
Söylenmeye devam ederek: “Çiftçi kardeş, ölüme gidiyorum hem de binbir çeşit zulüm görerek öldürüleceğim” diyerek avazının çıktığı kadar bağırıp ağlar.
Çiftçi, Ahmet´i teselli etmeye çalışır ise de fayda etmez.
Çiftçi, Ahmet´e: **“Yahu Allah kulu kula sebep verir, haydi bende seninle beraber gideyim, senin için padişahdan ricada bulunayım. Tanrı büyüktür belki padişah merhamete gelir seni af eder, bu kadar ümitsizliğe kapılma”** der.
Ahmet birden ağlamayı keser çiftçiye döner: “Ey çiftçi kardeş daha ismini bile doğru dürüst bilmiyorum. Benim derdim bana yeter birde benim yüzümden sen canından olma, çoluğun çocuğun vardır, benim gibi sen de çocuklarını yetim koyma. Bak ben bu ölümü bile bile kucakladım, bir de senin başın yanmasın” der.
Ahmet hem ağlar hem de yalvarmaya devam eder: “Ya Rabb Kerbela´da yatan şehidler serdarı İmam-ı Hüseyin´in yüzü suyu hürmetine, ya Hz. İmam Hüseyin´i yardımıma gönder yada Hz. İmam Hüseyin´in yüzü suyu hürmetine Hz. Hızır´ı yardımıma gönder. Artık başka kurtuluş yolum kalmadı” deyip ağlar.
Geri döner ki çiftçi de ağlıyor.
Çiftçiye: “Çiftçi kardeş sen niçin ağlıyorsun” der.
Çiftçi Ahmet´e: **“Hz. İmam Hüseyin´i çok mu seviyorsun?”** diye sorar.
Ahmet içini çekerek: “Be kardeş, Hz. İmam Hüseyin sevilmez mi? Kerbela´da bin bir zulüm altında savaşırken bile darda kalan Hindistan padişahının yardımına yetişti.

Ah Hz. İmam Hüseyin´e sesimi bir duyurabilsem. Vallahi ya kendi kalkar gelir bana yardım eder yada Hz. Hızır´ı imdadıma gönderir" der.
Çiftçi ağlar ve Ahmet´e: **"Ahmet can vallahi seni ben çok sevdim, Ehlibeyt´in adını dilinden düşürmedin.**
Ben Ehlibeyt´in hem dostuyum hem de Ehlibeyt´in dostunun dostuyum. Hadi padişahın divanına beraber gidiyoruz, seni asla yalnız bırakmam çünkü senin Allah´tan yardım isterken Ehlibeyt adına yalvarışın yüreğimi parçaladı. Ehlibeyt dostlarını darda bırakmak bana yakışmaz" der.
Ahmed ile çiftçi sohbet ederekten, konuşa dertleşe padişahın sarayına gelirler. Gelmesine gelirler de, durum çok vahimdir; divan kurulmuş, vezirler dizilmiş, padişah kürsüde, cellatlar yanı başında bekliyorlar. Padişahın bir işareti ile yüzlerce insanın kellesi cellatlar tarafından bir çırpıda uçuruluyor.
Manzarayı gören Ahmet´in dili tutulur.
Ahmet´ten önce sıraya girenlere Padişah sorar: "Hızır´ı getirdin mi?"
Cevap: "Hayır efendim"
Padişah; "Ya 40 altını?"
Cevap: "Efendim 5 altın noksan çocuklarıma aileme harcadım"
Padişahın gür sesi duyulur: "35 altını elinden alın, vurun başını gitsin".
Olup biteni gören Ahmet iyice kendini kaybeder, dizlerinin bağı çözülür ve olduğu yere düşer yıkılır kalır.
Padişah sorar: "Bunun nesi var?"
Çiftçi ileri atılır: **"Sayın padişah, bu köylü gariban bir kişidir, yolda bana derdini anlattı. Zavallı 6 ay çocuklarına bir huzur yüzü göstereyim diye kendini ölümün kucağına atmış. Zavallı kendi üzerine giyecek bile almamış, karnını doyurasıya yemek bile yememiş, parayı sadece çocuklarına harcamak için almış harcamış. En doğrusu siz bu zavallı Ahmet´i af edin yuvasına dönsün. Gariban günahsız biridir salıverin gitsin"** der.
Padişah biraz merhamete gelir. Fakat vezirler itiraz ederek: "Hayır padişahım olmaz, bu adamı af etmek olmaz. O devletin hem erkanını kandırdı, hem padişahını kandırdı hem de 40 altınını yedi" derler.
Padişah çiftçiye döner: "Ey çiftçi baba, gördün ben af etsem bile vezirler af etmiyor, başka çare yok" der.
Çiftçi: **"Padişah Bey, vezirlere tek tek soralım onlar fikirlerini söylesin, oylama yapalım bakalım belki af edelim diyenler çok olursa, Ahmet´i bana bağışlarmısınız"** der.
Padişah kabul eder ve vezirlere dönerek başlar;
Birinci vezire sorar: "Ahmet´i ne yapalım, beraat mı ettirelim ölüme mi mahkum edelim"
Birinci vezir: "Padişahım, bunu biz devlet malını yediği için bacaklarından ters asalım, koyun gibi derisini yüzüp ondan sonra başını keselim" der.
İkinci vezir: "Padişahım, bence bunu fırına atalım, kebap gibi kızartalım" der.
Üçüncü vezir: "Padişahım, biz bu Ahmet´i hızar ile ikiye biçelim ki bütün aleme ibret olsun, devlet malını yemek neymiş, cezası işte budur diyerek halka göz dağı verelim" der.
Dördüncü vezir. "Efendim, biz bu Ahmet´i karanlık bir hücreye koyalım işkence ede ede öldürelim" der.
Beşince vezir: "Sevgili devletli padişahım, büyük büyüklüğünü bu günde göstermeli, küçükten kusur olursa büyük de af etmesini bilmeli. Ahmet 40 yılda devletten sadece

40 altın yedi. Ya biz vezirlerin aldığı maaşların tümü haram, çünkü yıllarca yoksul halkın derdini dinlemedik, sorunlarını çözmedik hep zorbalık kullandık. Halk açken bizler devletin tüyü bitmemiş yetimlerden vergi olarak toplanan bütün paraları har vurduk harman savurduk. İşte Ahmet´leri bu duruma bizler getirdik. Adamcağız 6 ay evlatlarını rahat yaşatmak için canını ortaya koymuş. Böyle canlara ceza değil takdirname verilmesi gerekir" diyerek Ahmet´in affını isteyerek sözünü bitirir.
Padişah sakalını avcunun içine alarak bir hayli düşündükten sonra çiftçiye döner: "Durumu gördün dört vezir Ahmet´in ölümünden yana, sadece beşinci vezir aftan yana.
Oy çokluğu Ahmet´in idamından yana, benden suç gitti artık Ahmet vezirlerin tarif ettiği şekildeki cezaların birini kabul etmesi gerek" der.

Padişahın sözü bitince çiftçi padişaha döner hiddetle: **"Ey adalet postunu işgal eden adaletsiz padişah, şimdi bu sözlerimi iyi dinle; Senin işgal ettiğin bu makam peygamber postudur, yani insanlara adalet, sevgi, hoş görü, merhamet, yardım, hakça paylaşım bu makamdan sağlanır. Sen ise 4 tane kanı bozuk, sütü bozuk, evrahı bozuk çapulcu dalkavuk vezirlerden bir divan oluşturmuşsun, masum günahsız halkı yargılıyorsun.**
Önce sana şunu söyleyeyim; birinci vezirin dedi ki Ahmet´i bacaklarından ters asalım, derisini canlı canlı yüzelim, ondan sonrada başını keselim. Git araştır bu vezirin soyu sopu haramzade, annesi bu veziri gayrimeşru yollardan zina yaparak bir kasaptan peydahladı.
İkinci vezirinde, birincisi gibi o da haramzade kendisinin temiz yoldan geldiğini iddia eden bu soysuz vezirinde babası kervancılık yapardı, babası diyarı gurbete gittiği zaman annesi bu veziri zina yaparak bir fırıncıdan peydahladı. Çünkü o da sütünün hükmünü işleyerek Ahmet´i kebap gibi fırında kızartmayı önerdi.
Üçüncü vezir de bir haramzade, onun da esas babası soylu seyyid değil. Bu vezirin annesi bu veziri alış veriş yaptığı bir marangoz çırağından zina yolu ile kazandı. Dördüncü vezirinde maalesef diğer üç vezirin gibi piç, annesi bir suçdan dolayı hapise düştü, zindancı başı ile arayı uydurarak zina yolu ile bu dördüncü veziri kazandı. İşte o da sütünün hükmünü işleyerek bu köylü Ahmet´i işkence ile öldürmekten yana tavır koydu.
Yıllardan beri bu dört dalkavuk haramzade yüreklerinde Allah sevgisi olmayan, gönüllerinde insan sevgisi bulunmayan, merhametten yoksun şu vezirler sayesinde senin de yüreğin nasır bağladı. İşlediğin günahlar aldığın mazlumların ahları seni bu duruma getirdi.

Beşinci vezirin ise, gerçek Allah dostu, Ehlibeyt muhibbi bir yol evladıdır. Aldığı maaşını geceleri yetim ve yoksullara dağıtır. Bu sözlerim kulağında küpe kalsın, işte aradığın Hızır İlyas benim" der asayı meydana diker ve gözlerden sır olur.
Bu kerameti gören padişah olsun, halk olsun yerlere kapanır ağlaşırlar. Padişah gerçekten Hz. Hızır´ın dediği gibi dört vezirin kimliklerini araştırır ki gerçekten haramzade sahtekarlar. Hemen vezirleri görevden alır sürgüne gönderir. Ahmet ile beşinci vezirini kendine baş vezir yapar. Ülkeye adalet ve barış gelir, yoksulların yüzü güler, yetimlerin karnı doyar, halkın güveni sağlanır. Ahmet çocuklarına kavuşur aldığı tüm maaşını yetim yoksullara dağıtır.

YETİŞ CANIMIZA SEN HIZIR İLYAS

Bizleri yaradan Tanrı aşkına
Yetiş canımıza sen Hızır İlyas
Perişan haldeyiz, döndük şaşkına
Yetiş canımıza sen Hızır İlyas.

Gözyaşımız akar hep için için
Her taraf kan gölü, bilmem ki niçin
Hakk, Muhammed, Ali hürmeti için
Yetiş canımıza sen Hıdır İlyas.

İlim, irfan kalktı, hürmet kalmadı
Kerbela´dan beri yüzler gülmedi
Mehti Sahip Zaman niye gelmedi
Yetiş canımıza sen Hızır İlyas.

Kullar kan ağlıyor, rehberler yasta
Zalimler bizleri yaktı Sivas´ta
Gözlerimiz yolda, kulaklar seste
Yetiş carımıza sen Hıdır İlyas.

Arsız, nursuz, ikrarsızlar kol gezer
İkrar, iman, edep, haya ne gezer
Kör softalar alimleri tökezler
Yetiş carımıza sen Hızır İlyas.

Mağruptan maşrığa kullar perişan
Şehitler kan aglar, dullar perişan
Her taraf Kerbela yollar perişan
Yetiş carımıza sen Hızır İlyas.

Bina, zina devri işte bu devir
Ayırt edilmiyor müslüman, gavur
Hangi birisine alalım tavır
Yetiş carımıza sen Hızır İlyas.

Ali Sefa´m der ki kefensiz yatan
O benim ecdadımb şehittir Ata´m
Şehit kanlarıyla sulandı vatan
Yetiş carımıza sen Sah-ı Merdan.

HZ. ALİ BİN HÜSEYİN İMAM ALEYHİSSELAM ZEYNEL ABİDİN İMAM ALEYHİSSELAM´IN FAZİLET DENİZİNDEN BİR DAMLA;

Şöyle rivayet olunmuştur;

Ali bin Hüseyin Aleyhisselam ibadet ile meşkul olduğu bir vakit evladı küçük yaştaki Muhammed Bakır, evin bahçesindeki çok derin olan kuyunun yanında oynarken aniden kuyuya düşer.

Bu sahneyi uzaktan gören annesi feryat ederek kuyuya doğru gelir, kuyunun yanında ağlayıp sızlayarak şöyle feryat eder: “Ey Resulullah´ın evladı!

oğlun Muhammed Bakır boğuldu ne duruyorsun çabuk gel evladımı kurtar" diye feryat eder.
O Hazret, Nergiz annenin feryadına aldırış bile etmez ve ibadetine devam eder. Böylelikle bir müddet geçip annenin sabrı tükenince evladına olan acısıyla: "Ey Resulullah´ın ailesi! Sizin kalpleriniz ne kadar katı" der.
O Hazret, ibadetini bitirip kuyuya doğru gelir ve onun yanında oturup ellerini kuyunun içine doğru uzatır, kuyunun çok derin olması nedeniyle ve hatta oradan su çekmek için uzun bir ipe gereksinim duyulmasına rağmen, İmam Aleyhisselam elleriyle kolları dahi ıslanmadan Muhammed´i kuyudan çıkarır ve onu annesine teslim eder.
Buyurur: **"Ey imanı ve inancı zayıf olan hanım! Al evladını"** der.
Anne, evladını sağ salim olarak görünce onu kucaklayıp gülümsemeye başlar. Ancak İmam´ın kendisini öyle tavsif etmesinden rahatsız olduğundan ağlamaya başlar.
Hz. Seccad Aleyhisselam ona buyurdular: **"Üzülme sana bugün bir melamet ve yadırğama yoktur, bilmiyormuydun ki; Allah´ın huzurundaydım ve ondan yüz çevirene o da yüz çevirir? Ve eğer O bizden yüz çevirecek olsa kim bize rahmet eder?"** der. (Menakibi İbni Şehri Aşup: c.4 s. 135 Bihar-ul Envar: c.46s.34)

Naklolunmuştur ki;

Hz. Ali bin Hüseyin Aleyhisselam ibadete durduğu bir vakit şeytan on başlı, dişleri kesici, gözleri kırmızı bir ejdarha şeklinde O Hazret´e zahir oldu. Yerin altından O Hazret´in secdeğahına doğru yaklaşıp kükreme ve gururlanma gösterdi.
Ancak İmam korkmak veya dehşete kapılmak bir tarafa ona doğru bile bakmadı. O sıra şeytan kendisini yerde sürükleyerek iyice yaklaştı ve O Hazret´in bütün ayak parmaklarını ağzına alarak kesici dişleriyle ısırmaya başlayıp, içinden ona ateş üfledi. Ancak yine İmam onu umursamayarak mübarek ayaklarını kıpırdatmadı ve ona hiç bir şekilde teveccüh et- medi. Şeytana gökyüzünden yakıcı bir şahap gelinceye dek bu işine devam etti. Şeytan onun yakıcılığını hissedince feryat ederek eski halinde zahir oldu ve: "Ey Ali! Gerçektende sen adlandırıldığın gibi ibadet edenlerin önder ve büyüğüsün, ben iblisim ant olsun Allah´a, Adem´den bu tarafa Allah´ın bir çok Resul ve peygamberlerini gördüm ancak onların hiç birisinde senden gördüğüm ibadeti görmedim. Senin benim için istiğfar etmeni dilerim, sen benim için Allah´tan bağışlanma ve af dilersen şüpehesiz ki o beni bağışlar ve affeder" dedi ve daha sonra şeytan orayı terk ederek gitti (Delail-ul İmam et: s. 197 Medinet-ul Meaciz: c.4 s.252 Menakibi İbni şehri Aşup: c.4 s. 134 Bihar-ulEnvar: c.46 s. 5 8).

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğu rivayet edilir;

Bir erkekle bir kadının elleri Hecer-ul Esved taşının üzerinde birbirlerine yapıştı, onların her biri ellerini ayıra bilmek için çok çabaladılar ama faydası olmadı.
İnsanlar: "Bunların elini birbirinden ayırmak için kesmek gerekir" dediler.
Bu konu üzerinde tartışırlarken Hz. Ali bin Hüseyin Aleyhisselam geldi, O Hazret için yol açtıktan sonra olayı anlattılar. Hz. İman Aleyhisselam onların yanına giderek mübarek elini onların elinin üzerine bıraktı, hemen o ikisinin elleri birbirinden ayrıldı ve bu büyük müşkilleri hallolmuş oldu.
(El-Heraic: c.2 s. 585 Keşf-ıl Ğumme: c.2 s.111 Bihar-ul Envar: c.46 s.44)

Şöyle nakilolunmuştur;

Beleğ şehrinin büyüklerinden mümin birisi, yılların çoğunda hacca oradan Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´ı ziyarete gider, dönüşte Hz. Ali bin Hüseyin

İmam Zeynel Aleyhisselam´ın huzurlarına müşerref olur ve O Hazret´e bazı hediyeler sunar, dini ve şeri sorularını sorarak kendi şehrine geri dönerdi.
Dönüşlerinden birinde eşi ona: "Her ne zaman İmam´ın yanına gitsen bir çok hediyeler götürdüğünü görüyorum, ancak O bunların karşılığında sana hiç bir şey vermiyor" dedi.
O mümin şahıs: "O, dünya ve ahiretin padişahıdır, insanların sahip olduğu her şey onun bereketiyledir ve her şeyin hakiki malik ve sahibi odur. Zira O Hazret, Allah-u Teala´nın yeryüzündeki halifesi ve insanlara Hüccet´idir.
O Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´ın evladı ve bizlerin İmam ve önderidir" dedi.
Bunu duyan karısı onu yadırgamaktan utanıp susar.
O şahıs ertesi sene tekrar hac ziyaretinden sonra Hz. İmam Aleyhisselam´ı ziyaret maksatıyla O Hazret´in evine geldi ve girmek için izin istedi, İmam ona giriş icazesi merhamet etti.
Beleğ´li o kişi İmam´ın mübarek mahzarına gelip O Hazret´e selam edip mübarek ellerini öptü. İmam ona hoş geldin dedikten sonra onu kendisiyle yemek yemeye davet etti, yemeklerini bitirdikten sonra Hazret bir ibrik ve leğen istedi.
O şahıs İmam´ın ellerine su dökmek için ibriği aldığında Hazret şöyle buyurdular: **"Sen bizim misafirimizsin neden kendini zahmete düşürüp benim ellerime su dökmek istiyorsun?"**
Arz etti: "Ben size hizmet etmekten zevk, gurur ve şeref duyuyorum".
İmam buyurdular: **"Hal böyleyken ant olsun Allah´a seni hoşnut kılacak ve gözlerini aydınlatacak olan şeyi sana göstereceğim".**
Daha sonra suyu İmam´ın ellerine dökmeye başladı öyle ki; lehenin üçte biri suyla doldu.
İmam o şahısa: **"Lehenin içinde ne var?"** diye buyurduklarında
o arz etti: "Su var".
İmam: **"Kırmızı yakut var tekrar bak".**
Tekrar baktığında suyun Allah´ın izniyle kırmızı yakuta dönüştüğünü gördü.
Daha sonra İmam: **"Suyu dök"** diye buyurdular. O kişi leğenin üçte ikisi su doluncaya dek döktü.
İmam: **"Leğenin içinde ne var"** diye sordu.
O: "Su var" diye arz etti.
İmam: **"Yeşil Zümrüt var tekrar bak".**
Baktığında leğenin yeşil zümrütle dolu olduğunu gördü.
İmam: **"Tekrar su dök"** diye buyurdu. O şahıs leğenin tamamı suyla doluncaya dek döktü.
İmam ona: **"leğenin içinde ne var"** diye buyurdu.
O: "Su var" diye arz etti.
İmam: **"Beyaz dor var tekrar bak".**
O baktığında leğendeki suyun bu kezde beyaz dora dönüştüğünü ve leğenin üç çeşit mücevherle dolu olduğunu görünce çok şaşırdı ve kendisini İmam´ın ayaklarına atıp onları öpmeye başladı.
İmam buyurdular: **"Ey yaşlı insan! Bizim yanımızda senin hediyelerine karşılık olabilecek bir şey yoktur, onların karşılığında bu mücevherleri benden kabul et ve bizim tarafımızdan eşinden özür dile zira o bizim davranışımızı beğenmeyerek yadırğadı"** der.

O şahıs utancından başını öne eğip arz etti: “Ey benim İmam´ım! Eşimin sözlerini size kim ulaştırdı? Ben sizin risalet ailesi olduğunuzda şek etmemekteyim”.
Daha sonra Beleğ´li o mümin İmam´la vedalaştı ve mücevherleri yanına alıp eşine götürdü. Kendi yaşadığı diyara vardıktan sonra başından geçenleri eşine anlattı. Kadın şükür secdesi etti ve gelecek ziyaretinde kendisinide İmam´ın huzuruna götürmesi için eşine yemin ettirdi.
Hac mevsimi gelip çattığında Beleğ´li o mümin yolculuk hazırlıklarına başlayıp, söz verdiği gibi eşinide kendi yanında götürdü.
Ancak kadın yol esnasında hastalandı ve Medine´ye vardıklarında dünyadan gitti. Kadının kocası ağlar bir şekilde İmam´ın huzuruna varıp eşinin ölüm haberini O Hazret´e iletti.
İmam hemen kalkıp Cenabı Allah´a dua ettikten sonra o şahısa buyurdular: **“Hanımının yanına geri dön, Allah onu kendi güç ve hikmetiyle diriltti, zira çürümüş kemiklere yeniden ruh verip dirilten O´dur”** dedi.
O şahıs hiç beklemeden aceleyle kalkıp gitti, evine vardığında eşini sahih ve salim bir şekilde buldu ve ona: “Nasıl yeniden bu dünyaya geri döndün ve Allah seni nasıl diriltti?” diye sordu.
Kadın: “Ant olsun Allah´a! Ölüm meleği benim yanıma gelip ruhumu bedenimden ayırdı, onu yukarı doğru götürmek istediğinde nişaneleri şöyle olan bir şahıs geldi”, sonra şahısın nişanelerini saymaya başladı.
Kocası ona: “Evet bütün bunlar mevlam ve İmam´ım Hz. Ali bin Zeynel Abidin Hüseyin Aleyhisselam´ın sıfat ve nişaneleridir” dedi.
Kadın şöyle devam etti: ”Azrail onu gördüğünde kendisini O Hazret´in ayaklarına atarak onları öpmeye başladı ve arz etti ki: ´Selam olsun sana ey Allah´ın yeryüzündeki hücceti, selam olsun sana ey Zeyn-el Abidin Aleyhisselam´!
O Hazret Azrail´in selamına cevap vererek buyurdular: **“Ey ölüm meleği! Bu kadının ruhunu bedenine geri gönder, zira o bizi ziyaret etmeye niyet etmiş ve ben Rabb´im´den ona 30 yıl daha ömür vermesini, onu sefa ve maneviyatla yaşatmasını ve bütün bunları bizim ziyaretimize gelişi hatırına merhamet etmesini istedim”** dedi.
O melek arz ett: “Ey Allah´ın velisi! Ben emrinizi gözüm üstüne kabul eder ve itaat ederim” dedi.
Kadın: “Daha sonra benim ruhumu bedenime gönderdi, o sırada ölüm meleğinin İmam´ın ellerinden öperek benim yanımdan uzaklaştığını gördüm” dedi.
Beleğ´li o mümin eşinin elinden tutarak her ikiside O Hazret´in huzuruna vardılar, İmam bir grup ashap ve yareninin ortasında oturmuştu, kadının gözleri O Hazret´in mübarek cemaline ilişince kendisini onun ayaklarına atarak arz etti: “Ant olsun Allah´a! Benim mevlam ve İmam´ım budur. Allah´ın duası bereketine beni dirilten kimsedir” dedi. O şahıs ve eşi ömürlerinin sonuna kadar İmam´ın rahmetli civarından ayrılmayıp, ölünceye dek onu terk etmediler. (Bihar-ul Envar: c.46 s.47El-katra: c.l s.493)

Hz. İmam Muhammed Bakır´dan Şöyle rivayet olunmuştur;

Adamın birisi, Hz. Ali bin Hüseyin İmam Zeynel Aleyhisselam´a şöyle arz etti: “Bizim düşmanlarımızın arasında bizden çok daha güzel insanlar olmasına rağmen hangi illetten dolayıdır ki biz onlardan daha üstünüz?”.
İmam ona buyurdular: **“Onlara olan üstünlüğünü görmek istiyormusun?”**
Adam: **“**Evet” diye arz etti.
İmam mübarek ellerini onun yüzüne çekti ve: “Şimdi bak” diye buyurdular.

O kişi baktığında perişan ve ıztıraplı bir halde: “Size feda olayım, lütfen beni eski halime dönderin, ben bu camide ayı, maymun ve köpekten başka hiç bir şey görmüyorum” dedi. İmam Aleyhisselam tekrar mübarek ellerini onun yüzüne çekti ve şahıs eski haline geri döndü.
(Meşarig-ul Envar: s. 89 Bihar-ul Envar: c.46 s.49 El- Katra: c. 1 s. 49 5)

Cumhur Bin Hekem şöyle rivayet eder;

Hz. Ali bin Hüseyin Aleyhisselam´ın kanatlı bir halde fezada uçtuğunu gördüm.
Bir müddet sonra inerek buyurdular: **“Şimdi Cennetin en üst tabakalarında Cafer bin Ebu Talib´i gördüm”.**
Ben O Hazret´e arz ettim: “Acaba sizler gökyüzüne yüksele biliyor musunuz?”
Buyurdular. **“Bizim kendimiz onları bina ettik, kendi yaptığımız ve bina ettiğimiz yerlere nasıl gitmeye biliriz ki? Arşı ve kürsüyü saklayıp koruyan biziz”** dedi.
Daha sonra mevsimi olmamasına rağmen bana bir dal hurma (verdiler) merhamet buyurdular. (Nevadir-ulMucizat: s. 116 Delail-ul İmam et: s. 201 Medinet-ul Meciz: c.4 s.260)

Ebu Hamza Somali´den şöyle naklolunur;

Bir gün Abdullah bin ömer, Hz. Ali bin Hüseyin Aleyhisselam´ın huzuruna gelerek arz etti: “Ey Hüseyin´in evladı! Siz demişsiniz ki; Hz. Yunus´un, balığın karnına girişinin ve o belalara tutulmasının sebebi ceddiniz Ali bin Ebu Talib´in velayetinde biraz tereddüt (duraksamasındandır) etmesindendir”.
Hazret buyurdular: **“Annen sellavata otursun, evet”** dedi.
Arz etti: “Eğer doğru söylüyorsanız onu bana gösterin”.
İmam bana ve ona gözlerimizi kapatmamızı emretti ve bir müddet sonra ´açın´ diye buyurdular. Aniden kendimizi şiddetli dalgaları olan bir denizin kıyısında bulduk.
Abdullah bin ömer dehşete kapılarak arz etti: “Ey benim serverim! Benim kanım sizin boynunuzadır, sizi Allah´a ant veriyorum ki beni koruyun”.
İmam buyurdular: **“Sen benden delil ve burhan istemedin mi?”**
Tekrar arz etti: “Eğer doğru söylüyorsanız gösterin”.
Sonra İmam o balığı sesledi, hemen kocaman dağ misali büyük bir balık başını denizden çıkararak dedi: “Ey Allah´ın velisi! Ben sizin emrinizdeyim”.
İmam: **“Sen kimsin?”**
Balık: “Ey benim serverim! Ben Yunus´un balığıyım”.
İmam: **“Yunus´un kıssasını bize anlat”.**
Balık: “Allah´u Teala, Adem´den ceddiniz Hz. Resulullah´a kadar hiç bir peygambere sizin velayetinizi sunmadan risalet ve peygamberlik vermemiştir.
Onlardan kabul eden herkes belalardan mahfuz kaldı, ancak duraksayan veya onu kabul etmekte tereddüt eden herkes bir takım belalara duçar oldular.
Adem itaatsizlige, Nuh tufana, İbrahim ateşe, Yusuf zindana, Eyüp çeşitli belalara, Davut mürtekip olduğu o yanlışa tutuldular. Yunus´un vakti geldiğinde Allah´u Teala ona vayih ederek Hz. Ali´nin ve onun tertemiz evlatlarının velayet ve İmamlığını kabul etmesini istedi.
Yunus arz etti; ´Görmediğim ve tanımadığım birinin velayetini nasıl kabul ederim?´ diyerek gazaplı bir şekilde kavminin arasından ayrıldı. Allah´u Teala bana Yunus´u yutmamı ancak kemiklerini ezmememi ve onu salim olarak Cenabı Hakk´a saklamamı emretti. 40 gece gündüz boyunca benim karnımda denizin içinde karanlıklarda şöyle yalvarıyordu;
´Senden başka ilah yoktur, sen pak ve münezzehsin ve ben sitemkarlardanım´

Hz. Emirülmü´minin ve onun soyundan gelecek hidayet İmam´larının velayetini kabul ediyorum. Sizin velayetinize iman getirip ikrar ettikten sonra Allah-u Teala tarafından onu sahile bırakmam için emir geldi" dedi.
(Menakibi îbni Şehri Aşup: c.4 s. 138 El-Katra: c.I s.497)

ALEMLERİN İMAM ALEYHİSSELAMI HZ. MUHAMMED BİN ALİ İMAM ALEYHİSSELAM MUHAMMED BAKIR Aleyhisselam´ın FAZİLET DENİZİNDEN BİR DAMLA

Hz. İmam Bakır Aleyhisselam´ın şöyle buyurdukları rivayet olunur;
Eğer Allah-u Teala´nın bana vermiş olduğu ilmi taşıyabilecek ve tahammül edebilecek kimseleri bulsaydım; gerçektende tevhidi, islamı, dini ve ayini ´Semed´ kelimesinden naşreder ve yayardım. Bu nasıl mümkün ki? Öyle kimseleri ceddim Hz. Emirülmü´minin Aleyhisselam´da bulamadı. (Bihar-ul Envar: c.3 s.225 El-Katra: c.I s.512)

Cabir bin Cufı Şöyle rivayet eder;
Hz. Muhammed Bakır Aleyhisselam´a arz ettim: "Hamd ve övgü sizlerin marifetinizi ve faziletinizi bana minnet ederek ilham buyurana, sizin emirlerinize itaat etmeye tevfik vere- ne, sizin dostlarınızla dost ve düşmanlarınızla düşman olmamı nasip eden Allah´a hamd olsun".
İmam buyurdular: **"Ey Cabir! Acaba marifetin ne olduğunu biliyormusun?**
Marifetin yedi merhelesi vardır:
Tevhidin isbatı
Mea´niyi tanımak (Maanayı tanımak)
Babları tanımak (kapıları tanımak)
İnsanları tanımak
Rükunları tanımak
Kavimin üstünleri ve reisleri olan nukabaları tanımak
Nucebaları tanımak (Temiz topraktan gelme, nasabi sahih ve asilleri tanımak)
Allah´u Teala şöyle buyurur: **"De ki; Denizler mürekkep olsa tükenir yazılamaz Rabb´imin sözleri, hatta o deniz kadar bir deniz daha eklense yine tükenir yazılamaz".** (Kehf süresi 109 ayet)
Ve başka bir yerde yine buyurur: **"Yeryüzünde ne kadar ağaç varsa hepsi kalem, denizde mürekkep olsa ve bundan sonra da yedi deniz daha mürekkep olup o denize katılsa yine Allah´ın sözleri yazılıp tükenmez, şüphe yok ki; Allah üstündür, hüküm ve hikmet sahibidir".** (Lokman/27)
Daha sonra İmam buyurdular: **"Ey Cabir! Tevhidin isbatı, ezeli ve başlangıcı olmayan, gözlerden kayıp olan ve gözleri gören, latif eşyaları yaratıp hepsine sahip ve hepsinden haberdar olan Allah´ı tanımak öyle bir sırdır ki; O bilinmeyen kayıptır, nasıl ki kendiside özünü böyle vasfetmiştir". Ama Mea´niy, Bil ki biz tevhidin mea´ni (manası) ve mazharlarıyız. Halkın arasında Allah-u Teala bizi zatının nurundan yarattı ve kullarının emrini bize bıraktı. Biz onun emir ve izniyle istediğimiz (irade ettiğimiz) her şeyi yaparız, bizim isteğimiz herşey, onun istediğinin ta kendisidir.**
Bizim irademiz Allah´ın iradesidir, O bize bu makam ve mertebeyi vermiş ve bizleri seçerek insan oğlunun üzerine, tüm dünya ve dünya halklarının üzerine Hüccet´leri olarak karar kılmıştır.
Bizim faziletlerimizi veya sözümüzü inkar eden ve yahut kabul etmeyen hakikatta Allah´ı reddetmiş ve ilahinin ayet ve nişanelerini onun peygamber ve Resul´lerini inkar edip kafir olmuş kimsedir.

Ey Cabir! Her kim Allah´ı bu sıfatlarla tanırsa, tevhidi isbat etmiştir, zira bu sıfatlar Kur´an´da zikredilenlerle mutabıktır. Bu Allah´ın buyruğudur ki; gözler O´nu göremez O gözleri görür, O´dur lütfu bol ve her şeyden haberdar. (En´am/103)

Ve buyurmuştur: **O´dur yoktan var eden gökleri ve yeryüzünü size kendi cinsinizden eşler halketmiştir. Hayvanları da çifter çifter halketmiştir, bu suretle üretip çoğaltmadadır sizi. O´na hiç bir benzer yoktur ve O´dur gören duyan.** (Şura/11)

Yine buyurmuştur: **Yaptığından sorulmaz O´na fakat onlardır sorumlu olanlar, sorguya çekilenler.** (Enbiya/23)

Cabir arz etti: "Ey benim mevlam! Benimle aynı inancı paylaşan ve benimle bir olan insanlar ne kadar da azdırlar".

Buyurdular: **"Heyhat, heyhat, acaba bu geniş yeryüzünde ne kadar yaverin olduğunu biliyor musun?"**

Arz etti: "Ey Resulullah´ın evladı! Her şehirde 100 ile 200 arası, her ülkede 1000 ile 2000 arası ve bütün ülkelerde ve etrafta ise 100 bin kişiden fazla olduklarını zannediyorum".

Buyurdular: **"Ey Cabir! Zannettiğin şeyle muhalefet et ve fikrini yetersiz bil, senin düşündüğün şekilde değil.**

Belki senin düşündüğün kimselerin hepsi mukassir (fikir ve akide olarak kısır ve cahil) olmakla beraber kendi fikir ve inançlarını kemale erdirmemiş nakıs (cahil) kalmışlardır ve onlar senin ashabın veya seninle aynı inancı paylaşan kimseler değiller".

Cabir diyor, arz ettim: "Ey Resulullah´ın evladı! Mukassir (kemale ermemişler) olanlar kimlerdir?"

Buyurdular: **"O kimseler ki; onlar Allah-u Teala vacip kıldığı halde İmam´ları tanımakta (İmam´ların marifetle tanımakta), emri ve ruhu tanımaktan uzak olup tembellik edenlerdir".**

Arz ettim: "Ey benim Mevlam! Ruhu tanımak nedir?"

İmam buyurdular: **"Şunu terk edip tanımalıdır ki; Allah´ın ruhunu mahsus kıldığı kimse, hakikatte emrini ona bıraktığı kimsedir. Onun izniyle yaratır ve öldürür. Niyetlerde olanları ve kıyamete kadar olacak her şeyi bilir ve bunun sebebi ruhun Allah´ın emrinden oluşu hatırınadır. Öyleyse Allah´ın bu ruhu mahsus kıldığı kimse kamil olduğu gibi her türlü azlık ve noksanlıktan beridir, istediği her şeyi onun izniyle yapar, doğudan batıyı bir anda ardında bırakır, gökyüzüne yükselir veya oradan yeryüzüne iner, istediği ve irade ettiği her şeyi yerine getirir".**

Arz ettim: "Ey benim mevlam! Ruhun beyan ve anlatımını ve onun Hz. Resulullah´a mahsus kılındığına dair delili Allah´ın kitabında görüp anlamak istiyorum".

Buyurdular: **"Bu ayeti kıraat et ve keza biz emrimiz olan ruhu sana vahyettik, bundan önce ne kitabı ne de imanı bilmezdin, lakin onu nur karar kıldık, onunla insanları sıratel müstakime (dosdoğru yola) hidayet ederiz**. (Şura/52)

Ve buyurdular: **Allah´a ve ahiret gününe inanan bir topluluğu Allah´ın ve Peygamberinin yoluna aykırı hareket edip onlara karşı gelen birisini sever bulamazsın. İsterse onlar babaları, yahut oğulları, yahut kardeşleri, yahut da aşiretlerinden olsun. Onlar öyle kişilerdir ki Allah gönüllerine iman nasip ve mukadder etmiştir ve onları kendisinden bir ruhla, imanla kuvvetlendirmiştir. Onları kıyılarından ırmaklar akan cennetlere sokar orada ebedi olarak kalırlar.**

Razı olmuştur Allah onlardan ve razı olmuşlardır onlar da Allah´tan. Onlardır Allah´ın dostları, bilin ki; şüphe yok Allah´ın dost fırkası selamete erenlerin (kurtulanların) ta kendisidir. (Mücadele/22)
Arz ettim: "Benim işimde açıklık getirip müşkilimi hellettiğiniz ve beni ruhu ve emri tanımaya muvaffak kıldığınız gibi Allah´ta size açıklık versin".
Daha sonra arz ettim: "Ey benim mevlam! Allah´ın selamı sizin üzerinize olsun, bu söylediklerinize göre taliblerin büyük bir çoğunluğu makassirdirler (kemale ermemişlerdir) ve dostlarımdan birinin dahi bu vasıflara sahip olmadıklarını biliyorum".
Buyurdular: **"Ey Cabir! Sen onlardan bu sıfatlara sahip olanları tanımamaktasın ancak ben onlardan çok az bir grubun benim yanıma gelip selam vererek diğerlerinin heberdar dahi olmadığı sır ilimlerden sorup öğrendiklerini bilmekteyim".**
Arz ettim: "Filan ve arkadaşları inşallah bu gruptandırlar, yani sizin sırlarınıza aşinadırlar, zira onlardan sizin sırlarınızdan ve gizli ilimlerinizden birşeyler duydum, ben onların inançta kemale erdiklerini düşünmekteyim".
İmam Aleyhisselam buyurdular: **"Ey Cabir! Yarın onları davet et ve onları kendinle getir".**
Cabir diyor ki; Ertesi gün onlarıda alarak O Hazret´in huzuruna vardım, onlar İmam Aleyhisselam´ın huzuruna varınca selam verip ihtiramda (hürmette) bulundular.
Hazret buyurdular: **"Ey Cabir! Bunlar senin kardeşlerindirler, ancak kemale ermelerine bir miktar daha var".**
Daha sonra onlara dönerek buyurdular: **"Acaba sizler Allah´ın istediği her şeyi yapabileceğine, irade ettiği her şeye hüküm verebileceğine, hiç kimsenin onun hükmünü naks (eksiktir demeye) veya reddetmeye kadir olmadığına, yaptıklarından sorulmadığına ve insanların yaptıklarından sorulacağına inanıp itiraf ediyor musunuz?"**
Onlar arz ettiler: "Elbette sizin buyurduğunuz gibidir, Allah-u Teala istediği her şeye hükmeder ve yaptıklarından sorulmaz".
Ben arz ettim: "Allah´a hamdolsun ki bunlar alimdirler ve marifetlerinde kemale ermişlerdir".
Hazret buyurdular: **"Ey Cabir! Bilmediğin şeyler hakkında aceleyle hüküm etme".**
Ben şaşkın bir halde kala kaldım.
Buyurdular: "**Onlardan sor bakalım acaba Ali bin Hüseyin (a.s.) oğlu Muhammed Bakır´ın (a.s.) suretine (şekline dönüşebilir mi) bürünebilir mi?"**
Ben onlardan sorduğumda cevap vermekten çekinerek sustular.
İmam buyurdular**: "Onlardan sor bakalım, Muhammed Bakır (a.s.), babası Ali bin Hüseyin Aleyhisselam´ın suretine bürünebilir mi? (şekline girebilir mi?)"**
Cabir diyor; Onlardan sorduğumda tekrar cevap vermekten çekindiler ve suskun kaldılar.
Sonra İmam Aleyhisselam bana bakarak: **"Sana söylediğim ve bunların henüz kemale ermedikleri şey işte budur diye buyurdular".**
Ben onlara dedim ki: " Ne oldu? Neden İmam´ınıza cevap vermiyorsunuz?"
Yine şekke dalıp cevap vermediler.
İmam Aleyhisselam tekrar Cabir´e buyurdular: **"Bu sana söylediğim şeydir, bunların kemale ermesi için bir mertebeden daha geçmeleri gerekmektedir".**
Sonra onlara: "Ne oldu sizlere neden konuşmuyorsunuz?"
Onlar birbirlerine bakıp bir şeyler söyledikten sonra şöyle arz ettiler: "Ey Resulullah´ın evladı! Bizler bilmemekteyiz bize öğretin".

İmam Zeynel Abidin Aleyhisselam, oğlu İmam Muhammed Bakır Aleyhisselam´a bakıp onlara şöyle sordu: **"Bu şahıs kimdir?"**
Arz ettiler: "Sizin evladınızdır".
Buyurdular: **"Ben kimim?"**
Arz ettiler: "Onun babası Ali Bin Hüseyin Hz. Zeynel Abidin Aleyhisselam´sınız".
Cabir diyor ki; bu sorulardan sonra İmam Zeynel Abidin (a.s.) bazı kelimeler söyledi ki biz ne olduğunu anlamadık. Aniden İmam Zeynel Abidin Aleyhisselam´ın oğlu Muhemmed Bakır Aleyhisselam ve Hz. İmam Muhammed Bakır Aleyhisselam´ın babası İmam Zeynel Abidin Aleyhisselam şekline dönüştüklerini gördük.
Bunu gören onlar şaşkınlık içinde: **"La ilahe illallah"** dediler.
İmam Zeynel Abidin Aleyhisselam buyurdular: **"Allah´ın kudretine şaşırmayın, Ben Muhammed´im ve Muhammed´de Ben´dir".**
Muhammed bin Ali İmam Bakır Aleyhisselam´da buyurdular: **"Ey grup! Allah´ın emrinden şaşırmayın, Ben Ali´yim ve Ali Ben´dir. Bizim hepimiz aynıyız ve biriz, biz bir nurdan yaratıldık, bizim ruhumuz Allah´ın emrinden ve emir alemindendir. Bizim birincimiz Muhammed, ortancımız Muhammed ve sonuncumuz Muhammed´tir. Bizim hepimiz Muhammed´iz aramıza fark koymayın".**
Cabir diyor; bu kelimeleri İmam (a.s.) dan işitince hepsi yüzleri üstüne secdeye kapandılar ve dediler ki: "Bizler sizin velayetinize ve sizin gizli emrinize iman getirdik ve sizin ayrıcalık- larınıza (gizli makamlarınıza ve bütün özelliklerinize) ikrar ediyoruz".
İmam Aleyhisselam buyurdular: **"Ey grup! Başınızı secdeden kaldırın, sizler şimdi arif doğru ve agah (kurtuluş ehli) oldunuz, şimdi kemale erdiniz. Sizi Allah´a ant veriyorum ki Benden ve oğlum Muhammed´den gördüklerinizi bu makam ve mertebeye varmamış veya bu makama varmak için çalışmayan zaafa doğru sürüklenen kişilere, belki tembellik edip kendilerini zayıflık ve aşağıya çekenlerden saklayın ve onlara anlatmayın zira onlar sizi tekzib edip yalanlayacaklardır".**
Dediler: "Söylediklerinizi işittik ve itaat edeceğiz".
Buyurdular: **"Sizler ki bu gün kemale erdiniz şimdi gidebilirsiniz"** onlar geri döndüler.
Cabir diyor, arz ettim: "Ey benim mevlam! Eğer birisi sizi beyan ettiğiniz bu şekilde tanımaz fakat dostunuzla dost, düşmanlarınıza düşman olursa onun durumu nasıldır?"
Hazret buyurdular: **"Öyle kimseler seadet yolundadırlar, gerekli olan o marifet yoluna varıncaya dek saadet, iyilik ve hayır üzerinedirler"** dedi.
(Bihar-ul Envar: c.26s. 13 El-Katra: c. 1 s.M3-520)

Abdurrahman Vabeşi rivayet eder ki;

Hz. İmam Bakır Aleyhisselam´a arz ettim: "Benim bir komşum var ve o bütün haramlara mürtekip olmakta, en büyük vaciplerden olan secdeyi terk etmekte, dolayısıyla da diğer vacipleri hiç yerine getirmemektedir".
İmam Aleyhisselam buyurdular: **"Allah-u Ekber, acaba bu gözüne çok büyük mü geldi? Sana ondan daha kötü kimin olduğunu söylememi ister misin?"**
Arz ettim: "Evet, Ey Allah´ın Resul´ünün evladı!"
Buyurdular: **"Nasibi (o kimsedir ki imamlara düşman olmakla beraber, onları sevenleri de bu sevgileri yüzünden düşman bilenlerdir.) ondan daha kötüdür. Bil ki, hiç bir kul yoktur ki biz onun yanında zikredildiğimizde bizim zikrimizle kalbi ferahlamasın ve bize meyletmemiş olsun.**
Melekler kanatlarıyla böyle insanların sırtına sürerek ona dua ederler.

Allah-u Teala onu iman dairesinden çıkaracak bir günah işlemediği sürece onun bütün günahlarını bağışlar. Aynı zamanda Allah´ın evliyalarının günahkarlar hakkında ettikleri şefaatler kabul görür. Ancak nasibiler (münafıklar) hakkında yapılan hiç bir şefaat kabul edilmez. Mümin birisi kötü işlerle uğraşan komşusu hakkında şefaat eder ve der ki; ´Ey Rabbim! Bu benim üzerime gelen zahmet ve eziyetleri uzak tutan komşumdur´, böylelikle onun komşusu hakkındaki şefaati kabul olunur. Allah-u Teala tarafından şöyle hitap olunur; ´Ben onun Rabb´iyim ve ben ona sevap vermeye daha evlayım´ ve o şahısı hiç bir iyi ameli olmamasına rağmen cennete gönderir.

Gerçekten de müminlerin en az sevabı olanı 30 kişi hakkında şefaatte bulunacaktır ve bu sırada cehennem ehli derler ki; (Artık ne şefaatçilerden bir şefaatçi var bize, ne bir can dostu ne olurdu bir kere daha dünyaya dönebilseydik de inananlardan olsaydık.) (Şuera/100-101-102) (Usul-u Kafi: c.8 s. 101 Bihar-ul Envar: c.8 s.56 Tefsiri Burhan: c.3 s. 185 Te 'vil-ul Ayat: c. 1 s.391)

Cabir bin Cufı rivayet eder ki;

İmam Bakır Aleyhisselam şu ayetin tefsirinde şöyle buyurdular: **"Biz nura sahip olması için gökyüzünün ve yeryüzünün melakutunu** (yüceliğini) **İbrahim´e göstermedeydik".** (En´am süresi -75)

İmam Aleyhisselam ellerini havaya kaldırdı ve buyurdular: **"Başını yukarı kaldır ve bak".**

Cabir diyor; Başımı kaldırdım tavanın parça parça ayrıldığını gördüm. Oradaki bir nurdan olan noktaya sürekli baktığımda, gözlerin görmeye tahammül edemeyeceği bir nur gördüm.

İmam Aleyhisselam buyurdular: **"İbrahim işte bu şekilde göklerin ve yerin metekutunu gördü; ´şimdi yere bak ve sonra başını kaldır".**

Başımı kaldırdığımda evin tavanının eski haline döndüğünü gördüm.

Daha sonra İmam Aleyhisselam benim elimden tutarak dışarıya çıkardı ve bana bir elbise giydirerek gözlerimi kapatmamı emretti.

Bir müddetten sonra buyurdular: **"Sen şu anda Zulkarneyn´in gördüğü karanlıklardasın".** Gözlerimi açtığımda hiç bir şey görmedim.

Sonra bir kaç adım attıktan sonra buyurdular: **"Şimdi Hızır´ın içtiği hayat çeşmesinin yanındasın".**

O alemden çıkıp beş tane alemi geçtik ve buyurdular: **"Bu yeryüzünün melakutudur".**

Daha sonra buyurdular: **"Gözlerini kapat"** ve ellerimden tuttular, aniden kendimi önceden bulunduğumuz evde gördüm ve Hazret bana giydirmiş olduğu elbiseyi çıkardı.

Arz ettim: "Size feda olayım günden kaç saat geçti acaba?"

Buyurdular: "**Üç saat geçti".**

Hz. Salmanı Pak, Hz. Şah-ı Merdan İmam Ali Keremullah´tan Şöyle Rivayet Eder;

Hz. Ali Aleyhisselam, bizleri mescidi Nebi de (Cem evinde) topladı. Bizlere Cenabı Hakk´ın şu müjdesini verdi: **"Ey inanan Tanrı dostu kardeşlerim; şunu bilmiş olun ki Cenabı Yüce Tanrı´m biz Ehlibeyt´i sizlerin üzerine rahmet deryası olarak gönderdi. Biz Ehlibeyt´in yüzü suyu hürmetine, sizleri halk eyledi.**

Bir mümün ve müslüm dünyaya geldiği zaman, Cenabı Yüce Tanrı´m biz Ehlibeyt´in nuruna boyanmış beş melaike o Hakk´ın sadık kulunun emrine verir. Velayet nurundan olan yani benim nurumdan olan o melaike, o kulun sağ yanında yer alır.

Hidayet nurundan olan yani Hz. Fatımatı Zehra´nın nurundan olan melek sol yanında yer alır. İnayet nuru İmam Hasan´ın nurundan olan melek geri tarafında yer alır. Rahmet nuru Hz. İmam Hüseyin´in Rahmet nurundan yaratılan melek ön tarafında yer alır. Nübüvvet nurundan yaratılan melekte başı üzerinde yer alır. O Hz. Ehlibeyt dostu olan kulu, hem dünyada hem ahirette bütün tehlikelerden korurlar. Günlük hayatında her gün o kulu hayır işlere yönlendirir; kazalardan, belalardan, günahlardan, haramlardan, zinalardan tüm kötülüklerden korur. O kulun günah işlemesine mani olur. Biz Hz. Ehlibeyt´in sevgisine ve ikrarına sadakatlılıkla bağlı kaldıkça o melekler mahşere kadar o kula bağlı kalırlar".

Hz. Salmanı pak, Hz. Şah-ı Merdan Emirülmü´minin Hz. Ali Keremullah´dan sordu: "Ey erenler sultanı canım yoluna feda olsun, senin bu mümün müslüm dediğin değerli insanların ayrıcalıkları nelerdir? Sıradan insanlarla aralarında ki farkları nelerdir? Bu üstün vasıfa kimler sahiptirler? Beş tane melaikenin bir insana hizmet etmesi, hemde mahşere kadar sadakatle bir kula bağlı kalmalarına sebep nedir? Açıklarsan sevinir bahtiyar oluruz" diye Şah-ı Merdan´a niyazda bulundu.

Hz. Şah-ı Merdan Haydar´ı Kerrar İmam-ı Ali, Hz. Salmanı Pak´a şöyle cevap verdi: **"Ey sadakatli dost şunu bilmiş ol ki Cenabı Hz. Yüce Tanrı yerleri, gökleri ve 18 bin alemleri yaratmadan önce biz Ehlibeyt´i kendi Kudret nurundan yarattı. Velayet nuru olarak beni yarattı, Hidayet nuru olarak Hz. Fatımatı Zehra´yı yarattı, Nübüvvet nuru olarak Hz. Muhammed Mustafa´yı yarattı, İnayet nuru olarak Hz. İmam Hasan´ı Müctaba´yı yarattı, Rahmet nuru olarak Hz. İmam-ı Hüseyin´i Deşti Kerbela´yı yarattı ve İmamet nuru olaraktan da 12 İmam´ları yarattı. Bizlerin yüzü suyu hürmeti hakkı için yedi kat yerleri, yedi kat gökleri ve 18 bin alemleri yarattı. Benim Velayet nurumdan Cenabı Hakk akıl melaikesini yarattı. Hz. Fatıma-tı Zehra´nın Hidayet nurundan fikir melaikesini yarattı. Hz. Muhammed Mustafa´nın Nübüvvet nurundan zihin melaikesini yarattı. Hz. İmam Hasan´ın İnayet nurundan zeka melaikesini ve Hz. İmam-ı Hüseyin´i Deşti Kerbela´nın Rahmet nurundan mantık nurunu yarattı. İmamet nuru 12 imamlarımızın İmamet nurundan, iman melaikesini yarattı. Allah-u Teala kendi Kudret nurundan kalbi ve gönlü yarattı. İmamet iman melaikesini kalbe yerleştirdi. Hz. Ehlibeyt´in nurundan yarattığı yukarda bahsettiğimiz beş kutsal melaikeyi ise insanların başına yerleştirdi. Onun için insan oğlu eğer rahmani vasıfa sahip ise yaratılan tüm mahlukatın en değerlisi ve en kutsalıdır, yüce makama ve mevkiye sahiptir. Eğer insan- oğlunun şeytani yönü ağır basarsa nevzi billah o tıpkı Yezid gibi alçak, Muaviye gibi küstah, Mervan gibi lanete müstehaktır. Bu gibiler dünyada melun, ahirette ise cehennem köpekleridirler. Bu gibi zalimlere dünyada ve ahirette ebediyen lanet etmek her mümün ve müslüm kullara farzdır". Hz. İmam Muhammed Bakır Aleyhisselam´ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir,**

Allah-u Teala Adem´i yaratmadan 14 bin yıl önce kendi azemetinden 14 nur yarattı ve o bizim ruhlarımızdı.

O Hazret´e arz olundu ki: "Ey Resulullah´ın evladı; o 14 nurun isimlerini ve kim olduklarını söylermisiniz?"

Buyurdular: **"Muhammed, Ali, Fatıma, Hasan, Hüseyin ve onun 9 evladı ki 9´uncu kıyam edendi. Ant olsun Allah´a; Bizler Peygamber´in vasiyet ettiği halife ve vasileriyiz. Biz Allah´ın Hz. Muhammed Sellallah-u Aleyhisellam´a gönderdiği mesaniyiz (en sadık dostlarıyız), Biz nübüvvet ağacı ve rahmetin yeşerdiği mekan ve hikmet kanunlarıyız, ilmin ışıklarıyız, risaletin doğduğu yer, meleklerin**

gelip gittiği yeriz, Allah´ın sır madenleri ve onun kullarına emanetiyiz, yüce Allah´ın tertemiz haremleriyiz, Allah´ın kullarından soracağı ahit ve sözleriyiz.
Her kim Bizimle yaptığı ahde vefa eder, Bizim hak ve hürmetimizi korursa Allah´a ettiği ahde vefa etmiştir. Her kim Bizimle yaptığı ahdi ve sözü bozar ise; Allah ile yaptığı ahdi bozmuştur. Bizi tanıyan herkes marifet kazandı, Bizi tanımayan ise cahil kaldı. Allah´ın Hüsna isimleri Bizleriz ki; Allah-u Teala hiç bir kulunun yaptığı ibadeti Bizi tanımadığı sürece kabul etmez. Ant olsun Allah´a; Biz Allah´ın o isimleriyiz ki Adem Allah´tan öğrenerek onu isimlerle andığında tövbesi kabul oldu. Allah-u Teala Bizleri yarattı ve yaratılışımızı güzel karar kıldı. Bize bazı şekil ve şemaller verdi ve o şekilleri güzel kıldı.
Bizi kulları arasında gören gözü, konuşan dili, mahlukatına ulaşan mihriban ve rafetli eli, Bizleri yönelinmesi gereken yüzü, kendisine doğru hidayet edecek yol göstericiler, ilminin hazinedarları, vahyinin açıklayıcıları, dininin nişaneleri ve iman ehli için tutacak karar kıldı. Ağaçlar Bizim vasıtamızla meyve verir ve meyveler yetişir, nehirler Bizim vasıtamızla akar, yağmur bizim vasıtamızla yeryüzüne yönelir ve bitkiler yeşerir.
Bizim kulluğumuzla Allah´a ibadet olunur, eğer Biz olmasaydık Allah tanınmazdı. Ant olsun Allah´a; eğer Bizim önceki ahid ve sözümüz olmasaydı size öyle sözler derdim ki; öncekiler ve sonrakiler şaşkınlıkta kalırlardı".
(El-Muhtezer: s. 129 Bihar-ul Envar: c.25 s.4 El-Katra: c. 1 s.539-541

HAKİKATIN AŞİKARCISI HZ. CAFER BİN MUHEMMED İMAM ALEYHİSSELAM SADIK ALEYHİSSELAM´IN FAZİLET DENİZİNDEN BİR DAMLA;

Sefvan-ı Cemmel Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´dan rivayet eder ki;

İmam Sadık Aleyhisselam´ın huzuruna müşerref olup arz ettim: "Canım size feda olsun, sizin bütün taliblerinizin, Hz. Ehlibeyt muhibbi canların cennet ehli olduğunu buyurduğunu- zu duydum. Oysa ki; onların arasında günahkarlar, bir çok kötü amele bulaşmışlar, içki içenler ve dünyayla meşkul olup gününü gün edenler var".
Hazret buyurdular: **"Evet, onlar cennet ehlidirler, bu söylediklerinden hiç biri dünyada cismi veya ruhu belalara tutulmadan dünyadan gitmezler ve yahut kötü bir komşuya veya ahlakı kötü bir eşe denk gelirler veya zalimlerin iftiralarına ugrarlar. Hz. Elibeyt´in düşmanlarının saldırılarına, baskılarına maruz kalırlar. Eğer bu söylediklerime mübtela olmazlarsa Allah-u Teala onların can verişini zorlaştırır ve bütün bu musibet ve belaları onun günahlarının keffaresi olarak kabul eder ve böylelikle onlar dünyadan günahsız olarak giderler".**
Arz ettim: "Peki insanların onların boynunda olan kul haklarını kim eda edecek? Kim ödeyecek?".

Buyurdular: **"Allah-u Teala kıyamet günü mahlukatın hesabını Hz. Resulullah ile Hz. Emirülmü´minin´e bırakacaktır. Onun boynunda hakkı olan muhiplerin hesabını Biz üstlenecek ve bunu Bizim onlara olan hakkımız ve velayetimize ikrar yerine kabul edeceğiz. Ama onlarla Allah arasında olanlar için ise (ilahi vazifelere amel etmeyip helal veya harama gerektiği gibi önem vermeyip yerine getirmeyenler gibi) Allah´tan af ve bağışlanma isteyeceğiz, böylelikle muhiplerimiz ve dostlarımızdan hiç biri cehennem ehli olmayacaktır**".
(El-Ruzet-i Fiy Fezail: h. 185 Bihar-ul Envar: c.68s.114 El-katra: c. 1 s.547)

Müfezzel Hz. İmam Sadık Aleyhisselam'ın şöyle buyurduğunu nakleder;

Allah-u Teala birlik ve padişahlığında yegane ve benzersizdi. Sonra kendisini kullarına tanıttı ve emrini onlara bıraktı, cenneti onlar için revan kıldı.

İnsanlardan ve perilerden kalplerini pak ve temiz kılmak istediklerini Bizim velayetimizle aşina kıldı ve kalplerini tebah kılmak istediklerinide bizim velayet ve marifetimizden uzak kıldı.

Daha sonra buyurdular: **"Ey Müfezzel! Ant olsun Allah´a; Bizim velayetimiz olmadan Adem, Allah´ın kudret elleriyle yaranmaya layık olmadı, Hz. Musa bizim velayetimiz olmadan Rabb´iyle konuşmaya layık olmadı ve Hz. İsa ilahinin kudret tecellisi olamadı. Meğer Hz. Emirülmü´minin İmam-ı Ali Keremullah Aleyhisselam´ın velayetiyle kurtuluşa erişti. Konuyu senin için kısa ve öz olarak söyleyeyim ki hiç kimse Bizim velayetimiz olmadan ve Bize dost ve talip ve muhipliğini gerçekleştirmeden, bize iman etmeden Allah´ın rahmetine mazhar olamayacak".**

(El-ihtisas: s.244 Bihar-ul Envar: c.26s.294 El-Katra: c.1s.550)

Hz. İmam´dan şöyle rivayet edilmiştir;

Birisi Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ın huzuruna gelerek arz etti: "Size kurban olayım, biz evlatlarımızı sizin ve babalarınızın mübarek isimleriyle adlandırıyoruz, acaba bunun bize bir faydası varmıdır?"

Hazret buyurdular: **"Evet ant olsun Allah´a; acaba din muhabbet ve sevgiden başka bir şeymidir?"**

Allah-u Teala şöyle buyurmuştur: ´**De ki Allah´ı seviyorsanız bana uyunda, Allah´da sizi sevsin ve suçlarınızı yargılasın, Allah yargılayıcı ve rahimdir´.** (Ali Ümran/31)

(Tefsiri Eyyaşi: c.1 s. 167 Bihar-ul Envar: c.27 s.95 Tefsiri Burhan: c.l s.277)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam taliblerine, Hz. Ehlibeyt dostlarına şöyle buyurdular:

Yaşadığınız evler sizin için cennettir, defnedildiğiniz kabirler size cennettir, siz cennet için yaratıldınız ve cennete doğru gitmektesiniz.

(Fezail-uş: s.75 Bihar-ul Envar: c.8 s.360)

Aban rivayet etmektedir ki;

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´dan, Kur´an´ın şu ayeti hakkında sordum: "Derken taham- mül edemedi akabeye (yokuşa)" (Beled süresi/11)

Buyurdular: **"Ey Aban; acaba bu ayetle ilgili birisinden bir şeyler duydun mu?"**

Arz ettim: "Hayır"

Buyurdular: **"Akebe´den maksat Biziz".**

Daha sonra buyurdular: **"Ey Aban; bu konuyla ilgili sana bir şeyler söyleyeceğim ki senin için bütün dünyadan ve onun içindekilerden daha hayırlı ve daha değerli olsun".**

Arz ettim: "Buyurun"

İmam Aleyhisselam buyurdular: **"(Bir kul azad etme)"** (Beled süresi/13)

Senden ve senin dostlarından başka (Muhipler ve onlara muhabbeti olanlar) herkes ateşin zincirlerinde cehennemde azaplandırılacaklar. Ancak sizler ateşten azat edilmişlersiniz".

Arz ettim: "Bizi neden ötürü ateşten azat etmişlerdir?"

Buyurdular: **“Hz. Allah, Hz. Ali bin Ebu Talip ve Bizim velayetimize olan muhabbet ve bağlılığınızdan dolayı sizi ateş ve cehennemden azat etmişlerdir”.** (Te´vil-ul Ayat: c.2 s. 799 Tefsiri Burhan: c.4 s.465 Bihar-ul Envar: c.24 s.281 Tefsiri Fırat: s.558)

Rivayet edilmiştir ki;

Abbasi hükümdarı Mensur (laneti), Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ı Medine´den Bağdat´a çağırttığında, İmam Aleyhisselam yol üstünde dinlenmek için Dicle nehrinin yanında oturdular.

Bu sırada O Hazret´in Ehlibeyt muhibbi taliplerinden yaşlı biri gelerek arz etti: “Ey güzel İmam kendini bana tanıt”.

İmam Aleyhisselam buyurdular: **“Beni tanımak mı istiyorsun?”**

Adam: “Evet” diye arz etti. İmam Aleyhisselam yanında bulunan ashabına o şahısı Dicle nehrine atmalarını emretti. Onlarda itaat edip o kişiyi Dicle nehrinin ortasına attılar. Durumu böyle gören o yaşlı adam isteği karşılığında kendisine yapılanlara şaşırarak feryat edip, suyun içinde çırpınarak, zorda olsa yüzerek kendisini Dicle´den dışarı çıkardı.

İmam Aleyhisselam´ın neden kendisine böyle bir şey yaptığına bir anlam veremiyor ve şaşkınlığını gizleyemiyordu.

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam, tekrar onu Dicle´ye atmaları için emir verdi, etraftakiler yine onu tutup nehrin ortasına attılar. Bu sefer onun gazap ateşi tutuşmuş ve birbiri ardına şaşkınlığını gösteren sözler söylüyordu. Bu kezde zahmetle kendisini dışarı atıp O Hazret´in yanına gelerek onu yadırgamaya ve böyle bir amelin kendisinden uzak olduğunu söylemeye başladı.

İmam Aleyhisselam, üçüncü kez onu Dicle´ye atmaları için emir verdi.

O yaşlı adam yine kendisini suyun ortasında buldu ancak bu kez yüzmeye gücü kalmadığından, dalgalar onu nehrin tam ortasına doğru götürdü, bu haldeyken artık ümidini kesip ölümünün kesin olduğunu düşündü.

Hz. Sadık Aleyhisselam onun bu güçsüzlük ve perişanlığını görünce mübarek ve kerimane ellerini uzatarak Dicle´nin ortasında olan o şahısı çıkardı. Sudan dışarı çıkan o şahıs İmam Aleyhisselam´ın ayaklarına atarak O Hazret´i artık çok iyi tanıdığını izhar etmeye başladı.

Etraftakiler ondan İmam Aleyhisselam´ı nasıl tanıdığını sorunca; dedi ki: “Yüzmekte iken aciz kaldığım ve yaşamdan ümidimi kesip helak olacağıma yakın ettiğin vakit, her şeyden ve herkesten ümit kesip Allah´ı çağırdığımda, nehirin dibine varmama ve boğulmama çok az kalmıştı ki; perdeler gözümün önünden kalktı, İmam Sadık Aleyhisselam´ı gördüm ki doğuyla batı arasını doldurmuştu ve ben ondan başka hiç bir şeyi görmüyordum, o beni kurtardı”. (El-katra:c.l s.556)

İbrahim Bin Se´d, Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´dan şöyle rivayet eder;

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´a arz ettim: “Acaba sen güneşi elinle tutarak onu durdurabilir misin?”

Buyurdular: **“Eğer istersem onu senden saklayabilirim”.**

Arz ettim: “Böyle yapın”

Nasıl ki; Hz. Ali Düldül´ün yelesinden tutup çektiği gibi, o sıra İmam´ın güneşi öyle çektiğini gördüm, sonra güneş karanlığa büründü ve örtündü. Bu mucize bütün dünya ehlinin gözleri önünde oldu ve daha sonra İmam Aleyhisselam güneşi bıraktı ve o eski haline geri döndü. Bütün dünyada insanların bu gün güneşin tutuldugunu söylediklerini duydum, halbu ki güneşin tutulması güzel İmam´ın o günkü mucizesi idi.

(Nevadir-ul Mucizat: s. 137 Delail-ul İmam et: s.248 Medinet-ul Meaciz: c.5 s.214)

Kubeyset Bin Vail şöyle nakleder;

Ben Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ın mübarek huzurundaydım ki aniden İmam Aleyhisselam yukarı doğru yükselerek kayboldu.

Kısa bir müddet sonra elinde bir sepet taze hurmayla geri döndü ve buyurdular: **"Benim sağ ayağım Cebrail´in sol ayağının, Mikail´in omzundaydı ki; Hz. Muhammed (s.a.v.), Hz. Ali a.s., Hz. Fatıma a.s., Hz. Hasan a.s., Hz. Hüseyin a.s., Hz. Ali Bin Hüseyin a.s. ve Babam İmam Muhammed Bakır a.s.´ı mülakat ettim ve onlar bu hurma dolu sepeti benim ve Hz. Ehlibeyt muhibbi alevi canlarım için hediye ettiler".**

(Nevadir-ul Mucizat: s. 139 Delail-ul İmam et: s.250 Medinet-ul Meaciz: c.5 s 216)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ın talibleri ve muhip alevi canlara şöyle buyurmuştu;

Ant olsun Allah´a yalnızca sizin amelleriniz kabul edilir.

Ant olsun Allah´a ki; sadece sizler Allah´ın rahmeti altındasınız, sizinle mutluluk ve ebedi saadet arasında canınızın boğazınıza varışı kadar bir fasıla vardır (Yani, sizinle cennet arasındaki tek fasıla ölümdür).

Daha sonra buyurdular: **"Böyle olduğunuz ve ölüm haline düştüğünüz vakit, Allah´ın Resul´lü ve Hz. Emirülmü´minin, ölüm meleğiyle birlikte sizin yanınızda hazır olurlar. Bu sıra Hz. Ali Aleyhisselam, Hz. Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´a der ki: "Ey Allah´ın Resul´lü; bu şahıs Biz Ehlibeyt´i severdi, Sizde onu sevin".**

Hz. Resulullah Cebrail´e buyururlar: **"Ey Cebrail; bu şahıs Allah´ı, Resul´lünü ve O´nun Ehlibeyt´ini seviyor sende onu sev".**

Cebrail ölüm meleği Azrail´e der: **"Bu şahıs Allah´ı, Resul´lünü ve O´nun Ehlibeyt´ini seviyor sende onu sev ve onu incitme".**

Sonra ölüm meleği Azrail yaklaşarak o kişinin ruhunu rahatça ve kolaylıkla bedeninden ayırır. O sırada cennetten onun için kefen ve moşk kokulu hunut gelir, o şahısı cennetten gelen kefenle kefenlerler ve hunuttan bedenine sürerler ve sarı renkli uzun bir cennet elbisesi giydirirler.

Onu kabire koyduklarında; Allah´u Teala cennet kapılarından bir kapı ona açar ki; cennetin büyüleyici kokusu ve nesimi ona varır. Sonra kabri ön, sağ ve sol taraftan bir ay sürelik yolca genişletirler.

Sonra ona denilir ki: **"Yatağındaki bir gelin gibi uyu, sana rahatlık, sakinlik ve nimetler ile dolu cenneti müjdeliyoruz, bilki Rabb´in sana kızgın değildir".**

Daha sonra o şahıs, Hz. Resulullah Sellallah-u Aleyhissellam´ın ailesini yani Hz. Ehlibeyt´i arşı alada ziyaret eder, onlarla aynı sofraya oturur, onların içtiği sudan içer ve onlarla sohbet eder.

Bizim kaimimiz Aleyhisselam kıyam edinceye dek bu haldedirler. Kıyam vakti onlar Rabb´lerinin emriyle yeniden dirilerek ´**Lebeyk**´ sözleriyle o Hazret´e doğru yönelirler.

O zamanda batıl ehli şek ve teraddüte düşecek, inat ve bağnazlıkları nedeniyle imamların hak ve hürmetini saklayanlar helak ve nabud (rezil) olacaklar. Aceleci şahıslar yollarını saptırıcak ferec (sadakatla) ve Hz. Ehlibeyt´i kendisine dost ve yakın bilenler ise kurtuluş ehlidirler.

Bu nedenle Hz. Resulullah Sallalah-u Aleyhissellam, Hz. Ali Aleyhisselam´a buyurmuşlar- dır: **"Sen benim kardeşimsin. Bizim buluşmak için vaad ettiğimiz yer Vadiy-us Selamdır. Oraya gel Ben ümmetlerime, Sende taliplerine yardım edelim".** (El-Kafi: c.3 s.131 Et-Zohd- s.219 Bihar-ul Envar: c.6s.197)

Rivayet edilmiştir ki;

İmam Sadık Aleyhisselam´dan insanların mı yoksa meleklerin mi sayısının daha fazla olduğu sorulunca, Hazret şöyle buyurdular: "Canımın kudret ellerinde olduğu Hz. Allah´a ant olsun ki; gökyüzündeki meleklerin sayısı, yeryüzündeki toprakların zerresinden bile daha fazladır.

Gökyüzünde meleğin olmadığı ve Allah´ın zikriyle meşkul olmayan bir adım bile bulunmaz, ve yeryüzünde her bir toprak parçasına, her bir ağaca bir melek görevlidir. Onlar hergün yaptıkları amelleri alim ve haberdar olan Allah-u Teala´ya ulaştırmaktadırlar. Hiç bir melek yoktur ki; her gün Bizim vasıtamızla Allah´a yakınlık göstermemiş, Bizim dostlarımıza ondan af dilememiş, düşmanlarımıza nefret ve lanet etmeyip onlara azap gönderilmesini istememiş olsun".

(Tefsiri Kummi: s.583 Bihar-ul Envar: c.24 s.210 Tefsiri Burhan: c.4 s.92)

Abdullah bin Ebu Ye´fur şöyle rivayet eder;

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´a arz ettim ki: "Ben insanlarla muaşerette bulunmakta ve çok şaşırmaktayım. Zira bazıları sizin muhabbetinize sahip olmamakla beraber filan ve filanı sevmektedirler; ancak emanetdar ve doğru sözlüdürler, ettikleri ahid ve sözlerede sadıktırlar. Ancak size karşı muhabbet ve sevgisi olan bazı kimseleride görüyorum ki; ne emanetdar ne doğru sözlü ne de verdikleri ahitlere sadıktırlar".

İbni Ebu Ye´fur der ki: "Hz. İmam Sadık Aleyhisselam oturmuş olmasına rağmen kızgın bir şekilde benim karşıma geçip buyurdular: **´Allah tarafından olmayan sitemkar kimselerin velayetine inananların dini yoktur ve Allah tarafından olan adil imama inanan kimseye ise bir melamet ve yadırgama yoktur´".**

Arz ettim: "O grubun dini yok ve bu grubun yadırganması mı?"

Buyurdular: **"Evet, onlar dinsizdirler ve velayete inanan bu grubu yadırgamak yakışık almaz. Acaba Allah´ın şu buyruğunu işitmedin mi? ´Allah müminlerin velisidir, onları zulumetten nura iletir. Kafirlerin velileri tağuttur, onları nurdan zulumete götürür. Onlar ateş ehlidir, onlardır orada ebedi kalanlar´.**

(Bakara suresi /257)

Yani onları günahın karanlıklarından, tövbenin aydınlık ve nuruna çıkarır ve bu onların adil imamın velayetine olan inançlarından ötürüdür".

Allah-u Teala daha sonra söyle buyurmuştur: "**Vellezine keferu evliyauh umuttağut yuğricunehum minnen Nur ilazzulumat**". (Bakara/257)

Arz ettim: "Allah´ın buyruğundaki kafir olan kimselerden maksat kafirler değil midir?"

Hazret buyurdular: **"Küfür halinde kafirin hangi nuru vardır ki, Allah-u Teala onları o nurdan çıkarıp karanlık ve zulmete çeksin? Belki Allah´ın maksadı islamiye nuruna şamil (ikrarsız) olanlardır ki, onlar hakkı takip etmediklerinden ve Allah tarafından olmamasına rağmen zalim ve gaspçı kimseleri kendilerine önder ve lider seçip onun velayetini kabullendiler.**

Bu hak olmayan velayetle islam nurundan kafirlik karanlıklarına girdiler ve onlar kafirlerle aynı azabı tatmakta birlik oldular.

Allah-u Teala bunu ayetinin sonunda da buyurmuştur: ´Onlar ateş ve cehennem ehlidirler ki, sonsuza kadar orada kalıcıdırlar. Çünkü onlar Hz. Ehlibeyt´in hakkını gasp edenlerin peşine düştü kafir oldular´".

(El-Kâfı: c.l s.375 Tefsiri Eyyaşi: c.l s. 138 Bihar-ul Envar: c.l3 s.323 Gaybeti Numani: s. 132 Tefsiri Burhan: c.l s.243 Te'vilul Ayat: c.l s.96 Nuru-us Sakaleyn: c. 1 s.23)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam buyururlar;

Şiddetli bir rüzgar ağacın yaprağını nasıl dökerse, gerçekten de Bizim sevgi ve muhabbetimiz insanların günahını öyle döker.
(Sevab-ul A´mal. s. 187 Bihar-ul Envar: c.27 s.77)

Ebu Gunagib Seduhiy şöyle rivayet eder;

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ı gördüm, ona bir soru soruldu ve Hazret kızmaya başladı, öyle ki kızgınlığı bütün mescidi nebiyi doldurdu ve gökyüzünün yukarılarına doğru yükseldi. O Hazret´in kızgınlığı sonucu siyah bir rüzgar esmeye başladı, neredeyse Medine şehrini kökünden kazıyacaktı. O Hazret´in kızgınlığı yatışınca rüzgarda durdu.
Daha sonra buyurdular: **"Eğer istersem yeryüzünü ehlini ters çeviririm, ancak İlahinin rahmeti her şeyi sarmıştır"** dedi.
(Nevadir-ul Mucizat: s. 138 Delail-ul İmam et: s.249 Medinet-ul Meaciz: c.5 s.215)

Davut bin Raggi rivayet eder ki;

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ın mübarek huzuruna müşerref oldum bana buyurdular: **"Yüzünün rengini değişmiş gördüm ne oldu?"**
Arz ettim: "Çok fazla borcum var ve bu benim diğerlerinin yanında rüsvay olmama sebep oluyor. Ben deniz yoluyla filan kardeşimin yanına gitmeye karar aldım".
Buyurdular: **"Eğer gitmek istiyorsan git".**
Arz ettim: "Denizin tufanı ve korkusu beni bu yolculuğa çıkmaktan alıkoyuyor".
Buyurdular: **"Seni karada koruyan Allah, denizde de korur. Ey Davut; eğer benim ismim ve ruhum olmasaydı nehirler akmaz, meyveler yetişmez ve ağaçlar yeşermezdi".**
Davut diyor: Ben deniz yolculuğuma başladım ve 120 gün sonra denizin sahiline vardım. Cuma günü öğleden önce denizden karaya çıktım ve hava bulutluydu. Gökyüzünden yere doğru çekilmiş parlak bir nur gördüm, aniden aheste bir ses duydum ki bana diyordu: **"Ey Davut; borçlarını ödeyeceğin ve rahatlığa kavuşacağın gün geldi, başını yukarı kaldır ve artık üzülme zira emniyete vardın".**
Diyor: Başımı kaldırdığımda kulağıma bir nida yetişti: **"Bu kırmızı renkli tepenin arkasına git"** oraya gittiğimde altından sayfalar gördüm ki; onların bir tarafı saf, diğer tarafına ise şöyle yazıyordu; **´Bu bizim sana eta ve bağışımızdır, öyleyse çekinmeden onu al, ister bağışlar, istersen de kendine alabilirsin´.**
Davut diyor; onları kendime alıp Medine´ye varıncaya kadar bundan kimseye söz etmemeye karar verdim.
Medine´ye varıp Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ın huzuruna müşerref olduğumda buyurdular: **"Ey Davut; bizim sana olan bağışımız senin için parlayan o nurdu, ancak aldığın o altınlarda senin olsun, bu yüce Rabb´inin sana olan eta ve bağışıdır öyle ise ona şükret".**
Davut diyor: İmam Aleyhisselam´ın hadimi Muteb´den olayı sorduğumda dedi: **"Tam senin bu olayları yaşadığın anda, İmam Aleyhisselam Gaysem´e, Himran, Abdul Ala´nın da hazır bulunduğu bir grup ashabıyla oturmuş sohbet ediyordu. İmam Aleyhisselam yüzünü onlara çevirip; senin söylediğin şeyleri onlara anlattı ve vakti geldiğinde kalkıp onlarla Mescidi Nebiye Cem evine ibadete gitti".**
Davut diyor; ´Ben Muteb´in söylediği kimselerden meseleyi sorduğumda onlarda aynen anlattılar´.
(El-Menakib: c.4 s.235 Bİhar-ul Envar: c.47s.179 El-Kafi: c.l s.473 El-Vafi:c.3s.79O)

Davut bin Kesir Şöyle rivayet eder;

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´a arz ettim: "Acaba Allah´ın kitabındaki ibadet, zekat ve hacdan maksat sizler misiniz?".

Buyurdular: **"Ey Davut; Allah´ın kitabındaki ibadet, zekat, hac, Mekke, Kabe ve kıble Bizleriz. Allah´ın yüzü Bizleriz ki buyurmuştur; ´Her nereye yönelseniz ora Allah´ın yüzüdür´.** (Bakara/115).

Allah´ın nişane ve delilleri Bizleriz. Allah´ın kitabında söz edilen bütün pislikler, kötülükler, zina, kumar, sitem, ilahiden başka tapınılan her şey, kumar okları, cahiliye döneminde ibadet edilen bütün putlar, leş, kan ve domuz etinden maksat ise Bizim düşmanlarımızdır".

Ey Davut; Allah-u Teala Bizleri yarattı ve yaratılışımızı güzel karar kıldı. Bizleri diğerlerine üstün kıldı. Bizleri göklerdeki ve yerlerdeki hazinelerine emin ve koruyucu kıldı ve Bizlere muhalifler, düşmanlarda karar kıldı.

Kendi kitabında Bizim isimlerimizi andı ve onları yanındaki en güzel ve sevgili kinayelerle getirdi.

Bizim muhalif ve düşmanlarımızı da kitabında zikretti, onları ise kendisi ve mahlükatı yanında kötü ve beğenilmeyen isimlerle lanetlenmiş olarak getirdi".

(Te vıl-ul Ayat: c. 1 s. 19 Bikar-ul Envar: c.24 s.303 Tefsin Burhan: c. 1 s. 22)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam buyurmuşlardır;

Sizlerden her kim her vakit: **"Lailahe illallah, Muhammedin resulullah"** derse şöyle demeside vacip ve gereklidir: **"Emirülmü´minin Müminine veliyullah".**

(El-Ihticac: c. I s.230 Bihar-ul Envar: c.27 s.I)

MAHLUKATIN İMAM ALEYHİSSELAMI HAZRETİ MUSA BİN CAFER İMAM ALEYHİSSELAM KAZIM Aleyhisselam´ın FAZİLET DENİZİNDEN BİR DAMLA:

Yakub Serrac nakleder ki;

Mevlam Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ın huzuruna varmıştım ve O Hazret beşikte olan evladı Musa´nın başı üstünde durup uzun süre onunla sohbet etti. Ben onların bu gizli sohbeti bitinceye kadar bekledim, onların sohbeti bitince gitmek için ayağa kalktım, o sıra Hz. İmam Sadık Aleyhisselam bana buyurdular: **"Mevla´nın yanına giderek ona selam ver".**

Ben onun beşiğine yaklaşıp selam arz ettim. O fesih (güzel bir seda) ve apaçık bir şekilde selamımın cevabını verip buyurdular: **"Git kızına bıraktığın ismi değiştir, zira o isim Allah´ın gazap ettiği isimlerdendir".** O sıralarda benim bir kızım dünyaya gelmişti ve ben onu Kümeyra diye adlandırmıştım.

İmam Sadık Aleyhisselam buyurdular: **"Onun emrine itaat et ki; Hakk yoldan sapmayasın".** Ben hemen gelerek kızımın ismini değiştirdim. (El-Kâfı: c. 1 s.310 Menakibi İbni Şehri Aşup: c.4s.287 Bihar-ul Envar: c. 48 s. 73 Keşf-ul Gumme; c 2 s. 221)

Ali Bin Yaktin söyle rivayet eder;

Harun Reşit (laneti) birisini çağırarak ondan, Hz. Musa Bin Cafer İmam Kazım a.s.´ın emrini batıl etmesini ve onu toplumda susturarak utandırmasını istedi.

Daha sonra bir meclis teşkil edip sihirbazın birini orada hazır ettiler, sofrayı açtıklarında o sihirbaz sofradaki ekmeğe hile etti, öyle ki; O Hazret´in hizmetçisi elini ekmeğe uzattığında ekmek havaya kalkıyordu. Harun bu sahne karşısında neşelenip gülüyordu.

Bu sahneyi müşahede eden Hz. İmam Kazım Aleyhisselam başını kaldırarak perdenin üzerinde resmi olan arslana işaret ederek buyurdular: **"Ey Allah´ın arslanı! Allah´ın bu düşmanını yakala".**
İmam Aleyhisselam´ın bu fermanı üzerine, o resimdeki arslan çok güçlü bir şekilde zahir olup o sihirbazı parçaladı. Harun ve hizmetçileri korkudan bayılıp yere düştüler ve akılları başlarından gitti.
Bir müddetten sonra kendilerine geldiklerinde Harun, Hz. Musa Bin Cafer Aleyhisselam´a arz etti: "Benim sana olan hakkım hürmetine aslanın parçalayıp yuttuğu o şahısı geri döndür".
Hazret buyurdular: "**Eğer sihirbazların, yılan şeklindeki iplerini yutan Hz. Musa´nın asasını (bastonu) yuttuklarını geri verdiyse, bu resimde yuttuğu şahısı geri verecektir".** (Menakibi ibni Şehri Aşup; c. 4 s.299 Bihar-ul Envar; c 48 s -4) Uyunu Ağbar-ıır Rızâ; c. 1 s. 78 Emaliy-i Seduk: s.212)

Halid Semman rivayet etmektedir ki;

Bir gün Harun, Talekanlı Ali bin Salih adlı şahısı çağırttırıp ona dedi: **"Sen bulutun seni Çin´den götürüp Talekan´a getirdiğini mi söyledin?"**
Ali bin Salih: "Evet" dedi.
Harun kıssayı bana anlat dedi.
Ali bin Salih: "Benim bindiğim gemi denizin derinliklerinde battı, ben bir tahta parçasının üzerinde üç gün kaldım ve denizin dalgaları beni bir sağa bir sola vuruyordu. Sonunda dalgalar o tahtayı sahile sürükledi. Orada akar nehirler ve yemyeşil ağaçlar olduğunu müşahede ettim. Bir ağacın gölgesinde uyudum, aniden korkunç bir ses duyarak dehşetle uykudan uyandım. Ata benzer ama oldukları gibi tarif edemediğim iki hayvanın birbirleriyle savaştıklarını gördüm. Onlar beni gördüklerinde kendilerini denize attılar. Bu sırada cüssesi çok büyük olan bir kuş gördüm, dağın arasındaki bir mağaranın önüne kondu, onu izlemek için kalkıp kendimi ağaçların arasında gizleyerek ona doğru yaklaştım ama o beni görür görmez uçtu.
Onu takip ettim ve mağaraya doğru yaklaştım aniden mağaranın içinden tesbih, tekbir ve Kur´an okuma sesleri geldiğini duydum. Mağaranın kapısına vardığımda içeriden bir ses; ´Ey Ali Bin Salih! Allah sana rahmet etsin içeri gel´ dedi.
Ben içeri girip selam verdim, orada yüce, endamı geniş, cüssesi büyük ve güzel siyah gözleri olan birini gördüm, o selamıma cevap verip buyurdular: **"Ey Ali bin Salih; sen saklanılmış değerli mücevherler madenindensin. Açlıkla, susuzlukla ve korkuyla imtihan edildin ve bu gün Allah sana rahmet ederek seni bütün o belalardan kurtardı. Gerçektende ben, ne zaman gemiye bindiğini, onun ne zaman battığını ve dalgaların seni o tarafa bu tarafa sürüklediğini, o anda kendini denize atmak istediğini ve ölümü seni saran korkuya tercih ettiğini, kurtulduğunda o iki güzel hayvanı gördüğünü, sonra gördüğün o kuşun peşine düştüğünü ve onun seni gördüğünde uçtuğunu çok iyi biliyorum. Şimdi gel ve burada otur, Allah sana rahmet eylesin´.**
Bütün bunları o şahıstan duyunca şöyle arz ettim; Seni Allah´a ant veriyorum, bütün bunları size kim haber verdi?"
Buyurdular: **"Gizliyi ve aşikar olanı gören, seni ayağa kalktığında ve secde edenler arasındaki hareketini gören kimse haber verdi".**
Daha sonra buyurdular: **"Sen açsın"** ve anlamadığım bir takım kelimeler söyledikten hemen sonra üzerine parça çekilmiş bir yemek sofrası hazır oldu, onun üzerindeki parçayı kaldırıp buyurdular: **"Gel Allah´ın sana rızk olarak verdiğinden ye".**

Öyle bir yemek yedim ki; o ana kadar onun gibi lezzetlisini görmemiştim. Sonra bana su içirdi ki; ondan daha tatlı bir su içmemiştim. Daha sonra kalktım secdeye vardım, ayakları- na kapandım.
Bana buyurdular: **"Ey Ali; kendi memleketine, evine gitmek ister misin?"**
Arz ettim : "Beni kim götürecek?"
Buyurdular: **"Biz dostlarımız hatırına bu işi yaparız".**
Sonra bir dua okudu ve ellerini yukarı kaldırıp buyurdular: **"Acele, acele".**
Aniden gruplar halindeki bulutlar mağaranın kapısına gölge ettiler, yaklaşan her bulut arz ediyordu: "Ey Allah´ın velisi ve hücceti! Selam olsun sana".
O Hazret cevaplarını veriyor ve onlardan nereye gittiklerini, rahmet mi yoksa azap bulutu mu olduklarını soruyordu ve onlar cevap verip oradan ayrılıyorlardı. Derken güzel ve ışıklı bir bulut geldi ve diğerleri gibi Allah´ın hüccetine selam verdi.
Hazret ondan sordular: **"Hangi toprak parçasına doğru gidiyorsun?"**
Arz etti: "Talekan".
Buyurdular: **"Rahmet mi yoksa azap bulutumusun?"**
Arz etti: "Rahmet bulutuyum".
Buyurdular: **"Bunu sana emanet ediyorum, onu al ve kendinle götür".**
Arz etti: "işittim ve itaat ederim".
Buyurdular: **"Toprağın üzerine yayıl"** hemen bulut yere indi. İmam Aleyhisselam benim kollarımdan tutarak buluta bindirdi.
Bu sırada arz ettim: "Seni Allah´a, onun Resul´lüne, Hz. Ali ve onun evlatları olan imamlara ant veriyorum ki; kendini bana tanıt ve kim olduğunu söyle. Gerçektende sana çok büyük ve üstün bir makam verilmiştir".
Buyurdular: **"Vay olsun sana ey Ali Bin Salih! Allah-u Teala bir an bile olsa yeryüzünü hüccetsiz bırakmaz, onun hücceti ya aşikar ve bilinen yahut gizli ve penhandır. Ben Allah´ın aşikar ve penhan hüccetiyim. Ben belli olan o güne kadar Allah´ın hüccetiyim. Ben Resulullah tarafından konuşan ve onun mesajlarını iletenim, Ben bu zaman da Musa Bin Cafer´im".**
Ben onun ve babalarının İmametini yad ettim.
O Hazret buluta kalkması için emir verdi, bulut uçmaya başladı, ant olsun Allah´a kendim de hiç bir korku veya elem hissetmedim. O bulut beni göz açıp kapatıncaya kadar ailemin yaşadığı yere getirerek salim bir şekilde yere bıraktı.
Bunu duyan Harun Reşit, Hz. Musa Bin Cafer İmam Kazım Aleyhisselam´ın bu faziletini kimsenin duymaması için onu öldürmelerini emretti.
(Menakibi İbni Şehri Aşup: c.4 s. 301 Bihar-ul Envar: c.48 s. 39 Medinet-ul Meaciz: c.6 s.427)

Ahmed Tebban şöyle rivayet etmektedir;

Kendi yatağımda uyumuştum, aniden birisinin ayağıyla bana vurup şöyle dediğini duydum: **"Filani, bu şekilde yatmak muhiplerin ve Ali Muhammed´i takip edenlerin yatış tarzı değildir. Hz. Ehlibeyt ve dostlarına yakışmaz"** dedi.
Korkulu bir şekilde uykudan uyandım, o beni kucakladı baktığımda Hz. Musa bin Cafer Aleyhisselam olduğunu gördüm ve bana buyurdular: **"Ey Ahmet, ibadet için abdest al".**
Abdest alınca ellerimden tutarak evin kapısından dışarı çıkardı, kapı kapalı olmasına rağmen beni nasıl çıkardığını anlayamadım! Kapının dışında bir devenin hazır olduğunu gördüm, Hazret onun ipini açıp kendi bindiler, beni de kendi terkine bindirdi, bir müddet gittikten sonra beni bir mekanda indirdi ve buyurdular: **"Burada 73 kez secde kıl".**

Sonra buyurdular: **“Ey Ahmet, nerde olduğunu biliyor musun?”**
Arz ettim: “Allah Resul´lü ve Resul´lün evladı daha iyi bilir”.
Buyurdular: **“Bu ceddim Hüseyin bin Ali Aleyhisselam´ın kabridir, yani burası Kerbela´dır”.**
Sonra deveye bindi ve benide bindirdi, kısa bir yol gittikten sonra Küfe şehrine vardık. Ben köpeklerin ve muhafızların durduklarını ama güya hiç birşey görmediklerini hissettim.
Hazret beni bir türbeye sokarak buyurdular: **“Burada 12 kez secde kıl”.**
Sonra bana: **“Buranın neresi olduğunu biliyor musun?”** diye sordu.
Ben: “Hayır” diye arz ettim.
Buyurdular: **“Burası Küfe, Hz. Şah-ı Merdan İmam Ali´nin türbesinin olduğu yer Necef´tir”.**
Sonra yine deveye bindik ve kısa bir mesafeden sonra beni indirdi ve buyurdular: **“Burada da 24 kez secde kıl”.**
Sonra: **“Ey Ahmet, burasının neresi olduğunu biliyor musun?”**
Arz ettim: “Allah Resul´ü ve onun evladı daha iyi bilir”.
Buyurdular: **“Burası Ceddim Hz. Ali bin Ebu Talip Aleyhisselam´ın derğahıdır”.**
Tekrar deveye binip kısa bir yol gittikten sonra beni indirip: **“neredesin?”** diye sordular.
Arz ettim: “Allah Resul´lü ve onun evladı daha iyi bilir”.
Buyurdular: **“Bu Hz. İbrahim Halil´in doğduğu evdir”.**
Yine deveye bindik ve az bir yoldan sonra beni indirip Medine´ye girdik, ben daha önce mescidi nebi Cem evini görmüştüm.
Hazret buyurdular: **“Ey Ahmet, nerede olduğunu biliyormusun?”**
Arz ettim: “Alla, Resul´lü ve onun evladı daha iyi bilir”.
Buyurdular: **“Burası Medine, Hz. Resulullah´ın türbesidir. Buranın yanındaki gördüğün mezarlarda Cennetül Baki mezarlığıdır”.**
Tekrar beni kısa bir yol götürdükten sonra Mescidi Nebi Cem evi ve Hz. Resulullah´ın mübarek kabri yanına getirdi, orada da 24 kez secde kıldık ve benden oranın neresi oldu- ğunu sordu.
Arz ettim: “Allah Resul´lü ve onun evladı daha iyi bilir”.
Buyurdular: **“Bu Ceddim Hz. Resulullah´ın mescidi O´nun şerif mezarıdır”.**
Sonra yine kısa bir yol gittikten sonra, beni Ebu Hubeyr kuyusundan geçirdi.
Buyurdular: **“Ey Ahmet, imamın nişanelerinden sana göstermemi istermisin?”.**
Arz ettim: “Evet” dedim.
Buyurdular: **“Ey gece, yüz çevir”**, hemen gece bizden yüz çevirdi ve kayboldu.
Sonra buyurdular: **“Ey gündüz, bize yüzünü göster”**, derken gün oldukça aydınlık ve nurlu güneşiyle zahir oldu ve biz öğlen ibadetimizi yaptık.
Sonra buyurdular: **“Ey gündüz, bizden yüz çevir ve ey gece, bize yönel”**, hemen gece kendi çehresini zahir etti.
Akşam olduktan sonra bana buyurdular: **“İyice gördün mü?”** dedi.
Arz ettim: “Evet, Ey Allah´ın Resul´ünün evladı! Bu kadarı benim için yeterlidir”.
Tekrar O Hazret beni kısa bir süreden sonra dünyayı kuşatan dağın yanına getirdi ve dünya O´nun yanında küçücük bir kab gibi görünüyordu.
Buyurdular: **“Ey Ahmet, nerede olduğunu biliyormusun?”**
Arz ettim: “Allah Resul´ü ve onun evladı daha iyi bilir”.
Buyurdular: **“Bu dünyayı saran dağdır”.**
Ben orada beyaz elbiseler giymiş olan bir grup gördüm.

Hazret buyurdular: **“Bunlar Hz. Musa´nın kavmidirler”.**
İmam Aleyhisselam onlara selam verdi, onlar cevabını verdikten sonra ben Hazret´e artık yorulduğumu arz ettim.
İmam Aleyhisselam buyurdular: **“Yatağının üzerinde uzanmak mı istiyorsun?”**
Arz ettim: “Evet”.
Hazret hemen bir adım atıp bana: **“Uyu”** diye buyurdular.
Aniden kendimi evimde uyur halde buldum ve bir müddet sonra sabah kalkıp Allah´a şük- ran secdesine kapandım.
(Nevadir-ul Mucizat: s. 160 Delail-ul İmam et: s.343 Medinet-ul Meaciz: c.6 s.276)

Hz. İmam Musa Bin Cafer Aleyhisselam buyurmuşlardır;

Allah-u Teala, dost ve muhiplerimizin yaptığı günahlardan dolayı onlara gazap etti ve beni şu iki şey arasında muheyyer kıldı; ya onların kendisi yaptıkları kötü amellerin cezasını çekeceklerdi, yahut ben onlara yapmış olduklarına tahammül edecektim. Ant olsun Allah´a ben kendi canımı onlar için öne çıkardım, dost ve muhiplerimizi korudum. (El-kafi: c.I s.260 Medinet-ul Meaciz; c.6 s.379)

RAUF VE MİHRİBAN İMAM ALEYHİSSELAM HAZRETİ ALİ BİN MUSA ER-RIZA ALEYHiSSELAM´IN FAZİLET DENİZİNDEN BİR DAMLA

Hz. İmam Cevat Aleyhisselam buyururlar;

Hz. Rıza Aleyhisselam´ın ashabından biri hastalandı, O Hazret onu ziyaretine gitti.
Buyurdular: **“Hangi haldesin, nasılsın?”**
Arz etti: “Sizden sonra ölümü mülakat ettim (maksadı hastalığının çok şiddetli olduğunu bildirmekti)”.
Hazret buyurdular: **“Ölümü nasıl mülakat ettin?”**
Arz etti: “Zor ve dertli”.
Buyurdular: **“Sen ölümü değilde onun nişanelerinden bazılarını terk ettin. İnsanların ölüme olan nisbetleri iki çeşittir; bazıları ölümle kurtulup rahata ererler ve bazıları da vardır ki, onların ölümüyle diğerleri rahata kavuşur. Öyleyse Rabb´ine ve bizim velayetimize olan inancını tazele ki birinci kısım şahıslardan olup rahata kavuşasın”.**
O şahıs İmam Aleyhisselam´ın emrine itaat edip arz etti: “Ey Allah Resul´ünün evladı; bunlar Rabb´imin melekleridirler ki; selam, ihtiram ve hediyelerle yanıma geldiler. Size selam ediyorlar ve ayakta durmaktadırlar, onlara oturmaları için izin buyurun”.
İmam Rıza Aleyhisselam buyurdular: **“Ey Rabb´imin melekleri; Oturun”.**
Sonra o hasta sahısa buyurdular: **“Bu meleklerden sor, acaba onlara benim huzurumda ayakta durmaları mı emredildi?”**
Hasta dedi: “Onlardan sordum cevabında dediler; ´Eğer Allah´ın yarattığı bütün melekler gelse sizin huzurunuzda ayak üstü duracaklar ve siz izin vermediğiniz sürece oturamaya- caklardır ve Allah onlara bu şekilde emretmiştir´”.
Sonra o şahıs gözlerini kapadı ve arz etti: “Selam olsun sana ey Resulullah´ın evladı; bu sizsiniz Hz. Resulullah ve diğer imamlarla benim yanı başımdasınız” dedi ve selavat vererek dünyadan gitti. (De´avatı Ravendi: s.248 Bihar-ul Envar: c.6 s. 194)

Şöyle rivayet edilmiştir;

Münafıklardan biri, Hz. İmam Rıza Aleyhisselam´a arz etti: “Sizin dost ve muhiplerinizin bazıları açık açık yolların ortasında içki içmektedirler”.

Hazret buyurdular: **“Hamd ve övgü Allah´a olsun ki; bizim dost ve muhiplerimizi hidayet yolunda karar kıldı ve onları yollarını sapıtmışlardan etmedi”.**
Diğer bir münafık O Hazret´e itiraz ederek arz etti: “Sizin dost ve muhipleriniz nebiz (Hurmadan yapılan bir içki türü) içiyorlar”.
İmam buyurdular: **“Hz. Resulullah´ın ashabı da nebiz içiyorlardı”.**
Münafık arz etti: “Ben helal olan nebizi demiyorum, sarhoş eden nebizi diyorum”.
İmam bu sözü duyunca mübarek çehreleri terledi, sonra buyurdular: **“Allah´ı Teala mümin bir insanın kalbinde içkinin kirliliğiyle bizim muhabbet ve sevgimizi bir araya getirmekten daha büyük ve yücedir. (yani bizim velayetimiz dostlarımızın bu işlere bulaşmasını önler)”.**
Daha sonra Hazret bir müddet taammül ettikten sonra buyurdular: **“Eğer onlardan nefsine yenik düşüp, bahtsız olanlar bu işleri görseler dahi, mihriban bir Rabb, lütuf ve ihsan sahibi bir Peygamber ve Kevser havuzunu elinde bulunduran ve şefaet için bekleyen imamlar bulacaklardır ama sen ruhunu berahutda (münafık ve kafirlerin ruhlarının toplandığı bir azap mekanı) çaresiz ve perişan bir halde azap ve ateşe tutulmuş olarak bulacaksın”** dedi.
(Meşarig-ul Envar: s. 182 Bihar-ul Envar: c. 17 s.314 El-katra: c.l s.618)

Hz. Rıza Aleyhisselam buyuruyorlar;

Her kim ki; bizim ugradığımız haksızlığa, çektigimiz acı ve musibetlerimizi yad eder ve bize yapılan zulümlerden ötürü ağlarsa, kıyamat günü bizimle ve bizim derecemizde olacaktır. Her kim ki; bizim musibetlerimizi anlatıp ağlar ve birilerinide ağlatır ise, kıyamet günü bütün gözlerin ağlar olduğu gün, onun gözleri ağlamaz.
Ve her kim ki; bizim fazilet ve menkıbelerimizin anlatıldığı bir mecliste oturur ve bizim emrimizi ihya ederse, mümünlerin gönüllerine bizim aşkı muhabbetlerimizi taşırsa, kalplerin öldüğü o günde onun kalbi ölmez”.
(Emaliy-i Sedıık s.131 Bihar-ul Envar: c.44 s.278El-Katra: c.l s.629)

Abdul Azim Hasani şöyle rivayet eder;

İmam Rıza Aleyhisselam bana şöyle buyurdular: “Ey Abdul Azim, Benden dostlarıma ve muhiplerimize selam söyle ve onlara şeytanı nefislerine musallat etmemelerini söyle. Onlara emanete hıyanet etmemelerini ve doğru sözlü olmalarını emret. Onlara susmalarını ve birbirleriyle çekişmemelerini, birbirlerine güler yüzlü olmalarını, birbirlerini ziyaret etmelerini ki bu iş bana yakınlaşmaya vesiledir, birbirlerini parçalamaya hazır vahşi hayvanlar gibi olmamalarını emret.
Zira ben ant içtim ki her kim kötü ahlaklı olur ve bu vesileyle bizim dostlarımızdan birini rahatsız eder veya gazaplandırır ise, Allah´tan o kimseyi çetin bir azaba giriftar etmesini isteyeceğim ki o dünya ve ahirette hüsrana uğramışlardandır”.
(El-lhtisas: s.240 Bihar-ul Envar: 49 s.230)

HZ. MUHAMED BİN ALİ İMAM ALEYHİSSELAM HZ. MUHAMMED TAKi ALEYHİSSELAM´IN FAZİLET DENİZLERİNDEN BİR DAMLA

Me´mun´un kızı Ummu İsa´dan şöyle nakledilmiştir;

Ben kocama yani Hz. Muhammed Bin Ali Aleyhisselam´a çok fazla cüret ediyor, sürekli onu takip altına alıyordum. Bir gün babam Me´mun´un yanına gittim ve babam o gün olabildiğince sarhoş ve mest bir haldeydi.
Babam hizmetçisine: “Benim kılıcımı getir”, kılıcı alıp atına bindi ve “ant olsun onu öldüreceğim” dedi.

Ben onun bu halini görünce dedim ki: “Hepimiz Allah´tan geldik ve ona döneceğiz. (yani İmam Cevat Aleyhisselam´ın kesin olarak öleceğine inandım)”.
Bu nasıl bir musibettir ki, kendi ellerimle kocamın başına bu işi getirdim, kendi kendime kızarak kendi yüzümü tokatlamaya başladım ve babamın ardınca gittim.
O, İmam Hz. Muhammed Taki Aleyhisselam´ın huzuruna vardığında, kılıcıyla O Hazret´e ardı ardına vurmaya başladı ve O Hazret´i parça parça ederek onun yanından ayrıldı. Ben de onun arkasından oradan kaçtım. O gece sabaha kadar uyumadım.
Sabah ışımaya başladığında babamın yanına giderek ona dedim: “Dün gece ne yaptığını biliyor musun?”
Babam: “Ne yaptım?" dedi.
Ona: “Hz. Rıza Aleyhisselam´ın evladını öldürdün” dedim.
Me´mun bunu duyunca gözlerinden ateş fırladı ve dehşete düşüp bayıldı. Bir müddet sonra kendisine geldiğinde bana dedi: “Vay olsun sana, ne diyorsun?”
Dedim: “Evet ey baba; ant olsun Allah´a dün gece kılıcını alıp onun yanına gittin ve onu parçalara ayırdın”.
Yine bunu duyunca ıstırap ve şaşkına döndü ve dedi: “Hizmetcim Yasir´i çağırın”.
O geldiğinde ona dedi: “Vay olsun sana, kızımın söylediği bu sözlerde nedir?”
Yasir dedi: “Doğru söylüyor olay onun dediği gibi oldu”.
Me´mun bunu duyunca yüzüne ve sinesine vurmaya başladı ve: **“İnna lillah ve inna ileyhi raciun”,** (birisi öldüğünde söylenen cümledir) ant olsun helak olduk, halkın arasında rusvay olacağız ve insanlar kıyamete kadar bizi kötüleyecekler” dedi.
Daha sonra Yasir´e: “Git bunu araştır ve hemen haberini bana getir”.
Yasir Memun´un yanından ayrıldıktan kısa bir süre sonra geri döndü ve dedi: “Ey Memun sana müjde getirdim”.
Memun ne olduğunu sordu: “Hz. Muhammed Takı Aleyhisselam´ın huzuruna gittim ve oturmuş bir halde olduğunu gördüm. Selam edip arz ettim: ´Ey Allah Resul´ünün evladı; üzerinizde ki bu gömleği bana verin, ben ona teberrük etmem için gömleği bana bahşetmenizi istiyorum´ ama benim asıl hedefim onun bedeninde kılıç izi, kılıç yarası olup olmadığını görmekti. Ant olsun Allah´a onun bedeninde en ufak bir kılıç yarası dahi görmedim” dedi.
Memun bu haber karşısında uzunca bir süre ağlayıp: “Gördüğümüz bu keramet ve mucize karşısında hiç bir özrümüz kalmadı, gerçektende bu herkes için bir ibrettir” dedi. (Mehc-ul De'avat: s.36 Bihar-ul Envar: c.50 s.95 Uyun-ul Mucizat: s. 124 Medinet-ul Meaciz: c.7 s.359 Keşf-ul Gumme: c.2 s.366)

Zekariya bin Adem şöyle rivayet eder;

Ben İmam Rıza Aleyhisselam´ın huzurunda olduğum bir vakit o sıralar dört yaşından küçük olan oğlu İmam Hz. Muhammed Taki Aleyhisselam´ı getirdiler. Hz. Muhammed Taki Aleyhisselam ellerini yere vurup başını havaya kaldırdı, bir müddet tefekkürlü ve düşünceli bir halde durduktan sonra, İmam Rıza Aleyhisselam ona buyurdular: **“Canım sana feda olsun, neyi bu kadar düşünüyorsun?”**
Hz. İmam Aleyhisselam buyurdular: **“O kanlı lanetullah zalimler tarafından Annem Fatıma Aleyhisselam´a yapılan zulüm ve cefaları düşünüyorum, ant olsun Allah´a o üç zalim kafirleri mezarlarından çıkarıp bedenlerini ateşle yakacak, küllerini rüzgara verip denizlere savuracağım”.**
Hz. Rıza Aleyhisselam onu kucaklayıp mübarek alnından öperek buyurdular:
“Babam ve annem sana feda olsun, gerçektende sen İmamet makamına layıksın”.

(Nevadir-ul Mucizat: s.183 Delail-ul İmam et. s.400 Bîhar-ul Envar: c.50s.59 Medinet-ul Meaciz: c.7 s. 324)
(Nevadir-ul Mucizat: s. 183 Delail-ul İmam et: s. 400 Bihar-ul Envar: c.50 s. 59 Medinet-ul Meaciz: c. 7 s.324)

Hz. İmam Rıza Aleyhisselam´ın hizmetçisi Asker şöyle rivayet eder;

Hz. Rıza Aleyhisselam´ın huzuruna vardığımda şaşkınlık içerisinde kendi kendime dedim ki; ´Subhan Allah, mevlamın çehresi ne kadar sararmış ve mübarek bedeni ne kadar zayıflamış´.
Ant olsun Allah´a henüz bu sözlerim sona ermemişti ki; İmam Aleyhisselam´ın boyunun uzadığını ve bedeninin genişlediğini gördüm öyleki evin balkonunu tamamen sardı.
Daha sonra bedeni gece misali simsiyah, ardından kardan daha beyaz, sonra kan gibi kırmızı daha sonra da dallardaki yapraklardan daha yeşil olduğunu, ardından bedeninin eski haline ve rengine geri döndüğünü gördüm. Bu olay karşısında ben neye uğradığımı bilmeden şaşkınlıkla yüz üstü yere düştüm.
Hz. İmam Rıza Aleyhisselam bana yüksek bir tonla seslenerek buyurdular: **"Ey asker; ne zaman şek ve şüpheye düşseniz Biz size doğru olanı gösteriyoruz. Her zaman zayıflayıp tembellendiğinizde Biz sizlere yardımcı olup güç ve kuvvet veriyoruz. Allah´a ant olsun; Allah´ın minnet bırakıp kendisine veli ve dost olarak seçip beğendiği kimselerden başkası bizim marifetimizin hakikat ve gerçeğine asla ulaşamaz".** (El-Menakib: c.4 s. 387 Bihar-ul Envar: c.50 s.55 Medinet-ul Meaciz: c. 7 s. 345 Delail-ıl İmam et: s. 404)

NURUN VE LÜTFÜN SAHİBİ HAZRETİ ALİ BİN (Muhammed -Taki) MUHAMMED İMAM ALEYHİSSELAM HADİ ALLEYHISSELAM´IN FAZİLET DENİZLERİNDEN BİR DAMLA

Salih Bin Sa´ed nakletmektedir ki;

Zalim Abbasi halifesi mütevekkil, Hz. İmam Hadi Aleyhisselam´ı Medine´den Bağdat´a çağırttığı ve O Hazret´e namünasip bir yer verdiğinde ben mevlamın huzuruna müşerref olup arz ettim: "Sana feda olayım; bunlar bütün bu kötülükleri sizin parlayan ve ışık saçan nurunuzu söndürmek için yapıyorlar, zira sizi fakirlerin, aşağılık insanların mekanı böyle kötü bir yerde sakin kıldılar".
Hazret buyurdular: **"Sen bize olan marifet ve inancında bu derecede misin? Ve bütün bu yapılanların gerçekten Bizim makam ve değerimizi aşağımı getirdiğini düşünüyorsun?"**
Daha sonra mübarek elleriyle işaret edip bana buyurdular: **"Bak ne görüyorsun?"**
Baktığımda güzelliği tarif edilemez bağlar, onlarda üzerlerinden büyüleyici kokular yayılan incilerle donatılmış dallara oturmuş güzel melekler, rengarenk ve birbirinden güzel kuşlar, desenleri olağan üstü olan ceylanlar ve oradan akan nehirler gördüm. Şahit olduğum bu manzaralar beni hayrete düşürüp gözlerimi kamaştırdı.
Hazret buyurdular: **"Biz her nerede olursak durumumuz böyledir ve senin düşündüğün gibi aşağı makam veya mekanlarda olmayız"** dedi. (Besair-ul Derecat: s.406 El-Kâfi: c.I s.498 E´lam-ul Vera: s.365 Bihar-ul Envar: c.50 s. 132 Menakibi İbni Şehri Aşup: c.4 s.411 Medinet-ul Meaciz: c. 7 s.421 El-İhtisas: s. 324 El-İrşad: s. 324)

Ebu Haşim Caferi rivayet etmektedir;

Ben İmam Hadi Aleyhisselam´ın huzuruna müşerref oldum, O Hazret benimle Hint diliyle konuştu. Ben rahat ve net bir şekilde cevap veremeyince, önünde küçük

çakıllarla dolu olan kovadan küçük bir taş götürüp mübarek ağızlarında emerek onu bana merhamet etti- ler. Ben o taşı ağzıma aldım; ant olsun Allah´a; O Hazret´in yanından ayrıldığımda biride hintçe olmak üzere yetmiş üç dilde konuşabiliyordum.
(El-Heraic: c.2 s. 673 Menakibi İbni Şehri Aşup: c.4 s.408 E´lam-ul Vera: s.360 Bihar-ul Envar: c.50 s. 136 Keşf-ul Gumme: c.2 s.397 Medinet-ul Meaciz: c.7 s. 451)

Ebu Cafer şöyle rivayet etmektedir;

Ben Hz. İmam Rıza ve Hz. Muhammed Taki Aleyhisselam´ın şehadetlerinden sonra çok fazla Mevlam İmam Hadi Aleyhisselam´ın huzuruna varıyor ve bir çok meselede ona müracaat ediyordum.
Bir gün O Hazret´e arz ettim: "Ey benim Mevlam; ben yanınızdan ayrılıp Bağdat´a geri döndüğümde yeniden size karşı özlem ve hasret duyuyor ve tekrar sizin huzurunuza müşerref olabilmeyi arzuluyorum. Ancak benim gördüğünüz bu zayıf atımdan başka bir bineğim de yoktur. Allah´tan beni sizi ziyeret edebilmem yolunda güçlendirip yardım etme- sini isteyin".
İmam dua edip buyurdular: **"Ey Ebu Haşim; Allah sana ve bineğine güç ve kudret verip bizi ziyaret etmende yardımcın olsun".**
Hazret´in bu duasından sonra, Ebu Haşim sabah ibadetini Bağdat´ta yapıp o bineğiyle yola düşüyor ve öğlene yakın Samirra´ya varıyor, eğer isterse o gün tekrar Bağdat´ta geri dönebiliyordu. (Hatırlatmak gerekir ki, Bağdat ile Samirra arasındaki mesafe yaklaşık beş yüz kilometredir).
Bu olay İmam´ın göstermiş olduğu en acaib mucize ve O Hazret´in imammetine delillerden biriydi. (El-Heraic: c.2 s. 672 E´lam-ul Ver a: s. 361 Menakibi ibni Şehri Aşup: c.4 s.409 Bihar-ul Envar: c.50 s. 137 İsbat-ui Hudat: c.3 s.437 Medinet-ul Meaciz: c. 7 s. 454)

Emmar Bin Zeyd´ten şöyle rivayet edilir:

Hz. İmam Aleyhisselam´a arz ettim: "Acaba siz gökyüzüne yükselerek numunesi ve eşi yeryüzünde bulunmayan bir şey bize getirebilir misiniz?"
Bunu istediğim an, İmam Aleyhisselam´ın havaya doğru yükseldiğini gördüm.
Ben gözlerimden kayboluncaya kadar öylece O Hazret´e bakıyordum.
Bir müddet sonra geri dönerek yanında altından bir kuş getirdi ki onun kulaklarında altından küpeler ve gagasında kıymetli bir dor vardı ve o kuş şöyle diyordu: **"Hakk la ilahe illa Allah, Hakk birsin Muhammed´in Resulullah, Muhammed´e selavat sella Ali ile seyyidi nurunan Muhammed Aliyyun veli yullah".**
Daha sonra Hazret buyurdular: **"Bu cennet kuşlarından bir kuştur".**
Sonra onu bıraktılar ve o geri döndü.
(Nevadir-ul Mucizat: s. 185 Delail-ul İmam et: s.413 El-Katra: c.l s.676)

Sehl Bin Yakup der ki;

Hz. İmam Aleyhisselam´a arz ettim: "Günlerin özellikleri ile ilgili hadisler raviler vasıtasıyla bana ulaşmıştır, onları sizin huzurunuzda söylememe izin verir misiniz?"
Hazret izin verdiler, ben onları kıraat edip bazı yanlışlıkları tashih ettim.
Sonra arz ettim: "Bir çok günlerde insanların hedef ve maksatlarına ulaşmalarına engel olacak maniler vardır; zira onların mübarek olmadığı ve yapanın korku veya belayla karşılaşabileceği naklolunmuştur, Siz benim o ihtimali bela ve korkularından nasıl korunabileceğim ve kendimi nasıl koruma altına alabileceğim hakkında bilgilendirir misiniz? Zira bazen o günlerde bazı zaruri işler öne gelmekte ve biz onları hallede bilmek için evimizden dışarı çıkmaktayız".

Hz. İmam buyurdular: **"Ey Sehl; dost ve muhiplerimiz bizim velayetimizden taraf koruma altındadırlar. Eğer denizlerin derinliklerine daldıklarında veya susuz, otsuz ve tehlikeli çöllerde yırtıcı hayvanlar, insanlardan ve cinlerden olan düşmanları arasında kalmış olsalar dahi gerçektende onların şerrinden ve tehlikesinden emindedirler. Öyleyse Allah´a güven, Bizim velayet ve sevgimize karşı kalbini halis kıl ve böyle yaptıktan sonra istediğin yere git ve istediğin maksat ve hedefe yönel. Ey Sehl; eğer sana öğreteceğim bu duayı her sabah ve akşam üç defa okursan kendini çok güçlü bir koruma altına almış, her türlü bela korku ve vahşetten emin olmuşsun demektir.**
Dua şudur: "Esbehtu Allah-umme mu´tesimen biz İmam ik-el mun´i elleziy la yutavilu vela yuhavil, Min şerri külli tarigin ve gaşimin min sairi ma ğelegte ve men gelegte min gelgik-es samiti ven natig, fiy cunnetin min külli meğufin bilibasin sabiğetin vilai Ehlibeyt´i nebiyyike, muhtecizen min külli gasidinliy ila eziyyetin bicidarin hesin-ıl iğlasi fil i´tirafi biheggihim, Vettemessuki biheblihim cemiy´en, Muginen bi ennel hegge lehum ve me´hum ve fiyhim ve bihim uvaliy men valu ve ucanibu min canebu, feselli ela Muhammed´in ve Ali Muhammed, fe-e´izniy Allah-umme bihim min şerri külli ma ettegiyhi ya ezim, hecezt-ul e´adiy enniy bi bediy´is- semavati vel erz, inne ce´alna min beyne eydiyhim şedden ve min ğelfihim şedden fe eğşeynahum fehum la yubsirun".
(Emaliy-i Tusi: s.276Emaliy-i Seduk: s.276Bihar-ul Envar: c.59 s.24 Misbah-ul Muteheccid: s. 148 El-misbah: s.86 Beled-ul Emin: s.27 Mekarim-ul Eğlak: s. 322)

Ebu Haşim Caferi şöyle rivayet etmektedir;

Mütevekkil´in kendisi için yaptırdığı bir oturma yeri vardı ki oranın bir çok penceresi vardı ve öyle bina edilmişti ki, güneş ışıkları oranın duvarları üzerinde dolanırdı. Ayrıca oraya bir sürü kuş bırakmıştı, onun insanlarla görüş günü geldiğinde Mütevekkil orada oturur, kuşların ötüşü ve yarattığı seslerden ne diğerleri onun söylediğini ne de o diğerlerinin söylediğini işitebirdi. Ancak Hz. İmam Aleyhisselam o meclise geldiğinde bütün kuşlar susuyor ve O Hazret oradan ayrılıncaya kadar onların hiç birinden ses çıkmıyordu. İmam Aleyhisselam dışarı çıkar çıkmaz kuşlar tekrar ötmeye başlıyorlardı ve sesleri orayı dolduruyordu. Aynı şekilde Mütevekkil´in bir miktar keklik kuşu vardı, o mekana oturduğunda onları salıverir onların birbirleriyle didişmeleri, sağa sola kaçışmalarından neşelenir keyif ederdi. Hz. İmam Aleyhisselam o meclise geldiklerinde o kuşlar bir duvarın üstüne konar ve O Hazret gidinceye kadar öylece sessiz kalır, hatta yerlerinden bile kımıldamazlardı. Ancak Hz. İmam dışarı çıkınca tekrar birbirlerine girerlerdi.
(El-Heraic: c. 1 s. 404 Bihar-ul Envar: c.50 s. 148 Medinet-ul Meaciz: c. 7 s.474 İsbat-ul Hudat: c.3 s.575 Keşf-ul Gumme: c.2 s.394)

ALEMLERİN MEVLASI, KIYAMET GÜNÜNÜN SAHİBİ HAZRETİ HASAN BİN ALİ İMAM ALEYHİSSELAM ASKERİ ALLEYHİSSELAM´IN FAZİLET DENİZLERİNDEN BİR DAMLA

Ebu Haşini rivayet etmektedir;

Hz. Hasan Askeri Aleyhisselam´dan şu ayetin manasını sorduğumda buyurdular: **"Sonra kitabı, kullarımızdan seçtiklerimize miras bıraktık; derken onlardan nefsine zulmeden var ve onlardan muhtedil hareket eden var ve onlardan hayırda herkesten ileri giden var Allah´ın izniyle. İşte bu pek bir lütuf ve ihsandır"**. (fatır/32)

Onların hepsi Ali Muhammed´tendir; kendilerine zulüm eden birinci grup İmam´a ikrar etmeyen ve onun velayetini kabul etmeyenlerdir. Adalet yolunu yürüyen ikinci grup ise İmam´ına marifet ve inancı olan kimselerdir. İyilik ve güzellikte öne düşen üçüncü gruptan maksat İmam´dır.
Ben Allah´ın Ali Muhammed´e ne kadar yüce bir büyüklük inayet ettiğine dair düşünceye dalmıştım.
Hazret buyurdular: **"Mesela senin Ali Muhammed´in büyüklüğü ve yüceliği hakkında düşündüğünden veya düşünebileceğinden daha üstün ve yücedir.**
Allah´a seni onların velayetine sarılıp onlara karşı sevgisi olanlardan kıldığı için şükret ve her grubun imamlarıyla çağırıldığı kıyamet günü, seni imamlarınla birlikte çağırırlar, sen seadet ve akıbeti hayır olanlardansın".
(El-Heraic: c.2 s.687 Bihar-ul Envar: c.50 s.258 Medinet-ul Meaciz: c. 7 s.634 İsbat-ul Hudat: c.3 s.423 Keşf-ul Gumme: c.2 s.418)

Ebu Yakup bin ve Ali bin Seyyar şöyle rivayet etmektedirler;

Bir akşam Hz. Askeri Aleyhisselam´ın huzurundaydık. O vakitler zamanın hükümdarı ve etrafındakiler O Hazret´e karşı özel bir ihtiram gösteriyorlardı. Aniden o şehrin hakimi yanında elleri bağlı bir şahısla geldi; o evin üstünde olan İmam Aleyhisselam´ı görünce saygısından atından yere indi.
Hz. İmam Askeri Aleyhisselam buyurdular: **"Kendi yerine geri dön (atına bin)".**
O tekrar saygı eder bir şekilde atına bindi ve arz etti: "Ey Allah Resul´ünün evladı! Bu şahısı bir sarraf dükkanından hırsızlık yapmaya hazırlanırken yakaladık.
Onu cezalandırmak için kırbaçlamak isteyince bana: "Allah´tan kork ve onu gazaplandıra- cak bir iş yapma, gerçektende ben Hz. Ali bin Ebu Talib Aleyhisselam´ın ve Allah´ın emriy ile kıyam edecek olanın babasının yani Hz. Hasan bin Ali İmam Askeri Aleyhisselam´ın muhiblerindenim" dedi.
Ben onu cezalandırmayarak: "Seni İmam Aleyhisselam´ın yanına götüreceğim, eğer o söylediklerini tasdiklerse seni özgür bırakacağım, ama eğer yalanlar ise sana bin tane kırpaç vurduktan sonra ellerini ve ayaklarını kestireceğim. Şimdi onu sizin yanınıza getir- dim, acaba o iddia ettiği gibi sizin muhiplerinizden midir?" diye sordu.
Hazret buyurdular: **"Allah´a sığınırım, bu nereden Hz. Ali bin Ebu Talib a.s.´ın muhiplerinden oldu? Allah onu senin elinde giriftar (muhtaç) etti ve o Hz. Ali bin Ebu Talib Aleyhisselam´ın muhiplerinden olduğunu zannediyor"** dedi.
Hakim dedi: "Beni rahatlattınız, şimdi ona hiç çekinmeden 500 tane kırpaç vuracağım".
O şahısı bulunduğumuz yerden bir miktar uzaklaştırdıktan sonra onu yere atmalarını emretti, sağ ve sol tarafına birer cellat görevlendirip onlara kamçılarla vurmalarını emretti. O iki kişi kamçılarını ona doğru savurmaya başladılar ancak hiç biri ona isabet etmiyor her biri yere isabet ediyordu.
Hakim bu olaydan rahatsız olup onlara: "Vay olsun size, yere mi vuruyorsunuz? Bu şahısın sırtına ve beline vurun" dedi.
Onlar tekrar o şahısın sırt ve belini nişan alıp kamçılarını vurunca bu kez elleri kayarak birbirlerini kamçıladılar ve her biri acıyla bağırmaya başladı.
Hakim onlara: "Vay olsun size, delirdiniz mi? Neden kendinize vuruyorsunuz? Yere yatırdı- ğınız bu şahısa vurun" dedi.
Onlar: "Bizde öyle yapıyoruz ancak ellerimiz irademiz olmadan kayıyor ve vurduğumuz kırpaçlar kendimize doğru geliyor" dediler.
Hakim memurlarından dört kişi daha çağırıp bu ikisine yardım etmelerini ve onlardan bu şahısı sararak ellerinden geldiğince vurmalarını istedi. Altı kişi o şahısın etrafını

sarıp vurmak için kamçılarını kaldırdılar ancak bu kez de elleri kayarak kamçılar Hakim´e isabet etti.
O merkebinden inerek feryat etti: “Beni öldürdünüz, Allah sizi öldürsün, bu yaptığınızda nedir böyle?” dedi.
Dediler: “Biz bu şahısa vurmak için hedef alıyoruz ama neden böyle olduğunu bilmiyoruz”.
Hakim kendi kendince belki bunlar hile ediyor deyip, güvendiği bir kaç kişiyi daha o şahısı vurmaları için görevlendirdi. Onlarda diğerleri gibi Hakim´i kırpaçladılar.
Hakim yine onlara kızarak ne yaptıklarını sorunca onlar ant içerek bu şahıstan başkalarına vurmadıklarını söylediler.
Bunun üzeri o şahıs Hakime: “Ey Allah´ın kulu; bana olan bu lutfü görmüyor, ibret almıyor musun? Vay olsun sana beni İmam´ımın yanına geri gönder ve onun benimle ilgili verdiği her hükme amel et” dedi.
Hakim o şahısı tekrar Hz. Askeri Aleyhisselam´ın huzuruna geri getirdi ve arz etti: “Ey Allah Resul´ünün evladı! Bu şahısın işi çok şaşırtıcı ama diğer taraftan siz bunun muhipleriniz- den olduğunu inkar ettiniz, her kim sizin muhiplerinizden olmaz ise o kesinlikle şeytanın muhiplerindendir ve yeride sonsuza kadar cehennemin yakıcı ateşidir. Biz onda Peygamber´lere has olan mucizeler gördük” dedi.
Hazret buyurdular: **“Ve peygamberlerin vasileri (mucize yalnızca peygamberle has olmamakla beraber onların hak vasileride mucize yapmaya kadirdirler)”**
Hakim de sözünü yenileyerek İmam Aleyhisselam´ın buyurduğu gibi tashih etti.
Sonra Hz. İmam Askeri Aleyhisselam Hakime buyurdular: **“Ey Allah´ın kulu, bu şahıs bizim muhipimiz olduğuna dair ettiği iddiasında yalancıdır, öyle bir yalan ki eğer anlasaydı ve bilerek söyleseydi senin azabına tutulup yerin altındaki zindanda 30 yıl kalacaktı, ancak Allah ona rahmetti ve bunun söylediği kelimeyi kastettiği manaya göre kabul etti. Bu bilerek yalan söylemedi ve sen bilki onu Allah senin elinden aldı, onu bırak, o gerçi bizim muhiplerimizden değil ama bize karşı iradesi muhabbeti ve sevgisi olanlardandır”** dedi.
Hakim dedi: “Bizim yanımızda sizin söylediğiniz bu tabirlerin hepsi aynı şeyi ifade etmekte- dir. (yani; ´Talip ile muhip seven kimse´ kelimesi arasında fark koymamaktayız) bunlar arasındaki fark nedir?” diye sordu.
İmam buyurdular: “Muhiplerimiz bizim bıraktıklarımızı takip eden, emirlerimize amel eden, uzak kıldıklarımızdan uzak duranlardır. Bir çok yerde Allah´ın vacip ettiklerine muhalefet eden ve onları yerine getirmeyenler bizim muhiplerimizden değildirler.
Sonra İmam Hakime buyurdular: **“Ve sen öyle bir yalan söyledin ki eğer kasten söylemiş olsaydın Allah´u Teala seni bin kırpaç ve yeraltında 30 yıl hapis yatmakla cezalandıracaktı”.**
Hakim arz etti: “Ey Allah Resul´ünün evladı! O yalan nedir?”
Hazret buyurdular: **“Sen gördüğün mucizeleri bu şahısa ait olmamasına ve bize has olmasına rağmen ona nisbet verdin.**
Bu mucize bizim yaptığımız iştir ki Allah bizim büyüklük ve şanımızı bildirip bu şahısa hücceti tamam kılmak için zahir etti. Eğer bunun hakkında bir mucizeye şahit oldum deseydin sana itiraz etmezdim. Acaba Hz. İsa´nın ölüleri diriltmesi mucize değil midir? Acaba çamuru Allah´ın izniyle bir kuşa çevirmesi, o kuşun mu yoksa Hz. İsa´nın mı mucizesidir? Acaba bazılarının kalıp değiştirerek hayvan şekline dönüşmesi mucize değilmidir? Acaba bu mucize hayvan şekline dönüşenin mi yoksa o zamanın peygamberinin midir?”
Hakim dedi: “Ben Allah´tan bağışlanma ve af diliyorum”.

Daha sonra İmam Askeri Aleyhisselam kendisinin Hz. Ali Aleyhisselam´ın muhiplerinden olduğunu iddia eden şahısa buyurdular: **"Ey Allah´ın bendesi (kulu), sen Hz. Ali Bin Ebu Talib Aleyhisselam´ın muhiplerinden değilsin. Belki onu sevenlerden ve ona karşı muhabbeti olanlardansın. Gerçekten de o Hazret´in muhipleri Allah´ın onlar hakkında şöyle buyurduğu kimselerdir: ´(inananlarla, salih amel işleyenlere gelince; onlar cennet ehlidir, onlar cennette ebedi kalıcıdırlar. Bakara -82)´ muhipler Allah´a iman getirip onu kendi söylediği sıfatlarla vasfedip bunların tersine olan sıfatlardan münezzeh ve beri bilenler, bütün iş ve amelleri gerçeğin ta kendisi olup, Hz. Ali Aleyhisselam´ın, Allah´ın Resul´ünden sonra bütün her şeyin İmam-ı ve önderi olduğuna inanıp, ümmetten hiç kimseyi ona şek veya eş koşmayan. Eğer bütün onları terazinin bir tarafına Hz. Ali Aleyhisselam´ı diğer tarafına bırakacak olsan; nasıl ki bütün gökler ve yerler bir zerre toprağa galebe gelir ve kıyaslanamaz ise o da öyledir. Hz. Ali Aleyhisselam´ın muhipleri Allah yolunda ölümün kendilerine doğru gelişinden veyahut kendilerinin ölümün tuzağına düşmelerinden korkmayan, kendisinin muhtaç olmasına rağmen mümin kardeşlerini kendisine tercih eden (yani; onların menfaat ve faydalarını kendi menfaat ve faydaları üzerinde tutan), Allah´ın uzak durulmasını istediği şeylerde asla bulunmayıp, Allah´ın emrettiği şeyleri de asla boş bırakmayıp onlardan el çekmeyen kimselerdir.**
Ve Hz. Ali Aleyhisselam´ın muhipleri mümin kardeşlerine ihtiram ve saygı etmekte mevlaları Hz. Ali Aleyhisselam´a iktida edenlerdir. Ve dediğim şeylerin hiç birisi kendimden değildir, bilki bunlar Hz. Resulullah´ın kelam ve sözleridir.
Bu Rabb´imin buyruğudur ki: ´Salih amelleri yerine getirin Yani; tevhit, nübüvvet ve imamete inançtan sonra, Allah´ın vazife kıldığı bütün şeylere amel etmektir´. Bunların başında şu iki farize gelmektedir: Biri din kardeşlerinin hak ve hukuklarını eda edip ödemek, ikincisi taklit ederek kendi inançlarını düşmanlarının karşısında gizleyerek mal ve canını korumasıdır".
(Tefsiri Hz.İmam Askeri: c. 7 s.316Bihar-ul Envar: c.68 s. 160 Tefsiri Burhan: c. 4 s. 23 Medinet-ul Meaciz: c. 7 s. 589)

Ali bin Asim Kufi'den (kendisi kördü) şöyle rivayet edilir;

Mevlam Hz. Hasan Askeri Aleyhisselam´ın huzuruna müşerref olup selam arz ettim, O Hazret selamımın cevabını verdikten sonra buyurdular: **"Ey Asim´in oğlu; hoş geldin, otur ve istirahat et, Allah´ın sana merhamet ettiği makam canına sinsin. Ey Asim oğlu; acaba ayaklarının altında ne olduğunu biliyor musun?"** dedi.
Arz ettim: "Benim Mevlam ayaklarımın altında bir halı hissediyorum, Allah onun sahibini değerli kılsın".
İmam Aleyhisselam bana buyurdular: **"Ey Asim oğlu; bil ki sen şu anda Allah´ın bir çok peygamber ve Resul´ünün oturduğu halıya ayak basmaktasın".**
Arz ettim: "Ey benim Mevlam; keşke dünyadan gidinceye kadar sizin hizmetinizde olabil- sem ve sizi asla terk etmesem".
Sonra kendi kendime dedim: "Keşke gözlerim görseydi de bunları müşahede etseydim".
Herkesin batınında olanları bilen İmam Aleyhisselam bana buyurdular: **"Yakına gel"** yakı- na gittiğimde mübarek ellerini gözlerime çekti ve Allah´ın izniyle gözlerim hemen görmeye başladı.
Daha sonra buyurdular: "**Babamız Adem´in ayak izi burası, Habil´in ayak izi, Şeys´in, Hud´un, Salih´in, İbrahim´in, Musa´nın, Davud´un, Süleyman´nın,**

Hızır´ın, Danyal´ın, Zul karneyn´in, Adnan´ın, Abdul Müttalib´in, Abdullah´ın", ayak izlerini birer birer bana gösterdi.
Sonra: **"Bu Ceddim Resulullah´ın ve Hz. Ali´nin mübarek ayak izleridir"** diye buyurdu- lar.
Ali bin Asim diyor ki: Kendimi o ayak izlerinin üzerine atarak onları, sonra da Hz. İmam Aleyhisselam´ın mübarek ellerini öptüm ve arz ettim: "Ben sizlere ellerimle yardım edebilmekten acizim, yapabildiğim tek şey sizlere olan sevgimi izhar edip, düşmanlarınıza düşman olmak ve bulduğum fırsatlarda onlara lanet okumaktır. Ey benin mevlam; halim nasıl olacaktır?"
İmam Aleyhisselam buyurdular: **"Babam Ceddimden, O da Hz. Resulullah´ın şöyle buyurduğunu nakleder: ´Her kim biz Ehlibeyt´e yardım etmekten aciz kalır ama bizim düşmanlarımıza lanet okur ise Allah onun sesini bütün meleklere duyurur. Her kim bizim düşmanlarımıza lanet okursa melekler onun bu amelini yukarı çıkarır ve düşmanlarımıza lanet etmeyene onlar lanet ederler´.**
Onun sesi her ne zaman meleklere varsa onun için istiğfar eder ve ona selam göndererek derler: Rabb´imiz; Senin dostlarına yardım etmek için uğraşan bu kuluna selam et, şüphesiz ki eğer bunun daha fazlasını yapmaya gücü olsaydı yapmaktan çekinmezdi".
Bu sırada Allah-u Teala tarafından şöyle nida gelir: **"Ey benim meleklerim; kulum hakkındaki duanızı duydum ve diğer salihlerin ruhlarıyla birlikte bununda ruhuna selam gönderdim, onu beğenilmiş ve seçilmişlerden karar kıldım".**
(Bihar-ul Envar: c.50 s.316 c.11 s.33 Meşarig-ul Envar: s. 100 Medinet-ul Meaciz: c. 7 s. 594)

ALLAH´IN YERYÜZÜNDEKİ VELİSİNE SON HÜCCETİ ALEMLERİN İMAM ALEYHİSSELAM´I HAZRETİ HÜCCET İBNİL HASAN İMAM ALEYHİSSELAM MEHDİ ALLEYHİSSELAM´IN FAZİLET DENİZİNDEN BİR DAMLA

Hz. İmam Aleyhisselam´ın kızı Hekime hatun şöyle rivayet eder; İmam Hasan-ul Askeri Aleyhisselam bir gün bana buyurdular: **"Halacığım bu gün iftarını bizim yanımızda açmanı istiyorum, zira bu gün çok önemli bir olay gerçekleşecek"** dedi.
Arz ettim: "O önemli şey nedir?"
Buyurdular: **"Ali Muhammed´in Sallallah-u Aleyhisellam kıyam edicisi bu gece dünyaya gelecektir".**
Arz ettim: "Kimden dünyaya gelecek, annesi kim?"
Buyurdular: **"Nergis".**
Hekime hatun diyor; eve girdiğimde benimle karşılaşan ilk kişi Nergis oldu ve bana dedi: "Halacığım; size feda olayım nasılsınız?"
Dedim: "Ey bu alemdeki kadınların serveri; asıl ben sana feda olayım". Ayakkabılarımı çıkardığımda Nergis hatun ayaklarıma su dökmek için geldi, onu böyle bir şey yapmaması için ant verdim ve dedim: "Bil ki Allah-u Teala seni bu gece dünyaya gelecek çocukla değerli kılmıştır".
Nergis bunu duyunca heybet ve sır perdeleri onu sardı, ben onda hamileliğe işaret edebile- cek hiç bir eser görmedim.
Sordu: "O çocuk ne zaman dünyaya gelecek?"
Ben Hz. İmam Hasan-ul Askeri Aleyhisselam´ın gün doğana yakın dünyaya geleceğini buyurduğunu söyledim. Ben iftarımı açıp ibadetimi yaptıktan sonra uyudum, Nergis´de benimle uyudu. Gece ibadeti için uyandığımda Nergis´de uyandı, biz ibadetimizi yaptıktan sonra günün doğuşunu beklemeye koyuldum. Nergis ise istirahet ediyordu,

sabah yaklaştığını hissettiğimden dışarı çıkarak havaya baktım yıldızların kaybolduğunu ve birinci fecrin şafağın yakın olduğunu gördüm. Sonra eve geri döndüm, şeytan beni vesveseye saldı ama yan odada olan Hz. İmam Hasan-ul Askeri Aleyhisselam bana seslenerek buyurdular: **"Ey hala; acele etme, o emir yakındır".**
O secdeye gitti bir şeyler söylediğini duydum ama ne olduğunu anlamadım. Bu sırada kendimde özel bir dayanma ve sabır gücü hissettim, aradan çok geçmeden Nergis hareket etmeye başladı, ona dedim: "Korkma! Allah seni koruyacaktır".
O anda bana ve Nergis´e bir uyku hali galebe etti.
Biz Hz. Mehdi Aleyhisselam ve Hz. Hasan-ül Askeri Aleyhissellam´ın sesleriyle uyandık ki Hz. İmam Askeri Aleyhisselam buyuruyordu: **"Oğlumu yanıma getir".**
Mevlam Hz. Mehdi Aleyhisselam´ın secdede olduğunu ve şöyle söylediğini duydum: **"(...cael hak ve zehegel batıl, innel batile kane zehuge. -Ve de ki, Hakk geldi ve batıl yok oldu, şüphe yok ki batıl zaten yok olup gider".** (İsra 81)
Onu kucakladığımda pak tertemiz ve tahir olduğunu gördüm, onu Seyyidim Hz. Askeri Aleyhisselam´ın yanına götürdüm.
Sonra O Hazret, Hz. Mehdi Aleyhisselam´ı sol elinin üzerinde oturtup, sağ elini onun sırtına çekip, dilini onun ağzına verip, ellerini kulaklarının arkasına çekti ve buyurdular: **"Ey benim oğlum; konuş".**
Hz. Mehdi buyurdular: **"Hakk la ilahe ille Allah, Hakk birsin Muhammedin Resulullah ve enne Aliyyen Emirülmü´minin veliyullah"** ve kendisine kadar olan imamların hepsinin ismini teker teker saydıktan sonra dostlarına ve muhiplerinin kurtuluşa erecekleri zuhur günü için dua ettiler.
Hz. İmam Askeri Aleyhisselam buyurdular: **"Ey hala! O´nu annesine selam etmesi için götür, sonra tekrar benim yanıma getir".**
O Hazret´i annesinin yanına götürüp O´na selam verdikten sonra tekrar Hz. İmam Askeri Aleyhisselam´ın yanına götürdüm. Ardından sanki benim ile onun arasına bir perde çekildi ve o kayboldu.
Dedim: "Ey benim Mevlam".
Buyurdular: "Onu senden daha üstün olan götürdü. İmam´ın dünyaya gelişinden bir hafta sonra tekrar Hz. Hasan-ul Askeri Aleyhisselam´ın huzuruna gelip selam arz ettim.
Hazret buyurdular: **"Evladımı yanıma getir".**
Hz. Mehdi Aleyhisselam´ı huzuruna götürdüğümde birinci defada olduğu gibi dilini onun ağzına verdi ve buyurdular: **"Konuş".**
O: Allah´ın birliğine şehadet getirdikten sonra Hz. Resullah ve onun evlatları olan mutahhar imamlara selam ve övgüler gönderip ardından buyurdu: "**Ve nurudu enne munne elellezine...-Ve biz ise yeryüzünde zayıf bir hale getirilmesi istenenlere lütfetmeyi ve onları halka rehber kılmayı ve yeryüzüne onları miras bırakmayı dilemedeydik. İstiyorduk ki onları yeryüzünde yerleştirip kuvvetlendirelim ve Firavun´la Haman´a ve askerlerinede onlardan çekindikleri şeyleri gösterelim!.**
(-Kasas-5-6)
Hz. İmam Askeri Aleyhisselam ona buyurdular: **"Allah´ın Resul`üne göndermiş olduğunu oku"** dedi. O Hazret Allah´ın Adem´e göndermiş olduğu, suhufu Süryanice, İdris´in, Nuh´un, Hud´un, Salih'´in, İbrahim´in suhuflarını, Musa´nın Tevrat´ını, Davut´un Zebur´unu, İsa´nın İncil´ini ve ceddi Resulullah Sallallah-u Aleyhissellam´ın Kur´an´ını okudu. Sonra Adem´den kendi ahdine kadar olan bütün Peygamber ve Resul´erin kıssalarını okudu.

40 gün sonra yine Mevlam İmam Hasan-ul Askeri Aleyhisselam´ın evine müşerref olduğumda, Hz. Mehdi Aleyhisselam´ın yürüdüğünü gördüm. Ben o zamana kadar ne onun çehresi gibi bir çehre ne de onun nesahetinde bir dil gördüm.
Hz. İmam Askeri Aleyhisselam buyurdular: **"Allah´ın yanında aziz olan doğulmuş budur".**
Arz ettim: "Ey mevlam; onun 40 gün içerisindeki gelişim ve büyüyüşü olağan üstü bir durum".
Hazret buyurdular: **"Ey hala; biz imamlar ve vasiler bir günde diğerlerinin bir haftada, bir haftada ise diğerlerini bir yılda gelişip büyüdüğü kadar gelişir ve büyürüz".**
Ben kalkıp Hz. Mehdi Aleyhisselam´ın mübarek alnından öperek evime döndüm. Kısa bir süre sonra tekrar İmam Askeri Aleyhisselam´ın huzuruna vardığımda; Hz. Mehdi Aleyhisselam´ı bulamadım. İmam´dan onun ne olduğunu sordum?
Hazret buyurdular: **"Hz. Musa´nın annesinin evladını emanet bıraktığı kimseye onu emanet ettim".**
Daha sonra buyurdular: **"Allah-u Teala ümmetin Mehdi´sini bana verdikten sonra iki melek gönderdi. Onlar Mehdi Aleyhisselam´ı alıp arşın seradiklerine Allah´ın huzuruna götürdüler.**
Allah-u Teala ona şöyle buyurdu: ´Merhaba sana, ey benim cihan üzerindeki Hüccetim; Benim dinime yardım edecek, emrimi izhar edecek ve ümmeti hidayet edecek olan Mehdi sensin. Ben seninle azaplandırıp seninle ödüllendireceğim, seninle affedip seninle azaplandıracağım. Ey melekler; Onu yumuşaklıkla babasına götürün ve benden taraf ona deyin ki: Hakkı getirip batılı yok edinceye ve dinin yalnızca Allah´a mahsus olduğu güne kadar bu çocuk benim korumam, emanetim altındadır ve ben onun kefiliyim´". (Delail-ul İmam et: s. 497 Tebsiret-ul Veli: s. 15 Mehdiyi Me'v-ud: c.l s.55 El-Katra:- az bir farkla - c.l s. 721)

Hz. İmam Kazım Aleyhisselam;

Lokman süresinin 20. ayeti: ´**ve esbeğe eleykum niemihi zahireten ve batineten**´- (Görmediler mi, gerçekten de Allah, ikram etti. Size ne varsa göklerde ve ne varsa yeryüzünde zahir olan ve batın olan nimetlerini size serdi. Tamamladı ve insanlar içinde Allah hakkında mücadeleye girişen var, bilgisi, delili ve aydınlatıcı bir kitabı yokken). Te´vilinde buyururlar: **"Ayetteki zahiri nimetten maksat aşikar ve zahir olan İmam, batın olan nimetten ise gayıpta olan ve gözlerden penhan olan İmam´dır".** (Kemal-ud Din: c.2 s.368 Bihar-ul Envar: c.51 s. 150 Tefsiri Burhan: c. 3 s. 177 Kifayet-ul Eser: s. 323)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam;

Yeryüzü Rabb´inin nuruyla aydınlandığında, Zumer/69 ayetinin ne manaya geldiğinin sorulması üzerine buyurdular: "Hz. Mehdi Aleyhisselam kıyam ettiğinde yeryüzü Rabb´in nuruyla nurlanacak. Artık insanların güneşin nuruna ihtiyacı kalmayacak ve karanlıklar kaybolacaktır".
(El-İrşad: s.410 Bihar-ul envar: c.23 s.370 İlzam-ul Nasib: c.2 s.280)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam;

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam; **"ve men gutile mezlumen..."** ayetinin tefsirinde buyurdular**: "Bu ayet Hz. Hüseyin Aleyhisselam´ın şanında inmiştir, O mazlum bir şekilde öldürülendir ve O´nun velisi kısas hakkını elinde bulunduran Hz. Mehdi Aleyhisselam´dır. Eğer bütün yeryüzü ehlini bu büyük cürüm ve suçtan dolayı öldürse bile yine de israf etmemiştir".** (Te´vil-ul Ayat: c.l s.280 Tefsiri Burhan: c.2 s.419)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam ve Hz. İmam Rıza Aleyhisselam buyururlar;

Hz. Mehdi Aleyhisselam kıyam ettiğinde daha önce kimsenin hükmetmediği şu üç şeye hükmedecektir: Zinaya mütakip olan zalimleri öldürecek, İslam´da ikrarından dönenleri öldürecek ve Ehlibeyt´e zulüm eden düşmanları öldürecek. Ruhlar aleminde kardeş olanlar birbirlerinden irs (yardım) götürecekler.
(El-Hisal: c.I s. 169 Bihar-ul Envar: c.52 s.309 İsbat-ul Hudat: c.3 s. 495)

Hz. İmam Bakır Aleyhisselam Hz. Resulullah ve Hz. Ali Sallallah-u Aleyhisselam´ların şöyle buyurduğunu nakleder;

Zuhur ve kıyamından önce Hz. Mehdi Aleyhisselam´a inanıp onun yolunu bekleyip onu zikredenler, Hz. Ehlibeyt dostlarına hitaben: "Benim dostlarıma dost olup, düşmanlarıma düşman olanlara müjdeler olsun, onlar Benim muhip ve dostlarımdırlar ve yarın kıyamet günü biz Ehlibeyt´in yanımda en değerli olanlardır".
(Kemal-ud Din: c.I s. 286 Bihar-ul Envar: c.51 s.72)

Muhammed Bin İclan rivayet eder ki;

Hz. Sadık Aleyhisselam buyurdular: "Hz. Mehdi kıyam ve zuhur ettiğinde insanları yeni bir İslam´a, aralarında eksilmiş ve ondan sapmış oldukları bir emre hidayet edecektir.
Gerçekten de Kaim insanları hataya düşmüş oldukları yoldan, sapıp sapkınlığa düştükleri yoldan kurtarıp, hidayet ettiği için Mehdi diye adlandırılmıştır. Kaim olarak anılmasının sebebi ise Hakk için kıyam edecek olmasındandır. (El-İrşad: s.411 Bihar-ul Envar: c.51 s.30 İsbat-ul Hudat: c.3 s.555 E'lam-ul Ver a: s .461 Keşf-ul Gumme: c.2 s. 464)

Sudeyri Seyrafi şöyle rivayet etmektedir;

Mufezzel, Ebu Besir ve Aban bin Tağleb ile birlikte mevlamız Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ın huzuruna müşerref olduğumuzda, O Hazret´in toprağın üzerinde oturdu- ğunu, üzerine yakası olmayan yünlü bir elbise giydiğini ve çocuğu ölmüş bir anne gibi ağladığını gördük. Hüzün ve gamı yanaklarından anlaşılıyordu ve döktüğü gözyaşları muteverrim (yanaklarrında iz) etmişti.
Mevlamız bu haliyle derinden bir ah çekerek buyurdu: **"Ey benim serverim; gaybet ve yokluğun gözlerimden uykuyu uçurdu, dünyayı bunca genişliğine rağmen bana dar etti ve kalbimdeki sakinliği yok etti. Benim serverim; Senin yokluğun musibetlerimi sürekli kıldı, birbiri ardına kaybettiklerimiz bizi dağıttı ve sermayemizi yok etti. Gözlerimden dökülen yaşlar ve uğradığımız bela ve musibetler sonucu sinemde açılan bu yareler bu dertli sinemi pareledi (figan) ve feryatlarım son bulmasını istiyorum. Önümde bekleyen bela ve musibetleri gözümle hissediyorum, senin gazabınla karışmış öyle zor belalar var ki ve senin sinirinle ecin olmuş hoş olmayan hadiseler".**
Sudeyr diyor ki: "Gördüğüm bu hadise ve Mevla´mızın söylediği sözlerden dolayı neredeyse aklımız başımızdan gidecekti. Kalplerimiz hüzünlendi, bizi büyük bir dert sardı ve O Hazret´in bir bela veya musibete uğradığını düşündük.
Arz ettik: "Ey yer ve gökyüzünün en faziletlisinin oğlu; Allah senin gözlerini ağlatmasın, ne oldu ki böyle matemli ve üzgün bir hale düştünüz?"
Hz. İmam Sadık Aleyhisselam derin bir ah çekerek bize buyurdular: **"Vay olsun sizlere, bugün sabah sır kitabına baktığımda, Hz. Kaim (Mehti) Aleyhisselam´ın doğumu hakkında cihanı şereflendireceği zamana baktım ve bunu hesap ettim, o gözlerden kayıp olacak, kayıplığı uzun sürecek, ömrü uzun olacak, o zamandaki müminler bela ve musibetlerle imtihan olunacak. Gaybetin uzun olmasından**

dolayı onların kalbine bir çok tereddüt ve şüpheler düşecek. Onların çoğu dinlerinden çıkıp ikiliğe düşecek, ikrarsız yol yezidi olacaklardır.
İslam´a girmenin ahdi olan velayetimizi boyunlarından çıkaracak inkar edecekler.Halbuki Allah onun hakkında buyurmuştur: (...ve külle insanin elzemnahu tairuhu fiy unugih. -Her insanın yaptığı işleri boynuna astık, kıyamet günü de apaçık yazılmış bir kitap olarak meydana çıkaracağız onları. Herkes ne yapmışsa hepsini o kitapta yazılmış bulacak. -İsra 13 **Onların düşecekleri bu halleri görünce kalbim kırıldı, şiddetli bir hüzün ve gam beni sardı".**
Arz ettik: "Ey Allah Resul´ünün evladı; bize minnet edip lütfünüze mahzar kılıp bildiklerini- zin bazılarını bizimle paylaşın".
Buyurdular: **"Allah-u Teala üç peygamberin döneminde gerçekleşen olayları bizim kaimimiz hakkında da gerçekleştirecektir. Doğumunu Hz. Musa´nın ki gibi gizli, gaybetini Hz. İsa´nın gaybeti gibi ve gaybetinin uzunluğunu ise Hz. Nuh´un olayının ceryan etmesi gibi mukadder kılmıştır. Salih Peygamber´i Hızır´ın ömrünü uzun kılması ise onun ömrünün uzun olacağına delil kılınmıştır".**
Arz ettik: "Konuyu daha iyi anlayabilmemiz için biraz daha açıklayın".

Hz. Musa´nın doğumu: Firavun hükümetinin Hz. Musa´nın eliyle son bulacağını anladığında kahinlerin toplanılması emrini verdi. Onların firavuna onu yıkacak olanın (yani Hz. Musa´nın) soyu ve mesebi hakkında bilgi verip israil oğullarından olduğunu söylediler. Bunun üzerine firavun memurlarına bütün hamile kadınların karnını yarıp erkek olan bütün çocukları öldürmelerini emretti. Böylelikle 20 bin erkek bebeğin hayatına son verdiler.
Ama Hz. Musa´ya ulaşması mümkün olmadı. Zira Allah-u Teala onu korumayı irade etmişti. Aynı şekilde Ümeyye oğulları ve Abbasi oğulları zalimine, gasbi hükümetlerinin Hz. Kaim (Mehdi) Aleyhisselam´ın eliyle son bulacağını öğrendiklerinde onunla düşmanlık etmeye başladılar. Onlar Hz. Mehdi Aleyhisselam´ın doğumunu engelleye bilmek umuduyla Resulullah´ın ve Ehlibeyt´inin soyunu Kerbela´da yok edip kurutabilmek için katliama başladılar. Ancak Alla-u Teala kendi işinin zalimlerce bilinmesini gizledi, müşriklerin hoşuna gitmese bile kendi nurunu tamamlamayı ve dünyayı nurla doldurmayı irade etti.

Hz. İsa´nın gaybeti;
Yahudiler ve nasraniler Hz. İsa´nın öldürüldüğü konusunda ittifak ettiler.
Ancak Allah-u Teala onları yalanlamak için şöyle buyurdu: **´Onu öldürmediler de asmadılar da , onlara öyle göründü. Zaten ihtilafa düştükleri şeyde de onun hakkında zan içindedir onlar. O´na ait bilgileri yoktur da ancak şüpheye kapılırlar. Gerçektende apaçık onu öldüremediler**.- Nisa/157**...(ve ma geteluhu vema selebuh velakin şubbihe lehum...)´**
Kaim Aleyhisselam´ın gaybetinin uzunluğu nedeniyle ümmet aynı şekilde onu yalanlaya- caktır. Bazıları boşboğazlık edip onun dünyaya gelmediğini söylerken, bazıları dünyaya geldiğini ancak öldüğünü söyleyecek.
Bir grup kafirliğe duçar olup 11´ci İmam´ın (haşa) kısır olduğunu ve kendisinden bir evlat bırakmadığını söyleyecek. Bir topluluk dinden çıkarak 13 veya daha çok imama kail olacak. Başka bir taife Allah´a isyan ederek Kaim Aleyhisselam´ın ruhunun başka bir kimsenin bedeninde konuştuğunu iddia edeceklerdir. Hz. Mehti´nin gecikmesinden dolayı bizim Ehlibeyt dostlarımızın içlerinden bazıları ümüt- sizliğe kapılarak yolumuzu terk ederek yezitleşeceklerdir.

Hz. Nuh´un olayı:
Ve vaad ettiği zamanın gecikmesi olayı ise şundan ibarettir: Allah-u Teala´dan kavmi için gökyüzünden inecek bir azap ve ukubat istediğinde Allah-u Teala Cebrail´i yedi hurma tohumuyla göndererek şöyle buyurdu: "Ey Peygamber; Allah celle celaluhu buyuruyor ki: **´Bunlar benim yaratık ve kullarımdır, sen onları daha fazla davet edip hücceti tamamlayıncaya kadar şimşeklerle azap etmek istemiyorum. Öyleyse gücünü toplayarak onları yeniden Hakk´a davet et. Ben çektiğin bu zahmetler karşılığında şüphesiz ki sana etada (bağışta) bulunacağım. Bunun yanında bu hurma tohumlarını ek ki bunlar büyüyüp meyve verdiklerinde senin kurtuluşa varacağın gün gelecektir. Zira bunu senden itaat eden müminlere müjdele".**
Ağaçlar büyüyüp meyve vermeye başladıklarında Hz. Nuh Allah´dan verdiği vaade amel etmesini istedi, ancak rahman olan Allah ondan tekrar bu hurmaların tohumlarından ekmesini, bütün sabır ve gücünü insanları hidayet etme yolunda harcamasını ve insanlara hücceti tamamlamasını istedi.
Hz. Nuh olayı kendisine iman getirenlere anlattığında onlardan 300 kişi mürtet (Kafir) olup dinden çıkarak dediler ki: "Eger Nuh´un söyledikleri doğru olsaydı Rabb´i verdiği vaade uyardı".
Allah-u Teala bu olay yedi defa tekrar edinceye kadar her defasında aynı emirlerini tekrarlarken, her defasında ona iman getirmiş gözüken bir grup dinden dönüyor ve kafir oluyordu. Böylelikle Hz. Nuh´a iman getirenler 73 sayıya düştü.
O sırada Allah-u Teala Nuh´a vahiy ederek şöyle buyurdu: **"Şimdi aydınlık sabah aşikar oldu ve karanlık gece sona erdi, yani gösteriş ve riyadan uzak halk belli oldu, toprağı temiz olmayan ve kalbine iman girmeyenler kendi irtidatlarını zahir ettiler ve dinlerinden döndüler. Eğer ben ilk anda kafirleri helak edecek olsaydım sonradan dinlerinden dönen o imanlı görünümündeki kafirler kalacaktı.**
Ben yeryüzünü kafirlerden silip, halisane bir şekilde bana ibadet etsinler diye müminlerle dolduracağıma ve onların korkularını emniyet ve rahatlığa çevirip yardım edeceğime dair vermiş olduğum söze amel etmemiş olacaktım.
Ben onların zamanla imanlarının zayıflığından, kalplerindeki şirk ve sapıklığı amele dökeceklerini ve dinden çıkarak mürted (kafir) olacaklarını bile bile bunu nasıl yapardım ve onları yeryüzünde nasıl sakin kılardım? Eğer onlar düşmanların helak olup yeryüzünden silindikleri vakit müminlere verilecek saltanat ve padişahlığı bilmiş, onun güzel kokusu burunlarına varmış olsalardı kalplerindeki o gizli nifak ve sapıklık daha şiddetli ve sağlam olacaktı. Onlar müminlere olan düşmanlıklarını zahir edip hükümet, makam ve emirleri ellerine geçirebilmek için onlara savaş ilan edeceklerdi. Onların bu fitne ve fesatcılıklarıyla din nasıl istikrar bulacak ve müminlerin emri yayılacaktı? Asla böyle bir şey olamazdı".
Bütün bu merhelelerden sonra Hz. Nuh´a buyurdu ki: **"...VESNEİİ FULK Bİ E´YUNİNA VE VEHYİNA ... Nezaretimiz altında ve vahyimize uyarak bir gemi yap, zulmedenler için af dileme benden, şüphe yok ki sularda boğulacak onlar".** HUD/37
İmam Sadık Aleyhisselam buyurdular: "Buna benzer bir olay Hz. Mehdi Aleyhisselam hakkında da gerçekleşecektir. Riya ve görünüşten uzak dinin ortaya çıkabilmesi için onun gaybet dönemi uzayacak ve gerçek müminler aşikar olacaktır. O Hazret´in hükümet ve saltanat döneminde nifak ekmek isteyenler o dönem varmadan önce

zatlarındaki kendi pislik ve kötülüklerini aşikar ederek mürted (kafir) olacaklar ve dinden çıkacaklardır".
Müfezzel diyor ki; O Hazret´e arz ettim: "Ey Allah Resul´ünün evladı; bu nasibiler şu temkin ve hilafet ayetinin (**Allah sizden iman edenleri ve salih amel işleyenleri onlardan önce gelip geçenleri nasıl yeryüzüne sahip ve hakim kıldıysa, onlarıda mutlaka yeryüzüne sahip ve hakim kılmayı ve onlara razı ve hoşnut oldukları dini nasib edip o dini bütün dinlerden üstün etmeyi, korkularını emniyete tebdil eylemeyi vaat etmiştir. Bana kulluk etsinler ve hiç bir şeyi eş tutmasınlar. Bana bundan sonra kim kafir olursa, o çeşit adamlardır buyruktan çıkanların ta kendileri". (**NUR/55)
Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Hz. Ali Aleyhisselam hakkında nazil olduğunu zannetmektedirler.
İmam Aleyhisselam buyurdular: **"Allah nasibilerin kalbini hidayet etmesin. Allah ve Resul´ünün beğendiği ve korkuları kalplerden uzaklaştırıp ümmete emniyet ve rahatlık veren, şek ve tereddütleri kalplerden zail eden bir din o üç gasibin hangisinin döneminde kudret bulup da ortaya çıktı?! Hazret´i Ali Aleyhisselam´ın hilafeti döneminde o kadar müslümanın mürted olup dinden çıkması, o kadar fitnenin çıkışı ve savaşların meydana gelişinde kim onlarla kafirler arasındaydı?"**
Daha sonra Hz. İmam Sadık Aleyhisselam şu ayeti kıraat buyurdu: "**Bunca olaylar sonucu peygamberler tamamiyle ümitlerini kesip, tamamiyle inkar edileceklerini sandıkları zaman yardımımız gelmiştir de dilediğimizi kurtarmışızdır. Fakat azabımız suçlu topluluktan hiç bir suretle geri çevrilmez. (hetta izesteyeser rusul ve zennu ennehum ged kuzibu caehum nesruna)".** (-Yusuf 110)

Ve Allah´ın salih kulu Hz. Hızır;
Allah ona Nübüvvet inayet etmek, bir kitap indirmek, ona herhangi bir şeriat karar kılmak veya geçmiş peygamberlerden birinin dinini onunla nashetmek, kullarını ondan itaat etme- lerini vacip kılmak, bir itaati ona vacip kılıp yerine getirmesini istemek için ömrünü bu kadar uzun kılmadı. Belki Allah´ın ezeli ilmiyle Hz. Mehdi Aleyhisselam´ın ömrünün ve gaybetin uzun olacağı ve bu nedenle bazı kullarının onu inkara kalkışacağını bildiğinden Hz. Mehdi Aleyhisselam´ın ömrünün uzunluğuna sağlam bir delil olsun, onunla çelişkiye düşmüşleri, inkarcıları red edip bir özürlerinin kalmaması, insanların Allah katında hüccet ve burhanları olmasın diye Hz. Hızır´ın ömrünü uzun kılmıştır. (Kemal-ud Din: c.2 s.352 Bihar-ul Envar: c.51 s.219 vİsbat-ul Hudat: c.3 s.47 İlzam-un Nasib: c. 1 s.284 Mikya-il Mekarim: c.2 s. 176 Gaybeti Tusi: s. 104)

Müfezzel şöyle rivayet etmektedir;
Bizim Kaim´imiz (Hz. Mehdi Aleyhisselam) kıyam ettiğinde yeryüzü Rabbi´nin nuruyla aydınlanacak ve insanların güneşin nuruna ihtiyaçları kalmayacaktır. Gece ve gündüz bir olup karanlıklar kaybolacaktır. Onun zamanında bir kişi bin yıl yaşayacak her yıl bir oğlu olacak ve kızı olmayacaktır.
Öyle bir elbise giyecektir ki; boyunun uzamasıyla o da uzaya- cak ve istediği her renge dönüşecektir. (Delail-ul İmam et: s.441 Nevadir-ul Mucizat: s. 196 El-Katra: c.l s.773)

Hz. İmam Bakır Aleyhisselam buyurmuşlardır ki;
Hz. Mehdi Aleyhisselam Mekke´den kıyam ettiğinde O Hazret´ten taraf bir münadi şöyle nida eder: "Kimse yanına yiyecek veya içecek almasın, Hz. Musa´nın taşını bir deveye yüklü halde yanında hamleder; indikleri otlaklarda o taştan çeşmeler peydah

olur, acıkıp susayan halk ondan içtiklerinde doyar, susayanların ise susuzluğu gider, Küfe´nin arkasından Necef şehrine gelinceye kadar durum böyledir hatta onların hayvanları bile bu yolla beslenir.
(Kemal-ud Din: c.2 s.670 Bihar-ul Envar: c.52 s.324 El-Kafi: c.I s.231 El-Besair: s. 188)

Hz. İmam Sadık Aleyhisselam´ın Müfezzel´e şöyle buyurduğu rivayet edilir;
Ey Müfezzel; bir rivayeti anlayıp onda derinliğe inmen, on rivayeti anlamadan sadece nakletmenden daha hayırlıdır. Gerçekten de her hakkın bir hakikati, her doğru ve doğruluğun bir nuru vardır.
Sonra buyurdular: "Ant olsun Allah´a biz dost ve yaren alevicanlarımızdan hiç birini bizim tasavvuf ve batını ilmimizi söylediğimiz sözlerin mana ve maksadını anlamayıncaya kadar fakih (kötü fasık) bilmeyiz".
Emirülmü´minin İmam-ı Ali Aleyhisselam mescidi Nebi Cem evinde mümün müslim canla- rın kendisine kıyamet ve alametleri ile ilgili sorulan sorularına şöyle buyurdular: **"Bilin ki, gelecekte örtülmüş kör fitneler sizi saracaktır ve ondan tanınmayan bilinmeyen insanlar kurtulacaktır ancak".**
Denildi: "Ey Emirülmü´minin; tanınmayanlar kimlerdir?"
Buyurdular: "O kimseler ki; herkesi tanırlar ama kendileri tanınmazlar. Bilin ki yeryüzü hiç bir zaman hüccetsiz kalmayacaktır. Ancak insanlar kendi nefislerine yaptıkları sitem zulüm ve israftan dolayı onu görmekten mahrum kalacaklardır.
Eğer yeryüzü bir saat bile hüccetsiz kalacak olursa ehlini yutar. O gaybet döneminde halkı tanıyacaktır ama insanlar onu tanımayacaktır. Öyle ki, Hz. Yusuf herkesi tanıyordu ancak kimse onu tanımıyordu".
Sonra şu ayeti kıraat buyurdular; (YASİN / 30.) **YA HESRETEN ELEL İBAD MA YE´TİYHİM MİN RESUL İLLA KANU BİHİ YAZTEHZİUN (Yazıklar olsun kullara, onlara hiç bir peygamber gelmedi ki; onunla alay etmesinler).**
(Gaybeti Numani: s. 141 Bihar-ul Envar: c.51 s.112)

Hz. Ali Aleyhisselam Ahir zaman alametleri ile ilgili olarak şöyle nakletti;
Hz. Ali Keremullah buyurdular: "Acaba bilmiyor musun? Bizim emrimizi bekleyip bu yolda zahmetler çekip, düşmanlarından olan korkuları nedeniyle sabredenler yarın ki kıyamet günü bizimledirler. Hakların kaybolup, ehlinin ortadan gittiğini gördüğünüzde zulüm ve sitemin bütün dünyayı sardığını gördüğünüzde, Kur´an´ın eksilip onda olmayanların ona konulduğunu ve ayetleri insanların kendi isteklerine göre yorumladığını gördüğünüzde, suyun kabın içindeki alt üstlüğü misali dinin alt üst olduğunu gördüğünüz de batıl ehlinin Hakk ehline galebe ettiğini, kötülüklerin aşikar olduğunu ve kimsenin kötülüklerden kaçmadığını, kötülere kucak açılarak onların yaptıkları hoş karşılandığı, pislik ve fesatlığın yaygın olduğunu, erkeklerin kendilerini erkeklerle tatmin ettiğini, kadınların kadınlara iktifa ettiğini, müminin sustuğu alimlerin susturulduğunu ve sözünün kabul görmediğini, fasıkın söylediği batılı reddetmediklerini, küçüklerin büyükleri alçak gözle gördüğünü, akrabalık bağlarının koptuğunu, birinin kötü işleri söylendiğinde utanmayıp söyleyenin sözünü reddetmediğini, genç çocukların kendilerini kadınlar gibi müşterilere sunduğunu, kadınların kadınlarla ilişkiye girdiğini, onun bunun medhi ve övgüsünün arttığını, insanların mallarını Allah´ın haram kıldığı şeylerde harcadığını ve kimsenin bunu önlemediğini gördüğünüzde çok tehlikeli bir dönemde yaşıyorsunuz demektir".
Hz. Ali sözlerine şöyle devam etti: "Kötü insanların, Müminlerin Allah yolunda çalıştığını gördüklerinde onun amelinden Allah´a sığınıldığını, komşunun komşusuna azar ettiğini ve kimsenin buna karşı çıkmadığını, müminin belaya düştüğünde kafirlerin

sevindiğini ve yeryüzünde yayılan fesattan hoşnut olduğunu, çeşit çeşit içkilerin alemi bir şekilde içildiğini, Allah´tan korkmayan bir grubun onu içmek için bir araya geldiğini gördüğünüzde, bununda Cem evlerinde yapıldığı zamanları gördüğünüzde, iyiliklere emredenin toplumda horlanıp alçaltıldığını, günahları ve Allah´ın hoşuna gitmeyen işleri yapanların cüretli olduklarını ve övüldüklerini gördüğünüzde, Kur´an ayetlerine amel edenlerin yerilip hakir sayıldıklarını, hayır ve iyilik yolunun kapandığını, fesat ve temah yolunun açıldığını, Allah evini ziyaretin, tatil olduğunu ve onu terk etmeye emir verildiğini gördüğünde (Allah evindeki maksat Hz. Ehlibeyt Derğahı), bazı kafir yol yezitleri bu Cem evlerinde öyle melametlikler yapıyorlar ki; alevi halkını islam dininden, Allah´ın kitabı Kur´an´dan vede en kutsal Hz. Ehlibeyt´en soğutarak lanetullah muaviyenin, lanet yezidin, kafir mervanın yapamadıklarını yapıyorlar. Halkı tamamen dinsizleştirmeye çalışıyorlar, onlara sonsuza kadar lanetler olsun.

Allah yolunda doğruları söyleyen dede, rehber, mürşitlerin söylediği Hakk ve hakikat sözleri söyleyenlere amel edilmediğini, erkeklerin erkekler kadınların ise kadınlardan ötürü süslenip bezendiğini gördüğünüzde, erkeğin kendisini satarak hayatını sürdürdüğünü, kadının kendisini pazarlayarak yaşadığını, kadınların erkekler gibi gruplaşıp kötü meclis kurduğunu, kadınsı nişanelerin abbasi oğullarında yüz gösterdiğini, saçlarını boyatıp erkeği için kendisini süslediği gibi, başka erkek için süslendiklerini ve bunun için para harcadıklarını, bazen bir erkek üstünde rekabete giriştiklerini, erkeklerin gayret ve cesaretten uzak olduklarını, parası olanın müminden daha aziz olduğunu gördüğünüzde, faizin aşikar olup kimsenin bunu yadırgamadığını, kadınların nameşru amel olan zinaya teşfik edildiklerini ve onların bu işleriyle övünüldüklerini, fısk ve fücur üzerine yardım edildiklerini gördüğünüzde, mümin alimlerin hüzünlü, halkın gözünde hakir ve küçük görüldüğünü, bidat ve nameşru amellerin yayıldığını, halkın yalancı şahitlik ve şahitlerle başkalarının malına el koyup tecavüz ettiklerini, Allah´ın helallarının haram ve haramlarının helal edildiğini gördüğünüzde bunu hoş görenlere eyvahlar olsun”.

Ve Hz. Ali sözlerine şöyle devam etti: “Kişinin dini kendi görüşlerine göre yorumladığını ve tefsir ettiğini, Allah´ın kitap ve ahkamına amel edilmediğini gördüğünde, cürüm işlemek için gecenin gelmesinin beklenildiğini ve gündüzleri ulu ortada günahlara mürtekip olunduğunu, müminin kalbinden başka bir şeyle kötülükleri inkar edemediğini, Allah´ın gazabı yolunda bir çok malın harcandığını, yöneticilerin kafirleri yanlarına alıp mümin ve iyi insanları kendilerinden uzaklaştırdığını, hakimlerin rüşvet aldığını, makam ve kürsülerin parası daha çok olanlara verildiğini, insanların kendine mahremleriyle evlendiğini ve onlara iktifa ettiklerini gördüğünüzde. İnsanların töhmet (iftira) ve zan üzerine katledildiklerini, insanların erkekler ile ilişkiye girebilmek için bir birleriyle mücadele ettiklerini ve bu yolda can ve mallarından vazgeçtiklerini, erkeğin kendi eşiyle ilişkiye girmesinin yadırgandığını, erkeğin kadının nameşru yollarla elde ettiği parayı harcadığı, bildiği halde utanmadığını ve bundan çekinmediğini gördüğünüzde.

Kadının erkeğe galebe ederek o istemediği halde eşine masraf çıkardığını, erkeğin eşi veya cariyesini az bir miktar karşılığında başkalarına sunduğunu ve bununla yiyecek bir şeyler aldığını, Allah´ın adına yalan yeminlerin arttığını, kumarın aşikara oynandığını, açık bir şekilde kadının satıldığını ve buna hiç bir şekilde mani olunmadığını, kadınların kendilerini kafirlerin ihtiyarında (idaresine) bıraktığını gördüğünüzde. Çalgı ve müzik seslerinin sokak başlarında ve pazarlarda çalınarak çıplak kadınların oynatılarak erkeklere peşkeş çekildiğini ve mümünlerin soğukkanlılıkla onların yanından geçtiğini ve kimsenin bunu önlemeye çalışmadığını,

rahatsız olsa bile onu önlemeye cesaret edemediğini, şerefli ve büyük insanların kudretli ve güçlü kimseler tarafından ezildiğini, yönetime en yakın kimselerin biz Ehlibeyt´e açıkça düşman olup bununla iftihar edenlerin olduğunu, bize dost olanların yalancı sayılıp şahitliğinin kabul edilmediğini, yalancılık üzerine rekabet edildiğini, komşu komşuya onun acı dilinden korktuğundan dolayı ihtiram ettiğini, Allah´ın kanunlarının bir kenara bırakıldığını ve herkesin kendi meyline göre amel ettiğini gördüğünüzde. Kötülük ve fesatın zahir olup haberciliğin yaygın olduğunu, cürüm ve cinayetlerin fazlalaştığını, gıybet etmenin meclislerin şekerlemesi olduğunu ve insanların ağızlarını onunla tatlandırdıklarını, harabelerin ve bataklıkların yoksulların barınak yerileri olarak kalıp oralar da yaşamaya mecbur bırakıldıkları an, apartman sahiplerinin yetimlerin ve yoksulların evlerini zorla ellerinden alarak oraların zalimlere peşkeş çekilerek zalimle hiba edildiği ve keyif sürmeleri için onlara destek verilerek mazlumlara zulum ettiğini gördüğünüzde, kişinin geçimini kara parayla kazandığını ve günahsızların kanını dökmenin rahat olduğunu gördüğünüz de şahısın dünyanın aşağılık makamlarına varmak devletin bazı işlerinin kendisine bırakılmasını ve insanların kendisinden korkmasını sağlamak için küfürbaz olarak meşhur olduğunu gördüğünüzde, dinin hafife alındığını, kişinin bir çok mala sahip olduğunu ancak onları ele geçirdikten bu yana zekat vermediğini, ölülere zarar verip onları kabirden çıkararak kefenlerinin satıldığını, karışıklık ve düzensizliğin çoğaldığını, şahısların gece gündüz mest halde olduğunu, insanların müşkillerinin önemsenmediğini gördüğünüz de.

Şerefli ve namuslu ilim sahibi alim kişilerin kara cahil yobazların ellerinde oyuncak haline geldiklerini gördüğünüz zaman; Allah´ın aziz dostları Ehlibeyt´imizin sadık muhipleri ilim irfan sahibi bizlerin halk arasında görevlendirdiğimiz alim kişiler, bizim temsilcilerimiz olan dedeler, rehberler, talipler ve muhipler halk tarafından horlanıp hakir görüldükleri ve onların Hakk kelamları kabul görülmediği zaman; yetimleri, yoksulları, fakir ve fukaraları bir dilim ekmeğe muhtaç eden siyasetçilerin türeyip dini siyasete alet ederek yetimi, yoksulu, fakir fukarayı soyup soğana çevirdikleri zaman kanlı zalim münafıkların Allah´ın adını kendi çıkarlarına alet ederek Kur´an-ı Kerim´i kendi menfaat ve siyasi çıkarları için Muaviye melunun sıffıyandaki yaptığı gibi yaparak, Allah´ın kelamını çıkar malzemesi olarak kullanarak insanların dini duygularını sömürdükleri zaman. Onların sırtından çıkar sağlayan siyasetçilerin aziz peygamberlerimizin makamına oturarak, melun üç munafık kafirin Hz. Muhammed Mustafa´nın makamını kirlettikleri gibi o kutsal adalet makamını kirleten ve yaptıkları zulümden dolayı zerrece pişmanlık duymadan devlet gücü ile halk üzerinde terör estiren dehşet ve korku salan, şehitlerin kanları ile her bir karış toprağı sulanan aziz evliyalar yurdu, peygamberler beşiği yüce vatan topraklarını soysuz sopsuz Hakk ve adalet düşmanlarına peşkeş çeken, zalimler için halkın oyları rüşvet karşılığı toplatıldığı dönemde olduğunuz zaman. Bina ve zina devrinin başlayıp yaygınlaşarak tüm dünyayı kapladığı dönem kıyametin en belirgin yaklaştığının belirtisidir ve işaretidir.

Hakimlerin, savcıların rüşvet aldığı, haklıyı haksız durama, haksızıda haklı durumuna getirerek fakir zengin ayrımı yaparak Allah´ın adaletini para karşılığı sattıkları dönemler en tehlikeli dönemlerdir.

Büyük kanlı zalim devletler güçlerini kullanarak fakir güçsüz devletleri işgal ederek milyonlarca mazlum, masum, fakir, fukara, yoksul, yetim insanların kanlarını ve gözyaşlarını sel olup akıtacaktır. Annelerin bacıların iffet ve namusları, erkeklerin onur ve haysiyet ve şerefleri ayaklar altına alınıp kirletilecektir. Masum anne ve bacılar aç kalan çocuklarının karınlarını doyurmak için bedenlerini, namuslarını ve şereflerini

satarak, ihtiyaçlarını temin etmek mecburiyetinde bırakılacaklardır. Devletin yer altı ve yer üstü gelir kaynakları kanlı zalimler tarafından üleşilip bölüşülecektir. Bunca olan ve olacak olan tüm adaletsizliklere yolsuzluklara, yoksulluklara tüm insanlar seyirci kalacaklardır. Hatta ve hatta bu zulümü yapan Allah´ın hak ve adaletin, barışın düşmanları cahil yobaz, gerici halk tarafından her gittiği yerlerde alkış tufanına tutularak ödüllendirileceklerdir. Kimisi baskıdan, kimisi korkudan tüm dünya halkı benliğinden koparılarak, adeta modern bir köle haline getirilecekler. Dünyanın yer altı ve yer üstü kaynakları sadece ve sadece adaletsizlerin cebini doldurulacak.
Dünyayı yönetenler insanları bölerek parçalarayak sudan bahanelerle savaşlar çıkararak, insanları birbirine düşman ederek birbirine kırdırıp öldürtecekler. İşte aziz ve güzel dostlar bunlar kıyametin gelip kapıya dayandığı dönemlerdir.
Dünya halkı öyle bir duruma getirilecek ki keşke kıyamet bir an önce kopsada bizlerde bu zulümü çekmeden kurtulsak diye yaşamaktan ümitlerini tamamen kesecekler. Hak ve adalet tamemen ortadan kalkacak. Parası olanlar köşe başlarını tutacak, parası olmayanlar ise gözyaşı içinde ömürlerini çürütecekler".
İşte kıyametin belirtileri bunlardır diyen mescidi nebi Cem evinde toplanan halk korku ve heyecan içinde Hz. Ali Keremullah´ın anlattıklarını dinledikçe adeta heyecandan birçokları ağlıyor ve korkudan titriyorlardı.
Hz. Selmanı Pak secdeye kapanıp ayağa kalktı ve Şah-ı Velayet İmam-ı Ali´den niyazda bulunarak: "Ey Erenler Şah-ı sizlerin bizlere anlatığınız bu olaylar ne zaman gerçekleşecek" diye sordu.
Hz. Şah-ı Merdan derinden bir ah çekerek: "**Biz ve benim Ehlibeyt´im şehit olarak Hakk´a yürüdükten sonra zulüm ve karanlık çağ zalimler tarafında başlatılacak ve 1450 yıl devam edecek. Dünya tamamen karanlık bir çağ dönemi yaşayarak karanlığa gömülüp ümitlerin tükendiği an tekrar biz bu zulümü durdurmak için tekrar bu duruma müdahale edeceğiz.**
Hz. Ehlibeyt, Hz. Sahibi zaman Muhammed Mehdi´yi görevlendirerek bu zulüme son verecek, kanlı zalimlerin tümü Hz. Muhammed Mehdi ve Hz. İsa Rusulullah tarafından dünya tarihinden silinip atılacak ve adalet yerini bulacak".
Mescidi nebi Cem evinde bulunanlar Şah-ı Velayet´en bu sevindirici haberi duyunca hepsi birden sevindiler. Tekrar Hz. Selmanı Pak ayağa kalkarak Şah-ı Merdan´ın ellerine niyazda bulundu.
Bu ara Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimizde mescidi nebi Cem evine geldi. Tüm eshap ayağa kalkarak saygı ile Hz. Muhammed Mustafa Sallah-u Aleyhisselam´ı hürmetle karşıladılar. Hz. Peygamber efendimiz eshaba selam vererek geçip yerine oturdu.
Eshaba dönerek: **"Bakıyorum çok ciddi bir konu üzerinde sohbet ediyorsunuz ki heyecanlı olduğunuz yüz hatlarınızdan belli oluyor"** diyerek eshapdan konu ve mevzu hakkında bilgi almak istedi. Orda bulunanlar cemaatte Ya Resulullah kıyamet belirtileri hakkında Hz. erenler Şah-ı Emirülmü´minin İmam-ı Ali Keremullah Veche´den yeterince bilgi aldık. Gelecekte olacak olayları Hz. Ali bizlere aktardı, tam bu sohbet esnasında siz içeri girdiniz diye Hz. Peygamber Efendimize konu hakkında bilgi verdiler. Hz. Peygamber Efendimiz yarı tebessüm yarı kederli bakışlarını eshabın üzerinde gezdirerek söze şöyle başladı: "Ey Cemaati müslimin, din kardeşlerim Allah´ın rahmeti hepinizin ve hepimizin üzerine olsun. Benim göz nurum Şah-ı Merdan ne söylemişse hepsi doğru ve gerçeğin taa kendisidir.
Hz. karındaşım Musa Keremullah´da kıyamet hakkında bilgi almak için Cenabı Hakk´dan niyazda bulundu ki; **´ya Rabb çok merak ediyorum kıyamet hakkında**

bana biraz bilgi verirseniz çok memnun olup sevineceğim´ diye Hakk Teala´dan dilekde bulunmuştu. Hz. Allah-u Teala Hz. Musa Aleyhisselam´ın dileğini kabul ederek; **´ya Musa şu anda bulunduğun yerden kalk ve doğu yönüne doğru yürü´** diye emir verdi. Hz. Musa Aleyhisselam oturduğu yerden kalkarak güneşin doğduğu yöne doğru ilerlemeye başladı. Bir hayli yol yürüdü, iyice yoruldu ve bir hayli susadı, ileride bir yeşil vadi görünüyordu. Vadiye kadar canını dişine takarak yürüdü. Vadiye vardığında baktı bir dereden berrak ve çok güzel köpükler saçarak bir su akıyor, su hem soğuk hem de berraktı, Hz. Musa Keremullah suya kapandı ´tam da iyice susamıştım kana kana içeyim´ diyerek, gerçektende sudan kanasıya içti, durdu dinlendi ve tekrar içti, su çok lezzetli ve tatlıydı. Suyu içtikden sonra Tanrı´ya şükür etti. Hz. Musa bir hayli yorulmuştu, biraz dinlenmek için bir çayırın üzerine uzandı. O an Cenabı Hakk´dan bir nida geldi ki; **´Ya Musa ayağa kalk ve suyun gözüne doğru yürü´** diye.
Hz. Musa; **´Tevekkeltül Tealallah´** deyip suyun gözüne doğru yürümeye başladı. Bir hayli yürüdükten sonra suyun aktığı göze ulaştı, birde ne görsün Hz. Musa gördüklerine inanamadı kana kana içtiği su çürümüş ve kurtlanmış bir eşek kafasının ağzından akıyor. Hz. Musa içtiği sudan tiksindi, suyu içtiğine bin pişman oldu. Cenabı Hakk´dan bu yaşadığı olayın ne anlama geldiğini sordu? Cenabı Hakk´dan nida geldi ki; **´Ya Musa, Benden kıyamet alemetlerinden haber almak için istekde bulunmuştun, işte sana birinci örnek içtiğin su lezzetliydi fakat çürümüş ve ölmüş kurtlanmış bir eşeğin ağzından akıyordu. Ahır zamanda öyle alimler ve din adamları türeyecek ki ağızlarından bal damlayacak fakat kendileri kokuşmuş bir eşekten farksız olacaklar. Dini sadece kendi çıkar ve menfaatleri için kullanacaklar. Ağızlarından din ve Kur´an düşmeyecek fakat dini kendi siyasetlerine alet ederek, fakir fukarayı soyup soğana çevirecekler´** dedi, Hz. Musa çok ağladı.

Cenabı Hakk´dan tekrar nida geldi; **´Ya Musa yola devam et´** dedi.
Hz. Musa tekrar bir hayli yol yürüdü. Yolun kenarında hamile bir köpeğe rastladı, köpek yolun kenarında yatıyordu. Hz. Musa köpeğin doğrusundan geçerken köpek Hz. Musa´ya hiç bir tepki gösterip havlamadı. Fakat köpeğin karnındaki doğmamış enikler Hz. Musa´ya havlamaya başladılar.

Hz. Musa Cenabı Hakk´dan bunun hikmetini sorduğunda, Cenabı Hakk´dan şu nida geldi; **´ya Musa kıyametle ilgili ikinci örnekte budur. Kıyamet alemetlerinin bu anlamının açıklaması şudur ki, öyle zamanlar gelecek ki küçükler büyüklerini saymaz olacak. Evlatlar anne babayı dinlemez olacak. Evlatlar anne atayı köpek azarına vereçek, cahiller alimleri, dinsizler dindarları susturup kendi hakimiyetlerini sağlayacaklar. Alim dindar insanlar sus pus olacak, kanlı zalimlerin borusu ötecek´.** Hz. Musa bu haberede bir hayli üzüldü.
Hz. Musa tekrar yoluna devam etti. Bir şehre girdi ki yüksek yüksek binalar insanlar çalıp oynuyor.

Kadın kız üryan büryan, insanlar zevk aleminde, kimin eli kimin cebinde belli değil. Hz. Musa bu durumu görünce hayli ürperdi, Cenabı Hakk´dan bunun hikmetini sordu.
Cenabı Hakk´dan şu nida geldi; **´ya Musa insanlar bina ile zinaya taptıkları an, kıyametin kopmasının en yakın en belirgin ölçüsüdür ve bu bir belgesidir´** dedi. İşte kıyametin belirtileri bunlar olacaktir" dedi Hz. Peygamber Efendimiz.

Hz. Musa Aleyhisselam İle Hz. Şuayb Peygemberin Öyküsü

Yüce İslam dininin tarihlerden bizlere aktarılan rivayetlerine göre Hz. Şuayb Aleyhisselam çok yüce bir peygamberdi. Uzun yıllar yaşadı sadece bir kızı ve hanımı vardı. Hz. Şuayb yaşlandıkça sıkıntıları artıyordu, çünkü elinde bulunan peygamberlik mührünü verecek bir erkek evladı yoktu.

Bilindiği gibi peygamberlerin soyundan gelenler bu kutsal emanetin sorumluluğunu üstlenirlerdi. Bu peygamberler türlü imtihanlara tabi tutularak, her türlü sınavdan geçerek, Cenabı Allah-u Teala´nın beğenisini kazanınca göreve layık görülür ve mühür ona teslim edilirdi. Fakat Şuayb Aleyhisselam´ın bir erkek evladı olmayınca mühürü teslim edecekte bir kimse yoktu. Mühürü kızına teslim etse Allah´dan ilahi bir vahiy gelmemişti. İkincisi arap yarım adasında kadınlar çok hakir görüldüğü için bu seçeneğide yoktu.

Özünü dara çekerek Cenabı Zülcelal Allah´dan şu dilekde bulundu: **"Ya Rabb, bana verdiğin şu kutsal emaneti ehline teslim edeyim. Bana bir yardım lütfunda bulun yoksa yaşlı halimle ölür gidersem emanet ortada kalır. Dileklerimi ulu divanı derğahında sana en yakın olan Velayet nurun Hz. Emirülmü´minin İmam-ı Şah-ı Merdan Ali-yel Mürtaza´nın hürmeti hakkı için kabul et. Nübüvvet nurun iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa´nın hatırı hürmeti hakkı için kabul et. Hidayet nurun arşı alada meleklerin feriştahların secdeğahı ve kıbleğahı şehitler annesi şehit Hz. Fatımatı Zehra´nın bağrı başı hürmeti hakkı için dileklerimi kabul et. İnayet nurun şehitlerin incisi şehit Hz. İmam-ı Hasan Müctaba´nın hürmeti hakkı için kabul et. Rahmet nurun yerlerin göklerin arşın kürsün levhin kalemin 18 bin alemlerin önünde saygı ile kıyam ettiği ulu divanının ulu sancaktarı, şehitler serdarı Şah-ı Şehidi Kerbela, Kerbela´da altı aylık bebelerini senin yolun da susuz şehit veren, Sakine´nin kınasını şehit kanlarından yakan İmam-ı Hüseyin-i Deşti Kerbala´nın hürmeti hakkı için bu dileklerimi kabul ve makbul et, beni bu müşkülden kurtar"** diye dua ve yüce Tanrı´ya secde ederek koyunlarını alarak otlatmaya gitti.

O dönemde Firavun kafiri de tanrılık davası güdüyordu, astığı astık, kestiği kestikti. Kendi münafık amellerine boyun eymeyenleri katledip öldürüyor ve adamlarına öldürttürüyordu. Hz. Musa´da o kanlı zalimin şerrinden kurtulmak için Mısır´ı terk edenlerden bir tanesiydi. Hz. Musa Keremmullah´da yalnız başına çöl ovada giderken, yüce Tanrı´dan şu niyazda bulunuyordu: **"İlahi ya Rabb, Sen rahman ve rahimsin.**

Ulu divan dergahında bizleri ruhlar aleminde bir araya toplarayarak, Senin kutsal Kudret nurundan yaratmış olduğun Hz. Ehlibeyt üzerine meleklerden ahit ve bizlerden ikrar almıştın. (Ahzap suresi 72.) **Bu emanetin ağır sorumluluğunu, kutsal yükünü meleklere feriştahlara yedi kat yerlere yedi kat göklere ahit olarak Ehlibeyt´ime hizmet edin, Ehlibeyt´im benim Kudret nurumdur, Ehlibeyt´imi seveni sevin sevmeyeni lanetleyin demiştin. Bütün melekler ve feriştahlar ahitlerine vefa göstereceklerine dair sana söz vermişlerdi. Sadece şeytanı lain bu ahite uymadığı için senin ve seni sevenlerin lanetine müstehak olmuştu. Biz ehli dünya insanına ise ikrar karşılığı emenetin Ehlibeyt´i teslim etmiştin. Bu emanetin ağırlığına gökler tahammül getiremedi sarsıldı, yerler tahammül getiremedi çatladı, depremlerle titredi. Derya ve denizler tahammül gösteremedi çalkalanıp kükredi, denizlerin dalgaları nerede ise dünyayı yutacaktı.**

Dağlara ve taşlara sundun, dağlar volkanlarla param parça oldu. Taşlar göklere savruldu, lavlarla yanıp kükredi.

Şimdi bu emanetine sahip çıkacağımıza dair sana ikrar verenlerden bir taneside benim. İlahi ya Rabb´i üzerine ikrar verdiğimiz divanı dergahın yüce ve Kudret nurunun birer parçası olan Kutsal Ehlibeyt´in Velayet nurun Şah-ı Merdan Emirülmü´minin İmam-ı Haydar-ı Kerrar Ali´yel Mürtaza nın hürmeti hakkı için, Hidayet nurun şehitler annesi şehit Fatımatı Zehra Anne´mizin hürmeti hakkı için, Nübüvvet nurun iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa´nın hatırı hürmeti hakkı için, sekiz uçmağın incisi İmam-ı Hasan-ı Müctaba´nın hürmeti hakkı için, şehitlerin serdarı ruzi mahşer günü bütün şehitlerin hem serdarı, hem sancaktarı, hem hükümdarı senin Kudret nurunu, Nübüvvet nurunu, Hidayet nurunu, İnayet nurunu bağrında taşıyan, Rahmet nurun Hz. İmam-ı Hüseyin´i Deşti Kerbela´nın mübarek hatırı hürmeti, yerlere saçılan aziz mübarek kanları ve gözyaşları ve onun masum yavrularının çektiği acılar, döktüğü gözyaşları feryadı figanları hürmeti hakkı için bu aciz kulun Musa´ya bir hidayet kapısı açta, bana bir fırsat bir görev verde şu masum ve mazlum kullarını zalim firavunun elinden ve şerrinden kurtarayım. Ne olur ya Rabb bunu benden esirgeme dileklerimi kabul et" diye dua ederek gidiyordu.

Yolu bir nehire denk geldi, Hz. Musa henüz peygamber değildi. Hz. Musa ırmaktan karşı tarafa geçmek için ırmağın orta yerine geldiğinde baktı ki suyun üzerinde çok güzel bir elma geliyor. Hz. Musa elmanın üzerine giderek elmayı yakaladı ve suyun karşı tarafına geçti. Elmayı gömleğinin eteği ile sildi temizledi elmayı ısırdı, bir dilimi çiğnedi suyunu yuttu. Fakat o an aklına Hz. Adem Seyfullah´ın destursuz yediği lokma geldi, hemen elmayı cebine koyarak elmanın suyun yüzünde geldiği istikamete doğru yürümeye başladı. Bir hayli gittikten sonra ırmağın kenarında bir ev, evin önünde bir bahçe gördü. Cebindeki elmayı çıkardı, suyun üzerine sarkan elmanın dallarındaki elmalarla yan yana getirdi baktı ısırdığı elma bu ağacın elması.

Hz. Musa derin bir nefes alarak: **"Hele şükür elmanın sahibini buldum, hakkını helal ettirir çeker giderim"** diye sevindi.

Fakat burada kendini bekleyen çetin bir imtihanla karşılaşacağı aklının ucundan bile geçmiyordu.

Çünkü Cenabı Allah-u Teala´nın bütün peygamberleri çetin imtihanlara tabi tutacağını biliyordu fakat kendisine bu görevi vereceğini bilmiyordu. Giderek bahçe sahibinin evinin kapısına dikildi ve evin kapısını tıklattı.

Bir anne dışarı çıktı ve Hz. Musa´ya bakarak: "Hayrola evlat ne istiyorsun? Nerden gelip nereye gidiyorsun?" diye Musa´ya sordu.

Hz. Musa´da, Mısır´dan geldiğini zalim firavunun şerrinden kaçtığını, işte yolda gelirken tesadüfen yolunun bir ırmaktan geçtiğini, ırmaktan geçerken suyun üzerinde bir elma gördüğünü, elmayı yakalayarak ısırdığını ve bu elmayı destursuz yemeye kalkıştığından dolayı hata yaptığını anlatarak, cebindeki elmayı çıkardı ve: **"İşte benim kapınıza gelmemdeki gaye bu, şimdi bu elmanın bir kahve kaşığı kadar suyu boğazımdan aşağı geçti bunu size helal ettirmeye geldim, diyeti kaşılığı ne ise ödemeye hazırım"** dedi.

Annenin yüreği Hz. Musa´nın yalvarışına yandı ve şöyle cevap verdi: "Sevgili evladım benim bir kızım bir de Hz. Şuayb Aleyhisselam Peygamber isminde bir eşim var, önce sen helallığı Hz. Şuayb Aleyhisselam´dan alcaksın. Ondan sonra kızım Nergiz´den ve daha sonrada benden alacaksın" dedi.

Hz. Musa, Hz. Şuayb Peygamberi çağırmasını istedi, anne sultan: "Evladım Şuayb Tur dağında koyunları otlatıyor, akşama gelir ancak, akşam görüşürsünüz" dedi. Hz. Musa

başka seçeneği olmadığı için mecburen akşamı beklemeye başladı. Güneşin altında öylece Şuayb Aleyhisselam´ın gelmesini bekledi.
Anne sultan Hz. Musa´ya yemek vermek istedi fakat Hz. Musa kahırlenerek: "Bir elma ısırdım başıma gelen olaylara bak, ya yemek yersem bunun karşılığı ne olur" diye kendince sitem ediyordu.
Nihayet akşam oldu ve Hz. Şuayb Aleyhisselam geldi. Koyunları, sığırları ahıra doldurdu evin kapısına geldi ki orda bir civan delikanlı dikiliyor. Selam verdi, Hz. Musa selamını aldı ve Hz. Şuayb; neden geldiğini, ne istediğini, bekar olup olmadığını Hz. Musa´dan sordu.
Hz. Musa´da anne sultana anlattıklarını tek tek Hz. Şuayb Aleyhisselam´a da anlatarak tekrar elmayı cebinden çıkardı: **"Ya Şuayb Aleyhisselam, senden en büyük ricam bu elmayı ısırıp suyunu destursuz yuttuğum için senden beni bağışlamanı ve bende olan hakkınızı bana helal etmenizi istiyorum"** diye Hz. Şuayb´e yalvardı.
Hz. Şuayb birden durakladı ve Hz. Musa´yı baştan aşağıya bir süzerek kalbinden Cenabı Allah´a şöyle şükretti: **"Ya Rabb, herhalde beklediğim emanetin sahibini bana gönderdin, inşallah bu nur yüzlü civan odur"** diyerek bir hayli tefekkür ettikten sonra, tekrar
Hz. Musa´ya döndü: **"Ya Musa evladım, bak Hz. Adem Sefiyullah´da cennetteyken destursuz ve sen misali bir elma ısırdı. Cenabı Hakk onu divanı derğahından sürgün etti, cennetten dışarı atıldı. Kaç yıl Serendip dağlarında süründü, çile doldurdu gözyaşı döktü. Kul hakkı ağır bir haktır, şimdi bende hak sahibi olarak sana şunu söylemek isterim, ben bu hakkı sana iki şart karşılığı bağışlarım. Birincisi ben yaşlandım şu koyunlarımı, kuzularımı, sığırlarımı yayıp otlatamaz oldum bana bir çoban lazım, eğer yedi yıl bana boğazı tokluğuna çobanlık yapar, hayvanlarımı Tur dağında otlatır ve hizmetinde kusur etmezsen o zaman hakkımın yarısını sana helal ederim.**
İkinci şartım, Benim bir kızım var zaten sende bekarmışsın, kızımın gözleri kör, kulakları sağır, dili lal, kolları çolak, bacakları kötürümdür, bu kızımlada Allah´ın emri ile evlenirsen o zaman hakkımın geri kalan yarısınıda helal ederim.
Şimdi bana Hakk´ın huzurunda Ehlibeyt divanı derğahı üzerine ikrar ver ve isteklerimi kabul et yoksa çek git, beni daha fazla oyalama, sen yoluna ben yoluma" diye kesip attı.
Hz. Musa: **"Ya Şuayb kızın başım gözüm üstüne yüce Tanrı´nın yarattığı her şey güzeldir, kızınızla evlenmemde bir mahsur yok, yalnız yedi yıl bir elma için çobanlık yapmam biraz fazla değil mi? Bir kaç yıl indirseniz olmaz mı?"**diye yalvardı.
Hz. Şuayb kesip attı: **"Söz ikrardır, söz ağızdan bir defa çıkar, ya çekip gidersin ya da sabır eder ikrarında sadakat gösterir maksuduna erersin"** dedi.
Hz. Musa çaresiz kaldı: **"Tevekkeltül Tealallah vardır bundada bir hikmet"** deyip ikrara razı oldu.
Bu ikrar üzerine yedi yıl dağlarda taşlarda çobanlık yaptı, sabır gösterdi. Sabahtan akşama kadar Allah´a şükür, Hz. Ehlibeyt´e selat ve selam gönderirdi. Hz. Musa yedi yılını doldurmak üzereyken koyunları, kuzuları, sığırları öğlen sıcağında otlatmak için ırmak kenarına getirdi. Hayvanlar hem su içti serinledi hem biraz daha yayılmaya koyuldular. O ara Hz. Şuayb Aleyhisselam´ın hanımıda ırmağın kenarına kazan kurmuş, hayvanların kurumuş tezeklerinden toplayıp ateş yakmış, su ısıtarak çamaşır yıkıyordu. Bir ara ana sultan boğazındaki gerdanlığı çıkardı, bir kenara koydu ve

çamaşırlarını yıkamaya devam etti. O sıra sığırlardan birisi gelip gerdanlığın üzerine pisledi ve gerdanlık hayvan pisliğinin altında kalıp görünmez oldu. Ana sultan çamaşırlarını bitirdi ve gerdalığını alıp boğazına takmak istedi fakat gerdanlık görünürlerde yoktu.
Ana sultanın kalbine bir vesvese girdi: "Bu ırmağın kenarında bir ben varım bir de Musa var, bu gerdanlık kayıp olduğuna göre bunu yüzde yüz Musa almıştır" diye düşündü ve Hz. Şuayb Aleyhisselam´a Musa´yı şikayet etti.
Akşam oldu ve Hz. Musa geldi, Hz. Şuayb Hz. Musa´yı çağırdı: **"Ya Musa ana sultan senden sitemde bulunuyor. Gerdanlığı kayıp olmuş, senden başka oralarda kimse yokmuş. Belki şaka maksadı ile gerdanlığı sen almış olabilirsin.**
Anne çok telaşlı, gerdanlık bir anne yadiğarıdır, gerdanlık sende ise gerdanlığı ver ki annede bu telaştan kurtulsun" dedi.
Hz. Musa gözlerini semaya dikti, elini kalbinin üzerine bastırarak: **"Ya Şuayb, beni ağır bir suçla itham ediyorsun, Allah şahit ben gerdalığı almadım, görmedim ve benim gerdanlıktan haberim yoktur"** dedi ve ağladı.
Özünü dara çekti ve: **"Ben almadığıma yemin ettim, ana sultanda özünü dara çeksin ve benden şüpheyi geri aldığına dair yemin versin"** dedi.
Hz. Şuayb´de, Hz. Musa´yı haklı gördü, ana sultana dönerek: **"Şimdi sende yemin ver"** diye ana sultanı yemine davet etti. İster istemez ana sultan tam yemin edeceği sırada, Hz. Musa Aleyhisselam çırpınarak ana sultanın yemin etmesine engel oldu.
Döndü Şuayb Aleyhisselama: **"Ya Şuayb bir elmayı helal ettirmek için yedi yıldır size çobanlık yaptım, yedi yılda gerdanlık için çobanlık yapsam razı olurmusun"** dedi.
Hz. Şuayb afarladı: **"Ya Musa gerdanlığı senin almadığına adım gibi eminim ve üstelik sende ayrıca gerdanlığı almadığına yemin verdin, şimdi ne değişti de bir daha işlemediğin suçun cezasına razı oluyorsun, doğrusu ben bu işe bir anlam veremedim"** dedi.
O an Hz. Musa´nın gözleri doldu: **"Ya Şuayb Allah şahitim olsun ki ben suçsuzum ama annenin elinden ekmek yedim ona zarar gelmesini istemem, vardır bunun bir hayırlısı"** dedi ve çekti gitti.
Aradan bir yıl geçti, tekrar anne bir sene önceki çamaşır yıkadığı yere kazanları kurdu, yine tezek toplamaya başladı. Tezeğin bir tanesini kaldırdı ki gerdanlık tezeğin altına yapışmış ve öylece kalmış.
Gerdanlığı görür görmez Hz. Musa´ya karşı yapmış olduğu hatadan dolayı saatlerce diz çöküp ağladı ve durumu Hz. Şuayb´e anlattı, Hz. Şuayb´de çok üzüldü.
Hz. Musa Aleyhisselam´ı çağırarak Hz. Musa´ya Allah´ın adına ant vererek: **"Ya Musa gerdanlık bulundu. Senin şimdi bizim üzerimizde büyük bir hakkın var. Yalnız şunu öğrenmek istiyorum, suçsuz olduğun halde neden suçluymuşsun gibi tekrar yedi yıl gerdanlığa karşı diyet ödemeyi üstlendin".**
Hz. Musa derinden bi ´**Ah**´ çekerek: **"Ya Şuayb, ben gerdanlığı almadım ve görmedim diye yemin verdikten sonra sıra yemin için ana sultana gelmişti, onun kalbin de şüphe hala kalkmamıştı. Hakk´ın divanına durup da yemin etmeye hazırlandığı sırada kudret kandilinde Cenabı Hakk´ın Velayet nuru Hz. Ali´ye teslim ettiği Allah´ın adalet kılıcı Zülfükar, annemin başı üzerinde hızla dönmeye başlamıştı. Siz o kılıcın farkında değildiniz ama ben her şeyi görüyordum. Anne sultan yalan yere yemin etmiş olsaydı Zülfükar onun başını vuracaktı. O bu dünyadan dinsiz bir günahkar olarak gidecekti, seninde yuvan dağılacaktı.**

Bende bu yüzden elinden lokma yediğim annenin göz göre göre maf olmasına göz yumamazdım. Onun için yedi yıl tekrar hizmet etmeyi kabullendim" dedi.
Hz. Şuayb ve ana sultan Hz. Musa´nın boynuna sarıldı ve ağlaştılar. Hz. Musa´dan helallık aldılar, kendilerinin esas gayelerinin Musa´ya çile çektirmek olmadığını, esas gayelerinin Musa´yı imtihana tabi tuttuklarını bir bir anlattılar ve velasıl iş tatlıya bağlandı.
Sıra evliliğe gelmişti, Hz. Şuayb emir verdi düğün hazırlıkları başladı, nikah ahdına oturdular. Hz. Musa Allah´a şükran niyazında bulundu, sözlüsünü beklemeye başladı. Biraz sonra bir yanında ana sultan bir yanında Hz. Şuayb Aleyhisselam ortalarında ayın on dördü gibi cemalinden nur damlayan bir kız getirip Hz. Musa´nın yanına oturttular.
Hz. Musa sordu: **"Bu kimdir**".
Hz. Şuayb Aleyhisselam: **"Ya Musa işte senin nişanlın, helallığın bu kızdır.**
Hz. Musa ayağa fırladı; **"Asla olmaz, sizin bana tarif ettiğiniz kız bu değildir. Ben Sizin bana anlattığınız gözleri kör, dili lal, kulakları sağır, kolları çolak, ayakları kötürüm kızınızı istiyorum"** dedi.
Hz. Şuayb güldü: **"Ya Musa bizim darı dünyada bir kızımız var, o da bu kızdır.**
Benim kızımın gözleri kördür dememde ki maksat harama bakmaz, dili laldir dediğim yalan dolan söylemez, kulakları sağırdır dediğim kov kıybet dinlemez, kolları çolak dediğim el uzunluğu yapmaz, ayakaları kötürüm dediğim, iblisin yoluna gitmez. Cenabı Hakk Teala peygamberlik mührünü sana teslim etmem için seni bu aciz kulu Şuayb´ın kapısında sekiz yıl imtihana tabi tuttu" diyerek imtihanları başarı ile kazanan Hz. Musa´yı kutladı.
Peygamberlik mührünü, kızı Nergiz´i ve elindeki asayı Hz. Musa´ya teslim etti.
Hz. Allah Şefaatlarından ayırmasın. (Allah Allah)
İşte islam dini dedigimiz bu dindir, bir dilim elmaya sekiz yıl çobanlık, onurlu bir mücadele, şerefli bir hizmet, sağlam bir itikat, temiz bir inanç, işte İslamın özü budur. Şimdiki insanlara yutturulan islam dini bu değil.
Emevi zihniyetinin çağ dışı arap ve bedevi inanç ve kültürüdür. Tut orucu, kıl namazı herşey tamamdır, yok öyle yağma herkes günahının bedelini mutlak ödeyecektir.
"Buyurun pirincin taşını siz ayıklayın... Suç kimde?"
Nasrettin Hoca´nın bir tavuğu varmış ve tavuğunun peşinde 10 tane kadar ufak civcivi varmış. Her gün bir karga gelir civcivin bir tanesini kaçırır yermiş. Hoca civcivlerin bacak- larını bir birlerinin bacaklarına bağlamış ve tümünü bağlayan ipin ucunu da ana tavuğun bacağına bağlamış.
O gün aksilik büyük bir guzgun kuşu çöplükte yayılmakta olan tavuğu pençeleri ile kavrayıp havalandırmış, hocanın karısı bunun farkına varıp büyük bir çığlık atmış. Nasrettin Hoca´yı çağırmış ve: **"Hoca, Hoca; koş hele koş!.. Civcivlerin hepsi birden elden gitti".**
Hoca kapıya çıkınca bakar ki en önde ana tavuk peşinde de ufak civcivler tespih gibi dizilmiş giderler.
Hoca kadına seslenmiş: **"Kadın kadın!.. Kabahat o civcivlerde değil; kabahat anaları olan koca tavukta. O onların önüne düşüp gitmese o civcivler gökyüzünde yol bilip de nereye gidebilirler?"** demiş.
*
İkinci olayda benim 4 tane çocuğum Almanya´da bir türk okuluna gidiyordu. Bende her anne baba gibi çocuklarımla ilgilenip onların vatanımıza, milletimize, devletimize

saygılı olmasını istiyorum. Tüm insanlara karşı hoşgörülü olmasını istiyorum, kavganın yerine barış, sevgi, saygı öğretiyorum.
Ne yazık ki çok zaman gözleri yaşlı, burunları mor eve geliyorlar.
Sorduğumuzda: **"Baba bizlerle arkadaşlarımız oynamıyorlar, bizleri horluyorlar, bize pis aleviler, kafir kızılbaşlar diye küfrediyorlar".**
Buna inanmadım ve takip ettim. Malesef sonunda kulaklarımla duydum. Öğretmenlerin başına tayin edilen ve 27 sene öğretmenlik hizmetinde bulunmuş sayın başöğretmen ile arkadaşça konuştuk. Daha ben konuyu açmadan öğretmen laf açarak: **"Yahu arkadaşım sahi senin dini konularla çok ilgilendiğini duyuyoruz.**
Yalnız siz aleviymişsiniz sahi sizin peygamberiniz kim ve kitap olarak hangi kitaba inanıyorsunuz?" diye soru sormaz mı? 27 yıldır evlatlarımıza öğretmenlik yapan bir öğretmen bana böyle bir soru sovurunca benim söyleyecek hiç bir sözüm kalmadı.
Atalarımız ne demiş: **"Arif ile sohbet etmek altın mercan incidir, cahil ile sohbet etmek akıbet can incitir".**
İşte arşın işte halep!..öğretmen bey böyle olursa, ya onun yetiştirdiği talebe nasıl olur? varın siz düşünün.
Yıllardır ekilen rüzgarın fırtınasını biçerken hiç şaşmamalıyız.
Yıllardır milli eğitim bakanlığımızın ve diyanet işleri reisliğimizin evlatlarımıza verdikleri eğitim ve aşılanan inançlarımızın ürünlerini işte görüyoruz. Almanya gibi bir ülkede hayvanat bahçelerinde kedi ile köpek, kurt ile koyun, arslan ile kaplan hep bir kafes içinde konulup birbirine zarar vermeden eğitilip öğretiliyor da; bizler birbirimizin kardeşi ve vatandaşı olduğumuzu öğrenemedik ve öğretmediler gitti.
Marangoz keseri gibi hep bir tarafı yonttular, işte bizim acılarımız burdan geliyor, burdan doğuyor.

Şimdi sizlere bir şiirimi sunup, asıl konumuza geri dönelim:

Bırak beni konuşayım
Gözümü bağlayıp durma,
Bırak beni konuşayım.
Düşünceme zincir vurma,
Bırak beni konuşayım.

Bu kadar olma zalimkar,
Geniş dünyamı eyleme dar,
Her akşamın sabahı var,
Bırak beni konuşayım.

Hergün gelip bana çatma,
İnsan seçip taraf tutma,
Bende insanım unutma,
Bırak beni konuşayım.

Yükledin gasavet gamı,
Çek ellerin koy yakamı,
Zindan eyledin dünyamı,
Bırak beni konuşayım.

Dert küpü ettin sinemi,
Bir kez olsun dinle beni,
Boyların devrilsin hemi,
Bırak beni konuşayım.

Sende insan bende insan,
Hepimizindir bu cihan,
Bir kez olsun dinle ulan,
Bırak beni konuşayım.

Dinlemeden asıp kesme,
Sen gibi yapamam küsme,
Düşünce hakkımı kısma,
Bırak beni konuşayım.

Hemi konuş hemi dinle,
Gel anlaşalım seninle,
İnsanlık kuralından anla,
Bırak beni konuşayım.

Ne kadar zalimsin meğer,
Gözyaşlarım bağrımı döğer,
Gerçek insan isen eğer,
Bırak beni konuşayım.

Ali Sefam Hakk´dan kaçmam,
Derdimi zalime açmam,
Irk dil mesep insan seçmem,
Bırak beni konuşayım.

İslamiyyette Dönüm Noktası ve Asilerin Başkaldırışı;

Hazret´i Resulü Ekrem´in durumu iyice ağırlaşmış, başını Hazret´i Ali´nin kucağına koymuş, Hazret´i Ali´nin gözyaşları mübarek sakalını ıslatmış, sakaldan taşan gözyaşı taneleri Hazret´i Resulullah´ın mübarek yüzüne damlıyordu. Bir sıra gözlerini açan Hazret´i iki cihan serveri Nübüvvet nurumuz Muhammed Mustafa (s.a.v) kollarını Hazret´i Ali´nin boynuna dolayıp: **"Ya Ali, Benden sonra sana çok cefalar zulümler, ihanetler yapılacaktır. Beni nasıl Mekke´den Medine´ye sürgün ettilerse, Seni dahi sürgün edecekler. Bunca yıldır islamiyetin yükünü beraberce omuzladık, şimdi ise bu yükü taşımak yalnız başına sana kalacak. İnşallah tahammülün artar, eksilmez. Ya Ali sana şunu da tenbihliyeyim ki; Benden sonra iyice mecbur kalmadıkça Zülfükar´ı kullanma. Sana asilik edenler Benim ümmetim değildir. Sen Benim vekilim halifem ve vasimsin. Seni incitenler Beni incitmiş olur, Beni incitenlerse Allah´ı incitmiş olur"** diye nasihatta bulunur.

Ardından İmam Hasan´ı, İmam Hüseyin´i ve Fatımatı Zehra´yı yanına oturtup gözyaşlarını silerek, Fatımatı Zehra anamızla torunu İmam Hasan´ın gözlerinden öperek: **"Ey ciğer parelerim! Sizler burda bana komşu olacaksınız"** der.

Hazret´i Ali´nin sakalını okşayarak: **"Ya Ali sen dahi bu diyarı terketmek zorunda kalacaksın, sürgün edileceksin. Bedenlerimiz ayrı gönüllerimiz bir olacak".**

İmam-ı Hüseyin´in boynunu kucaklıyarak şöyle söyler: **"Ya Hüseyin esas büyük olan senin sorunundur.**

Sen, Benim ve bütün Ehlibeyt´imin en çilelisi, en fedakarısın. Sana Ben dahil yer ve göklerdeki feriştahlar dahi imreneceğiz. Ali´nin valeyeti, Benim kerametim, Fatıma´nın gözyaşı, Hasan´ın sabrı hepsi sende toplanacaktır. Senin katarın, nebilerin katarından üstün olacak. Veliler aşıklar, maşuklar seni anarak ibadet edecektir. İslamiyet´in temel taşını Ali ile biz koyduk, onun binasını sen tamamlayacaksın, ya Hüseyin. Benim ümmetlerim cennete senin vesilen ile girecekler. Beni sevenler sana tabi olacaklar. Nuh´un gemisine 73 kişi katıldı, senin kervanınada 73 kişi katılacaktır. Bütün nebiyler, veliler, erenler, evliyalar, enbiyalar tatlı tebessümlerle anılırken; Sen ve Senin kafilen, gözyaşı ile anılıp Senin ismin kıyamete kadar benim gerçek ümmetlerim olan Ehlibeyt muhipleri tarafından ibadetlerinde zikredilip, gözyaşı dökülerek isimleriniz anılacaktır. Senin yolunda dökülen her bir damla göz yaşı yevmil kıyamette mahşer günü cehenneme bağlanan bir ırmak gibidir. Cehennemin ateşini senin aşkına dökülen ğöz yaşları söndürecektir. Ne mutlu Sana ki Senin layık görüldüğün o yüce makamın yüce mevkine Senden başkasını Cenabı Hakk layık görmedi. Selam olsun senin uğrunda can verip gözyaşı döken ümmetlerime ki yarın kıyamet günü ´işte Muhammed´in sadık ümmetleri geldi, ya Rabb bizleri bu ümmetler şefaatına bağışla´ denildiğinde, azgın ümmetlerin üzüntülerinin bana vermiş olduğu ızdırap ve hüzünü, bu ümmetlerimin fedakarlıkları sayesinde kendimi teselli edip huzur bulacağım".

Rivayet edilir ki dönüp Fatıma´ya şöyle dedi: **"Ya Fatıma, Sen Ehlibeyt´imin göz nuru temel taşısın. Sen bana Haticeti Kübra´dan yadigarsın. Bunca yıldır hepimiz dertlerimizi sana yandık ve yine hepimizin dertlerine Sen ortak oldun. Bu dünyada çektiğin açlığı, yoksulluğu, sıkıntı ve garemeti kimse çekmedi. Bu dünya imtihan sahasıdır, bu imtihanı Cenabı Allah-u Teala hepimiz için halk eylemiştir. Sevdiği kullarına, nebiy ve velilerine daha çetin ve daha zor şartlar altında imtihan fırsatı verir. Kimi sabreder verilen imtihandan başarı ile çıkar, kimisi de mağlup olup nefis atına biner, kolay olanını seçer. Şunu huzur içinde söyleyeyim ki Ehlibeyt´im Cenabı Allah´ın bunca yaratmış olduğu tüm mahlukatıların en üstünü ve en faziletlisidir. Allah-u Teala Ehlibeyt´imi bütün kötülüklerden arındırdığını Kur´an-ı Kerim ayetleri ile sabit kılmıştır. Ne var ki Bizler bu kadar Hakk´ın sevgisine layık görüldüğümüz halde, vafasız zalimler tarafından bunca hakaretlere maruz kaldık. Ölüm haberimi sabırsızlıkla bekliyenler var, kafirlerin dünya tamahı ahiret mutluluğundan daha ağır bastı.**

Her birinin kalplerini Hakk´ın rahmet suyu ile günde bin defa yıkadım fakat mayası bozuk olanın mayası temizliği kabul etmez herkes aslına çeker" dedi ve Fatımatı Zehra´yada soracağı bir şeyin olup olmadığını sordu.

Hazret´i Fatıma´da: **"Babacığım, Ben senin acına ve ayrılık hasretine nasıl tahümmül edeceğim, bu sabrı başarabilecek kudreti ve takati kendimde hissedemiyorum"** diye ağladıkça, gözlerinden mübarek yaşlar bahar yağmuru gibi akıyordu.

Ol zaman Hazret´i Resulullah, Hazret´i Fatıma´nın gözyaşlarını elleri ile silerek: **"Ya Fatıma, Sen dahi şehit olarak bana kavuşacaksın ve hem de pek yakında. 40 gün Cenabı Allah-u Teala´dan izin aldım, kabrim üzerinde 40 gün bana her ne zaman olursa olsun, ne sorarsan cevabını Benim sedamla yine karşılık olarak alacaksın. Ya Fatıma, Sende Benden kısa bir süre sonra Bana kavuşacaksın.**

Şimdi beni biraz yalnız bırakın ki Cenabı Hakk´a ibadetimi yapayım, şükredip merhametine sığınayım.

Haydi Allah´a emanet olun! Sadık ümmetlerim sizinle olsun" deyip gözlerinden öpüp mübarek Hasan, Hüseyin ve Fatıma´yı evin salonuna gönderdi.
Hazret´i Ali ile başbaşa kaldılar, ikisininde sadece gözyaşları konuşuyordu. Hıçkırıklar boğazlarına tıkanmış yutkunmalar adeta bir kör düğüm olmuştu. Birbirilerinin yüzüne bakıp yağmur gibi gözyaşı döküyorlardı. Hz. Peygamber efendimiz ateşler içinde yanıyordu, mübarek dudakları kurumuş, mübarek can havli ile çırpınıp duruyordu. Hz. Ali efendimiz büyük bir kap ile Hz. Fatıma Anne´mizden su istedi. Hz. Fatıma Anne suyu getirdi ki Hz. Peygamber´imize içirsin, Hz. Peygamber efendimiz acı acı Hz. Hüseyin´in yüzüne bakarak: **"Ben bu suyu Hz. Hüseyin´imin aşkına, Kerbela şehitleri acısına ortak olmak ve onların acısını paylaşmak için içmeyecegim, Benim yavrularımın acıları şimdiden yüregimi dağladı"** deyip hüngür hüngür ağladı.
Bu ara kapıdan içeri bir arabi girdi, Hazret´i Fatıma arabinin önüne dikilerek içeri girmesine mani oldu.
Arabi nezaket ile: **"Ya meleklerin sultanı Fatıma ben baban ile mutlak görüşmem lazım, izin ver içeri gireyim"** dedi.
Hz. Fatıma arabiye: **"Ey yoksul kardeş bugün babam çok rahatsızdır. Gözbebeğinden çok sevdiği bizleri dahi salona çıkardı, şimdi siz girerseniz konuşmaya zorlanır incinir"** diye yalvardı. Hazret´i Fatıma´nın yalvarmasına karşı arabi Hz. Fatıma´dan ricada bulundu ki: **"Ya Fatıma bari sen içeri gir, benim içeri girmem için Resulullah´dan sen müsade iste"** dedi.
Hazret´i Fatıma buna razı olur ve içeri girer, Hz. Resulu Ekrem´e durumu anlatır. Hazret´i Resulullah Hz. Fatıma´ya der ki: **"Ya Fatıma o arabi bir melektir, buraya bir arabi sıfatında gelmesi üzgünlüğünün ifadesidir.**
O melek kimseden izin almadan her kapıdan içeri girer ve sadece Hz. Ehlibeyt´in rızası olmadan içeri giremez. O ayrılık defteri yazan melektir, yani Azrail´dir bırak gelsin" dedi.
Hz. Fatıma´nın dizlerinin bağı çözülüp acı gerçeği bir kez daha öğrendi, gözyaşları ve hıçkırıklarla kendinden geçerek bayılıp düştü.
Ölüm meleği içeri izin alıp girdi ve arabi Muhammed´e: **"Ya Resulullah her şey sana malumdur, Cenabı Hakk´ın sana selamı var eğer rızan olursa ben görevimi yapacağım, eğer rızan olmazsa dönüp makamıma gideceğim. Cenabı Hakk Teala her şeyi senin gönül rızalığına bıraktı, eğer ömür talep edersen Cenabı Hakk Teala sana ömür hazinelerinin kapılarını açtı. Benim Habibim ne dilerse gönlünün arzusu Benim makamımda makbuldür"** dedi ve Resulullah´a dileklerini iletip arzusunu sordu.
Hazret´i Resulullah Azrail´e cevap vererek: **"Ey Tanrı´nın sevgili meleği sen bir emir üzere buraya geldin. Ben yaşadığım kadar daha yaşasam ne ki bir gün gibi gelir geçer, yine bu kapıya bu günkü gibi dikilirsin. Aşık maşuğuna kavuşmadan gönül yarası dinmez, Benim sevdiğime kavuşmamı engelliyecek bir neden yoktur. Aşık maşuğunun gönlünü ala ki dertlere derman gönüllere sultan ola"** dedi.
İçeri izin alarak Cebrail, Mikail ve İsrafil Aleyhisselam´lar girdiler. Resulü Ekrem´in hatırını sorup sual ettikten sonra: **"Ya Resulullah Cenabı Allah-u Teala bu gün senin yüzün suyu hürmetine, senin mübarek hatırı şerifini hoş eylemek için 8 cennetin bütün kapılarını açtı. Bütün cennetini Hz. Ehlibeyt´inin nuru ile süsledi. Arş alanın şavkısından bütün semavatı zemin nura gark oldu. Melekler ve**

feriştahlar seni karşılamak için sabırsızlıkla bekliyorlar. Herkes senin mübarek cemalini görmek için can atıyor" diye müjdelediler.
Hazret´i Resulullah dua ederek şu dilekte bulundu: **"Ya Rabb, Ben elimden gelen çabayı gösterdim. Sen, Bana Hz. Ehlibeyt´imi ümmetlerine emanet et dedin Ben onlara Hz. Ehlibeyt´ini emanet ettim. Sen, Bana Kur´an´ımı ümmetlerine emanet et dedin, Ben onlara Kur´an´ını emanet ettim. Sen, Bana Benim hüccetim Velayet nurum Hz. Ali´yi, bütün Benim kullarıma, Senin ümmetlerine Hz. Ali Hz. Allah´ın halifesi, Hz. Ali Emirülmü´minin, mümin ve müslim Allah´a inananların mevlası olduğunu söyle dedin bu emirlerini Gadir Hum veda hutbemde bütün insanlara defalarca anlattım. Ya Rabb Sende bu anlattıklarıma şahitsin ve Senin meleklerinde şahit. Ama gel gör ki; bir çok münafıklar şu anda Benim ölümümü sabırsızlıkla bekliyorlar. Evimin etrafını çepe çevre kuşatmış vaziyette, ellerinin avuç içlerini ovalayıp duruyorlar. Halbu ki Sende şahitsin ki Ben onların dünya ve ahirette saadet içinde yaşamaları için ne fedakarlıklara katlandım"** deyip kahırlanıp ağladı.
Cebrail Hazret´leri nazil oldu: **"Ya Resulullah, Tanrı´nın Sana selamı var, Allah-u Teala diyor ki bu anlattıklarını bir kağıt üzerine yazsın, ümmetlerine vasiyetname olarak bıraksın ki ümmetleri delalete düşüpte fitne çıkarıp, şeytanın oyununa gelmesinler"** dedi.
Bu emir üzerine Peygamber´imiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimiz hemen yanında bulunan Hz. Ehlibeyt dostlarından bir kağıt yada defter, bir de kalem getirmelerini istedi ki vasiyetnamesini yazacaktı.
Bu haberi duyan Ömer-i Hattab hemen apar topar içeri dalarak; Hz. Peygamber efendimizin vasiyet yazmasına engel oldu. Şiddetle bu vasiyetnamenin yazılmasına karşı çıktı çünkü bu vasiyetin yazılması demek Ömer-i Hattab´ın hayellerinin alt üst olması demekti.
Kendilerinin perde arkasındaki oyunları bozulacaktı ve kendi iki yüzlülükleri ortaya çıkacaktı. Bu saldırgan ve hırçın tutumu ile Ömer-i Hattab islamiyetin temellerine dinamit koymuş oldu.
Ömeri Hattab Hz. Peygamber efendimize muhalefet ederek; "bu Peygamber sayıklıyor, ne dediğinden haberi yoktur" diyecek kadar ileri gitmiş ve saldırganlaşmıştır.
Hz. Peygamber efendimiz Ömer-i Hattab´ı huzurundan kovarak: **"Def olun gidin sizleri artık görmek istemiyorum"** diyerek, tüm Ehlibeyt düşmanlarını yanından kovup onları Cenabı Hakk´a şikayet etmişti.
Bu muhalefet Ömer-i Hattab ile sınırlı degildi, bunun arkasında Ebu Bekir Bin Kaufe, Osman Bin Affan, Ebu Bekir´in kızı Ayşe, Telha, Zübeyir, Halit ibni Velit, lanetullah Muaviye, lanetullah Mervan, Amir ibni As velhasıl tüm emeviler, bedeviler, kureşliler (aşagı yukarı bunlar aynı soydan geldikleri için yüzde doksanı zaten islamiyete cephe alanlar) bir cephede yer almışlardı. Bunlara sonradan Abbas da dahil oldu.
Bu ikiyüzlülerin kendi nefislerine uyup dünya tamahına kapılmaları islamiyetti bu hale getirdi.
Hz. Peygamber efendimiz kendinin Hakk´a yürümesinden sonra geride ne fırtınaların kopacağını çok iyi biliyordu ama münafıklara söz geçiremiyordu.
Onun için Cenabı Hz. Allah´a ümmetlerini şikayet ederek: **"Ya Rabb, bu asi ümmetleri benden uzak eyle, mahşer yerinde bu asilerin yüzünden bizleri utandırma"** diyerek tekbir getirmeye başladı.

Hazret´i Ali ile meleklerde tekbir getirerek mübarek iki cihan serveri, yerlerin ve göklerin şefaatkanı Hazret´i Muhammed (s.a.v) efendimiz, ondan önce ki nebiyler gibi mübarek canını Hakk´a teslim etti.
Zaten yalan dünya kime kalmış ki? Acılar, ıstıraplar gözyaşları hep bu dünyanın ürünleri değil mi? Bir yanı ağlarken bir yanı güler.

Ali Sefa yine dertlendi bakalım bu dünyanın yalanlarını nasıl yüzüne vurmuş görelim.

Yalan dünya senin nene güvenem

Ne ebedin belli ne de ezelin,
Yalan dünya senin nene güvenem.
Ne gidişin belli ne de düzenin,
Yalan dünya senin nene güvenem.

Gelip geçenlere boyun eğmedin,
Bunca hatıradan bir tek koymadın,
Nice nebileri yedin doymadın,
Yalan dünya sana nasıl güvenem.

Sana gelen nice umutlar bağlar,
Devri irfan döner zamanlar çağlar,
Bir yanın gülerken bir yanın ağlar
Yalan dünya sana nasıl güvenem.

Kimi sürer demden deme sefanı,
Kimi çeker günden güne cefanı,
Ben ise görmedim bir gün vefanı,
Yalan dünya sana nasıl güvenem.

Yakışmaz ettiğin işe kemalin,
Nice yiğitleri yaktı cemalin,
Bozukmuş ezelden zaten temelin,
Yalan dünya senin nene güvenem.

Nice sarayları viran eğledin,
Yıktın temelinden ören eyledin,
Nice defterleri düren eyledin,
Yalan dünya senin nene güvenem.

Çekip indirirsin bakmazsın yaşa,
Bekleyip koymazsın bahara kışa,
Ne kadar söz versen, inanmam haşa,
Yalan dünya senin nene güvenem.

Günde bin kez hatır gönül kırarsın,
Hesap ettim akibeti zararsın,
Bir gün olur sende, seni ararsın,
Yalan dünya senin nene güvenem.

Boşuna saklama benden kastını,
Alıp gittin yarenimi dostumu,
Bir gün kara toprak örter üstümü,
Yalan dünya senin nene güvenem.

Ehlibeyt´in kıymetini bilmedin,
Kerbela´da yardımına gelmedin,
Nice sultan Süleyman´a kalmadın,
Yalan dünya senin nene güvenem.

Kimine uzakdan uzağa baktın,
Kimini söndürdün, kimini yaktın,
Nice yavruları yetim bıraktın,
Yalan dünya sana nasıl güvenem.

Seni benim derler elde tapu yok,
Yaktın gönül şehrim, sağlam yapı yok,
Kara kazan kurmadığın kapı yok,
Yalan dünya sana nasıl güvenem.

Muhammed´in gülcemalin soldurdun,
Ehlibeyt´i pare pare böldürdün,
Yezitleri Kerbela´da güldürdün,
Yalan dünya sana nasıl güvenem.

Lezzetin bol imiş doyuşamadık,
Harcadım ömrümü, sayışamadık,
Velhasıl seninle uyuşamadık,
Yalan dünya senin nene güvenem.

Ali Sefa´m der ki içim döktürdün,
Gönül bağlarımı yoldun, söktürdün,
Ehlibeyt´e ne zulümler çektirdin,
Yalan dünya senin nene güvenem.

Sevgili dostlar yalan dünya kime kalmış ki, bizlerede kalsın.
Hazret´i Resulü Ekrem içerde can çekişip hastalığın pençesinde kıvranırken, hararetinden üzerine soğuk sular döktürüp mübarek canını korumaya çalışırken, kureyşlilerin ve ümeyye oğullarının ileri gelenleri sokak ve mahallelerde saltanat ve halifelik sevdasına düşmüş dolaşıp kimini zorla kimini para ile kandırmaya çalışıyorlardı.
Hazret´i Resulullah´ın yanında sadece ve sadece Ehlibeyt´i Hz. Ali, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin ve Hz. Fatıma-tül Zehra, Selmani Pak, Küfe´de şehit olan Müslim bin Akil, Bilali Habeş, Abuzar Gaffari, Ammarı Yaser ve Hz. Peygamber efendimizin sır katibi Abdullah İbni Mesut ve eshabdan Kerbala´da şehit olan Habib vardı. Bunlar Hz. Resulullah´ın evinin içinde ve kenarında sessiz sessiz dolaşıp gözyaşı döküyorlardı.
Diğer kureyşlilerin ileri gelenleri ile ümeyyaoğulları herkes birer köle göndermiş kara haberi sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Hz Peygamber efendimize sırtını dönen bu soysuzlar Peygamber efendimizin ölüm haberini bizzat uzaktan ve yakından takip edip duruyorlardı.
Diğer yanda Hz. Ehlibeyt ve onun muhipleri ızdıraplar içinde kıvranıp gözyaşları ile teselli bulmaya çalışıyorlar ve durmadan
Hz. Muhammed Mustafa´nın sağlığına dua ediyorlardı. Hazret´i Resulullah´ın Hakk´ın rahmetine gark olduğu an Hz. Ali´nin kendini tutamayıp hıçkırıklarla ağlamasını duyan Hz. Fatıma, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin koşarak çığlıklar içinde içeriye girince kapıdaki Ehlibeyt muhipleri ve yakınlarıda kara haberi duydular, onlarda çığlıklar atarak ağladılar ve düşüp bayılanlar oldu. Kimi tatlı yüzüne acı tırnaklar çalıp: **"Ya Muhammed bizi kimlere bırakıp gittin deyip?"** ağlıyorlardu. Kimi kendini yerden yere atıp: **"Ya Resulullah senin yerine biz öleydik"** deyip feryat ediyordu.
Fatıma´nın feryadı Hasan ve Hüseyin´in gözyaşları, figanları dağı taşı delik delik deliyordu. Yeryüzünde insan, gökyüzünde melek ve feriştahlar bu fiğana dayanamayıp ağlaşıyorlardı. Ehlibeyt´in evi bir mahşer yerini andırıyordu, kıyamet kopsa bundan fazla olmazdı.
Diğer yanda kölelerin beklenen haberi münafıkları sevindiriyordu. Ömer kılıcını çekerek: "Artık Muhammed öldü, bilmiş olasınız ki artık Muhammed aramızdan ayrıldı, bir daha geri dönmemek üzere gitti. Şimdi sizlere bir baş, bir idareci velhasıl bir halife lazım. Bunu bugün derhal seçmelisiniz? Hem de burada ve şimdi, aramızda bu makama en layıkımızda Ebu Bekir´dir, onu seçeceksiniz" diyordu.
Ebu Bekir de Ömer´i tavsiye ediyordu, ikisi zaten yakın akraba ve kureyşin zenginlerindendiler. Halk korku ve panik içinde bunların ikisini seyrediyordu. Ömer, Ebu Bekir´in elini, Ebu Bekir de Ömer´in elini yukarı kaldırıyordu. Hz. Resulallah ölmüş yada durmuş kimsenin umurunda değildi, saltanat hırsı Muhammed´i çoktan unutturmuştu.
Diğer yanda başka bir grup Beni Sa-ide sofrasında toplanmış onlarda kendilerinden bir başkan olarak halife seçmek istiyordu.
Bu topluluktan kureyşlilerin bir tanesi haber olarak durumu ömer ve ebu bekire bildirdi. Ömer-i Hattab, Ebu Bekir ile derhal Beni Sa-ide´nin evine geldiler, onların içinde bir kişinin diğerlerine konuşma yaptığını gördüler. Ömer-i Hattab bağrıp elini kılıcına atarak: "Bizden başkasından halife seçerseniz vallahi o kişiyi katlederim" diye bağırdı. Ortalık bir anda karıştı, meclisi bir gergin hava sardı, bunu fark eden Ebu Bekir ortalığı yatıştırmak için: "Yahu durun kavgaya gerek yok, bizler hep birer din kardeşiz, kitabımız aynıdır" diye bir çok okşayıcı kelime konuştuktan sonra, Ömer-i Hattab´ın kolundan tutup oturttu. Kendi de Said Bin-i Ubad´ın yanına oturarak: "Ya Said gördüğüm kadarı ile bu kabilenin ileri geleni ve söz sahibi sensin.
Halifelik makamına geçmeyi arz edermişsin fakat bu makama sizlerden fazla biz layıkız. Hem ailece çok tanınmış hem de kureyşlilerin ileri gelenlerindeniz, kabilece sizden çok kalabalığız ve güçlüyüz" dedi.
Bunun üzerine Said´in adamlarından Habab, Ebu Bekir´e itiraz ederek: "Bir sizden bir bizden iki kişi halife olsun, beraber karar alır halkı birlikte yönetirler" dedi.
Ömer buna itiraz ederek: "Bir vilayette iki vali olmaz" deyip hubabın üzerine yürüdü, bir anda halk birbirine girdi. Zaten Beni Said sofasına gelirken Ömer ile Bekir tedarikli gelmişlerdi.
Kalabalık bir halk kitlesini silahlandırarak ne olur ne olmaz gibisinden hazırlıklı idiler. Kavga çıkar çıkmaz, ilk saldırdıkları Said Bin-i Ubad oldu. Ubad bir anda ayaklar altında kaldı, Said´in adamları; "Said´i öldürdünüz" diye bağırdı.
Ömer-i Hattab: "Allah onu öldürsün; onu kendi ellerimle boğup öldüreceğim" dedi.

Bu sırada Said´in oğlu dışardan içeri girerek evdeki kalabalığı görünce ne olup olmadığını öğrenmek ve ne için toplandıklarını sormak için ileri kadar sokuldu. Kavga bir anda durdu, yaralananlar olmuştu.
Durumun neden ileri geldiğini soran oğluna babası Said: "Bak oğlum sen akıllı ve savaşlar da çok ün yapmış bir pehlivansın. Biliyorsun Resulullah ölmüştür, onun yerine bir halife seçilmesi gerekiyordu. Ben düşündüm taşındım, bu halifenin ümeyyeoğullarından seçilme- si gerektiğine kanaat getirdim. Tam karar almışken, işte bu kureyşli Ömer ile Bekir karşımıza çıkarak hilafetin onların hakkı olduğunu iddia ettiler, durum bundan ibaret" diye söyledi. Ortalık tamamen sessiz ve sedasız duruyordu.
Bunun üzerine saidin oğlu söz alarak şöyle söyledi: "**Ey zalimler, gaddarlar, Allah´tan korkmaz, kuldan utanmazlar, biriniz babam oluyorsunuz, diğerleriniz de ümeyyeoğulları ve onların akrabası kureyşliler oluyorsunuz. Sizler, Hz. Muhammed Mustafa´nın Gadir Hum Hutbesi´ni dinlemediniz mi? Kur´an-ı Kerim´in** (maide süresi 67 ve 68. ci ayetleri) **Aliyül Mürtaza hakkında gelen ayeti kerimeyi, Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) sizlere üç defa okuyup tekrarlamadı mı? Sizlerde hep beraber o ayete şahit olduğunuza ve buna itaat edip Hz. Muhammed´in vasiyetini, Kur´an-ı Kerim´in ayetlerini, Allah-u Teala´nın emrini tutup yerine getireceğinize dair Allah´ın üstüne yemin vermediniz mi? Hz. Resulullah Ali´nin elinden tutup Gadir Hum´da minbere çıkarak; 'Ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır. Ali´nin canı benim canım, Ali´nin kanı benim kanım. Ali´nin cismi ruhu benim cismim ruhumdur. Sizlere iki amenet bırakıyorum; Biri Kur´an, biri Ehlibeyt´imdir. Ehlibeyt´imi sizlere tavsiye ederim, Kur´an ve Ehlibeyt´im bir bütündür ayrı değildir. Allah´ım Ehlibeyt´imi seveni sev, onlara düşmanlık edenlere lanet eyle' demedi mi? Sizlerde (Allah Allah) demediniz mi? Ali´nin elinden tutan Resulullah hepinize tekrar şöyle hitap etmedi mi?; ´Ali´nin sizin üzerinizdeki hakkı Tanrı hakkıdır. Ali´yi inciten beni incitmiş olur, beni inciten de Allah´ı incitmiş olur. Buna hepiniz şahitsiniz´ denildiği zaman hep bir ağızdan;** ´şahidiz ya Resulullah´ **demediniz mi? Resulullah sizlerden ikrar istedi ve sizlerde ikrar edip yemin verdiniz. O zaman Resulu Ekrem ´Ey bana ümmet olup buralarda ve uzaklarda bulunanlar, bu söylediklerimi sizlerde birbirinize duyurup anlatacaksınız. Vasiyetimi tutmayanlara, Ehlibeyt´ime hiyanet edenlere, Kur´an-ı Kerim´in dışına çıkanlara Allah lanet eylesin. İki cihanda yüzleri kara olsun. Ruzuru mahşerde arasatta kalacak o insanlara hiç bir Peygamber sahip çıkmıyacak´ dediğin de bu sözleri sizler işitip heyacandan ağlamadınız mı? Öylesi asilere sizlerde lanet okumadınız mı?"**
Bu konuşmadan sonra Ömer-i Hattap´a dönerek: **"Ey Hattap oğlu Ömer sen Gadir Hum´da Hazret´i Ali´nin elini öperek; ´Ya Ali sen benim de ve bütün müminlerinde mevlası oldun seni kutlarım, getir sana biat edeyim´ deyipte, Hz. Ali´nin elini öpmedin mi? O verdiğiniz sözleri ne çabuk unuttunuz.**
Sizlerde hiç Allah korkusu, Muhammed sevgisi yok mudur? O Resulullah´ın cenazesini ortada bırakıp iktidar sevdasına düşmekten utanmıyormusunuz? Tanrı sizin özünüzü karartmış, yüzünüzü de karartsın" deyip bir ok gibi yerinden fırlayıp; **´Sizin yanınızda duran sizin gibi olur´** dedi ve çekip gitti, ömrü boyunca bir daha da o eve dönmedi.
Öte yandan Hz. Fahri Kainat´ın cenazesi başında sadece Hz. Ali, Fazlı, Hz. Selman-ı Pak, Hasan ve Hüseyin bulunuyorlardı. İmam-ı Hasan ve Hüseyin suyunu getirdiler,

Selman-ı Pak suyunu ısıttı, Fazlı kabir tedariğini gördü, İmam-ı Ali Hz. Resul´ün mübarek naşını yıkadı. Yıkarken bir tarafını yıkadığı zaman Hz. Resulullah öbür tarafını dönerdi, o tarafını da yıkaması için Şah-ı Velayet´e yardımcı oluyordu, Hz. Ali´nin gözyaşları mübarek cesedi ıslatıyordu.
Hz. Şah-ı Velayet: **"Anam atam sana feda olsun ya Resulullah. Beni yalnız başıma koyup gittin, kanadı kırık bir kuş misaliyim, nasıl uçabilirim. Biz Seninle islamiyetin iki kanadıydık, Sen gidince Ben kanatsız kuşa döndüm"** diyerek ağlıyordu. Hz. Resulullah´ın vasiyeti üzerine cenazesini ruhunu Hakk´a teslim ettiği yere koydular. Kabir eşilip cenaze Hz. Ali´nin kolları arasında mezara indirildi.
Mübarek ceset kabire konup üzeri örtüldükten daha bir hafta sonrası, Ömer ile Ebu Bekir halifeliği zorla ve para ile gaspetmiştiler. Ömer´in gayreti, şiddeti ve Ebu Bekir´in bir oldu bittiye getirmesiyle, zorba ve baskı neticesinde kendi düzenlerini kurmuşlar ve artık Ebu Bekir Kaufe zorba düzeni ile halife olmuştu.
Kısa zamanda muhafızlar, valiler tayin edilmiş, köşe başları tutulmuş, hısım, akraba, koltuklarına oturtulmuştu. Ebu Bekir Halife, Ömer Hattab da onun danışmanı ve koruyucusu olarak görev aldıktan sonra akıllarına Hz. Resulullah gelmişti.
Ömer, Ebu Bekir, Ebu Süfyan ve bazı ileri gelenler Hz. Resulullah´ın evine gelerek kapıdan içeri girdiler. Hz. Ali´nin başında kırmızı bir sarık, elinde iki başı çatal bir demir asa, mezarın bir ayağı alt ucunda bir ayağı üst ucunda bekler gördüler.
Hz. Ali´ye seslenerek: "Ya Ali biz gelmeden cenazeyi neden kaldırdın? Senin kadar onun hizmetinde bizlerinde hakkımız vardı, neden beklemedin?" diye bağırıp çağırmalarla barbarlıklarını örtmeye çalışıyorlardı.
Hz. Ali, o iki yüzlü dönek yaratıklara şöyle bağırdı: **"Ey Allah´tan korkmazlar, kuldan utanmaz münafıklar bir haftadır neredeydiniz? Nelerle meşguldünüz? Diyelim ki ben sizi bekledim, bir hafta bu sıcakta cenaze bekler mi? Beklediğini kabul edelim, sizler Muhammed´i ne yapacaktınız? Dirisini öldürmeye çalışan sizin soyunuz değil midir? Haftalarca inleyip dururken hanginiz kapısını açtınız? Halini hatırını mı sordunuz? Derdini mi dinlediniz? Vasiyetini bile yazmaya engel olup binlerce defa hakarette bulundunuz. Emirlerini tutmayıp reddettiniz, ölümünü sabırsızlıkla bekliyordunuz, öldüğünü duyar duymaz mübarek cenazeyi ortada bırakarak hemen fırsat bu fısat deyip tüydünüz. Suyu sabuna dokundurmadan bütün işlerinizi hallettiniz. Biriniz halifelik makamını gasb ettiniz, o yüce makamı kirlettiniz, diğerinizde onun yağcısı ve yaltakcısı oldu, velhasıl işlerinizi kirli amellerinizin yoluna koydunuz, birde şimdi gelmiş burda karga gibi ötüp duruyorsunuz. Çekilin gidin burdan, bizi acılarımızla başbaşa bırakın, bizim dertlerimiz bize yetiyor zaten. Sizlerin gözünüzü bürüyen dünya hırsı, halifelik hevesi sizi tatmin etmedi mi? daha ne istiyorsunuz? Amacınıza ulaştınız, bizi rahat bırakınız, ben bu davayı Allah´a havale ediyorum"** deyip sustu.
Beri taraftan Ömer-i Hattab, Ebu Bekir Kaufe ve Osman Bin Affan seslerini yükselterek: "Biz Resulullah´ın cenazesini yeniden söküp kendi ellerimizle yıkayıp defnedeceğiz" dediler.
Ol vakit Şah-ı Merdan öyle bir nara attı ki münafıkların yürekleri ağızlarına geldi, altlarını ıslattılar, sıtma tutmuş gibi titrediler.
Selman pak onlara karşı çıkarak: **"Vallah-ul azim ben Peygamber Efendimizin bizzat ağzından işittim ´Ali´yi benim mezarım başında elinde bir çatal asa ile, başında bir kırmızı sarık olduğu halde mezarımın bir ayağı alt, bir ayağı da üst tarafında dururken, bir miktar münafıklar gelip onu rahatsız edecekler.**

O an Ali o asa ile münafıklara hücum edecek olsa vallahi doğudan batıya kadar cihan münafıkla dolsa Ali´nin elinden sağ kurtulan olmaz. Sakın ola ki Ali´nin hiddetine karşı çıkıp gazaba gelmesine sebeb olmayın´ demişti. İşte şimdi O bu yaşadığımız anı tarif etmişti" dedi.
Bunu duyan münafıklar korkudan çabucak dağılmıştılar.
Artık Hz. Ali´nin yalnızlığı başlamıştı. Eskiden Hz. Ali´nin ve Resulü Ekrem´in yanından ayrılmayan eshaplar, dostlar şimdi Ebu Bekir´in, Ömer-i Hattab´ın çevresinde bir yağlı kuyrukta ben ele dolayım diye önünde ve arkalarında iki büklüm olup secdeye kapanıyorlardı. Bir kaç sadık dost hariç Ehlibeyt´in kapılarını kimse açmıyordu. Eskiden Hz. Ali´nin etrafında pervane gibi dönenler, yardım görüp ganimet üleşenler şimdi Ali´ye selam bile vermiyorlardı. Ömer, Ebu Bekir, Osman duyarda bizlere olan yardımları kesilir diye korkuyorlardı. Ebu Bekir islamın diş ile tırnaktan biriktirip topladığı, şehitlerin, gazilerin kanları pahasına elde edilen servetlerin anahtarını, yani hazinenin anahtarını Ömer-i Hattab´a vermişti, Ömer de hesabına gelenleri ihya ediyordu. Hısım, akraba, talukat, adam kayırma zirveye ulaşmıştı, herkes pay almak için kuyruklar oluşturuyordu. Ehlibeyt´in mübarek hanesi ise arısı dağılmış bir sönmüş petek misali yalnız kalmıştı. Ne giden var, ne gelen, ne soran var ne de arıyanları vardı.

O sahte dostlara bakın Şah-ı Merdan´ın adına ne sitemler eylemiş Ali Sefa neler yazmış, görelim bakalım;

Bilen gelsin bilmiyeni neyleyim
Şu benim vefasız garip halimden,
Bilen gelsin bilmiyeni neyleyim.
İki gözümdeki kanlı yaşları,
Silen gelsin silmeyeni neyleyim.

Sesim gitmez yarenime dostuma,
Yezid kılıç almış gelir kastıma,
Melhem alıp türlü yarem üstüme,
Çalan gelsin çalmayanı neyleyim.

Burası Medine kimsemiz yoktur,
Yaremiz derindir el vurma doktor,
Zaten çileliyiz derdimiz çoktur,
Alan gelsin almıyanı neyleyim.

Dost kalmamış bu günümden yarına,
Ahbab çoktur malın varsa karına,
Benim ile gam keder diyarına,
Dalan gelsin dalmıyanı neyleyim.

Selem kalktı dostlarımın kökünden,
Kimi gelmez oldu kimi çekingen,
Kara günde gam kasevet yükümden,
Bölen gelsin bölmeyeni neyleyim.

Çoğu kaçıp gitti düşkün anımda,
Muhabbet kesildi iki banımda,

Böyle dar günümde gelip yanımda,
Kalan gelsin kalmayanı neyleyim.

Hani ya ahbablar hani ya dostlar,
Kapandı kapılar kesildi sesler,
Dost odur ki dosta muhabbet besler,
Bilen gelsin bilmeyeni neyleyim.

Taş atıp vurdular kırıldı testi,
Tükenmez ellerin garezi kastı,
Şu günümde gerçek kara gün dostu,
Olan gelsin, olmayanı neyleyim.

Velhasıl saymakla bitmez derdimi,
Bilmem Şah-ı Hüda halim gördü mü,
Bu da bizim dosttur deyip yardımı,
Salan gelsin, salmıyanı neyleyim.

ALİ SEFA´m ağlar böylece bazı,
Felek Kerbela´ya dönderdi yazı,
Şah-ı Merdan´ın aşkına niyazı,
Kılan gelsin, kılmayanı neyleyim.

İşte dostlar görülüyor ki çıkar için yola bağlananlar, kılıç korkusu ile müslüman olanlar, Zülfikar´ın şiddetinden yıllardır köşe bucak kaçıp saklananlar, artık yavaş yavaş yuvaların- dan çıkmaya başladılar. Kureyşliler ve ümeyye oğulları Hazreti Resulullah´ın ölümünden dolayı kederlenen ve yalnız kalan Hazreti Ali´den faydalandılar. Fedek hurmalığını Fatıma´nın elinden zorla aldılar. Hazret´i Ali´nin evde bulunmadığı bir gün evi basıp ateşe vermek isteyen Ömer-i Hattab, Osman Bin Affan ve Ebu Bekir Bin Kaufe hırsını alamayarak Hazret´i Fatıma´nın karnını tekmeleyip, mübarek kaburgalarını kırdılar. Hamile olan Hz. Fatıma-tül Zehra annemizin Medet ve Mürvet isminde iki yavrusunun düşük doğmasına, şehit olmalarına sebep oldular, O iki yavru oracıkta şehit oldular. Hz. Fatma Anne´miz de o zalimlerin kendisine verdikleri darbeler neticesinde kan kaybından şehit düşerek, Hz. Peygamber efendimizin vefatından altı ay kadar kısacık bir süre sonra Hakk´a yürüdü.
Bu durum Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin yüreğinde onarılmaz bir yara açmıştı. Fakat Hz. Fatıma Anne´miz şehit olmadan önce, Hz. İmam´ı Ali´ye Hz. Allah´ın adına ant vererek: **"Ya Ali sakın Sen o kanlı zalimlere uyup benim yüzümden başını belaya sokma, Ben davamı Hz. Allah´ın yüce divanına bırakıyorum. Ben onlarla orda hesaplaşacağım"** diyerek, Hz. Ali´den söz almıştı.
Hz. Fatıma vefat ettikten sonra, Hz. Ali efendimiz tamamen kaderiyle baş başa kalmıştı, iyice yalnızlığa itilmişti. Bu da tabi ki emevilerin ve kureyşlilerin hesabına geliyordu.
Ömer-i Hattab, Osman Bin Affan ve Ebu Bekir Bin Kaufe kafa kafaya vererek, Kur´an´ı bir kenara atıp, şeriat yasaları çıkardılar. Ehlibeyt´e kan kusturmaya başladılar. Bu da yetmiyormuş gibi Hazret´i Ali´yi Ebu Bekir´in makamına davet ettiler. Kısa bir konuşmadan sonra Ömer-i Hattab ayağa kalkarak: "Ya Ali, sende Ebu Bekir´e biat etmek mecburiyetindesin. Bunu şu an mutlaka yapmalısın, eğer yapmazsan sonunu sen düşün". diyerek açıktan açığa Hz. Ali´yi tehdit etmeye başladı.

Hazret´i Şah-ı Merdan İmam-ı Ali Gadir Hum´u, kendi hakkında nazil olan ayetleri ve Resulullah´ın vasiyetini hatırlatarak: **"Bu makama Cenab-ı Allah-u Teala´nın Beni laik gördüğünü ve bu hakkı Bana verdiğini sizde bildiğiniz halde hakkımı zorla gasp ettiniz. Cenab-ı Allah´ın Bana bizzat kendisinin verdiği halifelik hakkımı zorla elimden aldınız. Ben İslamiyet´in içine fitne düşmesin diye davamdan vazgeçtim, nefsim için Zülfikar´a hiç bir zaman el atmadım. Ben iktidar heveslisi değilim, post kavgasına düşmedim. Siz Benim evime dahi saldırdınız, Fatıma´nın şehit olmasına dahi sebep oldunuz. Üç tane yavrumu yetim bıraktınız, iki yavrumu şehit ettiniz, Ben yine ses çıkarmadım. Şunu da bilmiş olasınız ki Benim sesimi çıkarmamamın sebebi, Allah´ım şahit, sizlerden korktuğumdan dolayı değil, Hazret´i Resulullah; ´Benden sonra Zülfikar´ı mecbur kalmadıkça kullanma" diye bana vasiyette bulunmasıdır. Ve Hz. Fatıma Anne´ye de, hakkımı Hz. Allah´ın ulu divanına bırakacağıma dair sözüm var. Sizler bu vasiyeti bildiğiniz için Bana devamlı saldırıyorsunuz. Allah şahidim olsun ki Resulullah´ın Benim üzerimde vasiyeti olmasaydı şuracıkta sizleri param parça eder, tacınızı, tahtınızı başınıza geçirirdim. Sizin soyunuz Beni Bedir´den, Hayber´den, Hendek´ten, Uhud´tan ve daha nice savaşlardan çok iyi bilirler.**
Sizleri şuracıkta sinek gibi ezerdim ama varın Resulullah´ın vasiyetine dua edin" deyip yerinden sıçrayıp kalkartı.
Ömer-i Hattap´ı büvelek tutmuş dana misali bir titreme aldı, Ali´nin şakası olmadığını çok iyi biliyordular. Hazret´i Ali çıkıp evine geldi ve ondan sonra kendini tamamen ibadete verdi. Çevresindeki insanlar için okul yaptırdı. Kur´an-ı Kerim´i okumayı öğretti, Resulullah´ın hadislerini anlatarak halkı aydınlattı. Allah yolunda yürümelerini, insanları sevip yardım sever olmalarını öğütledi. Kısa zamanda Hakk yolunda yürüyen Hazret´i Resul´ü Ekrem´in ve Ehlibeyt´in sadık dostları, Hazret´i Ali´nin çevresinde yer aldılar. Bunlar 40 kişi kadardı- lar, her gün Hazret´i Ali ile Hazret´i Resulullah´ın mescidine gider orda sohbet eder ve Kur´an okurlardı.
Bunları duyan Ömer-i Hattab ve Ebu Bekir Bin Kaufe yanlarına 400 kadar silahlı eylemci alarak, Hazret´i Resulü Ekrem´in mescidini bastılar.
Ömer-i Hattab, Hazret´i Ali´nin karşısına geçerek: "Ya Ali, Sen ve Senin yanındakiler şimdi Ebu Bekir´e biat edeceksiniz. Biat etmezseniz vallahi birinizi şuracıkta sağ bırakmam". diye bağırdı.
Selman-ı Pak yukarı kalkarak: **"Ya Ali, vallahül azim yalanım varsa şu kulaklarım sağır olsun ki Hazret´i Resulullah´dan duydum; ´Benim varisim ve ciğerköşem Şah-ı Merdan Ali, bir gün Benim eshabımla mescid-i nebi Cem evinde sohbet ederken, cehennem köpekleri mescidi basacaklar´ diye bana söylemişti. İşte hadisi var ispatı burda"** diye feryat etti ve tekrarladı: **"İşte cehennem köpekleri bunlardan gayrısı değil"** deyince Ömer-i Hattab elindeki kılıçla Selman-ı Pak´a saldırdı.
Şah-ı Merdan, Ömer´in yakasından öyle bir tutup sarstı ki Ömer-i Hattap´ın elindeki kılıcı bir tarafa, kalkanı bir tarafa fırladı, başındaki mihveri on adım kadar öteye fırladı. Hazret´i Aliyyül Mürteza, Ömer´in gırtlağından tutup sıkınca, Ömer´in gözleri ceviz taneleri gibi dışarı çıktı, dili bir karış dışarı sarktı. Bunu gören kureyşliler korkularından dışarı kaçıştılar. Hazret´i Ali´nin amcası Hazret´i Abbas gelip türlü yalvarmalarla Hazret´i Resulullah´ın ismini vererek: **"Ya Ali Resul-ü Ekrem´in başı hakkı için bırak bu haddini bilmezi, bir daha işine karışmaz, artık karışacağını da sanmıyorum. Bu ona ders olsun, bu seferlik bağışla"** diye yalvardı. Hazret´i Emirülmü´minin Aliyyül Mürteza, sol eliyle Ömer-i Hattab´ın boğazını sıkarken havaya kaldırmış

Ömer´in ayakları 40 santim kadar yerden kesilmişti, havada debeleniyordu. Şah-ı Velayet bir elinide Zülfikar´ın üzerine koymuş bekliyordu. Abbas´ın yalvarmasına dayanamayan Hazret´i Aliyyül Haydar, Ömer´in boğazını bırakınca, Ömer bir saman çuvalı gibi yere yığılıp kaldı. Öldüğünü zannettiler, çığrışıp sızlanmaya başladılar. Abbas iki emevi askeri çağırarak: **"Alın şunu götürün, bir şey olmaz"** diye Ömer´i onlara tesim etti, Ömer´i alıp götürdüler, Ömer zor ayıldı.
Aradan bir hayli zaman geçti, Ömer olsun, Ebu Bekir olsun içlerindeki kini yenemiyorlardı.
Hz. Ali´ye karşı olan kinlerini içlerinde bir türlü tutamıyorlardı ama Ali´nin ne biçim fırtınalar yaratacağını bildiklerinden ve korkularından ses çıkaramıyorlardı. Hileyle oldu bittiye getirmek için bir suikast planladılar, bunu bu sefer uygulayıp mutlaka Hazret´i Ali´yi öldüreceklerdi.
Onlar böyle hazırlık görürken Abbas ve Hazret´i Ali Ebu Bekir´in yanına gittiler. Ömer, Osman, Ebu Bekir, Ebu Süfyan ve daha bir çok Emevi ileri gelenleri toplanmış, kendi aralarında Hazret´i Ali´yi ortadan kaldırma planları yapıyorlardı.
Hazret´i Ali ile amcası Abbas içeri girdiklerinde, içerdekiler bunlara sahte hürmet göstererek, izzeti ikramda bulundular.
"Ya Resul-ü Ekrem´in sevgili amcası ve kardeşi hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Arzunuz nedir, hemen yerine getirelim?" diye güya dost görüntüsü vermeye çalışıyorlardı.
Hazret´i Abbas işin sahtekarlığını biliyordu, sözü fazla uzatmadan hemen lafa girdi. Başta Ebu Bekir olmak üzere orda bulunanlara şu soruyu sordu: **"Ey burda bulunan cemaat hepinize soruyorum; Hazret´i Muhammed (S.A.V) Hakk´ın rahmetine kavuşurken, elinde mal varlığı olarak bir atı ve bir de savaşta giydiği zırhı yok muydu? Bu emanetler bana mı düşer, Ali´ye mi düşer? Bunu vicdanınıza sığınarak, Allah rızası için söyleyin"** der.
Orda bulunanların bir kısmı: "Abbas Allah için Hazret´i Resulullah´dan kalan emanetler Ali´nin hakkıdır. Ali Hazret´i Resulullah´ın varisi, vekili, kardeşi ve islamiyetin temel taşıdır. Hazret´i Resulullah borçlarının hepsini ödemesi için Ali´yi kefil gösterdi, vekil gösterdi. Kur´an-ı Kerim´in ayetleri ile de bunu sabit kılıp, tastik eyledi. Gadir Hum ayeti bunun en son örneğidir" dediler.
Abbas o zaman halife makamını işgal eden Ebu Bekir´e sordu, Ebu Bekir de aynısını söyleyerek: "Ali´nin hakkını yemek islamiyeti inkar etmek demektir. Ali´nin hakkı Resulullah´ın hakkıdır" diye cevap verdi.
Abbas: **"Ya Ebu Bekir demek öyledir. Madem bunları biliyorsunuzda neden Allah´ın emirlerini, Kur´an´ın ayetlerini, Peygamberimizin vasiyetlerini inkar ediyorsun? Sen hiç Allah´tan korkmuyor musun, neden Ali´nin hakkı olan makamı zorla işgal ettin?**
Halifelik Ali´nin hakkı olduğu halde onu zor ile Ali´nin elinden aldınız. Allah´ınızı, Peygamber´inizi ve Kur´an´ınınızı inkar edip, onların emir ve yasalarını hiçe saydınız. Fatıma´nın elindeki Fedek hurmalığınıda Hz. Fatıma´nın elinden cebren alıp Fatıma´yı şehit ettiniz" diye bağırınca içerdekiler yıldırım çarpmışa döndüler.
Ebu Bekir kekeleyerek: "Siz Ali ile anlaşarak buraya maksatlı geldiniz" diye söylenerek meclisi dağıtıp herkesi evine gönderdi.
Ömer´e dönerek: "Ömer gördün mü? Ali ile Abbas bizleri milletin içinde rezil rüsva ettiler. Verecek hiç bir cevap bulamadık. Ali ortadan kaldırılmadıkça bize rahat yoktur. Ne yap yap bu işe bir çare bul" diye ömere yalvardı.

Ömer de hemen el çırparak: “Ben çareyi buldum. Halid ibni Velid´i bu işe görevlendirelim, bu işi o yapsın, hem de başarır. Ali´yi ortadan kaldırınca gerisi kolay” diyerek sevinçle Halid ibni Velid´i çağırdı.
Halid ibni Velid, müslümanlığı kabul etmiş fakat islamlığı kabul etmemişti. Bizler, kılıç korkusundan dönenlere müslüman diyoruz. O da önceleri zahiren islamlığı kabul etmiş fakat dışı müslüman içi hala kafirdi.
Ebu Bekir´in, Ömer´in ve Osman´ın yanında ayrı bir ünvanı daha vardı. O kanlı zalim Bedir savaşında İslam askerlerine pusu kurarak, yüzlerce İslam askerinin ölmesine ve kanlarının dökülmesine sebep olmuştu. Hz. Peygamber efendimizin yaralanıp mübarek iki dişinin kırılmasında da baş rol oynamıştı. Uhud´ta Hz. Hamza´nın şehit olmasına da o vesile olmuştu. Bu yüzden emevilerin gözlerinde olsun, kureyşlilerin gözlerinde olsun, Halid íbni Velid hala bir kahramandı.
İşte bu yüzden güvenleri sonsuzdu, bu işi başaracağından emindiler. Halid ibni Velid´i gizli toplantıya davet etmişlerdi, Halid ibni Velid haberi alır almaz koşar adımlarla davete iştirak ederek içeri girdi. Yağlı bir kuyruk ele dolayabilirim umudu ile yerlere kapanarak, kuyruk sallayarak Ömer ile Ebu Bekir´in karşısına dikildi ve iki büklüm olarak: “Buyrun, sizin emirlerinize amadeyim, emirlerinizi bekliyorum” diyerek oradakilere ince bir yağ çekti.
Onlar: “Sana çok önemli bir görev vereceğiz” dediler.
Halid ibni Velid kahkaha ile gülerek: “Emriniz başım üstüne, Emirülmü´minin İmam-ı Ali´yi öldür deyin öldüreyim” dedi.
Ebu Bekir ile Ömer gülümseyerek: “Zaten bizde sana bunu söyleyecektik. Eğer bu işi yapabilirsen sana Musul valiliğini veririz” diye rüşvette bulundular.
Halid ibni Velid bunu duyunca kuyruğu tava sapına döndü. Hemen bu işi ne zaman ve nasıl yapacağını sordu.
Onlar: “Biz bu işi şöyle yapalım, yarın ben mescitte bir toplantı emri veririm. Herkes içeri gelip oturunca, sen kılıcını alır Ali´nin arka tarafına otururs un. Ben bir ara kalkar halkı selamlarım, bu bizim parolamız olsun. O zaman bütün halk beni alkışlarken, sende o kalabalıktan istifade kılıcını Ali´nin boynuna vurursun. Biz seni kurtarır buradan kaçırırız” dediler.
Onlar aralarında konuşurken, Esma binti Amis isimli gönlü iman dolu bir kadın konuşmaları duyar ve cariyesini hemen yanına çağırıp: **“Evladım, derhal Hazret´i İmam-ı Aliyyül Mürteza´nın evine git ve şu ayeti onlara oku. Eğer anlamazsalar peşpeşe üç defa oku ve Hazret´i Ali´nin sana vereceği cevabı al bana gel”** diye sıkıca tembih etti.
Ayeti kerime şu idi: ´**İnnelmelee ye teminine bike liyaktüluke fahrüc inniy leke minennasihiyn**´ (Şübhesiz cemaat meşveret ediyorlar. Seni öldürmek babında, öyle ise dışarı çık. Doğrusu ben senin iyiliğini isteyenlerdenim).

Esma cariyeye sıkıca tembih edip Fatıma´nın evine gönderdi. Hz. Ali bir dizinde
İmam-ı Hasan, bir dizinde İmam-ı Hüseyin ve ikisinin arasında Zeynep Ana saçlarını okşayarak, Fatıma-tı Zehra´nın yetim yavrularının gönüllerini hoş etmeye çalışıyordu. İmam-ı Ali Keremullah yönünü Resulullah´ın türbesine çevirmiş, çocuklarına duyurmadan için için ağlayıp, Fatıma´nın hatıralarını anlattıkça ciğerleri kebap gibi yanıp kavruluyordu. O ara cariye içeri girerek Esma´nın gönderdiği ayeti Hazret´i Şah-ı Hüda´ya okudu. Hazret´i Aliyyül Mürteza ayeti dinledikten sonra cariyeye dönerek şöyle cevap verdi: **“Git hanımına de ki; beni öldürmelerine Cenab-ı Allah izin vermiyecektir, zira beni öldürürlerse nakisin, kasıtin ve marikin ile kim cenk**

edecek” diyerek haber gönderdikten sonra, cariyenin peşinden doğru mescide gitti ve oturdu.
Önceden planlanan cinayeti gerçekleştirmek için Ebu Bekir ve Ömer halkı davet ederek mescide toplanmalarını istemişti. Kısa süre içinde halk toplanarak mescide doluştular. Halid ibni Velid kılıcını cübbesinin altına saklayarak içeri girdi ve Şah-ı Merdan Ali´nin arka tarafına oturdu. Bunu gören Ebu Bekir´in içine bir korku düştü. Hazret´i Ali´nin keskin ve Zülfukar gibi bakışlarından ürperdi, için için titremeye başladı. Sanki Hazret´i Ali her şeyi biliyormuş gibi onların suratına baktıkça, Ömer´in olsun, Ebu Bekir´in olsun heyecanları doruk noktaya ulaştı ve korkuya dönüştü. İçlerindeki korku ürpertileri daha da artıyordu.
Bir ara Ebu Bekir kararından vazgeçti ve ayağa kalktı, Halid ibni Velid´e üç defa tekrarlıyarak: “Sakın dediğimiz o işi yapmıyasın, biz vazgeçtik” diye sıkıca tembih ettikten sonra halkı selamladı.
Bunun peşi sıra Hazret´i Aliyyül Mürteza, Halid ibni Velid´e dönerek sordu: **“Ey Halid, Ebu Bekir´in sana sıkıca tembih ederek 'yapma sakın ha, biz kararımızdan vazgeçtik' dedikleri konu ne idi?”** diye sordu.
Halid: “Ya Ali seni öldürecektim fakat son anda vazgeçtiler. Onun için bende görevimi yapamadım” diye cevap verdi.
Hazret´i Ali Halid´e tekrar sordu: **“Ey Halid bunca yıldır benden ne kötülük gördün?”**
Halid cevab verdi: “Ya Ali, Allah şahit ki sen bende dahil olmak üzere hiç kimseye nefsin için zerre kadar kötülük etmedin, haksızlık yapmadın. Senin bizim üstümüzde Ata hakkı kadar emeğin var, bunu inkar etmiyorum. Fakat seni öldürmemem için yeterli bir engel değil bunlar, seni öldürürsem Musul´da zevki sefa içinde bir hayat sürdüreceğim” dedi.
Hazret´i Ali tekrar sordu: **“Halid sahiden bu emiri yerine getirmeyi ister miydin?”** diye sordu.
Halid yemin etti: “Ya Ali, vallahi seni öldürmek benim için en büyük şereftir, bu fırsatı yine bekliyeceğim” dedi. Hazret´i Şah ayağa kalktı ve Halid ibni Velid´i arslan pençesi ile yakalayıp yukarı kaldırdı. Başının üzerinde sallayarak öyle bir yere vurdu ki Halid´in ağzından burnundan kan ve karnından pislik geldi.
Ömer öyle bir bağırdı ki: “Vallahi Ali, halidi öldürecek, yetişin, kurtarın” diye çağırıyordu. Kendisi korkusundan Hz. Ali´ye yanaşamıyordu. Çünkü Ali´nin şakasının olmadığını biliyordu. Hazret´i Ali halidin boğazını baş ve şahadet parmağı ile sıkmaya başladı. Halid´in canı iyice acımış olacak ki olan gücüyle boğuk boğuk sesler çığırıp yardım istiyordu. Hazret´i Ali´ye yanaşmaya kimse cesaret gösteremiyordu.
Ebu Bekir dönerek: “Be hey uğursuz herif, senin yüzünden her musibet benim başıma geliyor” diye Ömer´e çattı.
Abbas´ın ellerine kapanarak: “Aman ya Abbas, Ali´yi sen ikna et, vallahi Halid´i öldürecek. Halid daha iflah olmaz” diye Abbas´a yalvarmıya başladılar.
Abbas yine uğursuzların imdadına yetişti, Hazret´i Ali´nin yanına koşarak: **“Ya Ali, Hasan ve Hüseyin´in başı hakkı için, Hazret´i Muhammed ve Fatıma´nın hatırı hakkı için, bu melamet melunu bırak. Varsın bu ona bir ders olsun”** diye yalvardı.
Şah-ı Merdan halidi bırakınca, Halid köpekbalığı gibi upuzun yere yattı ve bayıldı, üzerine su döküp ayılttılar. Halid ibni Velid kendine gelince ayağa kalkar kalkmaz arslanın önünden kaçan çakal gibi, mescidin kapı süyelerine çarparak kendini kapıya attı. Yerden papucunu dahi alamadan tabana kuvvet, geriye bile bakmadan kaçıp gitti.

Hazret´i Ali, Ömer´e ve Ebu Bekir´e dönerek: **"Allah şahidim olsun ki; Hazret´i Resulullah´ın vasiyeti olmasaydı, sizin murdar kafanızı şuracıkta yumuşatır, pamuk kestirirdim, kapının ne tarafta olduğunu arardınız ama ne çare ki durum böyle. O zaman er meydanında fare deliği arardınız, Zülfikar´ın hakkını verirdiniz"** diye nara attı, içerdekilerin korkudan dizlerinin bağı çözüldü, titremeye başladılar. Kapıdan yan yan çıkan tabana kuvvet kaçıyordu, ebu bekirde bunların içindeydi. Bir anda mescitte Hazret´i Şah-ı Merdan Ali ile Abbas´dan başka kimse kalmadı.

Abbas İmam-ı Ali´yi kucaklıyarak alnından öptü: **"Ya Ali, vallahi bunlar Allah´dan korkmuyorlar, Senden korkuyorlar. Bak mescidi nebide hemde Hz. Muhammed´in Cem evinde ve makamında Sana ne tuzaklar kuruyorlar, görüyorsun işte. Bunların mayaları bozuk, ne desen almazlar"** diye Hz. Ali´yi sakinleştirmeye çalışıyordu.

Hazret´i Şah-ı Merdan bu söze bir hayli gülerek: **"Ya amca, doğru söylüyorsun. Eğer gerçekten bunlar Allah´tan korksalardı bunca haksızlık yapıp, Kur´an´ın yasalarını ihlal edip, Allah´ın emirlerine karşı gelirlermiydi"** dedi. Abbas ve Hazret´i Ali mescitten çıkıp eve geldiler. (Bu konu hakkında birçok kitaplar da yayınlanmıştır. Örneğin ´Evliyalar Şah-ı; sayfa 143, 144´).

Velhasıl, Hazret´i Ali bir türlü kureyşlilerden huzur bulamıyordu.

Hazret´i Fatıma vefat etmeden önce Hazret´i Resulullah´ın türbesinin üzerine gidip emevilerden gördüğü zulümleri Hazret´i Resulullah´a şikeyat eder O´nunla dertleşirdi. 12 gün boyunca her seslenişinde Hazret´i Resulullah´tan, Fatıma´nın sedasına cevap geldi.

13. günden itibaren Hazret´i Muhammed´ten cevap alamayan Hazret´i Fatıma haddinden fazla üzüldü: **"Acaba Atam Resulullah´a ne oldu ki daha bana cevap vermez oldu"** diye dövünüp ağladı. 40 gün ağlayıp, sızlandı. Feryadı figanı arş alayı tuttu.

40. gün yine üzgün bir halde mübarek Resulullah´ın mezarı başına varıp seslenince Resulullah´tan cevap geldi: **"Ya Fatıma çarkı felek senin ahu figanından keder ve üzüntüye düştüler. Bu kadar feryada sebeb ne ola ki?"** dedi.

Ol zaman Hz. Fatıma ağlayıp: **"Ya Ata, bunca gündür sıkıntım sendendir. Yattığın yerinden bir rahatsızlığın mı var diye düşünürüm"** dedi.

Hazret´i Resulullah şöyle cevap verdi: **"Ya Fatıma bundan bir zaman önce ağzı dualı bir kul gelip, üzerimizde bir Fatiha suresi okuyup, sevabını tüm nebilere, velilere, erenlere, evliyalara, enbiyalara, gaib erenlerine ve ümmetlerimin rahmete müstahak olanlarının ruhlarına bağışta bulundu. O sevabın bereketi yerleri ve gökleri tuttu.**

Bu sevabın taksimatından melekler aciz kaldı. Onun taksimat görevini Hakk Teala bana verdi. Bende işte bu sevabı taksim etmekle meşgul idim, ondan dolayı sana cevap veremedim" dedi.

Cenab-ı Allah ağzı dualı, kalbi temiz kullarının yüzü suyu hürmetine bizimde hatalarımızı bağışlayıp, günahlarımızı af eylesin. Ehlibeyt´in katerinden ve şefaatinden ayırmasın. Bütün dinin temeli Ehlibeyt´tir, Kur´an-ı Kerim´in bütün ayetleri Hz. Ehlibeyt´in yüzü suyu hürmetine indi. İşte Hazret´i Resulullah Ehlibeyt´im yürüyen Kur´an´dır, dört kitabın dördü de sırrı hakikatte Ehlibeyt´i zikreder ve Aliyyül Mürteza´yı anar. Sizinde okuduğunuz gibi, Hazret´i Ehlibeyt kutsal Kur´an-ı Kerim ayetleri ile sabit kılınıp, methüsena edildiği halde, kureyşlilerin ve emevilerin ve daha sonra da abbasilerin hışmına, zulmüne, baskısına maruz kalmıştır.

Yobazlar tarafından halada kalmaktadır. Hazret´i Muhammed (s.a.v) efendimizden sonra Fatıma şehit edilmiş ve Hazret´i Ali´ye vasiyeti üzerine, Hazret´i Şah-ı Merdan, Hazret´i Fatıma´yı gece yıkayıp Hazret´i Hasan, Hazret´i Hüseyin, Selman-ı Pak, Zeynep Ana, Kanber ve Fazlı ile gece cenaze ibadetini kılarak Cennetül Baki mezarlığına kaldırmıştır. Oraya kimsesizleri ve garipleri koyuyorlardı, Hazret´i Fatıma´yı Ata´sı Hazret´i Muhammed´in mübarek mezarının yanına koydurmadı- lar. Fatıma daha ölmeden babasının yanı başına kendi mezarını istedi, Ömer, Osman ve Ebu Bekir buna şiddetle karşı çıktılar ve kendi mezar yerlerini Resulullah´ın yakınlarına parsellediler. Hz. Muhammed´e saygılarından değil gayeleri sadece yer parsellemekti. Ne Haşimi´lerden, yani Ehlibeyt soyundan bir kişiyi o mezarlığa koydurdular, ne de Ehlibeyt´en bir ferdi oraya yanaştırdılar.

Hazret´i Ali, Fatıma anamızdan sonra evdeki yavruları ile ilgilenip onların üzerlerini yıkar, yemek ve içecekleri ile meşgul olur, geri kalan boş zamanının tümünüde ilme ve ibadete verirdi. Gündüzleri çalışır, geceleri sabahlara kadar Kur´an okur, ibadet ederdi. Güneş, Hazret´i Ali´yi ömrü boyunca uyurken bir defa dahi yakalayamadı. O şafak atarken kalkar Allah´ı zikreder ağlardı. Bütün mahlukatların önderi, meleklerin ve feriştahların secdeğahıydı. Hz. Ali her sabah gelip mümün erkek, müslüm bacıların kapılarını tek tek dolaşıp gezerdi. Yetimlerin, yoksulların, fakir ve fukaraların kapılarına yiyecekleri gizliden bırakırdı. Kimselere gözükmeden gezer, Cenab-ı Allah´ı zikredip anan, Hz. Ehlibeyt´imin divanında olan, Hz. Hüseyin´in darına duran varmı diye merak edip, bilmek isterdi. Dolaştığı saatte Hz. Feriştah´lar ve melekler de O´nunla birlikte dolaşırlardı. O´nlarda ibadetlerini hep Hz. Ali ve O´nun Hz. Ehlibeyt´i ile birlikte yaparlardı, Hakk´ı zikrederlerdi. Kuşların, kurtların ve bütün mahlukatların şafak atarken ötüp, kendi dilleriyle Hakk´ı zikretmeleri hep Hz. Ali´den kaldı. Aliyyül Mürteza´nın ibadet meclisi ve cemaati işte bunlardı, seher yeli Ali´den dosta, dosttan Ali´ye selam getirir, Ali´nin ayak tozlarına yüzler sürerdi. **Ali demek Kur´an demek, Ali demek Hakk demek, Ali demek islamın temel taşı demektir.**

Eğer Ali İslam uğrunda can verip Zülfikar sallamasaydı, Kabe´deki putlara bugün bile Allah diye tapılacaktı. İslam diye bir kelimeyi sözlükte göremiyecektik. Hiç bir çıkar ve menfaat gözetmeden, mal, mülk, saltanat heveslisi olmadan ve Allah uğrunda malını mülkünü harcayıp, canım ve ciğerparem dediği evlatlarını bu yol uğruna şehit veren, hiç bir peygamberin yapamadığı cömertliği islamiyet uğruna tarifi mümkün olmayan fedakarlıklarla veren, kurban eden Ali´dir. Ali pirdir, Ali rehberdir, mürşittir, Ali yol göstericidir, Ali şehitlerin öncüsüdür, Ali enbiyaların yolunu irşat edendir.

Ali yerlerin, göklerin, tüm erenlerin, enbiyaların ve gaip erenlerin sultanıdır. Ali´nin terazisi yanlış tartmaz, öyle olmasaydı Cenab-ı Allah-u Teala mizam terazisini ruzi mahşer günü Ali´nin eline vermezdi. Ali Hakk ile, Hakk´ta Ali´yledir, Ali´yi anmak en büyük ibadettir.

İşte dostlar bu yüce evliyalar Şah´ına ve O´nun Ehlibeyt´ine bugün bile saygısızca davrananlar var. O´nun düşmanlarına, onların katillerine ´Hazret´ diye hitap edenler var. Düşünün, biri sizin aile efradınızı, ciğerköşe evlatlarınızı kılıçla parçalayarak öldürse, türlü zulüm ve işkence ile yok etse, aynı adam dönüp kapınıza gelse siz ona yardım eder misiniz? Onu bağrınıza basar mısınız? O kanlı katilleri bağrına basanlarla ve o katillere yaltakçılık edenlerle dost olur musunuz? Düşmanınızın dostluğuna kucak açar mısınız? Elbette ki hayır. Hiç kimse zalime güzel demez ve onu benimsemez.

İşte Hazret´i Muhammed´in durumu da aynıdır, arada hiç bir fark yoktur. Evlatlarını, ciğerköşelerini dünyada eşi görülmemiş zulümlerle öldür, katliam işle ve dön peşi sıra da evladını öldürdüğün Muhammed´ten yardım talep et, şefaat dilen.

O katilleri de ´Hazret´ diye an, Hazret´i Muhammed´in düşmanlarıyla dost olanların suçları da aynı değil mi?
Hazret´i Ali'nin çok güzel bir sözü vardır; **´Benim düşmanımla dost olan, benim dostum değildir´.** İşte durum ortada, hem Ehlibeyt´e zulüm et veya edenleri destekle, hem de Muhammed´ten şefaat dile.
Gelin bu konu üzerinde bir fıkra anlatalım ve konuya biraz daha açıklık getirelim:
Bizim Karadeniz´in sevimli bir köyünden, bir kamyon yola çıkan bir tavuğu eziyor. Şoför iyi niyetli bir arkadaş olduğu için kamyondan aşağı iniyor ve tavuğun ölüsünü eline alıyor. Sağa sola bakıyor ve o civarda sadece bir tane evin oldugunu görerek: "Bu tavuk mutlak bu evindir, çünkü başka yakınlarda ev görünmüyor" diyerek kendi kendine konuşarak, elinde çiğnenerek yassılaşmış tavuğu alıp, bahçenin içindeki evin kapısını çalıyor ve içerden bizim Temel çıkıyor. Şoför önce selam verip,Temel´e ismini soruyor?
Temel: **"İsmim Temel´dir, anadan doğma Karadeniz´liyim da"** diyor.
Şoför tavuğu Temel´e uzatarak: **"Temel kardeş, bu tavuk kanımca sizindir, degil mi?** diye soruyor.
Temel şoförün elindeki tavuğu alıp, eviririp, çeviririp iyice baktıktan sonra: **"Valla hemşerüm, bu tavuk bizim tavuğa benzemeye çok benziyor da, yalnız bizim tavuk böyle yassı değildi. Bu tavuk bizim olmasa gerek"** diye cevap veriyor.
İşte dostlar Hazret´i Muhammed´te yarın dese ki: **"Yahu Benim ümmetlerim İslamiyet´e bağlıydı, Ehlibeyt´ime saygılıydı, Kur´an´a sahipti, Allahı bir bilir, beni hak bilir ve Ali´ye sadakat gösterirdi. Eline, beline, diline sadık ve sahipdi. Riyakar, inkarcı, yalancı, kovcu, gıybetci, kibirci ve ellerindeki amel defterleri karalı değildi. Bu insanlar kalıp bakımından benim ümmetlerime biraz benzemeye benziyor da, bunlarda bir karışıklık var. Bunlar Benim ümmetim değil, bunlar İslam dininden çıkıp mezhepci olmuşlar, bunlara İslam diyemem, müslüman derim"** dese hadi gel çık işin içinden. O zaman gel de bir ton değil, tonlarca pirincin taşını ayıkla bakalım. Vallahi bu böyle giderse şoförün elinde kalan tavuk gibi mezhepciler, tarikatçılar, inkarcılar ve dini siyasete alet edenler ortada kalacaklar.
Aziz okuyucularım, sevgili dostlarım bizim gayemiz halkı birbirine kışkırtmak, kardeşi kardeşe düşürmek değil. Gerçekleri yazıp, hakikatleri su yüzüne çıkarmaktır. İslamiyet kör taassupdan, riyakarcılıktan, yalandan, abartmalardan, tüm sahtekarlıklardan arınmış, tertemiz bir dindir. İslam dininin gizlisi saklısı yoktur.
İsa´da, Musa´da, İbrahim´de, Nuh´da ve 124 bin peygamberde bu yola bağlıdır. Hepsinin dini İslam, sürdükleri yol, inandıkları inanç aynıdır.
Fakat Peygamberlerin ümmetlerinin, buna Hazret´i Muhammed´in ümmetleride dahil, şu anda sürdürdükleri inanç İslam dini değil. İslam dini oruç tutmaktan, namaz kılmaktan, hacca gitmekten, zekat vermekten ibaret değildir. Bunlar insanların koyduğu şartlardır, İslamiyet´in şartları değildir.
İslamiyet´te kurallar vardır. Eğer İslamiyet´te kurallara uyarsan, hiç bir sorun yoktur ama kuralları kendine uydurursan sorun orda başlar.
Küçük bir örnek verelim; Diyelim ki araba ehliyetiniz var ve hangi ülkeden aldığınız da önemli değil. İsterseniz arabanızla dünya turuna çıkın, trafik kurallarına uyduğunuz sürece hiç bir sorun yoktur ve ehliyetiniz her yerde geçerlidir. Ama siz trafik kurallarına uymazda kuralları kendinize uydurursanız, yığınla sorun ile karşılaşırsınız. Üstelik hem canınızdan olursunuz hemde malınızdan.

Şimdide İslam dini diye arap kültürünü bize dayatmasınlar. En basit örneği; illa da benim kıldığım namazı kılacaksın diyorlarlar ama bakın hangi ülkenin, hangi devletin, hangi milletin, hangi tarikatın, hangi mezhebin namaz şekline uyacağız? Kimin namazı Hakk, kimin namazı batıl? Hangi tarikatın namazı doğru, hangi mezhebin namazı yanlış? Buna Allah adına hanginiz karar vereceksiniz? Varmı Kur´an´da namazınızın şekli, şemali, sayısı ve vakti? İbadetleriniz tarikat ve mezhepçiliğe dayanmaktadır. birinci, ikinci ve üçüncü halifelerin kurmuş olduğu tarikatlardır bunların hepsi. Açıkcası; Ömer-i Hattab´ın, Osman bin Affan´ın ve Ebu Bekir Kaufe´nin yasaları bizi bağlamaz ve muaviye melununun getirdiği kuralı, düzeni asla kabul etmeyiz.
Hazret´i Muhammed (s.a.v) efendimizden 200 sene sonra kurulan mezhepçilik halkı bölüp parçalanmıştır. Sorarım sizlere; Hazret´i Muhammed´in mezhebi ve tarikatı var mıydı? Tabi ki; yoktu. Neden islamlar veya islamların dinleri denilmiyor da, tarikatlar veya mezhepler deniliyor? Çünkü tarikatların olsun, mezheplerin olsun adetleri birden fazla olduğu için, her mezhebe kurucusunun ismi verilmiştir.
Daha geniş açıklayacak olursak, bunlar aynı şu zamandaki siyasi partilere benziyorlar, yani mezhepçilik, tarikatçılık birer partidir. İslamiyet ile, din ile, Allah ile ve Hazret´i Muhammed ile yakından uzaktan alakası yoktur. Nasıl ki bir devlet ve o devletin bayrağı tüm halkı temsil ediyorsa, Hazret´i Muhammed´de bizim başımızı temsil ediyor. O bizim bağlı olduğumuz kişidir ve kurmuş olduğu din İslam dinidir. Bu da Hz. Allah´a inanan, Hz. Ehlibeyt´e teslim olanların dinidir, hepimizin dinidir.
Ne yazık ki mezhepler ve tarikatlar İslam dinini bölmüş, kardeşi kardeşe, komşuyu komşuya düşürmüşlerdir. Kanlar akıtılmış, ocaklar söndürülmüş ve İslamiyet´e sığmayacak işler yapılmıştır.
Örneğin; bugün camileri ´Allah´ın evi´ olarak gösterenlere ve camiye gitmeyenleri kafirlikle suçlayanlara bakıyoruz, bir de işin hakikatini bakıyoruz.
Bakın; ´Kur´an´da Hikmet, Tarihte Hakikat´ kitabının 20, 21, 22, 23. sayfalarında, Hazret´i Muhammed´in zamanında camiler yapıldı, icad oldu diye yazıyor. Fakat Hazret´i Resulü Ekrem bunları Kur´an-ı Kerim´in Tövbe suresinin 107. ayeti hükmü üzerine yıktırmıştır. Tövbe suresinin 108. ayeti üzerinede Hazret´i Resulü Ekrem insanları o mescitlere girme- meleri için tenbihlemiştir, gitmelerini yasaklamıştır. Yerlerine çöplük yaptırmıştır.
Hazret´i Muhammed´ten sonra ikinci halife Ömer-i Hattab tarafından camiler tekrar yaptırıl- mış ve Muaviye tarafından minareleri icat edilmiştir. Buralarda yıllarca Ehlibeyt´e küfredilip, Ehlibeyt´i sevenlere ´katli vacip´ fetvaları verilmiştir. Yine sünni denen fırka Muaviye´ye tabi olan tebadır, kendi tarafına tabi olanlara bu ismi takan Muaviye´nin ta kendisidir.
Nasıl bir zalim ve hilekar olduğunu bir çoğumuz biliyoruz, yukarda örnekler vermiştik, yazdığımız hakikatleri belgeleyerek yazıyoruz ki ne dalda elma, ne de gönülde güman kalsın.

Ali Sefa yine kederlendi, Hazret´i Muhammed´e bakalım nasıl bir şikayet dilekçesi yazdı, görelim, okuyalım:

Yareli Muhammed, yaslı Muhammed

Kerbela çölünden haber aldın mı,
Yareli Muhammed yaslı Muhammed.
Görülmemiş kederlere daldın mı,
Yareli Muhammed, yaslı Muhammed.

Hasan, Hüseyin´e oklar attılar,
Mezhep için dinlerini sattılar,
Görki ümmetlerin neler ettiler,
Yareli Muhammed, yaslı Muhammed.

Yüze gülüp sana hizmet edenler,
Geri döndü peşin sıra gidenler,
Kalktı ortalıktan kitaplar dinler,
Yareli Muhammed, yaslı Muhammed.

Hasan, Hüseyin´e karşı çıktılar,
Sürgün edip yuvaların yıktılar,
Senden yadiğar çadırı yaktılar,
Yareli Muhammed, yaslı Muhammed.

Torunların melul mahzun kaldılar,
Feryad edip yaka bağır yoldular,
Fesatçılar intikamlar aldılar,
Yareli Muhammed, yaslı Muhammed.

Söyle Mürteza´ya durmasın gelsin,
Yezidten mervandan intikam alsın,
Sensiz yalan dünya virane kalsın,
Yareli Muhammed, yaslı Muhammed.

Yaren derindedir gören olmadı,
Mübarek hatırın soran olmadı,
Ehlibeyt´ine su veren olmadı,
Yareli Muhammed, yaslı Muhammed.

Akıl ermez bu zamanla devrana,
Katılmışız sana gelen kervana,
Söz geçmiyor yezidlere mervana,
Yareli Muhammed, yaslı Muhammed.

Kırktan sonra müslümanlık tutar mı,
İslam olsa nesline ok atar mı,
Aşılansa pelitte gül biter mi,
Yareli Muhammed, yaslı Muhammed.

Yasınızı tutar ol **ALİ SEFA,**
Kerbela´dan sonra çok çekdi cefa,
Bağrı yanık serverimiz Mustafa,
Yareli Muhammed, yaslı Muhammed.

Biz yine konumuza devam edelim; Ebu Bekir´in halifelik makamını işgal ettiği zaman içerisinde, Ehlibeyt´in ve Ehlibeyt beldelerinin göz yaşları kurumadı, yüzleri gülmedi. Ebu Bekir zamanında emeviler büyük kazançlar elde ettiler, hazinenin belirli bir kısmı hısım akrabaya peşkeş çekildi. Ebu Bekir´in ölmek üzere olduğunu fark eden Ömer, onun yerine geçmek için Ebu Bekir´e bir vasiyetname yazdırdı.

Ebu Bekir´in durumu çok ağır idi ve can çekişirken Osman Bin Affan´ı çağırarak vaziyetini anlattı: “Eğer ben ölürsem yerime Ömer bin Hattab geçecektir. O da ölürse yerine sen geçersin” diye osmana da bir ışık yakmış oldu. Bu kararı sadece kendi aralarında aldılar ve çok gizli yürüttüler. Eğer bu işi seçimle çözmeye kalkışmış olsalardı Hazret´i Ali´nin bunu ezici bir çoğunlukla başaracağı şüphesizdi. Onun için padişahlık gibi saltanatı kendi aralarında, kağıt üzerinde çözümleyip, adaletsiz örnekler sergiliyorlardı. Halifeliğin Kur´an´ın ayetine göre Hz. Ali´ye verildiğini bile bile Hz. Allah´ın emirlerin çiğneyip Kur´an-ı hiçe sayıyorlardı.
Örneğin, Hazret´i Muhammed (s.a.v) efendimiz ölümünden birkaç gün önce hasta yatağın da yatarken, kendinden sonra halkın delalete düşmemesi için bir vasiyetname yazdırmak istemişti; **´Bana bir divit kalem, bir kağıt getirin sizlere vasiyetnamemi yazayım´** demişti.
Ömer-i Hattab buna şiddetle karşı çıkarak: “Muhammed çok hastadır, sayıklıyor, ne yazdıracağını bilecek vaziyette değildir. Vasiyetnameye ne gerek var, Kur´an bize yeter” deyip Hazret´i Resulullah´ın vasiyetnamesini engelledi. Meclisten kovuldu fakat amacına ulaşmıştı. Öte yandan Ebu Bekir vasiyetname yazdıracak durumda olmadığı halde ve vasiyetnameyi yazdırırken defalarca bayıldığı halde Ömer-i Hattap: “Bize Allah´ın Kur´an´ı yeter, Ebu Bekir sayıklıyor, aklı başında değildir. Vasiyetnameye ne gerek var” dememiştir. Vasiyetnamenin çoğu bölümünü Ebu Bekir baygın haldeyken Ömer-i Hattab onun ağzı ile kendi tamamlamıştır. Vasiyetnamenin altına Ebu Bekir´in parmağını yine kendi eli ile bastırmıştır. Ebu Bekir ölür ölmez, Ömer saltanat koltuğuna oturarak ilk işi Muaviye´yi, Halid ibni Velid´i, Telha ve Zübeyr´i valiliklere tayin ederek köşe başlarına Ehlibeyt düşmanlarını yerleştirmek oldu. Yeni yasalar çıkararak adınıda **´şeriat kanunu´** ilan etti. Şimdiki adı ile de **´Ömer´in adaleti´** dedikleri şeriat yasaları ile muhalefet edenlerin ve karşı gelenlerin ellerini, kollarını, dillerini, kafalarını her gün binlerce kişinin organlarını keserek, adeta insan cellatı olmuştu. Ehlibeyt muhiplerinin hakkında türlü iftiralar atalarak kolları koparılıp, başları kesiliyordu. Bunun adı da; **´Ömer´in adaleti´** ve **´şeriat kanunu´** idi. İnsanlar mahkeme ile değil fetva ile yargılanıyorlardı. Ömer´in bir göz kırpması binlerce mazlum ve masum insanın kanlarının akmasına, başlarının kesilmesine mal oluyordu.
Ömer´in halifelik makamına oturması, müminlerin yaralarına tuz biber ekmişti, sessiz ağla- yışlar feryatlara dönüşmüştü. Ebu Bekir zamanında mazlumların kanları gizliden dökülüyordu, şimdi ise caddelerin ortalarında aşikar dökülüyordu. Ellerinde kılıçlarla bekleyen ömerin cellatları cinayetler işleyip, başlar kesiyordu.
Bakın ´4. Halife´ isimli kitabın 133. sayfasında yazıyor ki Ömer-i Hattab, Ebu Bekir´i ve bir kaç yakınını alarak kucaklarında odunlarla Hazret´i Ali´nin evinin kapısını geldiler. Hazret´i Fatıma´ya eza ceza yaparak kaburga kemiklerini kırdılar, evi yakmaya kalkıştılar. Arada kan dökülüp İslamiyet´e fitne girmesin diye Hazret´i Ali sabretti, sesini çıkarmadı.
Ömer-i Hattab yani Hattab oğlu Ömer, Ebu Bekir zamanında kendine muhalefet olacak bütün engelleri ve muhalefeti susturup, zulümle seslerini kesti. Ömer´in şerrinden her gün Ehlibeyt muhipleri evlerini, barklarını üçer beşer terk ederek başka illere veya memleketlere göç ediyorlardı. Geri kalanlar ise mecbur kalmadıkça sokaklara çıkıp dolaşamıyorlardı, herkes can korkusuna düşmüştü. Her gün başlar kesilip, kazıklara geçiriliyordu. Kolları kesilmiş mazlum insanlar, katırlara ters bindirilerek sokaklarda teşhir ediliyordu. Alimlerin sakalı eşeklerin kuyruklarına bağlanıyor, sokaklarda süründürülerek halka teşhir ediliyordu. Ehlibeyt muhiplerine bunlar hergün yapılan olağan olaylardı.

Hazret´i Ali´nin ve Ehlibeyt taraftarlarının suskunluğundan faydalanan Hattap oğlu Ömer, Hazret´i Muhammed Mustafa´nın (s.a.v.) Peygamber´lik ilanından önceki Emevi´lerin halka ve haklara yaptığı zulüm ve işkenceleri çok geride bırakmıştı, halk o günleri arar olmuştu. Camileri icad edip, her gün halkı zorla camilere toplayarak, zorla halkdan biat alıyor ve halkı Ehlibeyt aleyhinde kışkırtıyordu. Bilinçsiz ve cahil halk adeta Hazret´i İmam-ı Ali´ye ve O´nun Ehlibeyt´ine birer zalim düşman kesilmişlerdi.
Camilerde açıkça Hazret´i Muhammed´in hane halkı ve Ehlibeyt´i olan İmam-ı Ali´ye, İmam-ı Hasan´a, İmam-ı Hüseyin´e ve onların taraftarlarına açıktan açığa küfredilip, ağıza alınmaz adi laflar, kelavatsız cümleler ve kelamlar sarf ediliyordu. Halk yine eski çağa ve çağın karanlıklarına döndü, Allah´ı, Peygamber´i ve Ehlibeyt´i unuttular. Kur´an yerine; para, adalet yerine; zulüm, Hakk yerine; şeriat ve Ömer-i Hattab konuşuyordu. Akraba, hısım kayırmalar, rüşvetler, işkenceler, gözyaşları, ahlar, vahlar dem vuruyordu. Ortalık adeta savaş işgaline uğramış bir ülkeyi andırıyordu.
Ömer´in halifeliği de müminlerin yüreğine hançer gibi saplanmıştı. İslam dinini,
Kur´an-ı Kerim´i ve Peygamber efendimizin hadislerini anlatan eshapların dilleri susturulmuş ve sadece ömerin borusu ötüyor, kureyşlilerin borazanı çalıyordu.
Hazret´i Şah-ı Merdan Ali´ye her gün camilerde, devlet dairelerinde ve sokak başlarında açıktan açığa hakaretler, küfürler ediliyordu.
Yüzüne olsun gıyabında olsun türlü küfürler işitiyor ve tehditler alıyordu. Çakalların içine düşen yaralı arslan gibi sabretmekten başka çare bulamıyordu.
Hazret´i Resulü Ekrem´in: **“Ya Ali, Benden sonra sakın mecbur kalmadıkça Zülfikar çekme”** sözünden münafıklar cesaret alıyorlardı. Onlar Hazret´i Ali´nin, Hazret´i Peygamber efendimizin vasiyetine kesinlikle uyacağını bildikleri için Hazret´i Ali´ye baskı yapıyorlardı.
Ömer-i Hattab´ı şöyle tarif edecek ve halifeliğini özetleyecek olursak; kol, bacak ve kafa budamakta eşine ender rastlanacak kadar ileri gitmişti. En ufak bir muhalefeti en büyük bir zulümle bastırılıyordu. Mekke´de dolaşan halkın dörtte üçünün ya kolu ya da bacağı Hattap oğlu Ömer´in şeriat yasasından ve Ömer´in adaleti denen padişah yasasından emir edilerek kesilip budanmıştır. Hapishaneyi ilk icad eden yine Ömer´dir. Ömer´in zamanında İran, Türkistan ve daha bir çok İslam ülkelerine savaşlar açılmış, günahsız yere milyonlarca İslam kanı akıtılmış, mal ve mülkleri talan edilmiştir. Allah rızası için yapılan ibadetler çıkar için, gösteriş için yapılmaya başlamıştır. Nitekim Ömer iki rekat namaz icad etmiştir, onun peşinden 2 rekatta osman icat etmiştir, terefi namazınıda muaviye icad etmiştir.
Camilere gelmeyenleri, namaz kılmıyanları meydanlarda en feci işkencelerle öldürüyorlardı. Abdül Aziz gelinceye kadar, bütün padişahlar dönemine kadar bu sürmüştür. Rahmetli aziz Atatürk eğer kurtuluş savaşını başarı ile sonuçlandırmamış olsaydı, Cumhuriyet´i ilan etmemiş olsaydı, belli ki bizlerinde kolları, bacakları kureyş soyu emeviler tarafından budanacaktı. Gün geçtikçe aziz Atatürk´ü daha iyi anlayıp, rahmetle anıyoruz ve seviyoruz.
Bizleri fetvalardan, zorbalardan, dalkavuklardan, bilinçsiz yobazlardan kurtarıp, laiklik sayesinde düşüncelerimizi, bildiklerimizi ve okuyup öğrendiklerimizi yazma, söyleme ve konuşma fırsatı verdi. Aziz Ata´mızı şükranla anıyorum ve anıyoruz.
Biz yine konumuza dönelim; Hazret´i Şah-ı Merdan Ali ömrünün tümünü ilime, bilime ve ibadete adamış, kendi nefsine yapılan zulüm ve hakaretlere hiç aldırış etmiyor, İslamiyet´in ilerlemesi için bütün zulümlere göz yumuyordu. Hatta bir savaşta zalim bir Hz. Ehlibeyt düşmanı olan Halid ibni Velid´i, yani kureyş azgını arap pehlivanını müslüman olmadan önce kemerinden yakalıyarak saman çuvalı gibi kaldırıp yere

vurmuştu. Üzerine dizi ile çöküp imana davet etti, melun imana gelmeyi reddederek, yerden doğru Hazret´i Ali´nin yüzüne tükürüp en ağır küfürleri savurdu. O an Hazret´i Ali bu zalim kafiri öldürmekten vazgeçerek azat etti.
Halid İbni Velid sordu: "Ya Ali sendeki fırsat bende olsaydı, seni bin parçaya bölerdim, Sen ise beni öldürmedin. Neden bağışladın?" diye sordu.
Hazret´i Ali şöyle cevap verdi: **"Benim Zülfikar´ım Allah ve O´nun Resul´ü Hazret´i Muhammed´in düşmanlarına karşı çalışır, Ben onlara derslerini veririm. Sen son anda bana küfür ettin, seni şimdi öldürsem kendi nefsim için öldürmüş olurum, bu da Allah´ın yasalarına ters düşer.**
Ben bu dünyada Allah´ın düşmanlarını cezalandırıyorum, yarın Ruzi Mahşer gününde Cenab-ı Allah-u Teala benim düşmanlarımı ve Ehlibeyt´imin düşmanlarını alçaltıcı bir azap ile cezalandıracaktır. Ben alacaklarımı Allah´ın yüce divanına bırakıyorum. O gün Ben hakkımı dava edeceğim" dedi.
İşte esas hesap günü o gündür. Bakalım Ehlibeyt´in hakkını yiyip, gözyaşlarının akmasına sebep olanlar ne cevap verip, kendilerini nasıl savunacaklar merak ediyorum.

Şimdi bir fıkra anlatalım:

KEFENİN CEBİ

Bir gün Harun Reşid hamama gitmek için kardeşi Pehlül Birdane´yi çağırır ve Pehlül´e der ki: **"Pehlül seninle bugün hamama gidelim. Hem gezmiş, eğlenmiş hem de temizlenmiş oluruz"** der.
Pehlül bu teklifi bir şartla kabul eder ve Harun Reşide der ki: **"Senin kazancının tümü haram paralardan oluşuyor. Eğer helal kazancından hamam paranı tedarik edersen senin ile hamama giderim, yoksa gitmem"** der.
Bunun üzerine Harun Reşit kıyıyı kulağı dide didiştire anasından babasından kalma eski sandıkta bir miktar para bulur, fakat bu hamam parasına yetmez.
Bunun üzerine Pehlül Birdane´ye dönerek, **"Ya Pehlül, yetmiyeni sen ver de ben sana öderim"** der.
Pehlül´de kabul eder ve hamamın kapısına gelirler. Hamamın ücreti iki Mecidiye´dir, Harun Reşit bir Mecidiye 99 kuruşunu öder ve geriye bir kuruş eksik kalır, onu da Pehlül Birdane´den borç alır ve içeri girerler.
Üzerlerini tamamen soyunup hamamın göbek taşının ortasına uzandıkları an Pehlül ayağa fırlar ve kardeşi Harun Reşid´in yakasına yapışır.

Der ki: **"Şu anda bir kuruşumu isterim".**
Harun Reşid şaşırır kalır: **"Yahu müsade et kapıya çıkınca vereyim. Şu anda ben bir kuruşu nerden alayım, anadan doğma üryanım, cebim yok ki elimi daldırıp avuç avuç altın vereyim"** der.
Pehlül gülümser ve şöyle der: **"Ey ahmak padişah şu anda bir kuruşu ödemeye gücün yetmiyor, Ruzi Mahşer günü kefenin cebi de yok, hakkını yediğin mazlumların hakkını nasıl ödeyeceksin şaşarım senin o aklına"** der.

*

Bir gün Harun Reşid, Pehlül Birdane´yi çağırarak: **"Ahırdaki malları pay edelim, herkes hakkına razı olsun"** der, Pehlül´de kabul eder.
Harun Reşid eski ahırın yanına yeni bir ahır yaptırarak bütün malları dışarı kovalar ve Pehlül´e: **"Yeni ahıra giren mallar senin, eski ahıra girenler de benim olsun"** der. Pehlül derhal razı olur ve malları geri ahırlara salıverirler. Eski ahıra alışkın olan

malların tümü tekrar eski ahırlarına dönerler ve sadece bir deli dana Pehlül´ün payına ayrılan ahıra girer. Pehlül önce çok neşelenir, sonra çok kederlenir.
Harun Reşit, Pehlül´e sorar: **“Neden neşelendin, neden kederlerdin?”.**
Pehlül: **“Neşem şudur; Tanrı´ma şükrediyorum ki beni mal sahibi yapmadı. Yarın Ruzi Mahşer günü ben bu malların hesabını nasıl vereyim, vermem de mümkün degil sıkıntıya düşerim. Bana mal vermediği için neşeliyim.**
Kederim de şudur ki bu danayı mal mülk edindim, yarın Ruzi Mahşer günü bu dananın hesabını nasıl veririm ve nasıl vereceğim?” diye cevap verir.
Şimdi acaba hak yiyenler, zulüm edenler, günahsız yere canlara kıyıp gözyaşı döktürenler, konuşturmadan asıp kesenler, nasıl bir hesap verecekler? Şimdiden merak ediyorum.
Mezara götürülen bir mefta yolda yedi defa komşularından soruluyor; ´Bu meftadayı nice bilirsiniz? Bu kişiden memnun musunuz?´ diye.
İyi insan rahmetle anılır, kötü ve zalim, kan yiyip mazlumlara gözyaşı döktüren yezid ve yezid gibi hareket edip Allah´a, Peygamber´e ve Ehlibeyt´e kin, garez, buğz ve düşmanlık edenler ve mazlumlara zalimce davrananlar da lanetle anılır. İşte bizlerden önce gelip geçen tarihler ne kadar yanıltılmaya çalışılsa da herşey apaçık ortada ve görüyoruz. Nice mazlumların, nice masumların, nice tüyü bitmemiş yetimlerin ve nice günahsız, suçsuz insanların kanları ile canları ile, gözyaşları ile bu dünya binlerce, yüzbinlerce ve milyonlarca defa İslam kanı ile ıslatılmış ve yoğrulmuştur. Bu zulüm bir çok yerlerde de hala devam etmektedir. Gücü yeten yetmeyeni katledip, elindeki varlığını zorla elinden alıyor veya kendi çıkarına ters düşüyor veya düşüncesi düşüncesine uymuyor diye çekip öldürüyor. Gazete de okumuştum... İnsan cellatı bir zalim şöyle söylüyordu: “Bizler o kişileri öldürdükten sonra o gün abdest aldığımız zaman, o vurduğumuz insanların bize bulaşan günahları abdest suyu ile akıp, bizi günahtan arındırıyor. Abdest bütün günahları silip götürüyor” diye anlatıyordu.
Bu insanın beyni böyle yıkanmış, böyle eğitilmiş, tabii ki beyni var ise, adam öldürmekten korkanlara cihad çağrısı yapıyordu.
Aziz okuyucular böyle bir insandan ve bu insanın eline silah verip, adam öldürmeye teşvik eden kişi veya kişilerden topluma ne yarar gelir ki.
Kur´an-ı Kerim´de Hakk Teala her ayetinde insanları sevgiye, saygıya, kardeşliğe teşvik ediyor ve; **´Sakın ola ki kul hakkı ile divanıma gelmeyin, bana olan borcunuzu silerim´** dediği halde, kulun hakkını bırak, canını alanlara acaba Allah-u Teala ne der, nasıl bir azap hazırlar? Varın siz düşünün.

MENKÜR VE MENEKİR MELEKLERİ

Vaktiyle saf bir köylü geçim sıkıntısı nedeni ile bunalıma düşer. Evde iki çocuğu ve birde hanımı vardır. Geçinemeyen köylü eşeğini alarak uzak yörelerde iş aramaya çıkar. Bir zaman gittikden sonra yolu bir köye varır, köyde bir kalabalık ile karşılaşır. Kalabalığın arasına katılır, bunların bir cenaze nedeni ile toplanmış olduğunu görür ve aralarına sıkışarak dinler. Halkın ortasında kürsüyü andıran bir duvar örülmüş ve taş yığınlarının üzerinde bir şahıs dikilerek kalabalığa şöyle seslenir: “Ey benim sevgili köylülerim! Biliyorsunuz ki bugün sizlerin beyi olan babamız ölmüştür. Babamın ölmeden önce bizlere bir vasiyeti vardı. Vasiyeti de şudur; babam kabir sorgusundan çok korktuğu için, ´Öldüğümde beni üç gün, üç gece köyün camisinin cenaze damında bekleyin. Yanımda bekliyecek şahısa memnun edecek kadar para verin´ diye biz evlatlarına tenbih etmişti. Şimdi biz dört evladı bu vasiyet üzerine onar altın bağışta bulunuyoruz, toplam kırk altın eder.

Babamın cenazesini kim beklerse bu parayı ona verecegiz. Cenazeyi kim beklemek istiyorsa parmak kaldırsın" diye sorar. Fakat kimseden çıt çıkmaz, kimse parmak kaldırmaz. Bu soru defalarca tekrarlandığı halde kimseden ses çıkmadığını gören garip köylü, düşünür taşınır ve kendi kendine; ´yahu bu parayı ben on yılda bir araya getiremem. Ölü beni yiyecek değil ya´ diye kendine cesaret vererek ileri çıkar ve cenazeyi bekleyeceğini söyler ve ilave eder: "Bu gece 20 altını peşin alırım, 20 altını da üç gün sonra alırım. Nöbete başlamadan hem eşeğimin hemde benim karnımı doyurursanız bir sorun kalmaz" der.
Ağa oğlu köylünün şartlarını hemen kabul eder. Eşeğinin karnını doyururlar ve köylüyüde kendi sofrasına oturturturlar.
Ömründe et yüzü görmeyen köylünün gözlerinden yaşlar akar ve etli yemeklere uzanmadan gözyaşı ile kuru ekmekle ve ayranla yetinir.
Ağanın oğullarının dikkatlerini çeker ve köylüye sorarlar: "Ey mazlum arkadaş, yemek başın da niçin ağladın?"
Köylü: "Benim ömrüm hep yoksullukla geçti, daha soframda bir yağlı yemek ve bir lokma et görmedim. Küçüklüğümde bir bayram günü kursağıma bir lokma et girmişti, o gün bu gündür et yüzü görmedim. Çocuklarım aç susuz, benim burada et yemem Allah´tan reva mı?" der ve ardından köylü sofradan yarı aç, yarı tok kalkar ve görevine başlamak için ağanın oğullarından izin ister. Beraberce ağanın cenazesinin olduğu caminin cenaze damına kadar gelirler. Akşam karanlığına kadar ağanın oğulları ile otururlar, karanlık kavuşunca ağanın oğulları evlerine dönerler.
Köylü yalnız kalınca kalın ve uzun odunlarla bir ateş yakarak, ocağın köşe tarafına geçip ezile, büzüle, korka korka beklemeye başlar. Saatler bir hayli ilerler, zaman ilerledikçe sayıklamaya başlar. Bir hışım ile kapı ardına kadar açılır ve içeriye zeballa gibi iki zenci girer. Ellerinde kocaman topuzlar, koltuklarında defterler olduğu halde, doğruca cenazenin başucuna kadar yürüyüp dikilirler. Zencilerden biri: **"Önce ölünün sorgusuna mı başlıyalım, yoksa dirininkine mi?"** diye sorar.
Öbürü cevap verir: **"Menekir kardeş ölü zaten bizim malımız, dirinin sorgusuna başlıyalım"** der.
Bizim garip köylü Ahmet´in yanına gelerek seslenirler. Zaten olup bitenleri gören garip Ahmet korkudan altını ıslatır. İki zenci Ahmet´in karşısına dikilerek: **"Bizler kabir sorgu melekleriyiz. Birimizin adı Menkür, diğerimizin adı Menekir´dir. Dünyadaki bütün insanlar bizim korkumuzu çekerler, aman şu kabir azabı olmasaydı, kabir sorgusu olmasaydı diye sızlanıp dövünürler.**
Hadi şimdi anlat bakalım, neler gördün? Neler yaptın? Neler işledin? doğumundan bu zamana kadar hepsini bize tek tek anlat bakalım" derler.
Bizim garip Ahmet başlar anlatmaya; ´işte dört yaşında yetim kaldığını ve ondan sonra bir komşu tarafından evine alındığını, büyütüldüğünü ve sonra 15 yıl o eve çobanlık yaptığını, ondan sonra para biriktirip evlendiğini, dört tane çocuğunun olduğunu ve evinde akşamdan sabaha ekmek olmadığını, durumunun çok fakir olduğunu anlatır. Ahmet konuştukça melaikenin bir tanesi elindeki deftere bakarak, devamlı başını sallıyarak ´evet´ der gibi anlattıklarını doğrular.
Yalnız bu eşeği ne zaman aldın? Kaça aldın? Eşeğin kazancını nerelere harcadın? Eşeğine ne kadar yük vuruyordun ve karnını yeterince doyuruyor muydun? Kazancını tam anlat diye sorular yönelttiler. Menkür elindeki deftere bakarak cevapları dinlemeye başlar.
Ahmet anlatmaya devam eder: **"Eşeğimle ormanda odun keser, pazara getirir satar ve parası ile de geçinmeye çalışırım".**

Menekir: **“Orman kimindir?”**
Ahmet: **“Devletindir, sultanındır”.**
Menekir: **“Devlet malında tüyü bitmemiş yetim hakkı olduğunu bilmiyor muydun? Neden yetim hakkı yersin ve çocuklarına yediririsin, mayalarına haram karıştırırsın. Gel bakalım beri”** derler.
Ahmet´i alırlar ellerine, her vuruşlarında Ahmet´in feryadı dağları inletir.
Vay odunu niye yaş kestin, vay odunun kilosunu niye pahalı verdin, vay odunu eşeğin sırtında niye taşıdın, vay eşeğinin yükünü neden ağır yükledin, vay eşeğinin ayaklarını taşa bastırdın onu incittin...
Ahmet´e öyle zahmet, öyle azap çektirirler ki, anasından doğduğuna bin pişman olur ve korku ile bayılıp düşer. Aradan bir hayli zaman geçer, ayıldığında kapıların tak tak diye vurulduğunu duyar. Sağına soluna bakar ki Menkür, Menekir yoktur. Zanneder ki yine Menkür, Menekir kapıyı vuruyor. Ahmet avazının olduğu kadar bağırarak yalvarmaya başlar: “Menkür kardeş, Menekir kardeş tövbeler tövbesi olsun daha yapmıyacağım, daha kesmeyeceğim, daha eşeğin sırtına yük vurmayacağım...” diye sızlanıp durur.
Kapı açılır ağanın oğulları ve köylüler Ahmet´e yemek getirir ve nasıl olduğunu sorarlar. Ahmet kalabalığın köylüler olduğunu görünce kahırlanır, ağlamaya başlar.
Ağanın oğulları yoksul Ahmet´e sorarlar: “Gece nasıl geçti? Rahmetli babamızın vasiyetini tuttuğun için sana on altın daha fazla vereceğiz” derler**.**
Ahmet şöyle haykırır: “Ulan ne rahmetliği, ne babası, o bir cehennem zebanisi bile olamaz. Ben sabaha kadar bir çelimsiz eşekle, bir kucak odunun sorusuna cevap veremedim de, o bunca köyün, keçinin, koyunun, atın, ineğin sorgusunu nasıl verecek? Oğlum; babanız hapı yuttu, görsün dünya kaç bucaktır. Eşeği de size verdim, altınlar da sizin olsun” der ve bir gün önceki paraları da geri atarak: “Vah benim garip kafam. Daha bir gecede beni böyle haşat ettiler. Kabirde ellerine düşersem halim nice olur” diye dağlara kaçar ve bir daha da dönmez.
*
Sevgili dostlar şimdi gelin hep beraber kafamızı önümüze eğip düşünelim;
Acaba bunca yetimin, yoksulun, fakirin, fukaranın, tüyü bitmemiş yetimlerin gözyaşını döküp canlarını yakan, haklarını yiyen ve onlara zulüm edenlerin, yarın Ruzi Mahşer günü halleri nice olur. Varın onun kararını siz verin.
Bir Atasözü ile bu işi bağlayalım; **´Kılıcın keserken kolunu gevşek tut´**. Gücüm yetiyor diye zulüm etme, günahsız ve mazlum insanlara karşı zalim olma ve olanları da destekleme.
Hazret´i Ali´nin yüce sözlerinden bir tanesi de şudur; **´Haksızın yanında yer alan, aynı günaha ortak olur´**. Haksıza, haksızlara ve zalimlere bir fiil katılmasan bile onların yaptık- ları günahlara, zulümlere ve haksızlıklara göz yumarsan, aynı günahı sende paylaşırsın.
Hazret´i Ali´nin bir başka sözü de şudur; **´Benim düşmanımla dost olan, Benim dostum değildir´**. Şimdi hem doğruluk yapıyor gözüküp hem de zalimleri rahmetle anmak, sütün üstünde şarap içmeye benzer, ikisi bir arada olmaz.
Bunca yıldır ve yıllardır Ehlibeyt düşmanlarını rahmetle anıp, onlara; **´radiyallahu anha´** diyenlerde, aynı onlar gibi o suçu, o yapılan zulümleri destekliyor demektir.
Bakın sizlere kısa bir örnek daha verelim; bir tarihte yakın köy komşumuzdan biri ölmüştü. Adam hakikaten iyi bir insan değildi. Ağzı bozuk, evine barkına ve topluma zararlı bir kişiydi. Cenazeyi mezarlığa doğru götürürken usül üzerine: **“Bu kişiyi nasıl**

bilirsiniz” diye sorulduğunda, hep bir ağızdan değilde ölünün yakınları: **“Allah rahmet eylesin”** diye yarım ağızla mırıldanarak ölüyü yolcu ettiler.
Geri dönüşümüzde ölünün yakın akrabalarından bir tanesi yanıma yaklaşarak: **“Dede esasında bu adam çok melamet ve lanet bir adamdı”** dedi.
Bende: **“Öyle ise neden rahmetle andınız?”** dedim.
Adam: **“Sevgili Dede´ciğim ölü bizim diye rahmetle anıyoruz, başka caremiz yok”** dedi.

İşte aziz okuyucular bir zalim ne kadar tatlı sözle de anılsa, onun sonu yine bedbahtır. Zulüm edenin, haram yiyenin, koy gıybet, yalancı şahitlik edenin, zina yapanın derdine derman yoktur, iki cihanda yüzü karadır.
*
Hazret´i Ali sabır ile ibadetine devam ediyor ve Allah yolunda hiç bir fedakarlıktan çekinmiyordu. En müşkül soruları en adil kararlarla çözüyor ve halkı nurlu güneş misali aydınlatıyordu. Hazret´i Muhammed efendimizin ölümünden ve Fatıma-tı Zehra´nın şehit olmasından sonra kendisini tamamen ibadete vermişti.

Osman Bin Affan, Ebu Bekir Bin Kaufe, Ömer-i Hattab ve Ebu Bekir´in kızı Ayşe;
Bakın bunların Hz. Ehlibeyt´in haklarını nasıl hasır altı ettiklerini siz sevgili okuyucularıma belgelerle aktaracağım.
-Ömer-i Hattab´ın ilk zulmü Hz. Peygamber efendimize karşı gelmesiyle, Hz. Ali hakkında inen ayetleri, Hz. Peygamber (s.a.v.) efendimizin vasiyetini yazıp bırakmasına şiddetle karşı çıkmasıyla ve engel olmasıyla başlamıştır. Hz. Peygamber efendimiz bu olaya çok üzülmüştür. Bu olay üzerine Furkan suresi 27., 28., 29., 30. ve 31. ayetlerini Hz. Cebrail getirerek, onları nasıl bir elemli azabın bekledigini açıklamıştır. Ömer-i Hattab, Hz. Resulullah´ın bütün emirlerini redederek, Hz. Ali hakkındaki Maide suresi 67 ve 68. ayetlerinin hükümlerini hiçe saymıştır.
Ayrıca Ömer Hz. Ehlibeyt´in düşmanları olan Ebu Süfyan´a ve onun oğlu Muaviye´ye büyük destek vermiştir. Kaynak ´Kur´an-ı Ehlibeyt´´e sorun´, sayfa 50., 51. ve ´ibnikesir, inel bidaye, ven, nihaye Müslim ve İmam Ahmed, ebu devud, tirmizi gene Kur´an-ı Ehlibeyt sorunuz´ bu değerli eserin 52., 53. sayfalarında şöyle devam ediyor; ´bu bağlamda Ömer Binil Hattab, Ali İbni Talib´in hilafetten uzaklaştırılmasında, yüce Peygamber´e karşı dikilmesinde, vasiyetini Ali´ye yazdırmamasında, biatın zorla Ebu Bekir´e alınmasında, sakife olayının mimarlığında, biat etmek istemeyen Ehlibeyt´in evinin yakılmasında, Hz. Fatıma Anne´nin ve iki
yavrusunun şehit edilmesinde baş rolü Ömer oynamıştır´.
Ebu Bekir´in halifeliği gasp ettigi dönemde ne kadar Ehlibeyt düşmanı valiler varsa tümünü Ömer-i Hattab´ın etkin baskısı sonucu kadro ve köşe başlarına yerleştirilmişlerdir.
Kaynak; El fıkıh, el hanefi, Cevheretül neyyire kitabı, cilt 1 sayfa 164.

-Ebu Bekir´in kızı da öyle melametlikler yapmıştı ki zalimlikte Ömer´i, Osman´ı, Bekir´i aratmamıştı. Bundan dolayı emeviler Ayşe´ye toz kondurmadılar. Allah´ın Resulu (s.a.v.) ümmetini Ayşe´nin şerrinden defalarca sakınmıştır.
Ayşenin evinin önünden geçer iken: **“İşte fitnenin evi, şeytanın boynuzu burada görünür”** demiştir.
Yine başka bir gün buhari Nafi´den ve Abdullah´dan naklen anlatılmıştır; bir gün Hz. Peygamber Ayşe´nin evini işaret ederek: **“İşte asıl fitnenin evi burasıdır**. **Ayşe denen en büyük fitne burdadadır, burda oturuyor”** diye nefretini dile getirmiştir.

Peygamber efendimiz yeri gelince Ayşe´nin evine işaret ederek: **"İşte fitnenin evi, işte fitne burdadır"** diye bu sözü 3 defa tekrarlamıştır.
Kaynak; Buhari Sahihi cilt 4, sayfa 46, Hz. Peygamber ayşenin fitne ve fesatlığından her zaman sakınmıştır ve ümmetinide sakındırmıştır.

-Bunların soyu Ehlibeyt düşmanıydı, Ayşe´nin babası Ebu Bekir Kaufe Hz. Ali´nin halifelik hakkını gasp ettikden sonra, Hz. Ali hakkında bir sürü dedikodu yayarak, Hz. Ali´yi küçük düşürmeye çalışmıştır. Örneğin; Hz. Ali´ye ait tüm gelir kaynaklarını kesmiştir. Hz. Allah´ın Kur´an ayeti ile Hz. Resulullah´ın (s.a.v.) Hz. Fatıma´ya verdiği Fedek hurmalığını zorla Hz. Fatıma´nın elinden alarak yandaşlarına peşkeş çekmiştir. Hz. Ali´yi hilafetten iyice uzaklaştırarak güçsüz kılmıştır. Hatta Hz. Ali´nin can parçası evlatları ve Hz. Resulullah´ın (s.a.v.) gözlerimin nuru dediği Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin için bunların soyunun dünyadan kesilmesi lazım diye fetva vererek, soyu temizlenecek, öldürülecek, kadınlarına tecevüz edilecek, taraftarları yok edilecek demiştir.
İslam´ı bölerek bir birine düşürmeyi amaçlamakta olduğu aşikardır. Her hangi bir olayda İslamiyet´i kabul etmemiş kişilerin şahitligini kabul eden Ebu Bekir, Fedek hurmalığı davasın da ne Hz. Ali´nin, ne

Hz. Fatıma-tı Zehra´nın, ne Hz. Hasan´ın, ne Hz. Hüseyin´in, ne Kur´an´ın, ne Hz. Cebrail´in ne de Hz. Allah´ın şahitliğini kabul etmiştir.
Kaynak; Kur´an-ı Ehlibeyt´ten sorun, 2. baskı 165,166,167 ve kaynak buhari sahihi cilt 3, sayfa 143 ve kaynak ebu bekirin Ehlibeyt´e düşmanlığı buhari sahihi cilt 4, sayfa 5, cilt 4 sayfa 20.

-Ebu Bekir ve Ömer, Hz. Resulullah´ın gerçek hadislerini, sahabelerin okumasını ve anlatmasını yasaklıyor.
Kaynak; Ez, zehebi´nin huffaz tezgeresi cilt 1. sayfa 2., 3..

-Ömer-i Hattab daha da baskıcı bir tutum izliyerek, Hz. Muhammed´in (s.a.v.) hadislerinin sahabelere okunmasını ve halka anlatılmasını tamemen yasaklamıştır. Çünkü bütün hadisler gerçekleri anlattığı için, kendilerinin foyalarının meydana çıkmasından korkuyorlardı.
Kaynak; Sünen, ibni, mace, cilt 1, sayfa 12, sünen, eddarmi, cilt 1, sayfa 85..
-Yine Ehlibeyt düşmanı Ömer Hz. Peygamber´in en gözde sahabelerini toplayarak, ben ölünceye kadar kimseye Resulullah´ın hadislerini anlatmıycaksınız diye hepsini göz hapisinde tutmuştur.
Kaynak; Müstedrik, el, hakim, cilt 1, sayfa 110, künzül, ummal, cilt 4, sayfa 239.

-Bu anlamda Bağdadi ile Ez, Zehebi´nin anlattıklarına göre Ömer-i Hattab, Hz. Peygamber efendimizin en sadık, en dürüst ve en büyük Hz. Ehlibeyt dostu üç sahabeyi konuşmalarını önlemek için hapise attırmıştır. Bunlar Ebu Derda, İbni Mesut ve Ebu Mesudel Ansari´dir. Ömer ibni Hattab bir emirle halkın, eshabın, sahabelerin ve toplumun tümünün ellerinde ne kadar kitap, hadis, belge, ayet ve kaynak varsa, hepsini kendisine zorla getirterek, zorla ellerinden alarak, hepsini yakmıştır. Çünkü en büyük gayesi, Hz. Ehlibeyt´in varlığını ortadan kaldırmak, halkın gözünde Hz. Ehlibeyt´i düşürmek, Kur´an´ın gerçek ayetlerini gözden kaçırıp saklamaktı.
Kaynak: İbni saad, in, et, tabakatül, kübra adlı eser cilt 5, sayfa 140.

-Yine bir başka tarihi eserde, Ömer ibni Hattab halka haber salıyor ve hepsini bir araya topluyor ve şöyle diyor: "Ey nas, ey insanlar duyuyorum ki ellerinizde Allah´ın sevdiği

kitaplar ve hadisler var. Bu kitapları ve gerçek hadisleri bana getirin onlara bakacağım" diyor.
Herkes bu kitapların değerlendirileceğini zannederek ellerinde bulunan, Allah´ın Hz. Resulullah´ın vasıtasıyla insanlara tebliğ ettiği bütün belge ve kitapları getirip Ömer´e teslim ediyorlar. Ömer halkın elinden alarak herkesin gözlerinin önünde ateşe atıp yakıyor.
Kaynak; İbni, saad, inet, tabakatül kubra çilt 5 ,sayfa 188, el, Hatipel, Bağdadi.

-Ömer gibi, Ebu Bekir de bakın neler yapıyor. Kendi gibi Ehlibeyt düşmanı kızı Ayşe´nin ağzından dinliyelim.
Ayşe diyor ki: "Babam Ebu Bekir yüce Peygamber´in hadislerinden çekiniyordu çünkü bu hadisler onun yaptıklarıyla çelişiyordu. Bu arada gasp ettiği halifelik de tehlikeye giriyordu. Çaresi Hz. Peygamber´in (s.a.v.) hadislerini yok etmekti. Babam Resullah´ın (s.a.v.) hadislerini topladı, bu hadisler yaklaşık 500 dolayında idi, babam gece boyunca rahatsız bir uyku geçirdi, sebebini sordum: "Kızım sende ne kadar hadis varsa hepsini bana getir" dedi, bende hepsini getirdim. Babam oracıkta hepsini yaktı".
Kaynak; Künzüm, ummal, cilt 5, sayfa 237, ibni kesir, insadiyk, Mesnedi, Huffaz Tezkeresin de Ezzehebi çilt 1, sayfa 5.

Bu karanlık çağın aydınlanması için Hz. Peygamber (s.a.v.) efendimizin Gadir Hum´da vasiyeti ve Cenab-ı Hakkın Şah-ı Merdan İmam-ı Ali Aleyhisselam´ı Kur´an´ın Maide suresi 67. Ve 68. ayetleri hükmünce halife tayin etmesi, Allah´a inanan insanlara Hz. Allah´ın emri üzerine, Şura suresi 23 ayetin hükmünce; Hz. Peygamber efendimizin, ´bizlere ve tüm Allah´a inananlara, sizlere iki emanet bırakıyorum biri Kur´an, biri Ehlibeyt´imdir´ demesiyle fesatların fitilinin ateşi yakılmış oldu. Bu zulmün baş aktörlerini sanırım artık hepiniz biliyorsunuz.
En başta Ebu Süfyan, Ebu Cehil, Ebu Leheb, Hinde, Cude, Kuddeme, Telha, Zübeyir, Halid İbni Velid, Ömer-i Hattab, Osman Bin Affaan, Ebu Bekir Bin Kaufe, Ayşe, Mervan, Amir İbnias, Muaviye, Yezid, şimir, Abdurrahman ibni Mülcem, Vakkas Bin Ömer ve Sinan Bin Enes. Bunların tümü İslam dininden eser bırakmadılar. Vurdular, kırdılar, öldürdüler, astılar, kestiler, yaktılar ve yıktılar.
*
Aynı soyun dölleri, aynı zihniyetin uzantıları, aynı kokuşmuş mayanın uzantıları, daha dün Maraş´ta, Çorum´da, Sivas´ta, İstanbul Gazi´de ve 1938 yılında Dersim´de ecdatlarının yaptıkları zulümlerin aynısını yapmadılar mı? Zaman değişti ama zihniyet değişmedi.
*
Biz eskilere dönelim, çünkü geçmişini öğrenmeyen geleceğini bilemez derler;
Ömer´in başlattığı zulümden ve baskıdan İslam alemi yeteri derecede payını aldı. Ömer ölmeden önce yine İslamiyet´i kendi elleriyle karanlık çağlara gömdü. Doğacak nurlu güneşin ve aydınlığın önüne büyük bir set çekerek, Hazret´i Ali´nin hakkını bir kez daha gasp etti.
Osman´ı halife yapmak için kendisi daha sağ iken: "Ben öldükten sonra benim makamıma ve halifeliğe en laik insan ümeyye oğullarından Osman Bin Affan´dır" diye bir vasiyetname yazarak, gelecek karanlığı ve zulmü yine elleriyle hazırlayan Ömer-i İbnil Hattab olmuştur.
Ömer´in ölümünden sonra aynı kötülükleri bıraktığı yerden Osman Bin Affan devam sürdürmeye başlamıştır. Hazret´i Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimizin makamını Hazret´i Ali´den önce gasp ederek kendine halife süsü veren isimlerini allayıp pullayıp

İslam alemine yutturan Ebu Bekir, Ömer ve Osman aynı politikayı izlemiş, aynı yoldan yürümüş ve Ehlibeyt soyuna ve Ehlibeyt muhiplerine zulüm etmekte birbirileriyle yarış yapmışlardır. Halk bunların çıkarcı, inkarcı ve makam heveslisi olduklarını biliyordu ama korkularından ses çıkaramıyorlardı.
Osman iktidarı gasp eder etmez ilk işi yine Kur´an´a el atmak oldu. Hazret´i Resulü Ekrem´in en sadık sahabelerinden ve sır katipliğini yapan Abdullah İbni Mesud´un bizzat Peygamber efendimizin tastiği ve kontrolü altında yazmış olduğu Kur´an-ı Kerim´ini elinden almak istemiştir.
Abdullah İbni Mesut´da: **"Bana Peygamber efendimizin vasiyeti vardır; ´Kureyş ve ümeyye oğulları tarafından hem Ehlibeyt´im, hem de Kur´an-ı Kerim´im tahribata uğrayacaktır´ demiştir. Ondan dolayı Kur´an-ı sana veremiyeceğim"** demiştir. Bizzat Osman tarafından meydanda falakaya yatırılarak işkenceye tabi tutulmuştur. Osman´ın tekme darbeleri ile kaburga kemikleri kırılmış, o dayağın azgınlığı ve acıları ile aylarca yataktan kalkamıyarak o dayağın darbesi ile şehit olarak Hakk´ın rahmetine kavuşmuştur.
Kur´an-ı Kerim´i bizzat Hazret´i Ali yazar idi. Gelen ayetleri Hazret´i Resulullah söyler, Hazret´i Ali´de yazardı. Hazret´i Ali savaşa gittiğinde ise Abdullah oğlu İbni Mesud Hazret´i Peygamber efendimizin katipliğini yaparak, Kur´an´ın yazılmasını bizzat üstlenirdi. Bazı sahtekarlar Muaviye´yi Hz. Peygamber´imizin sır katibi göstermeye çalışmışlardır, bu tamamen yalan ve iftiradır.
Muaviye gibi sahtekara katipliği bırak oturacak bir kara toprağı bile reva görmezdi. Çünkü yılandan ipek böceği, akrepden bülbül olur mu? Zalimden melek olsa, Cenab-ı Hakk Teala şeytanı hiç lanetleyip makamından kovmazdı. İşte durum böyle iken Osman, İbni Mesud´un elindeki Kur´an-ı alarak iptal ettirdi. Sakladı, okunmasını engelledi ve Ehlibeyt´i methi sena eden bütün ayetleri Kur´an´dan çıkardı.
Emevilere ve kureyşlilere lanet yağdıran ayetleri ortadan kaldırarak, Kur´an-ı Kerim´i şimdiki Osman´ın mushafı haline getirdi.
Ümeyyeoğlu Osman da Kur´an´ın sayfalarını eksiltti, ayetlerini yok etti, hakikati açıklayan ayetlerin üzerini ört bars etti.
Koskoca Kur´an´ın 6666 ayetlerini budaya budaya, koskoca Kur´an-ı bir mushaf haline getirerek elimize tutuşturdular. Kabullensenizde bu, kabullenmesenizde bu diye sopanın ucunu gösterdiler.
İşte bu Kur´an-ı dilediklerinde mızraklarının uçlarına takarak bir savaş oyunu, bir kalkan, bir set olarak görmüşler. Dilediklerinde fal kitabı olarak kullanıp tavanlara asmışlar, ok yağmuruna tutmuşlar, dilediklerinde ibadet için ellerine alıp kutsal Kur´an-ı azimi şan ünvanı vermişlerdir. Yine dilediklerinde bir seçim aracı olarak çıkar uğruna sıradan bir kitap durumuna indirmişlerdir.
Bunları yapanlar kimlerdir? Yine emeviler, kureyşliler ve abbasiler değil midir? Çıkar için dini siyasete alet edenlere Cenab-ı Hakk Teala lanet ederken, bu cehennem ateşinden nasiplerini bol bol alacalardır. Bu günde aynı oyunlar oynanıyor, aynı zihniyet devam ediyor, değişen hiç birşey yok, halk uyuyor, onlar soyuyorlar.
Sevgili okuyucular, bu kitabı yazarken genellikle vicdanımın sesine kulak vererek ve Ehlibeyt´in himmetine ve Allah´ın birliğine sığınarak, yıllardır gizlenen saklanan gerçekleri ve gaspedilen hakları su yüzüne çıkarmaya çalıştım ve çalışıyorum. Cenab-ı Allah´ın suçlu gösterdiği insanları suçlu, Cenab-ı Allah´ın suçsuz ve tertemiz yarattığı Ehlibeyt´ini, Kur´an-ı Kerim ve ayetleri ile bunu ispatladığı, O´na bağlı olan Ehlibeyt soylarını, evlatlarını ve Ali Aba taraftarlarını suçlu göstermek isteyen sahtekar dincilerinde foyalarını su yüzüne çıkarmaya çalışacağım.

Örneğin; ´Dört Büyük Halife´ adlı sayın Mehmet Ali Derman´ın yazmış olduğu kitabın 16. sayfasından 20. sayfasına kadar olan bölümünde, Osman Bin Affan´ın Kur´an-ı Kerim´i toplatıp, bir kaç yüz ayetlerini önce kazanlarda kaynatıp, mürekkepleri silindikten sonra da kazandan çıkarıp ateşte yaktığını yazıyor.
Ayrıca Allah´ın Hazret´i Ali´yi ve Ehlibeyt´i methi sena eden ayetleri, kureyşliler ve emeviler aleyhinde inen tüm ayetleri ortadan kaldırmıştır, kaldırmaya çalışmıştır.
Muaviye´yi ve Muaviye gibi Ehlibeyt düşmanlarını devletin en can alıcı noktalarına ve ileri kademelerine kadar kasıtlı olarak yerleştirip, Ehlibeyt taraftarlarını tamamen ortadan kaldırmak için uzun vadeli planlar hazırlamıştır. Bunun ürünlerini de Osman´ın ölümünden sonra halk hemen görmüştür. Başta Ehlibeyt düşmanı Ebu Bekir´in kızı Ayşe olmak üzere, Muaviye, Zübeyir, Telha ve Halid ibni Velid asker toplayarak Hazret´i Ali´ye büyük bir savaş açmışlardır. Tarihlerde bu savaşın ismi ´**Cemal**´ olarak anılmaktadır.
Bu savaş konusuna geçmeden önce halifelik makamını işgal eden Osman´ın bir kaç önemli hatalarını belirtmek istiyoruz. Bilindiği gibi ümayye oğullarından Osman çok kurnaz ve parayı seven bir kişiydi. İktidarı ele alıncaya kadar hep perde arkasında gerçek yüzünü saklamaya çalışmış, nispetten de bu planlarında başarılı olmuştur. Tüm planlarını perde arkasından yapıp örgütlerini de yeraltından yöneterek, halka esas yüzünü hiç bir zaman göstermemiştir, ta ki iktidar olana kadar.
İktidar olur olmaz ilk işi, Ehlibeyt dostlarının ellerindeki gerçek Kur´an-ı Kerim´i toplatıp imha etmek oldu. Yukarda belirttiğimiz gibi buna itiraz edip, Osman´ın gazabına uğrayan ilk kişi Abdullah İbni Mesut´dur. Bu şahıs Hazret´i Peygamber´imizin sır katibi ve en gözde sahabelerindendi.
O´nun peşinden de kırk kadar alim ve eshap Kur´an-ı Kerim´in yok edilmesine karşı çıktılar. Osman´ı ikaz edip mahiyette bir mektup yazarak önderleri olan Ammar-ı Yaser´e vererek Ammar´ı Osman´a gönderirler. Osman´ın, ´bu zulümleri yapmasından, halka haksız muamele etmesinden, İslamiyet´in hazinesindeki tüyü bitmemiş yetimlerin haklarını hısım ve akrabasına peşkeş çekmesinden ve Kur´an-ı Kerim´i imha etmesinden vaz geçmesini tavsiye eden´ bir mektup yazdılar ve Ammar-ı Yaser´e vererek Osman´a gönderirler.
Osman evinin kapısından dışarı çıkarken Ammar´a rastlar, Ammar´a: “Ne istiyorsun ya Ammar?” diye sorar.
Ammar´da: **“Senin selametin için sana bir mektup getirdim”** diye mektubu Osman´a verir.
Osman mektubu eline alır ve mektubun üç dört satırını okur okumaz hiddetlenir: “Yatırın şu adamı falakaya” diye bağırır.
Ammar´ı falakaya yatırırlar ve var gücü ile vurmaya başlarlar. Bu yetmiyormuş gibi bizzat Osman kendi tekmeleri ile Ammar´ın kasıklarına vurarak, kasığının patlamasına neden olur.
Peşinden sert darbeler vurarak Ammar´ın kaburgalarını kırar ve ciğerlerini patlatır ve öldü diye Ammar´ı bırakır ve diğer kırk alimi yakalatıp saç ve sakallarını tıraş ettirerek katırlara ters bindirir.
Halk topluluğu önünde teşhir edilerek cezalandırır.
*
Bu gibi ve buna benzer daha yüzlerce örnek verebiliriz. Velhasıl; ´Dört Büyük Halife´ isimli kitabın 16. sayfasında Mehmet Ali Derman yazıyor ki: **“Eğer Kur´an-ı Kerim´in ayetleri Osman tarafından yok edilmemiş olsa idi, bütün İslam alemi Hazret´i Ali´nin önünde baş eğerdi”** diyor. Aynı kitabın 21. sayfasında Kur´an-ı Kerim´in ayet

cetvellerini çıkararak 6666 ayet olan Kur´an-ı Kerim´in 6351 ayete indirildiğini, 315 ayetin noksan olduğunu ve
Kur´an-ı Kerim´in içinden daha çok ayetler yok edildiğini belgelerle sunmaktadır. Daha bilinmeyen ve bilinipte belgelenemeyen nice gerçekler var.
Elimizde Hazret´i Ali´nin kendi el yazısı ile yazılmış Kur´an-ı Kerim´in ayetlerini içeren bir kaç yaprak var. Yüzlerce arapça okuyan ve anlayan insanlara gösterdik anlıyamadılar. En son Mısır İlahiyat Fakültesi´nde görev yapan bir Mısır´lıya gösterdiğimizde okuyup açıklama yaptı: **"Esas Kur´an-ı Kerim haşimi dilinde yazılmıştır. Bu lisan Hazret´i Muhammed´in öz dili idi.**
Daha sonra Osman arapça diline çevirdi. İşte gerçek Kur´an-ı Kerim´i anlıyamadıklarının yeğane sebebi budur" dedi.
Hazret´i Ali bir keresinde de: "**Ben yürüyen Kur´an´ım, 4 kitabın bütün özetlerini sizlere anlatır ve ne yazdıklarını sizlere açıklarım. Dört kitap yani İncil, Tevrat, Zebur, Kur´an dile gelseler dördü de Allah şahidimdir Beni tastik ederdi"** diyor.
Fakat Hazret´i Ali´den önce hile yolu ile iktidara gelen üç halifenin üçü de yani Ebu Bekir, Ömer ve Osman hiç bir zaman Kur´an üzerine adalet uygulamamışlardır. Sadece kendi kafa yapılarına göre yönetim tarzını uygulamışlardır. Kendilerini aklamak için tarih kitapları üstünde, içinden çıkılması mümkün olmayacak kadar oyunlar oynamışlardır. Gadir Hum´da ikrar verdikleri halde, sonradan inkar yolunu seçip Hakk´a, Kur´an´a, Hazret´i Muhammed´e ve O´nun Ehlibeyt´ine sırt çevirmişlerdir. Bunu hiç bir zaman gizleyememişlerdir.
*
Velhasıl biz yine üçüncü halife Osman zamanına dönelim;
Osman´ın halk üstündeki baskısı ve yanlış politikası en sonunda kendi ölümüne mal oldu.
Osman´ın öldürülmesi Muaviye´nin işine yaradı, halkı bölüp parçalamak için fırsat kollayan Ebu Süfyan´ın oğlu Muaviye zaten Hakk´ın lanetine uğramış bir anadan ve babadan meydana gelen bir zalim ve hınzırdı.
Bilindiği gibi Muaviye´nin babası Ebu Süfyan, Hz. Muhammed´in en büyük düşmanı idi. Anası da ciğer yiyen kadın olarak tarihe geçmiştir, Hazret´i Hamza´yı ´Yahşı´ isimli kölesine şehit ettirerek ciğerlerini çiğ çiğ yemiş ve bu yüzden de Hazret´i Muhammed´in lanetine müstahak olmuştur. İşte böyle bir anadan ve öyle bir babadan doğan muaviye bir numaralı Ehlibeyt düşmanıydı. Ömer-i Hattab tarafından Şam´a vali tayin edilen Muaviye, Osman tarafındanda desteklenmiş ve büyük güç kazanmıştır. Şam´ın bütün kesimlerini ve Mısır´ında bir çok ileri gelenlerini emri altına almıştı.
Zaten gizliden gizliye saltanata hazırlanan ve iktidarı ele geçirmeyi tasarlayan Muaviye, yine Osman´ın öldürülmesinde büyük rol oynamıştır. Casuslar yollayıp halkı birbirine düşürmüş ve sahabeleri öldürtüp halkı Osman´ın üstüne kışkırtmıştır.
Şimdi ise Osman´ın ölümü Muaviye için bulunmaz bir fırsat olmuştu. Ebu Bekir´in kızı, Osman´ın kanlı gömleğini Muaviye´ye göndemişti. Gömleğin arasına osmanın karısı nailenin, Osman´ın öldürülmesi esnasında kesilen iki parmağınıda eklemişti. Gömleği eline geçiren Muaviye melunu, hemen Şam meydanlarında, köşe başlarında, halkın toplandıkları kahve ve mal pazarlarında, Osman´ın kanlı gömleğini ve Osman´ın karısının kesilen parmaklarını alarak propogandaya başlamıştır.
Ağlamaklı sesler çıkararak: "İşte şu görmüş olduğunuz kanlı gömlek halife Osman´ın kanına bulanmıştır. Ümeyye oğullarının en ileri gelenlerinden olan Osman, Hz. Ali Emirülmü´minin tarafından öldürülmüştür. Karısının parmakları yine Haşimi´ler tarafından kesilmiştir. Biz bunların intikamını Ali´den almıyacak mıyız? En hayırlımız

Osman´ın intikamını alandır, Osman´ın intikamını almadan rahat döşekte yatmıyacağımıza, karılarımızın koynuna girmiyeceğimize hep beraber ant içip, şart edeceğiz" deyip halkı galyana getiriyordu. Bu taktiğin de de oldukça başarılı idi.
Bir yandan zulüm, bir yandan rüşvet, bir yandan baskı ve bir yandan da yalan.
Halk Muaviye´nin tuzaklarına kolayca düşüyordu ve Muaviye´nin ağına düşen de bir daha kurtulamıyordu. Muaviye kısa sürede Ömer´in icat ettiği camilere minareler ekliyerek, halkı camilerin önüne toparlayıp, minarelerin üzerinden doğru halka Ehlibeyt aleyhine propogan da yapıyordu. Halkı kışkırtıyor açıktan açığa küfrediyordu. Kendisini desteklemeyenleri meydanlarda en feci işkenceler altında öldürtüp, başlarını kesip, kazıklara geçirerek halka dehşet saçıyordu.
Muaviye artık başlı başına azılı, kudurmuş bir canavar olmuştu, akla hayale gelmedik zulümler yapıp halkı sindiriyordu.
Öte yandan Telha, Zübeyir de Küfe ve Mekke´lilere casuslar göndererek, Hazret´i Ali hakkında yalandan dedikodu uydurarak, halkı Hazret´i Ali´nin aleyhine kışkırtıyordu.
Bir yandan da Ebu Bekir´in kızı Ayşe devamlı Ehlibeyt´in aleyhinde yalanlar, dolanlar, kışkırtmalar yaparak daha Hazret´i Ali halifelik makamına oturmadan o temeli yer ile bir etmeye çalışıyordu. Oldum olası Ehlibeyt´e kin besleyen ve düşmanlık eden bu zalim kadın, vaktiyle Hazret´i Peygamber efendimizinde nefretini kazanmıştı.
Hazret´i Resulü Ekrem, Ayşe´yi evinden kovmuştu, sebebine gelince; Hazret´i Muhammed mustahlık savaşına Ayşe´yi de götürmüştü, savaştan dönüşte Ayşe bir devenin üzerinde sandıkta gidiyordu. Bir gece vakti Hazret´i Muhammed´e haber vermeden gizlice devenin üzerinden inip ordudan uzaklaşmıştı. Bir zaman sonra ordunun yanına dönen Ayşe orduyu yerinde bulamaz. Dolaşıp dururken El Mutil oğlu, iri yapılı Saffan isimli bir pehlivan gelip Ayşe´yi terkisine alır ve Medine´ye dönmekte olan ordunun peşinden yetişir. Ayşe´yi hala devenin sırtında sanan eshap, Ayşe´nin başka bir pehlivanın terkisinde geldiğini görünce halkta büyük bir şüphe uyandırıp, bir sürü dedikodular çıkmasına yol açar.
Ayşe´nin kendisine haber vermeden ordudan uzaklaşıp, gecenin karanlığında kaybolup ve sabahleyin başka bir erkekle çıkıp gelmesi, Hazret´i Resulullah´ı çok üzmüş ve: **"Başka erkekle sabahlayan kadından hayır gelmez"** diyerek Ayşe´yi evinden kovmuştur.
*
Yalnız size kesin kes söyleyelim; Ayşe Hz. Muhammed´in karısı değildi, sadece kimsesiz kadınlar sığınma yurdunda barınan bir çirkefti. Ayrıca ayşe çok hırslı ve söz dinlemez tavrı ile Hazret´i Muhammed´i (s.a.v) defalarca kırmış, iyi niyetine hep aksilikle karşılık vermişti. Hazret´i Resulullah Hakk´ın rahmetine gark olduktan altı ay sonra da Hazret´i Ehlibeyt´in gözbebeği Hazret´i Fatıma-tı Zehra şehit olmuştu.
Hazret´i Emirülmü´minin İmam-ı Aliyyül Mürteza, Fatıma Ana´mızın cenazesini Hazret´i Resulullah´ın türbesinin yanına koymak isteyince, Ayşe buna şiddetle karşı çıkıp: "Burası benim arazim ve benim toprağım" demişti. Gayesi kargaşa çıkarmaktı, Ehlibeyt düşmanlığını içinde saklayamayarak dışarı atmıştı.
*
Babasının kızı olduğunu belli ediyordu, babası Ehlibeyt´e nasıl davrandı ise, Ayşe´nin babasından beş puan daha fazla toplaması gerekiyordu ki onu da yaptı.
Hazret´i Ali bir anda dost ile düşman arasında köprü kuran vaziyetine geldi. Osman ölür ölmez Ehlibeyt muhipleri, Hz. Ehlibeyt´i sevenler, Hazret´i Ali´nin huzuruna gelerek niyazda bulundu: "Ya Ali, Tanrı rızası için çektiklerimiz bize yeter. Bunca yıldır sizin ve bizim çektiğimiz zulümler canımıza tak etti, ehli İslama kan ağlattılar. Yıllardır

üç halifenin döktürdükleri kanlar, akıttıkları gözyaşları, kestikleri başların haddi hesabı yok. Allah´ın ve Peygamber´in adını anamaz olduk. Kur´an´ın gerçek ayetlerini okuyanların dillerini kesip koparıyorlar. Hak ve adalet ortadan kaldırıldı, yalan, dolan had safhaya vardı. Ne olur Allah rızası için bizleri bu zalim kavimin şerrinden kurtar. Bunlar o kadar azgın bir kavim ki kendi öz kız çocuklarını diri diri toprağa gömen insanlar. Elleri ile yaptıkları putlara haşa Allah diye tapan zalimler. Hazret´i Muhammed´i ve Kur´an-ı Kerim´i inkar edip Hazret´i Muhammed´i sever gibi gözüküp, hasta yatağında yüzüstü bırakıp, elde kılıç köşe bucak kol koparıp, baş kesen yine bu kavmin insanlarıdır. Ne olursun ya Ali, biz ettik sen etme, Bizi bir daha bu zalimlerin ellerine bırakma" diye o kadar yalvardılar ki Hazret´i Şah-ı Merdan onların yalvarmalarından yakarmalarından gönlü efkarlandı.
Toparlanan halka şu sözleri söyledi: "Ey iman edenler, Allah şahidimdir ki bu makamı Cenab-ı Hakk Teala bana vermişti. Sağlığında Hazret´i Resulü Ekrem´de beni kendi vekili ve Hakk´ın halifesi olarak vasiyet etti ve Gadir Hum ayeti ile de sabit kıldı. Fakat inkarcılar bu hakkımı gasp ettiler ve ne yazık ki Allah´ın emri, Hazret´i Muhammed´in isteği ve vasiyeti olduğu, Beni halife tayin ettiği halde Ebu Bekir, Ömer, Osman, Allah´ı, Peygamber´i ve Kur´an-ı Kerim´i hiçe sayarak, Benim hakkımı gasp ettiler. Evimi yakmaya geldiler, Hazret´i Fatıma´yı tekmeleyip kaburga kemiklerini kırdılar ve ümmeti Muhammed´e olmadık kötülük yapıp, bizzat Benim canıma dahi defalarca kast ettiler fakat muvaffak olamadılar. Ben davamı ulu divana havale ettim. Burda kan dökülmesini istemedim çünkü Hazret´i Resulullah´ın bana olan vasiyeti şu idi: ´Ya Ali Benden sonra Sana ve ümmetlerime çok zulümler ve kötülükler yapacaklar. Sakın ola ki mecbur kalmadıkça Zülfikar´ı çekmiyesin. Sana ve Ehlibeyt´e yapılan zalimliklere sabır gösteresin´.

Benim de bu vasiyete sıkı sıkıya bağlı kalacağımı fırsat bilen Ebu Bekir, Ömer ve Osman görüldüğü gibi dünyada atalarının yaptığı zulümlerin daha beterini hem sizlere hem de Bizlere yaptılar.
Şimdi ise Benim sizlere tavsiyem bu makama Benden daha münasibini arayın ve getirin. Beni kendi halime bırakın ki, Hakk´ın Bana vermiş olduğu ibadet sevgisi ile Hakk´ı zikredip, ömrümün geri kalan kısmını ibadetle geçireyim.
Hem bildiğiniz gibi Benim Ebu Bekir, Ömer ve Osman gibi dağıtacak ne malım var, ne rüşvet verebilecek kadar servetim var ne de kendimi bunlarla desteklettirecek karekterim. Benim gördüğünüz gibi Allah yolunda harcayacak iki oğlum ile bir kuru canımdan başka hiç bir şeyim yoktur. Önceden de söylediğim gibi, Hazret´i Resulullah´tan sonraki hadiseler ve haksızlıklar Beni bu işten tamamen soğutmuştur.
Bugün Bana biat etseniz bile, Benden menfaat bekleyenler umduklarını bulamayınca yarın yine yüz çevirir, halkın içine nifak sokarsınız. Bildiğiniz gibi Ben devletin memuriyet makamına halka hizmet verecekleri seçerim.
Menfaatçilere, para düşkünlerine, nefis atına binenlere fırsat vermem.
Yetimin, yoksulun, fakir, fukaranın malını, canını, gözyaşlarını ve haklarını har vurup harman savuranlara hiç benzemem. Benim kararım acıdır çünkü doğruyu konuşmak, adaletli hüküm vermek, yoksuldan ve kimsesizlerden yana olmak bazı çıkarcı çevrelerin işlerine ters düşecekdir. Umdukları menfaati bulamayınca halkın içine yine nifak sokacaklar, saf ve temiz halkı kandırıp yine kan dökülmesine sebep olacaklar. Benim buna haşa kattiyen gönlüm razı değildir. Siz en iyisi başka birini kendi aranızdan seçin, Ben dahi sizlerin beğendiğinizi canı gönülden destekler, yardımcı olurum" diyerek halkı Allah´a ısmarlayıp evine gitti.

Halk üç gün kadar birbiri ile tartıştılar, düşündüler, taşındılar ve yine hepsi birden kararlarını Şah-ı Merdan Ali üzerine birleştirip: "Bu makama en laiki Şah-ı Merdan Emirülmü´minin İmam-ı Ali Aleyhisselam´dır" dediler.
İmam-ı Ali´nin huzuruna gelip yalvararak dilekte bulundular: "Ya Ali, yeryüzünde senden adaletlisini, senden Ali cenabını, senden cömertini, senden doğrusunu, senden yücesini daha bulmak mümkün değildir. İncil, Tevrat, Zebur ve Kur´an-ı Kerim senin veli olduğunu tastik ediyor. İslamiyet´in kuruluşundan yükselişine kadar bütün hepsi senin fedakarlığınla, senin gücün ile oldu. Allah yolunda yıllardır savaşıp, sayısız hükümdarların halka yaptıkları zulümleri sen önledin.
Kerametinle, gücünle ve kuvvetinle sayısız kaleleri feth edip, sana bağışlanan altın, mücevherat ve hazinelerin bir kuruşuna dahi tenezzül etmeden ve çocuğuna çoluğuna bir lokmasını yedirmeden, yetimlere, yoksullara ve fakir fukaralara dağıttın. Şu an Medine´de senden fakiri yoktur, bir lokma ekmek bulsan onu kendin yemeden fakir ve kimsesizlere dağıtıyorsun. Akşam bulunca şükür edip sabah bulamayınca yine sabır eyleyip Allah´a hamdu senalar eyleyip şükrediyorsun.
Hazret´i Resulullah: ´**Gelmiş geçmiş velilerin, nebiylerin, ve evliyaların ve enbiyaların içinde Ali´den daha yücesi ve hayırlısı gelmemiştir. Ali´nin canı benim canım, Ali´nin kanı benim kanımdır. Ali´yi seven Hakk´ı sevmiş olur, Ali Hakk ile Hakk´da Ali iledir´** buyurmuştur. Hazret´i Fatıma ile evlenirken Hazret´i Fatıma sana çeyiz olarak beş parça toprak kap getirdi ömrün boyunca çalıştın, çabaladın da beş parça toprak yemek kabını altı parça yapamadın. Evinde iki parça çul ile yatacak yataktan başka bir şeyin yok bu dahi senin faziletini anlatmaya yeter de artar bile. Bugün bir çobanın evinde bulunan eşya senin eşyalarının yanında büyük bir hazine sayılır" dediler.

HAZRETİ ALİ´NİN HALİFELİĞİ

Mısır´dan da büyük bir halk topluluğu bir heyetle beraber gelerek, Hazret´i Ali´ye yalvaranlara katıldılar. O kadar rica ettiler ki Hazret´i Ali bunların yalvarmalarına daha fazla dayanamayıp: **"Peki, sizlerin gönlünüz hoş olsun, demek hayırlısı böyledir"** dedi ve: **"Ya Bismillah, ya Rabb sana sığınırım"** diyerek kollarını sıvazladı ve işe başladı.
Mescidi Nebi Cem evinde toplanmaları için halka tembihde bulundu. Osman´ın ölümünün beşinci günü idi, halk Mescidi Nebi Cem evinde toplandı. Bölük bölük gelip Hz. Ali Şah-ı Merdan´a biat ettiler. Hürmet eyleyip sevgi, saygı gösterisinde bulundular. Hazret´i Ali´yi kendilerinin başlarına nasip ettiği için Cenab-ı yüce Hakk´a sonsuz şükürler ve hamdu senalarda bulundular. Bu biat işi, yani Hazret´i Ali´nin halife seçilmesi hicretin 35´inci yılının zilhicce ayının 25. perşembe günü oldu. Halk bu mutlu günü bayram ilan ederek sevinç ve neşe ile kutladılar.
Müminlerin yüzleri güldü, yetimlerin gözyaşları dindi, yıllar sonra adalet yerini buldu. Halk ibadetini huzur içinde, özgürlük içinde ve baskısız yapmaya başladı. Memlekete, ülkeye herkesin arzuladığı huzur ve sakinlik geldi.
Rüşvetin yerini dürüstçe çalışmak, zulümün yerini tebessüm, işkencenin yerini sevgi, baskının yerini hürmet, tenkitin (tehditin) yerini merhamet, dayağın yerini adalet aldı.
Halk o kadar sevindi ki sanki yeniden doğmuş gibi oldu. Yıllardır çektikleri zulümleri, baskıları, işkenceleri, rüşvetleri ve gözyaşlarını, acılarını, açlıklarını, susuzluklarını bir anda unutu verdiler.
Kimse artık can telaşından korkarak, başı derdine düşmekten korku taşımıyordu. Eli kanlı cellatlar yalın kılıç sokaklarda dolaşmıyordu, zalimler yer altına çekilmiş fare

delikleri ararken, mazlumlar artık aile efratı ile iki günlük dünyanın mutluluğunu yaşıyordu.

Ali Sefa müminlerin bu mutluluğuna katılarak gönlünden gelenleri dile getirdi.

Kerbela´ya ahu zar etmeseydi

Hakk Teala mümine kulum demezdi,
Kerbela´ya ahu zar etmeseydi.
Tek ferdini cennetine koymazdı,
Yakıp yüreğim kor etmeseydi.

Üçler, beşler, kırklar, gaib erenleri,
Ali´de toplandı bunca sırları,
Nerde bulacaktım ben bu pirleri,
Gelip bu bağrıma yer etmeseydi.

Hakk bizi yarattı var etti yoktan,
Nasibimiz aldık ol yüce Şah´tan,
Davacı olurdum ulu Allah´tan,
Beni ol Ali´ye yar etmeseydi.

Ali´nin bir ismi Ebul Turap´tı,
Erenler ermişler hep O´na taptı,
Kırklarında işi vallah haraptı,
Ali´yi kendine pir etmeseydi.

Arayıpta bu gönlümde bulduğum,
Ayağı tozuna secde kıldığım,
İsa´nın Ata´sın Ali olduğun,
Diyecekti Meryem sır etmeseydi.

Yoluna koymuşum bu seri canı,
Gönlümdeki iki cihan sultanı,
Fazlı satar mıydı Şah-ı Merdan´ı,
Dostluk pazarında kar etmeseydi.

Aşık olmasaydı bu aşk olmazdı,
Arayıpta maşuğunu bulmazdı,
İnsanların maldan farkı kalmazdı,
Eğer utanıp da ar etmeseydi.

Ayırmasın Mevlam bizi gülmekten,
Aşkı ile gözyaşımı silmekten,
Acep kimse korkar mıydı ölmekten,
Kabri karanlık dar etmeseydi.

Musa Tur dağında koyun gütmezdi,
İbrahim kendini nara atmazdı,
Melekler Adem´e secde etmezdi,
Ali´yi alnında nur etmeseydi.

Güruhun Naci´yim hem vallah billah,
Ali Aba´danım elhamdülillah,
Yeryüzünde küffar kalmazdı vallah,
Muhammed Ali´ye dur etmeseydi.

Kabe´mizdir Ehlibeyt´in eşiği,
Hasan ile Hüseyin´in beşiği,
Aşık nerde bulacaktı maşuğu,
Özünü sözünü bir etmeseydi.

Herkes doğru olsa kimse yanmazdı,
Bunca nebiy bunca kitap inmezdi,
Çoğu kimse Hakk´ın ismin anmazdı,
Hakk Teala cenneti var etmeseydi.

ALİ SEFA der ki gönlümün Şah-ı,
Başımın tacıdır kalbim penahı,
Münkür münafık da görür idi Allah´ı,
Hakk Teala gözünü kör etmeseydi.

(Kör derken gönül gözleri kör olanları kastettik, bunlar gerçekleri hiç bir zaman göremezler, İnkar yoluna sapıp hakikata sırt çevirirler. Allah´ın emirlerine, Kur´an-ı Kerim´in yasalarına, Hazret´i Resulullah´ın sözlerine boyun eğip gerçekleri görebilselerdi, Ali Aba´ya silah çekmezlerdi. Ehlibeyt´in hakkını yiyerek kanını dökmezlerdi).
Durum böyleyken lanetullah melun Muaviye de boş durmayıp yeraltından işler çevirerek kesenin ağzını açmış, en azılı Ehlibeyt düşmanlarını ve casuslarını seçerek halk arasında Osman´ı Aliyyül Mürteza´nın öldürdüğünü yaydırıyordu.
Bir yandan da İmam-ı Ali´ye karşı ayaklanmak için asker topluyor ve halkı kendi tarafına çekmek için bol keseden altın, gümüş, mücevher dağıtıyordu. Taş atıp da kolu yorulmamıştı yetimden, yoksuldan, fakirden, fukaradan zorla aldığı vergi ve rüşvetti, topladığı tüyü bitmemiş yetim haklarını, koltuk sevdası için saçıp savuruyordu.
Allah, Peygamber ve Kur´an-ı Kerim yasalarını hiç sayıp koltuk sevdasına kapılmış, gözleri kızarmış kuduz canavar gibi sağa sola saldırıyor, emrine zerre kadar karşı koyanların boyunlarını anında vurdurup halkın içine dehşet saçıyordu. Allah´ın lanetine uğruyası Mervan da Yezid soyunun sağ kolu idi. O da it soyu olarak bütün İslam aleminin kanını akıtan ve akıttıran bir kör şeytandan farksızdı.
Zaten babası belirsizdi, annesi binlerce erkekle her gün zina yaparak Mervan´ı peydahlamıştı ve fuhuştan aldığı paralarlada kendi gibi kadınlara aynı yolu izlemeleri için yardım yapardı. Mervan´ı ve Yezid´i lanetle anmak her müminin boynuna farzdır. Mervan işte böyle fuhuş yuvasından peydahlanan bir piçtir (lanet olsun sütüne, evrahına).
Öte yandan Ebu Bekir´in kızı Ayşe, Telha ve Zübeyir de el ele vererek, Hazret´i İmam-ı Emirülmü´minin Ali Aleyhisselam´a baş kaldırdılar.
Muaviye ile el ele vererek Cemal savaşının çıkmasına neden oldular, 120 bin kadar İslam askeri ile bir o kadar da münafık helak oldu.
Ayşe bir devenin sırtına binerek, Osman´ın kanlı gömleğini eline alarak ve Muaviye´nin yanında yer alarak halkı galyana getirip Hazret´i Ali´ye karşı var gücü ile savaşa teşvik ediyordu. İmam´ı Ali daha halifelik makamına oturmadan Muaviye halkı

bölük bölük nifak tohumları ile bölmüş, kendi tarafına geçen emevi ve kureyşlilere sunni ismini vermiş ve Ehlibeyt´in tarafını tutanlara da alevi ve şia adını takmıştı.
Velhasıl tüm hayeller ve ümitler Aliyyül Mürteza´da idi, O Muaviye´ye karşı savaşmak zorunda kaldı ve asker toplayıp Muaviye´nin üzerine yürüdü. Yolları bir manastır papazına tesadüf etti. Şah-ı Merdan Papaz´ın yanına varıp selam verdi ve askeri için su istedi.
Papaz: **"Ey kahraman kumandan, bende 20 kişiye yetecek kadar su var eğer isterseniz hemen getireyim"** dedi.
Aliyyül Mürteza Papaz´a dönerek: **"Ey aziz burda bir çeşme olması gerek, ismi Peygamber´ler çeşmesidir. O çeşmenin suyundan içmek sadece Cenab-ı Hakk´a bağlı olan altı kişiye nasip olmuştur. O çeşme nerdedir?"** dedi.
Papaz, Şah-ı Merdan´ın yanına gelerek: **"Ey kahraman, senin ismin nedir, kimlerdensin?"** diye sordu.
Şah-ı Merdan Papaz´a: **"Aslım Haşimi´dir, Hazret´i Muhammed´in (s.a.v) amcasının oğluyum ve halifesiyim. Ehlibeyt´in beşinden birisiyim, adım Ali´dir. Buralara Muaviye denen bir İslam düşmanı ile savaşmaya geldik"** dedi.
Papaz koşarak Hazret´i Ali´nin ellerine öperek: **"Ey şahlar Şah-ı, evliyalar evliyası, veliler velisi, Cenab-ı Hakk senin dediğin çeşmeyi sadece yüce mertebeli ve en sevdiği velisine nasip edecektir. O çeşme bu civardadır ve Cenab-ı Hakk´ın hikmeti ile sırdır. Elimizde Ata´larımızın dili ile süryanice yazılmış İncil´den özetlenerek alınmış bir kitap mevcuttur.**
O kitapta buraya gelecek ve o çeşmeyi bulacak çok yüce mertebeli Hazret´in boy bos tarifi var. Hele kitabı getirelim bir bakalım" dedi.
Şah-ı Merdan Papaz´a: **"Ey aziz hiç zahmet çekme, Allah-u Teala´nın izni ile bizlere gizli bir şey yoktur"** dedi ve: **"Bismillah, Allah-u Ekber, Tevekkeltu Teallallah"** dedi. Manastırın 40 adım sağından, 40 adımda solundan ölçerek ikisinin birleştiği yeri işaretledi ve: **"İşte çeşme burdadır"** deyip eşmelerini emretti. Askerler kısa sürede o çukuru eştiler, altından kocaman bir taş çıktı.
20 kişi kadar iri yarı pehlivanlar geldi ama o taşı yerinden oynatmaya muvaffak olamadılar. Hazret´i İmam-ı Ali askerlere taşı bırakıp çekilmelerini emretti.
Askerler kenara çekildiğinde Hazret´i Şah-ı Velayet çukura indi ve tekbir getirerek: **"Bismillahirrahmanirrahiym, La feta illa Ali, la seyfe illa Ali illa seyfeilla Zülfikar"** deyip taşı öyle bir çekip fırlattı ki parmakları taşa gömüldü ve taş bir saman çuvalı gibi uzaklara düştü. Oradakilerin hepsi Hazret´i Ali´nin bu kerametini görünce tekbir getirerek secdeye kapandılar.
Papaz şaşkınlıktan dona kalmıştı, kendine gelir gelmez Hazret´i Şah´ın ayaklarına kapanarak: **"Ya Ali, elimdeki kitapta senin mertebenle yeryüzünde hiç bir veli, nebi, evliya boy ölçüşemez, inandım, iman getirdim. 124 bin Peygamber´le gizli ve velayet sırrı olarak sır gelen sensin. Hazret´i Muhammed´le aşikar olarak gelen yine sensin.**
Senin yüzünü görmeyi bana nasip eyleyen Allah´ıma ne kadar şükür etsem azdır. İşte senin önünde İslamiyet´i canı gönülden kabul ediyor ve bütün itikatımla özümü, gönlümü sana teslim ediyorum. Bu savaşa ben de seninle geliyorum, inşallah senin yolunda şehit olmak bana da nasip olur" diye sevinç gözyaşları döktü ve devam etti: **"Ya Ali, burda yıllar önce ne manastır vardı ne de yaşayan birileri, asırlar önce bizim Ata´larımızdan çok inançlı ve gönlünü Hakk´a bağlayan keramet ehli bir aziz buraya geldi. 'Buradaki sır çeşmesini bulacak sevgilinin şefaatini almak için geldim.**

Ben göremezsem bile O veliyi torunlarım görse bana yeter' diye vasiyeti vardı. Ya yüce Şah, Allah rızası için ecdadımıza, yani seni canı gönülden sevenlere rahmet dile. Senin hiç bir sözün Hakk´ın katında boşa çıkmaz, geri çevrilmez" dedi.
Hazret´i Ali´de o temiz kalpli azizin isteği ile, Hakk yolunda yürüyüp, Allah´a inanıp kul hakkı yemeden, halka yardım eyleyen tüm geçmişlerine Tanrı´dan rahmet diledi. Allah´ın rahmeti cümlemizin üzerine olsun (Allah Allah).
Taşın altından çıkan berrak su göklere fışkırıyordu. Asker sudan içip Hakk´a hamdu senalar ve şükürler eyleyip Şah-ı Merdan´a niyazda bulundular.

Aslında Şah-ı Merdan´ın kerametleri için belki yüzlerce cilt kitap doldursak az gelir. Zaten temsilde hata olmasın, güneşin nurunu övmeye lüzum yoktur. Hazret´i Ali´nin ilmini, kerametini, yiğitliğini, cömertliğini, veliliğini, şahlar Şah-ı olduğunu ve değerini yine ancak kalbinde kin, kibir, kov, kıybet bulunmayan, eline, beline ve diline sahip, sadık, temiz kalpli, imanı bütün, İslamiyet´i tüm benliğiyle kabullenmiş, İslamiyet´in kurallarını yerine getiren mümin kişiler bilir.
Hazret´i Muhammed; **´Ali´nin yüzüne bakmak ve O´nun gönül hoşluğu ile cemalini seyretmek en büyük ibadettir. Ali´yi anmak büyük bir ibadettir´** diye boşuna dememiş.
Hazret´i Ali´nin annesine göstermiş olduğu bir kerametini hatırlatalım; Hazret´i Ali´nin annesi Esed kızı Fatıma idi, yetim ve kimsesizdi. Beş veya altı yaşlarındayken bir gün mahalle çocukları ile Mekke´nin dağ eteklerinde oynamaya çıkarlar. Ansızın bir arslan kükreyerek çocukların üzerine doğru koşar, diğer çocuklar daha büyük ve güçlü olduklarından kaçıp kurtulurlar**.**
Esed kızı Fatıma kaçamaz ve korku ile bağırarak olduğu yerde düşüp kalır. O anda kır atın üstünde başında yeşil sarık, elinde çatal kılıç, genç ve güzelliği dillere destan bir pehlivan atı arslanın üzerine sürer. Arslanı bir hamlede parçalar ve Fatıma´yı kurtarır.
Fatma´yı kucağına alır, sever, okşar: **"Sevgili yavrum, onlar kaçtı da sen neden kaçamadın?"** diye sorar.
Esed´in yetimi gözyaşlarını silerek: **"Sevgili amcacığım benim gücüm yetmedi, kaçamadım. Zaten yetimim, yetimin talihi nerde yaver gitmiş ki burada da gitsin. İşte tam arslan beni parçalayacağı zaman Tanrı seni gönderdi. Annem ölürken bana bu boğazımdaki boncuk gerdanlığı bırakmıştı, bu gerdanlığı canım kadar severdim, maddi değeri çok değildir ama manevi değeri çok büyüktür, bir yetimin ana yadiğarının değeri para ile ölçülmez.**
Sana verecek başka hediyem olmadığından al bu gerdanlığımı benden sana hatıra olsun" der ve atlıya verir.
Atlı da gerdanlığı alır, Fatma´ya: **"Bir gün gelecek bu gerdanlık yine senin boynuna takılacaktır"** der ve atını mahmuzlar gözden kaybolur.
Mekke´ye kaçıp gelen çocuklar, Esed kızı Fatıma´yı **´arslan parçaladı´** diye bir hışım ile bağrışırlar. Mekke´li halk koşarak olay yerine geldiklerinde hayretler içinde kalırlar. Esed kızı Fatıma arslanın parçalanmış cesedi başında oturduğunu ve ortada da kimsenin olmadığını görürler. Durumu sorup öğrendikten sonra sevinçle Fatıma´yı alır Mekke´ye dönerler.
Aradan yıllar geçer, Fatıma büyür, Ebu Talip ile evlenir ve Hazret´i Ali´ye hamile kalır. Doğum sancısı tutar, kırklar mağarasının kapısına gelir ve içeri girer, gözden sır olur, kendinden geçer. Üç gün sonra elenmiş, belenmiş yeşil örtülere sarılmış kucağında Hazret´i Ali´nin kundağını bulur.

Ne doğumunu duyar ne de kan lekesi bulur. Bu mucizeyi gören Fatıma, Ali´nin boş olmadığını anlar. Aradan altı yıl geçer, Hazret´i Ali evde evcilik oynarken annesi yanına yanaşarak şakalaşmaya başlar.
Bir ara Hazret´i Ali´ye: **"Dur be çocuk"** der.
İmam-ı Ali gülerek: **"Anne esas çocuk sensin, Ben senden daha yaşlıyım"** der.
Fatıma ispat ister ve ol vakit Şah-ı Merdan elini koynuna sokar, yıllar önce annesinin arslandan kurtulma olayında kendisine verdiği gerdanlığı koynundan çıkartarak annesine uzatır. Yine annesine o atın üstündeki ´**Heybetli kişi**´ olarak görünür.
Fatıma Ali´nin boynuna sarılarak: **"Anan sana kurban olsun sultanım, Senin cilveni görmek için sana takılmıştım. Yalnız Düldül ile Zülfikar nerededir"** diye sorar.
Hazret´i Şah-ı Merdan Ali gülerek: **"Onlar emanettedir, vakti gelince onlarıda göreceksin"** diye şakalaşıp annesinin boynuna sarılır.
Hazret´i Ali´nin kerametlerini anlatmak denizden bardakla su taşımaya benzer. O yerlerin ve göklerin sultanıdır, yol göstericisidir. Sizlere önemle şunu da belirteyim ki Hazret´i Muhammed her darda kaldığında Ali´yi imdada çağırıyordu. Tanrı´dan yardım istediğinde yine Şah-ı Merdan Ali imdadına yetişiyordu, işte sır burda başlıyor.
*
Yine Hazret´i Muhammed´e Peygamber´lik geldiği zaman, Cebrail, Mikail, İsrafil ve Azrail Hazret´i Muhammed´in Peygamber´liğini kutlamak amacı ile yeryüzüne inmek için Hakk Teala´dan izin isterler. Sıra ile Hazret´i Muhammed´in huzuruna varıp selam verirler. Hazret´i Muhammed oturduğu yerde dört Melaike´ninde selamlarını alarak yer gösterir. Hoş beşten sonra hal hatır sorar, sohbet ederken kapı vurulur ve kapıdan içeri Hazret´i Şah-ı Merdan Ali girer, daha Ali´nin yaşı 12´dir.
Hazret´i Muhammed Hazret´i Ali´yi görünce ayağa kalkar ve gıyama durarak kendi yerini gösterir.
Hazret´i Ali selam verir ve Resulullah´ın yanı başına oturur. Bu meleklerin gücüne gider ve: **"Bizler dört büyük melaikeyiz. Yerlerin ve göklerin kilitleri ve anahtarları bizim elimizde. Makamımız çok yüce olduğu halde Hazret´i Muhammed bizim için ayağa kalkmadı ama 12 yaşındaki Ali´nin önünde ayağa kalktı"** diye içlerinden geçirirler.
Durum Hazret´i Muhammed (s.a.v) efendimize ayan olur. Mikail´e dönerek sorar: **"Ya Mikail, yaşın kaçtır?"**
Mikail Hazret´i Resulullah´a: **"Ya Resulullah yaşımın kaç olduğunu Cenab-ı Huda bilir. Yalnız arşın sağ köşesinde bir yeşil Nur, sol köşesinde de bir sarı Nur peydah olur. Bin yılda bir doğan bu iki Nurun 200 defa doğduğunu bilirim"** der.
Hazret´i Resulullah İsrafil´e aynı soruyu sorar. O da: **"Ya Resulullah, bende Mikail gibi yaşımı bilmem. Yalnız o arş alanın sağ yanına doğan Zühre yıldızı, sol yanına doğan sarı Nur bin yılda bir defa doğduğu halde 300 defa doğduğunu bilirim"** cevabını verir.
O´nun peşi sıra Azrail aynı yıldızla Nur´u 500 defa gördüğünü söyler.
Cebrail´i de dinledikten sonra Hazret´i Ali´nin başındaki sarığı geri iterek alnını açar. Hazret´i Ali´nin alnında arş alanın sağ yanındaki Zühre yıldızı görülür. Kendi alnını açtığında da o arş alanın sol yanındaki sarı Nur görülür; "**Sizin en yaşlınız Cebrail´dir. Elli bin defa gördüğü yeşil ile sarı nur bizlerdik. Sizden nice bin yıllar önce bizlerin nuru yine mevcut idi. Allah, Muhammed, Ali bu üç isim birbirinden ayrılmaz"** dedi.

İşte dostlar, Hazret´i Ali´nin nasıl bir keramet ehli olduğunu bütün yerdeki insanlar, gökte ki melekler ve feriştahlar biliyorlar. Hep O Şah´ın şefaatini almak için el açıp dua ettikleri halde, emevi ve kureyş kavimi O Şah´a savaş açmış, O´na ok atmışlardır. Ehlibeyt´in hepsini de kuzu gibi boğazlayıp şehit etmişlerdir. İşte bizler bunun için Ehlibeyt düşmanlarına, muaviyeye ve onun görüşünde olup da Ehlibeyt dostlarına düşmanlık edenlere,Yezid denen namerde bunun için lanetler yağdırıyoruz, bizler değil sadece, bütün dünya lanet yağdırıyor.
*
Biz yine konumuza dönelim.
Hazret´i Şah-ı Merdan Ali Sıffeyn denen yere geldiklerinde, Muaviye melununun askeri ile karşılaşırlar. Hazret´i Şah-ı Merdan, Şam askerlerinin çoğunu tanıyordu. Onları yanlış yoldan döndürmek için Allah´ın birliğine davet ederek yanlış yolda olduklarını hatırlattı. Onlar ise çok kalabalık ve güçlü olduklarına düşünerek, Hazret´i Ali´ye baskı etmeye çalıştılar.
Hz. Ali tatlı sözlerine devam ederek savaşmaktan vazgeçmelerini ve boşuna İslam kanını dökmemelerini önererek, zalim Süfyan kavmini barışa davet etti ama hiç bir sonuç alamadı.
O zaman Hz. Ali, Hz. Muhammed´i düşünerek: **“Günah benden gitti. Ya Resulullah şahit ol ki Zülfikar´ı ben isteğimle çekmedim, buna mecbur kaldım”** diyerek mübarek Düldül´e bindi.
Ebu Bekir´in kızı Ayşe, Zübeyir, Telha, Halid ibni Velid, Mervan ve bir çok zalim yine Yezid soyu Muaviye melununun yanında yer alarak, İslamiyet´e karşı baş kaldırmıştı. Hazret´i Şah-ı Merdan tekbir getirerek öyle bir hücuma geçti ki, Muaviye ne olduğunu daha anlamadan askeri çil yavrusu gibi dağılmaya başladı. Kimi kılıç darbeleri altında inlerken, kimi toparlanmaya çalışıyordu.
İki ordu var gücü ile birbirine girdiler, binlerce can zayi oldu, sonunda zafer yine İslam tarafının yüzünü güldürdü. Ömrü boyunca yaptığı hiç bir savaşta yenilgi almayan Şah-ı Merdan, Fırat kenarındaki Sıffeyn savaşını da başarı ile kazanmıştı. Muaviye lanetlisinin ordusu bozulmuş ve tam kaçmaya yüz tuttuğu anda, Muaviye´nin sağ kolu, soyu sopu kuruyası Amr ibnil As hile yoluna başvurdu. Kur´an´ın yapraklarını mızrakların uçlarına takarak ´barış istediklerini, iki tarafında kardeş olduklarını, boşuna kan dökülmesini istemediklerini´ söyleyerek savaştan vazgeçtiklerini ileri sürdüler.
Hazret´i Ali: **“Bunların yaptığı bir hiledir, Kur´an-ı bir siper olarak kullanıyorlar”** dediyse de askerine söz dinletemedi.
Bu durgunluktan yararlanmasını bilen kafir soyu Muaviye melunu, askerin içinden en güvendiği casuslarına bol miktar para vererek, İslam askerinin içlerine sızdırıp, para, altın, mücevher dağıttı. Menfaat düşkünü askerlerin çoğu Hazret´i Ali´ye karşı gelerek: “Şam´lılar da bizim kardeşimizdir. Neden savaşacak mışız? Bunu sulh yolu ile halledelim. Bir vekil Muaviye tayin eylesin, bir vekil de biz tayin eyleyelim. Onlar iki tarafından hakimi olsunlar” dediler.
Hz. Ali´yi hiç işe katmıyarak kendi içlerinden en saf ve tecrübesiz Ebu Musel Eş Ar isimli bir ihtiyarı seçerek Hazret´i Ali´nin vekili olarak ileri gönderdiler. Muaviye´nin vekili ise Amr ibnil As idi, bu kafirin işi gücü hile, yalan, dolan, üç kağıtçılıktı üstelik karnında kırk tilki dolaşsa kuyrukları birbirine değmezdi.
Hazret´i Ali´nin vekili seçilen saf ihtiyara: “Ya Ebu Musel, önce hem Hz. Ali´yi ve hem de Muaviye´yi hilafetten çıkaralım. Ondan sonra halk kimi seçerse halife o olsun” teklifinde bulundu.

Bu sözlere inanan saf ihtiyar parmağındaki yüzüğü tutarak: “Ey ahali, duyduk duymadık demeyin.
Şu parmağımdaki yüzüğü nasıl çıkarıyorsam, Ali´yi de halifelikten öyle çıkarıyorum” diye büyük bir yanlışlık yaptı.
Bunu fırsat bilen kafir Amr İbnil As hemen kürsüye koşarak: “İşte gördünüz aziz müslümanlar, Ali´nin vekili Ali´yi halifelikten çıkardı. Buna kimsenin bir diyeceği kalmamıştır. İşte Ali´nin vekili nasıl parmağındaki yüzüğü çıkararak Ali´yi halifelikten çıkardıysa, bende parmağıma şu yüzüğü geçirdiğim gibi Muaviye´yi halifeliğe geçiriyorum” dedi.
Bir oyun ile dökülen tüm şehitlerin kanları ve kazanılan zaferin üstünlüğü bir anda yok oldu. Bu savaşta Selman-ı Pak, Veysel Karani ve manastır da Hz. Şah-ı Merdan´ın çeşmeyi bulması ile İslamiyet´i kabul eden aziz Papaz, Muaviye´nin hilesi ile zehirlenerek şehit olmuşlardır.
Hazret´i Ali olup bitenleri bir köşeye çekilerek, kafasını avuçlarının içine alıp sessiz sessiz seyreder. Nankörleri, muhanetleri, menfaat düşkünlerini seyrettikçe gözleri sulanır, yaşlar akar: **“Ben bunların selameti için can verirken, bunlar kendi kendilerine kuyu kazarlar. Bunlar meğer ne muhanet insanlarmış. Bu kadar sevgiye bu kadar fedakarlığa karşı üç kuruşluk dünya malına imanlarını değiştirdiler. Ya Muhammed, bu ümmetler senin ümmetlerin midir?”** diye kahırlanarak kendi kendine öyle efkarlanır ki, gözlerinden yağmur gibi yaşlar boşalır.
Hz. Şah Aliyyül Mürteza bunca savaşlar, bunca cenkler yapmıştı da hiç bir savaşta böyle bir üzüntü ve yalnızlık duymamıştı. Her kafadan bir ses geliyordu. Muaviye tarafı zafer şarkıları söylerken, İslam askerlerinin az bir kısmı duruma itiraz ederek: **“Bu bir oyun, Muaviye´nin oyununa geldik”** deyip ellerini kılıca attılar fakat olan olmuştu, kafir hile ile oyunu kazanmıştı. Hz. Ali olacakları önceden bildiği halde, **´bu Muaviye´nin bir hilesidir´** dediği halde kimseyi inandıramamıştı.
Artık olan olmuştu ve Hz. Şah-ı Merdan ömrü boyunca haklı olduğu savaşları kaybetmediği halde bu savaşı kılıçla değil, hile ve oyun ile kaybediyordu. Zaten hiç bir zaman haksız yere kan dökmek istemeyen ve dökmeyen Ali, halkın bu tutumundan dolayı haddinden fazla müteessir olmuştu. Mekke ve Medine´liler Hz. Ali´ye hiç taraftar olmayıp, kendilerini tarafsız gösterip, adlarını **´Harici´** koydular ve büyük bir kısmı da Muaviye´nin tarafını tutarak Şam´a gittiler.
Hz. Ali´yi yüzbinlerce taraftarı desteklediği halde, bir anda az denecek kadar bir toplulukla başbaşa yapayalnız kaldı. Altını, gümüşü, parayı alan, imanı, dini unutup, muhanetlik ettiler.

Dostluk pazarında bu kadar muhanet olanlara acaba dost demek mümkün müdür?
Mal muhaneti, dost muhaneti, can muhaneti diye zalimlik eden muhanetlere Ali Sefa, Şah-ı Merdan adına bakalım ne demiş okuyup görelim:

ESTİ FIRTINASI YEL OLUR GİDER

Değdi muhanetin taşı bağrıma,
Aktı gözüm yaşı sel olur gider.
Döktü yaprağımı eyledi güzel,
Esti fırtınası yel olur gider.

Muhanet muhanet deyip geçmeyin,
Sırrınızı muhanede açmayın,

Köprü kursa üzerinden geçmeyin,
Daralır ilerde kıl olur gider.

Ben yedim taşını kızardı yüzüm,
Kırıldı kanadım büküldü dizim,
Dağlardan ağırdır muhanet sözüm,
Kapanır vadisi bel olur gider.

Her yerde yüzünü çıkarır kara,
Sokar içerine onulmaz yara,
Kırar hatırını eder beş para,
Vurur damgasını pul olur gider.

Başına geçene danışın sorun,
Düşme tuzağına kendini korun,
Ayaklar altına alır onurun,
Çiğner üzerini yol olur gider.

Dolaştırır seni kendi çalına,
Zehir katar ekmeğine balına,
Kusur koşar senin gonca gülüne,
Kendinin dikeni gül olur gider.

Tanrım muhaneti vermesin başa,
Bakmaz gözündeki kan ile yaşa,
Parmağın takarsa yaptığın işe,
Uzatır bir günün yıl olur gider.

Ölüm nedir muhanetten berilik,
Tüketir ömrünü koymaz gerilik,
Kırar bağın bahçen eyler kuruluk,
Döker yaprağını dal olur gider.

Muhanet sözüyle seni öldürür,
İçini dışını keder ile doldurur,
Seni meclislerde kötü bildirir,
Kendi yalanıyla kul olur gider.

Gönül binme muhanetin atına,
Dolu düşer sarayına çatına,
Savutturur seni doğudan batına,
Mağruptan maşrığa yol olur gider.

Cömert ile yüce dağlar aşarsın,
Muhanetle düz ovada şaşarsın,
Zaman olur ateşine düşersin,
İçin yanar dışın kül olur gider,

Gönül muhanetin sözüne kanma,
Cehalet eyleyip narına yanma,

Her yüze güleni dost olur sanma,
Koyar kara günde el olur gider.

Muhanetin sazı her dilden çalar,
Arar fırsatını eline dolar,
Düşürür punduna kötülük kılar,
Dolanır boğazına kıl olur gider.

Muhanet kim imiş düşüpte görsen,
Mermer taşlar ile kaleler örsen,
Ayağı altına halılar sersen,
Çiğner üzerini çul olur gider.

ALİ SEFA ne çare öylesine,
Yüce Hakk kulum demez böylesine,
Sakın varma muhanet yaylasına,
Çekilir suları çöl olur gider.

Velhasıl, bu üzüntü ile Şah-ı Merdan İmam-ı Ali halkın yaptığı nankörlükten dolayı çok incinmiş, üzülmüştü.
Evlatları İmam-ı Hasan-ı, İmam-ı Hüseyin´i ve kızı Zeynep´i alarak Küfe´ye gitmeye karar verdi. Çünkü Mekke, Medine ve Küfe halkı kendi çıkarları için bile bile hakikatlara sırt çevirerek, Allah yolundan yüz çevirmişlerdir. Dünyanın, kirli ve yetim hakkından meydana gelen üç beş kuruşluk malına tamah etmişlerdi.
Fakat Küfe´ye gitmek istemesinin sebebi, Mekke ve Medine halkı kendisini bilip tanıdıkları halde, kendisine ihanet etmeleriydi. Küfe halkı Hazret´i Ali´yi tanımadıkları için, İmam-ı Ali onlara bir fırsat vererek, onları günahlarından arındırmak için bu yola baş vurmuştu. Suya düşen zehirli yılana sarılır misali, bu şansı birde onlara verdi. Aliyyül Haydar pek de başarılı sayılmaz idi çünkü O´nu desteklemek isteyenlerin çoğu çıkarcı, menfaat düşkünü, imanı bozuk, kalbi pislik dolu, dünya menfaatini her şeyden üstün gören çapulcular ve haramzadelerdi.
Muaviye ise anasından azan, babasından tezen, yoldan çıkmış iman kaçkını, Allah bilmez, Peygamber tanımaz, haram yemiş, zina etmiş, katil, zalim ve gaddar ne kadar insanlar varsa hepsini başına topluyarak, Hz. Ali Aleyhisselam hakkında dedikodu üreterek, halkı tamamen yozlaştırarak kendi melun amellerine alet etmişti.
Kendisi çıplak kadınları imam yaparak arkasında namaz kılıp, dünyada hiç bir mantığın kabul etmediği fuhuşları yaptığı halde, kendini halife yani Hz. Muhammed´in vekili ilan ederek, İmam-ı Ali´yi saf dışı bırakmayı başarmıştı.
*
Muaviye denen o melun hınzıra bugün bile hazret diyecek kadar cahil, yobaz ve karanlık amelleri taşıyan kör taassuba kendisini kaptıran Muaviye melununu kendisine kılavuz edinen bir çok zındık maalesef ki mevcuttur ve sayıları da az denmeyecek kadar çoktur. Ama önemli olan o değildir, gerçekleri bildikleri halde ikilikten vazgeçmeyenlere, Hakk´ın emirlerini ve Hazret´i Muhammed´in İslam dinini hiçe sayanlara, gerçekleri bildikleri halde bu gerçeklere sırt çevirenlere, bizim mezhebimiz şudur, biz şu mezhepdeniz diye övüne övüne mezhepçilik yapanlara şaşmamak gerekir.
Hazret´i Resulullah´ın mezhebi var mıydı? Var ise hangi mezhebe mensuptu diye sorsak acaba cevapları ne olacaktır?

Acaba bu soruyu kendi kendilerine hiç mi yöneltmiyorlar? Sonra Hazret´i Muhammed´in öz evlatlarını, Ehlibeyt´ini dünyada eşine rastlanmayacak kadar vahşice ve benzeri görülmedik işkencelerle şehit eden, Hakk´ın lanetine mazhar olan Muaviye, Yezid ve onların tarafını hala savunanlar, ruzi mahşer günü kimden şefaat umacaklar? Bizler senin düşmanınla dost olduk ve onu dört elle savunduk, hatta ona ´Hazret´ dedik diye Hazret´i Muhammed (s.a.v) efendimizin karşısına geçtiklerinde, Hazret´i Muhammed demez mi: **´Sizler Allah´ın ve benim düşmanımla dost oldunuz. Gidin size sizlerin seçip desteklediğiniz inkarcılar şefaat etsin´** diye?
Gadir Hum´da Hz. Ali´yi halife olarak açıklamaktan korkan, inen ayeti zalim kavimden korktuğu için açıklamak istemeyen Hz. Muhamme´i Cenab-ı Hakk; **´Eğer Hazret´i Ali´yi halife olarak yerine vekil tayin etmeyi açıklamaktan çekinirsen, Peygamber´liğini yapmamış olacaksın. Peygamber´lik elinden alınacak´** diye uyardı.
Hazret´i Muhammed İmam-ı Ali´nin halifeliğini zalimlerden korkarak açıklamamış olsaydı, Peygamber´lik ünvanı elinden gidecekti. Bunu bildikleri halde yinede Hazret´i Ali´ye düşmanlık edenleri, O´na kılıç çekip ok atanları hala destekleyip **´Hazret´** diyenlere kızmıyoruz biz, çünkü herkes aslına nesline çeker.
*
Rivayetlere göre insanlar üç koldan türemiştir. Bakın sizlere yine Nuh Aleyhisselam´ı anlatarak konuyu aydınlatalım; İnsanların ikinci Ata´sı Nuh´tur.
Hazret´i Nuh ömrü boyunca mücadele etmiştir. 430 küsür sene halkına, ümmetlerine ve öz evladı eyaline İslamiyet´i, yani İslam dinini anlattı. Allah´ın bir olduğunu ve O´nun vekili ve Peygamber´i olduğunu anlattı durdu.
430 yıl boyunca sadece 73 kişiyi Hakk yoluna inandırabildi. **´Nuh dediler, Peygamber demediler´**. Nihayet Cenab-ı Hakk Teala´ya yalvararak bu azgın kavime bir hidayet yolu açması için dilekte bulundu, fakat hiç bir zaman beddua etmedi.
Cenab-ı Hazret´i Allah-u Teala´dan Nuh Aleyhisselam´a nida gelerek: **"Ya Nuh, bir gemi yap ve bana inananları gemiye bindir. Onları selamete erdireceğim, zalimleri suya gark edeceğim"** dedi.
Nuh yalvardı: **"Ya Rabb, ümmetlerimin yarısını yola getirebilirsem, diğer asileri iyilerinin yüzü suyu hürmetine bağışlar mısın?".**

Cenab-ı Hakk: **"Evet ya Nuh, yarısı değil, 1000 kişiden bir kişi Bana inanıp, Seni Peygamber olarak tanırsa, bir kişiye 999 kişiyi bağışlarım"** diye yanıtladı.
Nuh, tufanın tamamen kopacağını anlayınca ümmetlerine yalvardı: **"Sizler kendinize bile acımayacak kadar cahilsiniz, bari çocuklarınıza acıyın, gelin iman edin"** dediği halde yine kimseyi inandıramadı.
Bir gün Nuh´a bir nida daha geldi: **"Ya Nuh, tufana 40 gün mühlet kaldı, gemi yapmaya başla"** dendi.
Nuh telaşlanarak: **"Ya Rabb, her şey sana ayan beyan gemi denen birşeyi ne gördüğüm var ne de tanıdığım, ben bunu nasıl yapacağım?"** diye sordu.
Cenab-ı Hakk´dan nida gelir: **"Biz sana bir kolaylık sağlarız"** der.
Sabah olur Nuh´un kapısını bir yabancı vurarak: **"Ya Nuh ben ustayım, iş arıyorum. Bana göre bir işin var mı?"** der.
Hz. Nuh sorar: **"Ne iş yaparsın?"**
Usta: **"Ya Nuh ben marangozum, gemi yaparım"** der.
Hz. Nuh´ta: "**Evlat ücret olarak ne istersin? Çalışman için sana verecek kadar fazla param yok"** der.

Usta: **“Ya Nuh, Allah´ın emri, Peygamber´in kavli ile ücret yerine bana evlenmek için kızını verirsen çalışırım”** der.
Nuh: **“Peki istediğin olsun, sana kızımı Allah´ın emri ile veririm”** diye söz verir.
Usta yavaş yavaş işine devam ederek, ördeğe bakar geminin döş tarafını yapar.
Aradan birkaç gün geçer bir başka usta daha gelir. Oda Nuh´a gemi ustası olduğunu çalışması için iş istediğini söyler. Yalnız o da Allah´ın emri ile kızını istediğini söyler, Nuh onada kızını söz verir.
Aradan bir kaç gün daha geçer zaman daralır iş yavaş yürür ve Hz. Nuh Tanrı´dan yardım ister.
Bir gün sonra başka bir usta daha gelir oda Hz. Nuh´dan iş ister, oda ücret yerine Nuh´dan kızını söz alarak, gemi yapımına başlar.
Nuh´un sadece bir kızı vardır ve dört ustaya da kızını söz vermiştir. Gemi tamamlanınca dört usta bir arada Nuh´un karşısına dikilirler: **“Ya Nuh biz işimizi bitirdik, sözümüzü yerine getirdik, şimdi sende verdiğin sözünü yerine getir”** derler.
Nuh ustalardan mühlet isteyerek odasına kapanır ve canı yürekten Hakk´a gözyaşları ile dilekte bulunarak: **“Ya Rabb, beni bu müşkülden kurtar. Geminin bitmesi ve sana inananların selamete erişmesi için bir kızımı dört kişiye söz verdim ama kızı ancak birine verebilirim.**
İkinci, üçüncü ve dördüncü kişilere ne vereyim?” diye yalvarır.
O an Nuh´a İlahi emir gelir: **“Ya Nuh, müsterih ol, sana yardım edeceğimizi vaad etmiştik, Biz verdiğimiz sözü tutarız. Ya Nuh, hemen çarşıya var ve bir terziye kızına aynı ende, aynı boyda, aynı renkte dört kat elbise yaptır, elbiseleri al ve evine dön. Akşam elbiselerle birlikte bir dişi köpeği, bir dişi merkepi, bir dişi maymunu, bir de kızını bir odaya koy. Sabah bütün sorunların çözülmüş olduğunu göreceksin”** der.
Bu emri vahiy üzerine Nuh dört kat elbiseyi alır ve kızını, dişi merkebi, dişi köpeği, birde dişi maymunu bir odaya koyar, kapısını kitleyip sabaha kadar Hakk´a dua eder. Sabah odanın kapısını açtığı zaman karşısında aynı kendi kızından dört tane görür. Dördü birden: **“Babacığım nasılsın, ne yapıyorsun? Müşkülün halloldu, yüce Tanrı´ya şükür et”** derler.
Nuh gerçek kızının hangisi olduğunu seçemez. Kaş, göz, yüz, ses, boy, pos, dördüde de aynı. Ustaları çağırarak kızları verir. Kendi kızını ise bulup bu müşgülü çözemez.
Azgın kavim Nuh´un yaptığı gemiye gelip büyük abdestlerini yapmaya başlarlar. Öyle zaman gelir ki gemi adam pisliği ile dolup taşar.
Nuh yine ağlar, Hakk Teala Nuh´a: **“Ya Nuh, sen hiç merak etme, Ben onlara yaptıkları pislikleri temizletirim”** der ve o azgın kavime uyuz hastalığı verir.
Halk günlerce kaşınıp durur. Bir gün Nuh´un gemisinde adamın birinin abdest bozarken ayağı kayar ve gemideki pisliğin içine yuvarlanır. Boğuşarak gemiden çıkar gider yıkanır, yıkanınca vücudundaki uyuzlar kaybolur. Hemen koşarak gelip durumu bütün millete duyurur, halk uyuzdan kurtulmak için ellerinde kaplarla gemideki bütün pislikleri kısa sürede taşıyıp bitirir, gemideki pisliği ilaç olarak kullanırlar. Gemiyi kısa sürede tertemiz ederler.
Nuh Aleyhisselam inananları gemiye alır ve her mahlukattan da erkekli dişili bir çift alır. Uzun süre su yüzünde kalır.
Fakat bir fare gemiyi delmeye başlar, Nuh yine telaşlanır ve Allah-u Teala Nuh´a: **“Arslanın belini sıvazla”** diye nida eder. Nuh arslanın belini sıvazlayınca, arslanın burnundan kedi vücudu gelir, fareleri yakalamaya başlar.

Derya yüzünde kalan Nuh; **“Acaba yeryüzünde kara var mıdır?”** diye düşünür, bir karış toprak parçasına hasret kalırlar.
90 gün sonra bir kargayı uçurur ve karga dönüp dolaşıp yine gemiye gelir, göz aydınlığı getiremediği için yüzü kara olur.
Nuh bu sefer bir güvercini salıverir, bir zaman sonra ağzın da bir zeytin dalıyla, ayakları kırmızı balçık çamuruna belenmiş şekilde güvercin gemiye gelir ve ilk müjdeyi getirir. Görenler bilirler ki güvercinlerin ayakları kırmızı çamurdur, anlarlar ki artık sular çekiliyor, bu haber onlar için bir kurtuluş müjdesidir ve dünyada zeytin dalı da barış simgesidir.
Sular çekildikten sonra yuvasına dönen Nuh bir yıl sonra kızının hangisi olduğunu öğrenmek için kızlarını ziyarete gider.
İlk misafir olduğu damadının evinde izzeti ikram, hürmet gördükten sonra: **“Evladım, nasıl, kızımdan memnun musun?”** diye sorar?
Damadı: **“Ya Nuh, yerler gökler senden memnun olsun. Kızın çok çabuk ayaklı, ne söylesem yapıyor ama yalnız hoşuma gitmeyen bir tabiatı var; bazen yüzüme hırlıyor, beni dalıyor”** der.
Nuh: **“Evlat, idare et”** diye tavsiyede bulunarak ordan uzaklaşır ve o kızın köpek nesli olduğunu anlar.
İkinci damadının evine misafir olur. Ordada aynı hürmeti, izzeti ikramı gören Nuh, aynı soruyu ona da yöneltir. O da karısına bir hayli methi senalar ettikten sonra: **“Sadece hoşuma gitmeyen bir tarafı var, inat etti mi başını kessen yapmıyor”** der.
Nuh ona da: **“Evlat, idare edin”** deyip ordan çıkar ve bunun da eşek nesli olduğunu anlar.
Üçüncü damadının evine de konuk olduktan izzeti ikram, hürmetten sonra ona da: **“Ya evlat kızımdan memnun musun?** diye sorar.
Damadı da: **“Ya Nuh, yerler, gökler Allah senden razı hoşnut olsun. Çok iyi, çok çalışkan. Yalnız yerinde durmuyor, hergün daldan dala hopluyor, bir türlü akıl erdiremiyorum”** der. Hz. Nuh onlara da idare edin diye nasihatta bulunduktan sonra bunun da maymun nesli olduğunu anlar ve yoluna devam eder.
Dördüncü damadının yanında da izzeti ikram gördükten sonra, damadına da aynı soruyu sorar: **“Sevgili evladım kızımdan memnun musun? Her hangi bir şikayetin var mı?”** der.
Damat der ki: **“Ya Nuh, Allah senden de kızından da hoşnut razı olsun. Hiç bir şikayetim yok, melek gibi kızın var, kızınla ne kadar övünsen azdır”** der ve Nuh böylece gerçek kızını bulduğu için sevinir.
İşte insanların inatları, kötü söz söyleyip kavga etmeleri bu soylardan gelmelerindendir. Esas beni Adem olan, kavgayı, soysuzluğu, huysuzluğu, kötülüğü sevmez. Muaviye´nin yanında yer alanlarda Allah´ın birliğini ve Ehlibeyt´in varlığını inkar edip İslamiyet´e karşı baş kaldıranlardır.

Öte yandan Küfe´ye giden İmam-ı Şah-ı Merdan Ali Allah yolunda canla başla halka hizmet ediyor, yetimin ve yoksulun yanında yer alarak, onları canla başla korumaya çalışıyordu. Hazret´i Muhammed´in ölümünden sonra İslamiyet´e büyük düşmanlık yapan emevi halifeleri yetimlerden, yoksullardan ve düşman kalelerinden ele geçirdikleri hazineleri ve ganimetleri yakınlarına peşkeş çektiler. Zengini daha çok zengin, yoksulları daha da yoksul yaptılar. Akraba ve yakınlarına hazinenin topraklarını peşkeş çekip büyük vurgunlar vurdular. Ehli İslam düşmanı valileri köşe başlarına yerleştirdiler. Kureyş ve ümeyye oğullarının iktidarının ayakta durmasını

sağlayan en ufak bir muhalefeti büyük bir zulümle bastıran, insanları pazarlarda köle olarak satan, kadın ve kızları evlerinden zorla alıp pazarlarda arap şeyhlerine mal gibi satan yine onlardı. Bu zulüm çekilmez diyenlerin evlerini basıp karısını, çoluğunu, çocuğunu darmadağın edip damgalayarak pazarlarda sattılar. Komşu devletlere ve şehirlere harami misali baskınlar düzenleyerek, o ganimet malları çevre yakınlarına dağıtıp, esir ederek getirdikleri ince belli, siyah saçlı esir kızlara zorla sabahlara kadar göbek attırıp, dans ettirdiler. Emevi ve ümeyye halifeleri öyle bir yük bırakmıştılar ki, İmam-ı Ali´nin altından kalkması mümkün değildi. İşte bir örneği de Muaviye lanetlisi idi, oda Ömer-i Hattab tarafından Şam valiliğine atanmıştı. Muaviye bir devlet başkanı gibi kendi geleceğini garantiye almak için yıllarca halkı soyup soğana çevirmişti, kestiği ve kestirdiği başların haddi hesabı yoktu.

Halktan zorla elde ettiği gözyaşı ile yoğrulmuş malları askerlere dağıtarak, Hazret´i Ali´ye karşı savaştırıyor, Ali´yi sevenlerinde şehir meydanlarında kolunu, bacağını, dilini ve kulaklarını keserek işkence ile öldürüp, halka dehşet saçıyordu. Kendisi de sarayına 300 kadar fahişe, çıplak kadın doldurup, sabahlara kadar kendi gibi haramzade ve zındıklarla şarap içip fuhuş yapıyordu. Para her şeyi yaptıran bir araç olduğu için, Muaviye melunu bundan yararlanmasını biliyordu. Bektaşi baba eline parayı alıp: **“Ulan para, sana haşa Allah desem değilsin, Peygamber desem o da değilsin. Fakat Allah´sızın yanında Allah´ın yapmadığı işi sen yapabiliyorsun”** demesi gibi. Muaviye de nice Ehlibeyt dostlarını, nice Resulullah´ın eshabı geçinen din alimlerini para ile kendi tarafına çekip, saflarında Hazret´i Ali´ye karşı kılıç çektirip, ok attırdı. Şam´da lanetli Muaviye dedimi insanlar solumaktan korkar olmuşlardı, Muaviye başlı başına şursuz bir canavar kesilmişti. Hz. İmam-ı Ali böyle bir zamanda halife seçilmiş ve biat alarak halkın sorumluluğunu üstlenmişti, ne hayaller kurarak başa gelmişti.
Hz. Ali´nin yapmak istedikleri şunlardı;

Başa gelir gelmez kendinden önce haksız yere zindanlara atılan günahsız insanları hemen salıvermek, esir olarak satılan tüm yoksul insanları esirlikten kurtarıp yuvalarına göndermek, zorla devletin hazinesini parselleyip kendi çıkarları için kullanan kureyş ve ümeyye oğullarından devletin topraklarını geri alarak, yoksul ve fakir halk topluluğuna adaletli şekilde dağıtmak, ağlayanların gözyaşlarını dindirip, gönüllerini huzura kavuşturmaktı.
Başa gelir gelmez de elinin uzandığı yerlerde bu düşündüklerini uygulamaya koyuldu.
Hazret´i Ali´nin o zamanki en sadık dostu ve destekçisi, her düşüncesine katılan, zerre kadar çıkar ve menfaat gözetmeden dini bir uğruna çalışan İslamiyet´in yükselmesi için canla başla çalışan Malik Ejdar idi.
Hazret´i Ali halifeliği döneminde bile arpa ekmeği ve yavan aş yedi. Maaşını alır almaz yoksulların evlerini gece ziyaret eder, maaşını onların durumlarına göre onlara taksim ederdi. Evini geçindirmek için mal sahiplerinin bahçelerini beller, hurmalarını sulardı. Ömrü hep çalışmakla, halka hizmet etmekle, zalimlere karşı savaşmakla, İslamiyet´in yücelip yükselmesi için çabalamakla geçmiştir. Hiç bir zaman sabah uykusuna yatıp uyumamıştır, güneş hiç bir sabah İmam-ı Ali´yi yatağında uyurken yakalıyamamıştır. Çünkü Kur´an-ı Kerim´in yazdığı, Cenab-ı Hakk´ın bütün peygamberlere emrettiği şudur ki; ´**Beni temiz bir toplulukla gece ve gece yarısından sonra gönülden gelerek anın ve ibadet edin. Kur´an-ı Kerim´in kolay gelen ayetlerini okuyarak beni zikredin**´ demiştir.

(Temiz dediği topluluk, dış temizlikden ziyade iç temizlik. Allah yolunda yürüyüp hoş görülü, Ali cenap, merhametli, insanlara sevgi ve merhamet duyan, eline, beline, diline sahip, nefsine galip gelerek Ehlibeyt´e gönül vermiş, Hakk ile Hakk olmuş, canını Allah yolundan esirgemeyen, kendi nefsinin kabul etmediği kötülükleri başkalarına reva görmeyen, anasının, atasının, komşu ve akrabalarının hoşnut olup topluluğun memnun geldiği kişilere temiz topluluk denir. Kişiye ise temiz kişi denir).
*
İmam-ı Ali´nin ömrü de hep bu yola hizmet vererek geçmiştir. **´Candan geçmeyen cananı bulamaz´** dediğimizdeki maksadımız budur. Yoksa ki; **´Gel kardeşim sana Allah 70 melaike 80 huri kızı verecek. Cennetin Kevser havuzlarından Allah sana kana kana şarap verecek´** diye halkı rüşvetle Allah´a ibadet ettirmeye hiç bir zaman niyetimiz yok. Böyle yalanlarla halkı kandıranlara da gülüp geçmemek mümkün değildir.
Bir gün Hazret´i Muhammed (s.a.v) efendimize; **´En büyük ibadet nedir?´** diye sorarlar.
O anda Hazret´i Şah-ı Merdan sahabelerin önünden geçmiş, akşama kadar bir zenginin bahçesini bellemiş, aldığı para ile dükkandan iki tane ekmek alıp kucağına koymuş. Alnından terler boncuk boncuk damlayarak, yorgun bir halde eve gidiyormuş.
Hazret´i Muhammed (s.a.v) İmam-ı Ali´yi göstererek: **"İşte büyük ibadet İmam-ı Ali´nin yaptığıdır, yani çalışmaktır. Bir kişi çoluğunu, çocuğunu doyurmak için, onların nafakası için, onların toplum içinde saygın ve faydalı birer fert olmalarını sağlamak için çalışıyorsa, aile reisi olarak alın teri döküyorsa, bedenini yoruyorsa, Allah rızası için bu en büyük ve en yüce ibadettir. Daha bundan büyük ibadet bulamazsınız"** demiştir.
Yine şunu da ilave etmiştir ki: **"Bir işçiyi, bir yoksulu veya fakiri çalıştırıp da emeğinin karşılığını vermeyen, memnun etmeyen, az bir ücretle o kişiyi veya kişileri başından uzaklaştıran benim ümmetim değildir.**
Alışverişte aşırı derecede kar kazanarak yoksulları soyanlar, tüyü bitmemiş yetim hakkını yemiş gibidirler. Hazret´i Ali a.s İslamiyet´te her yönü ile örnek gösterilecek bir kişiydi.
Bütün dünya tarihlerinde İmam-ı Ali´den daha cömert, İmam-ı Ali´den daha mert, İmam-ı Ali´den daha kahraman ve İmam-ı Ali´den daha adaletli, faziletli, ilim ve bilim sahibi, daha kerametli örnek kişi yoktur. Kimse gelmemiştir ve gelmiyecektir" demiştir.
O´nun düşmanları dahi O´nu takdir etmekten kendilerini alamazlardı. İmam-ı Ali Aleyhisselam´ın kerametlerini anlatmayı bir kenara koyuyoruz. Bizler sadece denizden bir damla alabildik. Onu da siz aziz okuyucularımıza yazıp anlatmaya çalıştık. Biz ufak örnekler vererek kitabımızı özetler halinde yazmaya çalıştık.
Bakın yine İmam-ı Ali´nin bir kaç cömertliklerini özetliyerek yazalım;
İmam-ı Hasan ve İmam-ı Hüseyin çok ateşli bir hastalığa yakalanmışlardı.
İmam-ı Hasan´ın ve İmam-ı Hüseyin´in hastalığı Hazret´i Ali´yi olsun, Fatıma-tı Zehra´yı olsun çok endişelendirdi. Sabahlara kadar başlarında yemeden içmeden, gözyaşı döküp, üzülüp ağlaştılar.
Üç gündür İmam-ı Ali´yi ortalıkta göremeyen Hazret´i Muhammed, İmam-ı Ali´nin evine gelerek durumu öğrenmek ister. Hazret´i Şah-ı Merdan´nın evine geldiğinde, İmam Hasan ve İmam Hüseyin´in baygın halde yattıklarını görür. Hazret´i Resulullah´ın gözlerinden bahar yağmuru gibi mübarek yaşlar dökülür. ´Benim ciğer parelerime, canım yavrularıma ne oldu da hastalandılar´ diye boyunlarına sarılır.

İmam Hasan ile İmam Hüseyin dedelerinin gözyaşlarını görünce kendilerini toparlayıp ayağa kalktılar.
İmam-ı Hasan sağ dizine, İmam-ı Hüseyin´de sol dizine oturarak Resulü Ekrem´in gözyaşlarını silerek: **"Sevgili dedeciğimiz, sen babamız Ali´den anamız Fatıma-tı Zehra´dan da muhalif (duygusal) yürekliymişsin. Hemencecik yığınla gözyaşı döktün. Bizlerde ne var ki bu kadar üzdük seni?"** deyip, üzülmesin diye hastalıklarını Resulullah´tan saklamaya çalıştılar. Vücutlarındaki ateş Resulü Ekrem´in mübarek tenini yakıyordu.
O an Cebrail aleyhisselam gelerek: **"Ya Resulullah, bu çocuklar günlerdir açlar, Ali iş bulamamış. Çocuklar bu açlık yüzünden rahatsızlandılar ve hasta oldular. İmam-ı Ali adakta bulunsun ki çocuklar iyileşsin"** dedi.
Ol vakit Hazret´i Resulullah´ın yüreği öyle doldu ki, ellerini semaya kaldırarak: **"Ya Rabb, bu cömertler cömerti İmam-ı Ali ve O´nun Ehlibeyt´i benim ciğer köşelerim, yavrularım Hz. İmam-ı Hasan ve Hz. İmam-ı Hüseyin´imin ve Hz. Fatıma´nın yüzü suyu hürmeti hakkı için, yarın kıyamet günü Ehlibeyt´ime sevgi besleyen ümmetlerimi bana bağışla"** dedi. Mübarek gözlerinden akan yaşlar nurlu sakalını ıslattı.
İmam-ı Ali´ye dönerek: **"Ya Ali çocukların iyi olmaları için bir adakta bulun, bir kurban kes veya bir sadaka ver"** dedi.
İmam-ı Ali ağlayarak: **"Ya Resulullah her şey sana ayan evde bir lokma ekmeğimiz dahi olsa yoksullara veririz"** dedi.
Resulü Ekrem o zaman: **"Ya Ali bari bir horoz olsun kes, bu da bir Hakk lokmasıdır, bu da mümin yoksulların kurbanıdır"** dedi.
İmam-ı Ali sessiz sükut edince, Resulullah İmam-ı cömertler cömerdi Ali´nin elinde bir horoz dahi kesecek kadar parası olmadığını anlar: **"Ya Ali adak olarak elinden ne geli- yorsa, gönlünden geleni, dilediğini yap"** dedi.
Ol vakit İmam-ı Ali: **"Ya Resulullah Allah´ın izni ile oruç tutarım"** dedi.
Hazret´i Resulullah, İmam-ı Ali´nin gözlerinin yaşlarını öperek: **"Ya Ali zaten senin ömrün hep oruçla geçti. Senin bu cömertliğini kara toprak nasıl örtecektir"** dedi.
İmam-ı Şah´lar Şah-ı Ali´nin boynuna sarılarak çok ağladı: **"Ya Ali kaç gün oruç tutacaksın?"** diye sorar.
İmam-ı Hüseyin babasının boynuna sarılarak: **"Canım babacığım, eğer orucu sana bırakırsak ömrüm boyu diye söz verirsin. İyisi mi kararı dedem versin"** diye İmam Hasan ve İmam Hüseyin yalvardılar.
Ol vakit Hazret´i Resulü Ekrem: **"Ya Ali Tanrı rızası için üç gün sen, üç gün Fatıma ve üç günde ben oruç adıyalım ki ciğer köşelerimiz hasta yatağından kalkıp sıhhat bulsunlar"** diye Allah´a dua ederek dilekte bulundular ve aynı gün oruca niyet ettiler. O gün Hazret´i Ali´nin doğum günü 21 Mart Nevruzu Sultan idi. Yine o gün Fatıma-tı Zehra ile evlenmişti, evlilik yıldönümleriydi ve bu oruç da aynı güne denk gelmişti.
İmam-ı Ali ağzı oruçlu Medine´nin içinde iş aramaya koyuldu. Bir hayli yorgun ve bitkindi, altı gündür ağzına bir lokma ekmek girmemişti, açlıktan ayakta duracak takati yoktu. Dolaşırken ihtiyar bir kadının kuyudan su çektiğini gördü; kadın İmam-ı Ali´ye seslenerek: **"Ya Ali, suyumu çekmeye yardımcı olur musun?"** dedi. Hazret´i Şah varıp kocakarının sularını kaplarına doldurup evine kadar taşıdı.
O vakit kocakarı kuşağına sardığı 5 tane kabe hurmasını İmam-ı Ali´ye vererek: **"Al ya Ali emeğinin karşılığı değildir ama lütfen kabul et"** diyerek hurmaları

Şah-ı Merdan´a verdi. İmam-ı Ali hurmaları alınca öyle bir sevindi ki sanki bütün dünyayı O´na bağışlamışlardı.
Çünkü evde iki yavrusu açlıktan hastalanmışlardı. Ailesi Fatıma´nın ve kendisinin altı gündür ağızlarına bir lokma ekmek dahi girmemişti, bu yüzden sevinci sonsuzdu. Hurmaları alarak o sevinçle evine öyle koşar adımlarla geliyordu ki, tarif edilemezdi.
O an Hakk Teala Şah-ı Merdan´ın beş hurma tanesine nasıl sevindiğini ve nasıl bir sabırla ilerlediğini meleklerine gösterdi: **"O vakit dahi Ali´nin cömertlikte eşi görülmemiştir"** dediğinde melekler: **"Ya Rabb, Ali´nin cömertliğini görmek için bize fırsat ver, imtihan edelim"** dediler. Cenab-ı Hakk ruhsat verdi.
Mikail bir dilenci kılığına girerek İmam-ı Ali´nin geçeceği yolun üzerine oturdu: **"Allah rızası için on gündür açım, çocuklarımda evde açlar"** diye yalvararak, halktan yardım topluyormuş gibi görünüyordu. İmam-ı Ali´nin sevinçle evine koştururken ayaklarına taş batmış, kanamıştı fakat O bu acıyı hiç mi hiç duymuyordu. Çünkü yavrularına yiyecek bulmuştu, bu sevincin ve mutluluğun üzerini hiç bir acı ve sızı örtemezdi. Yolda İmam-ı Ali´yi gören bir kaç eshabı kiram: **"Ya Ali ayaklarından kan akıyor, ne oldu?"** dediklerinde bile İmam-ı Ali: **"Ben sızı duymuyorum, çünkü sevincim acılarımı bastırıyor, örtüyor"** diye hurmalar koynunda eve koşuyordu.
İşte o an yol üzerinde dilenci kılığına giren Mikail´in: **"Tanrı rızası için açım, çocuklarım on gündür açlar"** dediğini duyan Şah-ı Merdan bir an duraklayıp sesin geldiği tarafa giderek dilencinin yanına vardı ve usulca koynundaki 5 tane hurmayı dilencinin önüne koydu. Tekrar çarşıya, Medine´nin sokaklarına iş aramaya döndü.
Yolda giderken kendi kendine: **"Ya Rabb başka insanların açlığını unutarak bir anda bulduğum nafakaya (yiyecek) sevinip, başkalarının acılarını unuttum"** diyerek kendi kendini suçluyordu.
Gökyüzündeki melek ve feriştahlar öyle bir gulgulaya gelerek feryat ettiler ki: **"Ya Rabb Hazret´i Ali´nin cömertliğinin binde bir misli bizde olsa, bizler melekliklerimizden vazgeçeriz. Şah-ı Merdan´n yüzü suyu hürmetine bizlerin hatalarını bağışla.**
Bizleri Ruzi Mahşer günü Şah-ı Merdan´ın şefaatinden ayırma" diye dua ettiler.
O an Cebrail eline Salih Peygamber´in devesini alarak bir bezirgan kılığına girdi. Elindeki deve ile Şah-ı Merdan´ın yanına yaklaşarak: **"Ya Ali bu deveyi sana satayım"** dedi.
Şah-ı Merdan boynunu bükerek: **"Ey bezirgan kardeş Allah şahidimdir, evde çocuklarım aç ve hastadır. Ailem altı gündür bir lokma ekmek yememiştir. Bende ise bir kuruş dahi para yoktur. Ben deveyi neylerim, var git nasibini başka kapıda ara"** dedi.
Fakat bezirgan: **"Ya Ali bu deveyi al, parasını bir yıl sonra ödersin. Ben parayı peşin istemiyorum"** diyerek ısrarda bulunur.
Bunun üzerine İmam-ı Ali bezirgana: **"Ey bezirgan ben sana önceden de söyledim param yoktur fakat sen ısrar ediyorsun. Bari deveni alayımda kaç para dersen satmaya çalışıp parasını sana getirip vereyim. Var sen de çocuklarını barındır"** dedi.
Bezirgan: **"Devenin ücreti bin dinardır fakat kaça satarsan sat, üstü senindir"** dedi.
Hazret´i Şah cevabında: **"Allah şahidimdir, ben kimsenin alın terini yemem"** der. Deveyi bin dinara alır ve deveyi çekerek pazarda dolaştırır.
Karşısına bir alıcı çıkar: **"Ya Ali ben bu deveyi senden almak isterim fiyatı kaç?"** der.

İmam-ı Ali hiç bir kuruş kar düşünmeden: **“Ey aziz dost bu deveyi ben biraz önce bin dinara aldım ve aynı paraya satıyorum, parayı sahibine vereceğim. Ver parayı al deveyi”** der.
Alıcı ise: **“Ya Ali ben bu deveye iki bin dinar veriyorum”** der.
İmam-ı Ali itiraz eder: **“Hayır aziz kardeş, fiyatı bin dinardır. Ben bu deveyi bin dinara veriyorum çünkü aldığım fiyat budur”** der.
Alıcı: **“Bir kaç kuruş kar hakkı vereyim, benden yana helal olsun”** der ve koynundan bir kese çıkararak, Hazret´i Aliyyül Haydar´a verir. İmam-ı Ali keseyi alır ve deveyi satan bezirganı aramaya koyulur. Akşama kadar yorgun argın dolaşır ama adamcağızı bulamaz ve büyük bir sıkıntı içinde evine döner.
Evine geldiğinde o hurmayı verdiği dilenci, deveyi satan bezirgan ve deveyi alan arap hep beraber oturmuş, Hazret´i Resulü Ekrem ile sohbet ettiklerini görür.
İmam-ı Ali selam verip misafirleri hoşladıktan sonra koynundan sıkıntı ile terlemiş keseyi deveyi satan bezirgana uzatarak: **“Al kardeş, paranı kendin say. Daha keseyi hiç açmadım”** der.
Keseyi uzatınca misafirlerin üçü birden İmam-ı Ali´nin yüzüne bakıp: **“İnşallah yarın Ruzi Mahşer günü senin Ehlibeyt´inin sancağı altında toplanırız, bize yardımcı olursun”** diye Şah-ı Merdanı hürmetle selamlayarak kapıya çıkıp gözden kaybolurlar.
Bunun ne demek olduğunu telaşla anlamaya çalışan Ali´ye, Hazret´i Resulü Ekrem gülerek: **“Ya Ali gel otur, sana olanları anlatayım”** der.
İmam-ı Şah-ı Merdan Ali´yi yanına oturtarak: **“Ya Ali o hurmayı verdiğin dilenci Hazret´i Mikail´di, deveyi satan Cebrail´di ve deveyi alanda İsrafil´di. Elindeki parayı sana Cenab-ı Hakk Teala gönderdi. Var şimdi ciğer köşelerimin, evlatlarımın karınlarını doyur. Üstlerine giyecek al ki huzura kavuşsunlar”** dedi.
Hazret´i Ali parayı alırak parayı beş hisseye bölerek Hazret´i Fatıma´ya düşen hisse ile O´na giyecek alır. Hz. Hasan, Hz. Hüseyin ve Hz. Zeynep´e giyecek alır. Kendi hissesine düşen parayı yine götürür yetim ve yoksullara dağıtır. Böyle bir cömert yeryüzüne ne inmiştir, ne de inecektir.
Hz. Ali´nin cömertliğini Allah defalarca ayetlerle şahadet etmiş fakat soyu kuruyasıca Yezid emevi kavmi Kur´an´dan Ehlibeyt hakkındaki ayetlerin tümünü çıkarıp imha etmiştir.
İşte bizler Ali´yi sevdiğimiz için gurur duyarız, başımızı Şah´ın yoluna koyup O´na kılıç çekip ok atanları lanetle kınıyoruz. Bunların Allah´ın da düşmanı olduğunu Hazret´i Muhammed Mustafa (s.a.v) efendimiz defalarca hadislerinde açıklamıştır. Bizler Allah´ın düşmanlarını lanetlediğimiz için hor görülüp yadırganıyoruz ve bizlerde **(Hesbinallah vene vel vekil, vekiller vekili, hakimler hakimi, hekimler hekimi küllü şeylere kadirsin Allahım)** diyerek sükut ediyoruz.
*
Biz yine Küfe´de olup bitenlere dönelim;
Şah-ı Merdan Ali halifelik makamında oturduğu müddetçe, Küfe´de kurt koyun ile geziyordu ve İmam-ı Ali´nin hüküm ettiği yerlerde durum yine çok sakin ve herkes korkusuz işine gücüne gidiyordu. Şam´da ise durum tam aksineydi, yine Muaviye zalimliğine devam ediyor, casuslar aracılığı ile İmam-ı Ali´yi ortadan kaldırmayı planlıyordu.
Küfe´ye sayısız casuslar göndererek devamlı yeraltı örgütleri ile huzuru bozmaya ve İmam-ı Ali´nin yaptığı işleri karalamaya özen gösteriyordu. Bazı çıkarcıların çıkarlarına İmam-ı Ali´nin doğru ve adaletli hareketleri ters düşüyordu. Küfe´deki ileri gelen kabile reislerini tedirgin ediyordu.

Çünkü devlet dairelerinde ve yasa önünde fakir ile zengin, yoksul ile ağa, yetim ile derebeyleri eşit muamele görüyor, zalimler mazlumlar üzerlerinde baskı kurup hüküm sürdüremiyorlardı. İnsanların köle olarak pazarlarda mal gibi satılmaları, zorla temiz aile kızlarının ve ev kadınlarının evlerinden alınarak ahlaksız zorbalara bir eşya parçası gibi peşkeş çekilip hediye edilmeleri yasaklanmıştı. İmam-ı Ali kadınlara özgürlük ve eşit haklar sağla- yan ilk önder insan olarak tarihe geçmiş ve kölelik devrine son veren Ali Aleyhisselam olmuştur. O bir kerem kanı ve bir veliydi.
Cenab-ı Hakk O´na hem evliyalık, hem veliylik, hem şehitlik mertebesini vermişti ki o üç makamlar feriştahlardan ve meleklerden üstün makamlardır.
(Cenab-ı Hakk´tan en büyük niyazım bizleri Ehlibeyt´in sancağının altında toparlanan ve onların şefaatlarına laik kullarından eylesin. Allah Allah).
Velhasıl su uyur düşman uyumaz derler. Kafirler kana deymiş dişlerini yine gıcırtatarak, mazlumların kanını dökmek için fırsat kolluyorlardı.
İmam-ı Ali´yi ortadan kaldırıp şehit etmeyi planlıyorlardı. Çünkü İmam-ı Ali´yi şehit edemedikleri sürece, haksız kazanç elde edip, mazlumların sırtından saltanat keyiflerini sürdürmek mümkün değildi. Yoksul ve korunmaya muhtaç insanlar İmam-ı Ali´nin koruması altına alınmış, güvenceleri, can güvenlikleri yine İmam-ı Ali tarafından sağlanmış ve Hz. Ali tarafından korunuyorlardı.
*
Bakın İmam-ı Ali Aleyhisselam hakkında O´nun göstermiş olduğı bir kaç kerameti yine sizlere özetliyerek anlatmaya çalışacağım; Hazret´i Şah´lar Şah-ı, evliyalar evliyası, enbi- yalar enbiyası, veliyler veliysi, nebiler nebisi, erenler hünkarı, zahirde, batında, gaib erenle- rin, pirlerin, ser çeşme başı, aşıkların, sadıkların gönül çerağının uyandırıcısı Şah-ı Merdan Aliyyül Mürteza efendimiz, bunca zulüm ve zorluklara karşı halka yine hiç bir kere kahır edici beddua dahi etmemiştir. Bir defasında imanı zayıf emevi zalimleri halkı camilere toparlamış ve İmam-ı Ali hakkında küfür edip, O´nun Ehlibeyt´i hakkında ağır sözler söyliyerek hakarette bulunuyorlardı.
İmam-ı Ali kahırlanıp gözleri yaşlı yine yatağına yatmıştı. Rüyasında Hz. Muhammed, İmam-ı Ali´ye soruyor: **"Ya Ali ümmetlerimden şikayetin var mıdır?"**
Hz Ali: **"Evet ya Resullullah ümmetlerin Nuh´un kavmini andırıyor. Biz Ehlibeyt´ine ve senin gerçek ümmetlerine karşı çok zulümler yapıyorlar. Dine yakışmayan işler yapıyorlar, İslamiyet´in temelini sarsmaya başladılar"** diye zalimleri Hz. Resullullah´a şikayet eder.
Ol vakit Hz. Resullullah: **"Ya Ali beddua et ki azaba uğrasınlar"** der.
Hz. Şah cevabında: **"Ya Resullullah beddua etmeye benim dilim varmaz. Gereken ne ise sen söyle"** diye niyazda bulunur.
Bunun üzerine Hz. Resullullah şöyle der: **"Ya Rabb İmam-ı Ali´yi bizlere kavuştur ve bu zulmetten kurtar. O zalimlerin başınada amellerine göre bir zalim gönder"** diye duada bulunur. Nitekim zalimler cezasız kalmadı ama yüzbinlerce mazlumların kanlarını döktükten sonra, yüzbinlerce Ehlibeyt evladını ve eyalini akıllara durgunluk veren zulümlerle öldürüldükten sonra cezalandırıldılar faket neye yarar ki?
*
İmam-ı Ali´nin bir kerametini daha aktarmaya çalışalım;
´Kur´an´da Hikmet, tarihte Hakikat´ kitabının 49. sayfasında şöyle yazar; Hz. Ali´nin adaleti bir veli adaletidir. Kur´an-ı Kerim´in İmam Fahrettin tarafından yapılan tevsri kebirinde yazar ki Emirülmü´minin Ali bin Ebu Talip Keremullah´u Veçhe´nin huzuruna bir kişiyi hırsızlıktan tutup getirdiler.
Emirülmü´minin: **"Hırsızlığı sen mi yaptın?"** diye soruyor.
Hırsız: **"Evet ben yaptım"** der.

Hz. Ali ol saat hırsızın elini kestirir. Ol muhip, Hazret´i Ali´nin huzurundan çıkıp giderken Şah-a methüsena etmekte idi. Zevkanoğlu kolu kesilen hırsıza dedi ki: “Hz. Ali senin elini kestirdi ama sen O´na methüsena ediyorsun”.
Hırsız: **“Nasıl methetmiyeyim ki! O benim elimi kanuni ilahi şeriatı üzerine kestirdi. Beni cehennem ateşinden halas etti”** dedi.
Hz. Selman bu sözü hırsızdan işitince gelip Hz. Ali´ye haber verdi. Hazret´i Ali ol muhibbi huzuruna istedi ve kesilen eli yerine koydu ve dua etti. Hemen o saat eli eskisi gibi bitişip iyi oldu.
*
Bizlerde şurasını hatırlatalım ki; Hazret´i Ali ile harabinin arasındaki kerametle şakalaşmakta bundan farksız idi.

Sizlere örnek olarak Hatay türkleri arasına giren **“LA İLAHE İLLA ALİ”** vakası yemini faziletname namındaki ´Manzum tarihi´ kitabının 290. sayfasından alınarak, ´Kur´an´da Hikmet Tarihte Hakikat´ kitabının 49 - 50. sayfasından 54. sayfaya kadar olan bölümünü aynen aktarıyoruz. Takdir aziz okuyucularındır.

Rahmetli Halil Öztoprak tarafından yazılmış bir kaç mısradan biri:
Hazar kıl ey Muvehhit Kamu Aşya huda söyler,
Hadisi ´lehmeke lehme´ Muhammed Mustafa söyler,
Hitabında buyurdu ayetinde hal ata söyler.
Ki Peygamber ala minnuri vahit la feta söyler,
Ahmet Ahmet Ali´dir bil aşikar assela söyler,
Ali´den gayri Allah var diyen münkir hata söyler.

Şairin **´Ali´den gayri Allah var diyen münkir hata söyler´** demekten kastı, başka değil
Kur´an-ı Kerim´de okunan Aliyyül Azim ismi alışıdır.
Kur´an-ı Kerim Tıpyan tevsirinde Ali, Allah-u Teala´nın 99 isimleri arasında 36., Veli ismi şerifi 55. ismidir. Bu isimler ile Hz. Muhammed Tanrı´yı çağırdı. Hazret´i Ali yetişti, Adem´deki bu Hakk varlığı Ali´den, Veli´den, dervişden ve meşuki sıdıktan ve aşkı Hz. Ali´nin Tanrı´nın bizzat hücceti olduğu aşikardır.

HATAY TÜRKLERİ ARASINA GİREN ´LA İLAHE İLLA ALİ´ VAKASI

Yemini Faziletname namındaki manzum tarihi kitabının 290. sayfasında, menakıbı Fenci Küşt Şeyhoğlu faslında yazar; gel eğer mümin isen niza etmeden sözümü dinle, benlik ve gaflet uykusundan uyanarak inadından geç. Murada gel ki sana bir söz anlatalım. Bu söz Allah´tan korkan veliler padişahdan Hızır Aleyhisselam´ın içtiği Abu Hayat pınarındandır, gel sen de içte gör. Sahi (gerçek) sözdür, bunda asla iftira yoktur. Velakin haricilerin bağ- rına ok gibi batar.
Çin şehrinin adil ve merhametli bir padişahı vardı, askeri ve malı çok olan saltanat sahibi bir padişahtı. Ona Hakk Teala bir evlat vermişti ki boyu selvi, dudağı yakut, dişi sedef, melek gibi tarifi kabil olmayan güzelliğe malikdi. Hiç kimse onun güzelliğini tamamen tarife muktedir değildi.
Kamil bir çocukken reyi elinde değil deli gibi dolanır idi, ihtiyar gibi beli bükülmüş, ay hilaline dönmüşdü. Meğer bu çocuk rüyasında Hatay şahının sarayında köşk içinde gezen bir kız görmüş, ne kız ki maşrıktan çıkıp mağribe varan gün ve aydan güzel göründü, yüzü gül, saçı sümbül. Onu gören ne kadar aşık olsa da, ona aşık olanın

dünyası kendi başına yıkılırdı. Lakin Çin ile Hatay arası karadan yaya altı aylık kadar yol çekerdi.
Aşk ile perişandır şahzadenin hali,
Demişler kim aşıkların himmeti Ali,
Maşuki sadıktan perişan aşığın hali.
O Çin şahı oğlunun halini görüp, Hatay şahının kızına rüyada aşık olduğunu tahkik ettikten sonra, şah oğlunu Hatay´a yollamaya karar verdi. Hatay şahına bir çok hediyelerle beş gemi, her gemide 3 bin asker, hazine ve mücevherlerle birlikte oğlu Hatay Padişah´ına gitmek için yola çıktılar. Fakat aradan bir sene geçtiği halde ne Şehzade´den ne de beş gemi ile gönderdiği askerlerden bir haber alamadı.
Padişah ve ahalinin telaşı gittikçe arttı ve acaba gidenler ne oldu diye haberciler ve postacılar çıkardılar.
Hatay memleketini dolaşan postacılar ve tatarlar ne denizden, ne karadan bir haber alamadılar. Bu vaziyet karşısında Çin Padişah´ı tacını yere vurdu. Tahtından inerek oğlu ve askerleri için ahı feryatlar kopartmak suretiyle yüzlerini yerlere sürdü ve ağladı. Oğlunun hasretinden ve kederinden bir pınarın yakınına kulübe yaptırdı. Beytülnüzün denilen bu bağ evinde ağlıya ağlıya gözleri kör oldu. Padişah´ın gayet marifetli ve akıllı bir veziri vardı, şahın yanına varıp: **"Ey Padişah´ım, işittim ki Medine şehrinin bir ulu sultanı varmış, adınada Muhammed derlermiş. Cümle müminlerin şefaatçisi, insi cinnin, batın padişahı ve ahir zaman nebisiymiş.**
O´nun birde Haydar adında amcasının oğlu varmış, cümle ashabın başkanıymış. Gel sen özünü ol ulu derğaha bağla, sana yardım önce Tanrı dan sonra bu Tanrı dostlarından olsun. Evladın ile askerlerinden haber almak ancak bu suretle mümkün olur" demiş.
Padişah canı gönülden yüce Hakk´a sığınıp yola çıkarak kona göçe Medine şehrine ulaşır. Hazret´i Muhammed´in derğahına yüz sürer. Bunu müteakip şah veziri ve bütün askeri ile birlikte İslam dinini kabul eder, dini İslama müşerref olurlar. Çin şahı ağlaya ağlaya hem oğlunun hem de askerleriyle beş gemisinin deryada kaybolduğunu arzuhal eder. Hazret´i Muhammed bu acı haberi işitince, şaha merhamet edip Hazret´i Ali Keremullahı çağırır.
Der ki: **"Ya Saki Kevser, bu Çin şahının müşkülünü hallet zira bütün zorluklar yanında kolaydır. Buna benzer nice müşkül meseleler hallettin, Hakk´ın sırrı Sen´dedir. Bu alem cennetinden Sen bir gülsün, nice mucizeler icra ettin ve etmektesin. Ay, gün, çarkı felek Senin zarı sıfatınla dönmektedir".**
Hazret´i Ali, Hazret´i Muhammed´ten bu haberi işitince Düldül´e binip, Peygamber ve sahabe ile vedalaştıkdan sonra, Çin şahı ve yanındakilerle Çin memleketine yönelirler. Çin memleketinde gemilerini saldıkları deryaya vardıklarında Hazret´i Ali Kanber´e: **"Var deryaya çağır, balıkların sultanı gelsin"** diye çağırınca, cümle balıklar padişahlarıyla birlikte yığılıp Hazret´i Ali Şah-ı Vilayet´in huzurunda Cem oldular. Hal dilleriyle Şah-ı Vilayet Hz. Ali´ye methüsenalar ettiler. Bu hali gören Çin şahı, veziri ve büyüklerinin cümlesi hayrete düşüp şaştılar.
Hazret´i Ali buyurdu ki: "**Ey balıklar Sultan´ı bana Şehzade´nin kemiklerinden veya O´ndan bir nişane getirin".** Balıklar gittiler derya ve suları gezdiler, utanır bir yüzle Hazret´i Ali´nin huzuruna çıktılar.
Bu defa da insan gibi konuşarak: **"Biz deryaları ve derin denizleri ve denizin dibindeki kayalıkları gezdik, Padişahın gemilerinden ve Şehzade´den bir namı nişan alamadık, keremkanı Sensin"** dediler.

Hazret´i Şah-ı Velayet Ali balıklar Sultan´ına haykırdı: **“Ey aciz hayvan, git Şehzade´nin parmağının bir bendi kalmıştır. O´nu felek bir kırmızı taşın altına salmıştır. Getir ol uzvu o insana dua eylerim. Hakk izniyle diriltip canını bağışlarım”.**
Balık varıp yine ol deryaya daldı, derya içinde parmak kemiğini dediği yerde bularak getirip Hazret´i Ali´ye sundu. Hazret´i Ali kemiği aldı ona Hakk´tan beden ve can rica etti. Halikten dua kabul olup çocuk dirildi cana geldi, niceler bu mücizatı görüp imana geldiler. Çin şahının gözleride açıldı, Çin şahı dünyayı aydın görüp murada erip gamdan kurtuldu, oğlunu görünce itikatı kat kat ziyadeleşti. Buna şek etme, İsa dahi 500 yıllık ölüleri diriltti, hususa bizzat varisi enbiya ve İbni Emmi Mustafa Ali´dir.
Şehzade dönüp ağlayarak ol Şah-ı Merdan´a: **“Ey hükmü cari olan, cümle cana ne yüz ile varayım keremkanı şehri Çin´e, çünkü benimle beraber batan 15 bin yiğit var idi. Akrabaları, anneleri, babaları, eşleri ve çoçukları beni gördükçe ahuzar ederler. Kerem kıl onlarına ihyası için, bana yaptığın gibi onlar için dahi bir dua eyle. Yeter çektiğimiz acılar, beni bir daha sevindir”** diye yalvardı.
O sırada Hazret´i Muhammed´e Cebrail hasıl olur, Allah´tan selam getirir. Hazret´i Muhammed´in merakını gidermek için Ali´den müjde verir: “**Ya Muhammed, eshabınla yürü dağa var. Ali´nin kerametini ve sırrını seyreyle”** der.
Buyruğu işitince Hazret´i Muhammed yüksek bir dağa varır, yolun perdesi kalkar, Ali sırrı ayan olur. Bakıp görür ki Ali keramet deryasına dalmış, elini derğaha kaldırmış niyazını eline almış duasında: **“İlahi Ya Rabb izzeti celalın hümettine, Senin divanına durdum.**
İlahi ol habibin Hz. Muhammed Mustafa´nın hürmeti hakkı için, Senin Hz. Ehlibeyt´inin hürmeti hakkı için duamı kabul eyle” diyor. Böyle dua ettikten sonra Hayber´in kilidini koparan kudret elini uzatır. Bir zaman sonra kudret eli deryadan çıkıp her bir parmağında bir gemi yürür. Adeta eski haliyle, hem gemi sahibi, hem malı hemde insanların cümlesi sağ olarak kurtulur. Ali´yi çağıranlar deryada darda kalmamıştır.
(´Ali nuru hidayettir, Ali sırrı velayettir´. Bu sözü anla ki ey can, Ali serdarı ayettir. Ali´dir Fethi Hayber, Ali´dir saki kevser, Ali´dir sahibi Düldül, hem dahi rehberi Kanber).
Bu ne kudret, bu ne kuvvet, bu ne tevkifi rabbani ki Hazret´i Ali rüzgara buyurdu, rüzgar gemileri kaldırıp havalandırdı. Velilerden hüner eksik olmaz, yel havaya kaldırdığı gemileri Hatay memleketine indirmekte olsun, Hatay halkı gemilerin böyle havadan gelip şehre girdiğini görünce, bu acayip iş karşısında hayrette kaldılar. Bu acayip şeyi Padişah´larına haber verince Padişah bu işte bir sırrı ilahi vardır dedi.
Hazret´i Ali´nin bu kerametine ve faziletine vakıf olduklarında cümlesi dini İslam oldular. Onların evvelden Hazret´i Ali´nin faziletleri ve kerametleri hakkında bir fikirleri yoktu. Bu esrarengiz hikmetle karşılaşan Hatay halkı, Hazret´i Ali´nin kerametlerine hayran kalıp Hz. Ali´ye canı gönülden bağlanarak, ikrar ve gönül verip niyaz ettiler. Eğer cümlesini söylesem tarihi mümkün olmayacağından, Şehzade´nin rüyasın da gördüğü ol kızı Şehzade´ye verip bermurat oldular.
Hülasa Hazret´i Ali bütün Hatay diyarını dini İslamı getirerek, dönüp Medine´ye geldi ve Resulullah´a bu ahvali beyan etti. Yar ve eshapları hep sevinip dua ettiler.
Buna şüphe etme ki Asef Belkısı tahtile getirtti. Süleyman cinleri kendine muti kıldı.
Bu meşhuru alemdir ki Haydar ismi sırrı haktır. O´nun hakkında ne söylense layıktır. Şeyhoğlu mekanın kafeyle, Ali´nin fazlım canı gönülden itiraf eyle.
Faziletname adlı kitaptan aldığımız bu hikaye burada sona erdi. Hatay halkının **´La ilahe illa Ali´** demelerinin sebebi, hikmeti budur.

Hazret´i Ali´nin buna benzer nice kerametleri ve faziletleri bir çok kitaplarda yazılı, biz yukardaki hikayeyi örnek göstermek için aldık.

Yemini Hazret´lerinin Faziletname´sinden başka bir örnek;

Her kim ki şek getirse Ali Haydari Vilayete,
Zulmette kala ermiye şemi hidayete,
Hubbu habib olanlara şah ola destegir,
Rahi necata er göre aynı inayete,
Narı cehennem içinde kalır kim inanmaya,
Fazlı Ali hakkında olan bu rivayete.
Ve **Ali Sefa´da** yine bahar seli gibi coştu, bakalım Şah-ı Merdan´ı nasıl çağırdı.
O dost ki çağrılan yere mutlak varır, inşallah bizlerede gelir.

Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş

Gönlüm arzuladı vallahi seni,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.
Kabem kıblem ettim billahi seni,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Kurtlar uluşuyor yaylada yurtta,
Dertler dağlar gibi toplumda fertte,
Yürekler kan ağlar başımız dertte,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Gerçekler saklandı yalan pazarda,
Kollar çarmıhlandı boynum hızarda,
Gönlüm senin ile tenim mezarda,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Bunca yıl güymüşem daha mı güyem,
Kanlı zalimlere boyun mu eğem,
Öyle dertliyim ki gel sana diyem,
Medet Alim mürvet Alim gel yetiş.

N´olur gel dertleşek haftada ayda,
Bırakma bizleri köşede kıyda,
Tenim teneşirde artık ne fayda,
Medet Alim mürvet Alim gel yetiş.

Yusuf´u kuyudan kurtarıp aldın,
Narda İbrahim´e imdada geldin,
Eyüb´ün derdine sen şifa oldun,
Medet Alim mürvet Alim gel yetiş.

Yol gözletip günü güne ekletme,
Aşığından maşuğunu saklatma,
N´olur çabuk gel de fazla bekletme,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Demlenirim verdiceğin deminle,
Gamlanırım Kerbela´da gamınla,
Canım Kerbela´da gönlüm seninle,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Ömrüm parelendi hep pırtık pırtık,
Sinem kan ağlıyor yüreyim yırtık,
Ben benim değilim seninim artık,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Sensiz yaşayamam bu bir gerçektir,
İster güldür beni istersen çektir,
Seninle ağlamak gülmekden yektir,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Ölürsem kefene sararsın beni,
Senin aşığınım sorarsan beni,
Mekanım Kerbela ararsan beni,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş

Muhammed´i davet eyle gülerek,
Fatıma´nın göz yaşını silerek,
Hasan ile Hüseyin´i alarak,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Üçler beşler kırklar ile yediler,
Bizlerde hep seninleyiz dediler,
Beni Kerbela´da Ali koydular,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Ölür isem senin ile öleyim,
Güler isem senin ile güleyim,
Daha çok bekletme Kurban olayım,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Aşkın ateşiyle yaktı yol beni,
Kulun kölen olam gel de al beni,
Arar isen Kerbela´da bul beni,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Kerbela´dan beri yüreyim yasta,
Günüm zindan oldu gönlüm pek hasta,
Gözlerim yollarda kulağım seste,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Üçler beşler kırklar ile yediler,
Beni aşkı sevdasına kodular,
Ali Sefa sen bizimsin dediler,
Medet Alim Mürvet Alim gel yetiş.

Hazret´i Şah-ı Merdan Emirülmü´minin İmam-ı Ali´nin değerini ve kıymetini ancak ve ancak gerçekleri bilen ve gören insanlar anlar. O bizler gibi sıradan bir insan değildi. O bir veli, evliyaların, enbiyaların ve gaib erenlerinin Sultan´ı piri ve Şah´ların Şah-ı idi. Ali´nin ismini anmak en büyük ibadettir. O Ruzi Mahşer´de mizam terazisinin sahibidir. İslamiyet O´nun omuzlarında yücelmiştir ve yükselmiştir. O bütün evlatlarını bu yola kurban verdi ve şehitlere Sultan eyledi. Müminlerle münafıkların arasındaki sınır çizgisini İmam-ı Ali çizmişti. İslam olanlar Hazret´i İmam-ı Ali´nin tarafına geçip Allah yolundan ayrılmadılar. Melun muaviyenin ve emevilerin tarafını tutanlar da kafir olarak cehennemi mekan tuttular. Ehlibeyt´e kılıç çeken kafirler bakalım Hazret´i Muhammed´e ne cevap verecekler.
Ali Sefa Hazret´i Şah-ı Merdan için tekrar gönlünden gelen beyitleri yine ak kağıdın üzerine sıraladı. Bakalım neler demiş;

KERBELA´YA AHU ZAR ETMESEYDİ

Hakk Teala mümüne kulum demezdi
Kerbela´ya ahu zar etmeseydi
Tek ferdini cennetine koymazdı
Yakıp yüreğini kor etmeseydi.

Üçler Beşler Kırklar gaip erleri
Ali´de toplandı bunca sırları
Nerde bulacaktım ben bu pirleri
Gelip bu bağrıma yer etmeseydi.

Hakk bizi yarattı var etti yoktan
Nasibimiz aldık ol yüce Şah´tan
Davacı olurdum ulu Allah´tan
Beni ol Ali´ye yar etmeseydi.

Ali´nin bir ismi Abu Turab´tı
Erenler ermişler hep ona taptı
Kırkların da işi vallah haraptı
Ali´yi kendine pir etmeseydi.

Arayıpta bu gönlümde bulduğum
Ayağı tozuna secde kıldığım
İsa´nın atası Ali olduğun
Diyecekti Meryem sır etmeseydi.

Yoluna koymuşam bu seri canı
Gönlümdeki iki cihan sultanı
Fazlı satarmıydı Şah-ı Merdan´ı
Dostluk pazarında kar etmeseydi.

Maşuk almasaydı aşık olmazdı
Arayıpta maşuğunu bulamazdı
İnsanlarla malın farkı kalmazdı
Eğer utanıpta ar etmeseydi.

Ayırmasın mevlam bizi gülmekten
Aşkı ile göz yaşını silmekten
Acep kimse korkarmıydı ölmekten
Kabri karanlık dar etmeseydi.

Musa Tur dağında koyun gütmezdi
İbrahim kendini nara atmazdı
Melekler Adem´e secde etmezdi
Ali´yi alnında nur etmeseydi.

Güruhu Naci´yem hem vallah billah
Ali Aba danım Elhamdülillah
Yeryüzünde küffar kalmazdı vallah
Muhammed Ali´ye dur etmeseydi.

Kabemizdir Ehlibeyt´in eşiği
Hasan ile Hüseyin´in beşiği
Aşık nerde bulacaktı maşuğu
Özünü gönlünü bir etmeseydi.

Herkes doğru olsa kimse yanmazdı
Bunca nebi bunca kitap inmezdi
Çoğu kimse Hakk´ın ismin anmazdı
Hak Teala cenneti var etmeseydi.

Özümü bağladım pirim Veli´ye
Hünkar Hacı Bektaş denen uluya
Yerler gökler çağırırdı Ali´ye
Ali kimliğini sır etmeseydi.

Ali Sefa´m der ki gönlümün Şah-ı
Gönlümün sultanı kalbim penahı
Münkür münafık da görür idi Allah´ı
Hakk Teala gözünü kör etmeseydi.

Ey Şah´ım Sultan´ım talibin darda,
Yoksullar aç susuz yüreği korda,
Şah´ım dayanayım bize güç verde,
Allah sedasıyla inlesin dağlar,

Hakk bir güneş yürek çöl olmuş yanar,
Islaktır gözümüz ağlamaz kanar,
Dostun bahçesine baykuşlar konar,
Müminler dardarır ah çekip ağlar.

Rızasız lokmaya gitmez elimiz,
Haram zina bilmez bel ve dilimiz,
Muhammed Ali´ye bağlı yolumuz,
Bu yol bizi Hakk´a Hüda´ya bağlar.

Mezhepler türedi İslam bozuldu,
Müminlere birer kuyu kazıldı,
Çocuk çoluk kurşunlara dizildi,
Ali Sefa figan eyleyip ağlar.

Hazret´i Şah-ı Merdan İmam-ı Ali Ramazan´ın 15. günü Hazret´i İmam-ı Hasan´ı, Hazret´i İmam-ı Hüseyin´i, kızı Zeynep´i ve torunlarını yanına çağırdı. Ayrıca kardeşi Cafer-i Tayyar´ın oğlu Celal Abbas´ı ve Müslüm Bin Akil´i ve bir çok sevdikleri dostlarını toplayarak evlatlarına, hısım ve akrabalarına şöyle seslendi:
"Ey Benim canlarım, ciğerlerim ve kara günlerimde sadık dostlarım. Size şunu söylemek zorundayım ki Ben artık bir kaç günlük misafirim. Yakında bu mübarek sakalım Benim kanımla ıslatılacaktır. Cenab-ı yüce Hakk´a kavuşmama pek az bir zaman kaldı, hakkınızı helal edin.
Allah yolunda yürüyün ve her ne zulüm görürseniz görün, sabırlı ve azimli olun. Zalimlere boyun eğmeyin, mazlumların hakkını koruyun, zalimlere mazlumları ezdirmeyin. Ucunda ölüm dahi olsa zalimlere ve zulümkarlara asla ve asla boyun eğmeyin. Çünkü zalimlerin yaptığı zulümleri görmemezlikten gelmek, onların işlediği suça ve günaha ortak olmak demektir. Bir mazluma yapılan haksızlığı kendinize yapılmış gibi kabul edeceksiniz. Tanrı bütün İslam alemlerini, bütün mazlum ve masum insanları sizlerle beraber tüm zalimlerden ve kötülüklerden korusun" deyip helallık alarak odasına çekildi ve ibadete koyuldu. Zaten tüm ömrünü ibadete ayıran İmam-ı Ali artık dünya ile tamamen ilişkisini kesmişti.
Ertesi günü Mescidi Nebi Cem evine giderek Ehlibeyt dostlarından helallık almıştı. Bütün müminler bir anda yasa düştüler, hele Hazret´i İmam-ı Ali´nin evinde artık tam bir matem havası hüküm sürüyordu. Çünkü ömrü boyunca hiç bir zaman yalan söylemeyen İmam-ı Ali´nin bu sözünün de bir gerçek olduğunu tüm aile efratı biliyor ve inanıyorlardı. Bu haberi duyan bütün Küfe halkında büyük bir panik havası esmeye başladı.
Öte yandan bir gün Muaviye zalimi durup düşünürken, aklına şöyle bir soru geldi: "Acaba ben mi önce öleceğim, yoksa İmam-ı Ali mi?. Kendi kendine; "Bu sorunun cevabını ancak keramet ehli İmam-ı Ali verir" dedi.
Üç casusunu Küfe´ye gönderdi ve: "İmam-ı Ali mescitte hutbe okurken belirli aralıklarla içeri girin ve benim öldüğümü müjdeleyin, Ali size ne cevap verirse ağzından çıkan her kelimeyi not edip bana getirin, bakalım ne diyecek" dedi.
İmam-ı Ali mescitte halka nasihat ederken içeri heyecanlar içinde bir kişi girerek: "Ey cemaat, artık bilmiş olun ki Muaviye melunu ölmüştür. Onun şerrinden kurtuldunuz, hepinize müjdeler olsun" dedi. Orda bulunan halkta bir sevinç belirtileri meydana geldi fakat İmam-ı Ali hiç istifini bozmadan sözlerine devam etti.
Aradan bir kaç saat geçti, ikinci adam da gelip Muaviye´nin ölüm haberini verdi. Yine halkta büyük sevinç dalgalanmaları oldu.
Aradan bir zaman daha geçti, bu seferde üçüncü casus içeri girerek yine Muaviye´nin ölüm haberini müjdeleyince, içerdeki halk sevinçle ayağa kalkarak: "Ya İmam-ı Emirülmü´minin Hazret´i Şah, Sende duydun ki artık dünyadan Muaviye melunu cehenneme intikal etmiştir. Bu zalimi hepimiz iyi tanıyoruz, onun şerrinden şeytan bile yaka silkiyordu. Bu zalimin ölümüne hepimiz sevindiğimiz halde sende en ufak bir değişiklik olmadı" diye İmam-ı Ali´ye sordular.
Şah-ı Merdan o zalimin üç casusuna dönerek: **"Ey zalimin destekçileri, gidin Muaviye zalimine söyleyin onun yapacağı zulümler daha bitmedi.**

Alnımdan akacak kanların mübarek sakalımı ıslattığını görmeden Muaviye cehennem yolculuğuna çıkmıyacaktır. Gidin söyleyin hiç tasalanmasın, işte sorusunun cevabı budur" diye o üç kişiyi huzurundan kovdu. O üç kişi ise olanları halka açıklıyarak gerçekleri olduğu gibi anlattılar. Orda bulunanlar İmam-ı Ali´nin bu kerametini görünce özür dileyip: "Bir anda heyecana kapıldık ve sevincimizi yenemedik" dediler.
İmam-ı Ali´nin bir hiristiyan komşusu vardı, dıştan İslam görünüyordu fakat içten İslamiyet´e inanmamıştı.
İmam-ı Ali´nin bütün hareketlerini yakından takip ediyordu. İmam-ı Ali´nin her şafak kapısının önüne çıkıp aynı saatlerde dua ederek, elini kolunu bir sağ bir sola sallıyarak sanki tarlaya buğday saçar gibi hareketler ettiğini görüyordu. O zamana kadar bu hareketleri her gün aynı saatlerde görüp seyreden hiristiyan, İmam-ı Ali´nin yanına gelerek: "Ya Ali bunca zamandır her şafak kapının önüne çıkıp dört bir yana dönerek elini kolunu sallıyorsun. Bu hareketteki maksadın nedir?" diye sordu.
Şah-ı Merdan´ın cevabı ise şu oldu: **"Mağrupdan maşrığa kadar bütün mahlukatların her sabah nasib ve kısmetlerini Ben dağıtıyorum.**
İsmi Azam duasını okuduğum için Cenab-ı Hakk Teala´da vermiş olduğum nasipleri bütün mahlukata ulaştırıyor" dedi.
Bu sözü duyan hiristiyan İmam-ı Ali´ye hiç bir şey söylemeden evine geldi ve İmam-ı Ali´nin sözünün doğruluğunu kanıtlamak için üç tane karıncayı bir kavanoza hapsedip ağzını güzelce kapatıp sardı.
Kavanozu avuçlarının içine alıp İmam-ı Ali´yi gözetlemeye başladı. Hz. Şah-ı Merdan o sabahta aynı duayı okuyup ellerini ve kollarını salladıktan sonra hiristiyan İmam-ı Ali´yi yalancı çıkarmak için kavanozu alarak, yanına da bir kaç şahit alarak Hz. İmam-ı Ali´nin huzuruna geldi ve: "Ya Ali her sabah kurtların kuşların nasiplerini sen dağıtıyormuşsun. Bu kavanoza üç tane karıncayı hapis etmiştim, sözlerin gerçekse bunlarda o nasipten paylarını alması gerekirdi, ispat istiyorum" dedi.
Hiristiyan kavanozun kapağını açtığında üç karıncanın ağızlarında birer buğday tanesi olduğunu ve kavanozun içinde dolaştıklarını gördü. Şaskınlık içinde İmam-ı Ali´nin ellerine sarılıp niyazda bulundu ve: "Ya Ali meğer ben ne kadar körmüşüm, hala senin nasıl bir er olduğunu görememişim" diye özür dileyip, arkadaşları ile beraber imana gelip İslamiyet´i gerçekten benimsediler.

İMAM-I ALİ´NİN ŞEHİT OLUŞU

İşte o sıralarda lanetullah Muaviye´nin kiralık katili Abdurrahman İbni Mülcem lanetullahı Küfe´ye gelmiş ve İmam-ı Ali´yi şehit etmek için O´nu yakından takip ediyordu. Şah-ı Merdan´ın her sabah kapısının önüne çıkıp orda dualar okuduğunu, şafak atıncaya kadar da bu duaya devam ettiğini ve her gün bu hareketlerini tekrarladığını öğrendikten sonra, fırsat kollamaya başlamıştı. Bu melun kafirler üç kişiydiler Abdurrahman ibni Mülcem, Berk Bin Abdullah ve Amr Bina Bekrus. Bunlar Havaric´den sağ kalanlar yani hariciydiler, bu katiller üç kişiyi öldürmeye yemin etmişlerdi. Üçü bir arada karar alarak İbni Mülcem kafirinin İmam-ı Ali´yi şehit etmesine karar verdiler. Berk bin Abdullah, Muaviye murdarını öldürmeye üstlendi. Amr Bin Berki Sadi ise Amr İbni As melununu katletmeye yemin verdi. Fakat İbni Mülcem kafir lanetullahtan hariç iki arkadaşı Muaviye ile Amr İbni As´ı öldürmeyi başaramamışlardı. Çünkü hem Muaviye hem de Amr ibni As halka zulüm yaptıklarından dolayı heran halktan bir suikast geleceğini tahmin ediyorlardı.

Canlarını emniyete almak için sırtlarına zırh giyip, üstüne de cübbe giyiyorlardı. Amr İbni As kendini taklit eden bir maskeyi başka birine giydirerek İmam-ı Ali ve O´nun Ehlibeyt´ine küfürler yağdırıyordu.
Sonra kendi halifeleri tarafından icat edilen camilerinin minberlerine geçerek kendilerine tabi olanlara namaz kıldırıyordu. Onun için ne Muaviye melununa bir zarar geldi ne de Amr ibni As´a, zarar geldi. Muaviye ufak bir sıyrıkla kurtuldu, Amr ibni As´ın yerine ise başka bir tanesi öldürüldü.
İmam-ı Ali´ye gelince O kendini hiç bir zaman korumaya almaz ve kendini tamamen halkına adamış ve Hakk´a teslim etmişti. Onun için lanetullah İbni Mülcem başarıya ulaşmıştı.
Şöyle ki; Hazret´i Ali aslında her şeyi bilen ve gören olduğu halde, bu zulüme sabır etmesini de bilmişti.
Bir gün mescitte halk ile sohbet ederken: **"Yakında bu cemalim, saçım ve sakalım kendi kanımla kızıla boyanacaktır. Katilim dahi şu anda aranızdadır"** deyince, İbni Mülcem melununu bir titreme aldı. Çünkü İmam-ı Ali´nin bir keramet deryası olduğunu biliyordu ve bunu bildiği halde yine de içindeki kinini yenmedi.
Bir gün İmam-ı Ali çarşıda karşılaştığında İbni Mülcem kafirinin karşısına geçip şu soruyu sordu: **"Senin ismin Abdurrahman ibni Mülcem´dir değil mi?"**
Mülcem cevap verdi: "Evet"
İmam-ı Ali sormaya devam etti: **"Seni bir yahudi kadın emzirdi, değil mi?".**
Mülcem bu soruya da: "Evet" dedi.
İmam-ı Ali: **"Hiç bir kadın sana ´ey Hz. Salih´in devesini sinirleyen Şaki´ dedi mi?".**
Mülcem melunu o soruya da: "Evet" dedi.
İmam-ı Ali o zaman Mülcem´e: **"Onun için suratından lanet akıyor"** diye yanıtlayarak; **"İşte benim katilim bu melundur"** dedi.
Yanındakiler: **"Ya İmam biz bu kafiri hemen öldürelim"** dediler.
Hazret´i Ali: **"Hayır, o suçu işlemeden cezalandırmak adaletimize ters düşer"** dedi.
İbni Mülcem´e dönerek: **"Ey murdar kişi Benim katilim olacaksın fakat amacına ulaşamıyacaksın. Acırım sana ki cehennemde kendi yerini, yine kendi ellerin ile hazırladın"** dedi.
Yanında İmam Hasan ve İmam Hüseyin olduğu halde cemaatle beraber evine geldi. Evine geldikden sonra İmam-ı Ali´ye sadık olan on kadar fedai Ehlibeyt yolunda can vermeye yemin etti. İmam-ı Aliyyül Mürteza´yı koruyup O´na gelecek kötülüğe karşı canlarını siper edeceklerine dair ant içerek göreve başladılar.
İlk akşamdan İmam-ı Ali´nin evinin etrafında dolaşarak emniyetini sağlamaya koyuldular. Gece yarısı kapıya çıkan Hazret´i Ali kapıda insan karartılarını görünce sessizce karartılara doğru ilerliyerek, yanlarına kadar yaklaştı. Aralarına sokulduğunda onların sadık dostlardan başkası olmadığını anladı.
Çoğunu tanıyordu ve isim vererek şöyle dedi: **"Ey benim aziz ve kara gün dostlarım, maksadınız nedir? Burda gece vakti ne dolaşıp duruyorsunuz, bir şeyiniz mi var?"**
Onlarda Hazret´i Ali´ye şöyle dediler: **"Ey evliyalar Şah-ı, gönüller Sultan´ı, anamız atamız sana kurban olsun. Duyduk ki zalimler sana suikast düzenliyeceklermiş, canımızı senin yoluna koyarız ki sana zarar gelmeye.**

Sen bizim başımızdan gidersen mazlum ve masumların hali nice olur. İslamiyet´in kökünü kuruturlar" diye dertlerini yanarak İmam-ı Ali´ye içlerindeki sıkıntılarını ve dertlerini döktüler.
Bunun üzerine güzel İmam önce dostlarının gönüllerini aldı, gözlerinden öpüp yanaklarını okşadı. Sonra sözüne şöyle devam etti: **"Ey benim sevgili aziz dostlarım! Siz Cenab-ı Hakk´ın yazmış olduğu mukadderatı değiştirebilecek misiniz?**
Buna acaba engel olabilir misiniz? Tabi ki hayır. Öyleyse şimdi evlerinize gidin, silahlarınızı soyun ve yatın. Cenab-ı Hakk ile benim arama kimsenin girmesine gönlüm razı olmaz. Aşığın maşuğuna kavuşma zamanı artık gelmiştir, buna kimse engel olamaz" deyip, kendini korumaya gelen aziz dostları evlerine gönderdikten sonra kendi odasına çekilip sabaha kadar Kur´an okuyup tekbir getirdi.

Rivayet edilir ki; O gece İmam-ı Ali´nin her tekbir getirişinde melekler ve feriştahlar da bil cümle birlikte katılıp, İmam-ı Ali´nin şafaatine nail olmaları için dualar ettiler. Günlerden Ramazan ayının 19. cuma günü şafak atmak üzereydi. İmam-ı Hasan, İmam-ı Hüseyin, Zeynep, Ümmü Gülsüm, Zeynel Abidin ve bütün çoluk çocuk hepsi o gece Hazret´i Şah-ı Merdan´ın yanında toparlanmıştı. İmam-ı Ali odasına çekilmiş Kur´an okurken onlarda sabaha kadar İmam-ı Ali´yi sessizce dinleyip gözyaşı döktüler. Hazret´i Emirülmü´minin İmam-ı Ali şafak atarken evlatlarını ve torunlarını başına toplayıp hepsinin gözlerinin yaşlarını silerek, yanaklarını ve saçlarını okşayıp gözleri yaşlı, hepsini de ayrı ayrı bağrına basarak teker teker gözlerinden öptü.
İmam-ı Hasan´a döndü: **"Ya ciğer köşem, canım yavrum Hasan´ım, Sen deden Hazret´i Resulullah ile Annen mazlumlar ve masumlar koruyucusu Fatıma-tı Zehra nın komşusu olacaksın, hakkını helal et. Artık Ehlibeyt´in yuvasının üzerinde kara bulutlar dönmeye, her yanımızı sarmaya başladı. Benim artık aranızdan ayrılma zamanım geldi. Sizler bana Hz. Fatıma´nın birer yadiğarı ve emanetiydiniz. Sizlere gözüm gibi baktım, yemedim sizlere yedirdim, giymedim sizlere giydirdim, sizlere gelecek musibetlere kendimi siper ettim. Taktiri ilahi buraya kadarmış, şimdi bana hakkınızı helal edin. Bundan sonra felaketlere kendinizi hazırlayın, hazır olun. Bütün zalimlerin zulümlerine hedef olacaksınız, gözünüzün yaşı kurumayacak. Fakat Ehlibeyt´in birer parçası olduğunuzu unutmayın. Belalara, kahırlara ve zulümlere göğüs gerip sabır etmesini bilin"** diye konuştuktan sonra, İmam-ı Hüseyin´e yönünü çevirerek gözlerinden yağmur gibi yaşlar döktü. İmam-ı Hüseyin´de babası gibi kanlı gözyaşları döküyor, ikisi de sessizdi fakat aralarında gözyaşları konuşuyordu.
İmam-ı Hüseyin sadece: **"Babacığım Kerbela´da seni anar, yolunu gözlerim"** dedi. Sanki o an İmam-ı Ali´nin bağrına hançer saplanmış gibi öyle bir ´**Ah**´ çekti ki yerler gökler inim inim inledi. Usulca Hüseyin´in başını bağrına bastı, kısa sürede gözlerinden akan yaşlar İmam-ı Hüseyin´in başını ıslattı. Vücudu erim erim erir gibi kalp atışları öyle bir bağrına vuruyordu ki, sanki bağrını söküp yerinden çıkacakmış gibi Hz. Ali´yi sarsıyordu. Nice devlerle savaşan, nice düşmanlarla cenk eden Hz. Ali´yi hiç kimse bu kadar sarsamamıştı bu zamana kadar.
Üzüntüden tüm vücudu kasılmış yaralı bır güvercin gibi titreyerek: **"Ya Hüseyin bizim derğahımıza ve Cenab-ı Hakk´ın divanına ulaşmak isteyenler ancak senin rızanı alanlar olacaktır. İslamiyet´i biz kurduk ve İslamiyet´i yaşatacak olan sen, senin gözyaşların ve Kerbala´yı ıslatacak olan kızıl kanlarınız olacaktır. O sahrayı mekan tutan 73 masumunların feryatları olacaktır.**

Senin yolunda yürüyenlere imrenirim ki sorgusuz sualsiz Hakk´a ulaşacak olanlar ancak onlardır. Senin ve sizin acılarınızı Hz. Ehlibeyt dostları asla unutmuyacak ve unutturmayacak. Sizin acılarınızı bağırlarında taşıyan canlara, sizin uğradığınız haksızlık ve musibetler için gözyaşı döküp, Senin dertlerin sinelerinde kök salanlara, filiz verenlere, matemini tutanlara Ehlibeyt adına Benden binlerce defa selamlar olsun. Hakk onlardan hoşnut razı olsun, Ben ve Ehlibeyt´imde hoşnutuz, Mah-ı Muharrem ayında sizlerin mateminizi tutup, yasınızı çekenlere ne mutlu ki onlar mahşer yerinde hiç hüsrana uğramıyacaklar. Onlar Cenab-ı Hakk´ın ve bizim korumamız altında olacaklar. Onlar cehennem azabı, kabir karanlığı görmeyecekler. Bu matem her yıl Mart ayının 25´inde başlar 8 Nisan akşam iftar açılıp, aşureler kaynayıp pişinceye kadar sürer" dedi.
İmam-ı Hüseyin´in yaşlı gözlerini mübarek elleri ile silerek: **"Ah Hüseyin´im, Şah Hüseyin´im, elveda Ben Necef´i Sen de Kerbela´yı mekan tutacaksın"** dedi. Boğazına düğümlenen hıçkırıkları yutmaya çalışarak, ağlamaktan kan gölünü andıran gözlerini yeşil sarığının kalbinin üzerine sarkan kenar ucu ile silerek, yönünü Hazret´i Zeynep´e ve torunu Zeynel Abidin´e çevirdi.
Ümmü Gülsüm´ü de yanlarına çağırdı: **"Ey Kerbela esirleri, yeryüzünde sizin çekeceğiniz acıların bir zerresi yüce bir dağın üzerine düşse, acaba tağat getirip ayakta kalabilir mi?"** diye figan eyleyip ağladı. Ümmü Gülsüm´ün başını bir dizine Zeynep in başını da bir dizine koyup Zeynel Abidin´in başını da bağrına bastırıp gözlerinden kanlı göz yaşlarını revan eyledi.
İmam-ı Ali´nin önceden her şeyi bildiğini, bütün gerçekleri bilip ve yazan Ehlibeyt dostları biliyor ve yazıyorlardı.
Hz. Zeynep, İmam-ı Ali´nin gözyaşları ile ıslanmış sakalından öperek: **"Ya baş tacım, göz nurum babacığım, Sen kendi dertlerini unutarak bütün her cümleni Kerbela sözcüğü ile bağladın. Kerbela nedir ve neyin ismidir?"** diye sordu.
İmam-ı Aliyyül Mürteza: **"Sultan´ına sor ancak Kerbela hakkında sana bilgi verecek Hüseyin´dir"** dedi.
İmam-ı Hüseyin babasının boynuna sarılıp: **"Babacığım, daha vakit çok erken, zamanı gelince Zeynep´de her şeyi kendi gözleri ile görecektir"** diye soruya yanıt olarak zamanı bahane etti.
Şurası bir gerçektir ki İmam-ı Ali olsun, İmam-ı Hüseyin olsun,
İmam-ı Hasan olsun kendilerinin başına neler geleceğini ve kimler tarafından şehit edileceklerini ve nerde şehit olacaklarını hep biliyor, o imtihana ve o şartlara kendilerini hazırlıyorlardı.
Şah-ı Merdan evlatlarına şu vasiyette bulundu: **"Ben şehit olarak Hakk´a yürüdüğüm zaman, yüzleri yeşil nikaplı ve sırtlarında matem libası ile örtülü üç kişi gelip benim ahiret tedariğimi görecekler. Beni yuyup yıkayacaklar, kefenleyip bir ceviz taputuna koyup deveye saracaklar. Suyumu İmam-ı Hüseyin döksün, İmam-ı Hasan ılıştırsın ve kızım Zeynep´le diğer yavrularım da başucumda diğer hizmetlerimde bulunsunlar. Sakın ola ki o yüzleri nikaplı üç kişiye sorgu sual sorup onları oyalamayın, meşgul etmeyin. Onlar beni Necef diyarında falancı kayanın altına defnedecekler. Onlardan sonra ziyaretime gelirsiniz"** dedi.
Tam şafak atmak üzere iken İmam-ı Ali ayağa kalkıp doğruldu ve: **"Hesbin Allah-u vene vel vekil tevekkeltü taalallah"** deyip kapıya yöneldi.
O anda kurtların kuşların ve tüm mahlukatların feryadı ve figan ettikleri duyuldu. Bu ne haldir diye kapıya koşan evlatlarına Hazret´i Ali mani olarak: **"Yavrularım, Beni kendi**

halime bırakın, varsın taktiri ilahi yerini bulsun. Zalimin şerri mazlumların kanını dökmedikçe içleri rahat bulmaz" deyip evinin bahçesine çıktı. O anda İmam-ı Ali´nin kümeste bulunan ne kadar ördeği ve kazları var ise hepside feryat ve figan ederek Hz. Ali´nin ayaklarına kapanarak dışarıya gitmesini istemiyorlardı, Hz. Ali´yi önlemeye çalışıyorlardı. Ümmü Gülsüm koşarak feryat eden hayvanlara mani olmak istedi fakat güzel İmam-ı Şah-ı Merdan, Ümmü Gülsüm´e sen onlara engel olma diyerek Ümmü Gülsüm´ü ikna etti.
Ümmü Gülsüm´e şöyle dedi: **"Ey güzel yavrucuğum eğer gerçekleri bilmiş, görmüş ve duymuş olsaydın Senin feryadı figanın onlarınkini bastırırdı. Bırak onları Benim ile başbaşa kalsınlar"** deyip Ümmü Gülsüm´ü geri göndererek, mübarek hayvanları okşayıp onlara bir şeyler söyledi.
O hayvanlar başları koparılmış gibi çırpınıp, kendilerini yerden yere atıp, figan etmeye başladılar. Olup biteni Ümmü Gülsüm uzaktan izliyordu fakat bir anlam veremiyordu. İmam-ı Ali ağır adımlarla hem ilerliyor hem de onları elleri ile okşayıp, tekbir getirip gözyaşı döküyordu.
Çocukları peşinden gelmek istediğinde: **"Sabredin ciğer köşem, yavrularım, sabredin. Taktiri ilahi budur, zalimin zulmü, mazlumun gözyaşını dökene kadar sabredin. Zalimin zulmü kızıl kanlarımın yerlere döküldüğünü görmedikçe durmaz, illa ki bir mazlum kurban verilmesi gerekir. O da sizin aranızdan kendini Hakk yoluna feda eden Ben Ata´nızım"** dedi.
Evin bahçesinden adımını dışarı atar atmaz: **"Allah-u Ekber, be hey zalim Allah´ın evini yıktın"** diye bir feryat işitildi, herşey bir kaç dakika içinde olup bitmişti, olan olmuştu.
Kapı önünde pusu kuran kafir münafık İbni Mülcem ile iki yardımcısı kurduğu hayalleri gerçekleştirmişlerdi. Kılıcına zehir süren lanetullah İbni Mülcem, İmam-ı Ali´yi günlerden beri takip ediyordu. Her tarafı iyice kontrol edip cinayet gününü tasarlayıp tertiplemiş ve her şafak atışında İmam-ı Ali´nin Cenab-ı Hakk ile buluşup başbaşa kaldığı an, dünya ile bütün ilişkilerini kestiğini biliyorlardı. İşte bu saati iyi bilip ve öğrenen lanetullah zalim Yezid soyu İbni Mülcem amacına böyle şeytani planlarla ulaşmıştı.
*
Bazıları İmam-ı Ali´nin cami de şehit olduğunu yazıyorlar, sümme billah yalan söylüyorlar. Ben, ailem ve bir sürü insan Küfe´ye gittik. Hz. Ali Keremullah´ın şehit olduğu evi ve bahçesini ziyaret ettik. Orda bulunan Küfe halkı da Hz. Ali´nin şehit edildiği yer burası diye bize bahçesinin kapısının önünü gösterdiler. Emevilerin Hz. Ali´nin cami de vuruldu göstermelerindeki gayeleri İmam-ı Ali´de camiye gidiyormuş, namaz kılarken şehit edilmiştir imaji yaratmaktır. Alevileri camiye çekmek, camileri kutsal mekan olarak göstermek, namazlarını alevilere kıldırmak, Ehlibeyt´in ibadeti buydu gibilerinden araya sıkıştırma niyetindedirler. Yeğane gayeleri alevileri asimile etmek, Cem evlerinden soğutmak, Cem evlerinden uzaklaştırmaktır. Namazı ve camiyi benimsetmektir, oraları mabudlaştırmaktır. Fakat biz gerçekleri yazmak mecburiyetindeyiz çünkü gerçekler hep perde arkasında kalıp açıklanmadığı için camiye gitmiyenler kafirlikle suçlanıyor. Camileri ilk icat eden Ömer-i Hattap´tır. Oralarda asırlar boyu Hz. Ali´ye ve O´nun Ehlibeyt´ine, onların taraftarı Ehlibeyt muhiplerine küfürler edildi, hakaretler yağdırıldı. Bunlar tarihler boyu devam etti, hala da o zihniyet devam etmektedir. Örneğin Yavuz Sultan katlıyamı, Dersim, Sivas, Gazi, Çorum, Maraş ve daha nice faili meçhul cinayetler, saymakla bitmiyor devam ediyor. Hz. Peygamber efendimiz 63 yıl yaşadı, 40 yaşındayken peygamberliğini çok zor

şartlar altında ancak açıklıyabildi. 23 yıl peygamberlik makamında kaldı bu yaşadığı süreç içerisinde ne bir cami yapmıştır veya yaptırmıştır (yaptı veya yaptırdı diyenler yalan söylüyorlar). Hz. Peygamber efendimizin yaptırdığı yer Mescid-i Nebi yani Cem evidir, ibadeti de Cem´dir; namaz değildir.

*

Kafir İbni Mülcem bahçenin dış kapısında pusu kurmuş, Hz. Ali´nin gelmesini bekliyordu. İmam-ı Ali eşikten dışarı adımını atar atmaz, zalim Mülcem zehire belenmiş kılıcını var gücü ile İmam-ı Ali´nin başına havala eylemişti. Kılıç İmam-ı Ali´nin başındaki yeşil imame sarığını parelemiş, kafasından ağır yaralamıştı. İmam-ı Ali´nin o an mübarek ela gözleri ile nurlu sakalı kızıl kanlara belenmişti.

Hz. Şah-ı Merdan feryat ederek**: "Ey kanlı zalim, ey kanlı katil, Allah´ın binasını yıktın, Allah´ın köşkünü çökerttin, Hakk´ın divanını tarumar ettin. Dilerim Allah sana lanet eylesin. Sen Beni şehit ederek tüm mazlum masumları, mümin müslüm canları öksüz koydun, yetim bıraktın. Fakir fukara, yetim, yoksul, kimsesiz nice garibanların ocaklarını söndürdün.**

Maruptan maşrığa, elime bakan yardımıma muhtaç kimsesizlerin ümütlerini söndürdün. Kurtların, kuşların kısmetini kestin, yarenlerimi, yavrularımı yetim bıraktın, yardıma muhtaç her gün Benden yardım gören milyonlarca canlı mahlukatlarla bağlarımı kopardın. Yedi kat yerlerden, yedi kat göklere varana kadar tüm Allah dostlarının kalplerini yaraladın, onları yasa boğdun. Meleklerin, feriştahların, hurilerin, kılmanların bedduasını aldın.

Hakk´ın sadık dostlarının ise ahını aldın, iki cihanda ellerim yakanda olacak. Allah ve Allah´ın dostları seni her daim lanetle anacaklar. Sana lanet edecekler, hem de sonsuza kadar" dedi.

İmam Hasan ile İmam Hüseyin mübarek Hazret´i Ali´nin feryadı figanı üzerine koşarak babaları Hz. Ali´nin yanına geldiler. Üzerine kapanıp, çağrışıp, figana başladıklarında bütün kurtlar, kuşlar, yer yüzünde yaratılan tüm mahlukatlar Hz. Ehlibeyt ile çığrışıp feryadı figana başladılar.

Her mahlukat kendi dili ile feryatı figan ederek bu acı haberi birbirilerine duyurmaya çalışıyorlardı. Kuşlar çığrışmaya, horozlar bağrışmaya ve tüm mahluklar feryada başlamıştı, dünyanın her yerinden feryatlar duyuluyordu (İşte o gün bu gündür, her şafak atıp tan yeri ağarırken İmam-ı Ali´nin zalimin kılıcına hedef olduğu o saatte ve o dakikada kurtlar, kuşlar, horoz ve yaban hayvanları figana başlarlar, bu figan ta kıyamete kadar sürüp gidecektir. Her şafak atarken bu böyledir, müminlerin ibadetleri onun için bu saatte makbul sayılmaktadır).

Velhasıl Şah-ı Merdan ağır yaralanmıştı. İmam Hasan, İmam Hüseyin ve Zeynep´in kanlı gözyaşları ile İmam-ı Ali´yi kanlara belenmiş haliyle kucaklayıp yatağına getirip yatırdılar. Hekimler çağırdılar, yaranın zehirli kılıç ile işlendiğini bildiren hekimler, yapacakları bir şeyin olmadığını söylediler.

İmam-ı Ali gözlerini açarak bir ara kendine gelip şöyle söylendi: **"Ey Benim canım ve ciğerparem evlatlarım, yavrularım kendinizi harap edip gözyaşı dökmeyin. Cenab-ı Allah´ın rahmeti mazlumlar içindir ve laneti de zalimler içindir. İki günlük dünyaya kapılıp Hakk Teala´dan şikayette bulunacak değilim. Bizler zalimlerin kahır oklarına bağrımızı hedef etmediğimiz sürece, mazlumların gözyaşları dinmez. Mazlumlarla zalimlerin arasındaki kalın çizgiyi yani Hakk ile batılı ayırt eden çizgiyi ancak ve ancak bizler, yani Ehlibeyt´in her ferdi kendi oranında çizecektir. Çizginin en son hattı ve son halkası Kerbela´da bitecektir. Lehfi kalem**

Kerbela çizgisinin hattını ta ki kıyamete kadar makbul sayıp, ondan hareket edecektir. Allah yardımcımız olsun" dedi.
İmam-ı Hasan ve Hüseyin, Hazret´i Ali´yi yatağına yatırıp sokağa fırladılar ve atları ile şimşek hızı ile Küfe sokaklarında zalim katil avına çıktılar. Acı haber bir anda Küfe semalarını zindana çevirmişti. Herkes avuç içlerini ovalayıp, acı tırnaklarını al yanaklarına sürüp, feryadı figan ediyordu. Küfe´nin dışarı ile bağlantısı tamamen kesilmişti. Ehlibeyt dostları dört bir tarafı didik didik arıyordu, uçan kuşları bile salıvermiyorlardı. Şafağın alaca karanlığında Şam yönüne doğru bir deveyle hacin (çok suratli) bir şekilde bir kişininin kaçtığını gören Caferi Teyyar´ın vefakar evladı Celal Abbas bütün hızı ile koşarak devenin üzerindeki o adamın üzerine şahin gibi süzülerek atladı. Bir darbede deveden aldı ve üzerindeki zalimi yere düşürdü.
Kılıcını çekip kimliğini sorduğunda yerde yatan üvari zaliminden şu ses duyuldu: "Her şey için pişmanım, İmam-ı Ali gibi bir Hazret´e kıydığım için kendi kendimi lanetliyorum" dedi. Her şey zaten bir anda meydana çıkmıştı.
Kafir İbni Mülcem lanetullahı sözüne şöyle devam etti: "Küfe´ye üç kişi geldik, kuttemenin evinde gizleniyorduk. Hz. Ali´yi yaraladıktan sonra emevi camisine kaçtık, hasırlara bürünerek saklandık. Bu haberin müjdesini bizden sabırsızlıkla bekleyen Muaviye´ye ulaştırmak için yola çıktığım anda da, işte seninle karşılaştım, her şey buraya kadarmış" dedi.
Hz. Celal Abbas, İbni Mülcem lanetullah zalimini yakalayıp doğruca Hazret´i Şah-ı Merdan Ali´nin huzuruna getirdi. İmam-ı Ali Aleyhisselam, İbni Mülcem´in yüzüne bakarak Hazret´i Muhammed´in, Yezid´in yüzüne bakıp: **"Bu münafığın yüzünden lanet akıyor"** dediğini hatırlatarak: **"Seninde yüzünden melanet akıyor, bre ey Allah´ın kanlı düşmanı! Benden ne istedin ki evlatlarımı yetim koymaya kastettin? Benden ne kötülük gördün de canıma kast ettin?"** diye sordu.
Kanlı zalim ibni Mülcem, İmam-ı Ali´nin önüne diz çökerek: "Ey iki cihan serverinin göz nuru haşa ki senden kötülük gördüm diyemem. Sana iftirada da bulunamam. Hatta senden bütün Mekke, Medine ve Küfe halkının yetimlerinin ve yoksullarının yardım gördüğünü de biliyorum. Tüm insanlara iyilik yaptığını da ben çok iyi biliyorum. Çünkü bunu bizzat kendi gözlerimle gördüm. Aylardan beri seni gizliden gizliye takip ediyorduk, geceleri yetim ve yoksulların kapılarına gizlice yiyecek bırakarak onlara nafaka dağıtan, gecelerin nurlu feriştahı, kimsesizler melaikesi diye isim taktığımız kişi senmişsin.
O kişinin Sen olduğunu yıllardır tahmin ediyorduk fakat ispat edemiyorduk. Şimdi ise Küfe´ye gelip seni gece gündüz takip ettiğimiz için artık o yoksulların melaikesinin Sen olduğunu gözlerimizle gördük. Benim yetimlik yıllarımda bizim kapımıza da nafaka bırakanın Senin olduğundan artık hiç bir şüphem kalmadı. Senin iyiliklerini inkar etmek Allah´ı inkar etmektir" dedi.
İmam-ı Hasan ile İmam-ı Hüseyin yalın kılıçlarla İbni Mülcem lanetlisinin üzerine yürüyerek: **"Ey cehennem köpeği lanetullah madem herşeyi en ince teferruatına kadar biliyordun da neden kıydın Şah-ı Merdan Emirülmü´minin´e?"** diye İbni Mülcem´i parçalıyacaklardı.
Bu sırada İbni Mülcem: "Medet el aman ya Ali" diyerek İmam-ı Ali´ye sığındı.
Hazret´i Şah-ı Merdan, İmam-ı Hasan ve Hüseyin´i durdurarak: **"Bırakın, Ben´den medet diledi, Bana sığınana bizden kötülük gelmez. Eğer iyi olursam onunla Ben kendi ellerimle hesaplaşacağım. Eğer Bana bir ziyan gelecek olursa, vadem biterde şehit olursam, onun başına Benim başıma vurduğu kılıç ile sadece bir defa vurursunuz. Kısasa kısas olsun, yani hak yerini bulsun"** dedi. Sözüne şöyle

devam etti: **“Şimdi ben ne yemek yer isem ona da aynı yemekten verin. Sakın eza ceza edip günaha girmeyin”** deyip yine gözlerini kapayıp dalıp gitti.
Hazret´i İmam´ın bütün evladı eyali başına toplanıp kuşlar gibi çırpınıp, kuzular gibi meleştiler. Çarkı felek gul gulaya düşüp feryadı figan ediyordu. Kuzular analarının memelerini tutmaz olmuştu. Turnalar ahu fiğan ile semaları vel veleye vermişti. Sanki gökyüzündeki o güzel yıldızlar birer taş parçası kesilmişti. Tan yeri kapkaranlık kesilmişti. Kara haber dağ ile taşı kaplamıştı. Artık dostun bahçesinde baykuşlar ötüyordu. Artık Ehlibeyt´in üzerine kara bulutlar bir daha kalkmamak üzere çöreklenip kalmıştı.
Ortalık yavaş yavaş ağarıyor, karanlık yerini güneşin doğuşuna terk ediyordu ama bu günkü şafak her günkü sabahın şafağına hiç mi hiç benzemiyordu.
Her sabahın şafağında şakrayan bülbüller, bügün feryat figan içindeydiler, çırpınıp duruyorlardı ve hiç bir mahlukatın neşesi yerinde değildi.
Bu gün tarihin kara kaplı dosyalarına cinayetlerin en büyüğü işleniyordu. Her günün sabahında neşe ile doğan güneş, sanki bu gün dünyanın üzerine hiç mi hiç doğmak istemiyor gibi kendini zorlayarak çıkıyordu. O gün güneş sanki Şah-ı Merdan İmam-ı Ali- nin al kanına belenmiş çehresine kıp kızıl kan renginde doğmuştu. Sanki insanoğlunun bu yaptıklarından utanırcasına bulutların arkasına sığınıp, saklanmaya çalışıyordu. Bulutların arkasından çıkınca da sanki bir ateş parçası kesilmiş gibi insanlardan Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin öcünü alırcasına yürekleri kasıp kavuruyordu. Yas ve matem içinde doğan o günkü güneş, sanki gözleri hep Şah-ı Merdan´ı arıyordu. Nihayet mübarek güneş Hz. Ehlibeyt´in kutsal yuvasının penceresinden içeri İmam-ı Ali´nin odasının içine vurdu. İmam-ı Ali ayağa kalkmaya çalıştı fakat muvaffak olamadı, yukarı kalkamadı çünkü çok kan kaybetmişti.
Yönünü güneşe çevirerek: **“Hey aziz yaratık, bu gün Beni gafil avladın. Allah şahidimdir ömrüm boyu bir kez olsun beni böyle sabah uykusunda, yatağımda yatarken yakalayamamıştın. Ne yazık ki bugün elimde olmayan nedenlerden dolayı yatakta bulunuyorum”** deyip gözyaşlarını tutamayıp ağladı.
Bunun üzerine ev halkı tekrar büyük bir feryadı figana başladı. Bu ağlaşmalar git gide Küfe sokaklarınada yayılmaya başlamıştı.
Yetimler ve yoksullar her sabah kapılarının önlerine bırakılan yiyecek, içecek torbalarını alıp karınlarını doyuruyorlardı. O gün nedense hiç kimsenin kapısına yiyecek, içeçek bırakılmamıştı. Herkes kapısının önünde bir şeyler ararken bunun nedenini anlamaya çalışırlarken, acı haber bir anda Küfe´nin dört bir köşesini sarmıştı. O gün ekmek ve yemeklerini gizlice kapılarının önlerine bırakanın kim oldugunu yeni öğrenmişlerdi.
O kişinin İmam-ı Ali olduğunu anlayan evini barkını bırakıp koşarak İmam-ı Ali´nin kapısına toplandı. Yüzlerine, gözlerine acı tırnaklar çalıp yakalarını yırtıp, bağırlarını yumrukladılar, saçlarını yolarak feryada figan ettiler. Fakat olan olmuştu, bütün müminlerin sinesine açılan bu derin yara bir daha kapanmamacasına bütün acıları ile sinelerde yer almıştı.
Hazret´i İmam-ı Ali evlatlarına sakin olmalarını söylüyerek: **“Beni biraz yalnız bırakın”** diye ricada bulundu. Kapıya çıkan evlat ve eyali sessiz sessiz gözyaşı dökerlerken içerde İmam-ı Ali: **“Le ilahe illa Allah Hakk birsin Muhammed´in Resulullah”** deyip tekbir getiriyordu. O gün gök yüzünün meleklerinin de Hz. Ali ile birlikte tekbir getirdikleri aşikare duyuluyordu. Sesler kesildi, içeri girdiklerinde ne görsünler, **Tanrı´nın arslanı** çoktan Hakk ile Hakk olmuştu.

Ali Sefa yine feryadı figana düşüp gözyaşı ile şu beyitleri söyledi:
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya

Erenlerin evliyaların piri,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.
Aşıkların, maşukların serveri,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

Arslan olup Miraç yolunda yatan,
Mancınıkla kendin Hayber´e atan,
Kurdun kuşun nasibini dağıtan,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

Benzerin gelmedi cihana vallah,
Sırdaşı eyledi seni ol Allah,
Kabemsin, kıblemsin hemi Beytullah,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

Arayıpta bu gönlümde bulduğum,
Meracım edinip secde kıldığım,
Ayağı tozuna kurban olduğum,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

Kudretin kandili Miracın sırrı,
Kimse çözemedi bu gizli sırrı,
Kalbimin kilidi gözümün nuru,
Eyvah İmam Ali´m şehit oldu ya.

Yezidler katlime çıkarsa ferman,
Getirmem sevgine zerrece güman,
Benim sevdiceğim ol Şah-ı Mendan,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

Bundan geri durmaz gözümün yaşı,
Feryadım inletir dağ ile taşı,
Doksan bin erlerin serveri başı,
Eyvah İmam Ali´m şehit oldu ya.

Kalu´nun Bela´nın daha ötesi,
Daim gelip elimizden tutası,
İmam Hasan, Şah Hüseyin´in Ata´sı,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

Hayberin kapısını çekip koparan,
Mazlumun hakkın zalimden soran,
Doksan günlük yolu kuşluğa alan,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

Böyle midir şu feleğin kuralı,
Kimse cevap vermez sordum soralı,

İçim kan ağlıyor gönlüm yaralı,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

Dünya senin sonun yalanmış meğer,
Gözümün yaşları bağrımı döğer,
Yetimler yoksullar boynunu eğer,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

Lanet olsun zalimlerin şanına,
Kıydılar ol Şah Ali´min canına,
Yaralanıp düştü kapı önüne,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

Kurdun kuşun nasibini yetiren,
Arslan olup yol üstüne oturan,
Kendi cenazesin kendi götüren,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

ALİ SEFA der ki budur dileyim,
Sen ölmede ben yerine öleyim,
Bir kez aç gözünü kurban olayım,
Eyvah Şah-ı Merdan şehit oldu ya.

Nicelerini bağrına basıp ninnileyen toprak ana, yiğitler yiğidi, veliler velisi, enbiyalar Sultan´ı, İmam-ı Emirülmü´minin Hz. İmam-ı Ali´yi de alıp bağrına bastı. Yalan dünya kime kalmış ki Şah-ı Merdan´a kalsın! Ömrü boyu yarı aç yarı tok gezerdi, eline bir kuruş geçse hemen onu yetimlere yoksullara dağıtırdı. Çoğu zaman evinde ekmek bulunmaz aç yatardı. Fakat kimselere duyurmaz ve hiç bir kimseden yardım almaz ve istemezdi.
Kara kazan kurulmayan kapı olmaz demişler. İmam-ı Ali ruhunu Cenab-ı Hakk´a teslim ettikten sonra yeşil cübbeli, yüzleri nikaplı, beyaz atlı üç kişi gelerek Hazret´i İmam´ın naaşını alıp yıkamaya koyuldular. İmam-ı Hasan suyunu taşıyıp ılıştırdı, İmam-ı Hüseyin suyunu döktü.
O yüzleri nikaplı kişiler İmam-ı Ali´ye İsmi Azam duasını, Ayetel Kürsü´yü okuyup, yıkayıp kuruladılar. Tekbir getirerek cennetten getirdikleri kefene sarıp yine yanlarında getirdikleri ceviz taputuna koydular, yanlarında getirdikleri deveye yüklediler.
Bu İmam-ı Ali´nin yaralanışının üçüncü günü oluyordu, Ramazan ayının 19´da yaralandı, 21´de şehit olarak Hakk´a yürüdü. Daha şafak yeni atıyordu ki cenazeyi alıp yürümeye başladılar.
Hz. İmam-ı Hasan ile Hz. İmam-ı Hüseyin ellerinde olmadan cenazenin peşine düştüler. Sessizce üç nikaplı ile birlikte Küfe´nin içinden sıyrılıp çıktılar.
Bir hayli yol yürüyüp ıssız ve kimseciklerin mekan kurmadığı Necef denen bir yere geldiler. Orda büyük bir kaya vardı, o kayanın altını eşip güzel İmam´ın mezarını hazırlayıp cenaze duasını beraberce yapıp Hazret´i Şah-ı ebedi istirahatğahına yerleştirip üzerini kapattılar.
İmam-ı Hüseyin dayanamadı: **“Ey aziz kara gün dostları, eğer Cebrail, İsrafil ve Mikail iseniz sizleri defalarca gördük. Niçin bizlerden mübarek yüzünüzü gizlersiniz”?** deyip ağladı ve **“Kerbela hakkı için açın cemalinizi görelim”** dedi.

Üçü birden yüzlerini açtılar ki, üçü de İmam-ı Ali´nin ta kendisi (işte kendi cenazesini kendi yıkayıp, kendisi götüren Hazret´i
Şah-ı Merdan´dan gayrisi değildi).
İmam-ı Hüseyin ile Hasan ağlaşarak: **"Ey Veliyullah demek seni hala bilememişiz"** diye birbirini kucaklayıp ağlaştılar.
O vakit Hazret´i Ali´nin şu sesi duyuldu: **"Bu dünyada ölmeden nefsinizi yenerseniz, işte bu makama ancak erersiniz"** deyip gözden sır oldu.
İmam-ı Hasan ve Hüseyin, İmam-ı Ali´nin mezar topraklarının üzerine taş ve çakıl parçaları yığarak taze kabir olduğunu belirsiz ettiler. Çünkü Ehlibeyt düşmanları cesedi sökerek eziyet eyleyip, zulüm yapacaklarını bildikleri için İmam-ı Ali´nin vasiyetini yerine getirdiler.
Ağlayıp sızlaşarak geri Küfe´ye döndükleri sırada yolları bir mağaranın önüne tesadüf etti. Mağranın içinden bir inilti geliyordu, yavaşça iniltinin olduğu yöne doğru yürüdüklerinde pir sakallı bir ihtiyar ile karşılaştılar.
İhtiyar feryadı figan eyleyip, Hakk´a şöyle yalvarıyordu: **"İlahi Ya Rabb´i, açlığıma susuzluğuma tahammül ederim fakat O dosttan ayrı kalmaya asla tahammül edemem, O´nun hasretine asla dayanamam. Ya canımı al ya beni O dosta tekrar kavuştur"** diye sızlanıyordu.
İmam-ı Hasan ve Hüseyin usulca ihtiyarın yanına yaklaştıklar.
İhtiyar yönünü ayak seslerinin geldiği tarafa çevirerek: **"Geldin mi ey sadık dost"** diye seslendi. O zaman ihtiyarın gözlerinin kör olduğunu anlayıp yanına oturdular. Sorup izlemeye ve ihtiyarın dertlerini anlamaya çalıştılar.
İhtiyar anlatıyordu: **"Ey azizler, ben bir abid olmaya özendim, 40 yıldır diz üzere durur yüce Hakk´ı zikreylerim. Yanıma 40 yıldır bir dost gelip gidiyordu, bir gün ne beni yalnız bıraktı ne de aç susuz koydu.**
İki eli bağlı olsa dahi beni böyle perişan koyup gitmezdi. O dost üç gündür buraya uğramaz oldu. Onun için dertliyim, acaba niye gelmedi diye dövünüp dururum" diye içini döküyordu.
İmam-ı Hasan ve Hüseyin sordular: **"O şahsın ismi ne idi? Her hangi bir işaretini tarif edebilir misin?"** diye sordular.
İhtiyar derinden bir ah çekerek anlatmaya başladı: **"Ben o ermiş dostu şöyle tarif edebilirim. O burda her tekbir getirdiğinde, gökyüzündeki meleklerde O´nunla tekbir getirirlerdi. Melekler onun sedalarına uyar, O´nun ibadetine katılırlardı.**
O´ndan emir alırlardı, yapacakları işleri O´na danıştıklarına şahit olurdum. O benim rızkımı gaip aleminden getirtirdi. Hakk´ın binbir ismini ve İsmi Azam duasını bana hep o dost öğretti. İsmini her sorduğum da ´Ey aziz dost, Ben yardımı Allah rızası için yapıyorum, isim yapmak için değil´ derdi. Bazen meleklerin O´na; ´Ya Haydar-ı Kerrar, ya Aliyyül Veliyullah, ya Ebul Turap´ diye seslendiklerini defalarca duydum. Bazen yüzünü yüzüme sürerdi, gür ve top sakalları vardı. Geniş omuzlu, iri ve çelik gibi kolları, arslan pençesi gibi elleri vardı. Sedası turnalar gibi dertli, sohbeti baldan tatlı idi. Hakk´ı zikreylerken hep gözyaşı dökerdi" dedi.
İmam-ı Hasan olsun, İmam-ı Hüseyin olsun, daha fazla dayanamayıp ağlaştılar: **"Ey aziz dost, senin tarif ettiğin kişi bizim babamız. O´nu kanlı zalim Muaviye´nin kiralık katili cehennem köpeği İbni Mülcem isminde bir zalim üç gün önce kapının önünde pusu kurarak yaralayıp şehit etti. O´nun ismi Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´ydi. Senin duyduğun isimler de yine O´na ait isimlerdi. O´nu sevenler o isimlerle de onu çağırırlardı"** dediler.

İhtiyar şehzadelerin ellerine sarılarak: **“Ey benim aziz dostumun ciğerpareleri, babanızın başı hakkı için beni O´nun mezarının üzerine götürün”** diye yalvardı.
İmam-ı Hasan ile Hüseyin O aziz baba dostunu babalarının mezarı başına kadar getirdiler.
İhtiyar mezarın topraklarını avuçlarının içine alarak ellerini semaya açıp şöyle dua eyledi: **“Ey yerlerin ve göklerin sahibi yüce Allah´ım, 18 bin alemleri sen yarattın ve 18 bin alemlerin Sultan´ı olarakta Hz. Ehlibeyt´ini bizlere emanet eyleyip, bütün yerleri gökleri onların yüzü suyu hürmetine hak eyledin. İlahi Ya Rabb´i, Nübüvvet nurun Hz. Muhammed Mustafa´nın, Velayet nurun Hz. Aliyyül Mürteza´nın, cennet meleklerinin ve feriştahlarının imrendiği Zühre yıldızın Hidayet nurun Hz. Fatıma-tı Zehra´nın, cennetin efendisi İnayet nurun Hz. İmam-ı Hasan´ı Mücteba´nın, Rahmet nurun şehitler serdarı Deşti Kerbela, Şah Hz. İmam-ı Hüseyin´in yüzü suyu hürmetine beni bu dosttan ayırma. Ben O´nsuz yapamam.**
Bütün meleklerin seni bu kutsal isimlerle anıp çağırdıklarını duyardım, seni bu isimlerle zikir ediyorlardı, bende bu mübarek isimler hürmetine sana sığınıyorum” deyip İmam-ı Ali´nin türbesine kapanıp ruhunu Cenab-ı Hakk´a teslim etti. Cenab-ı Hakk her ikisini de sonsuz rahmet eylesin (Allah Allah).
İmam-ı Hasan ve Hüseyin ihtiyarı da İmam-ı Ali´nin yanı başına defnedip, gözyaşı dökerek evlerine geldiler.
*
İmam-ı Ali´nin türbesi Necef´dedir. Ta ki Abbasi halifelerinden Harun Reşid´in zamanına kadar, o zamana kadar kimse yerini bilmiyordu.
Bir gün Harun Reşit veziri ile beraber Necef diyarına doğru ava, gezmeye gitmişlerdi. Bir yerde gördüler ki arslan, kaplan, geyik, yabani koyun, kurt ve her çeşit mahlukat yanyana gelmiş, hiç bir yırtıcı hayvan yanındakine zarar vermeden aynı insan gibi figan edip, gözlerinden yaşlar döküyorlar. Kuşlar çırpınıyor, koyunlar meleşiyordu.
Harun Reşit: **“Ne hikmettir bu?”** diye vezirine sordu.
Veziri de: **“Burada İmam-ı Ali´nin türbesi olsa gerekir. Muaviye´nin şerrinden halas olmak için türbesi o zamanlarda İmam-ı Hasan ve Hüseyin tarafından gizli tutulmuştu”** diye cevap verdi.
Harun Reşit hemen emir verdi, orayı kazdılar ki dünya teni ile hem İmam-ı Ali hem de derviş yatıyor. Harun Reşid´in emri ile İmam-ı Ali´nin üzerine bir türbe yapıldı. Fakat sonradan cami şekline çevirdiler. Türbesi Necef´dedir ve Kerbela´ya yakındır. Yani İmam-ı Ali, İmam-ı Hüseyin´in ve Kerbela şehitlerinin komşusudur. Yüce Tanrı´m rahmetlerini Ehlibeyt´in üzerine eylesin. Ehlibeyt´in şefaatinden de biz mümin kullarını mahrum eylemesin (Allah Allah).
İmam-ı Ali´nin doğum tarihi Milad´ı 598, 21 Mart, Nevruz-u Sultan dediğimiz Salı günü doğmuştur. Şehit oluşu ise Milad´ı 661, Ramazan ayının 21´i, Cuma günü de Hakk ile Hakk olup, makamı mahmuda ulaşmıştır.
Hazret´i Resulullah gibi O´da 63 yaşında dünyadan şehitlik makamına erişerek göçüp gitmiştir, daha doğrusu ölmemiştir, O ölümsüzlüğün sembolü olmuştur. Allah, Muhammed, Ali gerçek müminlerin kalplerinde kıyamete ve ordan da öte yaşayıp, ruhlarla bütünleşip sürüp gidecektir.

İMAM-I HASAN

İmam-ı Ali´nin şehit oluşunu duyan melun Muaviye aylarca düğün bayram etti, ´En büyük düşmanım artık ortadan kalktı´ diye sevinip, yanındaki kendi gibi melamet melunlara bol keseden altınlar, mücevherler dağıttı.

21 Ramazan´da şehit olan İmam-ı Ali´nin şehit olduğu haberini Muaviye melunu dokuz gün sonra duymuştu. O tarihte tam Ramazan´ın 30. günüydü. Melun Muaviye´nin keyfine diyecek yoktu. En büyük düşmanı İmam-ı Ali´nin şehit edildiğini kutlamak için hemen o günü bayram ilan etti. Bütün millete tonlarca şeker dağıtarak; 'ağzımızın tadı yerine geldi, artık bundan sonra bu günü şeker bayramı olarak kutluyacağız' diye tüm ülkeye duyurmuştur. İşte o gün bu gün Ramazan´ın 30. günü şeker bayramı olarak kutlanılır. Zaman değişti, isimler değişti ama zihniyet asla değişmedi.

Öte yandan Ehlibeyt dostları bir anda kendilerini çok yalnız ve kahır içinde hissettiler. Kısa sürede 40 bin kişi toparlandı ve İmam-ı Hasan´ı babası Emirülmü´minin İmam-ı Ali´nin yerine koyarak, O´na biat ettiler, canı gönülden bağlılıklarını dile getirdiler. İmam-ı Hasan akşam halkın toplanmasını istedi, o akşamı işitip gelenlerin ve Hz. Hasan´a biat etmek için sıraya girenlerin sayıları 60 bini geçiyordu.
İmam-ı Ali´nin şehit edilişi halk arasında büyük tepkiye yol açmıştı. Herkes perde arkasından cinayeti tertipleyip, katili ve katilleri yöneten Muaviye´ye ve ibn mülceme lanetler yağdırıyor, İmam-ı Ali´ye Tanrı´dan sonsuz rahmetler diliyor ve Ehlibeyt´e bağlılıklarını dile getiriyorlardı. İmam-ı Hasan büyük bir alanda minbere çıkarak halka uzun bir ´hutbe´ okudu. Emevilere ve kureyşlilere lanetler yağdırarak, perde arkasındaki oyunlarını teker teker anlatıp, emevi kafirlerinin yaptıkları zulümleri bir bir sıraladı. Bütün halk kanlı gözyaşları döküp, İmam-ı Hasan´a biat ettiler.
İmam-ı Hasan halka hutbesini okuduktan sonra şu teklifte bulundu: **"Ey aziz din kardeşlerim bana sorarsanız eğer bu biat işini aceleye getirmeyin ve bir kaç gün kendi kendinize düşünüp taşındıktan sonra karar verin. Belki bu makama benden daha laik birini bulursunuz da, onu başınıza getirirsiniz"** dedi.
Bütün halk hep bir ağızdan: **"Ya güzel İmam, içimizde senden daha hayırlısı yoktur. Sen bize Hazret´i Muhammed´in yadiğarı, İmam-ı Ali´ninde emanetisin. Bizler seni başımıza taç, gönlümüze sultan eyledik. Ölmek var, dönmek yoktur, biz gönülden ant içip, yemin ettik. Sen nasıl istersen bizler senin emirlerine amadeyiz"** deyip yeminlerini tekrarladılar.
İmam-ı Hasan kardeşi Hüseyin´i göndererek ibni mülcemi meydana getirdi ve halk mahkemesi yaparak halka sordu. Bütün halk: **"Bu lanet katile ölüm"** diye bağırdı. İmam-ı Hasan babasını şehit eden mülcemin kılıcını alarak tekbir getirerek İbni Mülcem zaliminin başına öyle bir vurdu ki kafirin vücudu ikiye bölündü. Domuz gibi homurdanarak canı cehenneme gitti.
İmam-ı Hasan geç saatlere kadar halkla sohbet ederek, halka nasihat verip, tekrar evine döndü.
Bacısı Zeynep kanlı gözyaşları dökerek: **"Gelin kardeşlerim, canım, gözüm nurusunuz, bu Küfe´lilere fazla güvenmiyelim anavatanımız Medine´ye dönelim. Bakalım Tanrı neyler, neylerse güzel eyler"** diyerek yalvardı. Fakat halkı sahipsiz bırakıp gitmeye ne İmam-ı Hasan ne de İmam-ı Hüseyin razı oldu. Bunun yanlış bir karar olduğunu söyleyerek, babalarının yolundan yürüyerek o yoldan zerre kadar ayrılmıyacaklarına ant içtiler.
Ucunda ölüm dahi olsa Hakk´ın yolunda yürüyüp, mazlumları zalimlerin şerrinden koruyacaklarına dair yemin verdiler ve: **"Allah yolunda şehit olmak bir mutluluktur"** diyerek ölüme fermen okudular.
Huzurlarında bulunan bütün toplulukta, İmam-ı Hasan ve Hüseyin için ant içerek: **"Bizde sizin yürüdüğünüz yolda yürüyeceğiz. Allah yolunda can verip, Ehlibeyt uğruna serinmizi ortaya koyacağız"** diye yeminler ederek, biatlarında ısrarla durup, ikrarlarını tazelediler.

Hazret´i Zeynep Küfe´lilere fazla güvenmiyordu, elinden yalvarmaktan başka bir şeyde gelmediğinden dolayı için için ağlayıp, başlarına gelecek felaketleri sezinliyordu. Aslında bu felaketleri İmam-ı Hasan olsun, İmam-ı Hüseyin olsun bilmez değillerdi, her şeyi isimleri gibi biliyorlardı, imtihan sahasında canana canı feda etmekten zerre kadar çekinmiyorlardı.
Bizler isterseniz gelin bu konuya burda bırakıp, ilerde devam etmek üzere biraz ara verelim. İmam-ı Hasan ve Hüseyin´in doğuşundan ve nasıl bir yaşantı sürdüklerinden biraz anlatıp, ondan sonra yine bıraktığımız yerden konumuza devam edelim.

EHLİBEYT

Hicretin üçüncü yılıydı, İmam-ı Hz. Ali ile Hz. Fatıma-tı Zehra´nın evliliğinin birinci yılı dolalı bir kaç ay olmuştu.
Hazret´i Fatıma-tı Zehra dünyaya nur topu gibi bir oğul getirdi. Hz. Fahri Alem Muhammed Mustafa (s.a.v) efendimize gidip doğumu müjdelediler. Hazret´i Resulullah bebeği kucağına aldı, okşayıp sevdi, bağrına basıp yüzünü yüzüne sürüp, hayırlı dualar eyleyip, ismini koymaya yeltenirken Hz. Cebrail Aleyhisselam, yüce Tanrı hazretlerinden selam getirip: **“Ya Resulullah yavrunun ismini Hasan koyacaksın. Bu Hz. Suphan Tanrı´nın emridir”** deyip Hazret´i Resulullah´a; **´Gözün aydın olsun´** dileklerinde bulundu.
Hazret´i Resulü Ekrem bebeğin kulağına üç defa: **´Hasan, Hasan, Hasan´** diye seslenip: **“Hasan cennet bahçelerinin efendisidir. Ümmetlerime hayırlı olsun”** deyip, sevinç dileklerine ümmetlerini de kattı.
Aradan tam bir yıl daha geçmişti. Deşti Kerbela Sultan´ı İmam-ı şehitler serdarı Hüseyin doğdu. Hazret´i Resulü Ekrem´e tekrar müjdeciler gidip müjdelediler. Resulullah müjdecilere hayırlı dualar eyleyip, hepsini memnun ettikten sonra, koşarak Hazret´i Fatıma´nın evine geldi.
Hazret´i Fatıma´ya: **“İslamiyet´in bekçilerini dünyaya sen getirdin. Bana iki göz nurum gibi torun bağışladın. Yüce Tanrı´m senden yüz binlerce defa hoşnut ve razı olsun. Sana ne kadar hayırlı dualar etsem azdır”** deyip, İmam-ı Hüseyin´i kucağına alıp, bağrına bastı.
İki kaşlarının ortasından öperek: **“Benim ciğer köşem, bakalım senin ismini Cenab-ı Hakk Teala ne koyacak?”** derken, Hazret´i Cebrail Aleyhisselam tekrar geldi. Hazret´i binbir ismin sahibi 18 bin alemlerin Sultanı Cenab-ı yüce Tanrı´nın selamını getirerek: “**Ya Resulullah, yavrunun ismini Hüseyin koymanı buyurdu”** dedi.
Resulü Ekrem bebeği kucağına alarak kulağına üç defa; **´ya Hüseyin, ya Hüseyin, ya Hüseyin´** diye bağırdı ve: **“Adını ben verdim, ömrünü Cenab-ı Hazret´i Allah versin”** dedi ve sevinerek mescide döndü.
Bütün eshabı kıram (dost eshap) Hazret´i Resulullah´ın yüzünde sevinç belirtilerini görerek sordular: “Ya Resulullah, acaba seni bu kadar sevindiren nedir? Söylersen biz de sevincine ortak oluruz” dediler.
Resulü Ekrem de şöyle dedi: “**Ey müminler, artık benim Ehlibeyt´im tamamlanmıştır. Hepimiz yekpare bir vücut olarak tamamlandık. Cenab-ı Hazret´i Allah-u Teala bu yeryüzünü Ehlibeyt´in yüzü suyu hürmetine yaratıp halk eylemiştir”** dedi.
Ehlibeyt ise beş Ali abadır, beş kişidir, onlarda şunlardı;
1. Hz. Allah´ın Nübüvvet nuru Hz. Muhammed Mustafa Salallah-u Aleyhisselam
2. Hz. Allah´ın Velayet nuru Hz. Aliyyül Mürteza

3. Hz. Allah´ın Hidayet nuru Hz. Fatım-tı Zehra
4. Hz. Allah´ın İnayet nuru Hz. İmam-ı Hasan-ı Müctaba
5. Hz. Allah´ın Rahmet nuru Hz. İmam-ı Hüseyin Deşti Kerbela.

Resulü Ekrem şöyle devam etti: **"Ey müminler, benim sevincim şudur ki bugün ciğer köşem, gözbebeğim Hüseyin´im cihana ayak basmıştır. Bütün cihanı ve müminlerin kalplerini Cenab-ı Allah Hüseyin´imin nuruna gark eylemiştir. Ey aziz canlar, şunu bilmiş olasınız ki Ehlibeyt benim canımdır, kanımdır, ruhumdur. Ehlibeyt´ime sevgi besleyenlere ancak benim şefaatim ulaşır. Bana yüreğini açan Ehlibeyt´ime gönül bağlasın"** diye ümmetlerine nasihatla bulundu.
İmam-ı Hasan ve Hüseyin, Hazret´i Resulullah´ın kucağında ve koynunda böbrek yağda beslenir gibi besleniyorlardı.
Bir dedikleri iki edilmiyordu, saraylardaki şahzedeler dahi Hz. Hasan ve Hüseyin´in yaşantısına imreniyorlardı. Bu güzel yaşantı maneviyatta ki yaşantılarıydı, maddiyatta ise çok çileliydi. Hz. Ehlibeyt gece gündüz yarı aç, yarı tok gezerdi. Çok zamanlar yiyecek ekmek bulamazlardı, aç yatarlardı.
Hayatları ve ömürleri hep açlık ve yoksulluk içinde geçerdi. Çünkü iki cihan serveri olsun, Şah-ı Merdan Ali olsun, Fatıma-tı Zehra olsun, İmam-ı Hasan ve Hüseyin olsun yalan dünya malına zerre kadar tenezzül etmezlerdi. Ellerine ne geçse onu yetim ve yoksullara dağıtırdılar. Hz. Ali olsun, Hz. Fatıma olsun, Hz. Muhammed Mustafa olsun, bütün sevgilerini bu iki yavruya bağlamışlardı. Tanrı aşkı ile sevip her ikisinide her gün bağırlarına ve kalbine bastırıp, bütün sevgilerini, şevkatlarını bu iki yavruya veriyorlardı. Adeta üzerlerine kanat gerip, uğurlarında can parçalıyorlardı. Aradan yıllar su gibi akıyordu, İslamiyet güneşi karanlık köşeleri aydınlatıyor, zalimler İslam güneşi karşısında kar parçası gibi eriyorlardı. Her geçen gün inananlar çoğalıyor, keramet görenler secdeye kapanıyor, eğilmeyen murdar başlara ise İmam-ı Aliyyül Mürteza´nın Zülfikar´ı sayesinde hizaya geliyordu.
Zalimlerden toparlanan ganimetler yetimlere ve yoksullara dağıtılıyor, açlar ve susuzlar yediriliyor, giydiriliyor dertlerine derman olunuyordu. Herkes mutlu ve mesut ve korkusuz yaşıyordu. Esirler ve köleler salıverilerek veya Hazret´i Ali´nin getirmiş olduğu ganimetler karşılığı değiş tokuş edilerek hürriyetlerine kavuşturuluyordu.
İmam-ı Hasan ve İmam-ı Hüseyin altı yaşlarına ayak bastıklarında bir gün dedelerinin bir dizine İmam-ı Hasan, bir dizine İmam-ı Hüseyin oturmuş oynuyorlardı. Hazret´i Peygamber efendimizin İmam-ı Hasan ile aynı yaşta olan İbrahim isminde bir oğlu vardı. Hazret´i İbrahim de babası Hz. Muhammed´in kucağına oturmuş İmam-ı Hasan ve Hüseyin ile oynuyordu.
O an Cebrail Aleyhisselam gelerek: **"Ya Resulullah, Hazret´i Subhan´ın sana selamı var. İki inci bir ipe dizilmez, bu güzel Şehzade´lerin birini yüce Hakk´ın emri ile gözden çıkarman gerekiyor"** dedi. Hazret´i Resulü Ekrem kederlenip gözlerinden bahar seli gibi gözyaşları akıttıktan sonra bir hayli derin düşüncelere daldı. Hüzün ve keder dolu bakışlarını herşeyden habersiz oynayan o üç masum yavruya dikerek yaş yerine kan akan mübarek gözleriyle bir hayli onları seyreyledi.
Daha sonra içini çekerek Cebrail Aleyhisselam´a: **"Ey karındaşım Cebrail, eğer göz nurum Hasan´ı feda edecek olursam bu acı Hüseyin´imi kardeş acısına boğar. İmam-ı Ali´nin gözyaşlarının akmasına sebep olur, Fatıma´nın ciğerinin parelenmesine yol açar. Eğer Hüseyin´imi feda edecek olursam, Hz. Hüseyin´imin acısından yeryüzünde müminler, gökyüzünde ise melek ve feriştahlar ahu figana düşer. Hasan´ımın kanadı kırılır, boynu kardeş acısı ile eğilir, beli yürek yarası ile bükülür.**

Şah-ı Merdan´ımın yüreği parçalanır, Fatıma´nın ciğerleri kavrulur. Ben bunların ikisinin acısına da hiç mi hiç dayanamam. İçlerinde bir tek feda edeceğim göz nurum İbrahim´imdir. O´nun acısını yüreğime basar, içimde gizlerim" deyip ağladı. Bu ilahi emirden üç gün sonra Hazret´i Resulü Ekrem´in göz nuru Hazret´i İbrahim, Tanrı´nın rahmetine nail oldu.
O günden sonra ne zaman ki Resulü Ekrem, İmam-ı Hasan´ı ve Hüseyin´i sevse, şöyle derdi: **"Ey evladımı uğurlarına feda ettiğim ciğer parelerim, göz ışıklarım! Sizleri tüm cihanın sevgisine ve yerlerin ve göklerin güzelliğine değişmem. Sizler yerlerin kilidi ve göklerin anahtarlarısınız. Sizi sevmek en büyük ibadettir ve şereftir.**
Cenab-ı Hakk Teala her peygamberin soyunu kendi zürriyetinden vermiştir. Benim zürriyetimi ve soyumu ise İmam-ı Ali ile evladım Fatıma´dan verdi. Benim yolumu sürenler onların yolundan ve izlerinden gidenlerdir. Cenab-ı Allah´ın bu ulu yolunu süren bütün ümmetlerim de benin evlatlarımdır, evlat- larım sayılırlar. Hz. Ehlibeyt´imi sevenler bu yolu süreceklerdir. Ne mutlu onlara ki yarın ruzi mahşer günü biz Ehlibeyt onların ellerinden tutacağız ve Cenab-ı Hakk´ın huzuruna beraberce varacağız" demiştir.
*****
Bir gün Hazret´i Muhammed Mustafa (s.a.v) efendimiz eshabı ile Medine sokaklarında dolaşırlarken, yol üzerinde oynayan bir sürü çocuğun içinden bir çocuğu tutarak bağrına basıp, okşayıp sevdi. Yüzünü yüzüne sürüp yanaklarından öptü.
Yanında bulunan eshabları Hazret´i Resulullah´a: "Ya Resullullah, bu çocuğun ayrıcalığı nedir ki diğerlerinden ayırt edip, bunca şevkat gösterip, bağrına bastın?" diye sodular.
Hazret´i Resulullah gözleri yaşarıp şöyle dedi: **"Bu yavruyu, ciğerparem Hüseyin´imle oynarken gördüm. Hüseyin´in ayağının bastığı topraklara ve Hüseyin´imin ayaklarına niyaz eyleyip, ayak tozlarını yüzlerine, gözlerine sürdü. Bundan dolayıdır ki o yavru benim bağrımın sevgisini kazanmıştır. Bu yavrunun güzel ahlakının hatırına annesine ve babasına şefaatim sonsuzdur"** dedi.
Ey aziz dostlar, İmam-ı Hüseyin´e sevgi gösterene bu kadar şevkat gösteren Resulü Ekrem, acaba O´na zulüm edenlere nasıl lanet yağdırır bir bilseniz, tahmin edemezsiniz. Bütün gerçekler apaçık meydanda olduğu halde hala inadında ısrar eden, bugün bile lanetullah Muaviye´ye, Mervan´a, melun Yezid´e Hazret diyenler var. Gerçeklerden bir haber kara cahil yobazlar, yüzbinlerce yol yezidleri ve el yezidleri var. Bu kanlı katiller Peygamber´imiz Hazret´i Muhammed´in sevgisinden yoksun olan, Hz. Allah´ın rahmetinden nasibini almamış kişilerdir desek yalan olmaz. Bir zalime **´Hazret´** demek, Hakk ve hakikati inkar etmekten gayrı bir şey değildir. İçimden gelerek söylüyorum; Allah beni cennetin 8. katına sultan eyleyeceğine, Ehlibeyt´in kapısına hizmetci ve köle etsin. Gönlüm daha huzurlu ve mutlu olur. Çünkü gönül sevdiği ile bir olunca, samanlık seyran olurmuş. Ben Ehlibeyt´in sevgisi ile dolup taşarım, İmam-ı Hüseyin´in acılarını yüreğimde taşırım, İmam-ı Hasan´ın mübarek vücuduna saplanan oklar bağrıma saplanmış gibi hissederim. Hazret´i Fatıma´nın kırılan kaburga kemiklerini vücudumdan koparılmış bir parça gibi hissederim. İmam-ı Ali´nin başına vurulan lanetullah ibni mülcemin kılıcının acılarını ciğerime saplanmış bir kılıç gibi anımsar ve duyarım. Hazret´i Muhammed´in yemeğine katılan zehirin acılarını yüreğimde hissederek, acılar içinde kıvranırım. Kerbelada şehit düşen 73 masumun acılarını, sızılarını, gözyaşlarını ve inim inim inleyip feryat etmelerini sineme yerleştirdim ve bağrıma kök saldı. Ben o dostların acılarını paylaşmaktan fırsat bulupta

Allah´tan cennetten parsel istemeye gönlüm razı olmaz. Rüşvetle ibadet etmekten utanıp hicap ederim. Ben cennete gitmek için ibadet etmem, yalvarmam bile çünkü cennet ibadetin karşılığı istenen bir rüşvettir. Eğer cennet olmazsa çıkarcı dostlar Tanrı´nın adını bile anmazlardı. Ben o dost için yanarım. Canan, canını ve bütün evlatlarını bu yola kurban verdi. O dost ki gözü yaşlı, bağrı al kanlara bulanmış dururken, ben nasıl olur da nefsime uyar da cenneti hatırıma getirebilirim? Dost kara gün dostudur, Dost Allah dostudur, gerçek dost Ehlibeyt´i sevendir. Onun yolunda yürüyüp, Kerbela uğruna gözyaşı döküp, 12 İmam´ın sevgisini gönlünde, acılarını yüreğinde hissedendir.

Yine bir gün İmam-ı Hasan ile Şah Hüseyin beraber oyun oynuyordu.
Hazret´i Peygamber efendimiz uzaktan İmam-ı Hüseyin´i sesleyerek: "**Ey gözüm nuru Hüseyin koş yanıma gel, senin ile kucaklaşalım"** diye nida etti.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin koşaşak Hazret´i Resulullah´a giderken sol ayağının başparmağını taşa çarptı ve parmağı yaralanıp kanadı. Hızlı koştuğu için kalbi de hızlı çarpıyordu. O vaziyette dedesi Resulullah´ın karşısına geçince dedesinin ayağını görüp de üzülmemesi için sağ ayağının baş parmağını sol ayağının yaralı parmağının üzerine koyarak yaralı parmağının gizlemeye çalıştı. Kalbine vuran sancıyı bastırmak için de sağ elini kalbinin üzerine bastırdı. Öylece Hazret´i Muhammed´in (s.a.v) karşısına geçip el pençe divan durdu.
Bunu gören Hazret´i Muhammed Mustafa (s.a.v) efendimiz durumu farkedince gözlerinden mübarak yaşlar döküp İmam-ı Hüseyin´i göstererek: **"Bundan sonra Ehlibeyt dostları ibadet ederken ve özlerini dara çekerken, benim ciğerparem Hüseyin´imin darına dursunlar ki benim şefatıma nail olsunlar"** diye ümmetine nasihat ve vasiyet etti.

İşte Alevi zümresi Cem ayinlerinde Cenab-ı Hakk´a ibadet edip özlerini dara çekerken, Hüseyin darına böyle dururlar. Ayrıca Fatıma darı ve Mansur darı diye diğer darlarda vardır.
Görüldüğü gibi Hazret´i Resulullah´ın yanında İmam-ı Hasan´ın olsun, İmam-ı Hüseyin´in olsun makamları o kadar yücedir ki tarifi mümkün değildir.

Tarih kitaplarının çoğunda şöyle bir rivayet daha vardır;
Bir gün Hazret´i Cebrail gökyüzünden yeryüzüne Hazret´i Mustafa´ya vahiy getirmek üzere hareket ederken, yanına Cibril isminde Hazret´i İzzet´in cezasına duş olmuş bir melek gelerek: **"Ey göklerin feriştahı Cebrail, gördüğün gibi kolum, kanadım kırık. Yıllardır başımdan dert, gözümden yaş eksik olmadı. Vakti ile görevimi tam yapamadığımdan dolayı Cenab-ı Hakk tarafından hışma uğrayıp cezalandırıldım. Duydum ki iki cihan serveri dünyaya zuhur etmiştir, ne olursun bana bir yardım ette, beni o yüce Muhammed Mustafa Hazret´lerinin huzuruna götür. Yüzümü ayak tozlarına sürüp, şefaat dileyeyim. Cenab-ı Hakk Teala belki beni bağışlar"** diye yalvardı.
Cebrail´de O Melaike´nin yalvarmasına dayanamayarak: **"Gel ya Cibri seni götüreyim, Hakk Teala belki seni af eder"** deyip Cibril´i yanına alarak yeryüzüne indi. Doğruca Hazret´i Resulü Ekrem´in huzuruna gelip, Cenab-ı Hakk´ın selamını iletti.
Hazret´i Resulü Ekrem kanatları yanık Melaike´yi görerek: **"Ya karındaşım Cebrail bu Melaike niçin ki bu cezaya duş olmuştur?"** dedi.

Cebrail´de: **“Bu melek vaktiyle Hazret´i Tanrı´nın gazabına uğramıştır. Şimdiye kadar bütün peygamberlere uğramış bir derman bulamamıştır. Şimdi ise son çare sendedir, Sana umut bağlayıp geldi”** dedi.
Hazret´i Resulü Ekrem Cibril´e bakarak: **“Ey aziz Melaike senin derdine ancak İmam-ı Hüseyin çare olur. Çünkü O´nun makamı Hakk´ın katında çok makbuldur. O´nun hiç bir dileği Hakk´ın katından geri boş çevrilmez”** diye İmam-ı Hüseyin´e gönderir.
İmam-ı Hüseyin´de Resulü Ekrem´in yanı başında oynamakta idi. Cibril varıp İmam-ı Hüseyin´in ayaklarına yüzlerini sürer. İmam-ı Hüseyin´de Cibril´i severek yanık kanatları üzerinde el gezdirip okşar. Cenab-ı Hakk şifa versin diye üç defa dua ederek Cibrili´n yanık kanatlarının üzerinde mübarek ellerini gezdirir.
Cenab-ı Hakk Teala´nın izni kuvveti ile Cibril sıhhat bulur. Eski haline kavuşur ve Cenab-ı Hakk´dan dilekte bulunur: **“Ya Rabb, İmam-ı Hüseyin aşkına beni Hüseyin´e hizmetçi tayin eyle. Ben Hz. Hüseyin´ine hizmet edeyim, O´nu korumak için ne gerekirse yapayım**” der. Cenab-ı yüce Tanrı Cibril´in dileğini kabul eder ve Cibril´i, İmam-ı Hüseyin´in hizmetine verir.
Zaman geçip İmam-ı Hüseyin Kerbela´ya düştüğünde Cibril makamına varır, 70 bin Melaike alarak İmam-ı Hüseyin´e yardıma koşar.
İmam-ı Hüseyin yardımı kabul etmiyerek: **“Biz Hakk´ın yoluna can verip, ser koymuşuz. Bu bizim imtihan sahamızdır. Dost dosta yönelince ölüm bile insana huzur verir”** deyip şehitlik için ölüme ferman okumuştur ve zalime baş eğmemiştir.
İmam-ı Hüseyin şehit olduğu günden başlayıp, kıyamete kadar İmam-ı Hüseyin´in matemi- ni tutmak üzere 70 bin Melaike ile Cibril Kerbela´da kalarak bir daha geri makamına dönmemiştir.

Ey azizler dostlar, ey analar, ey bacılar; İmam-ı Hüseyin´i anlatmak için ağaçlar kalem, denizler mürekkep olsa az gelir. Sizlere ufak örnekler vererek İmam-ı Hüseyin´in Tanrı katında ne kadar makbul ve yüce olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Onları anlatmak ve çektiği acıları dile getirmek, müminleri O´nun nurlu yolunda yürütmek, Kerbela şehitleri için matem tutmak ve gözyaşı dökmek Cenab-ı Hakk Teala katında ne kadar büyük bir mükafattır bilirmisiniz? Hiç tahmin edemezsiniz. O´nu sevmek, O´na gönül vermek ibadetlerin en büyüğü, en kutsalı ve en değerlisidir. Bu yolda gözyaşı dökmek, gönlünde ki güma- nı, boynundaki vebalı, omuzundaki günahı siler, süpürür, götürür.
Zaten Kur´an-ı Kerim´de buyurduğu gibi: ´**Biz Ehlibeyt´i tüm günahlardan arındırdık ve tertemiz kıldık**´ diye Ayet-i Şerife iniyor. Öyle ise neden bunca yıl ve asırlardır bu gerçekleri görmezlikten geliyorlar ve hala Ehlibeyt düşmanlarını baş tacı yapıp, Ehlibeyt dostlarını yadırgıyorlar? Onun da cevabı hazır, münkürler münafığı dost görür.

Aziz dostlar, kıymetli kardeşlerim eğer gerçekleri birazcık olsun görmeye çalışmış olsaydık, herşeyin apaçık meydanda olduğunu görürdük. Bizler Ehlibeyt´i seven kişiler olarak ger- çekleri saklamadan ve çekinmeden konuşmalıyız, saf ve temiz kişilere anlatmalıyız, halk bir süt kadar temiz ve saftır. Eğer Ehlibeyt mayası ile gönül mayasının iman kabına temiz maya atarsanız, o gönülde sevgi, doğruluk, insanlık, kardeşlik, hoşgörü ve alicenaplık fışkırır, filizler kök salar. Faziletli, adaletli ve Hakk´a yönelen bir ruh meydana gelir. Her yaptığı ibadetin manasını bilir ve her yapacağı işi vicdan süzgecinden geçirir, başkalarını incitmiyecek şekilde yapar. Yoksa o halkın imanını ve inancını Muaviye´nin veya Mervan´ın mayası ile mayalıyacak olurlarsa 40 yıllık komşusunun başını Allah-u Ekber diyerek balta ile keserler, hamile kadının

karnını ekmek bıçağı ile ´ya Bismillah, Allah-u Ekber´ diyerek deşerler. İbadetin başından kalkarak günahsız ve saf din kardeşlerinin evini, mahallesini ve köyünü ateşe verip, Ehlibeyt muhiplerini ve Ehlibeyt dostlarını düşman belleyip, katli vacip fermanlarını eline alıp, cinayet mangaları oluşturup şeytanın yönetimine girerler. Hem dünyasını, hem ahiretini haram etmişken bir de başkalarının dünyasını zindana çevirirler. Bunu da kim adına yaparlar bilirmisiniz, Allah adına. Hem de hiç mi hiç düşünmeden ve utanmadan.
O kara cahil güruha sorsanız, ey kanlı zalim cana kıyılır mı? Yazık değil mi, siz hiç Allah´dan korkmaz mısınız?
Hemen cevabı şu olur: **"Biz gavurları öldürüp ahiretimizi yapıyoruz. Artık İslam mücahidi olduk derler"** kolay sevaba peşin cennet. İşte bunların inancında bu yatar. Şimdi de cenneti kendi akıllarınca parselleyenler bunlar, peşin cennetin anahtarını satarlarda, tapusunuda keserler.
Ey aziz dostlar hurafeyi de Ehlibeyt´e gönül bağlamayan bir insan, bırak cennete girmeyi, cehennem bile ona bir saray kadar mükafat sayılır. Ehlibeyt´e sırt çevirenler Allah´ın düşmanı olduğunu bilmelidirler.
Bakın sizlere yine bir öykü anlatacağım.

GEYİK VE İMAM-I HASAN

Bir gün Hazret´i Resulü Ekrem mescitte oturmuş İmam-ı Hasan kucağında eshabı ile sohbet ediyor ve sorunlarını dinleyip dertlerine derman oluyordu. İçeriye kucağında bir geyik yavrusu ile bir bezirgan yahudi girdi. Yahudi bezirganlık yapıyordu ve her ne zaman yolu Medine´ye uğrasa mutlaka bir hediye ile Resulü Ekrem´in huzuruna varır, O´na bir hediye vererek hayır duasını alır, eşiğine niyaz eyleyip yoluna devam ederdi.
O günde Medine´nin dağlarından geçerken bir geyik yavrusu yakalayıp Hazret´i Resulü Ekrem´e getirmiş ve eşiğine niyazda bulunup: **"Ya Resulullah, bu hediyemi kabul etmenizi yüce makamınızdan niyaz eylerim"** dedi.
Hz. Resulullah´a geyik yavrusunu hediye etti. O´da İmam Hasan´ı göstererek geyik yavrusunu Hasan´a verdi ve bezirgana hayırlı dualar eyledi.
İmam-ı Hasan geyik yavrusunu alınca haddinden çok sevinip onunla oynamaya başladı. Yavrunun boynuna, boğazına sarılıp öpüyordu, okşuyordu. O ara Hz. İmam-ı Hüseyin içeri girdi. birden İmam-ı Hasan´ın elinde geyik yavrusu olduğunu görünce koşarak Hazret´i Resulü Ekrem´in boynunu kucaklayıp yanaklarından, mübarek ellerinden öperek: **"Dedeciğim, bu geyik yavrusundan bir tane de ben isterim, banada bir geyik yavrusu ver"** diye yalvarmaya başladı.
Hazret´i Resulü Ekrem: **"Canım yavrucuğum, ciğerköşem, canım Hüseyin´im onu bir bezirgan dost bize getirdi verdi. Sadece bir tane yakalamış, iki tane olsa birini sana verirdim. Zaten yavrucuk çok küçük, daha ana kuzusu. Onu karındaşım Hz. Cebrail gelince Cebrail ile annesine göndereceğim. Şimdilik siz Hz. Hasan ile beraber o yavruyu incitmeden, onunla beraberce oynayın"** diye Hz. Hüseyin anlatmaya çalıştı. Hz. Hüseyin çocuk yaşta olduğu için anlamadı ve ağlamaya başladı.
Hazret´i Resulü Ekrem, İmam-ı Hüseyin´in ağlamasına dayanamıyarak yalvarmaya başladı: **"Ya Hasan, gel bu geyik yavrusunu Hüseyin´e ver, Ben sana daha güzel hediyeler veririm, gel Hüseyin´imi ağlatma"** dediysede, Hz. Hasan´da küçük olduğundan dolayı geyik yavrusunu Hz. Hüseyin´e vermedi. İmam-ı Hüseyin başını İmam-ı Hasan´ın omuzuna yaslayıp sessiz sessiz, hazin hazin gözyaşı dökmeye başlayınca, Hazret´i Resulü Ekrem´de kanlı gözyaşları döküp çok hüzünlenmişti.

Tam o sırada Mescid-i Nebi Cem evinin kapısından peşinde küçük bir yavru ile bir geyik girip, hal dili ile Hazret´i Mustafa´ya selam vererek: **"Ya Resulullah, şu an İmam-ı Hüseyin´in ağlamasından gök yüzünde melekler, yeryüzünde tüm mahlukatlar figana düştü. Hüseyin´in gözyaşına matem tutuyorlar. Eğer izin verirsen bu yavrumu İmam-ı Hüseyin´e hediye etmek istiyorum, zaten diğer yavruda benim yavrum. Onun gözyaşlarının akmasına Hakk Teala´nın tahammülü yoktur. Beni buraya Rabbül alemlerin sahibi Hz. Tanrı gönderdi. Bizim de yüreğimize bu yüzden gam ve keder düştü"** diyerek Hz. Muhammed Mustafa´dan izin istedi.
Hz. Resul Ekrem geyiğe hayırlı dualar eyliyerek: **"Allah seni Hüseyin´imin hoşnut olduğu mahlukattan eylesin"** dedi.
Geyik ağlıyarak: **"Ya Resulullah, bu kelamın sevinci ile yüz yavrum dahi olsa Hüseyin´e bağışlardım. Yeter ki Hüseyin´in gönlü hoş olsun, bizlere şefaat eylesin"** der. Hazret´i Hüseyin´in ayaklarına yüzler sürüp, yavruyu İmam-ı Hüseyin´in kucağına bırakır. İmam-ı Hüseyin gözyaşlarını avuçlarının içi ile silerek, geyiğin akan gözlerinden öper ve boynunu okşar.
Geyik o sevinç ile yavruyu içerde bırakıp dışarıya koşarken, nida edip hal dili ile Hakk´a şöyle seslenir: **"İlahi Ya Rabb´i mazlumlar sultanı İmam-ı Hüseyin´in gönlünü hoş eğlemek için bana bu fırsatı verdiğinden dolayı sana nasıl şükür edeceğimi bilemiyorum"** diye feryat edip ağlardı.

Ey aziz canlar sizler de görüyorsunuz Hazret´i şehitler serdarı İmam-ı Hüseyin´in küçük yaşta iki damla gözyaşı dökmesine melekler, feriştahlar ve dağ da yaşayan mahlukatlar bile dayanamayıp, gul gulaya düşüp, figanı feryat ediyorlar. Ya bu mazlum Hüseyin Kerbela´da evladı eyali ile kundaktaki bebeleri, beşikteki yavruları ile şehit olurken, Hz. Muhammed Mustafa, Haydar-ı Kerrar Aliyyül Mürteza ve melekler sultanı Fatıma-tı Zehra görseydi acaba neler derdi, neler söylerdi? Sinelerini yolar ve nasıl çırpınırdılar, ciğerlerini nasıl parelerlerdi, bunu tarif etmek mümkün müdür?
Dağdaki bir geyik iki yavrusunu Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin´e bağışlıyor da, Hz. Peygamber´e ümmet olduğunu sanan cübbeli ve cübbesiz, iki ayaklı insan kalıbında ki yobaz mahluklar, bu gün bile daha Ehlibeyt´in kim olduğunu bilmiyorlar ve Ehlibeyt´i tanımıyorlar. Bütün cihanı sarsan bu olayı yapan Yezid´in, Muaviye´nin ve mervan lanetullah melununun izinden gidiyorlar. Hz. Ehlibeyt bunların bu gün düştüğü durumları görse nasıl da lanetler yağdırırlardı, bunu artık tahmin edersiniz.

İşte o geyiği getiren yahudi Kerbela´da İmam-ı Hüseyin şehit olduğunda, başı kesilip lanetullah Yezid´in sarayına götürüldüğünde, tesadüfen o yahudi de Yezid´in sarayına uğrayıp onun yanına gitmişti. Yezid kafiri tepsi üzerinde duran İmam-ı Hüseyin´in kesik başının dudaklarını elindeki bastonun ucu ile dürterek: "İşte en büyük düşmanımın akibeti budur" diye mırıldanıp, domuz gibi homurdanıyordu.
Yahudi ileri atılarak: **"Ey Yezid bu baş kimin başıdır? Neden bu kadar zulüme maruz bıraktın O´nu?** diye sordu.
Yezid de: "O bizim saltanata başkaldıran bir kimse idi" dedi.
Yahudi tekrar şöyle dedi: **"Ey Yezid; Bu baş asil bir soydan gelmiş olmalıdır ki senin gibi bir zalimin önünde baş eğmemiş, zulmüne boyun bükmemiştir".**
Yezid laneti şöyle cevap verdi: "Ey Yahudi, madem öğrenmek istiyorsun iyi dinle. Bu baş Hz. Muhammed´in torunu Hüseyin´in başıdır" dedi.
Bunun üzerine yahudi öyle bir ahu figana düştü ki yezi de şöyle seslendi: **"Ey lanet olasıca kanlı Yezid, dilerim Allah kollarını kurutsun, dilini koparsın, gözlerini kör**

etsin. Nasıl da kıydın bu mübareğin, azizin canına? Nasıl kılıç salladın Muhammed´in göz çiçeğine? Nasıl oklar attırdın Mürteza´nın ciğerparesine? Nasıl hançer vurdurdun Fatıma´nın bağrı başına?
Dilerim Allah o murdar kökünü dünyadan keser inşallah" diyerek feryat etti. Yahudi bağırıp gözyaşı döktükçe orda bulunanların çoğuda bu acı ve gerçek sözler karşısında gözyaşlarını tutamayıp, ağlaşmaya başladılar.
Yezid melunu içerde bir ayaklanma çıkacağından korkarak, yahudiye şöyle dedi: "Eğer Muhammed´in adını ağzına almamış olsaydın, seni vallahi şuracıkta katlederdim" dedi.
Yahudi: **"Ey melun Yezid, senin o baston ile vurduğun Hüseyin´in dudaklarını Hazret´i Muhammed öpmeye kıyamazdı. Ben Hazret´i İsa´nın 80 göbek berisinde olduğum halde, Hazret´i İsa´nın soyundan geldiğim için ümmetleri hala bana saygı duyup, önüm de saygı ile boyun eğiyorlar. Sen ise Hazret´i Resulullah´ın öz evlatlarını, torunlarını, ciğerpare yavrularını Kerbela´da dünyada eşi görülmemiş binbir zulüm ile öldürtüp, cesedlerini Kerbela çöllerinde atlara çiynetip parçalattın. Resulü Ekrem´in evladı eyaline dünyada eşi görülmemiş ezalar, cefalar ettin. Senin ceddine de, sana da yüzbinlerce defa lanetler olsun! Hüseyin gibi bir varlığa kıyan zalim, benim gibi bir kulu bağışlasa ne yazar ki"** dedi.
Sonra Hüseyin´in başına dönerek: **"Le ilahe ilallah, Hakk birsin Muhammed´in Resulullah"** dedi ve **"Ya Hüseyin, yarın Ruzi Mahşer günü dedenin yanında benim İslamiyet´i kabul ettiğime dair şahidim ol"** diye ekledi.
Tekrar Yezid´e dönerek şöyle dedi: "**Ey katil Yezid şunu bilmiş ol ki gözyaşı üstüne temel atılmaz. Sen ise hem gözyaşı üstüne hem de mazlum ve masumların kanlarının**
üstüne temel atmaya kalkıştın. Kıyamete kadar sen ve senin soyun lanete müstahak olmuştur.
Her mümin, her Ehlibeyt dostu, Muhamme´e selavat getiren, ondan şefaat bekleyen, İslamiyet´i yürekten kabul eden şahıslar sana ve senin babana, sana uyan, Ehlibeyt´e kastedenlere, ibadetleri anında, sohbetleri anında, duaları anında milyonlarca lanet okuyacaklar. Ben dahi sizlere yürekten lanet okuyorum" dedi ve Yezid´in üzerine yürüdü. Lanetullah Yezid´in adamları ve cellatları koşarak o mümin ve temiz kalpli bezirganı oracıkta şehit ettiler. Tanrı Kerbela´da ve onların yolunda şehit düşen tüm mümin din kardeşlerimize sonsuz rahmet eylesin. Yezid ve onun fikirlerini savunanlara da sonsuza kadar lanetler eylesin (Allah Allah).

Sevgili aziz okuyucular, canım kardeşlerim inanın bu kitabımı yazarken elimi, gönlümü, yüreğimi ve vicdanımı hep bir araya toparlayıp, gözyaşlarımı satırlarımın üzerine akıtarak, Ehlibeyt´in sevgilerini ve acılarını yüreğimde yaşıyorum. Siz aziz Ehlibeyt dostlarına bu sevgiyi, bu duyguyu, bu güzelliği ve bu acıları ulaştırmaya çalıştım. Bir gün vefasız dünyadan göçüp gittiğimde inşallah Ehlibeyt dostlarım bu aciz kula Tanrı´dan rahmet dileyerek, beni de rahmetle anmanız için şimdiden sizlere boyun eğip, yüreğimi açmış durumdayım. Biz gerçekleri yazmaya çalıştık, taktiri siz aziz okuyucularımın yüce irfanına bırakıyorum.

Bir gün İmam-ı Hasan ile İmam-ı Hüseyin dedeleri Resulü Ekrem´in huzuruna gelerek: **"Dede hangimizi daha çok seviyorsun? Hangimiz daha güzeliz?"** diye Resulü Ekrem´i sıkıştırmaya başladılar.

Resulullah ikisini de sevip okşayıp bağrına bastı: **"İkinizde çok güzelsiniz, birbirinizden farksızsınız"** dedi.
Fakat İmam Hasan olsun, İmam Hüseyin olsun illa da: **"Birimizi seçeceksin"** dedi.
Hazret´i Resulullah: **"Çocuklar bu soruyu sevgili atanıza, Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´ye sorun, O size cevap verir"** deyip, çocukların gönlünü incitmemek için çareyi İmam-ı Ali´ye göndermekte bulur.
Çocuklar koşarak enbiyalar sultanı ataları İmam-ı Ali´nin huzuruna gelerek: **"Hangimiz güzeliz?"** diye sorarlar.
O da: **"İkinizde ciğerparemsiniz, canımsınız, ruhumsunuz"** dediysede dinlemediler.
Çocuklar: **"İlla da birimizi tercih edeceksin"** diye ısrar ettiler.
Ol vakit İmam-ı Ali: **"Öyle ise birer yazı yazın bana getirin, hanginizin yazısı güzel ise o daha güzeldir"** dedi. İkisi de yazı yazıp babalarına getirdiler.
İmam-ı Aliyyül Mürteza yazıları evirip, çevirip baktıktan sonra: **"Bak, ikinizin yazısı da çok şahane, ikiniz de çok güzel ve birbirinizden farksızsınız"** diye ikisini de sevip bağrına bastı.
Fakat Şehzade´ler: **"İlla da birimizi tercih edeceksin"** diye ısrar ettiler.
İmam-ı Ali: **"Bu soruyu anneniz iki cihanın nurlu güneşi Fatıma-tı Zehra´ya sorun"** diye kendi onları incitmemek için annelerine gönderdi.
Hz. Fatıma mutlaka bu yavruların incinmemesi için bir çare bulur diye düşündü.
Çocuklar annelerinin yakasını kestiler: **"Dedemiz bilemedi, babamız cevap veremedi, bari sen söyle hangimiz daha güzeliz?"** diye ısrar etmeye başladılar.
Hazret´i Fatıma: **"Ey benim gözümün nurları, canımın içleri, bağrımın köşeleri, ben ikiniz arasında bir fark göremiyorum, ikinizde müsavi eşit güzelliktesiniz.
İki gözün hangisi bir birinden ayırt edilir"** diye yüzlerine gülüp bağrına bastı ise de bir türlü vaz geçiremedi. Bunun üzerine onların incinmesini istemediği için gönüllerini mahcup etmemek için boğazındaki anne yadigarı inci boncuğunu çekip kopardı.
Çocuklara şöyle dedi: **"Bu boncukları yere atacağım saçılan boncuklardan hanginiz fazla toplarsanız o daha güzeldir"** deyip incileri yere saçtı.
O an Hazret´i Allah-u Teala Cebrail´e emir verdi ki: "**Ey benim sevgili meleğim çabuk git İmam Hasan ile Hüseyin´in boncuklarını eşit şekilde toplayıp ellerine taksim eyle ki, sevgili yavrularımın biri mahcup olup incinmesin, onların incinlemelerine gönlüm razı değildir"** diye Cebrail´i gönderip, incileri müsavi şekilde toplayıp çocuklara taksim eyledi, tabi ki çocuklar Cebrail´i göremiyorlardı.
Boncukları saydıklarında ikisinin de boncuğu aynı sayıda eşit gelince birbirlerine sarılıp: **"Demek ki dedemizin, babamızın ve annemizin söyledikleri doğruymuş da biz anlamamışız, ikimiz de aynı güzellikteymişiz"** diye sevinip oynamaya devam ettiler.

Ey aziz dostlar düşünün bir defa İmam Hasan´ın ve İmam Hüseyin´in incinmemesi ve gönüllerinin hüzünlenmemesi için Hz. Resulullah, Hz. Ali Keremullah ve Hz. Fatıma-tı Zehra biz birine güzel dersek öbürü incinir diye ne müşkülatlar çekiyorlar.
Cenab-ı Hakk bile onların gönlü incinmesin diye Cebrail´i gönderiyor da, ya onlara zulüm eden, ya onlara zehir içirip bağırlarına kılıç saplıyanlara yarın Ruzi Mahşer günü Cenab-ı Hakk Teala acaba nasıl bir ceza verir? Nasıl bir zulüm çektirir? Orasını siz bile tahmin edemezsiniz. Çünkü zalimlere cehennem ateşi çok az gelir. Lanetler içinde yüzen zalimler, umdukları cezalardan daha da ağır ve beterine duş geleceklerdir.

Bir gün İmam Hasan ile İmam Hüseyin dedeleri Resulullah´ın huzurunda birbirleriyle güreşiyorlardı. Hazret´i Fatıma içeri girdiğinde Hazret´i Muhammed Hasan´a: "**Ya Hasan kolundan tut, belinden tut, ha Hasan gayret"** diye İmam-ı Hasan´a destek veriyordu.
Hazret´i Fatıma Anne, Hazret´i Resulullah´a: **"Ya gözümün nuru babacığım, Hüseyin yaşça Hasan´dan daha küçük değil midir? Sen güçlü olan Hasan´ın tarafını tutuyorsun"** dedi.
Resulullah Fatıma´ya gülerek şöyle cevap verdi: **"Ya Fatıma, Hazret´i Cebrail devamlı Hüseyin´e yardım ediyor, Ben Hasan yalnız kaldı diye Hasan´ı destekliyorum"** dedi.
İşte dostlar bizler Allah´ın ve O´nun habibi Muhammed´in ve evliyalar Şah-ı İmam-ı Ali´nin ve melekler sultanı Fatıma´nın evlatlarını boşuna mı seviyoruz ve onlar için canımızı feda ettiğimiz için emevilerce hor görülüyoruz? Fakat cellatlar ellerinde yalın kılıç başımızda beklese dahi, ben yine de baş tacım Ehlibeyt´in bir tırnağını bütün dünyaya değişmem, Allah´ın sevdiğini sevmeyen ancak kafir soyudur.
Düşünün bir defa eğer Kerbela´da İmam-ı Hüseyin canını, ciğerparelerini ve evladı eyalini bu yola kurban vermeseydi, bu yolu acep kimler sürer ve bu yola kimler gözyaşı dökerdi? İşte İslamiyet´in kurucusu Hazret´i Allah, Hz. Muhammed ve Hz. Ali yolunun sürücüsü, bu yola canını Kerbela´da 73 masumu pakla kurban vererek süren İmam-ı Hüseyin´dir. Onun için bizler İmam-ı Hüseyin´in soyundan ve Hazret´i Muhammed´in neslinden ve İmam-ı Ali´nin sulbünden gelen 12 İmam´dan gayrısına ve başkasına İmam demiyoruz. 12 İmam- dan gayrı İmam tanımıyoruz. İmam´lar, İmam-ı Ali´de başlayıp Hz. Muhammed Mehdi´de sona ermiştir. Onların soylarına beli best dedik, tevella ve teberra eyleyip leb beyih demişiz, O´nlardan gayrisi bizlere gerekmez. İşte hakikatler burada yatmaktadır, Hazret´i Resulü Ekrem´in yolunu sürmek o kadar kolay olsa, Kerbela´ya 73 kişi değil 73 milyon kişi dolardı. Bunu o gün değil bugün bile anlamıyanlara anlatması çok güçtür.
Ne pelitte gül biter ne de münkürde iman olur.

Bir bayram günü Hıdırellez kutlanıyordu. Bütün gelinler, kızlar, aile reisleri, ev hanımları ve çoluk çocuk herkes sandıktan, dolaptan ve olmayanlar çarşıdan güzel elbiseler alarak aile efratına süslü elbiseler giydirerek Medine sokaklarına saldılar. Çoluk çocuk herkes al yeşil ipekli kumaşlı elbiselere bürünerek meydanlara dökülmüştü. İmam-ı Hasan ile Hüseyin´de sokaklarla çıkıp oynamak ve arkadaşları ile koşup eğlenmek istemişlerdi. Sokağa çıktıklarında tüm arkadaşlarını allı yeşilli elbiseler içinde görünce çok mahcup oldular. Bir arkadaşlarının ve bir de kendilerinin elbiselerine bakarak boyunları bükük eve döndüler. Hazret´i Fatıma yavrularının boyunları bükük, üzgün ve hazin hazin gözyaşı döktüklerini görünce, koşup ikisini de bağrına bastı ve gözlerinden öperek: **"Ey benim ciğerparem yavrularım, neden bu kadar kederlisiniz, sizi üzen nedir?"** diye sordu.
İmam-ı Hasan elbiselerini göstererek: **"Canım ve kurban olduğum anneciğim, kederimiz şu ki giydiğimiz elbiseler yırtık ve çok yamalıdır. En yoksul ailelerin çoçuklarının elbiselerine dahi imrenir durumdayız. Halbuki Ata´mız, dedemiz ve sen Anneciğimiz yüce ve ulu kişilersiniz. Biz bu elbiseler ile nasıl düşmanların arasında gezip dolaşabiliriz? Yarın el kimlerin evlatları olduğumuzu bildikleri için bir sürü dedikodu çıkarıp sizlerin şanına zeval getirmeye çalışmazlar mı?"** diye hüzünlenip elbiselerini annelerine gösterdiler.
İmam-ı Hasan´ın gömleği ve atleti kırk yama ile dikilmiş, bir yetim çocuk elbisesine dahi imrenecek durumda idi.

İmam-ı Hüseyin´in ise elbiseleri paramparçaydı ve dizleri yırtık, bağrı açık, ayak yalın, baş açık, gözleri kan çanağı olmuş, melul mahzun köşeye çekilmiş, başı önüne eğik sessizce duruyordu. Yanaklarından göz yaşları süzülerek akıyordu. Hazret´i Fatıma Anne çok hüzünlendi ve gözlerinden bahar seli gibi yaşlar dökerek Hz. Ali´ye haber vermeye gitti. İmam-ı Ali´de çocuklarının nafakasını kazanmak için yövmiye ile hurmaları sulayıp, bahçeleri bellemeye gitmişti.
Fatıma üzüntüsünü İmam-ı Ali´ye anlattı: **"Ey evliyalar Sultanı! Yavrularımız çok hüzünlendi, üzüntülerine bir çare bulabilir misin?"** diye yalvarıp, İmam Ali´nin önünde diz çöktü ve ellerine, ayaklarına kapandı.
İmam-ı Ali´nin gözleri tomurcuk yaşlarla dolup taştı: **"Ya Fatıma, Allah şahidimdir ki elimde bir imkan olsaydı ciğerköşe yavrularımın bir saniye üzülmelerine dahi razı olmazdım. Fakat gel gör ki elimde olmadan yavrularımın gözyaşı dökmelerine seyirci kalıyorum"** diye ağlayıp gözyaşı döktü.
Hazret´i Fatıma eve gelerek yavrularını kucağına alıp, Hazret´i Resulullah´a götürdü. Hazret´i Resulullah ciğerparesi İmam-ı Hasan ve Hüseyin´in gözlerini yaşlı görünce önlerine diz çöküp ikisini de kucaklayıp bağrına bastı. Saçlarını koklayıp yüzünü yüzlerine sürdü ve yanaklarından öperek: **"Canım ciğerim yavrularım, sizleri bu kadar kederlendirip üzen sorun nedir?"** diye sorunca Hazret´i Fatıma gözlerinden yaşlar dökerek durumu anlattı.
Hazret´i Resulü Ekrem duaya oturup yüce Hakk´a gönül kapılarını açtı, yüce Mirac´ın kapısına el uzattı. Ol saatte Cebrail Aleyhisselam nazil olarak Hazret´i Resul´un makamına erip, Hakk´ın selamını ilettikten sonra elinde bir bohça, içinde iki kat çocuk elbisesini Hazret´i Resulullah´a uzattı: **"Ya Resulullah, bu elbiselerin ikisi de cennet-i alanın hazinesinden beyaz olarak alınmıştır. Yavruları çağır, hangisi hangi rengi ister ise o renge boyansın"** diye Hazret´i Resul´a dileklerini bildirdi.
Hazret´i Resul´da, İmam-ı Hasan ile İmam-ı Hüseyin´i çağırıp hangi rengi istediklerini sordu. İmam-ı Hasan zümrüt yeşili istedi, İmam-ı Hüseyin´de kırmızı gül rengini istedi. Hz. Cebrail cennet havuzu Kevser pınarından bir tas su getirerek, suyu elbiselerin üzerine döktü ve elbiseleri çocukların tam istediği renge boyadı. Çocuklar elbiseleri giyinip, güle oynaya arkadaşlarının yanına gittiler.
Cebrail peşlerinden bakıp ağlamaya başladı. Hazret´i Resulullah Cebrail´in ağladığını görünce: **"Ey garındaşım Cebrail, ağlamandaki hikmet nedir ki?"** dedi.
Cebrail ol zaman içini çekerek: **"Ya Resulullah, bu yavruların ikisi de asi ümmetlerin tarafından hunharca ve zalimce, binbir çeşit zulüm yapılarak şehit edilecekler. İmam-ı Hasan´a zehir verip rengini yeşile boyayacaklar. İmam-ı Hüseyin´i ise Kerbela´da mazlum ve masum yavruları ile birlikte dünyada eşine mendine rastlanmayan, dünyada hiç bir mahlukatın birbirine reva görmediği binbir zulümle, çoluğuna çocuğuna, evladı eyaline bir damla su verilmeden şehit edilecekler ve kızıl kanlara belenecekler"** dedi.
Resulullah´ın rengi sapsarı kesildi: **"Acaba bu sabuların suçu ne ola ki bu kadar zulüme reva hak görüleler?"** dedi.
Hazret´i Cebrail şöyle cevap verdi: **"Ya Resulullah, bunca peygamberler de onca zulüm gördüler hangisinin suçu var idi? Hepsi de Hakk yolunda yürüdüğü için bu zulüme duçar oldular. İmam-ı Hüseyin ise bütün nebiylerin çektiklerini unutturacak şekilde sinelere mihman, bağırlara sultan olacak. Tüm Hz. Ehlibeyt dostlarının gönüllerine taht kuracaktır. Şehitlerin serdarı, mazlumların secdeğahı olacaktır. Senin yolunda yürümek isteyen gerçek ümmetlerin İmam Hüseyin´in çizgisinden sapmayıp O´nun yolundan yürüyeceklerdir"** dedi.

Burda sözü aralayıp babam Kul Dursun´un iki adet mersiyesine kulak verelim, gönülden gönüle merhaba deyip beyitleri okuyalım.

Bir mürşidi kamil bulda öyle gel

Ara şu cihanı hep baştan başa,
Bir mürşidi kamil bulda öyle gel.
Cümle alem hep Tanrı´nın kuludur,
Çağırıp da destur alda öyle gel.

Dağlar yücelip de zirveye çıktı,
Eridi karları denize aktı,
Fırat Kerbela´yı susuz bıraktı,
Kadir kıymet nedir bilde öyle gel.

Gönül ister Hüseyin´i göreyim,
Ayak tozlarına yüzler süreyim,
İçer ise bir kaç tas su vereyim,
Irak´a Zülfükar çalda öyle gel.

Jüri karar verip bir rapor dizdi,
Kalkıp Kerbela´nın çölünü gezdi,
Lehvi kalem bunu böylece yazdı,
Mihraç´da niyazın kılda öyle gel.

Nurundan gökleri yeri yarattı,
18 bin alem ile donattı,
Ödünç toprak alıp sonra kul etti,
Pınar ol ummana dalda öyle gel.

Ruhlar yaratıldı Adem gelmeden,
Sular akıp ummanlara dalmadan,
Şu cihanda şad olup da gülmeden,
Teberle kafiri bölde öyle gel.

Unutma Tanrı´yı bulasın sefa,
Ümmetim dediyse sana Mustafa,
Varıp hüküm kılsan ta kaftan kafa,
Yad amelin varsa silde öyle gel.

Zalim olma ettiğini bulursun,
Kul Dursun´um yaz da ilham alırsın,
Bir gün Ehlibeyt´e mihman olursun,
Bir gece misafir kalda öyle gel.

KULUN KAPISINI ÇALMA BOŞUNA

Dinle sana bir nasihat edeyim,
Düşünüp ummana dalma boşuna.

Arzuhal yazarsan Tanrı´ya gönder,
Kulun kapısını çalma boşuna.

Haram ile yoğrulmuştur mayası,
Görünüşte hep müslüman havası,
Dışı hacı içi şeytan yuvası,
Beş vakit namazı kılma boşuna.

Fakire el uzat uğra arada,
Onlara yardım et düşkün sırada,
Kabe ister isen işte burada,
Mekke´ye gidipte gelme boşuna.

Dünya bir pervane durmadan döner,
Kimi yükselirde kimisi iner,
İyilik doğruluk en büyük hüner,
Mazlumun ahını alma boşuna.

Ehlibeyt dostunun yüzleri gülmez,
Dünyayı bir pula versen de almaz,
Kimsenin ettiği yanına kalmaz,
Başını taşlara çalma boşuna.

Niceleri geldi geçti bu handan,
Kimi mahrum kaldı dinden imandan,
Kerbela çölünü bürüdü al kan,
Ok atıp sinemi delme boşuna.

Kul Dursun´um yazar üç beş satırla,
Kimi yaya gider kimi motorla,
Kerbela´yı bir kez olsun hatırla,
Fazla şad olup da gülme boşuna.

Cebrail Aleyhisselam bir avuç dolusu toprağı Hazret´i Resulü Ekrem´e uzatarak: “Al ya Resulullah, bu toprak Hazret´i Hüseyin´in şehit olacağı mezarının yerinden alınmış, Kerbela toprağıdır. Ehlibeyt´in sonuncu şehidi İmam-ı Hüseyin olacaktır” deyip toprağı Hazret´i Muhammed´e verdi. Hazret´i Resulü Ekrem´de o toprağı, Ehlibeyt´e sadık dost ve yürekten bağlı dul olan ve Hazret´i Resul´un himayesinde olan Esma´ya verdi. Rivayet olunur ki Kerbela´da İmam-ı Hüseyin şehit düştüğünde o toprak kan olmuştur.

Yine bir gün Hazret´i Resulullah, Medine şehrinde dolaşıp halkın dertlerini dinlerken Caferi Tayyar´ın oğlu Celal Abbas ve Müslim Akil´e kavuştu. Müslüm ile Celal Abbas yakın akraba ve Hazret´i Resulullah´ın amcalarının torunları idi. Celal Abbas Hazret´i Ali´nin kardeşi Caferi Tayyar´ın oğlu idi. Babası şehit olduğunda yaşı daha küçüktü, Hz. Ali ve Hz. Fatıma Anne O´nu evlat olarak büyüttüler. Hazret´i Resulullah ikisini de yanına çağırarak, onları sevip okşayıp boyunlarını kucakladıktan sonra: **“Ey aziz ve temiz soydan gelen, temiz yürekli delikanlılar, benimle gelirseniz sizlere birer hediyem olacaktır”** dedi. Onların omuzlarına ellerini atıp birini sağ yanına birini de sol yanına alarak doğruca evine getiriyordu. Yolda Seydi Vakkas´ın oğlu ömer bin abdullah ile Har ismindeki civan delikanlıya kavuştu.

Elini Har´ın omuzlarına koyarak: **“Ey Har bir gün gelecek ki sen cennet ile cehennemin arasında çekilmiş bir çizgi hattının ortasında tereddütte kalacaksın. Acaba cenneti mi seçeyim cehennemi mi diye çelişki yaşayacaksın. Bir taraftan rahman seni kendine çekip cennete götürmek isteyecek, diğer taraftan şeytan seni cehennem tarafına çekmeye çabalıyacak. Fakat sen sonunda doğru olanı seçip iradende hür olacaksın. Bu da Kerbela´da gerçekleşecek”** diye Har´ın alnından öptü.
Abdullah bin ömere de dönerek: **“Sen cehennemdeki yerini kendi ellerinle hazırlıyacaksın. Benden sana şefaat nasip olmayacak”** dedi.
Tabi bu sözlerden kimse bir şey anlamadı, Kerbela diye bir yerin ismini dahi kimse duymamıştı. Müslim Akil´i ve Celal Abbas´ı evine getirdi, Celal Abbas´a ´Ukap´ isminde çok sevdiği, çok değerli bir cins olan kıymetli atını hediye etti: **“Ey Celal Abbas bir gün olacak ki bu at ile cennet yolunda yarış yapıp bana kavuşacaksın”** dedi.
Müslim Akil´e de yine bir güzel at vererek: **“Ey Müslüm´üm, Cenab-ı Hakk´ın derğahına yönelip de cennet yolculuğuna çıktığın zaman bir miktar borcunu ödemen gerekecek, işte o borcunu ödemen için sana bu atı veriyorum. O ana kadar ata biner ve hizmetinden faydalanırsın, o an geldiğinde atını sattırır, borcunu ödetirsin”** deyip ikisini de kucaklayıp bağrına bastı.
İkisi de birbirinin yüzüne bakarak Hazret´i Resulullah´ın ellerine niyaz ederek: **“Ya Resulullah sen hiç bir zaman boş bir kelam etmezsin, şimdilik biz bir şey anlamadık. Bakalım Tanrı sonradan neyler, neylerse güzel eyler”** deyip atlarını alarak sevinçle evlerine geldiler.
O an Hazret´i Hüseyin dedesine rastladı, boynunu kucaklıyarak: **“Ey gözüm nuru dede- ciğim bakıyorum da şimdiden Kerbela´nın hazırlığına başlamışsın. Baksana Kerbela´nın hediyelereni dağıtmaya başlamışsın bile”** dedi.
Hazret´i Resulullah ağlamaktan bir kelime dahi konuşamadan, İmam-ı Hüseyin´i kucakla- yıp bağrına bastı. Sadece: **“Ya Hüseyin, demek her şeyi biliyorsun”** deyip hıçkırıklarla saatlerce ağlaştılar. Bir zaman İmam-ı Hüseyin´i kucaklayıp bekledi, İmam-ı Hüseyin´de sessiz sessiz çok gözyaşı döktü.
Dedesini teselli ederek: **“Canım dedeciğim, Tanrı sevdiği kulları ile alış veriş yapar. Demek ki bizleri ne kadar çok seviyor ki en zor şartlar altında imtihana tabi tutuyor”** diye içini döküp kendini o çetin imtihana hazırlamaya başladı.

Velhasıl kimin ne zaman ve nerde şehit olacağını ve kimlerin kimi şehit edeceğini Ehlibeyt´in hepsi de pekala biliyordu.

Örnek vermek gerekirse; lanetullah Yezid doğduğu zaman babası melun Muaviye kundağı kucağına alarak halka dindar gözükmek için Hz. Peygamber efendimize getirip bir isim koydurmak istedi. Yola doğru gelirken kundaktaki melun Yezid lanetullah babasının sakalını tırnaklayıp yoldu. Babası da: “Dur be hey Yezid” dedi.
Bir hayli yol yürüdükten sonra mescide varıp Hazret´i Resulullah´ın huzuruna geçip kundağı Peygamber Efendimize uzatarak: “Ya iki cihan serveri, bu çocuğa bir isim koy” dedi.
Hazret´i Resulullah kundaktaki çocuğu elinin tersi ile geri iterek: **“Al götür bu melunu, yüzünü yüzüme gösterme, suratından lanet akıyor”** dedi.
Muaviye´ye dönerek: **“İsmini yolda zaten kendin koydun, ´dur be Yezid´ demedin mi? İşte tam kendine laik bir isimdir”** dedi.

Muaviye melunu çocuğu alıp mescitten çıktıktan sonra orda bulunan eshablar: “Ya Resulullah, bizler seni bunca yıldır bu kadar hiddetli ve üzüntülü görmemiştik. Yanına yılan yavrusu dahi gelse sen yine onu okşayıp iyi muamele yapıyordun. Biraz önce gördüğümüz hareketinden dolayı hayrette kaldık, acaba bize açıklar mısın?” dediler.
Resulü Ekrem gözlerinden mercan boncuğu gibi gözyaşı dökerek: **“Bu iki melunun da suratlarından lanet akıyor. Bunların ikisi de zalim ve lanetli kişiler olarak tarihe geçecekler, bunlar benim en sevdiklerimin katilleri olacaklardır. Onları bir daha huzurumda görmek istemiyorum. Onların her ikisine de, onlara destek verenlere de, o lanetli kafirlere taraf çıkanlara da, onlara taraftar olanlara da ebediyen lanetler olsun. Allah´ın laneti öyle zalimlerin üzerinden eksik olmasın”** diye tepkisini dile getirdi. Zaten o melunlarda o günden sonra bir daha Peygamber efendimizin yanına uğramadılar.

İşte durum bundan ibaret olduğu halde bugün böyle zalim ve gaddar melunlara aramızda taraftar olan müslümanlar var, üstelik Hazret diyen ahmak yobazlar da var ve hala da devam ediyorlar. Diyelim ki; o zamanın muaviyesinden altın, gümüş ve türlü kıymetli eşyalar alıp çıkar için Muaviye melununun kuyruğundan yapışanlar çıkmıştı. Ya şimdi ki ahmaklara ne demeli, hala öyle bir zalimi, gaddarı, caniyi ve celladı savunup onu ´Halife´ sıfatında görüyorlar.

Öyle ahmaklara bir Bektaşi fıkrası ile cevap vermek istiyorum;
Fakir ve biçare bir Bektaşi derviş varmış, adamcağız yoksul mu yoksulmuş, evde çocukları aç susuz, ne üste ne başta varmış. Iş arar bulamazmış, oda yetmiyor evine gidince de hergün hanımının dırdırından kurtulamazmış.
Bir sabah hanımı suratına soğuk su dökerek uykudan uyandırmış ve şu tehdidi savurmuş: “Ulan moruk bunca zamandır bir işe yaramadın, eve bir kuruş getiremez oldun. Üstelikte boğazın bile bizim üzerimize yük olmaya başladı. Alimallah bugün de eli boş eve dönersen yedim seni. Yürü git laflarım kulağına küpe olsun, unutma ha” demiş ve Bektaşi erenini kapı dışarı etmiş. Sabah kahvaltısı bile edemeyen Bektaşi dervişi, kafasını hırkasının altına çekmiş, sümelte sümelte dolaşmaya başlamış. Aksilik bu ya yine akşama kadar bir kuruş kazanamadan evine dönerken yolda kuyudan su çeken ihtiyar bir kadına rastlamış.
Hemen koşup kuyudan su çekip testiyi omuzlamış: “Zahmet olmasın, suyunuzu ben götüreceğim” demiş.
İhtiyar kadından emir beklemiş, ihtiyar kadın: “Peki evlat, düş peşime” deyip evine kadar gelmişler.
İhtiyar kadın suyunu içeriye taşıdıktan sonra elinde bir yumurta ile kapıya çıkıp Bektaşi erenine uzatmış. Tek yumurtayı alan Bektaşi hazine bulmuş kadar sevinerek evine koşarak gelmiş ve var gücü ile kapının tokmağını vurmaya başlamış.
Merdivenin başına kadar gelen hanımı: “Kim dir O?” diye seslenmiş.
Bektaşi baba: “Hanım benim ben, yani aziz ve sevgili kocan, çabuk aç kapıyı aç, zengin olduk zengin! Seni saraylarda yaşatacağım” demiş.
Hanımı heyecanla kapıyı açmış: “Ne var, ne oldu, ne buldun? Define mi çıkardın, hazine mi söktün? Çabuk anlat” demiş.
Baba eren elindeki yumurtayı hanıma uzatarak: “Ha bu var ya ha bu” diye başlamış.
Hanımı: “O nedir be adam, çabuk anlat, yoksa çatlıyacağım” demiş.
Adamcağız anlatmaya devam etmiş: “Hanım bu gördüğün bir tavuk yumurtasıdır. Şimdi bu yumurtayı alıp komşunun guluçkaya yatacak tavuğunun altına koyduk mu? Sonra 22 gün sonra bu yumurtadan bir civciv çıktı mı?”

Hanımı: “Evet, diyelim ki çıktı”
Bektaşi baba: “Sonra efendime söyleyim, civciv büyük tavuk oldu mu?”
Hanımı: “ee, oldu”.
Bektaşi baba: “Ondan sonra yumurtladı, 15 yumurta etti mi”
Hanımı: “ee, etti kabul edelim”.
Bektaşi baba: “15 civciv tekrar çıktı mı, ondan sonra 15 civciv tekrar büyük tavuk oldu mu, 15´inin yumurtalarını biriktirdik. 150 yumurta oldu mu, onları tavukların altına koyduk mu, tekrar 150 civciv çıktı ve o civcivler tavuk oldu mu. O yumurtalarla tavuk çoğaldı. Tavukların 500 sattık, bir inek alırız, inek ikiz buzalar, bir anda üç malımız olur. Bir kaç senenin içinde danalar büyür, inek olur ve onlar bir kaç senenin içinde 150´yi bulur. 50 tanesini satar çiftlik alırız. Çobanlar tutarız, kahyalar ve ırgatlar kiralar malımıza baktırırız. Bizde senin ile bacak bacak üstüne atar dünyanın tadını çıkarırız” der.
Yumurta ile birden zengin olma hayallerine kapılan kocasının yüzüne bakan hanım şöyle der: “Ey ahmak adam ya bu yumurtadan tavuk değil de horoz çıkarsa ne yapacaksın?” der. Bektaşi ereninin birden hayalleri söner, üzüntüden bayılır, elindeki o bir yumurtada kırılır.

Şimdi siz aziz okuyucularıma yumurta hayaline kapılmamanızı anlatmaya çalıştım. Çünkü cennet ne rüşvetle ne hayalle ne de para ile satın alınacak bir araç, gereç değildir. Oraya ancak ve ancak insanları, hayvanları, bütün dünyadaki yaratıkları sevip sayan ve herkese eşit hak tanıyan, hakka, hukuka, adalete saygılı olan herkes, iyilik, duyarlılık yardım severlilik ile yanaşan, ezilenlerin yanında, ezenlerin karşısında yer alanlar ve barışı kardeşliği, dostluğu benimseyen, başkalarının hakkına da, inançlarına da saygılı olan ve riayet edenler girecektir. Yoksa ki gerisi yumurta ile çiftlik kurma hayalinden başka bir şey değildir. Bizlerden söylemesi dileyen Muaviye´nin peşinden Yezid´in izinden gitsin ve dileyen de 12 İmam ve 14 masumu pakların peşinden gelsin. Bizler kimsenin inancına ve düşüncesine karşı değiliz.
Mevlana Hazret´lerinin dediği gibi; **´İslamiyet´in ayıbı yoktur, İslamiyet´i kendi amellerine alet edenlerin ayıplarını görmeliyiz´**.

İmam-ı Ali´nin şehit oluşundan sonra Küfe´de büyük çalkantılar meydana gelmeye başladı. Kafir Muaviye hemen yeni tedbirler alarak Küfe´nin içine sayısız casuslar sokup, aşiret reislerini ve kabile başkanlarını para ile doyurup, kimine mal, kimine mülk, kimine destek vererek Küfe´yi cadı kazanına dönderdi. Kısa sürede gizliden gizliye asker toplayarak kendini savaşa hazırlıyordu. Muaviye çok kurnaz ve sahtekardı.
Öyle zaman olurdu ki, bir an kuzu postuna bürünür ve sahte gözyaşları ile bütün insanları bir anda mum kestirecek şekilde kandırırdı. Kendisi hiç bir zaman dişini göstermemiştir, hep perde arkasından dolaplar çevirerek saman altından su yürütmüştür. Osmanı öldürtüp halkı İmam-ı Ali´ye karşı ayaklandırıp kışkırtmıştır. Ayşe´yi fitleyip İmam-ı Ali´ye cephe aldırmıştır. Halk arasında casuslara paralar vererek İslam askerlerini birbirine düşürmüştür. Tarihler boyunca saklanmaya çalışılmış ama İmam-ı Ali´nin şehit edilmesinde Muaviye melununun kesin parmağı olduğu sonradan su yüzüne çıkmıştır.

İmam-ı Hasan biati kabul eder etmez ve halifelik makamına oturur oturmaz, halktan çatlak sesler ve homurdanmalar gelmeye başlamıştı.

Aradan çok kısa bir zaman geçmişti ki Küfe´de bomba tesiri yapan bir haber yayıldı. Haberin mahiyeti şu idi; Muaviye Şam´dan 100 bin kişilik bir ordu ile hareket etmiş ve Küfe´nin yakınlarına kadar sokulmuştur ve Küfe´ye girmesi an meselesidir. Eğer Muaviye´ye herhangi bir güç ve topluluk muhalefet edip, biatta tereddüt edecek olursa cümlesi kılıçtan geçirilip, Ehlibeyt taraftarları cezalandırılacaktır. Ali Aba muhipleri paramparça edilip cesetleri atlar tarafından çiğnenecektir ve Küfe´de taş taş üstünde bırakılmayacaktır, bu habei bir anda Küfe´yi allak bullak etti.
Hz. İmam Hasan ve İmam-ı Hüseyin hemen telallları çağırtarak kısa sürede şehirde seferberlik ilan etti. Eli silah tutan tüm gönüllüleri savaş için silah altına çağırdı. Kısa sürede eğitimsiz, bilinçsiz ve çoğu da ganimeti üleşmek maksadıyla toplanan 40 bin kişilik bir ordu düzenlendi. İslam´ın sancağını eline alan Hz. İmam-ı Hasan ordunun başına geçti. İmam-ı Hüseyin´i bir miktar asker ile şehrin güvenliği için Küfe´de bıraktı. İmam-ı Hasan´ın gayesi savaşı mümkün olduğu kadar Küfe´den uzak bir yerde yapmak, şehire ve Küfe halkına fazla ziyan ve zayiat verdirtmemekti.
Ordu daha Küfe´den bir kaç fersah yol uzaklaşmıştı ki bir an İmam-ı Hasan´ı hayal kırıklığına uğratan olaylar meydana gelmeye başladı. Askerler İmam-ı Hasan´ın emirlerini ve talimatını dinlemez oldular, kargaşalıklar çıkarıp bozgunculuk yapmaya başladılar. Bu da yetmiyormuş gibi ordunun erzakını ve cephanesini yağmalamaya başladılar.
Bunun üzerine İmam-ı Hasan yüksek bir tepenin üzerine çıkarak halka şöyle nasihatta bulundu: "**Ey Küfe halkı, babam İmam-ı Ali´yi kendiniz ısmarlayıp buralara kadar getirdiniz. Fakat Sıffiyen ve Camel savaşlarında O´na ihanet edip yüz çevirdiniz, riyakarlık ettiniz. Dininizi ve imanınızı iki kuruşluk maden parçası denen altına sattınız. Ehlibeyt nesline ok atanların tarafına geçip, oklarınızı gerçek iman sahibi kişilere çevirdiniz. Babam Aliyyül Mürteza´ya karşı başkaldırıp, Muaviye melunununun yanında yer aldınız. Bizler buraya gelmeden önce Muaviye ve emevi zalimlerinin zulmü altında inim inim inliyordunuz. Sizin isteğiniz üzere buralara can güvenliğinizi sağlamaya geldik ve daha babam Tanrı´nın arslanı şehit olur olmaz etrafıma toplanıp kendi arzu ve isteğinizle beni zorluyarak başınıza halife seçtiniz ve kendi gönül rızanızla bana biat ettiniz. Şimdi bana karşı ve Ehlibeyt´e karşı olan kininiz nedir ve niçin küstahça hareket edip aksilik yapıyorsunuz? Sizde Allah´dan korkup, Peygamber- den utanmak yok mudur?"** dedi.
Muaviye´nin casuslarının teşviki ile ortalık yeniden karıştı, İmam-ı Hasan´ın üzerine saldırdılar. Mübarek İmam-ı Hasan´a kendini toparlama fırsatı vermedan bir kaç yerinden yaraladılar, üzerindeki elbiseleri parçalayıp üleştiler. Kısa sürede İmam-ı Hasan´ın çadırını yağma ettiler.
Horasan Türk´lerinden Ehlibeyt muhibi bir kaç mümin İmam-ı Hasan´ın yanlarını çevirip, Küfe´li asilerden korumasaydılar belki de İmam-ı Hasan´ı oracıkta şehit edeceklerdi. İmam-ı Hasan çok üzgün, gözleri yaşlı ve burukluk içinde dağılmış ordunun peşi sıra Küfe´ye döndü.
Aradan fazla zaman geçmeden Muaviye lanetlisi ordusu ile birlikte gelip Küfe´nin karşı yamaçlarına karargah kurdu ve bir zaman orada bekledi.
Halk zaten dağılmıştı, Muaviye istese hiç bir engelle karşılaşmadan Küfe´ye girip şehri bir kaç saat içinde istila ve işgal edebilirdi fakat yapamadı. Bunun ise iki nedeni vardı.

Birincisi; O İmam-ı Ali´nin bir Tanrı velisi ve Tanrı´nın arslanı olduğunu biliyordu. Bunca yıldır savaşmış, kasır devleri devirmiş, Hayber kalelerinin kapılarını sökmüş, Hayber ve Uhud´ta binlerce münafığın kafasını koparmış ve hiç bir savaşta yenilgi yüzü görmemişti. İmam-ı Ali´nin sanki her an yeniden karşısına dikilecekmiş gibi korku

dolu bir hissi vardı. O´nun evlatlarının da en az O´nun kadar cesur, kahraman, mert ve cömert olduğunu biliyordu. Onun için koca bir ordusu olsa bile İmam-ı Hasan ve Hüseyin´in üzerine gitmeye çekiniyordu.
İkinci neden ise; İslamiyet´i kuran Hazret´i Muhammed, bu yolu süren ve sürdüren de Hz. Ehlibeyt´ti. Eğer Muaviye şimdi İmam-ı Hasan-ı veya Hüseyin´i şehit edecek olursa bu İslamiyet´in çalkalanmasına, isyan ve ayaklanmasına mal olacaktı ve bir insan seli gelip kendini ve kurmak istediği saltanatı yerle bir edecekti.
İşte bundan da çok endişe ediyordu, çok kurnaz olan ve karnında kırk tilki dolaşsa kuyrukları birbirine değmez denecek kadar iblis Muaviye son anda kararını değiştirerek şehri işgal etmekten vazgeçti.
Bir elçi aracılığı ile İmam-ı Hasan´a teklifte bulundu: “Bu işi anlaşma ile halledelim” dedi.

Elçi gelip İmam-ı Hasan´a, Muaviye´nin kendisi ile görüşmek istediğini bildirdi. İmam-ı Hasan ister istemez, başka bir çare olmadığı için görüşmeyi kabul etti.
Muaviye melunu İmam-ı Hasan´a şu teklifte bulundu;
Birincisi; Şu an İmam-ı Hasan hilafeti Muaviye´ye terk edecek ve kendiside ona biat edecektir.
İkincisi; Hilafet hayatı boyunca Muaviye de kalacak ve muaviye ölünce de hilafet tekrar İmam Hasan´a geçecek.
Üçüncüsü; İmam Hasan Medine´de oturacak ve Muaviye kendisine her yıl beşbin dirhem gümüş tazminat ödeyecektir.
İmam Hasan bu üç teklife iki teklifde kendi ekledi:
Birincisi; Muaviye´nin yaptırıp ve ibadet evleri diye ad verdiği camilerde İmam-ı Ali´ye ve onun Ehlibeyt´ine her gün ibadetten önce ve sonra yapılan küfürlere ve adi sözlere derhal bütün her yerde kesinkes son verilecek ve bir daha böyle adilikler yaptırılmayacak.
İkincisi: İmam-ı Hüseyin´in biat etmesi için asla zorlanmıyacak.
İki taraf arasında senet ve sözleşme imzalanıp kabul edildi.

Bilindiği gibi İmam-ı Hüseyin kardeşinin görüşlerine muhalefet etmiyordu fakat Muaviye melununada kesinkes biat etmiyeceğini de açık bir şekilde ifade ediyordu.
´Muaviye gibi münafık bir kafirin önünde eğilmektense ölmeyi tercih ederim´ diye iki kelime ile bütün gerçekleri ortaya koyuyordu. İmam-ı Hasan´ın yüz hatları ve nurlu cemali tıpkı dedesi Hazret´i Muhammed (s.a.v) efendimize benziyordu. Olgun ve barış sever, her zulüme göğüs gerer ve üstesinden gelemediği sorunları tarihin akışına bırakır, zamanı en iyi ilaç olarak kabul ederek çareyi zaman içinde arardı.
İmam-ı Hüseyin´in ahlakı ise tıpkı babası Şahlar Şah-ı İmam-ı Hazret´i Ali´nin ahlakına çekmişti. Alicenap, cömert, mert ve faziletliydi. Hiç bir kimsenin kalbini incitmez, gönlünü kırmaz, çok cesur ve kahramandı. Haksızlığa ve zulüme zerrece boyun eğmez ve canı pahasına da olsa o zulümün üstüne yürür ve gözünü kırpmadan her fedakarlığı yapardı.
Onun içindir ki 73 kişi ile yüzbinlerce kişilik ordunun üstüne, yani zulümün, haksızlığın ve zalimlerin üstüne yürümüş ve müminlerin kalbinde ölümsüzlük sembolü olmuştur. Zalimler ile mazlumların arasını ayıran hattı kendi kanı ile çizmiş ve evladı eyalinin kanları ile perçinlemiştir. Ondan dolayıdır ki Ehlibeyt dediğimiz zaman ilk akla, **´Kerbela´nın Sultanı Şehitler Serdarı İmam-ı Hüseyin´** gelmektedir.

Anlaşma bittikten sonra İmam-ı Hasan ve Hüseyin, dönek ve iki yüzlü Küfe halkının yaptıkları ihanetten çok incinmiş ve üzülmüştüler.
Evlerini barklarını ve eşyalarını toplayıp çoluk ve çocuklarını yanlarına alarak tekrar Medine´ye anavatanlarına döndüler. İmam-ı Hasan ve Hüseyin´in ve Hazret´i Zeynep´in geldiğini duyan Medine halkı bölük bölük yollara dökülüp günlerce gözleri yollarda kaldı.
Nihayet Ehlibeyt´in gözbebekleri ve iki cihanın onurlu güneşleri İmam-ı Hasan, İmam-ı Hüseyin, Zeynep Ana ve diğer yakınları gözleri yaşlı, bağırları yaralı Medine´den giderken Şah-ı Merdan ile gittikleri halde dönüşte O nurlu güneşin aralarında olmaması acılarını bir kat daha artırıyordu. Medine´ye ayak bastıklarında yollarını gözleyen Ehlibeyt dostları hemen kurbanlar kesti, onurlu konuklarını ağırlamaya gelen tüm insanlar sevgi gösterilerinde bulunarak: “Sefa geldiniz Mustafa´nın gözbebekleri!.. Hoş geldiniz Fatıma´nın ciğer pareleri, sefalar getirdiniz Mürtaza´nın gönül bülbülleri” diye tezehhurat tutup sevinç gözyaşı döktüler ve: “Allah bir daha sizleri başımızdan eksik eylemesin” deyip niyazda bulundular. Ehlibeyt´in yaralanmış bülbülleri gözleri yaşlı ve ciğerleri kan ağlayan kederli bir yürekle eve uğramadan doğruca Hazret´i Muhammed ile anneleri Fatıma-tı Zehra´nın üzerine gidip kabirlerinin üzerine kapanıp kuzular gibi meleşip, çarkı feleği gözyaşına boğdular.
İçi acılarla dolup taşan en küçükleri Zeynep, Anne´sinin mezarına kapanıp toprakları alıp bağrına doldurup: **“Kalk canım Anne´ciğim kalk!.. Ben senin gibi her belaya her çileye göğüs gerecek güçte değilim. Tek tesellimiz babamız Tanrı´nın arslanı idi. Bu yetimler onun kanatları altında barınıyordu, şimdi zalimler onuda elimizden aldı. Kolumuz kanadımız kırıldı, gözümüzün yaşı kurumaz oldu. Ellerin dertlerine derman olan bizler, şimdi başımızı belalardan kurtaramaz olduk. Belalar denizinde yelken açıp yüzer olduk Sen kalkta Senin yerine Ben yatayım, ciğerparen evlatların bak ne haldedir. Gözlerimizden yaş yerine kan akıyor, bizlere hiç mi acımıyorsun? Kurbanın olayım Anne´ciğim rüyalarımada girmez oldun, kuş kalbi kadar bir kalbim var, dertler dağlardan büyük bu çilelere bu kalp nasıl dayansın? Yetimlik ateşten bir gömlekmiş, ismi bile sineler yakıyor bu yaşta yetimler Ana´sı oldum. Başımı dizine koyup saçlarımı taradığın o günlerin hatıraları ve hayalleri ile yaşıyorum. Her derdini bana anlatırdın şimdi ben dertlerimi anlatacak birini bulamıyorum, o kara topraklara Sen değil Ben yakışırım. Kurban olduğum Anne´ciğim ne olur Beni de koynuna al, daha dayanacak gücüm kalmadı”** deyip feryat ediyordu.

Zeynep Ana´nın acılarını ve sızılarını sinesinde ve bağrında hisseden **Ali Sefa**´nın gönlü hüzünlenip gözleri keder yaşları ile doldu. Elleri titreyerek Zeynep Ana´nın adına annesine bakalım neler söyleyip yazmış? Bu sözler ve beyitler tüm annelerini seven dostlara arma- ğanım olsun.

Ben annemden ayrı düştüm düşeli

Eller sanar neşelenir gülerim,
Ben annemden ayrı düştüm düşeli.
Dağı taşı delik delik delerim,
Ben annemden ayrı düştüm düşeli.

Gözlerim yaşlıdır yola bakınır,
Talihini her gelene yakınır,

Seher yeli bile bana dokunur,
Ben annemden ayrı düştüm düşeli.

Bitmiyor talihin bahtı karası,
Sarılmıyor ayrılığın yaresi,
Bulunmadı bu derdimin çaresi,
Ben annemden ayrı düştüm düşeli.

Bilmem bu sıkıntım neden geçmedi,
Gönül kuşu havalanıp uçmadı,
Neşe huzur kapımızı açmadı,
Ben annemden ayrı düştüm düşeli.

Terk ettik yuvayı uzadı yollar,
Gazelini döktü selviler dallar,
Bozuldu düzenler ötmüyor teller,
Ben annemden ayrı düştüm düşeli.

Soramadım çilesini derdini,
Saramadım yaresini dördünü,
Mekan tuttum yüce dağlar ardını,
Ben annemden ayrı düştüm düşeli.

Ben garip anneme kurban olayım,
Arayıp derdime çare bulayım,
Dertli başım taştan taşa çalayım,
Ben annemden ayrı düştüm düşeli.

Her anne demeye sızılar içim,
Tükettim ömrümü ağardı saçım,
Kesildi takatim yetmiyor gücüm,
Ben annemden ayrı düştüm düşeli.

ALİ SEFA´m gözler alıştı yaşa,
Anneden sadık yar bulunmaz haşa,
Zalim kaderimle kaldım baş başa,
Ben anamdan ayrı düştüm düşeli.

Söz tamama yetince dost ve akrabalar Hz. Zeynep´i, İmam Hasan ve İmam Hüseyin´i mübarek mezarların üzerinden yalvararak bin bir zorlukla evlerine getirebildiler. Eve gelen Zeynep Anne, İmam-ı Hasan ve İmam-ı Hüseyin yerlere kapanıp yüzlerini Anne´lerinin ve babalarının oturduğu topraklara sürerek kuşlar gibi cıvıldaşıp, kuzular gibi meleştiler. Döşlerini ve bağrılarını yırtıp yakalarını yoldular. Bir zamanlar bülbüllerin gül bahçelerine imrendiği bu yuva şimdi üzerine kara dumanlar çökmüş, döşüne fırtınalar vuran efsane bir ıssız dağı andırıyordu. Yaprakları dökülmüş, dalları budanmış, kökü temelinden oynamış bir manzarayı andırıyordu.
Ehlibeyt´in yuvası bülbüllerin kıyıpda konamadığı gonca tomurcuk gülün dallarına şimdi baykuşlar yuva yapmıştı. Her şey çok uzaklarda kalmış ve bir daha dönmemek üzere uçup gitmişti. Kahkahaların yerini keder, neşenin yerini hüzün, tebessümün yerini gözyaşı, mutluluğun yerini gam keder sarmıştı. Ehlibeyt´in yuvası Nuh´un tufana

tutulmuş kocaman derya içinde yüzen bir gemisini andırıyordu, karabulutlar hiç o yuvanın üzerinden kalkmaz olmuştu artık.
Biz haberi verelim Şam´dan; Allah´ın lanetine uğruyası Muaviye Küfe´den Şam´a döndükten sonra boş durmayıp geleceğini garantiye almak için yeni planlar hazırlamaya başladı, çünkü o prensip icabı İmam-ı Hasan ile mukavele (senet) imzalamıştı.
O saltanat için kendinden önce Şam´a vali olan Yezit ismindeki kardeşini de bala zehir katarak ortadan kaldırmış, gözünü saltanat hırsı bürüdüğü için zalimlikte yapmıyacağı hiç bir şey yoktu. Karşısına melun babası bile çıksa gözünü kırpmadan onu da öldürürdü. Çünkü soyu ve kanı ancak ona bunu öğretmişti, kurt ulusundan gördüğünü işler o da soyundan gördüğünü işliyordu. Kararını çoktan vermişti bile, İmam-ı Hasan´ı mutlaka öldürmeliydi, kendisinin karşısında engel olmaması için İmam-ı Hasan´ın onun önünden kaldırılması gerekiyordu.

İMAM-I HASAN´IN ŞEHİT OLUŞU

´Kork Allah´dan korkmazdan´ derler. İşte Muaviye´den herkes bunun için korkuyordu. Muaviye zalim, hınzır ve lanet bir soydan gelme, lanetin lanetlisi, şeytana bile yaka silktiren iblisin diploma hocasıydı.
Kendisi kadar alçak ve kendisi kadar kafir melun Mervan´ı yanına çağırarak: “Ey karanlık günlerimin akıl hocası, benim gönlüm sıkıntı içindedir. Bu saltanatın temelleri sağlamlık ister ama elimde bir senet vardır, Muhammed´in torunu Ali oğlu Hasan ile bu antlaşmayı imzaladık. Velakin Hasan ortadan kalkmadıkça canım rahat etmez, ben ölünce yerime oğlum Yezid´in geçmesini istiyorum. Fakat buna Hasan ile imzaladığım senet şimdilik büyük bir engel teşkil ediyor, eğer Hasan´ı ortadan kaldırırsak sorun kendiliğinden çözülür” der.
Mervan da bu kararı çok makul ve olumlu karşıladı: “Bu düşüncene candan katılıyorum, yalnız bu işi kim yapacaksa işi bayağı zor ve bayağı para gerektirecek bir iştir” dedi.
Zaten Mervan da cehennem köpeklerinin eniğinin biri olduğu için bu işin kendisine teklif edileceğini biliyordu, maksadı üç beş maden parçası daha fazla koparıp pis kanını üç beş gün daha beslemek istiyordu ve Muaviye melunu da bunun farkındaydı.
Elini mervanın boynuna atarak: “Ya Mervan senin gibi sadık dostum bu işe razı olduktan sonra paranın lafı mı olur. Yarın gel ne kadar istersen altın al götür” diyerek Hazret´i Muhammed´in ciğerparesi Hasan´ın ölüm fermanını imzalıyordu.
İş karara bağlanınca Mervan ertesi gün yetimlerin gözyaşından, yoksulların alın terlerinden sağlanmış kirli paraları alarak ver elini Medine diye yola çıktı. Öte yandan İmam-ı Hasan kendini tamamen ibadete vermiş, gönlünü Allah´a bağlamış ve dünya ile ilişkilerini tamamen kesmişti. Bu arada halk Muaviye´nin katliam ve kötülüklerini İmam-ı Hasan´a şikayet ediyor ve buna bir çare bulması için yalvarıyorlardı. Bu haberler üzerine İmam-ı Hasan yol hazırlıkları yaptı Şam´a giderek her şeyi gözü ile görmek istiyordu.

Bu kararı duyan Medine halkı İmam-ı Hasan´ın yanına toplanarak**:** “Ey Fatıma´nın ciğerköşesi, Mürtaza´nın baştacı, Mustafa´nın göz ışığı Muaviye denen o laini sen bizden daha iyi tanıyorsun, Şam´a gidersen canından ve sağlığından çok endişe ediyoruz, o zalimden her şey beklenebilir, gel Şam´a gitmekten vazgeç” diye yalvardıklar.

İmam-ı Hasan tebessümle dostlarına: "**Ey benim aziz ve vefakar baba dostlarım Ben bu yolculuktan sağ selamet döneceğime Allah´ın inayeti, Mustafa´nın himmeti ile garantim var. Sizlerin endişenize katılmaz değilim, yalnız daha çilemizin dolmasına zaman var, o zalimden erişecek zeval burada gerçekleşse gerektir"** diyerek üstü kapalı felaketi de haber vermekten geri kalmadı, bunun manasını kimse anlayıp çözemedi. İmam-ı Hasan bir kaç sadık arkadaşı ile yola revan oldu. İmam-ı Hasan´ın Şam´a hareket ettiğini haber alan Muaviye zındığı bütün Şam´ı sıkı denetim altına alarak: "İmam-ı Hasan buraya geliyormuş eğer şikayette ve dedikoduda bulunursanız, çocuğunuzu çoluğunuzu ateşe verir, evlerinizi başınıza yıkarım.
Hasan zaten burada bir hafta ancak kalır, O gidince yine benim elime kalacaksınız, ona göre ayağınızı denk alın" diye halkı korkurtarak tehdit etti. Onun gayesi İmam-ı Hasan´dan çekinmek değildi, Ehlibeyt´i sevenlerin ayaklanmasından korkuyordu. Zaten zalimler her zaman korku içinde yaşarlar.

İmam-ı Hasan Şam´a kadar gelmişti, Muaviye melunu kurt kadar kurnaz, çakal kadar yırtıcı, tilki kadar sinsi ve planlı hareket ediyordu.
İmam-ı Hasan´ı törenle karşılayıp izzet ikram eyleyip yer gösterdi. İmam-ı Hasan Ehlibeyt hasmını çok iyi biliyor ve çok iyi tanıyordu. Muaviye´nin yanında üç beş dalkavuktan başka kimseyi göremiyen İmam-ı Hasan her şeyi fark etmişti. Çünkü Muaviye eğer meclisteki idare heyetini topluyacak olsa içlerinden şikayette bulunup laf kaçıran olur, durum fark edilir diye meclisi tatil etmişti. İmam-ı Hasan oturmadan Şam sokaklarını teftişe çıktı halk ölü gibiydi, suratları asık, boyunları bükük, büyük bir endişe ve korku içindeydiler. Çoğu İmam-ı Hasan´ı görünce gözyaşlarını gizleyemedi Muaviye ise bunun farkındaydı.
Onları ört bas etmek için: "Ya Hasan halk sana ne kadar hayran, seni sevdiklerinden sevgi ve sevinç gözyaşları döküyorlar" diye olanların üstünü kapatmaya çalışıyordu.
İmam-ı Hasan bir zaman çevreyi dolaşdıktan sonra tekrar saraya döndü. İmam-ı Hasan sarayın kapısında dikildi fakat içeri girmedi, Muaviye buyur edip: "Bir yemek yiyelim, sonra sen yol yorgunusun istirahata çekilirsin" diye iltifatta bulundu.
Bu sözlere karşılık İmam-ı Hasan Muaviye´ye: **"Ey Muaviye sen bir halk düşmanısın, halkın düşmanı Hakk´ın düşmanıdır. Senin yemeğinde tüyü bitmemiş yetimlerin kanları ve gözyaşları vardır, kulların hakları vardır biz kul hakkı yemeyiz, senin ile konuşacak hiç bir şeyimiz kalmamıştır"** dedi ve tekrar Medine´ye hareket etti. Muaviye bunu bir fırsat bilerek İmam-ı Hasan´ın gideceği yollara ve yatacağı konak yerlerine casuslar gönderdi. İmam-ı Hasan´ı zehirleterek öldürmelerini öğütleyerek hepsine birer kese altın ve birer şişe zehir verdi.
Medine´ye giderken İmam-ı Hasan Musul´a uğradı ve bir eve misafir oldu. İmam-ı Hasan´ın kaldığı evi Muaviye´nin adamları tesbit ederek ev sahibi kadını kandırdılar, bir miktar para verip İmam-ı Hasan´ın yemeğine zehir kattırdılar. İmam Hasan zehirli yemekten 3 kap yedi ve biraz sonra karnına şiddetli sancılar doldu fakat zehirlendiğini anladığı halde kendisinde hiç bir şey olmamış gibi salınarak ayağa kalktı: **"Öldürmezse Yaradan ölmem ben bu yaradan"** dedi.
Kapıdan çıkarken ev sahibi kadına: **"Ey hane sahibi bacı yarın ruzi mahşer günü Annem Fatıma´dan hangi yüzle şefaat dileyeceksin? Onun karşısına bu yüzle mi çıkacaksın?"** deyip hiç bir şey olmamış gibi edalı ve naz ile yoluna devam edip yürüdü.

Bu sırrı yanındaki sadık dostlarına dahi söylemedi ki islamın içine nifak tohumları ekilip kanlar dökülmesin **´Kalsın benim davam mahşere kalsın´** deyip yola devam ettiler. İmam-ı Hasan´ın geçeceği yolun üzerine yine bir hain münafık kör takliti yaparak, eline ucu zehire batırılmış demirden bir baston alarak beklemeye başladı. Tam İmam-ı Hasan yanından geçerken oturduğu yerden ayağa kalkıyormuş gibi yaparak bastonun ucunu var gücü ile İmam-ı Hasan´ın ayağının üzerine batırdı. İmam-ı Hasan´ın canı fena halde yandı, ayağından kanlar fışkırdı, güzel İmam yere düştü.
Kafir İmam-ı Hasan´ı yaraladıktan sonra kaçmaya başladı, güzel İmam elini Arş alanın eteğine uzatarak: **"İlahi Ya Rabbi o zalimin gözlerini gerçekten kör ette bütün ömrü ıstıraplar içinde geçsin"** diye bed dua etti.
Dua biter bitmez lanetullah adam bir çığlık kopararak: "Kör oldum, kör oldum, gözlerim kör oldu" diye çırpınmaya başladı.
Hazret´i Hasan´ın dua oku hedefini bulmuştu. İmam-ı Hasan bu iki zehirli olayın tesiri ile bünyesi bir hayli zayıf düşmüştü. Bu iki olaydan sonra iki defa daha İmam-ı Hasan´a, biri bal şerbeti ve biride bulgur pilavı olmak üzere keskin zehir verildi.
Medine´nin yakın bir yerine kadar gelmişlerdi, yol yorgunluğu dolayısıyla hurmalık bir yere gelip orda biraz istirahat etmek istediler. Mevsim kıştı, ağaçlar kuru ve yapraksız bir heykeli andırıyordu. Dostlar şakalaşarak: "Keşke şu hurmalarda tazecik hurmalar olsaydı da yeseydik" diye söyleşi yaptılar.
İmam-ı Hasan yukarı doğrulup ellerini açıp: **"İlahi Ya Rabbi bu mümin ve Ehlibeyt dostları kullarına bir miktar hurma ihsan eyle, Sen bağışı bol, gönlü ganisin, Sana güçlük yoktur, bu aciz Hasan kulunun duasını boş geri çevirme"** diye dua etti.
Dua tamama yetince ağaçlar anında yaprak açıp çiçek verdi, taze hurmalar oluşup yetişiverdi. Bu kerameti gören dostlar secdeye kapanıp: "Bağışla bizi sultanım seni hala tanıyamamışız" diye ayak tozlarına yüzler sürdüler ve tekrar Medine´ye dönüp geldiler. Aradan bir zaman geçti İmam-ı Hasan´ın nurlu vücudu günden güne eriyip akmaya başladı. Zehirin tesiri İmam-ı Hasan´ı içten ve dıştan bir hayli yıpratmıştı, İmam-ı Hasan´ın başına gelen bu hadiseden dolayı kardeşi Hazret´i İmam-ı Hüseyin olsun, Hazret´i Zeynep olsun çok üzüntü çekiyorlardı.
Sadece yatmadan yatmaya İmam-ı Hüseyin evine gidip bir kaç saat sıkıntı içinde uyuya bildiği kadar uyuyor ve uykusu kaçınca kalkıp biricik yürek paresi abisinin evine geliyordu. Zeynep ise elini eteğini uykudan ve istirahattan çekmiş kardeşi Hasan´ın odasında oturduğu yerde sabahlıyor, yemesine içmesine bizzat kendi bakıyordu. Kimsenin elinden bir damla suyu bile kontrol etmeden Hasan´a içirmiyordu.
İmam-ı Hasan, İmam-ı Hüseyin´i ve kızkardeşi Zeynep´i yanına çağırarak şu vasiyeti yaptı: **"Ya Hüseyin sana bir vasiyetim var, bana şimdilik bir şey olmayacak çünkü çilem daha bitmedi, Sultanı enbiyanın verdiği mühletin dolmasına az bir zaman var. Vasiyetim sizlere şu ki Benim temiz huylu oğlum Kasım´a kardeşim Hüseyin´in kızı Sakine´yi verin. Ben bu mutlu günü göremezsem siz benim yerime bu mutlu yuvayı kurmaya vekillik edin"** der.
İmam-ı Hüseyin olsun, Zeynep olsun feryadı figan eyledi: **"Canımız baştacımız abimiz; Senin ağzından çıkan her kelime bizim için kutsal bir emirdir. Yalnız sen ölümü aklına getirip bizlerin yüreğini yakıp kül ediyorsun. Allah senin yokluğunu göstermesin, seni bizim başımızdan eksik etmesin"** derler.
İmam-ı Hasan oğlu Kasım´ı yanına çağırarak koluna bir pazubent bağlayıp: **"Yavrucuğum senin yaşın daha çok küçük ve bir masumsun, amcan Hüseyin nereye giderse yanından sakın ayrılma.**

Ben seni önce Allah sonra da amcan Hazret´i Hüseyin ile kızkardeşim Zeynep´e emanet ediyorum. Bu kolundaki pazubentin içinde sana çok önemli ve kutsal bir vasiyetim var. Sen bunu ölümle kalım arasında bir seçeneğe düştüğün zaman açıp okursun, eğer bu vasiyetimi yerine getirmezsen sana atalık hakkımı haram ederim" dedi ve Kasım´ın gözlerinden öptü.
İmam-ı Hasan´ın içli duygusal ve kahır dolu konuşması, İmam-ı Hüseyin ile kız kardeşi Zeynep´in bağrında acı birer iz bıraktı. Kardeşleri İmam-ı Hasan´ın başında dönen felaketlerin ne kadar vahim olduğunu artık iyice anlıyorlardı.
Bunun üzerine İmam-ı Hüseyin biricik eşi ve yavrularının annesi İran hükümdarının kızı Şehriban´a: **"Ya Şehriban bugünden itibaren kardeşim Hasan´ın yemeklerini bizzat bizim evde hazırlayıp kendi ellerinle pişirmeni istiyorum.**
Çünkü bizim dostumuzdan daha çok düşmanlarımız var, korkum şudur ki kardeşime yine bir suikast hazırlanır yemeğine zehir katılır" dedi. Ehlibeyt´e sadakat ve bağlılığı ile tanınan Şehriban Anne bu görevi severek yapacağını söyledi.
İmam-ı Hüseyin Şehriban´ı bu anlayışından dolayı alnından öperek: **"Ey benim Zeynel´imin yavrularımın Anne´si, Ali Ekber´imin nuru, Ali Askar´ımın ciğer köşesi yavrularımın baş tacı benim gönül sultanım Tanrı senden hoşnut olsun"** diyerek tekrar kardeşi Hz. Hasan´ın evine geldi.

Zeynep yine diz üstü oturmuş kardeşi Hasan´ın ayaklarını yanaklarının altına koymuş ağlamış, yaşlar İmam-ı Hasan´ın ayaklarını ıslatmış, yaşlı ve ıslak gözlerle öylece uyuya kalmıştı. İmam-ı Hasan´da yatağının içine oturmuş çileli ve gam yükü Zeynep´in uyanmaması için ayaklarını Zeynep´in başının altından çekmeye kıyamıyordu.
İmam-ı Hüseyin bu hali görünce şunları söyledi: **"Ey aziz kardeşim, biliyorsun Zeynep bizden yaşça çok küçük, çokta mazlum ve masumdur. Ömrü hep bize hizmet etmekle geçti. Evlenip yuva kurmayı aklından bile geçirmiyor, bize hem annelik, hem babalık ediyor. Acaba biz bu ciğerparemizin emeklerini ne zaman ve nasıl ödeyeceğiz? Bir keresinde Anne´miz Hz. Fatıma, Zeynep´in başını yıkamış ve kendi elleri ile tarayıp bir yandanda saçlarını örüyor arkasında öyle gözyaşı döküyordu ki annemin göz yaşları adeta Zeynep´in başını su içinde bırakıyordu. Bende sessiz sedasız onları izliyordum, Annem, Hz. Zeynep´in başını dizine koyarak, Zeynep´e şöyle dedi ´Ey canım yavrum Zeynep! Ne desem de sana izah etsem; bir gün gelecek ki bütün dünyadaki insanların dertlerini terazinin bir gözüne koysalar, bir gözünede senin dertlerini koysalar senin dertlerin o gün bütün dünyanın dertlerinden ağır geleçek. Öyle dertler ile karşılaşacak, öyle garemetler çekip öyle kasefetler kürüyeceksin ki yeryüzünde senin çektiğin kahırın bir zerresi bir dağın üzerine düşse o dağ ateş düşmüş bir mum gibi eriyip yanar kül olur. O dertler içinde çırpındığın, o kasefet deryasında yüzdüğün, o zulüm altında eriyip tükendiğin günlerde sana yardımcı olamayacağım, yanında bulunamayacağım için acıların yüreğimi kemiriyor. Bağrıma saplanmış bir hançer gibi beni kahrediyor. Kendi kendimi yiyip bitiriyorum, kendimi bütün dünyanın en acılı ve çileli Anne´si olarak hissediyorum. O ahuzarlı günlerinde sana yardımcı olamıycağım için kendi kendimi kahrediyorum´ diye, feryadı figan ile dizlerine vura vura takatı tükeninceye kadar ağladı, bayılıp yere düştü ve gül suyu getirdik mübarek yüzlerine sürdük ayılttık. Zeynep dönüp annemin boynunu kucaklayıp:´Anneciğim bende Ehlibeyt´in bir parçasıyım üzerime düşen vazifenin ağırlığını biliyorum.**

Bu acılar Medine´de başlayıp Küfe´de onulmaz yaraya dönüşecek, Kerbela´da bu yaranın üzerine tuz biber ekilecek o zaman gel gör benim ahuzarımı´ deyip öyle kanlı gözyaşları döktü ki Babam ve Annem Zeynep´i susturmak için saatlerce başını kucaklarına alıp okşadılar, benim anlıyamadığım bir sürü öğütler verdiler" dedi.
Hazret´i Hasan ve Hüseyin Zeynep uyanıncaya kadar sessizce başında beklediler. Bir zaman sonra Zeynep acılar içinde uyanıp kardeşlerinin ayaklarından öperek: **"Beni affedin, elimde olmuyarak biraz uyuya kalmışım"** dedi.
İki kardeş Zeynep´in dağınık saçlarını okşadı ve İmam-ı Hüseyin ev de su ısıtıp getirdi, birde leğen getirerek kendi elleri ile Zeynep´in başını yıkadı.
Zaten çok genç ve çocuk yaşta sayılan Zeynep abilerinin bu şefkatli davranışlarından çok duygulanıp: **"Annem´den sonra ilk defa saçlarım yıkanırken bu kadar duygulandım"** deyip ağladı. Üç kardeş tekrar birbirine sarılıp ağlaştılar, İmam-ı Hasan kendi elleri ile Zeynep´in saçlarını tarayıp ördü.
Saçlarını yüzüne gözüne sürüp: **"Sen bizim hem Anne´miz hem Baba´mızsın. Senin emeklerini senin hakkını nasıl ödeyeceğiz?"** diyerek Hz. Zeynep´in alnından öptüler.
Zeynep ise abilerine: **"Ben sizlerin ömürlerinize duacıyım, benim sizlere ne hakkım geçti ki? sizlerde anne baba kokusu var. Sizlere her hizmet etmeye Anne´mizi, Baba´mızı karşımda hisseder gibi oluyorum, siz abilerime hizmet etmek benim için en büyük şereftir"** diye içini döktü.
Öte yandan Allah´ın lanetine uğruyası Muaviye İmam-ı Hasan´ın kaza ve belalar diyarından geçip sağ selamet olarak Medine´ye ulaştığını duyunca kuduz çakallar gibi uludu. Hiddetinden yerinde hopur hopur hopluyordu. Medine´deki Mervan melununa bir mektup yazarak; "Ey ahmak ben seni Medine´ye muhabbet için mi gönderdim? Ya Hasan´ın başını ya senin leşini isterim" dedi.
Mektup Mervan´ın eline geçer geçmez dom dom kurşunu yemiş domuz gibi lanetullah Mervan çırpınıp, bocalamaya başladı.
Çünkü Medine´lilerin yediden yetmişi Ehlibeyt´i sever, sayar ve onlara bağlıydılar. Mervan´ın işi bunun için zorlaşıyordu, Mervan kendi ayağına yer yapıp kendi halk içinde dolaşmadan bu işi mümkün olduğu kadar başkalarına yaptırmak istiyordu. Eğer halk onu görüp tanıyacak olsa hemen parçalayıp öldürürlerdi bunu gayet iyi biliyordu.
Ehlibeyt´in en azılı düşmanlarından biriydi, onun için Hazret´i Peygamber efedimiz o melunu Medine´den sürgün etmiş, o da Bağdat ve Basra´da sürgün olarak yaşamış, Peygamber Efendimizin vefatından sonra Ömer´in yardımı ile devlet memurluğuna atanmış, Osman´ın desteği ile de bir üstü mevkiye yükselmiş ve Muaviye´nin güvenini kazanarak o melunun sağ kolu olmuşdu. **´Köpek köpeği yer de, kemiğini çatmaya sokar´** demişler, işte bu olayın aynısıydı. İki zalim bir araya gelmiş mazlumlara ölüm fermanları hazırlıyorlardı. Nihayet Mervan melunu bir dul koca karı bularak ona kendini çok iyi ve temiz kalpli bir insan olarak tanıttı.
Bol miktarda altın vererek: "Nine sen Tanrı, ben kul. Bu altınlar sana feda olsun. Rüyamda İmam-ı Hasan´ın karısını gördüm ona aşık oldum, ne gecem gece ne gündüzüm gündüz, uyku ulak yüzü görmez oldum, yediğim içtiğim haram oldu. Ne olursun bu derdime bir çare ol ayağının tozlarına kurbanlar keseceğim" diye melun soysuz karıyı kandırdı.
Altınları alan melun kocakarı: "Pezevenklik benim sanatımdır" deyip, altından girdi üstünden çıktı, üstünden girdi altından çıktı ve İmam-ı Hasan´ın karısını kandırdı.

Kadın: “Kız Cüde sen saraylara layıksın, ahiret hayaline kapılmış başını ibadetten kaldırmaz bir derviş ile boşuna ömür çürütürsün. Görürsün ki zaten İmam Hasan hasta bugün var yarın yok. Bir günün beyliği beyliktir gel gençliğini güzelliğini boşuna harcama. Senin uğruna malını mülkünü feda edecek bir er gelmiş, senin için can atar, kalk gidelim hele bir gör benim anlattıklarım onun yanında sıfır kalır” diyerek Cüde´yi bir çırpıda muma çevirdi. O haramzade kafir mayası bozuk kadın dünya hayallerine kapılarak o şeytanı lain murdar kadının laflarına inanıp onun peşine düşüp Mervan ile buluşmayı kabul etti. Cüde Mervan´ın yüzünü görünce irkildi çünkü Mervan´ın suratı çok çirkindi, dişleri dışarıya sarkık ve yüz tipi bir yaban domuzunu andırıyordu. Cüde´nin kendinden ürktüğünü hisseden Mervan durumu hemen kavrayıp kolundan tutup yanına oturttu: “Dur bir defa durum senin bildiğin gibi değil. Hele otur anlatacaklarımı dinle” diye kocakarıya işaret edip Cüde ile yalnız kalmak istediğini anlattı. Kocakarı durumu çakıp hemen bir bahane ile dışarı çıktı.
Cüde zalimi ile başbaşa kalan Allah´ın lanetlisi Mervan bir yığın altını cüdenin ayaklarının altına sererek: “Ey güzel hatun bunun gibi binlercesi senin ayaklarına kurban olsun daha bu ne ki? senin için saraylar köşkler hazırlandı.
Muaviye´nin oğlu Yezit sana aşık olmuş, seni rüyasında görmüş, senin için neleri var neleri yok uğrunda feda etmeye hazır. Sadece bunlar senin dudaklarının arasından çıkacak bir evet kelimesine bağlı. Sen evet de yeter” dedi ve böylelikle Cüde´nin aklını allak bullak etti. Cüde´nin durumunun hiçte fena olmadığını kendi açısından değerlendiren Mervan Cüde´nin koynuna üç beş kese altın sokarak: “Al bunları şimdilik el önünden harçlık edersin” dedi.
Cüde bir an durakladıktan sonra: “Peki Hasan ne olacak, onun sağlığında bu işin gerçekleşmesi mümkün değil” dedi.
Fırsatı kaçırmayan Mervan: “Onunda kolayı var” dedi. Koynundan çıkardığı zehir şişesini Cüde´ye uzattı ve: “İmam Hasan´ın hasta olduğunu ve zehirlenerek bu hale geldiğini herkes biliyor, al bu şişeyi içinde çok tesirli bir zehir var, 40 kadar yılanın dilinin zehiri bu şişeye akıtılmıştır. Bunu bir fırsatını bulduğun zaman İmam Hasan´ın yiyeceğine karıştırır verirsin, ölümünün senin elinden olduğundan kimse şüphelenmez” dedi, şişeyi doldurdu ve zalim haramzade Cüde´ye verdi.
Şişeyi alan Cüde koşarak eve geldi ve fırsat kollamaya başladı, arada kendi de kocası İmam Hasan´a yemek getiriyordu. Fakat her kimden gelirse gelsin Hz. Zeynep yemekleri kontrol etmeden kardeşine katiyen yedirmiyordu. Bir gün Hazret´i Zeynep´in gündüz yorgunluktan uyuya kaldığı bir anda bunu fırsat bilen lanetullah Cüde o sırada evde bulunan taze kabe hurmalarının 5 tanesinin içine o zehirden karıştırarak, merhameti bol yüreği sevgi dolu Ehlibeyt´in gözbebeği İmam-ı Hasan´a getirdi ve: “Ya Hasan çoktandır Zeynep´in korkusundan sana yanaşamaz olduk, fazla ısrar etmekten utanıp çekiniyorum. Başkaları kadın kocasına ne kadar düşkünmüş demesinler diye senden biraz uzak duruyorum, onun için senin yanına pek seyrek geliyorum beni mazur gör. Yazık sakın bacın Zeynep´i uyandırma oda senin için can parçalıyor, bacı şevkati ona da çok görmemek gerek, ben Zeynep´i çok iyi anlıyorum üzerimize toz kondurmamak için kendi canını feda ediyor. Bende olsam aynısını yaparım” dedi.
Hayli dil döküp hurmaları uzatarak: “Al ya Hasan hurmayı çok sevdiğin için pazardan senin için gittim hurma getirdim, taze hurmadır güzelce ye” diye İmam Hasan´a verdi.
Güzel ve temiz kalpli İmam hurmaları aldı ve hanımının başını okşayıp teşekkür ettikten sonra beş hurmanın üçünü bacısı Zeynep´e ayırarak 2 tanesini iştahla bir hamlede yedi. Cüde heyecandan buzlu suya düşmüş köpek gibi titriyor ve korkuyordu.

Çünkü bir anda hayalleri suya düşerde kendi eli ile kocasına zehir verdiği meydana çıkarsa hem kendini parçalar öldürürler, hem de hayalinde kurduğu saltanat uçup giderdi.
Karısının titrediğini fark eden İmam-ı Hasan Cüde´ye sorar: **"Ey yavrularımın annesi Cüde neden titriyorsun, seni çok heyacanlı görüyorum, benden sakladığın bir şeymi var dedi"** der.
Cüdey´se cevabında: "Ya Hasan belliki 6 aydır senin ile başbaşa oturup yalnız kalmamışım, hep sensizliğin korkusu içinde yaşadım, şimdi ise bir an senin ölüm halini hayalledim. Eğer sana bir şey olup zeval erişecek olsa ben kendimi öldürürüm diye düşünceye dalmıştım. O hayal ile kendimden geçdiğim için bir anda kendimi o acı sahnenin heyacanına kaptırdım beni mazur gör" deyip güzel İmam´ın ayaklarına kapanıp öptü.
´Alemi nasıl bilirsin, kalbin gibi´ demişler, Hazret´i Hasan anlatılanlara inandı. Cüde İmam-ı Hasan´ın temiz kalbinin güzelliğinden faydalanarak: "Ya İmam diğer üç hurmayı da yesene onları neden ayırdın?" dedi.
İmam-ı Hasan´da: **"Ey yavrularımın annesi bu üç hurmayı da canımdan aziz Zeynep´e ayırdım. Yavrucak sanki bizim bacımız değil de koruyucu meleğimiz gibi gece gündüz kuru yerlerde yatıyor da baş ucumdan ayrılmıyor. Onun emsallari çarşı pazar geziyor, evlenip yuva kurma peşinde koşturuyor oysa bu yavrucak bütün ömrünü biz abilerine adadı. Aylardır daha rahat bir yatağa yatıp da doyasıya bir uyku uyumadı, gelen yemeklerden önce kendi yiyor ki zehir varsa abimin yerine ben öleyim de ona bir şey olmasın diyerek, her gün benim için ölüm imtihanı veriyor"** diye bacısı Zeynep´i anlatıp, onun gönül ganiliğini cömerliğini övdü.
Cüde melunu ise korkuyordu ki eğer o üç hurmayı Zeynep yerse her şey meydana çıkarda bütün hayalleri felakete dönüşür diye. Bu şeytani oyununa bir an önce ulaşmak işi bitirmek ve sonuç almak istiyordu.
Tekrar İmam Hasan´ın yanına sokularak diğer o üç hurmayı da alıp parçaladı: "Al Hasan´ım al, sen kanasıya bunlarıda ye, ben Zeynep´e yine getiririm daha evde çok var" diye o üç hurmayı da İmam-ı Hasan´a kendi elleri ile ısrarla yedirdi. Hurmalar bitince içi rahatlayıp İmam-ı Hasan´ın başını okşadı: "Beni mazur gör Hasan´ım" diyerek oradan uzaklaştı.
Cüde uzaktan bekleyip sonucu almaya çalışıyordu, hurmaları yedikten beş, on dakika sonra İmam-ı Hasan´ın midesinde çok acı ve dayanılması mümkün olmayan bir sancı meydana geldi.
Acılar içinde kıvranan İmam-ı Hasan kendini yerlere atıp yerleri tırmalamaya başladı. Abisinin inilti seslerine uyanan Zeynep bir anda neye uğradığını şaşırdı, abisini o vaziyette görünce ne olduğunu neden acılar içinde kıvrandığını sordu. İmam-ı Hasan hiç bir şey açıklamadı ve karısı Cüde´nin kendine zehirli hurma yedirdiğini haber vermedi, sadece bu sızının kendiliğinden geldiğini söyledi.

Cenabı Allah-u Teala o anda İmam-ı Hasan´a bir geğirme verdi. İmam-ı Hasan geğirdikçe ağzından zehirin kokusu etrafa yayılıyordu. İmam Hasan´ın zehirlendiği meydana çıktı, zehirin kokusu bir anda bütün çevreye dağıldı odanın içi zehirli hava ile doldu. Bacısı Zeynep hemen kardeşi Hüseyin´e haber saldı, Hüseyin kuş gibi kardeşinin yanını geldi ve İmam-ı Hasan´ı baş aşağı edip vücuduna dağılmakta olan zehiri önlemek için istifar ettirdiler. İmam-ı Hasan kustukça sanki ağzından alev çıkıyordu. Hurmalar ağzından dökülünce İmam-ı Hüseyin ile kardeşi Zeynep güzel İmam´ın hurma ile zehirlendiğini anladılar. Zehirli hurmayı kimin verdiğini öğrenmek

için İmam-ı Hasan´ı ısrarla sıkıştırdılar, o kadar ısrar ettikleri halde güzel İmam Cüde´nin adını vermeden: **"Kulun ayıbını yüzüne vurmak bizim soyumuza yakışmaz"** deyip olayın üstünü kapattı.
Kendi öz karısı ve çocuklarının annesi olan hayat arkadaşı dediği insan tarafından bu ihaneti gördüğü için İmam-ı Hasan kendi kendini yiyip bitiriyordu. Öyle ya yıllarca bir yastığa baş koyup ömrü boyu bir gül yaprağı kadar dahi ağır bir söz söylemediği eşi tarafında canına kast edilmesi inanılır bir şey değildi, kendini kahredip günlerce ağladı. Cenabı Allah´ın yardımı ile İmam-ı Hasan tehlikeyi atlattı ve ölümden kurtuldu ama kendine yapılan bu ihanet onun içini, için için kemiriyordu. Karısının dahi bu derece kendisini öldürmek istemesi yüzünden artık kendisinin yaşamasının bir anlamı kalmadığını anlamıştı.
Bir ara fırsatını bulup Cüde´yi odasına çağırıp sordu: **"Ey Cüde bunca yıldır bir yastığa baş koyduk, beraber bir yuva kurduk. Çocuklarıma anne oldun, ömrüm boyu sana gülden ağır bir cevap vermedim. Sana ve yavrularımıza sadakatla bağlı kaldım, bana bu ölümü neden reva gördün?"** dedi.
Cüde laini ağzını açıp bir kelime söyleyemedi.
İmam-ı Hasan sözlerine şöyle devam etti: "**Ey Cüde şunu sana söyleyeyim; kurduğun hayaller hiç bir zaman gerçekleşmeyecek. Bütün ümitlerin suya düşecek boşa çıkacak, umduğunu bulamayacaksın. Sadece bir hayalin gerçekleşecek o da beni öldürmek istediğin gerçek olacak, evet beni sen öldüreceksin, ben senin elinden şehit olacağım. Bunu sana şimdiden söyleyeyim fakat yarın ruzi mahşer günü Hazret´i Allah´ın divanına, Hz. Resulullah´ın huzuruna, atam İmam-ı Ali´nin makamına ve kadınların şefaatkanı Annem Fatıma-tı Zehra´nın yanına hangi yüzle çıkacağını merak ediyorum. Hiç mi Allah´tan korkup kuldan utanmıyorsun, bunları hesaba kattın mı? Onlar bizleri uçan kuştan korurken sen onların ciğer paresini kendi ellerin ile öldürmek istediğini hiç hesapladın mı? Kendi yuvanı kendi ellerin ile yıkıp ahirette cehennem azabını yine kendi kendine hazırladığının farkındamısın?**
Benim vazifem seni uyarmaktı, şimdi günah benden gitti seni vijdanınla baş başa bırakıyorum tabi ki vijdanın varsa" güzel İmam sonra Cüde´ye: **"Di şimdi gidebilirsin"** diyerek nezaketle huzurundan çıkardı. Başını iki avucunun içine alıp için için ağladı, zehirin acılarına değil de uğradığı ihanetin ıstırabına dayanamıyordu. Bu kadar uyarıya ve nasihate rağmen o lanet kadın Cüde melunu yine fikrinden vazgeçmedi. Gizli ve belirli aralıklarla İmam-ı Hasan´ın yemeklerine, içeceklerine fırsatını bularak 4 defa daha zehir verdi. Artık Cüde´nin içi kararmış, gözü dönmüş adeta bir canavar kesilmişti. Kalbini temamen şeytana teslim etmişdi, şeytana teslim olan Cüde şeytani arzularının esiri olmuştu. Melun kadın İmam-ı Hasan´ın can alıcı bir düşmanı haline gelmişti. Sanki onun mutluluğunu gölgeleyen sadece İmam-ı Hasan´ın yaşamını sürdürmesiydi.
İmam-ı Hasan´ın ölümüyle mutluluğa kavuşacağını sanan bu kafir zalim haramzade bir ara Mervan´ın yanına giderek daha tesirli bir zehir gerektiğini söyledi. Mervan melunu her gün olayları uzaktan uzağa izliyordu onun için hazırlıklı bulunuyordu, yanında çok keskin ve elmas tozuna karıştırılmış bir şişe zehiri daha Cüde zalimine verdi. Gözünü kan bürümüş canavar cinayeti gerçekleştirmek için sabırsızlanıyordu, nihayet aradığı fırsatı bir gece yarısı buldu.
Sıcak ve bunaltıcı bir yaz gecesiydi, akşam İmam-ı Hasan tatlı yemişti, bunu fırsat bilen Cüde zalimi elindeki zehiri İmam-ı Hasan´ın suyuna katıp vermeyi düşündü.

Pencerenin gölgeli aralığına gizlenerek gecenin geç saatine kadar sabırsızlıkla bekledi. İmam-ı Hasan´ın içeceği su testisinin ağzını Zeynep kendi elleri ile tülbentle bağlayıp mühürlüyordu. İmam-ı Hasan her su içerken bu mühürü kontrol edip içiyordu. O gece Hz. Hasan derin bir uykuya dalmış sanki yarın uzun bir yolculuğa çıkma hazırlığı içindeydi. Zeynep ise iki dizleri üzerine oturarak ağabeyi Hasan´ın ayak uçlarına sarılmış ayaklarına yüzünü koyarak uyuya kalmıştı.
Zalim Cüde yılan gibi içeri sızdı ve İmam-ı Hasan´ın su testisini yavaşça başucundan alıp dışarı çıkardı. Elindeki toz zehiri tülbentin üzerine döküp parmakları ile iyice üzerinde gezdirerek ufaladı. Zehirlerin tümü su testisine doluncaya kadar soğuk kanlı olarak hareketine devam etti.
Zehiri içme suyuna dolduran Cüde: "Artık bu iş burda biter" deyip su kabını iyice salladı ve zehirin tamamen suya karışmasını sağladı.
Su testisinde bal şerbeti bulunduğundan zehirin acılığını bastırıyordu. Su testisini usulcacık tekrar içeri girip İmam-ı Hasan´ın yanına koydu. İmam-ı Hasan derin uykudan hararet ile uyanıp elini su testisine uzattı, testiyi alıp içeriye sızan ay ışığının önüne tuttu, testinin mührünü kontrol etti sağlam görünce gönül rahatlığı ile testiyi başına dikledi kanasıya su içti. Suyu içer içmez sanki içerisine bir alev yayıldı, alev üçyüz altmış altı damarına dağıldı. Güzel İmam başı koparılmış bir güvercin yavrusu gibi çırpınmaya başladı, kendini yerden yere atıp yerleri tırmalıyordu, tırnakları dökülmüş, parmakları kan çeşmesini andırıyordu. Sesi çıkmıyor boğuk boğuk seslerle kuşlar gibi çırpınıyordu. Hz. Hasan´ın çırpınışına uyanan Hz. Zeynep güzel İmam´ın bu çırpınışının hayıra elamet olmadığını anladı var gücü ile oda güzel İmam ile beraber çırpınıp feryat etmeye başladı: **"Kardaş kardaş... Bizi koyup da nerelere gidersin?"** diyen bacısı Zeynep´e İmam Hasan: **"Korkma Zeynep korkma bacım, benim bir şeyim yok, kendini parçalayıp harap etme"** diyordu.
Zeynep: **"Kurban olayım gardaş bu günün başka günlerine benzemiyor. Sen ölmede ben öleyim senin yerine, senin körpe yavruların var, senin acılarına yavruların dayanamaz, ben bir yavrusuz kuşum benim yananım yoktur"** diye karşılık veriyordu.
Ehlibeyt´in figanı arş alayı boylamıştı. Gökyüzündeki melekler ahu feryat edip: **"Ya Rabbi Zeynep´in figanı bizi yakıp kül etti"** diye Hakk Teala´ya niyazda bulunuyorlardı. İmam-ı Hasan´ın yavruları Zeynep´in sesinin figanına uyanıp koşarak babasının üzerine kapandılar, kuşlar gibi cıvıldayıp, turnalar gibi sızlanıyorlardı.
Kimi ayaklarına yüzler sürüyor, kimi kan akan ellerini ve boynunu kucaklıyor, kimi yüzünü yüzüne sürüp: **"Baba kulun kölen olayım bizi yalnız koyup yetim bırakma, biz sensizliğe dayanamayız. Hakk, Ali, Muhammed aşkına bizlerin acılarına kimler ortak olacak? Sen ölme biz ölelim"** diye çığrışıp yakalarını yoluyor ve nurlu yüzlerine acı tırnak çalıyorlardı.
Sanki o ufacık yuvaya mahşer tufanı kopmuş, koyun kuzuya karışıyordu.
Medine´nin sessiz sokakları bu şafak bir başka acıyı bağrında taşıyarak tarihe yeni sayfalar açıyordu. İmam-ı Hasan´ın oğlu Kasım koşarak amcası İmam-ı Hüseyin´e durumu haber verdi. İmam-ı Hüseyin bu acı haberi duyar duymaz ayak yalın, baş açık gömleğinin yakasını yırtarak bir hışım ile kardeşi Hasan´ın evine girdi.
Bir de ne görsün? İmam-ı Hasan öğürdükçe ciğerleri ağzından bölük bölük yere dökülüyor, elleri al kanlar içinde yerde yatar, yavruları üzerine kapanmış inim inim inilerler. Zeynep yakasını bağrını parelemiş figanı arşı alayı tutmuş.
Hz. Hüseyin öyle bir **"Ah"** çekti ki, Medine hop diye yerinden oynadı.

İmam-ı Hasan´ın başını bağrına bastırarak: **"Vah kardaş vah bu günleri de mi görecektim!.. Kurban olayım kardeş!.. Sen bizim önümüzde karlıca bir dağ gibiydin. Bu kadar muhlif olma ne olur? Bir defa gül, yüreğimiz yerine otursun, biz sensizliğe alışamayız"** diyerek elini kardeşinin koynuna soktu ki elleri sanki kızgın bir saca değmiş gibi yanıyordu.
Hz. Hüseyin: **"Vah benim gözüm gardaş!.. Vah bu ateşe Medine dağları bile dayanamaz. Seni bu hallere kim koydu? Dilerim Allah yurt yuva tutturmasın, dedem Muhammed´in, Atam Ali´nin şefaati üzerine erişmesin.**
Annem Fatıma´nın şefaatinden mahrum kalsın, iki cihanda yüzü kara olsun. Acılarımıza acı katan o zalim nefsinin okuna hedef olsun" diye ağlıyordu.
İmam-ı Hasan´ın kan çanağı olmuş gözlerinden ayrılık gözyaşları dökülerek: **"Ey canım dert ortağım kardaş!... Artık hakkınızı helal edin, ben gider oldum, sizler sağlacakla kalın.**
Bu gece rüyamda dedem Muhammed (s.a.v), atam Şah-ı Vilayet Aliyel Mürtaza ve Annem Hz. Fatıma el ele vererek kollarını açıp bana 'Gel yavrum Hasan artık gel yeter gayri senin çilen sana yeter, dünyanın gamı gasefeti meşakkatı çekmekle bitmez, taşımakla tükenmez. Artık bizler de seni çok arzuladık özledik, yeter gayri artık bu hasret bitsin yarın bize geleceksin' demişlerdi. İşte yüce mabuda hamdü senalar olsun ki artık acılardan sıyrılıp kurtuluyorum, ebedi istirahatğahıma gidiyorum. Küçük yaştan beri senin ile beraber oynadık, beraber yedik, birbirimizden hiç ayrılmadık. Her çileyi beraber göğüsledik, her zulümü beraber karşıladık, her kahırı beraber paylaştık artık sizlerden ayrılma zamanı geldi, hakkınızı bana helal etmezini istiyorum, benden yana olan hakkım sizlere helal olsun. Göz nurum zeynep´i ve yavrularımı önce Allah´a sonra sana emanet ediyorum" dedi.
Bir elini İmam-ı Hüseyin´in boynuna attı, bir elini de Zeynep´in omuzuna koyarak acılar içinde bekledi.
İmam-ı Hüseyin ile Zeynep hakkını helal ederek: **"Ey kardaş hakkımız sana helal olsun, acılara tahammül edecek bir gücü kendimizde bulamıyoruz"** dediler.
İmam-ı Hasan tekrar söz alarak: **"Hakkınızı bana bağışladığınız için Tanrı sizlerden razı olsun"** dedi.
Zeynep ile İmam-ı Hüseyin´e şu son arzusunu bildirdi: **"Ey göz nurum Hüseyin ve ey ciğerparem Zeynep! Kerbela´ya giderken o mutlu kervanınıza evladım Kasım´ı da katın. Bunu sizden önemle rica ediyorum, bu vasiyetim gönülden ve içten bir isteğimdir"** deyip başını kardeşi Hüseyin´in döşüne koyup ellerinide bacısı gam yükü Zeynep´in kucağına uzattı.
İmam-ı Hasan´ın ateşinin çok yüksek olduğunu gören İmam-ı Hüseyin testiyi alıp İmam-ı Hasan´a su vermek istedi. İmam-ı Hasan su testisini yere fırlatınca toprak testi kırıldı, içindeki zehirli su yere saçıldı. Yere dökülen su, toprağı ateş gibi yakıp kavurdu, yerdeki tahta parçalarını yakıp geçti. İmam-ı Hüseyin zehirin tesirini görünce yere düşüp bayıldı, gül suyu ile ayılttılar. Artık kardeşinin kurtuluş ümidi kalmadığını gördükçe sırtındaki giysileri parçalayıp döşünü bağrını yolarak: **"Kapında kölen olam kardaş, dayan be kardaş.. Dayan bunca zulüme göğüs gerdin dayandın...**
Bu acılara da göğüs germe fedakarlığını göster... Senin ile el ele verip gene Medine sokaklarında koşup eğlenmek istiyor gönlüm... Ne olur bunu bana çok görme zaten şu yüreyim yaralı kanlı kafirler dedemiz Hakk´ın Nübüvvet nuru Muhammed Mustafa´yı zehirleyip şehit ederek elimizden aldılar, vefakar Anne´miz Cenabı Hakk´ın Hidayet nuru Hz. Fatıma-tı Zehra´yı şehit ederek

sıcacık yuvamızı dağıttı, tarumar ettiler. Hakk´ın Velayet nuru babamız Şah-ı Merdan İmam Ali´yi şehit ederek bizi öksüz koydular. Onların acıları zaten yaralı yüreğime hancer gibi saplanıp kaldı, şimdi birde senin acına nasıl dayana bilirim. Bu yaralı yüreğim bu kadar acıya nasıl tahammül edip dayana bilir, zaten benim derdim bana yeter, bir dertte sen açma yaralı gönlüme.
Bu çileli kardeşin Hüseyin´i yalnız başına koyup nerelere gidersin, bari benide yanınıza alın, ben tek başıma bu kadar acıya dayanamam?" deyip ağlarken, İmam-ı Hasan´ın vücudu kasılıp gerilmeye başladı. Tanrı´ya hamdüsenalar ederek selavatı şerife getirerek güzel ruhunu Hakk´a teslim etti.

Ali Sefa´yı yine bir hüzün kaplayıp bağrını acılar doldurdu, gözyaşları ile şu beyitleri yazıp dile getirdi:

Yıkılmışta gider İmam Hasan´ım

Hısım akrabası bacı kardaşı,
Yıkılmışta gider İmam Hasan´ım.
Körpe yavruların boyuncukları,
Bükülmüşte gider İmam Hasan´ım.

Çarkı felek geçemedi nazından,
Yetim yavrusunden körpe kuzundan,
Ciğerleri bölük bölük ağzından,
Dökülmüşte gider İmam Hasan´ım.

Göğüs gerdi bunca kahıra zulüme,
Kanlı mervan mahkum etmiş ölüme,
Kafirin attığı oklar salına,
Çakılmışta gider İmam Hasan´ım.

Veda etti yararına eşine,
Niyaz etti şah Hüseyin´in başına,
Kudret melekleri gelmiş peşine,
Takılmışta gider İmam Hasan´ım.

Onulmaz yaralar bak azdı yine,
Buna dayanırmı yürekle sine,
Meleklerde ahret tedariğine,
Bakılmışta gider İmam Hasan´ım.

Almış yavrularını kucağına,
Garip düşmüş yezitleri ağına,
Hakk´ı sevenlerin gönül bağına,
Ekilmişte gider İmam Hasan´ım.

Kanlı yaşlar döker göz pınarından,
Dağlar seda verir ahu zarından,
Yezitlerce ciğerciği bağrından,
Sökülmüşte gider İmam Hasan´ım.

ALİ SEFA´m gider dosta koşarak,
Bağrım döğer gözyaşları taşarak,
Bacı kardaş ile helallaşarak,
Çekilmişte gider İmam Hasan´ım.

Hazret´i İmam-ı Hasan´ın yüz rengi zümrüt rengi gibi yemyeşil oldu. İmam-ı Hüseyin içini çekip: **"Ey aziz gönül bülbülüm makamı köşkünün rengine boyandın"** deyip yüzünü kardeşinin yüzüne sürüp ağlıyordu.
Zaten Zeynep´in figanı yer ile göğün arasını tutmuştu, İmam-ı Hüseyin, Zeynep´i bağrına basıp onu teselli etmeye çalışıyordu ama ne çare Zeynep kuzusunu yitirmiş koyunlar gibi meleyip, turnalar gibi figan ediyordu. Ama giden gitmişti gideni geri getirmek ancak Allah´a mahsustu.
Medine´liler bu kara haberi duyunca gerçekten büyük bir sarsıntı geçirdiler. Bütün Medine halkı yasa boğuldu ve bütün Medine´de üç gün yas ilan ettiler. Fakat orda da kureyş kalıntıları, Hakk´ın düşmanları, Elhibeyt katilleri yine meydana çıktı ve büyük terör fırtınaları estirmeye başladılar.
İmam-ı Hasan´ın mübarek cenazesi kardeşi İmam Hüseyin tarafından yunup yıkandıktan ve cenaze ibateti yapıldıktan sonra, mübarek naşın dedesinin mezarının yanına konması için taputa koyup Ehlibeyt dostları tarafından kabirine götürülürken, yolun üzeri Ehlibeyt düşmanları tarafından kesildi. Yolu kesen cani ve asilerin başında da Ebu Bekir´in kızı Ayşe vardı. Bir katıra binmiş çevresine 200 kadar keskin nişancı okçuları almış İmam-ı Hasan´ın cenazesini Hazret´i Muhammd´in yanına koydurmamak için kesin karar vermişti.
İmam-ı Hüseyin ve Hazret´i Zeynep, Ayşe´nin yanına giderek: **"Ey Ehlibeyt´in zalim düşmanı!.. Baban Anne´mizin karnını tekme- ledi, Anne´mizi şehit etti. Şimdi ise senin bize ne kastın var ki yolumuzu kesip cenazemizi kendi topraklarımıza koydurmassın"** dedi.
Ayşe: "o topraklar bana miras kalmıştır ben Resulullah´ın yakınındaydım" dedi.
İmam-ı Hüseyin bağırdı: **"Ey Ayşe bu topraklar aslında Anneannemiz Haticeti Kübra´nın topraklarıdır. Bu toprakları o alıp dedemiz Resullulah´a hediye etmiştir, sen ise Resulullah´a ihanet ettin. Başka erkekle temas kurduğuna dair dedikodun olduğu için Resulullah seni evinden kovdu. Sıffîyen ve Cemal savaşlarında kargaşayı çıkaran yine sen ve muaviye oldu. Şimdi yine şeytanın atına bindin bizlere silah çekersin, sende hiç Allah´dan korkup Peygamber´den utanmak yok mudur?"** dedi.
Ayşe bunun üzerine okçularına hücum emrini verdi, Ayşe´den emir alan okçular halkın üzerine yağmur gibi ok yağdırdı, oklardan bir çoğu da mübarek İmam Hasan´ın naaşına saplandı. Cenaze taşıyanlar ölüm korkusu ile İmam-ı Hasan´ın cenazesini ortada bırakıp geri kaçtılar. Cenaze tabutla beraber yolun ortasında kaldı.
İmam-ı Hasan´ın mübarek cenazesinin başında sadece Ehlibeyt mensupları kaldı.
İmam-ı Hüseyin Ayşe´ye bağırdı: **"Elimi kana bulamak istemiyorum, zaten sen atam Aliyül Mürtaza´ya da başkaldıran bir asisin. Seni Cenabı Allah´ın yüce mahkemesine havala ediyorum. Yarın Ruzi Mahşer günü bizzat dedem Muhammed´ten, Atam Ali´den, Annem Fatıma´dan seni dava edip senin o iki yakanda bu ellerim olduğu halde seni Hakk´ın divanında rüsvay edeceğim. Ceddin gibi sen de zalimlikle tarihlere kara leke olarak geçeceksin, Ehlibeyt´i sevenler seni ve senin ceddini nefretle anacaklar"** dedi.

Ayşe hakkında, Hz. Peygamber´imizin şu hadislerini bizde sizlere hatırlatalım; Allah´ın Resullü (s.a.v) ümmetini defalarca Ayşe´den sakındırmıştır. Bir gün Ayşe´nin evnin önünden geçerken: **"İşte fitnenin evi, şeytanı lainin boynuzu burda görünür"** demiştir.
Yine başka bir hadisinde ayşenin evini göstererek: **"İşte fitne burda, fitnenin evi burasıdır"** diye üç defa Ayşe´yi ima etmiştir. (Kaynak: Buhari sahihi cilt 4 sayfa 46)
Daha sonra da mübarek cesedin üzerine kapanıp, Zeynep ile beraber hüngür hüngür ağladılar.
Onlarla beraber İmam-ı Hasan´ın yavruları ve İmam-ı Hüseyin´in ciğerköşeleri ve Caferi Tayyar´ın evlatları feryadı figan eğleyip ağlaştılar. Hazret´i Hasan´ın cesedine saplanan 7 oku cesetten çekip çıkaran kardeşi İmam-ı Hüseyin, İmam-ı Hasan´ın cesedini kucağına alıp kimsesizler mezarlığına götürdü ve orada yeni mezar kazdılar. Türlü figan ile gözyaşları arasında Hazret´i Hasan´ı toprağa koydular.
Ayşe zalimi İmam-ı Hasan´ı mezarına defin edinceye kadar uzaktan takip ederek izledi. Defin işi tamamlandıktan sonra yanında kendi gibi asi askerlerini toplayıp evlerine döndüler. İmam-ı Hüseyin feryadı figan arasında kardeşi İmam-ı Hasan´ın evine döndü. Kardeşinin yetimlerini başına toplayıp, bağrına basıp ağlıyordu. O ara çocuklar annelerini aramaya başladılar, anneleri bir kağıt yazarak her şeyi itiraf ediyor ve kendisini aramamalarını öğütlüyordu. Mektubu getirip İmam-ı Hüseyin´e verdiler.
İmam-ı Hüseyin ellerini açıp Cenabı Hakk´ın derğahından şu dilekte bulundu: **"İlahi Yarabbi! Onun cezasını kendi ameline göre ver"** diye dua etti.
Melun Cüde İmam-ı Hasan´ın ölümü gerçekleşir gerçekleşmez hemen Mervan´ın yanına koşup haberi sevinçle Mervana ulaştırdı. Lanet inesi Mervan bu müjdeyi alır almaz yukarı sıçrayıp kuduz maymunlar gibi sevinçten hoplayıp zıplamaya başladı. Hemen vakit kaybetmeden önceden hazırladığı iki ata atlayıp; "ver elini Şam diyarı" deyip atları mahmuzladılar, kısa sürede Medine´nin sınırlarını aşıp uzaklara doğru yola revan oldular. Uzun bir yolculuktan sonra Cüde ile Mervan lanetlileri Şam´a geldiler. Gizlice saraya varıp muaviye hınzır lanetinin sabırsızlıkla beklediği müjdeyi verdiler. Muaviye sevinçten uçuyordu ve bu haberin duyulmaması için elinden gelen çabayı sarf ediyordu. Akşam oldu, sarayın gizli bir bölümünde Cüde´yi kapatıp kimse ile görüştürmeden saklı tutuyorlardı. Kadın yalnız başına neden bırakıldığını anlamaya çalışırken birden kapı vuruldu İki tane zebella gibi adam gelerek Cüde´yi odasından çıkardı. Gecenin karanlığında kalabalık askerlerle limanda bir gemiye bindirerek ıssız bir adaya bırakmak için harekete geçtiler. Gemi daha bir kaç mil açılmadan Cenabı Hakk´ın hikmeti ile bir fırtına koptu gemiyi paramparça edip sulara gark etti.
Muaviye her ihtimale karşı bir ayaklanmayı göz önünde tutarak sarayının dört bir yanını askeri kordon altına aldı. Zaten zalimden yaka silken halk bırak ses çıkarmayı soluk bile alamıyordu. Lanetullah Muaviye artık amacına ulaşmıştı fakat kana bir türlü doymuyordu. Artık zulmü Şam´ı, Bağdat´ı, Basra´yı, Mekke´yi aşmıştı. En ufak bir muhalefeti en büyük zulümle bastırıyor halka; ´böl, parçala, yönet´ taktiği uyguluyordu. Halktan Muaviye´ye başkaldırmaya kimse cesaret edemiyordu, bu zulüm aylarca yıllarca sürdü. Kanlar döküldü, yuvalar yıkıldı, ocaklar söndürüldü.
Muaviye melunu epey yaşlanmışdı, kendi yerine oğlunu veliaht tayin etmek istiyordu fakat saltanatından da bir türlü vaz geçemiyordu. Halkı idare etmeyi şurda bırak kendini dahi idare edemiyordu. Saray çengi, dansöz, fahişe ile tıklım tıklım dolmuştu, binbir rezalet kepazelikler baştan aşıyordu. Bir tarafta şarap havuzları, diğer tarafta süt havuzları, çıplak kadınlarla zevkü sefalar süren Muaviye halkı tamamen sindirmiş saltanat sürüyordu.

Öte yandan gözyaşları içinde açlık sefalet çeken halk Allah´tan imdat isteyip, ´ya ölüm ya kurtuluş´ diye işlerini güçlerini bırakmış can derdine düşmüşlerdi.
Muaviye bir gün kendisini zalimlikte aratmayacak kadar gaddar, zalim, zulümkar ve kanı bozuk, Hakk´ın düşmanı oğlu Yezid´i yanına çağırdı, halkı da yanını toparlayıp: "Ben öldü- ğüm zaman oğlum Yezid´i yerime halife tayin ediyorum" dedi ve İmam-ı Hasan ile olan aktini bozdu.
Yezid´e şu vasiyette bulundu: "Ey oğul sen çok genç ve tecrübesizsin, şunu unutma ki bizim düşmanımız çoktur, halkı ezerek yönettiğimizin sende farkındasın ama sıradan kişilerden fazla korkup endişe etme onlar diş gösterir ama ısıramazlar, iki kelime ile onların önünü beri alabilirsin. Asıl dikkat etmen gereken dört önemli isim var, onların her hareketini adım adım izle ve peşinden adamlarını ayırma.
Birinci; Zübeyrin oğlu Abdullah, para ve kadına çok düşkündür onu bununla avutabilirsin.
İkincisi; Ebu Bekir´in oğlu Abdurrahman´dır bu da belirli bir mevki arzusu içindedir onun da çaresi vardır.
Üçüncüsü; Ömer´in oğlu Abdullah´dır, o da parayı sever ve üzerine fazla varmayınca pek zararlı olamaz.
Ama dördüncüsü; çok çok önemli ve esas dikkat etmen gereken kişi odur, O da
İmam-ı Hüseyin´dir. O ne nefsine ne de paraya düşkündür, onun gözünde dünyayı bir pula versen almaz, dedesi Hazret´i Muhammed kadar doğru ve fazilet sahibi, babası İmam-ı Ali kadar cömert, kahraman gözünü budaktan sakınmaz ve Anne´si Fatıma kadar dürüst hak ve hukuk arayıcısıdır. Çevresi çok geniş ve sözü geçen yüce kemale üstün zekaya, yüce kişiliğe takva ve tasavvuf ilimlerine sahib bir kişidir. Bizlerden onun yüreğine onarılması mümkün olmayan iki yara açılmıştır.
Biri İmam-ı Ali ve diğeri İmam-ı Hasan ikisininde cinayetinin bizim tarafımızdan işlendiğini biliyor, onun için ondan biat alman çok güç olacak. Ondan gözünü bir saniye bile ayırma ve Hüseyin´den biat almadıkça onun peşini bırakma.
Onun biati olmadan senin halifeliğin tamam olmaz ona göre, benden sana bu baba vasiyetidir eğer dediklerimi tutmazsan bu koltuğa tutunamazsın" dedi.
Muaviye bir hayli yaşlanmıştı, bir gün ava çıktığında ansızın suratına bir felç vurdu, zaten suratında rahmetten eser olmayan melunun suratı bir cehennem duvarına dönmüştü. Ağzından salyalar akıyor, dili dışarı düşmüş, dişleri hınzır domuz dişleri gibi dışarı çıkmış ve biçimsiz bir hal almıştı. Aynaya bakınca kendi suratından kendi bile nefret ediyor, kendi kendisine lanet ediyordu. Suratını bir örtü ile kapatıp en yakınlarına bile göstermeye çekiniyordu, daha ölmeden Allah onu domuz kılığına sokmuştu bile. Halk içine çıkamaz olmuştu, kaşıkla yemek yiyemiyor ve çorba ağzında tutmuyor yere dökülüyordu. Muaviye´nin yanında çark gibi dönüp sarı altınlarını ceblerine indiren dalkavuklar dahi bir maymun kadar bile ona kıymet ve ehemmiyet vermiyorlardı. Muaviye yatağa düşmüş hekimlere saltanat sözü veriyor altınlar mücevheratlar bahşiş ediyor: "Beni eski halime döndürün sizi ihya edeyim" diyordu.
Ama artık çok geç olmuştu, saltanat ve varlık bir yere kadar geçerliydi ondan sonrası hep yalandı. İşte Muaviye´nin de güneşi sönmeye başlamış ve kara bulutlar üzerinde dolaşmaya başlamıştı.
Oğlu Yezit artık babasından bir hayır gelmeyeceğini anlayınca doğru babasının yanına gidip: "Artık moruk senin durumun belli, bugünden yarına çıkmıyacağında belli, kalk son vazifeni yap beni yerine halife tayin etmenin zamanı çoktan geldi de geçiyor bile" diye kolundan tuttuğu gibi sarayın balkonuna çıkardı. Tellallar bağırtarak halkın kısa zamanda toplanmasını istedi.

Kafasında örtü olan Muaviye melunu İmam-ı Hasan ile yaptığı antlaşmayı geçersiz ilan ederek boğuk ve bozuk bir sesle güç bela oğlunu halife ilan ederek yerine oturdu. Oğlu Yezit ise babasının suratındaki örtüyü birden çekerek babasının domuzu andıran suratını meydana çıkardı.
Halk o tipsiz ve Hakk´ın rahmetinden eser bulunmayan suratı görünce tiksindi ve suratlarını geri çevirdiler.
Zalim Yezit babasının parmağındaki yüzüğü zorla çıkararak kendi parmağına geçirdi ve: "Ey ahali bilmiş olun ki artık başınızda Muaviye yok ben varım. Benim idarem babam Muaviye´nin idaresine hiç benzemiyecektir, en ufak cezam kol bacak budamak olacaktır" diyerek ilk tehdidini savurdu. Daha sonra da: "Hadi dostlar bu günümüzü kutlayalım" dedi. Çıplak arap dilberlerini meydanlara doldurup, fıçılarla şarapları meydanlara zerzebil yığdı. Kursağı haram götüren herkes bu sofradan tıka basa işkenbelerini doldurdu, bir günde olsa neşelenmeye çalışarak Yezid´in gözüne girmeye uğraş verdiler.
Herkes kendi zevki sefasına dalıp her günün böyle olmasını dilerken, Muaviye´yi bir paçavra gibi kaldırıp bir kenara attılar. Muaviye ilk defa kafasını avuçlarının içine alarak düşünceye daldı. Uğruna kanlar döktürüp ocaklar söndürdüğü saltanatı bir anda elinden uçup gitti. Bunca ettiği kötülüklerin, yaptığı zulümlerin, akıttığı kanların, yaktığı canların ve Ehlibeyt´e yapdığı insanlık dışı hareket, zulüm ve katliamların hesabını acaba Hakk´ın ulu divanında nasıl verecekti. Aklına geldikçe içine öyle bir korku düştü ki içini acı acı kemirip tüketiyordu. Düştüğü pislik çukurundan çırpınsada çıkmanın imkansız olduğunu artık kendiside çok iyi biliyordu. Sam vurmuş yaprak gibi titreyip başını duvarlara vurmaya başlamıştı, artık son pişmanlık fayda vermiyordu. Su istediği halde kimse oralı olup su bile vermeye tenezzül etmiyordu. Bir cehennem köpeği gibi kaderi ile baş başa kalmıştı, ölüm onun için kurtuluş olabilirdi. Asıl onun ettiği zulümlerin hesapları öldükten sonra başlıyacağı için dünya ile ahiret arasında kalan bir beynamaza dönmüştü. Günden güne suratı çarpılıp kararıyor, kararmalar tüm vücudunu yavaş yavaş kaplıyor, ölüm yavaş yavaş pençesiyle gırtlağından tutarak sıkıyordu.
Bir kaç hafta ıssız bir oda da homurdanarak yalnız başına yaşadı. Homurtular kesildiğinde kapıyı açan bir cariye, Muaviye´nin simsiyah şişmiş ve öylece ölüp gitmiş cesedini buldu. Müthiş bir çığlık koparıp kapıya koştu, çığlığın sesini duyan bir kaç kişi geldi ve Muaviye´nin kokmuş cesedinin baş ucunda dikildiler.
Muaviye artık ölmüş ve canı cehennemi çoktan boylamıştı. Zulmü ve zalimlikleri tarihlere kara bir leke olarak geçecek ve tüm insanlığa kötülüklerinden dolayı kıyamete kadar halk tarafından lanetlenecekti.

Muaviye´nin ölüm haberini oğlu Yezid´e bildirdiler, babasının ölümünü duyan Yezit elindeki şarap kadehinden bir yudum daha alarak: "Gidin gömün bana niçin soruyorsunuz?" dedi

KANLI YEZİDİN SALTANATI

Halkın içine bir korku daha düştü, çünkü Yezid´in nasıl bir zalim, nasıl gaddar, nasıl lanet bir kişi olduğunu aşağı yukarı herkes biliyordu. Halinden ve hareketlerinden belli oluyordu.
Kanlı ve lanetli birisi olduğu suratından akan lanetlerden belli oluyordu. Hazret´i Peygamber´in postunu işgal eden bu zalimden şeytan bile yaka silkiyor, Yezid´in şerrinden iblis bile kaçıyordu.

Bir gün sevdiği arap dilberini anadan doğma çırılçıplak ederek, 400 kişinin önünde başına bir sarık sararak: **"Kalk bize imamlık edeceksin.**
Bizde senin peşinden namaz kılacağız" diye ezanı taklit ederek gazel okuyan lanetullah, fahişe mimberde rükiye gidince, Allah´ın laneti inesi Yezid o 400 kişinin huzurunda o fahişenin gerisinde sarılıp zina etmiştir. Binlerce lanet olsun o zalime ki daha bunu unutturup geride bırakacak ne zulümler yapmıştır, anlatmakla bitmez ve yazmakla tükenmez. Yezid´e lanetler yağdırmak her mümin için büyük bir ibadettir.
İsmi bile kendi kadar lanet olan o zalime, dünyanın evvelinden ahırına kadar döktüğü kanların bedeli her gün, her saat, her dakika ve her saniye milyonlarca defa lanetler olsun. Soyunun, sopunun, südünün, evrahının sonsuza kadar lanetler üzerinden eksik olmasın (Allah Allah).
Muaviye´nin ölümünden sonra Yezid melunu başa geçer geçmez ilk işi İmam-ı Hüseyin´in peşine düşüp O´nu rahatsız etmek oldu.
´İlla ya biatini isterim, ya başını´ demeye başladı. İmam-ı Hüseyin ise öyle zalimlere, öyle eli kanlı katillere, öyle hunhar cellatlara, öyle barbar din düşmanlarına, öyle halk düşmanı soygunculara, öyle Allah düşmanı soysuz lanetullahlara baş eğecek gibilerden değildi. Kendisi zamanın İmam-ı 3. İmam idi. Dede´sinin makamına ancak kendisi oturmalıydı, 400 kişinin gözü önünde fahişelerle zina eden Yezid değil. İmam-ı Hüseyin kendini tamamen ibadete vermiş, geceli gündüzlü Tanrı´yı zikredip, tıpkı babası İmam Aliyyül Mürteza gibi geceleri yiyecek içecek ne var ise yetimlerin, yoksulların kapılarına bırakıyor, hastaları ziyaret ediyor, dertlilerin dertlerine derman, hastaların yarelerine merhem oluyordu. O´nda sanki bütün nebiylerin, veliylerin, aşıkların, sadıkların, maşukların, erenlerin, evliyaların, enbiyaların ve gaib erenlerin tüm güzellikleri toplanmıştı. O hak ile batılı, mazlum ile zalimi, ezen ile ezileni, haklı ile haksızı, ilim ile cehaleti, cennet ile cehennemi, günah ile sevabı, hayır ile şerri ayırt eden müminlerin yol göstericisi İmam-ı Şehid-i Kerbela Hüseyin´di.
İmam-ı Hüseyin´in yapmış olduğu fedakarlığı, izlemiş olduğu doğru çizgiyi, ortaya koymuş olduğu adaleti ve Allah yolunda göstermiş olduğu ödünsüz sadakati yeryüzünde hiç bir kimse gösterememiştir. 124 bin Peygamber´in hiç bir tanesi böyle ağır bir sorumluluk altına girmeye cesaret edememişti ve edemezdi de.
Yeryüzünde Adem Aleyhisselam´dan başlayıp ahır zaman Peygamber´imiz iki cihan serveri Hazret´i Muhammed Mustafa (s.a.v) efendimizde dahil, İmam-ı Hüseyin´in çekmiş olduğu zulümü, görmüş olduğu acıyı, kötülüğü, uğramış olduğu haksızlığı, hiç bir nebiy ve hiç bir veliy ve hiç bir feriştah ve melek çekmemiştir. Çekmeye tahammül edemezlerdi de. O´nun için kahır ve çile çekip, en çok zulüm gören Peygamber´lerden örnekler verdik, kanlı Kerbela ile karşılaştırdık ki hakikatlar daha iyi anlaşılsın ve İmam-ı Hüseyin´in nasıl yüce bir varlık olduğunu göresiniz ve taktir edesiniz.
* Bakın sizlere bir örnek verelim; İmam-ı Hüseyin eğer Yezid´e, sana biat edeceğim deseydi; Yezid O´na Irak, Bağdat, Basra, Musul ve Medine valiliklerini verecek, altınlara gark edecekti. Tek bir kelime ile hazinelere sahip olacaktı.
Fakat İmam-ı Hüseyin bir kaç cümleyle: "**Ben şerefimle ölürüm, fakat şerefsiz yaşamam. Şerefsiz zalimin önünde asla boyun eğmem, gerektiğinde çocuğumla, çoluğumla, evlad-ı eyalim ile doğru bildiğim Hakk yolunda korkusuzca ölümün üzerine seve seve giderim. Gittiğim Hakk yolundan ne bir adım geri atarım ne de zerre kadar taviz veririm. Bunu herkes böyle bile ve de böyle biline"** dedi ve bu kararından bir milim dahi geri adım atmadı.

İkinci örnek; Cenab-ı Hakk Teala, ahiret bakımından dedesi olan iki cihan serverinin, hepimizin şefaat kanı olan Hakk´ın Nübüvvet nuru Hz. Muhammed Mustafa´nın hürmetine iki cihanı var eyledi.
Babası Hakk´ın Velayet nuru Aliyyül Mürteza bütün aşıkların, sadıkların, erlerin, pirlerin ve meleklerin secdeğahı ve zahir batında, yerlerde, göklerde gönüllerin isteyicisi, mizam terazisini elinde tutan veliyler velisi idi. Annesi Cenab-ı Hakk´ın Hidayet nuru Hz. Fatıma-tı Zehra, melekleri imrendiren, feriştahları hizmetinde koşturan, Adem Sefiyullah´dan nice 1000 yıl evvel cennette Cebrail´e saki suyu veren, kadınların şefaat kanı idi.
Kardeşi Hakk´ın İnayet nuru İmam Hasan, cennet bahçelerinin gözcüsü, sekiz uçmağın incisi idi.
İçlerinden biri Arş-ı alanın eteğinden tutup da: **"Ya Rabbi, Hüseyin´imi benim hatırım için cennetinin şu köşeciğine yerleştiri ver"** dese yerleri, gökleri, tüm cihanı ve 18 bin alemleri onların yüzü suyu hürmetine yaratan Cenab-ı Hakk bu isteği veya istekleri geri
çevirir mi? Tabi ki hayır, hem de binlerce defa hayır. Çünkü Hakk Teala Ehlibeyt´in hiç bir isteğini geri çevirmez ve çevirmemiştir. Durum böyleyken, ahiret bakımından dünyanın en torpilli insanı olan İmam-ı Hüseyin hiç kimseden yardım istemeden, hem dünya saltanatını, hem ahiret torpilini elinin tersi ile geri itip, çoluğunu çocuğunu, evlad-ı eyalini aç susuz, telef, zerül dünyada benzeri görülmemiş zulümler altında şehit verdi ve yine de Yezid´e biat etmedi. Peki bunları Hz. Hüseyin neden yaptı, düşündünüz mü hiç? İşte bütün soruların püf noktası burda yatmaktadır. İmam-ı Hüseyin kendi nefsi için haşa bırak evlad-ı eyalini kurban vermeyi, bir sineği dahi incitmezdi. O bir Veliy, O bir İmam, O müminlerin ve yüryüzün de ezilen, mazlum ve masum olanların sembolü, simgesi ve yol göstericisidir. Bütün tarihler İmam-ı Hüseyin´in önünde saygı ile baş eğmişlerdir. O eğilmez baş bizlere doğruluğu, dürüstlüğü, hakikati, Hakk´ın yolunda yürümeyi, zalime karşı direnip mazlumun yanında yer almayı, zalimlere lanet eyleyip mazlumlara rahmet okumayı, ezilenden yana olup ezenlere karşı cephe almayı öğretti. Hz. Hüseyin olmasaydı din zaten çoktan ortadan kalkmıştı.
İnsanlığa sevgiyi, büyüklere hürmeti, küçüklere karşı sevgiyi yine ondan öğrendik. İmam-ı Hüseyin denince İslamiyet´in temeli akla geliyor, eğer O yüce insan, O yüce şehit, O yüce varlık Kerbela´da körpe yavrularını ve aziz mübarek canını bu yolda kurban vermeseydi, Kerbela topraklarını kızıl kanları ile ıslatmamış olsaydı, ne Ehlibeyt´in adını anabilirdik, ne o kutsal isimleri duyabilirdik ne de İslamiyet´in temeline lanetullah Muaviye tarafından, kureyşliler, emeviler ve abbasiler tarafından sürülen kara lekeleri silebilirdik.
İmam-ı Hüseyin´in mübarek vücudundan, yavru ve dostlarının mübarek bedenlerinden dökülen her damla kan, bizlere birer meşale olmuş karanlık ve zulümün hüküm sürdüğü zalimlerin korkulu rüyası olmuştur. O´nun vücudundan akan her damla kan, yine İslamiyet´in yolunun planını çizmiş, yolumuzun ucunu Cenab-ı Hakk´ın kapısına kadar götürmüştür. Cenab-ı Hakk Teala yerler, gökler, melekler ve feriştahlar O´ndan ve O´nun yolundan yürüyenlerden hoşnut, memnun ve razı olsun.
Zaten olduklarını da aziz kutsal kitabımız Kur´an-ı Kerim´de beyan etmiş, tastik ettiğini dile getirmiştir. Buna rağmen Kur´an-ı Kerim´in içinde Hz. Ehlibeyt´e ait 1000 üzerindeki ayetler, gerçek hadisler, Ömer-i Hattab, Ebu Bekir bin Kaufe ve Osman bin Affan tarafından Kur´an-ı Kerim´den çıkarılıp yok edildi.

Kaynak: Dr. Muhammed Ticani. Kur´an-ı Ehlibeyt´e sorunuz, sayfa 174 – 176, İbnisaad´in et, tabakatülkubra cilt 5, sayfa 188, el hatip el bağdadi - künzüm, ummal, cilt 5, sayfa 237, ibni, kesirin sadiyk mesnedi huffaz tezkeresinde, ez, zehebi, cilt 1, sayfa 5.

Daha sonra Allah´ın lanetine müstahak olan Mervan zamanında da, Hz. Ehlibeyt hakkında Kur´an´da ki bir çok ayetler yok edilip, Kur´an-ı Kerim´in içinden çıkarılmıştır. Ama noksan olan ayetlerin yerlerini işte Kerbela´da İmam-ı Hüseyin kendi kanlarını akıtarak tamamlamıştır. İmam-ı Hüseyin şehit olmuştur fakat O ölmemiştir ve ölümsüzdür.
1450 yıl önce şehit düşen O yüce baş ve O yüce varlık, O yüce İmam, O yüce Sultan ve O yüce dost hala ve hala O´nu sevenlerin sinelerinde, yüreklerinde, bağırlarında, gönüllerinde ve de kalplerinde taptaze yaşıyor, kıyamete kadar da yaşayacaktır. O bir Hüseyin olarak toprağa düştü, yine o topraktan binbir isim olarak fışkırıp çıkarak kızıl bir güneş gibi doğarak, kızıl kanları ile karanlıkları boğdu. Müminlere ve tüm dünya insanlarına kızıl kanları ile ışıklı ve nurlu yolu gösterdi, bir meşale ve bir önder oldu.
İmam-ı Hüseyin´in peşinden gidip, o güzel İmam´ın yolundan yürüyenlerin varacağı yer, Cenab-ı Hakk´ın yüce makamıdır.
Çünkü bu yolun bir ucu Hz. Hüseyin´in elinde, diğer ucu da Hakk Teala´nın elindedir. Eğer böyle olmamış olsaydı, Kerbela´daki imtihanı Cenab-ı Hakk Teala, Hz. Hüseyin´e vermezdi. Cenab-ı Hakk bu imtihanı bütün yerler ve gökler daha yok iken yarattı. O zaman bütün veliylerin, nebiylerin, erenlerin ve evliyaların, enbiyaların, aşıkların, sadıkların, tüm gaip erenlerinin, melek ve feriştahlarının ruhlarını yarattı. Kendi yolunda, kendine sadakat ve bağlılıklarını dile getirmeleri için, çeşitli imtihanlarla onları deneyeceğini dile getirdi. Bütün seçkin ve aziz ruhlar birer imtihan şekillerini seçip üslendi. İşte örnek; Adem, Havva ile çile doldurmayı, Sultan Süleyman varlık içinde yoksul yaşamayı, Nuh derya içinde tufana düşmeyi, Musa firavunla mücadele etmeyi, İsa azgın kavimin şerrine göğüs gerip zulüm okuna bağrını hedef etmeyi, İbrahim kendini ateşe atmayı, Eyüp vücudunu kurtlara kemirtmeyi, Yakup evladından ayrı kalmayı, Yusuf zindanda sürünmeyi, Hazret´i Muhammed karanlık dünyayı aydınlatmayı kabullendi.

Bunların bin kat daha çetin ve aşılması zor bir imtihanını da İmam-ı Aliyyül Mürteza üstlendi. Bu yolda bütün evlatlarını ve öz canını kurban verdi. Ömrü boyunca da İslamiyet uğrunda mücadele etti. Ama O da İmam-ı Hüseyin´in imtihanına bedel sayılamaz. Çünkü şahlar şahı Şah-ı Merdan evlatlarını kurban verdi ama gözlerinin önünde parçalanmadılar. Kılıçlar ile gözlerinin önünde başları kesilmedi, kolları koparılmadı, sineleri hançerlenmedi.
İşte hiç bir Peygamber´in hiç bir veliynin, hiç bir meleğin ve hiç bir feriştahın kabullenip üstlenemediği bu çetin ve bu zor imtihanı o güzel Şah İmam-ı Hüseyin üstlendi. İmtihanın çetin oluşundan dolayı hiç kimse bu imtihanı üstlenmeye cesaret edememişti. O dost Allah yolunda al kanlara boyanıp, susuzlukla at koşturup, evlatlarını birer birer şehit verirken; Hakk Teala bütün ruhlar alemini Cem eyleyip İmam-ı Hüseyin´i göstererek: **"İşte hiç birinizin tahammül gösteremeyeceği imtihanı İmam Hüseyin nasıl veriyor bakın görün ve ibret alın. Hüseyin´in makamı benim yanımdadır. O şehit olunca tayfası ile al kanlara belenmiş olarak bana kavuşacak, Ben de kıyamete kadar Hüseyin´imin yolunda yürüyenleri ve O´na sevgi saygı besleyip, acılarını yüreğinde hissedenleri Hüseyin´im ile birlikte şefaat edeceğim. Bütün dilekleri inceler kabul ederim fakat Hüseyin´imin dileklerini ve isteklerini incelemeden kabul ederim. Hüseyin´in dostu benim**

dostumdur, düşmanı ise benim düşmanımdır. Hüseyin´imin dilekleri benim yanımda her zaman kabul ve makbuldur. Hz. Hüseyin´im her ne isterse kabul ederim. Hz. Hüseyin aşkına bana açılan elleri ben boş çevirmem" demiştir.

Ey aziz dostlar insan Allah yolunda yürür, can verir, ser verir, zulüm görür, fakat İmam-ı Hüseyin gibi gözleri önünde kundaktaki yavrularını, kucağındaki körpe kuzularını, yaşamının daha baharındaki civan gibi yiğit yavrularını kimse veremez. Buna hiç bir Peygamber tahammül edemezdi. İşte Hakk´ın aydınlık yolu Kerbela´da dökülen İmam-ı Hüseyin´in kızıl kanları ile aydınlanmıştır ve kıyamete kadar da sönmeyecektir. O nurlu meşale Ehlibeyt dostlarının yolunu, kalplerini aydınlatarak, kıyamete kadar sürüp gidecektir. Hazret´i Muhammed´in yeşil sancağını Kerbela´da kendi elleriyle dalgalan- dırıp, 12 İmam´ların sonuncusu olan evladı Muhammed Mehdi´ye devrederek bu yolda canla başla yürüyenler ile birlikte Ruzi Mahşer günü yine sancağı dedesi Resulullah´a teslim edecektir.
İşte İmam-ı Hüseyin´in şefaati bütün nebiylerden üstün olacaktır. Cenab-ı Hazret´i Allah-u Teala´dan bütün dileğim ve niyazım, bizleri Ehlibeyt´in yeşil sancağının altında toparlaması, onların şefaatinden faydalanıp, onların şefaatine laik kullarından eylemesidir.

Biz yavaş yavaş yine konumuzu bıraktığımız yerden anlatmaya çalışalım.
*
İmam-ı Hasan şehit olmuş ve cenazesi Ayşe tarafından oklanmış, binbir üzüntü ile defnedilmişti. İmam-ı Hüseyin bunca hakaret ve zulüm gördükten sonra, kardeşinin çocuklarını ve kendi çocuklarını başına topladı. Zulüm ve kahırdan onları korumak için onların üzerine kanat gerip, onlara ibadetin iç yüzünü ve hakikatin özünü öğretip, sonradan icat edilen uydurma ve kör taassuba dayalı hareketlerden kaçınmalarını öğütleyerek Hakk ve hakikati öğretti. Allah´a giden yolun türlü imtihanlarla dolu olduğunu ve bu yolu sürmenin ilk kuralı doğruluk ve dürüstlük, hayır ve yardım severlilik olduğunu, yetimlere ve yoksullara kimsesiz ve güçsüzlere, ezilen mazlum olan insanlara yardım etmek olduğunu, sevgi ve saygı gösterip, haklarını savunmak ve onların yanında yer alıp, zulümün üzerine yürümek olduğunu öğretip, eline, beline, diline sahip olan saf ve temiz bir toplulukla Cenab-ı Hakk´ı zikredip, O´nun vermiş olduğu emirleri yerine getirerek ve en ince teferruatına kadar bütün ayrıntılarıyla anlatıyor ve öğretiyordu. Yanına gelen bütün dostlarına da aynı hakikatları sağlık verip anlatıyordu.
Medine halkının çoğunluğu gerçek İslamiyet´in iç yüzünü biliyordu ve canla başla İmam-ı Hüseyin´in söylediklerini destekliyordu. Ehlibeyt- in üçüncü İmam-ı ve hatır ferdi olan Hazret´i İmam-ı Hüseyin halkın bütün sevgisini üzerine toplamıştı. İmam-ı Ali´yi sevenler, Hazret´i Peygamber efendimizi sinelerinde taşıyanlar, Hazret´i Fatıma´yı baş tacı yapanlar, İmam-ı Hasan´ı gönül mihmanı eyleyenler bütün sevgilerini İmam-ı Hüseyin´in üzerine toplamış, O´nu sonsuz bir ilah kadar sevip, O´na büyük bir saygı gösteriyorlardı.
Öte yandan kafir Yezid melunu çok gizli planlar peşinde ve kati kararlıydı. Soyundan kendine miras kalan zalimliğini takınıp Medine valisi Velid´e bir mektup yazıp Mervan´a verdi ve Medine´ye gönderdi.
Mektupda şöyle yazıyordu; " Ey Medine valisi, sayın kıymetli valimiz Velid! Bu mektubu sana çok güvendiğim ve Yezid iktidarının sadakatli dostu ve bendenizin sağ kolu Mervan ile gönderiyorum. Bu mektubu alır almaz emirlerimi yerine getirin. Zübeyr oğlu abdullahı, Ebu Bekir oğlu Abdurrahman´ı ve Ömer oğlu Abdullah´ı yanınıza

çağırın. Benden dolayı onlardan biat isteyin. Eğer hemen karar veremezlerse onlara biraz süre tanıyın, onlarla aramızda fazla bir sürtüşme yoktur, eğer sürtüşme çıkarsa onlar nerede olursa olsunlar kolum yetişir ve hışmım ulaşır. Esas önemli olan Ali oğlu Hüseyin´dir. O´nu derhal huzurunuza çağırın ve görüşlerini alın, derhal biat isteyin. Eğer biat etmez ise tutuklayın ve başını kesin bana gönderin. Emirlerime zerre kadar suistimal edecek olursanız leşinizi kurda kuşa yem ederim ona göre " diye yazdı.
Mervan zalimi elini kolunu sallıyarak korkusuz ver elini Medine deyip atına atlayıp yoluna revan oldu. Cenab-ı Allah her attığı fesat adımlarının sayısı kadar ruhuna lanetler eylesin (Allah Allah). Şeytanın yapamadığı ve iblisin hayalinden geçiremediği kötülükleri Mervan lanetullahı gerçekleştirmiştir. O zalime binlerce defa lanetler olsun (Allah Allah). Mervanın korkusuzluğu kendi kahramanlığından dolayı değil, Yezid lanetullah zaliminin zulümünden dolayıydı. ´Yezid´in adamıdır´ denildiği zaman halk onların şerrinden kurtulmak için adını duyar duymaz 70 adım uzaklaşırdı. İşte öyle bir ortamda Mervan Medine´ye geldi.
Ağzı mühürlü mektubu Velid´e verdi, Velid mektubu aldı okudu, evirdi çevirdi ve Mervan´a sordu: "Ey Mervan ne demek oluyor bu? Ne yapmamızı istiyorsunuz Yezid ne demek istiyor?"
Mervan: "Gayet basit mektupta istekler açıkça belirtilmiş, önce Hüseyin´i çağırıp biatini alman gerekiyor. Diğerlerinin pek acelesi yoktur" diye Halid´e acı haberin vahimetini müjdelercesine üzerine basarak tekrar: "Evet, Hüseyin bugün mutlaka buraya gelmeli ve biatı alınmalıdır" diye kesip attı.
Velid´in koltuğuna giren Mervan, bir yandan da tehdit ederek: "Eğer Hüseyin´i bugün elinden kaçıracak olursan bu fırsatı bir daha yakalayamazsın. Vazifeni suistimalden kelleni celladın önünde bulursun" dedi.
Velid, İmam-ı Hüseyin´i bir adam göndererek çağırdı. Adam gidip iki cihan serverinin göz nuru, İmam-ı Ali´nin ciğerparesi, Hazret´i Fatıma´nın gönül incisi, İmam-ı Hasan´ın dert ortağı İmam-ı Hüseyin´e haber vererek: "Ya Hüseyin, Velid seni çağırıyor. Çok önemli bir konuyu seninle görüşmesi gerekiyormuş" dedi.
Bu haber üzerine İmam-ı Hüseyin: **"Sen git, ben gelirim"** diye haber saldı. Adam gittikten sonra İmam-ı Hüseyin yakınlarını çağırarak durumun ciddiyetini görüştü.
İmam-ı Hüseyin´in sadık dostları şöyle dediler: **"Ya Hüseyin, Yezid´in ne kadar Allah´sız, dinsiz, imansız bir zalim olduğunu ve Ehlibeyt düşmanı olduğunu sen bizden daha iyi biliyorsun. Bu işin içinde mutlaka bir bit yeniği vardır. Durup dururken Yezid´in amiri valisi Halid seni neden çağırsın ki? Gel bu davete gitme, bu melunlardan sana iyilik gelmez"** dediler.
Buna karşılık İmam-ı Hüseyin: **"Ey canlar ve baba dostlarım! Davet edilen yere gitmek mutlak gereklidir. Çünkü düşman bizim korktuğumuzu sanıp üzerimize saldırma cesareti gösterebilir"** dedi.
Bunun üzerine yakın dostları İmam-ı Hüseyin´e: **"Ya Hüseyin, bekle yarım saat sonra beraber gidelim. Çünkü zalimin zulmüne karşı tedbir almak gerekir"** diyerek koşup silahlarını kuşandılar ve atlarına atlayıp İmam-ı Hüseyin´i önlerine alıp doğruca vali konağına gittiler ve savaşçılar binayı muhasaraya aldılar. İmam-ı Hüseyin tek başına içeri girdi, içeri girer girmez işin iç yüzünü hemen anladı. Zaten Mervan´ı orda görünce işin gerçeği kendiliğinden meydana çıkıyordu. Mervan melunu İmam-ı Hüseyin´i görmeyeli epey olmuştu. Çünkü İmam-ı Hasan´ın katilinin Mervan, Muaviye ve Cüde olduğunu herkes biliyordu. İmam-ı Hasan´ın kanı daha kurumadan şimdi Mervan lanetullahı, Hüseyin´in kanını dökmek istiyordu. İmam-ı Hüseyin selam bile vermeden doğruca Velid´in karşısına dikilerek, neden kendisini çağırdığını sordu.

Velid: “Ya Zehra´nın ciğerparesi, Şah-ı Velayet´in göz nuru İmam-ı Hüseyin! Seni buraya çağırmamda ki maksat Mervan, Muaviye´nin oğlu Yezid´ten bana bir mektup getirdi. Senin Yezid´e biat etmeni istiyor. Diyeceğim şu ki, gel sen de Yezid´e biat eyle. Çoluğun çocuğun var, Yezid´in kolu uzundur sana her an kötülüğü dokunabilir. İyisi mi, ateş büyümeden gel Yezid´in isteğini yerine getir” dedi.
İmam-ı Hüseyin, Halid´in yüzüne bakarak şunları söyledi: “**Ey Halid! Yezid´in babası ile bizim bir aktimiz vardı, Muaviye ölünce halifelik otomatikmen bize geçecekti. Zaten o kardeşimin ve babamın katili Muaviye melunu hilafeti zorla gaspetmişti. Onun peşi sıra aktini bozarak Yezid münafığını halife tayin etti. Halifelik padişahlık veya hükümdarlık değildir o makama ancak ve ancak Peygamber´ler, veliler veya Peygamber´in varisleri oturabilirler. Yezid ise zındığın, eli kanlı katilin biridir. Sabahtan akşama kadar soysuz kadın ve kızlarla rezalet çıkarıp, mazlumlara gözyaşı döktürüyor. Atam Şah-ı Merdan´ın çok önemli, önemli olduğu kadar da haklı bir sözü vardır ´Bir zalime destek vermek, o zalimin işlediği suça ortak olmak demektir. Yaptığı günahı paylaşmak demektir´ Ben o zalimin önün de baş eğerek ona destekçi olamam. Buna damarlarımda taşıdığım temiz ve asil kanım ve Allah´ın mekanı olan gönlüm razı olmaz. Ben temiz bir soyun evladı ve vekiliyim. Bu gün de, yarın da, ertesi gün de ve her hangi bir zaman da ben Yezid gibi bir Allah´ın düşmanına ölürümde biat etmem. Yalnız şunu önemle belirteyim ki ben hiç bir tehditten ve baskıdan da korkmam, yılmam. Bu baş ölümün önünde değil, ancak Allah´ın önünde eğilir. Sizlere şu garantiyi de verebilirim benim halifelikte, iktidarda zerre kadar gözüm yok ve benim olan hakkımı da er veya geç iddia edecekte değilim. O zulüm yaparsa cezasını kendi çeker. Eğer halk kendiliğinden beni seçmek isterde bu zalimin şerrinden bizi kurtar derse, ben o zaman mazlumlara sahip çıkarım ve zalimlere karşı onları savunurum. Benim söyliyeceklerim bu kadar”** dedi.
Çıkıp evine gitmek istediğinde Mervan yerinde büvülek tutmuş domuz gibi hoplayarak: “Ey Velid, böyle fırsat eline bir daha geçmez. Hüseyin´i hemen tutuklat, içeri at.
Yezid´e adam gönder, öldür derse öldürür başını gönderirsin. Öldürme kendini gönder derse dirisini gönderirsin. O Hüseyin´in cezasını kendi elleri ile verir” diye domuzlar gibi homurdanıyor, heyecandan yerinde duramıyordu.
İmam-ı Hüseyin elini kılıcının kabzasına atarak: **“Ey sokak kadınının belirsiz kişilerden peydahladığı soysuz kişi! Dedem sağlığında sana binlerce defa lanetler yağdırmıştı. Şimdi de Yezid´ten cesaret alarak buralara kadar tekrar gelme cesaretini gösterdin. Ceddim ismi hakkı için eğer bir daha böyle hakaratte bulunursan o pis leşinden o murdar kafanı koparırım”** diye Mervan´a doğru yürüdü. Mervanın korkusundan bacaklarının bağı çözüldü, korkudan altını pisletti, zaten kendiside pislik olduğundan dolayı yanındakiler farkına bile varmadı.
Halid, İmam-ı Hüseyin´i sakinleştirerek Mervan´ı azarladı: “Ey bedbah! Hakaret ettiğin kişinin kim olduğunu bilmiyor musun? O iki cihan serveri Mustafa´nın gönül goncası İmam-ı Hüseyin´dir. O Mürteza´nın sinesinin bağı, Zehra´nın gönül varlığıdır. O öyle bir varlıktır ki ölüme karşı ferman okur, zalime karşı göğsünü siper eder, ölümün üzerine koşarak gider. O´nun önü zor ile değil de gönül rızalığı ile beri alınır” dedi.
İmam-ı Hüseyin gittikten sonra Mervan´ın dili açıldı ve Velid´e verdi veriştirdi. Velid de iki mescit arasında kalmış beynamaza döndü. Mervan´ı terslese makamından olacağından ve rahatının kaçacağın dan korkuyordu, lanetullah Yezid´i desteklese Allah´tan korkup Hazret´i Resul´dan utanıyordu. Şah-ı Merdan Ali´nin ve Fatıma-tı Zehra´nın şefaatinden mahrum kalacağını biliyordu.

Böylece ne yapayım diye düşünürken Muaviye oğlu melun Yezid´ten ikinci bir mektup geldi. Mektupda Muaviye oğlu Yezid, Velid´e: "Ya Hüseyin´in başını ya senin leşini isterim" diyordu.
Velid kendi kendine durdu düşündü: "Haşa ki ben Hazret´i Resul´un gözbebeği Hüseyin´e silah çekip el kaldırayım, bunu kattiyen yapamam" diyordu.
Yezid´ten gelen mektubu alarak doğrudan emin bir kişi ile İmam-ı Hüseyin´e gönderdi. Mektup daha İmam-ı Hüseyin´e ulaşmadan, Hz. İmam-ı Hüseyin´de Ehlibeyt dostlarını bir yere toplamış olup bitenler ve yeni gelişen olaylar üzerinde değerlendirmeler yapıyordu.
Hazret´i Hüseyin´in en yakın akrabası ve çok sadık dostu olan Celal Abbas, İmam-ı Hüseyin´in boynunu kucaklıyarak: "**Ey aziz can dostum, baş tacım, göz nurum Hüseyin! Ayaklarının tozlarına yüzler süreyim. Çember git gide daralıyor, duydum Medine´den başka diyara gitmeyi düşünüyormuşsun, sakın ola ki böyle bir yanlış karar vermeye kalkmayasın"** dedi.
İmam-ı Hüseyin cevabı da: **"Evet ey baba dostum Abbas, Tanrı biliyor ki sen çok sevdiğim sadık ve sadakatli bir dostumsun. Seni kesinlikle incitmek istemem fakat şartlar benim Irak yönünden Küfe´ye gitmemi gösteriyor"** dedi.
Celal Abbas, İmam-ı Hüseyin´in elini boynuna atıp nurlu sakallarından öptü: **"Ey baş tacım Hüseyin! Küfe halkı çok dönek, korkak ve iki yüzlü insanlardır. Babanın şehit olmasına onlar sebep oldu.**
Kardeşin Hasan´ın çadırını yağmaladılar ve canına kast etmeye kalkıştılar, üzerini parçalayıp bir kaç yerinden yaraladılar. Bunları ne çabuk unutursun ki yine o azgın ve iki yüzlü insanlara canını güvenip, o yöne gitmeye yeltenirsin. Bu kararından vazgeçmeni bir yakın dostun olarak senden istirham ediyorum ve vaz geçmeni diliyorum" dedi.
İmam-ı Hüseyin´de**: "Ey can dostum Abbas, ben Küfe´ye gitmeye mutlak surette karar verdim ve Allah kısmet ederse yolculuğumu mutlaka gerçekleştireceğim"** dedi.
Bu ara Velid´in Yezid´ten aldığı mektubu, Velid´in adamı getirip İmam-ı Hüseyin´e verdi ve: "Ya Hüseyin, Velid´in sana çok selamı
var. Kendi başının çaresine baksın durum çok kötüye gidiyor, ben göz yumsam dahi yarın Yezid benim yerime başka bir vali tayin eder o zaman bu topraklar Hüseyin´in kanı ile sulanır diye söyledi" dedi.
Bu mektubun peşinden fazla zaman geçmeden İmam-ı Hüseyin´e Küfe eşrafından aralıklarla ve değişik şahıslardan üç mektup daha geldi. Mektupta ´Ya Hüseyin Yezid´in elinden ya saddak ettik. Ne olur başımıza gel, bizleri bu kafir Yezid´in şerrinden koru ve kurtar. Ehlibeyt´in yüzü suyu hürmetine bizleri başsız koyma, senden tek arzumuz budur. Babana ve kardeşine yaptığımız kötülüklerden dolayı vicdan azabı çekiyoruz. Bu suçlarımızın karşılığında Ehlibeyt´e birazcık olsun hizmet etmek istiyoruz ki birazcık olsun kabahat ve suçlarımızı sana affettirmeye çalışmak istiyoruz. Selam ve hürmetlerimizi bildirir, Tanrı´dan mutluluk ve esenlikler dileriz´. İmam-ı Hüseyin mektubu Abbas´a gösterdi.
Abbas hem Yezid´ten gelen hem de küfelilerden gelen mektupları okuyup: **"Ya güzel İmam, senden bir ricam daha olacak. Velid üç beş gün için sana göz yumar, göz yummasa bile bir şey yapamaz, Medine halkının çoğu seni sevip sayıyor, Velid bu rizikoyu göze alamaz. Biz Küfe´ye güvendiğimiz sadık bir dost gönderelim, Küfe halkının tutumunu, hal ve harekatını öğrensin, bize durumu bildirsin. Sen de o gidecek kişinin eline O şahsın senin vekilin olduğunu ve biatlarını**

vekaletten O´na yapmalarını arz eden bir mektup yaz, böylece sağlam hareket etmiş olursun. Haber gelinceye kadar da sende burda yol hazırlıklarını tamamlamış olursun" dedi.
Hz. Celal Abbas´ın bu sözlerini Hazret´i Hüseyin makul ve olumlu bularak: **"Bu mecliste bu kutsal vazifeyi kim üstlene bilir?"** diye sordu.
Mübarek Hazret´i Müslüm Akil ayağa kalkarak: **"Ey baş tacım, göz nurum İmam-ı Hüseyin! Eğer müsade edersen bu hayırlı vazifeyi ben üstleneyim. Hazret´i Resulü Ekrem bana bir at bağış ederek ´Ey Müslüm´üm bu atı al, bir zaman gelecek ki Ehlibeyt´ime bu atınla hizmette bulunacaksın´ demişti. İşte o hizmet günü bu gündür. Ben bu günü yıllardır bekliyordum"** deyip güzel İmam´ın ayaklarına yüzler sürüp cevabını bekledi.
Bunun üzerine İmam-ı Hüseyin şu cevabı verdi: **"Ey ciğer köşem Müslüm, bu yolun ucunda ölüm var. Üstlendiğin vazife çok ağır ve tehlikelidir, Senin bundan malumatın var mıdır?"**
Müslüm: "**Evet Sultan´ım, ben şehitlik şerbetine susamış ve Ehlibeyt´in yolunda can adayanlardanım"** dedi.
Müslüm´ün bu sözlerine yakın dostları kahırlanıp ağladılar.
İmam-ı Hüseyin hemen teferruatlı bir mektup yazarak Hz. Müslüm´e verdi ve Müslüm´ün yanına da iki süvari daha kattı. Dua edip **´selametle gidin´** dedi.
Müslüm ve iki arkadaşı atlara binip ver elini Küfe şehri deyip yola koyuldular. Irak topraklarına yanaştıklarında Yezid´in askerleri onları durduruyor ve her seferinde yığınla soru soruyorlardı.
Müslüm Akil arkadaşlarına: "**Ey aziz dostlar bizlerden şüphelenmeye başladılar, yollarda her adım başı askeri barikatlarla karşılaşıyoruz. Bizim üstlendiğimiz vazife hem İslamiyet bakımından hem de Ehlibeyt´in can güvenliği açısından çok önem taşıyor. Küfe´ye ulaşmak için geceleri dağlardan ve tepelerden yolumuza devam etmeliyiz. Vazifemizi tamamlamadan yakayı ele verirsek düşman amansız bir katliama girişir"** dedi.
Müslüm´ün bu sözü üzerine üç arkadaş kırsal kesimden geceleri yol yürüyüp, gündüzleri kuytu ve taş kovuklarda ve çukur yerlerde saklanıp gizlendiler. Öyle zaman geldi ki ekmekleri, suları bitti ve yollarını kaybettiler.
Müslüm´ün iki arkadaşının otların köklerini emmekten, ağaç yapraklarını ve otları yemekten dudakları parça parça olmuştu. Onlar açlık ve susuzluktan güzel İmam´ın yolunda şehit oldular.
Bu zulümü gören Müslüm bütün gücünü dizlerine vererek: **"Ya Rabbi, İmam-ı Hüseyin´e hizmetim geçmeden canımı alma"** diye dua eyleyip, Allah´a yalvardı. Cenab-ı Hak Teala Müslüm´ün haline acıdı. Müslüm atına zor bela binerek bir hayli sağa sola sürdü, nihayet ufak bir yeşillik gördü. Atını hızla o yeşilliğe sürdü, vardığında gerçekten de iki taşın arasında serçe parmağı kalınlığında bir su sızıntısı gördü. Su üç dört metre ilerde kumların arasına kaynayıp kayboluyordu. Müslüm suyun önüne elleri ile bir çukur çevirerek suyun birikmesini sağladı. Üç beş dakika içinde o çukur berrak su ile doldu. Hazret´i Müslüm sudan önce atına kana kana içirdi. Daha sonra da kendi içti ve su kabını doldurup Tanrı´ya binlerce defa şükürler eyleyip şehit düşen arkadaşlarının cesetlerinin yanına geldi. Onlara da dualar okuyup mezarlarını eşti ve ibadetlerini eda eyleyip defnetti ve atını tekrar mahmuzlayıp yoluna devam etti. Bir hayli yol aldıktan sonra yolu bir ormandan geçti, önünde bir ceylan yavrusu peydah oldu. Ceylan yavrusu can korkusu ile kaçıyor arkasında bir avcı koşturuyordu. Yavrucak zaten yaralanmış kaçamıyordu bile, o zalim avcı ceylan yavrusuna yetişir

yetişmez elindeki hançeri yavrunun karnına, bağrına saplamaya başladı. Masum yavru oracıkta al kanlar içinde can çekişerek, debelene debelene can verdi.
Müslüm zalim avcının bu hareketini görünce bunu bir uğursuzluk kabul ederek: **"Belli ki bu yolda bir hayır yoktur. Bu yolun sonu kanla bitecektir"** dedi ve atın başını geri çevirerek doğru Medine´ye sürdü.
Güzel İmam´ın huzurunda temanna durarak: **"Ya İmam, bu yolun önünde kan sonunda zulüm vardır. Ben benim için değil senin için geri döndüm. İki arkadaşım yolda şehit oldular"** dedi.
Yolda gördüğü ceylan yavrusunu da anlatarak: "**Ya İmam, gel bu yolculuktan vazgeç, Sen benim amcam İmam-ı Ali´nin evladı ve ciğer paresisin. Sana zarar gelmesini istemem, yollar Yezid´in zalim askerleri ile doludur, Sana kötülük gelmesin"** diye yalvardı.
Güzel İmam Hüseyin Müslüm´ün boynunu kucaklıyarak: **"Ya Müslüm, ben sana bu yolun sonunda ölüm var dememiş miydim? Sende kabul etmişdin?**
Ben sözlerimde gafil değildim, eğer özüne korku düşmüş ise bir başkasını gönderelim sen kal" dedi.
Müslüm´ün yüzü kızarıp utandı ve tekrar İmam´dan müsade isteyip elini öptü: **"Bağışla beni ya Hüseyin! Hakkını da helal et ki belki gidiş olur ama dönüş olmaz"** dedi.
İmam-ı Hüseyin´in gözlerinden yaşlar yürüdü: "**Ya Müslüm, sende hakkını helal et. Çünkü bu yol epey uzayabilir, belki de mahşere kadar sürebilir"** deyince ikinci defa sarılıp ağlaştılar.
Müslüm bu sefer yanına iki yetim yavrusu İbrahim ile Muhammed´i de alarak Küfe yollarına revan oldu. Medine yolu üzerinde mezarlığın yanından geçerken, çocuklar babasının ayaklarına sarılarak: **"Baba bu yolculuk belki dönüşü olmayan bir yolculuktur, ne olur bir kez daha annemizin mezarına niyaz edelim"** diye yalvardılar. Müslüm´ün şehit olacağı kendine ayan olmuştu.
Genç yaşta hakkın rahmetine kavuşan eşinin mezarı başına çöküp, kanlı gözyaşları döktü. Sekiz yaşındaki Muhammed ile yedi yaşındaki İbrahim de kuşlar gibi cıvıldayıp, kuzular gibi meleştiler. ´Bu otlarda anamızın kokusu var´ diyerek annelerinin mezarı üzerinde biten otlardan yolup koyunlarına doldurdular. Mezar toprağından da birer avuç alıp teberik ederiz diye gömleklerin eteklerine düğümlediler.
Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş bir halde babaları Müslüm´ün terkisine bindiler ve annelerinin kabirine dönerek el sallayıp vedalaştılar ve yola devam ettiler.

MÜSLÜM AKİL KÜFE YOLLARINDA

Bu yol çok uzun ve yorucu geçti, yanında iki yavrusu olduğu için askerler Müslüm´den pek şüphe etmediler. Müslüm ufak tefek sıkıntılara rağmen sağ selamet Küfe´ye vardı. Ehlibeyt´in sadık dostlarından sorarak dini bütün Muhtar´ın evine vardılar, kapıyı çalıp içeri girdiler.
Hazret´i Peygamber efendimizin defalarca sohbetinde bulunup meclisinde Müslüm ile karşılaşan Muhtar, Müslüm Akil´i görünce tanıdı. Boynunu kucaklayıp gözlerinden öptü, izzeti ikramda bulundu. Hoş beşten sonra hal hatır eyledi, elinden geldiği kadar hizmet etti.
Allah´a hamdusenalar etti: **"Ya Rabbi! Benim evime de Resulullah´ın soyundan ve Ehlibeyt´in en sadık dostlarından ermiş bir zat nasip eyledin, Sana ne kadar şükür etsem azdır"** diyordu. Müslüm Muhtar´a halkın tutumunu, gidişatını, arzusunu sormaya başladı.

Muhtar´da hep olumlu ve sevindirici haberler vererek: **“Sanırım artık Küfe halkı eski Küfe halkı gibi hareket etmiyor. İmam-ı Ali ile İmam-ı Hasan´a karşı yapmış oldukları hataları anladılar. Hatalarını düzeltip, pişmanlıklarını dile getirmek için İmam-ı Hüseyin´e sonsuz bir sadakatla bağlandıklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Bu durumda başarılı olacaklarını zannediyorum”** dedi.

Öte yandan Medine´de Hazret´i Hüseyin´i aralıksız rahatsız etmeye başladılar. Medine´ye ´Yezid melunu yeni bir vali atamış. Yeni vali gelir gelmez Velid´i görevinden azledecek ve Medine´de kıyım başlatacak´ diye bir haber geldi ve kısa sürede bütün Medine´ye yayıldı. Herkes can telaşına düştü, başı derdine düşen halk bir anda
İmam-ı Hüseyin´i kaderi ile baş başa bırakarak, yapayalnız koydular. Kimse yanına uğramaz oldu, günde binlerce dostu uğrarken şimdi üç beş sadık dosttan başka kimse gelmez oldu.
İmam-ı Hüseyin bu duruma çok üzülüp hayıflanarak: **“Ey gidi kara gün dostları! Dost bu gün dostudur, hani ya sizin dostluğunuz?”** diyerek Medine´den kesin göçme kararını verdi.
Bunun üzerine Abbas tekrar yalvararak: **“Ya Hüseyin, yoluna canım kurban bende senin ile geleceğim. Fakat Küfe´den kesin haber gelmeden ve Müslüm´ün bizzat yazdığı imzalı mektubu elimize geçmeden, biz şimdilik Küfe yolculuğundan vazgeçelim ve Mekke´ye hareket edelim, orası bizlere pek yabancı değil. Biliyorsun o topraklarda kimse kan dökmeye cesaret edemez.**
Eğer Müslüm bizi çağırırsa Mekke´den Küfe´ye hareket ederiz o zaman” dedi.
İmam-ı Hüseyin Abbas´ı bağrına basıp: **“Ey Abbas, dost Abbas, can Abbas! Kara günlerimin meşalesi oldun. Her gam ve kederimi kara günlerimde bölüştün, paylaştın. Baban Cafer-i Teyyar yani amcam İslam sancağını dalgalandırarak, o sancağın gölgesinde şehit oldu. Şimdi o sancak bende emanet, dede yadigarıdır. Zalimin üzerine yürürken o sancağı sana vermeyi düşünüyorum”** dedi.
Celal Abbas: ´**Allah-u ekber**´ deyip tekbir getirdi ve yere kapandı: **“Ya Hüseyin, beni bu kadar yüce ve kutsal bir vazifeye atadığın için, bu makama beni laik gördüğün için bilmem ki sana nasıl teşekkür edeyim”** dedi ve gözlerinden boncuk gibi sevinç gözyaşları döktü.
İmam-ı Hüseyin Abbas´ın gözlerinden öperek: **“Ey gönül goncam Abbas, senin ağzınla teşekkür etmene lüzum kalmadı, bu teşekkürü gerçekleri gören tertemiz duygularını dile getiren, sevgi dolu yaşlar döken gözlerin dile getirdi bile”** dedi.
Abbas´ın boynuna elini koyarak: **“Ya Abbas, artık bizlere bu anavatanda ve dede yurdunda barınmak haram oldu, var şimdiden yol hazırlıklarına başla”** diye tembih etti.
Kendi de evine gelip eşi Şehriban-u ile bacısı Zeynep´e yol hazırlığı emrini verdi.
Yüreği yaralı, bağrı yanık, gözleri yaşlı dedesi Hz. Resulullah´ın ve annesi Hz.
Fatıma-tı Zehra´nın ve kardeşi Hz. Hasan´ın kabirlerini ziyaret ederek sinesini, bağrını yoldu. Gözyaşları mezar topraklarını ıslatıyordu.
Annesine seslenerek: **“Ey canım ruhum Anne´ciğim kalkta gözünden gözüne inanamadığın Hüseyin´inin halini gör, bak ne durumdadır! Yurdumdan, yuvamdan sürgün edildim. Bizlerde neşe huzur bırakmadılar”** diye figan ediyor mezarın taşlarını sıkmaktan parmaklarından kanlar damlıyordu.
Dedesinin türbesine kapanıp O´na da derdini yanıp anlatmaya çalışmıştı: **“Ey iki cihan serveri cümle alemlere şefaat eyleyen! Sen ki bizleri sinenin üstünden, bağrının köşesinden indirmezdin ve bir damla gözyaşımızı görmeye tahammül**

edemezdin. Saçlarımızı okşarken elini dokundurmaya kıyamazdın. Şimdi kalkta gör Hüseyin´in ne durumdadır! Sizin yüreğiniz taş mıdır? Beni bu zalimlerin dünyasında bir başıma bırakmaya gönlünüz nasıl razı oldu?" diye sızlandı. Mezarın topraklarını alıp bağrına dolduruyor feryadı figan ediyordu.
Kurtlar, kuşlar mışıl mışıl yuvalarında uyuyup, yavrularını bağrına basarken İmam-ı Hüseyin ahu zar ile yavrularının ve evladı eyalinin başlarına gelecek felaketlere göğüs gerip siper olmaya çalışıyordu. Dedesinin mezarı başından kalkıp kardeşi İmam-ı Hasan´ın mezarı başına çöken İmam-ı Hüseyin´in figanı arş alayı tutmuştu.
Mezarın üzerine kapanıp: **"Gardaş, gardaş seninle acılarımızı, neşelerimizi Medine sokakların da bölüşürdük. Evcilik oynar, birbirimize ayrılık mektupları yazardık. Birbirimizden bir saniye ayrı kalsak, o saniyeyi bir yıl sayardık. Şimdi neden benim bu acılarıma göz yumuyorsun?**
Hiç kimse anlamadı sende mi beni anlamıyorsun? Biz birbirimize bu gün için kardeş olmadık mı? Ne olur kalk, bir kerecik bu çileli kardeşinin dertlerini sor! Senden başkasına derdimi anlatamıyorum" diye ağıtlar yakarak mezar topraklarını parmakları ile tırmaladı. İmam-ı Hasan´ın mezar topraklarını İmam-ı Hüseyin´in parmak kanları ve gözyaşı ile ıslatmıştı.

Ali Sefa yine kanlı gözyaşları arasında İmam-ı Hüseyin´in acılarını dile getiren şu beyitleri sıraladı;

Bir gün olur sana gelirim kardeş

Şu dağları delik delik delerek,
Bir gün olur sana gelirim kardeş.
Gözyaşlarını damla damla silerek,
Bir gün olur sana gelirim kardeş.

Geçemem sevginden ne de hatırından,
Ayrılıktır bizi yiyip bitiren,
Mektup yazdığın üç beş satırdan,
Öpüp hasretimi alırım kardeş.

Garibiz kimseye geçmez nazımız,
Tükenmez çilemiz bitmez sızımız,
Ayrı düşmekmiş alın yazımız,
Ağlayıp gurbette kalırım kardeş.

Boğazımdan geçmiyor ne alıp yesem,
Kimseler anlamaz derdimi desem,
Eğer şu yezidten kurtulur isem,
Kapınız da köle olurum gardaş.

ALİ SEFA´m yine çökmüş oturur,
Hakk´ın kelamını dile getirir,
Bu ayrılık bizi yiyip bitirir,
Ben bu Kerbela´yı bilirim kardeş.

Şafak atmış geliyordu, bulutların etekleri saçaklanmış, kurtlar, kuşlar kendi dilleri ile Hakk´ı zikretmeye koyulmuştu.

Bülbüllerin figanına güller yapraklarını bin bir naz ile burçak burçak açıyordu. Sümbüller seher yeline yüzler sürüp, dosta selamlar gönderirken İmam-ı Hüseyin mezarlar arasında kanadı kırık bir bülbül yavrusu gibi çırpınıp duruyordu. Yuvasını kaybeden yavru kuşlar gibi çırpınıp, feryadı figan ediyordu. Yüzünü, gözünü toza toprağa belemiş, bitkin bir haldeydi. Akşamdan sabaha kadar dövünerek ağladığı için epey yorgun düşmüştü. Seher yeli yanık bağrına vurup, gömleğinin açık yakasından içeri vurdukça, İmam-ı Hüseyin´e bir uyku geldi. Gözleri yaşlı, bağrı başı açık, mezarın başında uyuya kaldı. Rüyasında dedesi Hz. Resulullah´ı gördü.
Mübarek kollarını açmış: **"Ey benim gözü yaşlı, bağrı yaralı yetim Hüseyin´im. Seni çok arzuladık Annen, baban ve kardeşin yolunu gözlüyor, Senin varıp onların makamına, onlarla görüşmen için. Cenab-ı Hazret´i Allah seninle beraberdir.**
Yalnız sen ve senin çiğerpare yavruların kanlı Kerbela´da lanetullah yezidler tarafından alkanlara beleneceksiniz ve al kanlar içinde şehit olarak bizlere kavuşacaksınız. Yolunu fazla gözletme, yavrularından ayrılmak sana güç gelecektir. Bizlerden aldığın emanetleri Kerbela´da ciğerparemiz Zeynel Abidin´e teslim edeceksin, diğer yavrularını alarak bizlere geleceksin. Sana bağrımızı açtık, bekliyoruz" deyip, gözden sır oldu.
İmam-ı Hüseyin birden heyecanla uyanıp tekrar ağlamaya başladı. Çünkü Hz. Resulü Ekrem´in söyledikleri bir rüya değil, gerçeklerin kendisiydi. İmam-ı Hüseyin gözyaşlarını silip doğruca eve gelmişti. Gece boyu yol hazırlığı yapan Hz. Zeynep, Şehriban-u anne ve İmam-ı Hüseyin´in evlatları kendini seven dostları ve başta Celal Abbas olmak üzere hepsi gelmiş, mübarek İmam-ı Hüseyin´in kerpiçten yapılmış evinin önünde birikmiş, hazır vaziyette İmam-ı Hüseyin´i bekliyorlardı.
Sabaha kadar telaş içinde bekliyen topluluktan: **"Acaba İmam-ı Hüseyin´e bir şeymi oldu ki? Yezid tarafından başına bir iş mi gelmişti ki bu kadar gecikti?"** diye sordular.
Bacısı Zeynep: **"Hüseyin´e bir şey olmasına imkan yok. Çünkü O´na burda bir şey olsa Kerbela´da kim savaşacak ve bizleri esir olarak Şam´a kim götürecek?"** dediği zaman yanında bulunan halk bu üstü esrar perdesi ile örtülü kelimelerden ve duymadıkları Kerbela isminden hiç bir şey anlamamışlardı. Ta ki kanlı olaylar yaşanana kadar bu böyle kalmıştı, kimse bu sır perdesini aralıyamamıştı.
İmam-ı Hüseyin çıka geldiğinde şafak yeni atmıştı, alel acele yükte yennik, pahada ağır ne varsa alıp develere yüklediler. Memedeki çocuklar ve kundaktaki bebeler, kanlı göz yaşı döken anneler ve kadınlar develere bindirilerek ver elini Mekke diye yollara düştüler. Yürekleri yaralı, bağırları yanık, sineleri dertli, gözleri yaşlı dönüşü olmayan, kahır dolu yolda ilerlemeye başladılar. Medine´den hareket ettiklerinde, tarih hicretin 60. yılını, Şaban ayının dördünü, Miladi tarih 8 Şubat 681 cuma gününü gösteriyordu. Medine´den hareket edildi İmam-ı Hüseyin´in Medine´den sürüldüğünü duyan halk, bölük bölük gelip güzel İmam´ın ayaklarına yüzler sürüp, ellerine niyaz etti. Helallık alıp helallık verdiler, gözyaşları arasında mazlum Hüseyin´i uğurladılar.
Bu kahır kervanı Medine´nin karşı yamacına kadar sürüp gitti. Herkes hıçkırıklarla ağlıyor, boğuk ve kesik seslerle Yezid´e ve onun soy ve sopuna lanetler yağdırıyorlardı.
Medine´nin karşısındaki dağın yamaçlarına dikilen İmam-ı Hüseyin derin derin içini çekerek son bir defa daha olsun anavatana, dede yurduna bakarak gözyaşları ile vedalaşıyordu. Medine´nin üzerine dumanlar çökmüş, evler hayal meyal gözüküyordu.

Ehlibeyt şehit- lerini kara toprak bağrına basmış ve toprak ana Ehlibeyt şehitlerini İmam-ı Hüseyin´den gizlercesine önünü perdelemişti.
Ali Sefa kahır dolu Ehlibeyt kervanına Hz. İmam Hüseyin adına şu beyitleri sıraladı;

Elveda elveda sıla elveda

Binbir efkar ile çıktık sıladan,
Elveda elveda sıla elveda.
Garip bülbül gibi uçtuk yuvadan,
Elveda elveda sıla elveda.

Haram oldu bize ekmeğin aşın,
Bağrında gizlendi Anam kardaşım,
Yüreğim kan ağlar derttedir başım,
Elveda elveda sıla elveda.

Sen gibi yuvayı daha bulamam,
Sende gördüğümü elde göremem,
Belki kısmet olmaz daha gelemem,
Elveda elveda sıla elveda.

Dertli gönlüm daim hep seni arar,
Sensiz geçen ömrüm eyledim zarar,
Belki bu ayrılık mahşere sürer,
Elveda elveda dede elveda.

Ne sende talih var ne bende kader,
Seni duman sarmış beni de keder,
Bu ayrılık böyle uzayıp gider,
Elveda elveda ana elveda.

Sendeki varlığı saymakla bitmez,
Gonca gülüm solmuş bülbülüm ötmez,
Düşenin elinden kimseler tutmaz,
Elveda elveda kardaş elveda.

Kısmet değilmiş beraber durmak,
Düşkün haldeyken yaremi sarmak,
Mümkün değil artık el ele vermek,
Elveda elveda Ana elveda.

Kimse demez yardımına koşalım,
Yüce dağlar yol vermezki aşalım,
Emir hudanındır helallaşalım,
Elveda elveda dede elveda.

Bu acı hatıra söylenir dilde,
Gönlüm senin ile ser gurbet elde,
Yükledim yükümü kervanım yolda,
Elveda elveda sıla elveda.

Tanrı emeğimi vermesin boşa,
Sana geliyordum hep koşa koşa,
Şimdi kederimle kaldım baş başa,
Elveda elveda sıla elveda.

Medine şehridir vatanım yurdum,
Binbir emek verip bir yuva kurdum,
Bunca kahır çekim zulümler gördüm,
Elveda elveda sıla elveda.

Dedem Anam Kardaş kaldı geride,
Kuduz kurtlar dolaşıyor sürüde,
Muradımız kaldı artık yarıda,
Elveda elveda sıla elveda.

İçerim yanarak yuvamdan çıktım,
Şöyle bir kez dönüp geriye baktım,
Sana bir çok hatıralar bıraktım,
Elveda elveda sıla elveda.

Ta ezelden tükenmedi kederim,
Yoktur anam babam kardeş pederim,
Başım aldım Kerbela´ya giderim,
Elveda elveda sıla elveda.

ALİ SEFA´m derki kalmışam naçar,
Ömür yel misali gelipte geçer,
Bu dünyaya gelen akibet göçer,
Elveda elveda sıla elveda.

Söz tamama yetti, sesler kesildi, sadece sessiz sedasız gözyaşları konuşuyordu. Seher yeli yavruların çığlıklarını, yaşlıların iniltilerini, yuvasından sürgün edilen bacıların hıçkırıkla ağlama seslerini ve mücahitlerin sessiz gözyaşlarını dosta ulaştırmak için ılgıt ılgıt esiyor- du. Bu kahır dolu kervanı uğurlamaya, yolcu etmeye, Medine´nin bülbülleri ve kuşları da çığlıklarla katlıyorlardı. Sanki başlarına gelecekleri bilircesine kanat çırpıp feryat ederek kahır yüklü kervanı uğurluyorlardı. Hz. Ehlibeyt´in evlatlarını yolcu ediyorlardı.
Hz. İmam-ı Hüseyin´i son konak yerine kadar yolcu eden İmam-ı Ali´nin kızkardeşi Ümmü Gülsüm, İmam-ı Hüseyin´in kanlı göz yaşı döken gözlerinden öperek: **"Ya Hüseyin, evladın Zeynel Abidin ile kızın Fatıma çok halsiz ve hastadırlar, O´nlar bu uzun yolculuğa dayanamazlar, gel Zeynel Abidin ile Fatıma´yı bana bırak"** diye yalvardı.
Güzel İmam: **"Zeynel Abidin´e bırakılacak emanetler var. Zamanı gelince o emanetleri ona teslim edeceğim. Fakat eğer razı olursan Fatıma´yı sana bırakayım"** dedi. Kızı Fatıma´yı bağrına basıp helallaştıktan sonra Ümmü Gülsüm´e bıraktı.
Hz. Hüseyin cebinden bir avuçta toprak çıkararak bibisi Ümmü Gülsüm´e verdi ve ilave etti: **"Ey canım babamın kokusunu bağrında taşıyan bibiciğim, bu toprak benim mezarımın yerinden alınmıştır. Bir gün olur bu dünyadan şehit olarak**

göçtüğümü duyarsan bu toprağı Dedem´in, Anne´min ve Kardeş´imin üzerlerindeki topraklarla bir araya getir, karıştır. Bizler ayrı düştük, bari topraklarımız bir olsun” dedi.
Fatıma´yı önce Allah´a sonra halasına emanet edip kervana hareket emrini verdi. İmam-ı Hüseyin´in kızı Fatıma daha küçük bir ana kuzusu idi. Beş yaşında ve ağabeyi İmam Zeynel Abidin ile beraber sıtma hastalığına yakalanmışdı, çok zayıf ve mecalsizdi. Ümmü Gülsüm, Fatıma´yı arkasına alarak bir kundak çocuğu gibi evine getirip yatağa yatırdı. İmam-ı Hüseyin yoluna devam etti. Ehlibeyt´in gam ve keder dolu kervanı Mekke´ye yanaşınca Mekke´lilere haber saldılar. Mekke´liler yediden yetmişe yollara döküldü.
Evliyalar Sultanı Hazret´i Resulullah´a gösterdikleri saygının aynısını onlara da gösterip sevgi ile karşılayıp, yollarına güller serpip kurbanlar kestiler.
Bu gam dolu kervan Mekke´ye ayak basmıştı fakat ne kadar tutunabileceği meçhuldu çünkü en ufak bir baskıda halkın yüzde doksan dokuzu yüz çeviriyordu. İmam-ı Hüseyin bu sevgi gösterisinden memnun kalarak çok dualar eyleyip, halkı selamlıyor ve yoluna devam ediyordu. Hazret´i Resulullah´ın hicret ettiği, zalimlerin baskısı sonucu terk ettiği evine gelip mekan kurdu. Bu haber kısa sürede Mekke´den taşarak Hicaz´a, Yemen´e, Küfe´ye kadar ulaştı.
Halk her gün bölük bölük gelerek İmam-ı Hüseyin´e niyaz eyleyip, eşiğine tavaf ediyor, adaklar adayıp kurbanlar kesiyordu. İmam-ı Hüseyin bu iyi niyet gösterisine karşılık onlara hayırlı dualar ediyordu. Halkın sevgisini ve güvenini kazanan İmam-ı Hüseyin, Mekke valisi olan emevi soyundan gelme lanetullah As oğlu Said´in dikkatini çekti.
Hemen kalemi defteri eline alarak lanetullah muaviyenin oğlu Yezid kafirine bir mektup yazarak: ´Ali oğlu Hüseyin Medine´den Mekke´ye gelerek buralarda halktan biat istiyor. Halkı ayaklanmaya teşvik ediyor. Halk bizi saymaz oldu, Kabey-i Beytullah yerine Hüseyin´e secde ediyorlar´ dedi.
Allah´ın laneti üzerinden eksik olmayasıca Yezid mektubu alır almaz kuduz cehennem köpeği gibi sağa sola saldırmaya başladı. Ehlibeyt´i seviyor şüphesi ile yakalanan yüzlerce Şam, Bağdad ve Basra´lıyı zindanlardan çıkartarak bir çırpıda başlarını vurdurdu. Mekke´deki soyu kuruyasıca emevi soyu Said´e tam yetki vererek; ´O fitneyi derhal söndürmelisin, ateş bacayı sardıktan sonra pişmanlık fayda vermez´ diye mektup yazdı. Mektubu Mekke hakimi As oğlu Saide gönderdi.
Bu arada İmam-ı Hüseyin´in, Medine´de halk tarafından umduklarından daha fazla desteklendiğini işiten Küfe´liler daha da cesaret alıp tekrar İmam-ı Hüseyin´e mektuplar yazdılar; ´Ey Tanrı´nın elçisinin göz nuru Hüseyin! Çoktandır yolunu gözler olduk. O mübarek yüzünü görmekten bizleri mahrum etme. Kafir, zalim Yezid´in elinden sinelerimiz dağlıdır, içerimiz kan ağlamaktadır´ Mektupları Mekke´ye İmam-ı Hüseyin´e gönderdiler. Mekke´lilerin çoğu Müslüm´ün Küfe´de olduğunu bilmiyorlardı.
İmam-ı Hüseyin´den Küfe´ye bir elçi göndermesini tavsiye ettiler.

Biz haberi Müslüm Akil´den verelim; Müslüm Küfe´ye varır varmaz Ehlibeyt dostlarına gizliden gizliye haber saldı.
Kısa sürede Küfe´nin dört bir yanından halk bölük bölük Hani´nin evine gelerek gizlice İmam-ı Hüseyin´in vekili Müslüm´e biat ediyordu. Cenab-ı Allah´ın izni kuvveti ve Şah-ı Vilayet´in mucizesi bereketi 40 yıldır gözleri kör biri vardı, geldi o da İmam-ı Hüseyin´in vekili Müslüm´e biat eyleyip İmam-ı Hüseyin´in mektubunu sıtkı ihlas gönül birliği ile yüzüne gözüne sürdü ve gözleri açılıp sapa sağlam oldu. Bu mucizeyi gören halk daha büyük bir coşku ile gelip bağlanmaya başladılar.

Öyle zaman geldi ki kısa sürede Müslüm´e biat edenlerin sayısı 18 bini buldu.
Müslüm, İmam-ı Hüseyin´e: **"Ey göz nurum, baş tacım, gönül Sultan´ım Hüseyin! Küfe´de durum çok iyi. 18 bin kişi bir anda senin ve ecdadının yolunda can vermeye hazır. Artık serbestçe gelip bu insanlara sahip çıkabilirsin. Yezid´in zulmünden, Muaviye´nin şerrinden, Merva´nın hilesinden canı yanan halk o mübarek yüzünü görmek için can atıyor"** diye bir mektup yazarak, güvenilir bir kişi ile Mekke´ye gönderdi.
Soyu sopu kuruyasıca Yezid´in casusları Müslüm´ün Küfe´ye geldiğini, İmam-ı Hüseyin namına halktan biad aldığını, halen Küfe´de saklandığını, İmam-ı Hüseyin´in de pek yakında Küfe´ye geleceğini en ince teferruatına varana kadar yazdılar ve melun Yezid´e gönderdiler. Lanet Yezid Küfe´den gelen bu mektubu aldığında, Mervan´dan da bir mektup gelmişti. O da Medine halkının İmam-ı Hüseyin´e bağlılığından şikayet ediyordu.
Yezid melunu hemen yeni bir kararname çıkararak Medine valisi Velid Bin Utbeyi azletti ve yerine ibni eşdak adında zalim ve gaddar birini atadı. Küfe valisi nuban bin beşiri de azlederek, yerine lanetullah Ubeydullah Bin İbni Zeyyadı atadı. Zeyyad çok zalim ve gaddardı, aynı zamanda büyük bir Ehlibeyt düşmanıydı. Bu kafir ve zalim Zeyyad, Muaviye kadar kurnaz, Yezid kadar zalim, Mervan kadar Allah´sız, İbni Mülcem kadar mundar, Şimir kadar lanetiydi. Bu adam Küfe´ye atanır atanmaz hileye başvurdu hemen Haşimi´lerin büründüğü sarığı bürünerek yüzüne de bir nikap örtünerek Küfe´ye geldi. Bir akşam karanlığından istifade ederek şehir merkezine doğru ilerlemeye başladı.
Şurasını da önemle belirtelim ki; İmam-ı Hüseyin´in sadık bir derğah hizmetçisi, Ehlibeyt´in şefaatinden gönül sevgisi ile yardım uman Selman adında bir dostu var idi. Daha zalim Ubeydullaha Basra´dan Küfe´ye atanma haberi gelmeden Selman´ı Basra´ya göndererek: "**Ya Selman sana bir mektup yazıyorum. Ordaki dostlarımızın fikir ve düşüncelerini al bizlere bildir"** demişti. Selman Basra´ya ayak atar atmaz Zeyyad oğlu Ubeydullah lanetlisi, İmam-ı Hüseyin´in o sadık dostunu yakalatmış ve bulunduğu vali konağında dünyada eşi menendi görülmemiş işkenceler çektirmişti. Canlı canlı kolunu bacağını kesip koparmıştı. Mektupta isimleri bulunan Ehlibeyt muhiplerini de teker teker çarmıha gererek, başlarını keserek, kazıklara geçirerek, sokaklarda halka gözdağı vermişti ve yüreklerine korku salmıştı. İşte Zeyyad oğlu Ubeydullah lanetlisi Basra valisiyken yaptığı
bu Ehlibeyt düşmanlığından dolayı Zeyyad oğlu Ubeydullah melunu, lanetullah Yezid´in gözüne bir kahraman olarak girmişti. Küfe´de casus olarak bulunan, soyu sopu kuruyasıca Yezid´in adamları olan Abudullah Bin Müslim, Ammar Bin Velid ve Seydi Vakkas´ın oğlu Ömer Bin Sad, Yezid´e mektup yazarak, Müslüm´ün Küfe´ye geldiğini ve İmam-ı Hüseyin adına 18 bin kişiden biad aldığını ve yakında İmam-ı Hüseyin´in de Küfe´ye geleceğini yazarak, Yezid melununu tamamen şişirdiler.
Yezid de Basra valisi Ubeydullah zalimine mektup göndererek: ´Seni çok sevip beğendiğim için Küfe´ye vali olarak atıyorum. Orda Hüseyin´in bazı taraftarları halk arasına fitne sokuyorlarmış, bu fitneyi en acımasız şekilde bastırmanı ve yok etmeni istiyorum. Sana yetkim sınırsızdır, bu meseleyi kökünden kesersen sana mükafatım büyük olacaktır´ dedi. O zalimde yukarda bahsettiğimiz gibi yüzüne nikap örterek Küfe´ye girmişti. Küfe halkı zaten İmam-ı Hüseyin gelecek diye yollarını gözleyip duruyordu.
Haşimi sarıklı ve giysili bir kişinin at üzerinde Küfe sokaklarında ilerlediğini görünce yüzü nikapla örtülü bu şahsı İmam-ı Hüseyin zannettiler ve koşarak birbirlerine haber

verdiler. İmam-ı Hüseyin geldi, şehrimize kadem getirdi diye yol üzerinde, köşe başlarında müjdeciler; ´**İmam-ı Hüseyin geldi**´ diye telallar gibi bağırarak, halka bu sevinçli haberi ulaştırıyorlardı.
Halk kısa sürede yollara dökülerek güller, çiçekler, karanfiller, gül suları serperek İmam-ı Hüseyin zannettikleri kişiyi selamlıyor, atının ayaklarına niyaz edip, üzengisine yüzler sürüyordu. Atlı ilerledikçe insan seli kabarıyor, kabardıkça caddeler taşıyordu, sevgi gösterisi had safhaya ulaşmıştı. Atlı da vali konağına doğru adım adım ilerliyordu. İmam-ı Hüseyin´in geldiği haberi Müslüm Akil´e de ulaştırıldı.
Müslüm sevinçle sokağa fırladı, halkın arasından binbir güçlükle atlıya yanaştı. Bir kaç adım ilerisine kadar sokulan Müslüm atlıya bakarak: **"Vallah bu adam İmam-ı Hüseyin değildir.**
Bu olsa olsa Yezid melunun bir hilesidir" dediyse de halk bağrışmalardan, çağrışmalardan Müslüm´ün sesini hiç mi hiç duymuyordu.
Atlı gelip vali konağının kapısına dayandığında, vali Beşir konağın kapılarını içerden kilitleyerek binanın balkonuna çıktı.
Aşağıda bekliyen atlıya şöyle seslendi: "Ey Peygamber evladı boş yere bu fitneye sebep olma. Yezid zalim ve gaddardır, sana mülkü ve saltanatı kolay kolay kaptırmaz. Yarın yer götürmez askerlerle üzerine gelir ve sizleri helak eder. İyisi mi bu sevdadan vazgeç, halkı boş yere ümütlendirme. En iyi çare şudur ki bu akşam gel birinin evinde kal, düşün taşın. Sözlerime hak vereceğini umarım" dedi.
Bu arada Küfe halkı Numan Beşiri tehdit etmeye başladı. Şöyle bağrışıyorlardı: **"Ey zalim ve Yezid melununun tasmalı köpeyi, iblisin yaveri, şeytanın parçası! Bilmez misin ki bu Ali Mürteza´nın göz nuru, Fatıma´nın ciğerköşesi, Hazret´i Resul´un gönül goncası İmam-ı Hüseyin´dir. Sen kim oluyorsun da halkın malı olan vali sarayını, halkın sevgilisi İmam-ı Hüseyin´e teslim etmiyorsun? Onu içeri almıyorsun? Aç yoksa sarayın kapılarını kırar bu sarayı başına yıkarız"** dediler.
Böylece halk hiddetlenince Numan´da korktu. Bu arada kapının önünde bekleyen atlı, zalim ve gaddar Zeyyad oğlu Ubeydullah melunu lanet akan suratını açarak İmam-ı Hüseyin olmadığını gösterdi. Halkta büyük bir şok tesiri yarattı. Lanet akan suratını gören halk, yüz çevirip düş kırıklığına uğruyarak evlerine döndüler. Numan kafiri durumu anlayınca büyük bir hürmetle yerlere eğilerek, saygı göstererek kapıyı açtı. Kuyruk sallıyarak, kendi gibi bir soysuzu saraya davet edip baş köşeye oturttu. Hoşbeşten sonra Zeyyad koynundan Yezid melunun yazdığı fermanı çıkardı ve Numan bin Beşir´e gösterdi. ´Artık idare benim elimdedir, ben bu halkı hizaya getirmesini bilirim´ dedi. Sabaha kadar Numan´dan Küfe eşrafının ileri gelenlerinin isim listesini alıp, Ehlibeyt´e kimlerin sevgiyle bağlandığını ve İmam-ı Hüseyin´e kimlerin taraftar oldugunu, kimlerin onun tarafını tuttuğunu tek tek öğrenip yazdı. Ertesi gün Küfe´nin ileri gelenlerini vali konağına davet ettiler. Valinin yanına gelen eşraf ağaları şark köşesine oturup yeni gelen valiyi hoşbeş ettiler. Vali de onlara izzeti ikramda bulunarak haddinden fazla iltifat etti.
Kimine mal verdi, kimine mülk verdi, kimine de kese kese altın verdi. Kimini zar ile, kimini de zor ile bir günde dinlerinden, imanlarından, inançlarından çevirip İmam-ı Hüseyin´den dönderdi. Bir gün önce; ´**Ya İmam ya Pir, ya Şah**´ diye bağırıp gözyaşı döken Küfe´lilerin üzerine sanki ölü toprağı serpilmişti. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu, gülen yüzleri gülmez olmuştu, bütün ümitleri yıkılıp suya düşmüştü. ´Bize bu melun Yezid elinden aman yoktur, kurtuluş yolları zulüm ile örüldü. Koyun sürüsü gibi çevremiz askerlerle kuşatıldı, artık kurtuluş ümidi de kalmadı´ deyip dövünmeye

başladılar. Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in amca oğlu Hz. Müslüm Akil´e iki gün öncesine kadar sayısızca insanlar gelip biat ederken şimdi ise akşam olmuştu ama yanına bir kişi dahi uğramamıştı. Bir anda evde yalnız başına kalmıştı.
İmam-ı Hüseyin´in yoluna can verenlerin şimdi o yüce varlığa yüz çevirip karşı tarafa geçtiklerini gördükçe için için ağlayıp kahroluyordu. İmam-ı Hüseyin´e ateş püskürdüklerini gördükçe, kendi kendini kahrından yiyip bitiriyordu. İmam-ı Hüseyin´e; **´Ya Hüseyin, durma Küfe´ye gel. Sakın fazla oyalanıp zaman kaybetme´** diye yazdığı mektuptan dolayı kendini suçluyordu. **´Acaba İmam-ı Hüseyin o mazlum çoluk çocukla buraya gelirse, hali nice olur?´** diye düşündükçe içi kan ağlıyor ve kanlı gözyaşları döküyordu.
Öte yandan Allah´ın lanetine duş gelesi Zeyyad oğlu Ubeydullah melunu, Müslüm´ü ele geçirmek için ihbar yapanlara büyük paralara ve ödül vaadlerinde bulunuyor fakat bunda başarılı olamıyordu.
Çünkü Müslüm, Hazret´i İmam-ı Ali´nin kardeşinin öz evladı ve Ehlibeyt soyundan idi. Onu ihbar etmek demek İmam-ı Ali´nin ve Ehlibeyt´in şefaatinden mahrum kalmak demekti. Muhtar´ın evinde kalan Müslüm, Muhtar´dan izin alarak: "**Burayı herkes biliyor, benim yüzümden sizlere zarar gelsin istemem"** dedi.
Evden bir gece karanlığında çıkarak, Ehlibeyt´i canı gönülden seven hatırı sayılan, çevresi geniş olan ve sözü geçen Urve oğlu Hani´nin evinin kapısını vurdu.
Hani yüzü nurlu bir ihtiyar idi, kapıya çıktı ve karanlıkta: **"Kimdir o?"** diye seslendi.
Müslüm Akil´de: **"Benim ey aziz Hz. Ehlibeyt dostu! Can kardeş ben bu diyarın garibi ve yabancısıyım. İki yetimimle Medine´den buralara kadar İmam-ı Hüseyin´in vekili ve elçisi olarak geldim. Allah´tan başka kimsemiz yoktur. Ehlibeyt dostudur diye seni tarif ettiler.**
İki gün önce daha bizleri bağrına basıp Ehlibeyt bendesi ve mensubu diye eşiklerimize niyaz eyleyen sahte dostlar, şimdi bizden yüz çevirdiler. Şehirin dört bir yanı sarılı, kuş bile uçurtmuyorlar. İki yetim yavrumla meydanda kaldım, sığınacak başka kimsem yoktur. Muhammed, Ali hürmetine eğer bizlere bir sığına- cak yer gösterirsen ömrümüzün şu son safhasında sizlere duacı oluruz" diye ağlayıp içini dökünce Hani´de gözyaşlarını tutamayıp ağladı.
Müslüm Akil´i ve yavrularını içeri buyur etti. Hoşbeş eyleyip ellerine niyazda bulunup izzeti ikram etti. Müslüm´ü ve çocuklarını rahata kavuşturdu, karınlarını doyurdu, üçüne ayrı ayrı yataklar serdi. Annelerinin ölümünden sonra babasının kucağında yatan Muhammed ile İbrahim kendi yataklarını bırakarak babalarının yanına sokuldular. Babalarını ortalarına alarak biri sağ kolunun, biri de sol kolunun üzerine başlarını koyup mışıl mışıl uyudular.
Olanlardan ve olacaklardan habersiz olan bu iki masum yavru uykuya geçdikten sonra, Müslüm Akil yavrularının saçlarını öpüp koklayıp, hazin hazin ağlayıp gözyaşı döküyordu. Artık kurtulmasının imkansız olduğunu biliyordu, yavrularını kurtarma çarelerini arıyordu ve bu acı kurt içini için için kemiriyordu. Müslüm öyle gam deryasına dalmıştı ki gemisi tufana tutulmuş Nuh gibi duş geldiği bu zulüme mi yansın, yavrularının ellerin elinde kalacağına mı yansın, İmam-ı Hüseyin´in önünü bilmeden Küfe´ye gelip Yezid melununun adamı İbni Zeyyad zaliminin tuzağına düşeceğine mi yansın?
Kendi kendine ağlayıp: **"Ya Rabbi, beni öyle bir zor imtihana tabi tuttun ki sana karşı hata etmekten korkarım. Ehlibeyt hürmetine sana sığınırım"** diye dua ediyordu. Sabaha kadar kiprik çalmadan ağladı.

Öte yandan Zeyyad oğlu Ubeydullah Küfe eşrafını saraya davet etmiş Yezid´in yüceliğinden, güçlülüğünden, kendinden, Küfe´den önce Basra´da Ehlibeyt muhiplerine yaptığı zulümlerden, melametliklerden söz ediyordu. Masalarında kuş sütünden kuru üzümüne kadar ne ararsan vardı. Zaten zalimlere haram baldan çok tatlı gelirmiş. Dünyadaki bütün zalimlere binlerce defa lanetler olsun (Allah Allah).
Zeyyad eşrafı kafaya aldıktan sonra ´Hazret´i Hüseyin´in amca oğlu Müslüm Akil´in ve çocuklarının yerlerini haber verenin dünyalığını ben vereceğim ahiretine karışmam´ diye telallar bağırtıyor, diğer yandanda şüpheli gördüğü kişilerin evlerine baskınlar düzenliyor, en acımasız işkencelere tabi tutuyordu. Zaten işkence zalimlerin en çok başvurduğu metodtur. Mazlum halk o kadar korkutulmuştu ki solumaya bile çekiniyorlardı. Lanetullah Zeyyad baskı ile Müslüm´ün yerini öğrenemeyeceğini anlayınca işi yine hileye döktü.
Ubeydullah melununun çok kurnaz, imandan yoksun, Allah´tan uzak, Peygamber hanedanının düşmanı Mufaddal adında bir kölesi var idi. Ubeydullah zalim kölesini çağırdı ve bir kese altın vererek: **"Al bunu, Müslüm´ün izini buluncaya kadar bu parayı istediğin gibi harca. Müslüm´ün izini bulur bulmaz seni kölelikten azad edip para ile ihya edeceğim"** dedi. Kölesinin yüzünü görenlerin kırk yıl kısmeti kaçardı. Bir dudağı yerde, bir dudağı gökte, uzun boylu, sırtı kanbur, yüzünde rahmetten eser yoktu, elham suratı kalmamıştı, cehennem zebanisi gibiydi, yüzünü gören öte kaçıyordu. O melun zalim köle altınları cebe indirdikten sonra hemen çarşıya indi ve iki baş soğan aldı ve soğanın birini soyup gözlerine sürdü.
İbadet yapılan yerlerin kapılarında İmam-ı Ali´nin eskiden oturduğu mahallelerde ve İmam-ı Ali´nin şehit düştüğü kapısının önünde dönüp dolaşıp, sürdüğü soğanın tesiri ile gözlerinden yağmur gibi yaşlar akıtıp: ´Ah´ çekip şöyle seslendi: "Ey güzel İmam sana adadığım bin altın nazirimi sana ulaştırmadan ölürsem gözlerim açık gider. Bir kez olsun yüzünü görebilsem ölsem de gam yemem" diyordu. Döşünü, bağrını yumruklayıp ah vah dedikçe yoldan geçen halkın sinelerine feryatları ok gibi saplanıyordu.
Ehli İslam bu adamın durmadan: "Ya Şah, ya Pir, ya Hazret´i Hüseyin" diye ağlayıp feryat etmesine dayanamadı onun gerçekten bir Ehlibeyt dostu olduğunu sandılar.
Ehlibeyt dostlarından Evseceoğlu kölenin yanına yaklaşarak: **"Ey Tanrı kulu, haftalardır niçin figan edip yakanı, bağrını yolup, yırtıp ağlarsın? Derdin meramın nedir? Anlat, belki bir yararımız dokunur"** dedi.
Bunun üzerine Mufaddal Makil isimli Ubeydullahın lanetlenmiş kölesi, figanını bir kat daha artırarak: "Ey dost, ben ağlamayım da kimler ağlasın. Ömrüm boyu dilenip topladığım ve çalışıp çabalıyarak biriktirdiğim bir kese altınım var. Bu parayı Hazret´i Resulullah´ın ciğerköşesi İmam-ı Hüseyin´e nazir olarak adamıştım. Gelince bu paraları O´na verecektim. Günler haftaları, haftalar ayları izledi ne Hüseyin geldi ne de ondan bir haber alabildim. Allah´ın lanetine uğruyasıca Yezid, İmam-ı Hüseyin Küfe´ye girmesin diye yolları kesmiş. Bu zalimin şerrinden bizlere kurtuluş yok. Hz. İmam-ı Hüseyin´in vekili olarak da buraya Hazret´i Müslüm gelmiş fakat halk lanetullah Zeyyad´ın korkusundan O´nu da sakladı ki O´nada ulaşmam mümkün olmadı.
Bari O´na ulaşabilmiş olsaydım, Müslüm´e niyazda bulunurdum, Hüseyin´in emanetini O´na teslim ederdim" diye durmadan gözyaşı döküyordu. Evsece oğlu Müslüm bu zalim iblis kölenin sözlerine gerçekten inandı fakat yine de tereddüt ediyordu. Çünkü müminler Ehlibeyt üzerine yemin etmişlerdi, tanımadıklarına Müslüm´ün yerini haber vermiyeceklerdi. Müslüm´ün saf ve temiz kalpli olduğunu anlayan lanetullah Mufaddal bunu bir kaçırılmaz fırsat bilerek: "Ey aziz dost, senin ismin nedir? Benim derdime olsa

olsa sen aziz mümin dostumdan çare olur. Ne olur Mustafa ve Ehlibeyt hakkı için ölmeden bu kulun dileğini gerçekleştirmesine yardımcı ol" dedi.
Müslüm Ehlibeyt sözünü duyunca gözlerinden yağmur gibi yaş dökerek: **"Ey dost, benim adıma Evsece oğlu Müslüm derler. Bana neden bu kadar ısrar ediyorsun, benim Müslüm´ün yerini bildiğimi nerden biliyorsun?"** dedi.
Mufaddal: "Ey müslüm kardeş! Senin Ehlibeyt dostu olduğun yüzünden akan nurdan, gözlerinden akan mübarek gözyaşlarından bellidir. Ne olursun beni bu hizmetten mahrum bırakma" diye yalvardı. Bunun üzerine Müslüm Mufaddal´ın dini, İmam, Allah ve Peygamber üzerine yemin verdirdi ki gittiğin yeri kimseye söylemiyeceksin diye.
Melunun Allah´ı, Peygamber´i, dini, imanı yok ki zarar gelsin. ´**Şeytanın dinine sövmüşler, bulda sen de ben de**´ diye cevap vermiş. Kölede el kaldırıp Müslüm´ün yeminini tekrarlamıştı. Müslüm, melun köleyi peşine takarak her gün ziyaretine gidip geldiği Müslüm´ün yanına, Hani Hazret´lerinin evine getirdi. Müslüm, Hani´nin evinde gizlenmiş sadece çok sadık ve Ehlibeyt´i candan seven kişilerle görüşebiliyordu. Sıradan kişilerle görüşmekten çekiniyordu çünkü her gün şehir didik didik aranıyor ve kendini bilen ve ihbar edenlere avuçlar dolusu altın vaad ediliyordu. Mufaddal melunu Müslüm´ün huzuruna varır varmaz yerlere kapanarak Müslüm´ün ayaklarına kapandı. Niyaz eyleyip Yezid´e, Mervan´a ve Muaviye´ye lanetler okudu. Ali Aba´yı rahmetle anıp cebindeki bin altını çıkardı. Ehlibeyt´e methü senalar eyleyip İmam-ı Hüseyin´e hayırlı dualar okuyarak keseyi Müslüm´e uzattı ve: "Al Hazret´i Müslüm şimdi ölürsem gözlerim açık gitmez. Artık İmam-ı Hüseyin´in emaneti yerine ulaşır. Ağır bir yükün altından kalktım" dedi.
Bir hayli sohbet etti ve sordu: "Ubeydullah zaliminden bir ziyan gelmemesi için İmam-ı Hüseyin´e haber ulaştırdınız mı?" diye sordu.
Müslüm´de derin bir ´ah´ çekerek: **"Bundan uzun bir zaman önce İmam-ı Hüseyin´i buraya davet etmiştik. Fakat zalim Zeyyad´tan sonra haber gönderme fırsatımız olmadı. Herkesin üstü giriş çıkışlarda, şehir sınırları içinde ve dışında iğneden ipliğe varıncaya kadar, Yezid´in askerleri tarafından aranıyor onun için bu haberi İmam-ı Hüseyin´e ulaştıramadık, içerimiz bundan dolayı kan ağlamaktadır"** dedi.
Köle de hayıflanır gibi yaptı. İzin isteyip İmam-ı Hüseyin´e biatını kabul ettiğinden dolayı Müslüm Akil´e teşekkür ederek oradan ayrıldı. İki adımda soluğu Zeyyad oğlu lanetullah Ubeydullahın yanında aldı. Müslüm´ün Hani bin Urve´nin evinde saklı olduğunu ve oraya nasıl ve kim tarafından götürüldüğünü tek tek Zeyyad zalimine anlattı. Zeyyad derhal Küfe eşrafını toplantıya çağırdı, aşiret reisleri, daha doğrusu toprak ağaları Zeyyad´ın sarayına toplandılar. Zaten bu toplantıları sık sık tekrarlandığı için Ubeydullah melununun bu toplan- tısının da normal bir toplantı olduğunu zannetiler. Ağalar yine çark köşe oturmuştu, Ubeydullah melunu bayağı sinirli görünüyordu, elindeki kamçıyı pantolununun paçalarına vurarak ağaların önünde volta atıyordu. Bir müddet sonra aşiret ağalarından Hani bin Urve´nin neden gelmediğini ve ondan haberleri olup olmadıklarını sordu.
Onlarda: "Hani hasta, rahatsızlığından dolayı gelemedi" diye cevap verdiler.
Zeyyad hiddetlenerek: "Hayır, O hasta değildir. O´nun üstlendiği çok önemli bir vazifesi varmış. Yine de üç beş dakikalığına bizi ziyaret edebilirdi" dedi.
Adamlarından birine: "Git Hani bin Urve´yi buraya çağır, bütün eşraf toplandı seni bekliyor diye söylersin" dedi.
Adam hemen Hani´nin evine gelerek: "Ubeydullah seni çağırıyor" dedi.
Hani: **"Bu apar topar çağırma hayıra alamet olmasa gerek"** diyerek Allah´a sığındı ve Ubeydullah Zeyyad´ın sarayına gitti.

Hani, içeri girip selam verdiğinde ibni Zeyyad selamını muammalı bir şekilde alarak: “Eee anlat bakalım Hani Reis niçin geç geldin, sebebi ne idi?” dedi.
Hani´de: **“Biraz rahatsızdım, kusurumu bağışla amirim”** dedi.
Ubeydullah hiddetlenerek: “Neden yalan söylüyorsun? Müslüm´ü evinde saklayıp, İmam-ı Hüseyin´e biad almak için öncülük ediyormuşsun” dedi.
Bunun üzerine Hani inkar ederek: **“Sana söyleyen yalan söylemiş”** dedi.
Zeyyad kölesini çağırarak olanı biteni tekrarlattı. Bu durum üzerine Hani, inkar etmenin bir faydası olmayacağını anladı ve itiraf etti: **“Evet Müslüm Akil benim evimdedir. Müslüm´ü misafir ettiğim doğrudur ama O´nu ben davet etmedim. O senin hışmından çekinerek bana sığındı, istersen şimdi gider evimden çıkmasını söylerim”** dedi.
Zeyyad itiraz ederek: “Artık çok geç, Müslüm´ü ellerinle bana teslim etmediğin sürece seni burdan salmam” dedi.
Bunun üzerine Hani şöyle cevap verdi: **“Ey Allah´ın düşmanı, ben Hazret´i Ehlibeyt´in soyundan gelip de, benim evime sığınan İmam-ı Hüseyin´in vekilini kendi ellerimle sana asla teslim etmem, teslim edeceğimi sanıyorsan aldanıyorsun. Ölürüm de senin gibi bir zalim ve gaddara Hazret´i Müslüm´ü teslim etmem**” dedi.
Bunun üzerine hiddete gelen lanetullah Zeyyad, Hani´yi çırılçıplak soydu. Çarmıha gererek, kamçı ile çıplak vücuduna vurmaya başladı. 89 yaşında olan Hani fazla dayanamayıp 500 kamçı darbesi altında ruhunu Cenab-ı Hazret´i Allah´a teslim etti. Tanrı rahmet eylesin (Allah Allah).
Bu acı haberi duyan Hazret´i Müslüm can evinden vurulmuşa döndü.
İki yavrusunu Süreyp adında bir kadınının evine göndererek savaşa hazırlandı ve: **“Ehlibeyt´i sevenler benimle gelsin”** diye naralar atıp bağırınca, etraftan halk toparlanmaya başladı. Kısa sürede binlerce kişi Müslüm´ün arkasında toplandı.
Müslüm şöyle bağırıyordu: **“Ey aziz dostlarım, ey koç yiğitlerim, bugün Hakk Muhammed Ali´nin davası için, Ehlibeyt için savaşıyoruz. Ölenlerimiz şehit, yaralananlarımız gazi olacaktır. Hani şehit düşmüştür, İmam-ı Hüseyin´in aşkına gerekirse biz de şehit düşeceğiz. Zalimin zulmü altında yaşamaktansa, ölüm daha yektir”** dedi.
Müslüm arkasına biriken mücahitlerle: **“Allah-u Ekber, Meded ya Ali”** deyip, Ubeydullah melununun konağına saldırdı. İbni Zeyyad melunu da askerlerine emir vererek, Müslüm bin Akil´in üzerine saldı. Müslüm´ün mübarek elinde kılıç, altında Hazret´i Resulullah´ın hediye ettiği güvercin donlu at vardı. Naralar atarak Yezid askerine saldırıyordu, hangi tarafa saldırsa Yezid münafıkları çil yavrusu gibi dağılıyordu.
Müslüm şahin gibi süzülüp, kartal gibi çarpıyordu. **“Meded ya Şah-ı Merdan, Meded ya Haydar-ı Kerrar, Medet ya Tanrı´nın arslanı”** dedikçe, Küfe semaları Müslüm´ün nara sedalarından inim inim inliyordu. At kişnemelerinden, kılıç şakırtılarından dağlar seda veriyordu.
Binanın üzerinden savaşı izleyen Küfe eşrafı ile İbni Zeyyad melunu, Müslüm´ün savaş tekniklerini ve coşkulu, yiğit ve mert döğüşünü seyrettikçe: “Süphanallah, Ali soyu olduğu nasıl belli oluyor. Belli ki Ali´nin yanında kurs görmüştür. Tanrı elçisinin soyundan gelenler zaten hep mert savaşırlar” diye birbirlerine söylüyorlardı. Müslüm´ün her kılıç sallayışında bir münafığın canının cehenneme gittiğini gören Ubeydullah zalimi kısa sürede askerlerin kırılıp savaşı kaybedeceğini görünce, Hani´nin mübarek başını keserek, kale burcundan aşağı fırlattı ve aşağıdaki askerlere

şöyle seslendi: “Bre ahmaklar! Hani artık ölmüştür, O´nu daha geri getiremezsiniz. Yarın Hüseyin´de buraya gelemiyeceğine göre siz kimin için savaşıyorsunuz? Her birinizin yeri yurdu belli, yarından sonra Küfe´den kaçma olanağınız da yoktur ve olmayacaktır. Çocuklarınızın ve sizlerin kafalarınızı cellata vermemi istemiyorsanız çabuk çekilin, dağılın. Müslüm´ün sözüne uyup yuvalarınızın yıkılmasına sebep oluyorsunuz. Ölüm fermanınızi kendi ellerinizle imzalamış oluyorsunuz” dedi. İslam mücahitlerinin üzerinde bu sözler büyük bir şok etkisi yarattı. Yarım saatin içinde onca askerden sadece otuz kişi kadar insan Müslüm´ün yanında kaldı, gerisi evlerine kaçıp gittiler.

Müslüm Akil devamlı saldırıyor, düşman askerlerinin toparlanmasına aman vermiyordu. Yezid´in paralı şeytana satılmış askerleri bir ara Müslüm´ü dört bir yandan çevirerek sargıya aldılar. Müslüm´ün yanında savaşan bütün dostlar Müslüm´ü bırakıp kaçtılar. Hazret´i Müslüm´ün mübarek vücudunun bir çok yerinden kanlar akıyordu fakat yine bunca yaraya rağmen dört bir yana kılıç sallayıp: **“Medet ya Ali”** diye bir zalimin canını daha cehenneme postalıyordu. Düşman çemberi daraltmaya başlayınca Müslüm etrafına baktı, dost bildikleri kendisini terketmiş, yalnız başına kalmıştı.

Ubedullah melunu yukardan bağrıyordu: “Sakın Müslüm´ü elinizden kaçırmayın. Ölü veya diri mutlaka bana getirin” diyordu.

Bunun üzerine Hazret´i Müslüm eğilerek atın kulağına bir şeyler fısıldadı, mübarek hayvan birden yerinden şahlanıp ok gibi fırlıyarak askerlerin üzerinden keklik gibi sekti, güverçin gibi süzüldü ve Müslüm´ü sargıdan kurtardı. Küfe´nin ara sokaklarına kurşun hızı ile kayıp gitti. Zaten akşam karanlığı olmuştu, peşinden koşuşan atlılar Müslüm´e yetişemeyip izini kaybettiler.

Müslüm Akil bir ara şehirden çıkmayı ve İmam-ı Hüseyin´e olup biteni anlatmayı onu bu tehlikenin içine sokmamayı düşündü.

Müslüm´ün yanına Said bin Ahnef gelerek: **“Ya Müslüm sakın şehirin dışına çıkmayı deneme, bütün kafirler şehiri çembere aldılar. Seni öldürmek için her tarafa pusu kurdular”** dedi.

Müslüm: **“O zaman ne yapmalıyım?”** diye sordu.

Said´de: **“Gel benimle”** dedi.

Müslüm´ü alıp Muhammed Kesir´in evine getirdi. Muhammed Kesir Müslüm´ü görünce boynunu kucaklayıp öptü, içeri buyur edip izzeti ikramda bulunduktan sonra: “**Ey Müslüm, Tanrı´ya hamdüsenalar olsun ki seni bizim hanemize de kısmet eyledi. Artık gam çekme ben ölmedikçe senin canına zarar gelmez”** diyerek Müslüm´e destek çıktı. Bu yolda Müslüm´e yardımcı olacağını, gerekirse eli silah tutan 30 bin koç yiğitlerini İmam Hüseyin aşkına savaşa sokabileceğini söyledi ve Hz. Müslüm´ün yaralarını sardı, akşam öylece geçti. Ertesi gün sabah erkenden kafir lanetullah Ubeydullah Zeyyad bir kişi göndererek Muhammed Kesir´i saraya çağırttı. Muhammed Kesir oğlu ile birlikte Zeyyad oğlu Ubeydullah´ın yanına gitti. Zeyyad, Müslüm´ün Muhammed Kesir´in evinde saklandığı haberini almıştı.

Zeyyad Muhammed Kesir´e şu soruyu sordu: “Ey Muhammed Kesir, duydum ki Müslüm´ü evinde saklıyormuşsun. Canını mı daha çok seversin, Müslüm´ü mü?” diye sordu.

Muhammed Kesir elini kılıcının kabzasında tutarak: “**Ey melun Zeyyad, şunu bilmiş ol ki ben Hani gibi sahipsiz değilim. Tanrı Müslüm´ün canını zalim Yezid şerrinden korur. Benim canımı da 30 bin asker senin şerriden korur”** dedi. Bu arada dışarda at kişnemeleri ve yiğitlerin nara sesleri gelmeye başladı.

Zeyyad: “O ne gürültüsüdür?” diye sordu.

Adamları: “Muhammed Kesir´in 10 binden fazla askeri kaleyi çembere aldılar, savaşmak için emir bekliyorlar” dediler. Bunun üzerine lanetli Zeyyad, Muhammed Kesir´i serbest bırakarak, Kesir´in oğlunu can güvenliğini bahane ederek yanında alıkoydu. Askerini alarak evine dönen Muhammed Kesir sıkıntı içindeydi. Yarına kadar Zeyyad oğluna bir zarar vereceğinden korkuyordu. Sadık dostlarından Süleyman Hezai, Muhtar bin Ebu Übeyde ve Rufae bin Garibi isimli üç kişi yanına gelerek: **“Ya Muhammed Kesir! Yarın 30 bin kişi ile Zeyyad melununun sarayına saldıralım. Hem oğlunu kurtarırız hem de o zalimi öldürür İmam-ı Hüseyin´i başımıza getirir Yezid´e karşı da savaşırız”** dediler.
Muhammed Kesir sabahı güç getirdi. Hemen askerleri toparlayarak konağı muhasaraya aldı ve kendi de Zeyyad zaliminin yanına girdi. Zeyyad tekrar Muhammed Kesir´e sert davran maya ve ölümle tehdit etmeye başladı.
O ara dışardan bir tanesi gelerek: “Yezid lanetullahın 15 bin askeri geldi Küfe´ye girmek üzeredirler” dedi.
Zeyyad daha çok şımararak elindeki bastonla Muhammed Kesir´in alnının ortasına var gücü ile vurup yaraladı. Bunun üzerine Muhammed Kesir kılıcını çekerek kafir Zeyyad´ın üzerine saldırdı. Köpek Zeyyad var gücü ile bağırarak kaçmaya başladı.
O ara Müslüm´ü ihbar eden melun Zeyyad´ın lanetlenmiş kölesi Muhammed Kesir´in yolunu kesmek isteyince, Kesir bir kılıç darbesi ile münafığın canını cehenneme yolladı. Bu çığlığa etraftan koşuşan Zeyyad´ın muhafızları O mübarek Ehlibeyt hanedanı, Ali Aba muhibi ihtiyar Muhammed Kesir´i ortalarına alarak her taraftan saldırdılar. O kahraman savaşçı sekiz kadar kafirin canını cehenneme gönderdikten sonra, kendi de şehitlik şerbetini içerek Hakk´ın rahmetine kavuştu. Tanrı rahmet eylesin (Allah Allah).
Babasının şehit olduğunu gören genç oğlu da bir hayli çarpıştıktan sonra üç kişinin canını cehenneme göndererek şehit oldu. Tanrı rahmet eylesin (Allah Allah).
Beylerinin çıkmadığını gören 30 bin kişi saraya saldırdı, sabahtan akşama kadar savaşan Muhammed Kesir´in askerleri, düşmanı tam bozguna uğratacağı sırada Zeyyad melunu Muhammed Kesir ile oğlunun başlarını keserek halkın üzerine fırlattı.
Beylerinin öldürüldüğünü gören askerin maneviyati bozularak ´Beyimiz öldürülmüş biz artık kimin için savaşıyoruz´ diye savaşı bırakıp kısa süre içerisinde dağılıp gittiler.
Hani´nin durumundan farksız olan bu olayı öğrenen Müslüm Akil, Muhammed Kesir ve onun oğlunun şehit olmalarına çok üzülerek kanlı gözyaşları döktü. Muhammed Kesir´in evinde de barınamayacağını anlayan Müslüm Akil orayı da terk ederek gece karanlığında sokağa fırladı atına binerek Küfe´yi terk etmeye karar verdi. Bir ara sokaktan çıkıp kaçacağı sırada tufeylin askerleri ile karşılaştı, ordan geri döndü ve başka bir yana girdi.
Orda da Halid Bin Zeyyad´ın askerleri ile karşılaştı. Herkes onu arıyordu ve bir ara atını süratle sürerek düşmanın çemberini yarıp çıktı fakat öyle bir çıkmaz yere düşmüştü ki Küfe´yi terk etmenin imkanı yoktu. Askerler peşine düştü fakat Müslüm yine izini kaybettirmeyi başardı, eski bir mescide saklandı. Gece karanlığına kadar orada saklanan Müslüm gece yarısından sonra mescitten çıkarak tanımadığı bir evin kapısına geldi. İyice susamıştı, kapıyı vurup su istedi, kapının önüne çıkan ev sahibi dul bir kadındı. Bu kadın çok temiz kalpli ve Ehlibeyt´i seven biriydi. Kapının önünde bir yabancı erkek görünce önce irkildi, ne istediğini sordu.
Müslüm´de: **“Bir yudum suyunuz varsa, Tanrı rızası için verin içeyim”** dedi.
Kadıncağız suyu getirip Müslüm´e uzatarak: **“Al evlat içte kapımın önünden çabuk uzaklaş. Şu günlerde zaten Zeyyad´ın şerrinden yandık bittik”** dedi.

Müslüm kadına şöyle dedi: **"Ey temiz kalpli nine ben buranın garibiyim, adım Müslüm Akil, Ehlibeyt´ten Hazret´i Ali´nin kardeşinin oğluyum. Zeyyad´ın askerleri beni arıyorlar eğer bana barınacak bir yer verirsen yarın Ruzi Mahşer günü Fatıma-tı Zehra´da seni barındırır"** dedi.
Kadıncağızın ismi Tavva idi, Müslüm´ün elini ayağını öperek içeri buyur etti. Karınca kararınca hizmet eyleyip Müslüm´e yedirdi içirdi. Yaralarını pansuman yapıp temizledi ve Müslüm biraz rahatladı. Allah´a hamdüsenalar ederek yatıp uyudu ama yüreğinde öyle acı, öyle bir sızı vardı ki sanki bu onun son yatışı ve son istirahatı idi. Bir an yavruları gözlerinin önüne geldi; ´Acaba bana bir hal olursa o masum yavrular ne yapar, kimlerin yanına sığınır, onlara kim sahip çıkar´ diye örtünün içinde oturup sabaha kadar gözyaşı döktü.

MÜSLÜM´ÜN ŞEHİT OLUŞU

Gözyaşları üzerindeki al kanlara belenmiş kuru gömleğinin yakasını ıslattı. Şafak atarken Müslüm´e bir uykudur çöktü, sıkıntı ve acılar içinde başını yastığa koyup uyudu.
Rüyasında Hazret´i Resulullah, İmam-ı Ali, Hazret´i Fatıma ve İmam-ı Hasan Hazretleri yanına gelerek: **"Kalk ey ciğerköşemiz Müslüm hizmetin Hakk katında kabul oldu. Bizler senin hizmetini derğahımıza kayıt ettik. Senin çilelerin, çektiğin acılar ve zulümler sana fazlası ile yetti. Yakında şehitlik saadetine erişerek yavrularınla birlikte bizlere kavuşacaksın"** diyerek Müslüm´ü beklediklerini müjdelediler.
Müslüm mışıl mışıl yorgunluk uykusunda dura dursun, biz haberi zalimlerden verelim. Tavva´nın bir oğlu vardı, yetimlikle büyümüş, para pul yüzü görmemiş karnı doyasıya ekmek yememişti, ne üstün de var ne de başında var. Çarşıda dolaşırken telalların ´Müslüm´ü yakalayanlara veya yerini ihbar edenlere şu kadar altın, şu kadar para verilecek´ diye bağırıp çağırmalarını duymuştu.
O kansız ve bahtsız çocuğun ismi Bilal idi. Müslüm´ün ihbar işini kafaya takarak, sabaha kadar kapı baca dolaşıp Müslüm´ü aradı. Nerde ışığı yanan ev görse veya karanlık bir kuytu görse varır oraları arardı.
Mükafatı aklına koyan kansız Bilal, Allah ve Peygamber korkusunu ve sevgisini hep unutmuş ´ula yiğit bin yaşar, fırsat bir düşer. Benim de atım kısrağım olur, ben de eller gibi ata biner, kılıç kuşanırım. Kadınlarla kızlarla sabahlara kadar eğlenir, zevkimi sürerim. Şu Müslüm´ü bir bulabilsem. O´nu ihbar eder etmez bütün hayallerim gerçekleşecek´ diye şafak atıncaya kadar Küfe sokaklarını elek gibi eledi. Ümidi kesilince anasının yanına bitkin ve yorgun dönerek kapıyı çaldı.
Anası Tavva kadın kapıyı açınca oğlunun bitkin ve yorgun olduğunu gördü ve: "**Ula Bilal nerelerdesin? Bilmez misin Zeyyad´ın adamları insanları tutup sokak ortasında sorgusuz sualsiz katlederler?"** diye oğlunun omuzundan çekip içeri aldı. Bilal tek göz bir kulübe olan eve girince içerde bir kişinin yattığını gördü.
Anasına: "Bu da kimdir?" diye sordu.
Anası da: **"Oğul, O bir Tanrı misafiridir. Hazret´i Mustafa´nın bağrı başı, Aliyyül Mürteza´nın gönül goncası Müslüm Akil´dir. Garip zalimlerin şerrinden kaçarak kanadı kırık bir kuş gibi bizim kulübemize duldalandı, ocağımıza düştü.**
Yarın Ruzi Mahşer günü bizlerde O´nun ceddi paki Mürteza´nın kanatları altına duldalanırız.
Garibim yorgun argın, üstelik çok yaralı. Gövdeleri kan çeşmesine dönmüş, vücudu yara bere içinde, üstelik yüreğinin yarası vücudunun yarasından çok

daha derin. İki yavrusundan ayrı düşmüş, onların derdi sinesini dağlayıp yakar, derdi de bir değil anlıyacağın. Sakın sesli konuşma, uyusun güzel yüzlü garip Müslüm´üm. Zaten sabaha kadar derdini yandı ağladı. Yeni uykuya geçti ki sen geldin" dedi.
Bilal hiç ses çıkarmadan anasına bir şey sezdirmeden ordan tüydü, soluğu vali konağının kapısında aldı. Nöbetçiler bunu yakalayıp suratına baktılar. Ne üstte var ne başta, kansız melunun biri: "Ulan ne arıyorsun buralarda zibidi?" deyip kıçına bir tekme patlattı, kolundan tuttuğu gibi bir kenara kakaladılar.
Bilal soluğunu toparlıyarak: "Beni Ubeydulah Zeyyad´a götürün, Müslüm´ün yerini haber vereceğim" dedi.
Nöbetçiler: "Oooo hemşerim, ağada sensin bey de alacağın mükafattan bizlere de bir şeyler verirsen" deyip bilali içeri saldılar.
Bilal heyecandan kapıyı vurmadan, palas pandıras lanelullah Zeyyad zalimin karşısına dikilerek: "Mükafatımı isterim Müslüm´ün yerini biliyorum" dedi.
Ubeydullah Bilal´ı kollarından tutarak silkeledi: "Ulan zibidi eğer yalan söylüyorsan o armut sapçığı boynunu kendi ellerimle koparırım" dedi.
Bilal: "Ekmek Kur´an çarpsın ki Müslüm bizde yatıyor" dedi.
Zeyyad bağırarak: "Ula arslan çakal postunda yatmaz ama yine de bir bakalım" dedi.
Elini yanında duran bir dolaba sokup çok kıymetli bir altın gerdanlığı alarak Bilal´a uzattı: "Al bunu, bu senin yedi sülalene yeter de artar bile" dedi.
Ömer bin harisi yanına çağırarak şöyle dedi: "Git Muhammed eşada söyle yanına 300 süvari alarak derhal Müslüm´ü yakalayıp bana getirsin" dedi.
Eşad derhal 300 süvariyi yanına alarak Bilal´i de önüne katıp doğruca Tavva kadının evine gittiler ve dört bir yanı çembere aldılar. Koca karı Tavva hatun pencereden bir baktı ki ev sarılmış, oğlu Bilal´ın elinde bir gerdanlık, peşinde atlı muhafız kapıya doğru yanaşıyor.
Tavva hatun durumu anlayıp öyle bir ´ah´ çekti ki ciğerleri sızladı: **"Ula Bilal ocağın söne, tütünün karara, gün yüzü görmeyesin. Tuttuğun dallar eline gele, yılanlar gibi yerler de sürünesin. Peygamber´in bir parçası olan İmam-ı Ali´nin ciğerköşesi, koç yiğit Müslüm´ü nasıl oldu da üç kuruşluk bir gerdanlığa değiştin? Yarın Ruzi mahşer günü Ehlibeyt´in huzuruna ne yüzle çıkacaksın? Hakk´ın divanına bu yüzle mi varacaksın? Kerbela meclisinde ne cevap vereceksin? Şah-ı Merdan´ın yüzüne nasıl bakacaksın? Fatıma´nın, Hasan´ın kırılan kalplerini kimler tamir edecek?"** diye feryadı figan eyliyordu. Koşup Müslüm´ün başucuna geldi, mışıl mışıl sıkıntı içinde uyuyan Müslüm´ü uyandırmaya kıyamıyordu. Ehlibeyt dostlarına zulüm ettiği için Yezid´e ve onun iktidarını savunanlara başta Ubeydullah lanetlisi olmak üzere Şimir´e ve İbni Mülcem´e binlerce defa lanet okuyup, Müslüm´ün baş ucunda gözyaşı döküyordu. Gözyaşları Hazret´i Müslüm´ün nurlu yüzüne damlayınca, Müslüm heyecanla yataktan fırladı.
Ağlıyan Tavva hanıma dönüp: **"Hayırdır inşallah Tavva bacı"** diye seslendi.
Tavva hanım ağlıyarak: **"Hayrı mı kaldı canım oğul Müslüm´üm? Hele dışarı bir göz gezdir, etrafımız hep sarılmış. Bizim ocağı batasıca oğlan Bilal seni ihbar etmiş"** diye beddua etti.
Müslüm Tavva bacıyı teselli ederek: **"Nine, yoksulluğun gözü kör olsun, belki de Bilal yoksulluktan kurtulmak için bir an şeytanın aklına uymuştur. Ben bugün olmazsa yarın yakalanacaktım zaten, Benim için gam çekme. Bu gece rüyamda Ehlibeyt dostlarımı gördüm, bugün onlarla buluşacağım. Hakkını helal et. Tuz, ekmek yedik beraber"** dedi.

Tavva, Müslüm´ün ağzına sarılarak: **“Ağzından yel alsın oğul, o nasıl söz Müslüm? Yoluna bu canım kurban olsun, ağzına yakışmayan kelamlar söyleme, geride iki sabu yavruların var. Onları bu yamyamlar diyarında kimlere emanet edeceksin? Ölüm senin gibi bir civan yiğide yakışmaz. Hele kalk bir bakalım dört çakal yüzünden pes mi edecegiz?”** deyip ağladı.
Yezid´in askerleri kapıyı kırmaya çalışıyorlardı, bir kaç tanesi de bacaya çıkmış evin çatısını söküyorlardı. Müslüm evde kapana kısılmayı uygun görmeyip öyle bir nara attı ki bu nara Ali soyu narası idi. Sanki Şah-ı Merdan dirilmiş, içeriye gizlenmişti. Düşman askerlerinin ödü patladı, bir ara kapının önünden çekilip kaçıştılar. Müslüm dal kılıç elde sırtında kanlı gömlek yaralı bir aslan gibi kükreyip, ilk hamlede şimşek hızıyla kapı önündeki on askeri perişan edip, canlarını cehenneme gönderdi. Askerler bir ara koşuşarak Müslüm´ü ortaya aldılar, bir kuzuya binlerce kurt saldırır gibi başına üşüştüler. Müslüm aslanlar gibi kükreyip **´Medet ya Ali´** dedikçe yanındaki düşman askerlerini yaprak gibi döküyordu. Bir kaç saatin içinde kapının önü cesetlerle doldu. Müslüm de çok yaralar aldı, Müslüm´ün başına büyük bir kaya bıraktılar, Peygamber incisi taşın alnının ortasına isabet etmesiyle ağır bir yara aldı. Kendini kaybetti ve olduğu yere düşüp bayıldı. Düşman askerleri Peygamber yadigarını ortaya almışlar her biri bir yerden vuruyordu.

Ali Sefa´nın gözlerinden yine yaşlar yürüyüp ak kağıdın üzerine damlamaya başladı. Elinde kalem Müslüm´ün yaralarını almış gibi titriyor, yüreğine gam çökerek bakalım neler yazmış. Okuyan canların damağı şen olsun, emevi soylarına lanetler olsun.

Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e

Hey Allah´tan korkmaz, kuldan utanmaz,
Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e.
Yatmış gaflet uykusundan uyanmaz,
Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e.

Ne merhametin vardır, ne de insafın,
Haram süt emmişsin, bozukmuş kanın.
Ettiğin yanına kalır mı senin,
Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e.

Zalim olan zulümünü görecek,
Haram yiyen hesabını verecek.
Ulu Tanrım bunu senden soracak,
Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e.

Yerde yatan Müslüm´ün başına cehennem köpeklerinin üşüşüp yüzlerce kişinin bir kişiye saldırdığını gören Tavva hatun ´Aslanın dişisi de aslandır, erkeği de´ deyip ocakta kaynayan su kazanını kaptığı gibi askerlerin başlarından aşağı devirdi. Kaynar su ile yanan askerler başı telaşlarına düştüler.
Tavva hatun Müslüm´ü kucakladığı gibi bir hamlede yukarı doğrulttu: **“Kalk ya soyu güzel huyu güzel Müslüm! Kalk sen Şah-ı Merdan soyundansın, bu üç beş leş kargalarına hemen pes etme”** dedi.
Müslüm kendine gelip: **“Ey Tavva bacı, Fatıma-tı Zehra senden hoşnut olsun. Seni şefaatinden ayrı koymasın, yaptığın fedakarlık Şah-ı Merdan´ın gönlünü hoş**

eyledi” deyip bir su istedi. Tavva hatun içeriye Müslüm´e su getirmeye gittiğinde soysuz lanetullah Yezid´in askerlerinden bir tanesi duvara yaslanmakta olan Müslüm´e yanaşıp bir kılıç salladı. Kılıç Müslüm´ün üst dudağına isabet etti, mübarek dudağını kesip düşürdü, üst dişleri olduğu gibi ağzından döküldü. Müslüm dişlerini ağzından çıkarıp Tavva´nın getirdiği suyu içmek istediğinde, Yezid askerlerinden yağmur gibi oklar yağmaya başladı.
Tavva bağırarak: **“Ulan lanet olasıca melunlar, Tanrı´nın laneti sizlere ve sizin savunduğunuz zalimlere olsun. Su içene yılan bile değmez derler, siz yılan kadar da olamadınız, yılandan da aşağılıksınız, lanetmişsiniz”** deyip suyu Müslüm´e verdi ve oklara karşı kendini Müslüm´e siper etti. Müslüm ağzına götürdüğü suyu içemedi çünkü su tası ağzından akan kanlarla hemen doldu. Tavva suyu değiştirdi ama yine su kana bulandı. Velhasıl üçüncü defasında da gelen suyu içemeyen Müslüm Tavva´ya: **“Bacı belli ki Tanrı susuz şehit olmamı ister”** deyip elini tekrar kılıcına attı. Sanki Müslüm´e yeniden can gelmişti, zalimin şeytana kiralanmış askerlerini köpek sürüsü dağıtır gibi dağıtıyordu. Çoğunun canını iblise teslim etti, geriye kalanlar da korkup saldıramadılar. Lanetullah Zeyyat´a haber göndererek yardım istediler.
Zeyyad bağırarak: “Ulan köpekler karşınızda tek bir kişi var, 300 atlı bir kişiyle başa çıkamadınız. Sizin gibi adamlara lanet olsun” dedi.
Adamları Zeyyad´a: “Sayın amirimiz bir kişi ama O Ali soyundandır. Ali ile 100 binlerce asker baş edemiyordu, biz 300 kişi bir kişi ile ancak bu kadar başa çıkabiliyoruz” dediler. 100 kişilik bir süvari bölüğü ile tekrar Müslüm´ün çevresini sardılar, uzaktan oklar atarak o gönül incisini ok yağmuru ile delik deşik ettiler. Bazıları da evin damına çıkarak yukardan aşağıya yağmur gibi taş atıyorlardı. Yine bir büyük taş Müslüm´ün başını ağır yaraladı. Müslüm´ün yüzü gözü baştan aşağıya kızıl kanlara belendi.
Ellerini yüzüne gözüne sürerek: **“Ya Rabbi ceddime yakışır bir güzellikle beni ulu divanına davet eylediğin için sana ne kadar şükür etsem azdır. Al kanlara belenerek divanına geliyorum. Beni divanına kabul ettiğin için sana sonsuz şükürler, hamd ve senalar olsun”** deyip daha fazla ayakta kalamıyarak olduğu yere yığıldı. Lanet olasıca Mervan oğlu Kuznem derlerdi adına, Hazret´i Müslüm´e yanaşıp Müslüm´ün başını kesmek istedi.
Müslüm: **“Ya Haydar-ı Kerrar”** deyip birden kendini toparlayıp meluna öyle bir kılıç havala etti ki kafir iki defa yere kapanarak kalktı, üçüncü yere kapanmada canı cehennemi boyladı. Müslüm´ün bu ani hareketini görünce yine uzaktan ok yağmuruna tuttular. Artık Müslüm tamamen kendinden geçmişti, melun zalimler Müslüm´ün üzerine üşüşerek o mübarek gönüller Sultan´ını, başlar tacını, civan ve yiğit Müslüm´ü saçlarından sürükleyerek Allah´ın binlerce defa laneti inesice Ubeydullah Zeyyad´ın sarayına getirdiler. Müslüm köpeklerin ellerine düşmüş yaralı bir aslan gibi ağır yaralar altında inliyordu. Zeyyad zalimi zevkten dört köşe olmuştu.
Ayağının ucuyla Müslüm´ün suratına vurarak: “Gerçektende soyu Şah-ı Merdan´a çekmiş” diye mırıldandı.
Zeyyad: “Soğuk su getirin” diye emir verdi.
Büyük bir kap ile suyu Müslüm´ün üzerine döktüler, Müslüm gözlerini açtı ki başucunda lanet Zeyyad dikiliyor.
Zeyyad, Müslüm´e seslenerek: “Ya Müslüm gördün mü fitnenin sonu işte budur” dedi.
Müslüm kendini toparlayıp Zeyya da: **“Ey melun, esas fitne sizsiniz, Biz Peygamber soyuyuz bizden fitne çıkmaz. Halifelik zalimlerin postu değildir, O makama ancak Allah dostu, peygamber evladı oturur. Allah´ını, Peygamber´ini ve halkını**

sevenler oturur. Siz O makamı zorla gasp ettiniz, O makamı sizin soyunuzdan gelenler kirletti. Ne dini tanıdınız ne de Allah´ı tanıdınız. Allah bunların hesabını er ya da geç siz zalimlerden soracak. Ehlibeyt soyundan gelenler, seni ve senin itaat ettiğin kanlı Yezid´i ve bütün zalimleri lanetle kıyamete kadar anacaklar" dedi.
Müslüm´ün yattığı yerden korkusuz davranışlarına karşı melun Zeyyad şöyle dedi: "Ya Müslüm sen susamışsındır hele bir bardak su iç ki aklın başına gelsin. Yezide biat et, Hüseyin´den yüz çevirdiğini söyle ki şu millet şahit olsun, seni bağışlıyacağım" dedi. Su getirdiler, bardağı Müslüm´e uzattılar, Müslüm´ün damarlarındaki kan kurumuş, yaralar vücudunu ateş gibi kasıp kavuruyordu. Suya iki eli ile sarılan Müslüm bardağa tam ağzına götüreceği sıra da melun Zeyyad elindeki bastonun ucu ile bardağı vurup suyu yere döktü. Kumların üzerine dökülen suyun üzerine kapanan Müslüm kumları yalıyordu ama kum üzerinde su kalır mı? Toprak suyu bir saniyede emip yok etti. Müslüm´ün ağzındaki yaralara kumlar doldu.
Yaraları saz verip sızladı: **"Tanrı rızası için bir yudum su"** diye inledi.
Zeyyad tekrarladı: "Eğer Yezid´e biat edersen sana kanasıya su vereceğim" dedi.
Müslüm haykırarak: **"Yezid gibi bir zalime biat etmek şurda dursun, ona lanetler yağdırmak dahi azdır. Sana da Yezid´e de binlerce defa lanetler olsun"** dedi.
Zeyyad tekrar su getirtti, yine Müslüm´e uzattılar, Müslüm suyu içeceği an Zeyyad bastonla vurarak bardağı tekrar kırdı. Müslüm işkence altında sızlandıkça Zeyyad zevkten dört köşe oluyordu.
Müslüm artık şehitlik anının yaklaştığını anladı ve orada bulunun halka: **"Ey azgın kavim; bu dünya baki bir dünya değildir. Yarın Hazret´i Süphan´ın divanında hakkımızı sizlerden dava edip isteyeceğim. Aranızda olurda içinde imandan eser olan bir kişi çıkarsa vasiyetim şudur; 700 dirhem borcum var, Resulullah´ın bana hediye ettiği atı satıp borcumu ödesin. Bir de iki küçük yetim yavrum var, Onlar bu diyar gurbette gariptirler.**
Onları da bir kervana teslim etsin, Medine´ye götürüp bıraksınlar. İmam-ı Hüseyin´e selamımı bildirsinler, uğradığım zulümlerden haberi olsun, hakkını bana helal etsin" deyip kendinden geçti.
Lanet olasıca Zeyyad elindeki sopa ile kanlar içinde yatan mübarek Müslüm´ün başına var gücü ile vurmaya başladı.

Ali Sefa´nın yine yüreği kan ağladı, yine içerisi acılarla doldu. Zalimlere lanet okuyarak yine beyitlerine devam etmeye başladı. Müslüm´e rahmet, Zeyyad oğlu Ubeydullah´a lanet olsun.

Dilerim Allah´tan yüzün gülmesin,
Hacı Hoca namazını kılmasın,
Yılan gibi sürün, çilen dolmasın,
Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e.

Bilir misin erkan nedir, yol nedir,
Bilir misin Mevla nedir, kul nedir,
Bilir misin garip nedir, hal nedir,
Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e.

Vermesin muradın Rabb´im İlahi,
Sana lanet etsin melekler dahi,

Kanın Yezid kanıymış billahi,
Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e.

Dinsiz olur ama sen kadar olmaz,
Garibin çilesi zati hiç dolmaz,
Bu bir yalan dünya sana da kalmaz,
Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e.

İnsafsız elinden usandım bezdim,
Görmedim sen gibi çok diyar gezdim,
Suçu olsa idi hiç gam yemezdim,
Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e.

İsmin Ubeydullah nefret dizisi,
Dinmez oldu içerimiz sızısı,
O Muhammed soyu ana kuzusu,
Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e.

ALİ SEFA´m kederle yarışırız,
Hakk aşkına; Hakk için çalışırız,
Yürü zalim mahşerde buluşuruz,
Vurmayın zalimler Müslüm Akil´e.

Zeyyad´ın elindeki sopa Müslüm´ün başına her inişinde Müslüm: **"Ehlibeyt´e rahmet, Yezid´e set hezaren lanet"** diye diye şehit olup Tanrı´nın rahmetine kavuştu.

Ama Ali Sefa´nın yüreğine yine bir ateş düştü, Müslüm´e rahmet okuyarak bakalım neler yazdı, okuyup görelim;

Vah Benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im

Kanlı Yezid´lerin içine düşmüş,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.
Derdi kaf dağların başından aşmış,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

Yavrularını kaybetmişte arardı,
Gelenden geçenden haber sorardı,
Kendi yaresini kendi sarardı,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

Aslın Mürteza´dır neslin Haşimi,
Acıların pareledi döşümü,
Kaybetmişsin yavrularla eşini,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

Gözyaşların aksın aksın durulsun,
Kanlı yezidlerden hesap sorulsun,
Sana kılıç vuran eller kırılsın,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

Aç susuz dolaşıp kapıda kaldın,
Yetim yavruları nereye saldın,
Kerbela´dan önce ilk şehit oldun,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

Ortak olam dertlerine sızına,
Canım kurban ayağının tozuna,
Kızıl kanlar akmış güzel yüzüne,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

Kapı kapı gezip yardım aradın,
İnsanlığa hizmet idi muradın,
Bunca zulüm çekip kahır küredin,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

Kan çeşmesi sanki bütün bedeni,
Malul mahsun izler gelip gideni,
İbni Zeyyad soyun kurusun hemi,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

Kimi taş savurur kimi ok atar,
Saldırdı zalimler hep katar katar,
Mecali kalmamış duvardan tutar,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

Zalimler dağıttı yurt ve yuvanı,
Elbet kurulacak Hakk´ın divanı,
Yerde sürüdüler ol Şah civanı,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

Müslüm´e her yerinden hançer vurulmuş,
Zalimler toplanmış meclis kurulmuş,
Böyle zulüm acep nerde görülmüş,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

ALİ SEFA´m ağlar başka neylesin,
Tipi boran sardı gönlüm yaylasın,
Ehlibeyt sana şefaat eylesin,
Vah benim Müslüm´üm, Müslüm Akil´im.

MÜSLÜM´ÜN YAVRULARININ ŞEHİT OLUŞU

Hazret´i Müslüm şehit olduktan sonra lanetullah Ubeydullah Bin İbni Zeyyad, Müslüm´ün, Hani´nin ve Beşir´in başlarını Şam´a Yezid melununa gönderdi. Lanet olasıca yezidte o mübarek başları Şam´ın caddelerinde gezdirdikten sonra Şam´ın saray kapısına astı. Elleri kırılasıca Zeyyad´a da bir mektup yazdı ve; ´Tam istediğim gibi hareketinden dolayı seni tebrik ederim. Ey Zeyyad, eğer Hüseyin´i de ortadan yok edebilirsen işte o zaman Bağdat, Basra ve Irak´ın komutasını sana vereceğim´ diye yazdı. Zeyyad mektubu aldığında, Yezid´ten takdirname aldığı için sevincinden uçuyordu. Halka karşı tutumunu daha da sertleştirdi. Hemen Müslüm´ün iki yavrusu aklına geldi ve telallar çığırarak; ´Müslüm´ün çocuklarını saklıyan veya bilip de yerini

haber vermeyen idam edilecektir. Çocukları bulup getirene ise büyük mükafatlar verilecektir´ duyurusu yaptırdı.
Haberi işiten Şureyp kadın çocukların ellerinden tutarak: **“Yavrularım size elim de olmayarak daha fazla yardım edemeyeceğim. Şimdi sizleri oğlum ile beraber Medine ye giden kervana göndereceğim, Babanız o kervandadır”** deyip parmağı ile uzakta duran bir tepenin eteklerini gösterdi ve devam etti: **“Aha şuracıkta giden kervanı görüyor musunuz? Hemen koşup o kervana yetişin. Kervanla beraber memleketinize gidersiniz”** dedi. Akşam karanlığında çocukların yanına oğlunu katıp onları kervanın peşine gönderdi. Çocuklar kervanın yerine geldiğinde kervanın çok uzaklaşmış olduğunu ve çok uzaktan çan sesleri geldiğini duydular. Şureyp kadının oğlu çocuklara sesin geldiği yönü göstererek: “Hadi çocuklar o kervanda babanız da var. Çabuk giderseniz kervana yetişirsiniz, babanıza da kavuşmuş olursunuz” dedi. Çocukları kandırarak oracıkta bıraktı, koşar adımlarla hızla ordan ayrıldı. Karanlıkta yalnız başlarına kalan yavrular kervan sesine birkaç yüz metre gittiler. Kervan tepeyi aşınca iki masum yavru korkarak geri döndüler, birbirine sarılıp ağlaştılar.
Büyük kardeşi Muhammed, küçük kardeşi İbrahim´in başını koynuna alarak ona biraz cesaret vermek istedi. O ara İbrahim abisi Muhammed´e sarılıp ağladı: **“Biliyormusun abiciğim, eğer babam o kervanda olsaydı mutlaka bizi beklerdi, bizi de götürürdü.**
Oysa babam kaç gündür bizi hiç mi hiç aramadı, bizi canından fazla seven babamız bunca zamandır aramadığına göre mutlaka başına bir iş gelmiş olmalı” dedi.
Muhammed´te İbrahim´e: **“Evet kardeşim, benim de aklımdan öyle kötü şeyler geçiyor ama inşallah öyle bir şey yoktur”** deyip birbirlerine sarılıp kuzular gibi meleşip ağlaştılar. Gecenin karanlığında bir çukura düştüler. Elleri yüzleri toza toprağa belenmiş halde ağlaşırlarken valinin muhafızları çocukların ağlaşmalarından şüphelenip yanlarına geldi ve onlara kimin çocukları olduklarını sordular. Çocuklar da ne bilsin: **“Biz Müslüm´ün evlatlarıyız, annemiz öldü yetimiz, Medine´den buraya garip geldik, babamızı da kaybettik. Şimdi ise şaşırdık kaldık, garibiz kimsemiz yok. Aç susuz, karanlıkta korku içinde dolaşıp duruyoruz, sahibimiz neyimiz yok. Ne olur amcalar, bizi babamıza götürün”** diye yalvardılar.
Askerler: **“Gelin biz sizi babanızın yanına göndereceğiz”** diye alıp lanetullah Zeyyad´ın huzuruna getirdiler. O melun çocuklara esir muamelesi yaparak kollarına zincir kelepçe vurarak zindana attırdı.
Zindanın en karanlık köşesine düşen yavrular zindanı çığlık sesleri ile inim inim inletiyorlardı. Karanlıkta korku bir yandan, gariplik bir yandan, açlık susuzluk bir yandan Müslüm´ün iki gonca gülünü sarartıp soldurmuştu. Altın sarısı saçları toprağa, kuma belenmişti, yüzleri toz toprak içindeydi.
Ağlamaktan gözlerine kan dolmuştu, buluta girmiş ay gibi soluk bir çiçeği andırıyorlardı. Zeyyad zalimi Yezid lanetullahına bir mektup yazarak; ´Müslüm´ün iki oğlunu da ele geçirdik, emirlerinizi bekler hürmetlerimizi sunarız´ diye yazdı. Yezid´te ´Derhal kafalarını kes bana gönder´ diye Zeyyad´a haber saldı.
Öte yandan yüreği merhamet dolu, Ehlibeyt´i canı gönülden seven bir zindancı vardı, ismi Meşkür´dü, Müslüm´ün yetimlerinin ağlamalarına dayanamayarak: **“Yahu ömrüm boyu doğru dürüst bir hayır yapamadım, bari şu iki yetim masum yavruları salıvereyim de, Muhammed Ali´nin yolunda benim de bir hizmetim bulunsun. Allah´ın gönlüne de hoş gelir. Zaten bu zalim Zeyyad beni sağ koymaz, yaşadığım kadar daha yaşayacak değilim ya, üç günlük dünyaya sebep ahiretimi**

yıkamam. Müslüm´e yapılan zulümler zaten yüreğime inip oturmuştu” deyip zindanın kapısını açarak iki yavruyu kucaklayıp öptü ve okşadı. Parmağında bir yüzük vardı çıkarıp çocukların parmağına takarak: **“Canım yavrucuklarım, şu karşı ki yolu takip edip yürüyün, bu yol sizi bir şehire götürecektir oranın valisi benim kardeşimdir. Bu yüzüğü O´na verin ve bizi zindancı Meşkür amca gönderdi deyin. O sizi Medine´ye gönderir”** dedi.
Yavrular sevinçle Meşkür´ün ellerine sarılıp öptüler: **“Meşkür amca, Ehlibeyt senden razı olsun. Bizi saldın ama paramız yok ki sana verelim”** dediler.
Meşkür çocukların böyle davranmalarından daha çok kahırlanıp ağladı ve şöyle dedi: **“Canım yavrularım siz temiz bir soyun evlatlarısınız. Sadece Ehlibeyt sana şefaat etsin diye dua edin o bana yeter”** diyerek devam etti: **“Fazla zaman kaybetmeyin, haydi yolunuz açık olsun”** dedi. Çocuklar gittikten sonra vicdanında büyük bir huzur ve rahatlama duydu.
Zindancının temiz kalbine **Ali Sefa** gene coştu, yavruları bırakıp salıverdiği için şu beyitleri yazıp söyledi. Okuyan canların damağı şen olsun, mert yakaları namert eline geçmesin, Yezid de ve onun fikirlerini savunan Ehlibeyt düşmanı zalimlere lanetler olsun (Allah Allah).

Var olasın Meşkür kardaş

Yavruları bırakmışsın,
Var olasın Meşkür kardaş.
Parmağına yüzük takmışsın,
Var olasın Meşkür kardaş.

Yavruların yüzü gülsün,
Arayıp yuvasın bulsun,
Tanrı senden hoşnut olsun,
Var olasın Meşkür kardaş.

Var mıdır bu zulümden beter,
Dost bağında baykuş öter,
Bu hayırda sana yeter,
Var olasın Meşkür kardaş.

İki yetim neler çekti,
Hakk emrine boyun büktü,
Yardımınla zindandan çıktı,
Var olasın Meşkür kardaş.

Ehlibeyt´e hizmet verdin,
Hakikat yoluna girdin,
Şehit olup Hakk´a erdin,
Var olasın Meşkür kardaş.

ALİ SEFA´m dost canana,
Ağlıyorum yana yana,
Rahmet okuyoruz sana,
Var olasın Meşkür kardaş.

Müslüm´ün iki gonca gülü, yetim yavrular sevinerek koşa oynaya sevinç içinde ordan uzaklaştılar. Ertesi gün valinin cellatları gelerek Müslüm´ün yetimlerini istediler. Zindancı Meşkür: **"Ben onları çoktan salı verdim"** dedi. Zindancıyı Zeyyad melununun huzuruna götürdüler.
Zeyyad Meşkür´e sordu: "O çocukların düşmanımızın evlatları olduğunu bilmiyor muydun?" dedi.
Meşkür cevabında: **"Evet, o çocukların Hazret´i Peygamber efendimizin ciğerköşesi, Ali Aba´nın gönül goncası ve Müslüm´ün göz ışıkları olduklarını bildiğim için serbest bıraktım"** dedi.
O zamana kadar yumuşak tavrı olan Zeyyad birden sertleşerek: "Ulan sen benden hiç korkmadın mı?" diye bağırdı.
Meşkür daha hiddetli bağırarak: **"Bre hey eli kanlı zalim, Allah´ın sevgisi yanında senin korkun kaç para eder. Benim bin canım olsa o yavruların uğruna ve Ehlibeyt´in yoluna binini de veririm. Üç günlük dünyada senin gibi zalime boyun eğmektense şehit olur gider Mustafa ve Mürteza´ya hizmet ederim"** dedi.
Bunun üzerine lanetullah Zeyyad: "Soyun şu herifi" diye emir verdi. Meşkür´ü soydular ve çarmıha gerdiler ve Zeyyad; ´500 kırbaç vurun´ diye emir verdi.
O derğaha şehitlik için yönelen aziz dost zindancı babaya her kamçı vuruluşunda: **"Şahit ol Ya Rabbi suçum senin Ehlibeyt´ini sevmektir. Mustafa´nın yavrularını salıverdiğim için dövülüyorum. Ali Aba´yı sevdiğim için öldürülüyorum. Ali Aba´ya rahmet, Yezid ve onun tayfasına lanet"** diye diye sonunda 140´ıncı kamçıda Selavatı şerife getirerek Hakk´ın rahmetine kavuştu. Tanrı rahmet eylesin (Allah Allah).
Müslüm´ün yavrucukları yolu şaşırmışlardı, birkaç yerde asker gördüler ve korkudan fazla uzaklaşmadılar. Küfe´nin dış mahalle kıyılarında bir mahalle çeşmesi vardı, yavrular dolana dolana o çeşmenin başına gelip biraz su içerek çeşmenin başında uyuya kalmışlardı. Sabah güneşi yüzlerine vurmuştu, İki yavru birbirine sarılarak uyumuş, yüzleri tomurcuk tomurcuk terlemiş, altın sarısı saçları yüzlerine sarkmış, öylece nur topu gibi mışıl mışıl uyuyorlardı. Ehlibeyt sevgisi yüreğine kök salmış bir cariye sabah çeşmeye su doldurmaya gitmişti, çeşme başında iki yavruyu görünce kanı kaynadı, yavruları uyadırmaya kıyamıyordu.
Ali Sefa yine kahırlandı, saçı başı, yüzü gözü tozlara belenmiş Müslüm´ün iki gonca gülü yetimlerine bakalım neler yazdı. Okuyup Ehlibeyt´e rahmet okuyalım, Yezid´te de lanetler yağdıralım. Tanrı zalimin kökünü bütün dünyadan kurutsun (Allah Allah).

İki Gonca Gülü Müslüm Akil´in

Ağlayı ağlayı bitkin bir halde,
Derin uykulara dalmış yetimler,
İki gonca gülü Müslüm Akil´in,
Şimdi sararıpta solmuş yetimler.

Kan çanağı olmuş iki gözleri,
Kesilmiş takatları tutmaz dizleri,
Toprağa belenmiş saçı yüzleri,
Aç susuz ortada kalmış yetimler.

Görülmüş mü böyle zulüm dünyada,
Kimsesiz yetimler dalmış feryada,

Lanet okuyarak İbni Zeyyad´ta,
Ağlayıp saçını yolmuş yetimler.

Daha yedi sekiz idi yaşları,
Yetimlikle yanmış yürek başları,
Gözlerinden akan kanlı yaşları,
Yırtık gömleğiyle silmiş yetimler.

Baykuşlar kaplamış bahçeyi bağı,
Tipi boran sarmış gönlümün dağı,
Nurlu yüzlerine acı tırnağı,
Sürüp pareleyip bölmüş yetimler.

Emaneti idi bize cananın,
Müslüm Akil denen yüce Sultanın,
Neresinde görülmüştür dünyanın,
Bir kez olsun yüzü gülmüş yetimler.

Canını vermişler yüce canana,
Ağlayıp gözyaşın katmışlar kana,
Ne bacı var ne kardaş var ne ana,
Medine´den garip gelmiş yetimler.

Birisi İbrahim biri Muhammed,
Girinmiş gam yükün eylemiş servet,
Medet Ali´m, meded senden mürüvvet,
Öyle ki perişan olmuş yetimler.

Özünü ol Hakk´a bağlamışlar ki,
Hakk yoluna coşup çağlamışlar ki,
Öyle feryad edip ağlamışlar ki,
Dağı taşı delik delmiş yetimler.

Dünyaları zindan başı belada,
Gözler yolda kalmış gönlü sılada,
Babasını görüp Cenneti alada,
Arayı arayı bulmuş yetimler.

Ben öleyim yavrularım yerine,
Hançer vurun ciğerime serime,
Sarılarak ikisi bir birine,
Şehit olacağın bilmiş yetimler.

ALİ SEFA´m der ki kurban olayım,
Gelip derdinize çare bulayım,
Kerbela´dan sonra nasıl güleyim,
Binbir zulüm ile ölmüş yetimler.

Cariye iki yavruyu bir hayli seyrettikten sonra ´Olsa olsa bu yavrular Ehlibeyt neslinden Müslüm şehidinin yavrularıdır´ deyip uyuyan yavruların saçlarını yavaş yavaş okşayıp,

yüzlerindeki tomurcuk terleri silmeye başladı. Bir anne gibi şefkat göstererek yavruları uyandırdı, uyanan yavrular korku içinde birbirine sarılarak ağlamaya başladılar.
Kadıncağız yüzlerine gülüp: **"Ağlamayın yavrularım, korkmayın benden size kötülük gelmez. Söyleyin bakayım, bu güzel yüzünüz kadar isimlerinizde güzel mi?**" dedi.
İsimlerini söylediler: "**Birimizin adı Muhammed, diğerimizinki de İbrahim´dir"** dediler.
Kadıncağız: **"Yavrularım, yoksa siz şehit Müslüm Akil´in yavruları mısınız?"** deyince kadıncağız bilmeden yavruların yaralarına tuz biber ekti. Yavrular babalarının şehit olduğunu duyunca feryatları arş alayı boyladı.
Birbirilerine sarılıp: **"Ah canım babamız, yiğit babamız, bu iki yetimi kimlere bırakıp da gittin? Medine garipleri yavruların ortada kaldı. Keşke senin yerine bizler ölseydik. Ne olur babacığım bizler sensizliğe dayanamayız kollarına başımızı koymadan uyuyamayız, bizleri de yanına al, bu iki yetim sensiz yapamaz"** dediler.
Kadıncağız da yavrularla beraber kanlı gözyaşları döktü. Yavruları bağrına basıp: **"Korkmayın yavrularım, bilmeyerek acılarınıza tuz biber ektim. Bu zalim Yezid´ten ve onun kadar lanet Zeyyad´tan sizlere de, bizlere de yaşamak haram oldu. Sizleri her tarafta arıyorlar, bulurlarsa sizlere bir zarar gelir, sizi salıveren zindancıyı da şehit ettiler. Bir kızım var, gelin onun yanına götüreyim sizi, kimse ondan şüphelenmez. Daha ilerde bir fırsatını bulup sizi kendi ellerimle bu şehirden alıp çıkaracağım. Şimdilik tüm şehir askeri kordon altında, hem sizin eşkalinizi tüm askerlere bildirmişler, iyisimi gelin ben sizleri götüreyim"** deyip çocukları aldı ve kızının evine götürdü.
Annesi ve kızı yavruları güzelce yıkayıp pakladılar. Entarilerini yıkıyacakları zaman gömleklerinin uçlarında birer avuç toprağın bağlı olduğunu gördüler. Yavrulara sordular: **"Bu toprakları neden üzerinizde gezdiriyorsunuz?"**
Yavrular: **"Bu çok kutsal topraklar, Medine´de yatan annemizin mezarının üstünden aldık. Onda annemizin mezarının kokusu var, Onu öpüp hasretimizi gideriyoruz"** deyip ağlaştılar. Kadıncağızlarda ağladılar ve o toprakları sakladılar.

Yavrulara yunup yıkandıktan sonra elbiseler giydirip saçlarını taradılar. Buluttan sıyrılmış güneş gibi yavruların güzellikleri de meydana döküldü.
Ay´a; **´Ya sen doğ, ya biz doğalım´** diyorlardı. Bakan gözler kamaşıyordu, yavruların üzerlerine nazar boncuğu taktılar, sevip okşadılar bağrına basıp sevdiler ve yedirdi içirdiler. Evin alt katında yılda bir defa işleri düşerse açıp kapattıkları bir oda vardı gidip odayı silip süpürdüler, tertemiz cennet kestirdiler.
Yavruları o odaya gizleyip sıkı tembih ettiler: **"Sakın ses çıkarmayın, burdan gelip geçenler sesinizi duyarsa sizleri şikayet ederler"** diyerek yukarı çıktılar. Aradan bir zaman geçti, cariye hizmet ettiği eve geri döndü.
Çocuklar için kızına tekrar tekrar sıkı tembih eyledi: **"O yavruları sakın incitme, Onlar Fatıma-tı Zehra´nın kanını, canını taşıyorlar. Hüseyin´in uğruna candan serden geçen babaları Müslüm´ün ruhu onların üzerine kanat geriyordur"** dedi.
Kızı da: **"Anneciğim sen hiç merak etme. Onlar artık benim canım ve ruhumdur, ben ölmediğim sürece onlara azap çektirmem, çektirenide ellerimle boğmaya çalışırım"** dedi.
Akşam oldu kızcağız yavruları tekrar yedirdi, içirdi okşayıp uyuttu. Yunup yıkanan ve okşanıp sevilen yavrular, ilk defa korkusuz bir şekilde başlarını yastığa koyarak huzur

içinde yattılar. Kadının Haris isminde soysuz ve ahlaksız bir kocası vardı, çalışmayı, alınteri dökmeyi hiç mi hiç sevmezdi. Onun hayali vurgun vurmak ve zahmetsiz para kazanıp zengin olmaktı.
Günlerce evine gelmemişti, zaten kadıncağızda o ahlaksızın gelmesini istemiyordu, gelince ev de hep huzursuzluk ve kavga çıkartıyordu. Zaman gecenin yarısını bir hayli geçmişti, şafak atmaya dönüşmüştü, birden kapı küt küt diye vurulmaya başladı. Kadıncağız bin türlü korku ile kapıyı açmaya gitti, aklından da ´Acaba yavruları görüp ihbar mı ettiler?´ geçiriyordu.
Kapıyı açınca kocası Haris olduğunu gördü, içi biraz rahatladı, kocasını içeri alıp kapıyı kapadı. Kocası çok sinirli ve tatsız hareketler yaparak, geçip yerine oturdu. Kadıncağız yemek hazırlayıp kocasını buyur etti, imansız ve dinsiz Haris elinin tersi ile karısını geri itti. Kadıncağız neden bu kadar sinirli olduğunu ve kaç gündür nerelerde dolaşıp kaldığını sorunca; Haris Allah´sızı bağırarak şunları söyledi: “Nerede olacağım; Hüseyin´in vekili Müslüm Akil diye biri varmış. Ehlibeyt yoluna bağlı kişilerden İmam Hüseyin adına biat topluyormuş. O´nu arayıp bulana Zeyyad büyük ödül koymuştu, günlerden beri O´nu arayıp at koşturdum, izine rastlar da ihbar ederim o büyük mükafatı ben alırım diye. Fakat benden yiğit Bilal isminde biri O´nu ihbar etmiş, Müslüm´ü ele verip öldürttü, değerli bir gerdanlık kazandı. Tam umutlarım suya düşmüşken bomba gibi bir haber daha aldım.
Müslüm´ün iki yetim yavrusu varmış, onlarda bu şehirdelermiş, onları bulana veya yerini bulup ihbar edenlere büyük bir ödül daha koydular. Onları aramaya koyuldum fakat askerler benden daha çabuk tutmuşlar ellerini. Tesadüf eseri onları yakalayıp, Zeyyad´a teslim edip binlerce altın mükafat aldılar. Zeyyat hemen Müslüm´ün yetimlerini alıp zindana koydurmuş ve yezidte haber ulaştırmış ´Müslüm´ün goncaları elimdedir, emrinizi beklerim´ diye. Yezid´te; ´Başlarını kes bana gönder´ diye haber göndermiş. Benim ümitlerim yine suya düşmüştü, yine boynum bükük eve geleceğim sırada, yine yeni bir sevindirici haber aldım. Zindancı Meşkür çocukları zindandan salıvermiş. Çocukları bulup mükafat için bana yeni bir ekmek kapısı doğdu, hazine kapısı açıldı diye bu sevinç ve heyacan ile at üstünden inmeden aç susuz koşturup durdum. Kaç gündür dinlenemeyen atım yorgunluktan çatlayıp öldü. Müslüm´ün yetimleri midir goncaları mıdır nedir, onların yüzünden atım da öldü. Onları elime bir geçirsem kendi ellerimle parçalayıp öldüreceğim. Başlarını kesip Zeyyad´ta verip hazineler kadar para alıp, sultanlar gibi yaşayacağım ama şansım yok” dedi.
Kadıncağız sakin ve sessiz kocası Haris´i dinledikten sonra, kocasına sormaya başladı: **“Ey Allah´ın düşmanı Hazret´i Resul´ün hasmı Ali Aba´ya kasteden Mervan´ın destekleyicisi zalim herif! Sen hiç Allah´tan korkup, Ehlibeyt´ten heder edip, kuldan utanmıyormusun? Ehlibeyt´e düşmanlığın nedendir?**
Bütün mazlumlara ve iyilere şefaatkan olan ve iki cihanın nurlu güneşi olan Ehlibeyt´ten bütün cihan şefaat bekleyip, uğurlarına canlarını parçalarken sen onların ciğerparelerine, evlatlarına ok atıp kılıç sallıyorsun. Yarın Ruzi Mahşer günü o yüce derğahın sultanlarının eteklerinden hangi elle tutup, hangi yüzle şefaat dileyeceksin? Bu zalimlerin elindeki yalan dünyanın çer çöpü için o masum ve mazlumların canlarına nasıl kıyacaksın? Onların suçu nedir? Dünyadaki mazlumlardan yana oldukları için mi? Zalimlere cephe alıp, mazlumları ezdirmedikleri için mi? Bütün insanlara kanat gerip doğru yolu gösterdikleri için mi? 124 bin Peygamber´in ümmetlerine vermeye çalışıp da veremediğini Ehlibeyt bizlere verdiği için mi? Karanlık çağı, nurlu gül yüzleri ile

aydınlatıp haramı, zinayı köleliği ortadan kaldırıp, Kur´an-ı bizlere rehber bıraktıkları için mi?
Zalimlere, mazlumları ezdirmedikleri için mi suçlular? Onlar bizim için canlarını, kanlarını, masum yavrularını halk ve Hakk uğruna kurban verirken, sen hala üç beş kuruş için yetimi, yoksulu, fakir fukarayı soyarak onların gözyaşlarından, kanlarından ve canlarından zorla koparılan paralara temah ederek o kirli paraya sahip olma pahasına Ehlibeyt nesline kan kusuyorsun. Halkın nefretle ismini andığı yılan bile Hıra dağında 5 bin yıl bekledi ki Hazret´i Muhammed´in yüzünü göreyim, onun cemalinden şefaat umayım diye. Ebu Bekir önünü perdelediği için cezasını buldu, sen bir yılan kadar bile olamıyorsun. Üstelik birde O´nun nesline ok atıyorsun. Ellerin kırılsın, dillerin kurusun, gözlerin kör olsun! İnşallah Ehlibeyt´in şefaatinden mahrum kalırsın! Hİç bir Peygamber Ehlibeyt´i sevmeyene şefaat etmiyeceğine göre Arasat´ta kalacaksın inşallah" dedi.
Haris´in yüreğinde merhametten, sevgiden, dinden, imandan, Kur´an´dan, Allah sevgisinden ve korkusundan eser yoktu. O yürek bir kara taş olsa, bunca nasihattan sonra erirdi, onun yüreği kara taştan sertti. Ne demeli; ´Kork Allah´dan Korkmayandan´, Haris Allah´tan korkmadığı için her kötülük beklenirdi ve de beklenen başımıza geldi.
Haris karısına kızıp: "Sen benim başımın belası mısın?" diye elindeki kamçı ile o temiz yürekli karısına var gücü ile vurmaya başladı. Fakat kadıncağız o acıları yüreğine gömüp korkusundan ses çıkarmıyordu ki ´Yavrular aşağıda sesimi duyarlarsa korkup çığrışırlarsa, Haris onları duyar canlarına kıyar´ diye. Tüm vücudu kamçı izlerinden simsiyah olduğu halde kadıncağızın ağzından bir ´Ah´ kelimesi dahi çıkmamıştı. Haris karısının sessiz kalışına daha çok sinirleniyordu ve kudurmuş köpekler gibi saldırıyordu. Eşekler gibi bağırıp acayip sesler çıkarıyordu. Çocuklar bu bağırtının ve gürültünün sesine uyanıp ağlaşmaya başladılar. Askerlerin gelip evi bastıklarını zannettiler, kendilerini aradıklarını sandılar. Muhammed kardeşinin boynuna sarılarak: **"Ya canım ve ciğerköşem kardeşim, galiba bugün şehit olarak babamız Müslüm mazlumuna, ceddimiz Resulullah´ın, Ehlibeyt´inin hizmet makamına erişeceğiz. Rüyamda Cennet-i Firdevs-i alada gezerken babamız Müslüm´ü, amcam Aliyyül Mürteza´yı, dedemiz Resulullah´ı, cümle müminlerin annesi Fatıma-tı Zehra´yı ve İmam-ı Hasan ile el ele tutuşmuş halde gördüm. Senin ile el ele tutuşmuş onları gözlüyorduk. Resulullah babama seslenerek; ´Ey gönüller sultanı Müslüm, o gonca yavru- larımı zalimler için de garip gurbet ellerin de neden yalnız bıraktın? O yavrular bu zulümlere ve bunca acılara göğüs gerecek güçte değiller´ dedi, babamız da; ´Ya Resulullah onlar yarın şehitlik libasına bürünerek yanımıza gelip sizlere hizmet edecekler"** dedi.
İbrahim´de abisinin beline sıkıca sarılıp rüyayı dinledikten sonra: **"Canım abiciğim aynı rüyayı bende gördüm. Bu demek ki rüya değil bir gerçek"** dediler. Birbirlerinin boyunlarını kucakladılar, kuzular gibi meleşip, inim inim inleyip ağladılar. Bir ara Haris sesini kesip yerine oturmuş dinleniyordu ki birden kulağına iki çocuğun ağlama sesi geldi. Bir meşale yakarak bodrum katına indi, odanın kapısının önünde durdu, odanın içine kulak verdi.
Yavrular şöyle yalvarıyorlardı: **"İlahi Ya Rabbi uğruna can verdiğimiz babamızı şehit gönderdiğimiz, Hazret´i Resul´ün göz nuru Fatıma-tı Zehra´nın gönül goncası, Aliyyül Mürteza´nın ciğerparesi, İmam-ı Hasan´ın yüreğinin yağı, ol İmam-ı Hüseyin´i bu saydıklarımız zatların yüzü suyu hürmetine bizim çektiğimiz bu zulümleri onlara çektirme. Gurbet ellerinde kimsesiz koyup süründürme.**

Kurban gerekiyorsa bu Müslüm´ün yetimleri senin uğruna can vermeye hazırlar, al canımızı. O güzel İmam-ı Hüseyin´i sevenlerine ve O´nun yolunda ölen bizlere bağışla. Yusuf´u kuyudan, İbrahim´i nardan, Nuh´u tufandan kurtardın İmam-ı Hüseyin´i de Yezid´in şerrinden koru, onların zulmüne düşer eyleme Ya Rabbi" diye dua ediyorlardı.
Haris melunu birden bir tekme vurarak kapıyı bir hışım ile açıp içeri girdi.
İnsanın bakmaya kıyamadığı o mazlumlara birer tokat patlatarak: "Ulan sizler ne de çok şeyler biliyormuşsunuz. Çabuk söyleyin Müslüm´ün çocukları siz misiniz? Günlerdir sizin yüzünüzden at koşturup ecel terleri döküyorum. Çabuk söyleyin" dedi.
Çocuklar ne yapacağını şaşırarak: **"Evet, Müslüm´ün yetimleri biziz. Ceddimiz Mürteza aslımız Mustafa´dır"** dediler.
Haris melunu yavruları saçlarından birbirine bağlayarak odadan yukarı kata çıkardı. Kadıncağız yavruların Haris´in eline geçtiklerini görünce Haris´in ayaklarına kapandı.
Haris´e yalvarmaya başladı: **"Ey Haris, kulun kölen olayım, kurbanın olayım. Allah rızası için bu yetimleri incitme, bırak o garipleri, zahmet etme. Onlar garipler, kimsesizler, zaten kanatları kırılmış yetimlerin. Ne anneleri var ne de babaları. Kendi dertleri kendilerine yetiyor zaten, onlar kahırdan ölüp ölüp diriliyor. Bir de sen bunlara zulümkar olma. Allah´tan korkup kuldan utanmıyorsan, kaç yıldır bir yastığa baş koyuyoruz benim hatırım için gel bu yavruları bana bağışla, ömrüm boyu sana köle olurum.**
Allah aşkına zalimin hasmı Allah´tır. Bu zulümü yapıp Allah´ı kendine düşman etme. Kıyamete kadar Ehlibeyt´i sevenler sana lanet ederler. Gel bu lanete müstahak olma" diye yalvarıp Haris´in ayaklarına kapandı. Haris yüreği insanlıktan yoksun, Allah´ın rahmetinden nasibini almamış bir zalimdi ve duvarda asılı olan kılıcını eline alıp çocukları önüne kattı. Yavrular bıçağın önüne yatmış kurbanlık koç gibi tir tir titriyorlardı, Haris merhamete gelmiyordu. Haris´in bir kölesi vardı, temiz kalpli kadıncağız köle ile biricik oğluna haber saldı; ´Kuşun kanadı ile yavrulara bir zarar gelmeden buraya yetişsin´ dedi. Haris´in oğlu evli ve ayrı duruyordu.
Haris çocukları almış Fırat kıyısına inmişti, kölesi, oğlu ve karısı peşinden yetiştiler. Fırat kenarındaki kızgın çölün kumları yetimlerin ayaklarını kasıp kavuruyordu, kumların üzerinde kuş yavruları gibi çırpınıp, yürekleri kuş yüreği gibi çarpıyordu. Kalp atışları entarilerinin silkelenip titremesinden belli oluyordu. Köle ile oğlu, Haris´e yalvarmaya başladılar.
Haris bunlara aldırış bile etmeden elindeki kılıcı köleye uzatıp: "Ceza olarak bu iki yetimin boyunlarını kendi ellerinle vurarak öldüreceksin, üstelik başlarını kesip önüme koyacaksın" dedi.
Köle birden geri sıçradı: **"Haşa ben Mustafa´nın ciğerparelerine, Mürteza´nın evlatlarına kılıç çekmeyi bırak, bakmaya kıyamam. Hatta tanımadığım kimsenin çocuğu olsa dahi, ben bunlara el kaldıramam. 40 yıldır sana hizmet veririm bir lafını iki etmedim fakat bu emrini yerine getirmem asla mümkün değil, imkansız"** dedi. Bu sözlere kızan Haris, o mazlum ve temiz kalpli kölenin bir vuruşta kolunu kopardı.
Köle de: **"Madem sen bana bu zalimliği yaptın, ben de seni gebertip bu masum yavruları kurtarayım"** diye Haris´e saldırdı. Haris ile tek kolu ile başa çıkamayıp sonunda şehit oldu. Tanrı rahmet eylesin.
Bu acımasız hareketinden dolayı Haris´in oğlu babasının karşısına dikilerek: **"Ey baba, yaptığın bu zulüm belli ki servet edinme hırsından ileri gelmektedir. Bırak**

bu kirli paraları, halkın nefretine uğrayıp mazlumların ahını alma, mazlumun ahı yerde kalmaz.
Bak bu yavrular zaten korkudan ölecekler, bari sen kendi ellerinle kıyma bu yavrulara, var Zeyyad´ta teslim et. Gereken ne ise o yapar" dedi.
Haris buna da itiraz ederek: "Ehlibeyt dostları çoktur, bunları görürlerse elimden alırlar, bende alacağım mükafattan mahrum kalırım. Bunu kabul edemem" dedi.
Çocuklara kıymak için kılıcını kaldırınca oğlu çocukların önüne dikildi: **"Baba beni öldürmeden bu yavrulara kıymana müsade etmem"** dedi. Bunun üzerine babası sinirlenerek oğlunun başına bir kılıç vurarak şehit etti.
Bunu gören kadın Haris´e saldırarak: **"Allah´ın katili, Muhammed´in Ehlibeyt´inin katili, Hakk ve hakikatin katili, evlat katili"** deyip Haris´in boğazına daldı. O melun Haris´te elinde ki kılıcı var gücü ile karısının karnına sokup onu da orda şehit etti. Tanrı rahmet eylesin.
Onun peşinden sıra çocuklara gelince yavrular hiç yalvarmaya lüzum görmeden sıçrayıp ayağa kalktılar.
İbrahim ileri atılarak: **"Ey zalim, önce beni öldür kardeş acısına tahammül güçtür. O´nun acısını görmeye yüreğim tahammül edemez"** dedi.
Abisinin acısını görmek istemeyen İbrahim´in önüne abisi dikilerek haykırdı: **"Hayır, O bana babamdan bir amenettir, Ben ölmeden O´nun ölmesine müsade etmem"** dedi.
Arslan yavrusu arslan olur, Müslüm´ün yavruları şehit olmak için artık biri birileri ile yarışıyordu. En sonunda o melun Haris ikisini de şehit edip, başlarını kesti. Cesetlerini de Fırat nehrine attı. Tanrı iki küçük şehit yavrularımıza da sonsuz rahmet eylesin (Allah Allah).
Yezid´te ve tüm zalimlere de lanet eylesin (Allah Allah).
Bu acı manzara gökyüzündeki melekleri ve feriştahları mateme boğdu. Soysuz ve merhametsiz Haris´e ve onu bu işe teşvik eden Yezid´e ve onun çanak yalayıcılarına yüz binlerce defa lanetler okudular. Lanetli Haris yavruların başlarını kestikten sonra bir torbaya koydu ve hiç bir şey olmamış gibi Küfe sokaklarını hızlı adımlarla yürüyerek vali konağının kapısına dayandı. Nöbetçiler lanetli Haris´i içeri almak istemediler. O da torbanın içindeki iki şehit yavrunun kanlara belenmiş kesik başlarını göstererek: "Bu başlar Müslüm´ün yetimlerinin başlarıdır. Alacağım mükafaat çok büyük olacaktır sizlere de bir parmak bal çalarım, dudağınız lezzetlenir" dedi. Bu durum üzerine askerler Haris melununu içeri salıverdiler, Haris yukarı çıktığında melun Zeyyad Küfe eşraflarını yanına toparlamış, Yezid hakkında methi senalar edip ziyafetler veriyordu.
Dönek ve iki yüzlü Küfe halkı, Müslüm Akil´e o kadar zulüm yapılarak şehit edilmesine rağmen hiçbir tepki göstermemişti. Birkaç gün önce ´Ya İmam Hüseyin´ diye gözyaşı döküp ağlayanlar ve Müslüm Akil´in önünde iki büklüm bükülerek temanna eden küfeliler, sanki o halk değildi de, uzaydan gelmiştiler.
Bu halk nankör, çıkarcı ve sadece vay nefsim diyen asiler topluluğunu teşkil ediyordu. Şimdi de Übeydullah Zeyyad´la yüzlü gözlü olmuş şarap kadehlerini; ´Yezid´in şerefine´ deyip tokuşturuyorlardı. Tam da bu zalimlerin neşeli anında Haris omuzundaki kanlı torbanın ağzını açıp çuvalın dibini yukarı kaldırınca, o cennet bülbüllerinin, İslam´ın küçük mücahitlerinin ve şehit Müslüm´ün iki yetim yavrusu olan küçücük yavru şehitlerinin al kanlara belenmiş kesik başları halkın ayakları önüne yuvarlandı. Altın sarısı perçemlerinden, masmavi kan pıhtılarına bulanmış gözlerinden, açık dudaklarından kahır damlıyordu. Bu yavruların başlarını ansızın

ayaklarının diplerinde gören Küfe eşrafı birden yıldırım çarpmışa döndü. Kahkahalar, şamatalar, çalgılar birden kesilip, yerini bir homurdanma, bir nefret aldı. Herkes bir birine sormaya başladı.
Bu yüzlerinden nur damlayan yavruların suçları neydi ki bu zulüme reva görüldüler? ´Allah lanet eylesin böyle adaletsizliğe´ diye seslerini yükseltmeye başladılar.
Bağrışmaları gören Ubeydullah melunu bir isyan çıkacak korkusu ile birden bağırdı: "Durun dostlarım, durun hele soralım bu neyin nesi hele sorup izleyelim" dedi.
Halkı susturup Haris´e sordu: "Ulan bu nedir, bu masum yavruların suçları nedir? Suçları ne ola ki onlara Allah´dan korkmadan bu zulümü yaptın, bu masum yavrulara kıydın? Sende hiç vicdan yok mudur?" dedi. Sanki Müslüm´ün yavrularını tanımıyormuş ve o yavruların başlarını kesene altınlar vaad eden o değilmiş gibi davranarak bir anda halkın tepkisini kendi üzerinden atmaya çalıştı ve bunu azda olsa başardı.
Haris kısık bir sesle: "Efendim ve aziz paşam, bunlar düşmanınız Müslüm´ün evlatlarının başlarıdır. Siz mükafat olarak yüksek bir servet vaad etmiştiniz. Ölü veya diri, Müslüm´ün çocuklarını bana her kim getirirse şu kadar altın mücevher vereceğim demiştiniz. Bende onları işte sizin isteğiniz üzerine aradım, buldum ve getirdim" dedi.
Orada bulunanlarda yine homurdanmalar oldu: **"vay zalim Zeyyad"** diye isyanlar başladı.
Zeyyad melunu topluluğu tekrar susturarak Haris´e sordu: "Be hey zalim, ben onların dirisini istemiştim. Sen ise öldürüp başlarını getirdin. Yezid benden ölüsünü değil dirisini istemişti" dedi.
Haris´te cevabında: "Efendim, bu şehirde Ehlibeyt dostları çoktur. Onları canlı getirseydim, Hz. Ehlibeyt dostları onları görür, zorla elimden alırlardı.
Bende sizden alacağım servete ve o ödül koyduğunuz altınlara kavuşamıyacaktım. Onun için öldürdüm, başlarını kestip getirdim" dedi.
Zeyyad o zaman halka dönerek: "Arkadaşlar, biz bu Haris´e ödül olarak para mı verelim ceza mı?" diye sordu.
Orda bulunanların hepsi: "Ölüm, ölüm" diye bağrıştılar. Aralarından bir tanesi Ehlibeyt dostu ve Ali Aba muhibbiydi ve gizli gizli gözyaşı döküyordu, yüreği kan ağlıyordu.
Zeyyad bunu fark ederek ağlayan o aziz Ehlibeyt dostunu çağırarak: "Ey Mukatil senin yüreğindeki acıyı anlıyorum. Bu yavrulara kıyan zalim Haris´in cezasını sana bırakıyorum. Sen nasıl istersen öyle yap ve bu yavruların başlarını da al bedenleri ile birleştirerek defnet" dedi.
Mukatil, bu görev kendine verildiği için kalbinden Allah´a binlerce defa hamdu senalar ve şükürler ederek Haris´in elini ayağını sıkıca bağlayıp yanına bir at aldı, Haris´i atın sırtına attı.
O kesik başları da kucağına alıp bağrının üstüne bastırarak: **"Ah yavrular, ah yetimler, Allah zalimleri siz günahsız masum Ehlibeyt´in dökülen kanları ile boğsun.**
Kanlarınız fışkırıp zalimlerin kafasına kılıç gibi insin, bağırlarına hançer gibi saplansın. Hiç bir zalim cezasız kalmaz, bu sizin katilinizde cezasız kalmıyacak" dedi.
Ağladıkça gözlerinden dökülen masum başların üzerine akıp, saçlarını ıslatıyordu. O aziz Mukatil, Haris lanetullahını alarak doğru Fırat ırmağının kıyısına gelmişti. Bir de ne görsün, orda üç ceset daha duruyordu. Acı manzarayı görünce kan beynine fırladı. Üçüne de baktı, ikisi şehit olmuş fakat kadıncağız can çekişiyordu.

Mukatil kadının yanına varıp: **“Bacı bu hal nedir? Sizi kim bu hale koydu?”** diye sordu. Kadın olayı baştan sonuna kadar anlattı, Ehlibeyt´e rahmet ve zalimlere lanet okuyarak Hakk´ın rahmetine kavuşup, şehitler arasına katıldı.
Mukatil, Haris´i attan aşağı indirdi, önce kollarını kesti, daha sonra da gözlerine hançer saplıyarak o melunun canını cehenneme gönderdi. O iki masum yavrunun başlarını alarak Fırat suyuna götürüp önceden suya atılan cesetlerin olduğu tarafa doğru dualar okuyarak başlarını suya bıraktı. Allah´ın hikmeti o suda ki cesetler başlar ile gelip bütünleşti. İki kardeş suyun üzerine çıkıp birbirini kucaklıyarak tekrar suya dalıp kayboldular.
Tanrı´nın hikmetini ve Müslüm´ün yavrularının kerametini gören Mukatil, Fırat kenarında günlerce aç, susuz matem tutup insanlığa zulüm eden gelmiş, geçmiş bütün zalimlere lanetler okudu.
Ehlibeyt yolunda canını ruhunu vererek ömrünü Ehlibeyt´e rahmet okuyarak tüketti. Müslüm´ün atını bulup sattı, yediyüz dirhem borcunu ödedi.
Müslüm´ün ve yavrularının nasıl şehit düştüğünü nankör Küfe halkının nasıl bir tutum içinde olup, çıkarcı ve iki yüzlü vefasız bir halk olduğunu bir mektup yazarak Hz. İmam-ı Hüseyin´e bildirdi. Bir kaç gün sonra lanetullah Haris´in cesedini nehrin kıyısından alıp Fırat suyuna attı, su o melunu kabul etmeyip kenara attı. Mukatil, melun Haris´in cesedini alarak çalıçırpı toplayıp mal tezeklerini yığın haline getirip ateş yakarak o pis murdar cesedi de öylece yakıp küllerini rüzgara verdi. Canı cehenneme, ömrü cemaata olsun. Ondan sonra diğer üç şehidi de toprağa gömdü ve haklarında hayırlı dualar okuyarak Tanrı´dan rahmet diledi.

HZ. HAKK, MUHAMMED, ALİ´NİN EHLİBEYT KERVANI KERBELA YOLLARINDA

İmam-ı Hüseyin´in Mekke´den Küfe´ye gidişi, Hicret tarihinin 660. Zilhicce ayının 10. günü, Miladi tarihi ise Şubat ayı ortaları, 681 tarinine rastlar. Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in Mekke´den Küfe´ye hareket edeceği gün Küfe´de Müslüm Akil şehit olmuştu. Bu acı haber daha İmam-ı Hüseyin´e ulaşmamıştı. Yalnız Müslüm´ün şehit olmadan önce Küfe´lilere güvenerek attığı mektuplar Hz. İmam-ı Hüseyin´e ulaşmıştı. Öte yandan Yezid´in Mekke valisi ile emevi soyunun casusları İmam-ı Hüseyin´i devamlı rahatsız ediyorlardı.
İmam-ı Hüseyin´i seven dostlar bir hayli kalabalıktı ama sevmeyen Yezid taraftarı da çoktu. Günden güne sürtüşmeler çoğalıyor, kızışıyordu. İmam-ı Hüseyin´e dostları her gün yeni yeni dostlar getiriyordu ve onlarda Hz. Hüseyin´in derğahına yüzler sürerek, Hz. Hüseyin´e biatlarını edip ikrarlarını tazeliyorlardı. Mekke valisi yerinde duramıyor, lanetullah Yezid´te devamlı kışkırtıcı mektuplar yazıyordu. İmam-ı Hüseyin´in nurlu meşalesini söndürebilmek için Yezid lanetullahından durmadan yardım taleplerinde bulunuyordu. Bu durum İmam-ı Hüseyin´in kulağına kadar gidince Hz. Hüseyin halkın nabzını hafifden yokladı. İş ciddiye binerse lanetullah melunu Yezid üzerimize gelirse bu halk yoluna, inancına, Kur´an´ına, Allah´ına ve Allah´ın kendilerine emanet ettiği biz Hz. Ehlibeyt´ne ne derece bağlı kalacaklar? nasıl sahip çıkacaklar?
ikrarlarına ne derece bağlı kalacaklar düşüncesiyle kontrol etti. Oradaki halk balı alınmış arı kovanı gibi, arısı dağılmış bir boş kovandan farksızdı. Kuru kalabalıktan başka bir şey değildi.
Hz. Hüseyin: **“Burda da bize huzur yok, zalimler yüzünden sürgün olduk. Ben bu diyarda daha fazla kalacak olursam Yezid askerler ile buraya gelir ve bir yığın günahsız halkın, sabu sübyan çoluk çocuğun, masun insanların haksız yere kanını bu mübarek kutsal topraklara akıtır”** dedi. Hz. Cenab-ı Allah´ın Nübüvvet

nuru Hz. Muhammed Mustafa, Hz. Cenab-ı Allah´ın Velayet nuru Hz. Haydar-ı Kerrar Aliyyül Mürteza, Hz. Cenab-ı Hakk´ın Hidayet nuru Hz. şehitler annesi Fatıma-tı Zehra Mekke´de doğdukları için bu topraklar kutsaldı.
Ne yazık ki vaktiyle kutsal olan bu topraklarda eli kanlı katil zalimler Hz. Ehlibeyt´i barındırmadılar. Onlarda tıpkı Hz. Hüseyin gibi sürgün hayatı yaşadılar.
Hz. Hüseyin o acı olayları hatırladı, son kararını verdi**: "Ben bu diyarı da terk etmeliyim, en iyisi bu acılara sebep olmayayım. Çocuklarımı ve kervanıma katılanları da alıp Tanrı´ya giden yoluma devam etmeliyim. Eğer Küfe´den gelen mektupların sahipleri sözlerinde durur ve bizi desteklerlerse Küfe´de kalırım.**
Yok onlarda yüz çevirirlerse eşim Şehriban-u´nun babasının ülkesine İran´a haber salarım. Tanrı bakalım neyler, neylerse güzel eyler" diyerek Mekke´den hareket etmek için hane halkına emir verdi.
Hz. İmam-ı Hüseyin´i seven dostları, sadık Ali Aba muhipleri ve Ehlibeyt sevgisini yüreğinde taşıyan tüm müminler müslümler gelip güzel İmam´ın ayaklarına yüzler sürüp, ağlaştılar, sızlaştılar.
Yalvardılar: "Ya güzel İmam gel Küfe diyarına gitme, onların sana da mutlaka zararı dokunacaktır. Baban İmam-ı Ali´nin ve kardeşin Hasan´ın başına gelenler senin başına da gelebilir" dediler.
İmam-ı Hüseyin ise dostlarına: **"Ey canım dostlarım! Ben kendi irademle değil, Cenab-ı Hakk´ın emri ve iradesi ile hareket ediyorum. Bize ayan olan bazı gerçekler sizlere karanlıktır. Ben sizlerden daha iyi tanıyorum Küfe´lileri fakat emir büyük yerden gitmemek olmaz. Bizim belalara karşı göğüs germemiz Ehlibeyt´i sevenlerin selameti içindir. Eğer biz bu zulümü göğüsleyemezsek yarın İslamiyet tamamen zalimlerin zulmü ile yok olup gidecektir. Bu yol zor ve engebelidir, çetin bir yoldur. Bu çetin yolda ancak Allah´ın sadık dostları ve bu yola can ve baş koyanlar yürüyebilirler. Ne dönekler yürüyebilirler ne de ikrarsızlar.**
Bizim ile beraber gelmek isteyenler bilmelidirler ki bu yolun önü zulümlerle, kahırlarla doludur ucunda ölüm ve şehitlik vardır. Gelene gelme demem, gelmeyene de gel demem, gönül sultan, aşk iradet. Dileyen gelir bizimle şehitlik mertebesine erişir, dilemeyen kalır yalan dünyaya dört elle sarılır. Dünya malına tamah eden, yaşamına düşkün olan, dünya sevgisinden geçemeyen bizimle gelmesin. Dedim ya; bu dünya da ben sizlere saltanat ve hazineler dolusu mal vaad edemem ama ahiretinizi Allah şahidim olsun ki onu size garanti verebilirim. O mutlu ve ebedi hayatı size vaad edebilirim. Bu dert, gam ve gasafet dolu kervanım yarın Hakk´ın didarına vardığı zaman benim ile gelenleri bu kervandan ayırmayacağım. Cennet-i alada Kevser ırmağının yanında ceddim Muhammed Mustafa ve O´nun hane halkı Ehlibeyt ile buluşacağız. İşte o kervanın hazırlıkları burda başlayıp belalar diyarından geçerek Cennet´e yönelecektir. Bu kervan Hakk´a yönelen hakikat kervanıdır, daha doğrusu Hakk´ın şehitler kervanıdır" dedi ve "Ya Bismillahirrahmanirrahiym" diyerek yola çıktı.
İmam-ı Hüseyin´i sevenler yüzlerine acı tırnaklar sürüp, feryadı figanlar eylediler. Büyük bir kalabalıkla Mekke´den sürgün hayatına devam eden İmam-ı Hüseyin yine kahır denizine daldı. Dedesi Resulullah´ın, babası Şah-ı Merdan İmam Ali´nin, Anne´si Hz. Fatıma´nın doğduğu evlerden teberik alarak koynuna doldurdu ve bu mübarek topraklara yüzünü sürerek ağladı. Kendisi gibi yıllar önce annesi, babası, dedesi de bu kafir soyun yüzünden yerlerinden, yurtlarından sürgün edilmiş evlerini barklarını terk etmek zorunda kalmışlardı. Hz. Hüseyin´in hayatı gözlerinin önünden film şeridi gibi

geldi geçti, kahır dolu gözlerinden bahar seli gibi kanlı göz yaşları aktı. Çoluk çocuk, kadın, kız, yaşlı, ihtiyar, herkes gam ve kedere dalmış, herkes peri perişandı. Boyunları bükük, sineleri yaralı herkes bir çıkış yolu, bir ümit kapısı arıyordu ama nafileydi çünkü çarkı felek zalimden yana tavrını koymuştu, Fatıma Ana´nın yavrularına sırtını dönmüştü.
Hz. İmam-ı Hüseyin bu manzaraya kahırlanarak dört bir yanına göz gezdirdi ve derinden bir ah çekerek: **"Felek ne zaman bizim yüzümüzü güldürdün ki şimdi güldüresin. Seninle Ruzi mahşerde hesaplaşacağız"** dedi. Kahır dolu kervanına hareket emrini verdi.

Ali Sefa yine keder deryasına daldı, bakalım Hz. Hüseyin´e neler der, neler söyler:

İmam Hüseyin´i Sürgün Etmişler

İmam Hüseyin´i sürgün etmişler,
Giymiş karaları alın üstüne,
Yareni yoldaşı yol etmek için,
Çıkmış dizi dizi yolun üstüne.

Gelip helalleşti akraba hısım,
Döndüler geriye hep kısım kısım,
Kerbela´dan sonra bitmedi yasım,
Yıllar gelip geçti yılın üstüne.

Küfe´ye gönderdik Müslüm´ü önder,
Dedik müminleri bizlere dönder,
Her ne durum varsa yaz bize gönder,
Atarak imzanı pulun üstüne.

Bizim Müslüm varıp Küfe´ye geldi,
İki yetimini yanına aldı,
Aç susuz dolaşıp kapıda kaldı,
Yük olmayım diye elin üstüne.

İçimde bir sızı her sabahleyin,
Bir türlü geçmiyor ne derseniz deyin
Öyle perişan ki İmam Hüseyin
Sanki dikiliyor kılın üstüne.

Ya Muhammed saymıyorlar yasanı,
Görmüyorlar kederini tasanı,
Şehit eylediler İmam Hasan´ı,
Oklar yağdırdılar salın üstüne.

Yürek mi dayanır böyle zulüme,
İslam mı diyorsun kanlı zalime,
Gelin danışalım aklı selime,
Karga yakışır mı gülün üstüne.

Köpek koyun olmaz ne kadar ürse,
Hacı mı sayılır Kabe´ye girse,

Hakk´ın düşmanına hazret denirse,
Temelde atılır yelin üstüne.

Fırat suyu ılgıt ılgıt çağlarken,
Kurda kuşa içme suyu sağlarken,
Ehlibeyt susuzluktan ağlarken,
Ördekler yüzerdi gölün üstüne.

Beni de öldürün beni de kesin,
Kalmadı dünyada artık hevesim,
Yetmişüç masumun başsız gövdesin,
Yatırdılar kızgın çölün üstüne.

Zeynep ana ağlar bağrında yara,
Parçalanmış döşü hep vura vura,
Zeynel Abidin´i koyduk çadıra,
Yatırdık bir kuru çulun üstüne.

Çok yerlerde yaptılar bu işleri,
Kana deydi yine kanlı dişleri,
Yakalanmış idi ela başları,
O da attı kanlı kelin üstüne.

Mümin olan dostlara coşup çağladı,
Çıkarıp alları kara bağladı,
Zülcenah´da insan gibi ağladı,
Şahlanarak iki nalın üstüne.

Bülbül figan eyler şafak atarken,
Kızıla boyanır güneş batarken,
Muharrem ayında matem tutarken,
Arı bile konmaz balın üstüne.

ALİ SEFA´m derdi beni de yazın,
Şehitler yanına mezarım kazın,
Yüreğim yaralı elimde sazım,
Vurdum tezeneyi telin üstüne.

Not: Köpek koyun olmaz dememizdeki maksat; yezidin halife olduğu fakat insan olmadığı ve olamadığıdır.

Rivayet edilir ki; İmam-ı Hüseyin doğduğu zaman, Hazret´i Allah-u Teala Cebrail´e emir verdi: **“Ya Cebrail hem git İmam-ı Hüseyin´imin doğumunu kutla hem de Ehlibeyt´ime başsağlığı dile”** diye.
Hazret´i Cebrail, Hazret´i Resulullah´a Hakk Teala´nın selamını iletip İmam-ı Hüseyin´in doğumunu kutladı, Hazret´i Resulullah da gönlü hoş olup güldü. Hazret´i Aliyyül Mürteza kucağına İmam-ı Hüseyin´i alıp oynayan Hazret´i Resulullah´ın gülüp neşelenmesini seyrederken gönlü hoş oluyordu. Bu sevindirici haberden sonra Hazret´i Cebrail bu defa da Hz. Resulullah´a başsağlığı dileklerinde bulundu.

Hazret´i Muhammed Cebrail´e: **“Kimin namına başsağılığında bulunuyorsun?”** diye sordu.
Cebrail: **“Ya Resulullah, başsağlığı dileklerim de yine İmam-ı Hüseyin içindir. Vefasız ümmetlerin İmam-ı Hüseyin´i Kerbela çöllerinde kahır okları ile oklayıp, zulüm kılıçları ile pareleyecekler. Evladı eyalini dünyada eşi görülmemiş zulümler ile şehit edecekler”** dedi.
Hazret´i Resullullah´ın gönlünü gam keder bastı, saatlerce ağladı ve Cebrail´e sordu: **“Ya Cebrail acaba Hüseyin´imin suçu ne ola ki o kadar zulümü bu yavruma reva görecekler?”**
Cebrail: **“Ya Resulullah, Hüseyin´in hiç bir suçu olmayacak. Çünkü Cenab-ı Allah Ehlibeyt´i tüm kötülüklerden arındırmış ve kendi nurundan halk eylemiştir. Ama gel gör ki zalimler senin kurmuş olduğun İslamiyet yolunu ortadan kaldırıp, kendi çıkarları doğrultusunda atalarının ve dedelerinin karanlık çağlarda izlediği batıl yolu izleyip, eskiye devam edecekler. Eskiden bıraktıkları bütün pisliklere ve bütün kötülüklere geri dönüp yeniden başlıyacaklar. İşte o an Hz. İmam-ı Hüseyin karanlık çağın üzerine güneş gibi yürüyecek, damarlarında taşıdığı Hz. Ehlibeyt´in asil kanı fışkırarak bir meşale gibi karanlıkları boğacak.**
Ehlibeyt´in asil kanı zulümün üzerine güneş misali serpilecek. Hakk ve adalet için canını ortaya koyacak ve o zulümün bütün çilelerini üzerine toplayarak, ümmetlerine kıp kızıl bir meşele gibi aydınlık bir yol açacak.
Bütün dünyaya Hakk´ın yolunda nasıl mücadele verilirmiş, haksızlığa karşı nasıl savaşılırmış gösterecek ve tarihler boyu örnek olacak. Kıyamete kadar senin kurmuş olduğun İslamiyet yolunda yürüyecek. Bu yolda yürüyenler, Hz. Hüseyin´e gönül verenler olacak. Hz. Hüseyin´in açmış olduğu yoldan ilerliyenler, Ehlibeyt´e ancak Kevser havuzunun kenarında kavuşacak ve Hakk´a teslim olcaklar. Hakk ile batılın arasında ki çizgiyi İmam Hüseyin Kerbela da kendi kanı ile çizecektir. Hüseyin´in yolundan yürüyüp izinden gidenler Rahman´a, Yezid´in izinden gidenler de şeytana teslim olacaklardır. Ruzi mahşer günü Cenab-ı Hakk´ın sadakatlı kullarını, senin sadakatlı ümmetlerini, Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin sadakatlı taliplerini, Ehlibeyt´in sadakatlı muhiplerini, 12 İmam´ların sadakatlı yarenlerini ve Hz. İmam-ı Hüseyin´in ve Kerbela şehitlerinin sadakatlı dostlarını Arasat´tan kurtaracak tek bir kişi vardır O da Hz. Hüseyin´dir. Cenab-ı Hakk tüm insanların günah ve sevaplarını Hz. Hüseyin´in terazisinde tartacaktır. Çünkü Hz. Hüseyin´in terazisi yanlış tartmaz, Hüseyin´in terazisi Canab-ı Hakk´ın terazisidir” dedi.
Hazret´i Resullullah tekrar sordu: **“Bu acı ve kahredici zulüm ne zaman zuhur edecek ve Hüseyin´im ne zaman şehit olacaktır?”**
Cebrail: **“Ya Resulullah, İmam-ı Hüseyin´in şehitliği senin ve İmam-ı Ali´nin şehitliğinden sonra, İmam-ı Hasan´ın şehitlik şerbetini yudumlamasından ve Fatıma-tı Zehra´nın şehitlik şerbetini içmesinden sonra gerçekleşecektir”** dedi.
Bu habere Resulü Ekrem haddinden fazla üzüldü, güler yüzü gülmez oldu. Kanlı göz yaşları mübarek yanaklarından yağmur taneleri gibi döküldü. Çehresi keder tozlarına belendi.
Bunun üzerine İmam-ı Ali, Hz. Resulullah´a neden bu kadar üzüldüğünü sordu. Hz. Muhammed Mustafa´da Cebrail´in söyledik- lerini İmam-ı Aliyyül Mürteza´ya aktardı. Hz. Şah-ı Velayet´te evde durumu Hz. Fatıma´ya anlattı. Hz. Fatıma´da kanlı gözyaşları dökerek atası Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) efendimize sordu: **“Ya gözüm nuru Ata! İmam Ali´nin anlattıklarını duyunca yüreğime kan oturdu.**

Hepimizden sonra şehit düşecek olan ciğerparem İmam-ı Hüseyin´imin matemini kim tutacak? O gönül goncam incindiğinde ve zalimlerin elinden şehit olduğunda Hüseyin´ime kim taziyede bulunacak?" diye sorup ağladı.
Canab-ı Hakk´tan bir nida geldi: **"Ya Fatıma, izzeti celalim hakkı için, ne o on geceyi, ne güneş doğup batıncaya kadar olup bitenleri ne de çift gelip tek dönenleri unutur ne de unuttururum. Hz. Hüseyin´in acılarını ne ben unutacağım ne de sadık kullarıma unutturacağım. Tüm Peygamber´lerin ölümü unutulsa da, Hz. Hüseyin´imin acıları kıyamete kadar unutulmayacak ve unutturmayacağım"**. (Fecir Ayeti -1-10)
Cenab-ı Hakk´ın ayette çift gelip tek dönenlerle demek istediği şudur; canlar Kerbela´ya eşleri ile çift gelmiş, eşleri şehit oluncada geride tek kalmışlardır.
Lanet Yezid´in askerlerine esir düşerek geri dönmüşlerdir. Cenab-ı Hakk´ın ayette açıkladığı Kerbela şehitleridir.
Cenab-ı Hakk bizlere: **"Bu yas-ı matemi size farz kıldım, bu yas-ı matemi tutun"** demiştir. Ahir zaman ehlinden Peygamber hanedanına bağlı olanlar her yıl bu matemi tazeliyecekler ve bu kıyamete kadar devam edecektir. Dünya yüzünde hiç kimse bu matemi hiç unutturamayacaktır, bu davayı ve bu matemi yürüteceklerdir.

*

İşte dostlar, İmam-ı Hüseyin zulümün üzerine giderken şehit olacağını, ne zaman ve nerde kimler tarafından şehit edileceğini biliyordu. Bilerek ölümün üzerine yürüyordu. Dünya tarihin de Ehlibeyt dostlarının yüreklerinde, sinelerinde, bağırlarında ve en çokta gönüllerin de Hz. Hüseyin bir ölümsüzlük sembolü olmuştur.
Tanrı ve iki cihanın sultanı, onun yüceliğini Kur´an ayetleri ile ayan beyan etmiştir. Tanrı sonsuz rahmet denizini Ehlibeyt´in ve onları sevenlerin üzerine eylesin (Allah Allah).
İmam-ı Hüseyin Mekke´den hareket ettiği zaman binlerce ehli İslam, Ehlibeyt muhipleri ve Ali Aba hanedanı Kerbela´ya yöneldiler. Bir iki konak yolculuktan sonra bazıları türlü bahaneler uydurarak helalleşip geri döndüler. Beşinci ve altıncı konak yerine gelince bir çokları gece karanlığında apar topar çadırlarını sökerek, İmam-ı Hüseyin´e duyurmadan kaçtılar. Ehlibeyt´e yar görünenler ben Muhammed Ali dostuyum diyenler gizli veya aşikar kervandan ayrılmaya başladılar. Güneşte kar topunun erimesi gibi, Hakk´a giden bu kervanın yolcuları da eriyip git gide azalıyordu. Tam tehlikenin yoğunlaştığı yere geldiklerinde, gerçek İslamiyet´in çekirdeğini oluşturan Ehlibeyt´in hane halkı ve onların yolunda ne pahasına olursa olsun can verip serden geçenler kalmıştı. İmam-ı Hüseyin yolda yürürken kervanına katılan Ehlibeyt dostlarına kah Nemrud ile İbrahim´in arasında geçen çetin mücadeleyi anlatır, kah Musa´nın firavundan çektiklerini göz önüne getirir, kah İsa´nın ümmetlerinden çektiklerini kendi durumları ile karşılaştırır, kah Nuh´un tufanını hatırlatarak uğradıkları zulüm tufanına benzetirdi. Bu acıların Tanrı´nın iyi kullarının bir sınavı olduğunu hatırlatırdı. Nihayet müsait ve tehlikeden oldukça uzak bir konaklama yerine geldiklerinde İmam-ı Hüseyin kendi evlatlarını, kendisiyle can ve serden geçen dostlarını bir araya toplayıp son bir konuşma yaptı.
Konuşmasında Cenab-ı Hakk´a hamdü senalar ettikten sonra: "**Ey aziz dostlarım ve kardeşlerim! Bizimle buralara kadar geldiniz, sadakatinizi ve kara gün dostu olduğunuzu kanıtladınız. Bu konaktan ötesi artık Yezid´in zulmünün hüküm sürdüğü ve vahşetinin amansızca uygulandığı yerdir. Son defa söylüyorum; gönül rızalığı ile size izin veriyorum, canınızı ve çoluk çocuğunuzu bizim gibi Allah yolunda kurban vermek istemiyorsanız zaman kaybetmeden tez elden geri**

dönün. Bu yolun sonunda şehitlik vardır burdan öte tüm kurtuluş yollarınız kapanır. Dönmek isteyenler dönsün, canını kurtarsın. Fakat biz de sizinle Allah yolunda şehitlik şerbetini içerek şehitlik saadetine ereceğiz, zalimin önünde boyun eğip şerefsiz yaşamaktansa, şerefli ölmeyi tercih ederiz diyenlere de bizimle gelmeyin demeyiz. Gönül sultan, aşk iradet, tercih sizin" dedi ve sözünü bitirdi. İçlerinden bir tanesi dahi bu ölümden ve zulümden korkmadı, dönüp de Hakk yolundan yüz çevirmedi. Hep bir ağızdan: **"Ya Hüseyin canımız yoluna kurban olsun. Biz ebediyete erişecek saadeti bırakıp da yalan dünyanın çer çöpüne gönül verenlerden değiliz"** dediler.
İmam-ı Hüseyin ellerini semaya kaldırarak: **"Allah şahidim olsun ki ben de sizden ayrı Cennet-i alaya ayak basmıyacağım. Siz beni bu dar günümde nasıl yalnız bırakmadıysanız ben de sizi yarın Ruzi mahşer gününde yalnız bırakmayacağım. Herkes Arasat´ta bölük bölük, grup grup sahipsiz kalırken ve bir şefaatkan ararken, ben sizin sorumluluğunuzu üslenip benim birer parçam olduğunuza dair Cenab-ı Hakk´ın elinden el tutup, size şefaatkan olacağım"** diyerek yanındaki Ehlibeyt muhiplerine ve hane halkına teminat verdi, gönüllerini hoş etti.
O konak yerinden İran´a, Hicaz´a, Medine´ye ve diğer vilayetlere, bölgelere tüm müslüman ülkelerine haber göndererek ´Ey ben Ehlibeyt´in dostuyum diyen canlar, ben İslam´ım ve İslamiyet´i bağrımda taşıyorum diyen aziz dostlarım, sevgili din kardeşlerim! Biz şu an Küfe´ye ve Küfe´den de öte hakikat babına Hakk´a yönelip, Hakk yolunda ilerliyoruz. Hakk ile Hakk olmak isteyenler, Cenab-ı Hakk´ın şehitlik bahçesinin güllerini bizimle dermek isteyen canlar, sizlere sesleniyorum. Gelin bu Hakk yolunda bize yardımcı olun, Hakk yoluna destek verin. Lanet şeytana uyup zalimlere, iblise, nefislerinize teslim olmayın, zalimlere boyun eymeyin.
Biz kanlı Kerbela yollarında Ehlibeyt kervanı oluşturduk, bizimle gelmek isteyen gelebilir. Hakikat yolunun çetin koşullar altında olduğunu size hatırlatmak istiyorum.
Aşılması zor ve belalarla dolu engelleri var, bununda böyle olduğunu da size hatırlatmayı kendimize vazife biliyoruz.
Yalnız şunu da belirtelim ki; eğer bu yol düz ve engelsiz bir yol olsaydı, ne bu yol da yürüyenlerin farklılıkları belli olurdu ne de bu yolu sürenlerin gerçek yüzü ve özü meydana çıkardı. Biz bu mücadeleyi vermemiş olsaydık gerçekler ortaya dökülmezdi, sözüne ve özüne sahip çıkanların kimler olduğu meydana çıkmazdı. Ama bu yol çetin, kahır ve zulümler süzgeçinden geçtikten sonra Hakk´a varacağını bildiğimiz için, biz bu yolda yürümeyi tercih ediyoruz.
Bu yolu tercih edenlerin, bu yolu sürenlerin, bu yolu sürmek istiyenlerin sayısının az ve öz olacağını da biliyorduk, bildiğimiz için de size gerçekleri söylüyoruz.
Sizi vicdanınızla başbaşa bırakıyorum. Gönül sultan, aşk iradet vesselam, bu yol zorla ve zorbalıkla sürenlerin yolu değildir. İster bizim şehitler kervanımıza katılın iki cihan da yüzünüz ak gölünüz pak olsun, ister dönün ve dünya saltanatının gölgesinde duldalanıp başınızı zalimin önünde eğin. Zillet içinde dünya damahına kapılarak pisliklerle dolu dünya da ömür çürütün. Bizden hatırlatması vesselam´ diye yazıp, bu mektubu bütün yörelere gönderdi. Maalesef herhangi bir yerden olumlu cevap alamadı. Milyonlarca İslam´ım diyen kişi ve kişilerden, topluluklardan ve toplumlardan, müslüman ülkelerden hiç biri Hz. Hüseyin´in bu mektupta aktarmış olduğu hakikatin ve gerçeğin özünü kavrayamadı. İmam-ı Hüseyin´in Kerbela kervanına katılmaya cesaret edemedi.
Bu şehitler kervanı o konak yerinden de kalkarak Küfe´ye doğru ilerlemeye başladı. İlerledikçe musibetlerle dolu Kerbela topraklarına adım adım yaklaşıyorlardı. Hazret´i

İmam-ı Hüseyin bir mektup da Küfe halkına yazarak ´Ey Küfe Halkı! 600´ün üzerinde mektup yazıp bizi Küfe´ye davet ettiniz. Kimileriniz mektupları şahsi, kimileriniz de toplum adına yazıp bize göndermişsiniz. Bizler de sizin isteğiniz üzerine sizi lanet Yezid´in şerrinden ve Ubeydullah ibni Zeyyad´ın zulmünden kurtarmak için Küfe´ye gelmeye karar verdik. Şu an yoldayız, kervanımız Küfe´nin ve tüm müminlerin dünyasını aydınlatmak için Hakk yolunda hızlı adımlarla ilerlemektedir´ diye yazıp, Ehlibeyt´in çok sadık ve vefakar dostu olan Kays´a verdi.
Kays mektubu koynuna koyup güzel İmam Hüseyin (a.s.) ayrılırken helallık alıp: **"Ya İmam-ı Hüseyin! İçimde bir sıkıntı var, belki bu yolun sonunda şehitlik şerbeti hazırlanmış beni bekliyordur. Hakkını helal et, inşallah Ruzi mahşerde Hazret´i Resulullah´ın ve O´nun Ehlibeyt´inin huzurunda buluşuruz"** dedi.
Sonra da İmam-ı Hüseyin´in mübarek ellerini öperek, kafile halkı ile de helalleşerek ordan ayrıldı. Mübarek gözlerinden kanlı göz yaşları dökerek hızla uzaklaştı.
Bir hayli sıkıntılı, yorucu ve tehlikeli bir yolculuktan sonra Küfe´ye vardı. Küfe´nin daha giriş kapısından içeri girmeden lanetullah Zeyyad´ın adamları Kays´ı şüphe üzerine tutarak aramak istediler. İmam-ı Hüseyin´in mektubunun ele geçeceğini anlayan Kays mektubu koynundan çıkararak ağzına atıp çiğneyip yuttu. Askerler Kays´ı apar topar yakalayarak doğru Zeyyad melunun huzuruna çıkardılar. Zeyyad, Kays´ı bizzat sorguya çekerek: "İmam-ı Hüseyin hakkında neler biliyorsan anlat, seni mükafatlandırayım" dedi.
Kays hiç bir şey bilmediğini ve Hz. Hüseyin ile bir irtibatının olmadığını söylediyse de Zeyyad melunu bunu kabul etmeyerek: "Yatırın şu adamı falakaya" diye cellatlarına emrini verdi. Kays´ı falakaya yatırdılar, kalın sopalarla Kays´ın ayaklarının altları parçalanıncaya kadar vurdular. Sonra ayağının ve ellerinin tırnaklarını çektiler, tüm yaralarına tuz bastılar. Günahsız ve suçsuz Kays bu kadar işkenceleri gördüğü halde, Hz. İmam Hüseyin hakkın da tek bir kelime dahi söylemeyip düşmana aman ve fırsat vermedi. Ser verdi sır vermedi. Zalim ve Ehlibeyt düşmanı Zeyyad tekrar Kays´ı işkenceye alarak parmaklarını ve kaburga kemiklerini kırdı, yine Kays´tan sır koparamadı.
Bunun üzerine Zeyyad dedi ki: **"Peki Kays, seni şimdi mescide götüreceğim, İmam-ı Ali´ye ve O´nun evlatlarına küfür edersen seni serbest bırakırım.**
Yezid´i methüsenalar ederek, Ali Aba´nın evlatlarını kötüleyeceksin" dedi. Kays bu şartı kabul etti. Bir Cuma günüydü, Kays´ı mescide götürdüler ve minbere çıkardılar. Herkes merakla, sabırsızlıkla Kays´ın ne söyleyeceğini bekliyordu. O yüce insan minberden cemaata konuşmaya başladı: **"Ey cemaat, ey ben İslam´ım ve Hazret´i Muhammed Mustafa´dan şefaat umuyorum diyen kişiler! Şunu bilmiş olun ki, Hazret´i Muhammed ancak kendi yolun da yürüyenleri, Allah´ı bir bilip, Peygamber´i Hakk bilenleri, ciğerköşesi, gözlerinin nuru olan Ehlibeyt´ine bağlı olup Onlar´ın izinde yürüyenleri ümmeti olarak kabul eder. Cenab-ı Hakk sadece onlara kulum diyor, şefaat ediyor. Hz. Ehlibeyt´e kast eden ve ettirenleri, onlara her türlü kötülükleri yapanları ve yaptıranları, Hz. Fatıma´nın evini ateşe verenleri ve o ateşe odun taşıyanları, Hz. Fatıma´nın karnını tekmeleyen kafirleri ve O´nu iki sabu yavrusu ile şehit eden zındıkları, Kur´an-ı yakan zalimleri, Gadir Hum´da Hz. Peygamberin vasiyetini dinlemeyen melunları, yüce Tanrı´nın Hz. Ali´ye verdiği halifelik hakkını gasp eden münafıkları, İmam-ı Hazret´i Ali´yi şehit ettiren ve edenleri, İmam-ı Hasan´ı zehirleyenleri ve zehirletenleri, ciğerlerini ağzından parça parça döktüren Mervan ve Muaviye lanetullahlarını ve onun oğlu kafir ve zındık Yezid´e biat edenleri ne tarih af edecek ne de Tanrı af**

edecek. Allah öylesi zalimlere ebediyen lanetler edecektir. Halifelik ancak İmam-ı Hüseyin´in hakkıdır, bu makama ancak O oturabilir. Peygamber postuna ancak Peygamber´in evladı ciğerparesi İmam-ı Hüseyin oturabilir.
Zalim, katil ve lanetlenmiş Yezid´e uyupta onun yolunda yürüyen ve onu destekleyenler bu lanetin kapsamına girer. Yezid´in suçlarına ortak olup, Peygamber efendimizin yasalarını çiğnemeyin, hiçe saymayın. Yarın Ruzi mahşerde bunun hesabı sizden sorulur, zararın neresinden dönerseniz kardır, aklınızı başınıza toplarsanız sizin lehinize olur.
İmam-ı Hüseyin sizi bu karanlık dönemin zulmünden kurtarıp aydınlığa çıkarmak istiyor, bunun için buraya geliyor. O´nun yanın da yer alırsanız hem günahtan kurtulursunuz hem de ahiret saadetine ermiş olursunuz. Allah´ıma sonsuz şükürler olsun ki beni o İmam´ın hoşnut olduğu kişilerden eyledi, bunun için ne kadar övünsem azdır" dedi.
Daha sonra Kays Salavat-ı Şerif´i getirerek Ehlibeyt´e rahmet okuyarak Yezid ve onun yanında yer alan zalim zeyyada ve Ehlibeyt düşmanlarına lanetler yağdırdı. Muhafızlar Kays´ın daha fazla konuşmasına fırsat vermeden ağzına ellerini kapayıp aşağı indirdiler. Mübarek Ehlibeyt dostunun orada başını keserek şehit ettiler. Kays´ın kesik başı Ali Aba´ya rahmet ve Yezid´e lanet okuyarak bir zaman yerinde sıçrayıp durdu. O kutsal ve mübarek başı Zeyyad´ın kapısına astılar. Kays´ın katili E. Ümeyreoğlu Abdul-Melik isminde bir zalimdi, Kays´ın katiline milyonlarca defa lanetler olsun (Allah Allah).
Hazret´i İmam-ı Hüseyin, Kays´ı Küfe´ye gönderdikten sonra yavaş yavaş onurlu kervanı ile Küfe yönüne doğru ilerledi. Ruz ismi verilen bir konak yerine vardıklarında İmam-ı Hüseyin kurulmuş bir çadırı göstererek: **"Ey aziz dostlar varın o çadıra bakın, içindeki dostmudur yoksa düşmanmıdır öğrenin. Hakk´tan yana ise varın kendisine selamımı iletin, gelsin görüşelim"** dedi.
İmam-ı Hüseyin´in kervanından iki kişi varıp çadırın içine girdiler. Çadırda Ehlibeyt´i canı gönülden sevip, yıllarca Tanrı´ya yalvararak; ´Ya Rabbi bu ruhumu ve canımı Ehlibeyt yolunda alda beni onların şefaatindan mahrum eyleme, beni onların hoşnut ve memnun olduğu kişilerden eyle´ diye dua eden Züheyr ile karşılaştılar. Züheyr tanınmış bir kabilenin reisiydi, çok güçlü ve kuvvetli bir silahşör, kuvvetli bir pehlivandı. Çadıra giren yabancıları gören Züheyr ayağa kalkarak, misafirlerini hoşlayıp izzeti ikramda bulundu, nezaketle arzu ve isteklerini sordu.
Elçilerde Züheyr´e: **"Ya Züheyr, biz Ehlibeyt´in gözbebeği, müminlerin sultanı, evliyaların ser çeşme başı İmam-ı Hüseyin (a.s) efendimizin elçileriyiz.**
Yezid´in zulmü ile sürgün olan İmam-ı Hüseyin´in Hakk´a giden kervanı ile Medine´den Mekke´ye geldik. Ordan da türlü baskı ve zulümlerle iftiralara duş olduk, Yezid´in zulmünden dolayı Mekke´de de barınamadık orayı da terk etmek zorunda kaldık. Şimdilik bu kahır kervanına katıldık gidiyoruz. Bakalım Tanrı neyler, neylerse güzel eyler" dediler.
Züheyr hemen yerinden fırlıyarak, yalın ayak doğru İmam-ı Hüseyin´in çadırına koştu. Huzuruna varınca yerlere kapanarak ellerine niyaz da bulundu. İmam-ı Hüseyin Züheyr´in bu Ali cenab yaklaşımından dolayı onu kucaklayıp bağrına bastı ve şöyle dedi: **"Ey Ehlibeyt´imizin aziz dostu Züheyr! Biz Medine´den Mekke´ye, Mekke´den de buralara sürgün edildik. Kervanımız çile, kahır ve dertlerle doludur. Bu kervan belalar, zulümler ve zalimler diyarından geçerek, Hakk´ın didarına gidiyor. Bu yolculuğun sonunda ölüm var, zulüm görmek var, kahır kürümek var, yavrularımızdan ayrılıp şehit olmak var. Vücutlarımız oklara hedef**

edilecek, sinelerimize hançerler, kılıçlar saplanacak. Eğer bu şartları kabul edip dünya saltanatından ve rahatlığından vaz geçebiliyorsan sen de bizimle gel. Eğer gönlünde zerre kadar tereddüt varsa, sen sağ biz selamet yolumuza devam edelim" dedi.

Bu sözler üzerine Züheyr tekrar İmam-ı Hüseyin´in ellerini öperek, mübarek ayaklarına kapandı: **"Ey iki cihan sultanının göz nuru, Şah-ı Merdan´ın ciğerparesi, Fatıma-tı Zehra´nın gönül incisi Hüseyin! Ben ayağıma gelen bu saadeti geri çevirecek kadar cahil değilim. Bin tane canım olsa, binini de senin ve senin ecdadının yoluna kurban veririm"** dedi ve ilave etti: **"Ya İmam, bilirsin, bu yolda zor yoktur. Herkes gönül rızası ile hareket etmeli. Çadırımda annem, aile efradım ve bana tabi olan tayfam var. Eğer müsade edersen gidip onlardan helallık alayım ve vedalaşayım. Gitmek var fakat dönmek müşküldür. Annemin elini öpüp hayır dualarını alayım"** dedi.

İmam-ı Hüseyin ellerini Züheyr´in omuzlarına atarak: **"Ya Züheyr, Tanrı senden hoşnut olsun. Müsade senin, gönlünden ne geliyorsa öyle yap"** dedi ve Züheyr´e izin verdi.

Züheyr müsadeyi aldıktan sonra koşarak çadırına geldi ve herşeyi olduğu gibi anlattı. Kölelerine: **"Sizi azat ettim, İmam-ı Hüseyin´e bağışladım. Artık sizi hürriyetinizle başbaşa bırakıyorum varın gönlünüzce hür yaşayın"** dedi.

Onlardan da helallık aldı ve annesine, ailesine dönerek: **"Canım anneciğim ve sevgili gönül goncam değerli eşim, ikinize de söylüyor ve sizden ricada bulunuyorum. İkinizinde bana ödenemeyecek kadar hakkınız geçti. Ben artık yalan dünyanın çerinden çöpünden gönlümü beri alıp özümü, gönlümü İmam-ı Hüseyin´e teslim ettim. Hakk´a giden İmam-ı Hüseyin´in kervanına katılıyorum. Bana hakkınızı helal etmenizi rica ediyorum"** dedi.

Annesi olsun, hanımı olsun Züheyr´in vermiş olduğu bu isabetli kararından dolayı candan tebrik ettiler, yürekten destekledikleri söylediler: "**Sen İmam-ı Hüseyin´e gönül verirsin de biz Fatıma-tı Zehra´yı gönlümüze sultan eylemez miyiz?"** dediler.

İmam-ı Hüseyin´in çadırına gelerek: **"Ya Fatıma´nın ciğer paresi bizi de Fatıma´ya giden kervanına kabul edersen sana yürekten minnettar olacağız"** dediler.

İmam-ı Hüseyin mübarek gözlerinden inci taneleri gibi yaşlar aktı: **"Bu kervan benim yönetimimde ve Hakk´ın dirayeti ve idaresi altında bir kervandır. Hakk´tan emir gelir ben de o emire göre hareket ederim. Eğer benden dünya saltanatı için dilekte bulunsaydınız bu isteğinizi elimde olmadan geri çevirecektim. Benim kalbimin aynasıyla Annem Fatıma ile buluşmayı arz ettiniz. Elinizden tutup, sizleri melekler sultanı Anneme götüreceğim"** dedi. Hep beraber gönül hoşluğuyla ve kervana yeni katılanlarla beraber tekrar kervana hareket emri verdi.

Kervan bir hayli yol aldıktan sonra Salebe denilen yere kadar gelip orda biraz mola verdiler, dinlendiler. Memedeki yavruların çığlık sesleri, atların kişnemeleri ve kuşların cıvıltıları insana başka bir ahenk veriyordu. Meçhul belalarla dolu, setlerle çevrilmiş kervan kahır ve gözyaşları arasında sürüklenip gidiyordu. Kadınlar bebelerle uğraşırken, İslam sancağı altında toparlanan mücahitler de başlarını avuçlarının arasına almış geleceğe kendilerini hazırlamaya çalışıyorlardı.

İmam-ı Hüseyin ise çadırların biraz ilerisinde bir taşın üzerine oturmuş bir avuç masum ve mazlumların geleceğini ve uğrayacakları zulümlerin ağırlık derecelerini gözden geçirip, akibetlerinin nereye varacağını bildiği için; ´**Ah**´ çekip için için, hazin hazin gözyaşı döküyordu.

Uzaktan bir atlının tozu dumana katarak çadırlara doğru geldiğini gören İmam-ı Hüseyin yolun kenarına dikilip gelen atlıyı beklemeye başladı.
Aradan kısa bir zaman geçtikten sonra atlı daha çadırlara yaklaşmadan İmam-ı Hüseyin atlının önüne çıkarak kim olduğunu ve nerden gelip nereye gittiğini sordu.
Atlı, İmam-ı Hüseyin´in cemalini görünce tanıdı, ellerine niyaz eyledikten sonra: **"Ya baştacım, gönül sultanım, erenlerin ser çeşme başı İmam-ı Hüseyin! Beni bağışla sana iyi haberlerle gelmedim. Müslüm Akil, O´nun iki yavrusu, elçin Kays, Muhammed Kesir**, **Hani ve zindancı Meşkür türlü zulümler ve işkenceler altında şehit oldular. Küfe halkı döndü, nankörlük yaptı, sizden yüz çevirdiler hepsi Yezid´in tarafını tutar oldular. Gel bu yolculuktan vazgeç bu yol sizi belalar ve zulümler diyarına sürüklemektedir. Sizden en büyük arzum ve dileğim hemen çadırlarınızı sökün ve çoluk ve çocuğunuzu yanınıza alarak geriye dönün. Yezid´in nasıl bir zalim olduğunu siz bizden daha iyi bilirsiniz, bunun için bu yolculuğu burda kesmelisiniz"** dedi.
İmam-ı Hüseyin´in bir atlıyla konuştuğunu gören bacısı Zeynep ve diğer dostları İmam-ı Hüseyin´in yanına gelerek olup biteni bir de onlar kendi kulaklarıyla dinlediler. İmam-ı Hüseyin´in kız kardeşi Zeynep, Müslüm´ün ve yavrularının şehit olduklarını duyunca hıçkı- rıklar boğazına düğümlenircesine iç çekip ağladı. İmam-ı Hüseyin ise yavrusunu yitiren bir güvercin gibi çırpınıp bağrını dövüp ağladı.

*

Bizde İmam-ı Hüseyin´in düşmanı Yezid´e ve onun yaltakçılarına binlerce defa lanetler yağdırıyoruz.

*

Çadırda bulunanların hepsi İmam-ı Hüseyin´in başına toplanıp: **"Ya güzel İmam gel bu elçinin dediği gibi buradan geriye dönelim"** dediler. Kimi Mekke´yi önerip oraya gidelim dedi, kimi Medine´yi önerip oraya mekan kuralım dedi, kimi Yemen´i, kimi Hicaz´ı kimi de İran´ı önerdi.
İmam-ı Hüseyin hepsini dinledikten sonra: **"Ey aziz dostlarım, ey canım kardeşlerim, ey ciğerparelerim! Allah şahidimdir ki ben sizlere hep doğruyu söyledim ve hep gelecek felaketlerden sizi haberdar ettim. Başımıza ileride gelecek bu olaylara hazırlıklı olmanız için herşeyi size açık açık anlattım fakat siz benim söylediklerimi anlamamış olmalısınız ki benden hala bu yolculuğu yarıda kesip de geri dönmemizi istiyorsunuz. Ben bu yolculuktan asla geri dönmeyeceğim çünkü benim ulu yaradanıma sözüm var. Ölmek var dönmek yok, dönmek gibi bir niyette aklımdan geçmiyor, katiyen"** dedi.
Müslüm´ün nerede ve ne zaman öldürüldüğünü, nasıl şehit edildiğini, ne tür işkencelere maruz kaldığını, katilinin kim olduğunu, Müslüm´ün yavrularının katilinin ismini ve nerde ne zaman bu katliamı gerçekleştirdiğini tek tek sayınca, elçi ve ordakiler birden şaşırıp: **"Ya Hüseyin bizi affet, balıkların denizde su aramaları misali bizde bir an kendimizi kaybedip senin emirlerini unutuverdik. Küçükten kusur, büyükten af"** dediler.
İmam-ı Hüseyin tekrar etti: **"Ben size açıkca söyledim; Biz bilerek ve görerek ölümün, zulümün ve kahirin üzerine yürüyoruz. Haksızlığa karşı canla, başla direnirken şu an sizlere tekrar hatırlatıyorum, bu son hatırlatmam olacak; aranızda canını ve malını sevip, dünya malına tamah edeniniz varsa bizimle gelmesin. Çünkü bu yolda candan geçmeyen canana ulaşamaz. Biz candan geçip canana teslim olanlardanız"** dedi.

Orda işin ciddiyetini kavrıyan bazı muhanetler grup grup İmam-ı Hüseyin'i terk ederek ülkelerine geri döndüler. İmam-ı Hüseyin geri kalan dostlarını da yanına alarak tekrar ileri emrini verdi.

Erlik meydanında canını, serini Hakk´ın yoluna veren İmam-ı Hüseyin´e canı gönülden bağlanan sadık dostları, İmam-ı Hüseyin´in yanından bir dakika dahi ayrılmaz oldular. Bir daha Hz. Hüseyin´i üzmeyeceklerine dair ikrar verdiler, şehitlik andları içtiler.
Bu haklı dava da Hakk uğruna canla başla savaşacaklarına dair İmam-ı Hüseyin´in önünde ant içip, yeminler verdiler. Hazret´i İmam-ı Hüseyin´de onlara canı gönülden dualar edip Cenab-ı Hakk Teala´dan hepsine gönül hoşluğu ile itikatlarından, sadakatlerinden dolayı mekanlarının cennet olmasını diledi.
Kervanları yavaş yavaş ilerleyerek Beni el Mukatele denen yere geldi, çadır kurup mola verdiler. İmam-ı Hüseyin o muhitte başka çadırın da olduğunu gördü; ´Bu çadır kimindir´ diye öğrenmelerini istedi. Varıp, öğrenip geldiler: **´Hür´ündür´** dediler. Hür bir kabile reisiydi, İmam-ı Hüseyin, Abdullah bin Hür´ün kabilesinden Meşruk oğlu Hicab´ı Hür´ün çadırına göndererek yanına çağırttı. Fakat Hür, Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in yanına gelmedi.
Bunun üzerine İmam-ı Hüseyin bizzat kendi kalkarak Hür´ün ayağana kadar gitti: **"Ey Hür görüyorsun biz Cenab-ı Hakk´ın emri ile hareket eden Ehlibeyt´in fertleriyiz. Yerler, gökler ve cümle cihan Ehlibeyt´in ismini anarak zikir ve ibadet eder. Hakk´tan Hz. Ehlibeyt adına dilekte bulunurlar. Biz senin ayağına kadar nimeti getirdik, Hakk uğruna bizimle birlik olarak Yezid´e karşı savaşmanı istiyorum. Eğer bize katılırsan ebedi saadete erişirsin"** dedi.
Abdullah oğlu Hür, İmam-ı Hüseyin´e: **"Ya güzel İmam! Yezid´in askeri kalabalık ve sayılmıyacak kadar çok. Bir benim katılmamla bu kahır denizinin dalgaları dinmez ki. Rüzgar ile yarışacak kadar küheylan bir atım ve birde keskin kılıcım var, Sana hediyem olsun, al götür fakat beni mazur gör ben gelmiyeceğim"** dedi.
İmam-ı Hüseyin içini çekip, boynu bükük bir şekilde geri dönerken Hür´e şöyle dedi: **"Ey vefasız kişi, ben senin atına ve kılıcına hevesli değilim. Ben doğru yolu göstermek için ayağına kadar geldim fakat sen bunun değerini anlamadın"** dedi.
Çekip çadırına gitti ve kız kardeşi Zeynep´in dizi üzerine başını koyup çok tedirgin ve sıkıntılar içinde bir uykuya daldı. Rüyasında dedesi Resulü Ekrem´i gördü.
Hazret´i Muhammed (s.a.v) efendimiz, İmam-ı Hüseyin´e seslenerek: **"Ey benim ciğerparem Hüseyin´im pek yakında şehitlik şerbetinin kadehinden yudumluyarak kafilenle birlikte bize kavuşacaksın. Ata´n, Annen ve Kardeşin yolunu gözlüyorlar. Elini çabuk tut, sabırsızlıkla seni bekliyoruz"** deyip Kerbela´nın kanlı sahrasındaki perdeyi İmam-ı Hüseyin´in gözlerinin önünden kaldırdı.
İmam-ı Hüseyin evladı eyalini o katliam sahrasında o zulümün içinde görünce birden yerinden fırladı, rüya değil sanki o anda gerçeği yaşamıştı. Heyecanla kalkan İmam-ı Hüseyin kendini tutamayıp bir körpe çocuk gibi hüngür hüngür ağladı, yaşlar mübarek sakalını ıslayıp yakasına aktı. İmam-ı Hüseyin´in ağlamasına başta bacısı Zeynep olmak üzere herkes kanlı gözyaşları döktüler. Yanında bulunanlar diz çöküp İmam-ı Hüseyin ile ağladılar.
İmam-ı Hüseyin´in büyük oğlu Ali Ekber babasının önüne diz çökerek: **"Ey benim vefakar ve garemet yükü canım ve ruhum babacığım, sen derdin ki Hakk bizimledir, biz de Hakk ile beraberiz, yine öyle mi?"**
İmam-ı Hüseyin: **"Evet yavrum, biz Hakk ve hakikat yolundayız. Her zaman olduğu gibi biz Hakk ile beraberiz, Hakk´ta bizimle beraber"** dedi.

Ali Ekber babasının boynunu kucaklayıp, ellerini öptü ve şöyle dedi: **"Yüce Tanrı´ma sonsuz şükürler ve O´nun Ehlibeyt´i bizim yüce ecdadımıza salat ve selamlar olsun ki bu uğurda bütün vücudum bin parçaya bölünse de, şehit olsam da yine de gam yemem. O şehitlik şerbeti ancak Tanrı´nın sevgililerine nasip olur.**
İşte biz bu yüce makama laik görüldüğümüz için ne kadar şükür etsek azdır" dedi ve ekledi: **"Dünyadaki bütün zulümler üzerimize yağsa da, bela denizleri dalgalanıp üzerimize yürüse de yine de gam yemem"** diye arslanlar gibi kükredi.
İmam-ı Hüseyin oğlu Ekber´in bu kadar cesur ve bu kadar cömert olduğunu görünce bağrına basıp: **"Ey ciğerparem, dostluk pazarında yaptığın cömertliğin mükafatını yarın Hakk divanında Hz. Ehlibeyt derğahında, erenler katında bol bol görüp alacaksın. Senin yaptığın cömertliği ancak Atam Aliyyül Mürteza yapardı. O´nun makamının Hakk katında ne kadar yüce olduğunu dört hak kitap İncil, Tevrat, Zebur ve Kur´an-ı Kerim ve 124 bin Peygamber´in bir cümlesi tasdik edip, taktir etmişlerdir. Hepsi de bunu çok iyi biliyorlardı"** dedi.
Velhasıl İmam-ı Hüseyin o konak yerinden de hareket emrini verdi.

Rivayet edilir ki İmam-ı Hüseyin´e katılmayan Hür bin Abdullah, Kerbela vakasından sonra bir gece rüyasında huzuru mahşer yerinde günahlar tartılırken Cenab-ı Hakk Teala´dan şöyle bir nida geldi: **"Ey İmam-ı Hüseyin´imin kervanına katılan Kerbela´nın şehitleri ve o göçe katılan mazlumlar size hiç bir sorgu sual sorulmayacaktır, buyurun cennete"**. Hakk´a yönelen kafilenin hiç birine sorgu sual sorulmadan cennete konulduklarını gören Hür bin Abdullah, İmam-ı Hüseyin´in kervanına katılmadığına bin pişman olmuştu ama artık pişmanlık fayda etmedi.
İmam-ı Hüseyin´in Hakk ve hakikata yönelen kervanı öyle duruma geldi ki daha Kerbela denilen yere varmadan bütün suları ve erzakları tükendi. Memeler kurudu, yavrular sütsüz kaldı. Kızgın çölün sıcaklığı ve güneşin ısısı ortalığı kasıp kavuruyordu, açlık ve susuzluk bir anda en büyük sorun haline geldi. Ellerinde tulumlarla sağa sola koşuştular, süvari gönderip su arattılar fakat hiç bir faydası olmadı.
Yer demir, gök bakır bir damla dahi su yoktu, elleri boş geri döndüler ve durumu Hüseyin´e bildirdiler.
İmam-ı Hüseyin şartların git gide zorlaştığını görünce: "**Ey dostlar, Tanrı´ya hamd ve senalar olsun, belli ki Kerbela buraya çok yakın bir yerde, imtihan sahasına yaklaşmış bulunuyoruz. Doğru yolda olduğumuz kesin, şüpheniz olmasın. Kervanımız şehitler kervanıdır"** dedi ve ekledi: "**Ey sevgili dostlar, Küfe´den yeni bir haber aldım, İbni Zeyyad melunu bizi buralara kadar takip ettirerek, peşimizden binlerce askeri çıkararak, dört bir yanımızı askerle kuşatmıştır.**
Yezid´in emri üzerine bizi yakın bir semtte şehit ederek, başlarımızı Şam´da duran ve halifelik makamını işgal eden yezid´e gönderecek, ona göre kendinizi hazırlayın" diye yanında bulunanlara talimat verince, yanında bulunan halk arasından büyük bir panik havası esmeye başladı.
Artık işin şaka tarafı kalmadığını ve bir adım atmanın dahi ölüm olacağını anlıyan içten pazarlıklı, dumanlık günde av arıyan, kurt niyetli sahtekar dostları İmam-ı Hüseyin´in sözleri biter bitmez yavaş yavaş ve hiç bir şey söylemeden ayrılmaya başladılar. O koskoca ordu sayılan topluluktan geriye kaç kişi kaldı biliyor musunuz? İmam-ı Hasan´ın küçük yaşta şehit düşen oğlu Kasım ile İmam-ı Hüseyin´in körpe yavrusu Ali Askar´ı da sayacak olursak, hasta Zeynel Abidin ile beraber eli silah tutan 74 kişi kaldılar. Zeynel Abidin´in şehit olmasına müsade verilmemesinden şehitliğinin

ertelenmesinden dolayı bu sayı 73´e düştü. Milyonlarca İslam´ım diyenin içinden sadece 73 kişi bu yola baş koydu.

*

Ey aziz dostlar gelin görün ki dostluk pazarında canın değeri nicedir. Kimileri nam yapmak için dem vururken kimileri gam deryasına dalmış yüzüyordu. Kimileri şehitlik aşkıyla tutuşup yanarken kimileri çıkar peşinde koşup duruyorlardı. Kimileri can telaşındayken kimileri kar telaşındaydı. Kimileri çıkar için Yezid´in yalakalığını yaparken kimisi de Allah yolunda çoluğunu çocuğunu kurban veriyordu.

*

Ali Sefa yine gam deryasına dalıp şu beyitleri sıraladı, beraber okuyalım. Ehlibeyt´e rahmet yezide lanet eyleyelim.

Haber geldi bana o yüce dosttan

Haber geldi bana o yüce dosttan,
Koşup peşi sıra gidesim gelir,
Bir şeyim yok kuru canımdan başka,
Onu da yoluna veresim gelir.

Kul olayım kabul eyle kapına,
Serim kurban cemaline yapına,
Tel olayım bağlamanın sapına,
Vurdukça bağrıma gülesim gelir.

Çoban olam koyununa kuzuna,
Melhem olam dertlerine sızına,
Yüzüm sürem ayağının tozuna,
Uğruna bin defa ölesim gelir.

Çekilmiş önüme ayrılık seti,
Çürüttük gurbette kemiği eti,
Beni senden ayrı koyan hasreti,
Pare pare edip bölesim gelir.

Kimler bilir gönlümdeki eziği,
Kimler anlar kalbimdeki sızıyı,
Bizi esir eden kara yazıyı,
Başımdan bağrımdan silesim gelir.

Ferahlarım gözüm yaşı aktıkça,
Ah eylerim eller kalbim yaktıkça,
Kahbelerin dünyasına baktıkça,
Tutup saçlarımı yolasım gelir.

Ağlayanlar gülenlerin nesine,
Kulak vermez feryadına sesine,
Akçe olsam yoksulun kesesine,
Boşalıp boşalıp dolasım gelir.

Yıllar yılı çektik elin emrini,
Bu kadar sürünmek Hakk´ın emri mi,
Boş boşuna gelip geçen ömrümü,
Yalvarıp yakarıp alasım gelir.

Kesemedim gözyaşımın bendini,
Yıkamadım şu feleğin fendini,
Avuttuğum için kendi kendimi,
Kendi ayağımı çelesim gelir.

Ömrüm gelip geçti hayal kurarak,
Çürüttüm bağrımı her gün vurarak,
Belki kurtuluruz diye sorarak,
Herkesin kapısın çalasım gelir.

Kara talih yakamızdan asıldı,
Yıllar yılı boynumuza basıldı,
Sılaya dönmekten ümit kesildi,
Ağlayıp gurbette kalasım gelir.

Ölümüz sürgündür bırak sağları,
Kopup gitti tüm yakınlık bağları,
Aramıza ser çekilen dağları,
Tünel vurup tek tek delesim gelir.

Dünyada katlandık derde mihnete,
Kesildi tağatlar buradan öte,
Çekecek bir şey kaldımı ki ahrete,
Tanrı´dan öğrenip bilesim gelir.

Baksana kardeşim benzime bete,
Yandım Hakk aşkına hep tüte tüte,
Garipleri koymak için Cennete,
Kapısana bekçi olasım gelir.

Ali Sefa´m der ki yad eller neme,
Ne dertler gizledim gör ki sineme,
Seni miraç tuttum kendi kendime,
Günde bin kez secde kılasım gelir.

Aziz okuyucularım ve sevgili dostlarım, size babam Kul Dursun´un bir kaç bestesini de sunuyorum. Çok içten ve gönülden gelen Kul Dursun´un sesine kulak verelim, bakalım neler söylemiş okuyup görelim.

Gelin görün bu sarayda neler var

Tanrı gönüllerde bir saray yapmış,
Gelin görün bu sarayda neler var,
Bin bir hikmet ile nurdan donatmış,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Kötülük eyleme komşuya ele,
Hatır gönül yıkma sen bile bile,
Yüzbin hacca gitsen yine nafile,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Binbir tane bu sarayın kapısı,
Anahtar akıldır nurdan yapısı,
Yapan mimardadır bunun tapusu,
Gelin görün bu sarayda neler var.

18 bin alem burda görülür,
Arifler Cem olur meclis kurulur,
Dört kitaba burda mana verilir,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Mekke burda Kabe burda hac burda,
Muhammed´e inen hırka tac burda,
Bütün dertlerine her ilaç burda,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Derya burda deniz burda göl burda,
Tanrı burda veli nebi kul burda,
Adalete giden doğru yol burda,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Cahil insan bu menzile eremez,
Gözü kördür baksa bile göremez,
Kapılar kapanır açıp giremez,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Bu gizli hazine kimse bilemez,
Her insan bu sırra aşina olamaz,
Çok dolaşır kapısını bulamaz,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Üçler beşler kırklar 12 İmam´lar,
Kerbela´da susuz şehit olanlar,
Gönül kabesine secde kılanlar,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Bütün yerler gökler çarkı felekler,
Yüz sürelim kabul olsun dilekler,
Hem Adem´e secde kıldı melekler,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Burada kurulmuş nizam terazi,
Bir gün teker teker yargılar bizi,
Üçyüzaltmışbeş gün gece gündüzü,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Gel ey cahil neşter vurma yarama,
Nefsine hakim ol gitme harama,
Tanrı´yı camide hacda arama,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Temeli elindir çatısı nurdan,
Nice mazlumları kurtarır dardan,
Elinde Zülfikar ol Şah-ı Merdan,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Şair Dursun gönül bahçen nerede,
Türlü türlü çiçek açmış orada,
Tanrı´nın adresi işte burada,
Gelin görün bu sarayda neler var.

Kıymetli evladım Sebahattin sana hediyem olsun. Kul Dursun.

Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in kafilesi Allah yolunda hem ilerliyor, hem tekbir getiriyordu. Bir yandan da açlık susuzluk arttıkça sızlanmalar, feryatlar, iniltiler daha da çoğalıyordu. Kundaktaki yavruların dilleri susuzluktan kurumuş ağızlarında dönmüyordu. Annelerinin memelerinden süt çıkmıyorduki yavrularını emzirsinler.
Yaşlıların dudakları susuzluktan çatlamıştı, dudaklarından kanlar akıyordu. Gençlerin sinelerinden burçak burçak ter aktıkça sinelerindeki ateş dışarıya vuruyordu. Herkes bir tedirginlik içerisinde yolun ucunun nereye varacağını bilmeden ilerleyip gidiyorlardı.
Bir hayli yorulduklarından İmam-ı Hüseyin bir dinlenme molası daha verdi. O gönül goncası Tanrı sevgilileri, İmam-ı Hüseyin´in çevresin de toplandılar ve: **"Ya güzel İmam, bizlere bir kaç saatliğine izin versende etrafı biraz araştırsak dolaşsak belki yavrularımıza bir miktar yiyecek veya içeçek buluruz da, körpe yavrularımızın dudaklarını ıslatırız.**
Beşikteki bebeler nerdeyse ölümün eşiğine geldiler, yavrularımızın şimdiden damakları kurudu, dilleri şişti ağızlarına sığmaz oldu onlara su bulmak için, bizlere de yiyecek ve içecek bulma imkanı arasak nasıl olur?" diye sordular.
İmam-ı Hüseyin (a.s) Efendimiz çok duygulanarak: "**Ey aziz dostlarım, can kardeşlerim ben önceden de söyledim bu yol çok çetin ve çilelerle doludur, işte bizler zulümler diyarına adımlarımızı daha yeni atmış bulunuyoruz. Sizlere tekrar ediyorum; gelin canınızı benim için ateşe atmayın, ben Yezid´e karşı tek başıma da yürürüm, ölürsem şehitlik kadehinden kanasıya içerim, durursam gazilik şerefine nail olurum"** dedi.
Orda bulunanlar İmam-ı Hüseyin´in hüzünlendiğini görünce ağladılar: "**Ya güzel İmam baş tacımız Hüseyin, elimizde olmayarak senin üzülmene sebep olduk artık açlık susuzluk için sana şikayette bulunmayacağız"** diye İmam-ı Hüseyin´den özür dilediler.
İmam-ı Hüseyin (a.s) efendimiz ellerini semaya açarak: **"Ya Rabbi, bana dost olanlara sende dost ol"** diye ağladı. Kervana hareket emri vermeden, tekrar erzak ve su durumunu gözden geçirdi. Kocaman iki cihanın göz nuru Ehlibeyt´in, Hakk´a yürüyen kervanında bir damla su yoktu, yiyecek ise sadece ufak yavrulara bir kaç öğün yedirecek kadar vardı. İmam-ı Hüseyin tekrar kervana **´İleri´** emrini verdi. Kervan yorgun argın, günlerdir aç susuz kızgın çöllerde dolaşıp duruyor, belalar ve çileler diyarından geçerek gam ve keder diyarına doğru ufuktan doğan bir güneş gibi adım adım ilerliyordu. Öyle bir çöle geldiler ki kızgın çöl ile güneş adeta yarışıyordu, güneşin

sıcaklığı sineleri kasıp kavuruyordu. Çölün kızgın kumları da sanki o masumların ayaklarını kebap gibi pişiriyordu. Dudaklar şişmiş, diller dönmez olmuştu, kimseler birbiri ile konuşamıyordu, sadece gözyaşları konuşuyordu.
Kumlar üzerinde garipler kervanı, güvercin gibi süzülüp gidiyordu. İçlerinden bir kaç kişi devamlı kervanın bir kaç yüz metre ilerisinden yürüyerek su buluruz umudu ile sağ sola koşturup duruyorlardı.
Bir tanesi; ´**Allah-u ekber**´ deyip yere kapandı, hep birden; ´**Yahu bu sevinç nedir?**´ dediler. ´**İlerde bir hurmalık veya ormanı andıran bir şeyler gördüm, belki oralarda su vardır mutlak bu yeşillikte su olması lazım**´ dedi. Hep beraber sevindiler, ileriye doğru dikkatle baktılar gerçekten de ormanı andıran toplu bir şeyler gözüküyor, kıpırdanmalar göze çarpıyordu. Sevinç çığlıkları atarak ilerlemeye başladılar, biraz daha yaklaştılar hurmalık sallandı, biraz daha yaklaştılar hurmalığı andıran karartı dalga dalga yayılmaya başladı. Biraz daha koşuşturduklarında birde ne görsünler hurmalık sandıkları karartı Yezit askerinin sancakları, filamaları, mızrak ve kalkanları, çöl ovayı asker tutmuş, yüzbinlerce asker ile İmam-ı Hüseyin´in önünü kesmek için bekliyorlardı.
Yezit ferman çıkarmış, lanetullah Ubeydullah Zeyyada emir vermiş: “asker toplayıp, Hz. İmam Hüseyin´in üzerine gidin, her nerde bulursanız İmam-ı Hüseyin (a.s) derhal tutuklayın, karşı gelirse evladı eyali ile birlikte boynunu vurun, başlarını kesin bana getirin” demişti. Şeytanın atına binen seçkin silahşör kişiler bunların binlercesi haramzadeden oluşan tüm askere söylenen; iki cihan serverinin gözbebeği İmam-ı Hüseyin´i esir almak veya şehit etmek için, kılıçlarınızı keskinleştirin, mızraklarınızı sivrileyip ve oklarınızı zehirlere batırın, bu hazırlıkları bitirdikten sonra da İmam-ı Hüseyin´i karşılayın. Sakın Hüseyin´e olsun, Hüseyin´in taraftarlarına olsun, çoçuğuna çoluğuna olsun bir damla su vermeyin, hadi şimdiden gazanız mübarek olsun diye ferman çıkarmıştı. İşte yezid´in askerleride bu emir üzerine buralara kadar gelmiş, bizim Kervanı bekliyorlarmış diye sadık dostları İmam Hüseyin´e olup biteni duyup gördüklerinin tümünü anlattılar .
Evliyalar pirinin ciğerparesi İmam-ı Hüseyin ise yerlerin ve göklerin ve tüm cihanın temelleri atıldıktan sonra hiç bir velinin, hiç bir nebinin, hiç bir melek ve feriştahların cesaret edemediği bu imtihana kendisini öyle hazırlamıştı ki gelen haberlere sadece **“Allah Kerim´dir, ölümden ötesi yok ya, onun yer götürmez askerleri varsa bizim de Allah´ımız vardır”** dedi.
İmtihan sahasında nurlu ve azimli adımlarla bir hayli dolaştı, gelecek bütün felaketlere kendini tam hazırlamıştı. Yanında bulunan Cenabı Hakk´ın kıyamete kadar rahmeti ile andığı şehitlik adayları topluluğuna dönerek: “**Ey benim vefakar ve sadık kara gün dostlarım artık belalar denizinde yelken açmış bulunuyoruz, bu deniz bizim ve bizlerin yavrularının kanları ile oluşacaktır. Denizler kuruyup gitse bile bizim kanlarımız mahşere kadar kurumuyacaktır. Allah yolunda dökülen biz şehitlerin her damla kanı müminlerin bağrında her yıl Muharrem ayında taze bir gül gibi açılıp yeşerecek ve dal budak verip kök salacaktır. Kıyamete kadar da böyle devam edip gidecektir”** dedi.
İmam-ı Hüseyin askerlerin bulunduğu yere geldiğinde kervanına; ´**dur**´ emri verdi ve kervan durdu. Aç kurtların eline düşmüş bir körpe kuzu misali, yezid´in askerleri hemen bu fırsatı ganimet bilerek o eşsiz ve yüce insanların dört bir yanını bir anda çevirdiler, yüzlerce asker her taraftan abluka altına aldılar. Oysa tüm cihanın karanlıklarına nurlu meşale olan ve müminlerin gerçeklerin yolunda yürümelerine önder olan Hazret´i Muhammed´in ciğerparesi, İmam-ı Şah-ı Merdan Ali´nin baş tacı

ve Fatımatı Zehra´nın göznuru İmam-ı Hüseyin´in ve onun sadık kara gün dostlarıysa bir avuç denecek kadar azdı fakat yerlerde ve göklerde tüm cihanda onların yaptığı kahramanlığı, fedakarlığı ve sadakati hiç kimse yapamazdı.
Artık ilk zulümün değil ama ilk gaddarlığın örneği yaşanıyordu. Her tarafı silahlı muhafızlarla çevrilen o mazlumlar birden neye uğradıklarını şaşırdılar.
Fakat paniğe kapılmadılar çünkü buna kendilerini hazırlamıştılar. Askerlerle dört bir yanı çevrilen kadınlar ve körpe yavrular zaten susuzluktan bağırları kebap gibi yanmış, dudakları çatlamış ve dilleri şişmiş ağızlarına sığmaz olmuştu.
İmam-ı Hüseyin atına binip mahmuzladı: **"Bu ordunun komutanı kimdir?"** dedi.
Yezid askerleri ne yapacağını sordular, İmam-ı Hüseyin´de: **"Ey askerler bana düşmansınız fakat şu memedeki susuz kalan yavrularımıza bir kaç damla su istiyecektim, onun için komutanınızı ararım"** dedi.
Lanetlenmiş askerler bunu bir fırsat bilerek ellerinde bulunan kaplardaki suları başlarına dikleyip yavruların gözleri önünde ağızlarının yanlarından akıtarak içdikçe, o körpe yavrular annelerinin yakalarına sarılıp, tırnaklarla elbiselerini pareleyip: **"Anne ne olur bize de su"** diye feryatlar ederek yerleri yırtıyor, inim inim inleyip, yalvarıp yakarıyorlardı**.**
Herkes kendi derdi ile meşgulken bir de o sabuların çığlıkları yaralara tuz biber ekiyordu. İmam-ı Hüseyin atını mahmuzlayıp kararğah çadırının önüne kadar sürdü. Çadırdan riyahı oğlu Hür dışarı çıkıp İmam-ı Hüseyin´in geldiğini görünce saygı ile önünde eğilerek: "**Ey güzeller Şah´ının sultanı, zamanın İmam-ı ya Hüseyin buyurun, hoş geldiniz"** dedi.
İmam-ı Hüseyin´de: **"Ya Hür ben seni, sende beni çok iyi tanırsın, şimdi sana şunu sormak için geldim, bizlere yardıma mı geldiniz? Yoksa düşmanlık yapıp Ehlibeyt´ime kılıç çekmek için mi geldiniz? Senden bunu sormak için geldim"** dedi.
Hür o vakit: **"Ya Hüseyin, bana İbni zeyyad´tan verilen emir, seni askerlerimle birlikte takip ederek burdan başka yere gitmene izin vermeden yanında bulunan aile efratını ve kara günde sana sadık dost olanların bir cümlesini emrim altına alıp, esir olarak Küfe´ye İbni Zeyyad´a götürüp teslim edeceğim. Bana verilen emir budur, bu emri yerine getirmek mecburiyetin- deyim. Senin hakkında ne karar verirse Küfe´de İbni Zeyyad verir, ben seni onun yanına götürdükten sonra geri kalan sorunlarını onunla çözümlersin"** deyip kesip attı.

KOMUTAN HÜR

İmam-ı Hüseyin Hür´ün bu katı tutumundan incinmişti. Gözlerinden inci taneleri gibi yaş dökerek Hür´e: **"Ey Hür senin ismin Har´dı, senin ile biz Medine´de bir arada büyüdük ve dedem Hazret´i Resulullah bir gün biz senin ile beraber oynarken yanımıza gelip sana şöyle demişti: ´Ey Har bir gün gelecek ki sen cennetle cehennem arasında bir sınır çizgisinin üzerinde duracak ve cenneti mi seçeyim, cehennemi mi diye tereddütte kalacaksın. Sonunda Benim Ehlibeyt´imin katarına katılıp cenneti seçip Hür olacaksın´ demişti. Şimdi ise o isme layık olmayı hiç mi düşünmüyorsun?"** dedi ve ilave ederek: **"Bizler buraya kendi arzumuzla gelmedik, dövüş ve kargaşa çıkarmaya da hiç niyetimiz yok. Küfe halkı ve ileri gelen eşrafı bizleri buralara kadar davet etti, bizlerde geldik işte ispatı"** deyip çantalar dolusu mektupları meydana döküp **"Al işte oku, bu Küfe halkının nankörlüğünün ispatıdır"** dedi.

Hür parmağını ısırarak: “Ya güzel İmam Allah şahidimdir benim bu mektuplardan herhangi bir bilgim, haberim yoktu” dedi.
Bunun üzerine İmam-ı Hüseyin: **“Öyle ise askerlerine sor bakalım onlarında haberi yok mudur?”** dedi.
Hür askerlere dönerek: “Ey Zalimler, İmam-ı Hüseyin´in ne dediğini sizlerde duydunuz, cevabınız nedir?” dediğinde herkes önüne bakmaya başladı. İmam-ı Hüseyin mektupların içlerinden 15-20 tanesini açıp okudu. Çoklarının imzaları ve isimleri çıkınca yüzleri kızardı, utandılar fakat Allah´tan heder etmediler.
Zaten Cenabı Allah bir çok Kur´an-ı Kerim´in ayetlerinde de bahseder ki; ´**Biz zalimlerin kalplerini mühürleriz gerçekleri görmezler´.**
İşte o zalim kavimlerden bir kısmı da Ubeydullah Zeyyad´ın ve lanetullah Yezid´in emri altına girmişler Ehlibeyt´imizin gözbebek- lerine oklar atıp kılıçlar çekmişlerdir.
Hazret´i Resulullah, İmam-ı Hüseyin´i bağrına basıp: “Hüseyin benim ciğerparemdir, her kim ki benim Hüseyin´imi incitirse beni incitmiş olur. Çünkü ben Hüseyin´imin uğruna İbrahim´imi bile kurban ettim” demişti.
*
Şimdi ise İslamız diye namaz kılıp, oruç tutan emevi soysuzları hem Muhammed Mustafa (s.a.v) efendimizden şefaat bekliyorlar hem de onun yolunda yürüyüp onun sancağını taşıyan onun evladı İmam-ı Hüseyin´e tam cephe almışlar ve onların yollarını süren bizlere tam bir düşmanlık besliyorlar.
*
İmam-ı Hüseyin askerlere dönerek: **“Ey vefası zalim kavim, yarın Ruzi Mahşer günü Hakk´ın divanında hangi yüzle dedem Resulullah´ın huzuruna varıp şefaat dileyeceksiniz? Sizlerde hiç Allah´tan korkup, kuldan utanmak yok mudur? Kundakdaki bebelerimizin suyunu dahi kestiniz, bırakın bizi yolumuza gidelim”** dedi.
Yezid askerlerinin kalplerinde imandan eser yoktu. Kara taştan su çıkar mı? çıkar fakat o Yezit melununun askerlerinin yüreklerinden zerrece merhamet duygusu çıkmadı. Sabular yerleri tırnakları ile cırım cırım yolup ağladılar da, yine o zalimler o sabulara bir damla su vermediler. İmam-ı Hüseyin dönüp çadırına geldi.
Bütün dost ve kervanında bulunanları yanına toparlayıp el açıp ibadete durdular. Yüryüzündeki inler, cinler ve erenler evliyalar, enbiyalar ve gökyüzündeki melek ve feriştahlar İmam-ı Hüseyin´in o geceki ibadetinden şefaat umup yararlanmak ve o duadan mahrum kalmamak için adeta bir biri ile yarıştılar. İmam-ı Hüseyin´in o mübarek duasına canı yürekten katılıp; ´**Allah Allah**´ dediler. Gecenin vakti bir hayli ilerlemişti, Hür çadırına uzanmış uyuyordu. Gece rüyasında Kevser havuzu başında Hazret´i Resulullah´ı gördü, yanında İmam-ı Aliyül Mürtaza, Fatıma-tı Zehra ve İmam-ı Hasan olduğu halde karalar giyinmişler gam ve kederler içinde boyunları bükük ağlıyorlardı.
Hür sordu: “Ya gözüm nuru Resulullah! Niçin kederlisiniz? Niçin karalar giyindiniz? Bu gam kederinizin sebebi nedir?”
Hazret´i Resulullah başını yukarı kaldırıp: **“Ey Hür, benim Hüseyin´im dün senin çadırının kapısına kadar geldi de onu incitip geri çevirdiniz.**
Bir geyik dahi O Hüseyin´imin incinmemesi için iki yavrusunu alıp dağı taşı delik delik deldi, yavrularını getirip Hüseyin´ime verdi de siz bir geyiğin binde birini dahi yapamadınız, bir geyik kadar bile olamadınız. Bana böyle mi ümmet olcaktınız, bana ümmetliği böyle mi yapacaktınız?” dedi.

Hür ok gibi yataktan fırlayıp hemen üzerini giydi ve gecenin karanlığında doğruca İmam-ı Hüseyin´in çadırına girdi. İmam-ı Hüseyin ve yanında bulunan tüm küçüklü büyüklü canlar hep bir olmuş Cenabı Yüce Tanrı´ya el açmış dua ile ibadet ediyorlardı. Hür usulca dizlerinin üzerine çökerek Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in yanına kadar diz üzeri emekledi, rüyanın tesiri ile kuşlar gibi titriyordu.
İmam-ı Hüseyin´in yanına vardığında; İmam-ı Hüseyin elini Hür´ün omuzuna koyarak Hür´ün gördüğü rüyayı, Hür daha anlatmadan kendisi anlattı.
Hür, İmam-ı Hüseyin´in ellerine sarılıp, ayaklarına kapandı mübarek ayaklarını öptü: "Ya Hüseyin, Allah senden razı olsun beni gafletten uyardın. Az kalsın zalimlerin içinde cehalet tufanında boğulacaktım. Ya İmam, şimdi benim yapacağım sizlere en büyük vazife ben askerimi toparlayıp bir tarafı boş bırakayım, siz o boşluktan yararlanıp karanlıkta sıvışın gidin. Ben peşinizden daha sonra askeri terk ederek gelir ve sizlere katılırım. Hangi yöne giderseniz, ben askeri başka yöne doğru çeker ve sizin izinizi kaybettiririm. Daha sonra da bulamadım der, askeri Küfe´ye götürürüm, böylece sizlerde kurtulmuş olursunuz" dedi.
İmam-ı Hüseyin gülümseyip: **"Hadi öyle olsun bakalım, hikmet ilahi ne gösterir"** deyip **"La Havle vela kuvveti illa billa Aliyül Azim"** dedikden sonra, Hür´e hayırlı dualar eyledi.
Oradaki bulunan İmam-ı Hüseyin´in kafilesi hemen yol tedariğine koyuldu, kısa sürede yüklerini develere yükleyip Hür´ün işaretini beklediler.
O ara Küfe yönünden bir atlı tozu dumana katarak Zeyyad lanetullahdan yeni bir ferman getirerek: "Ya Hür, Ali oğlu Hüseyin´i her nerde görür ve bulursan derhal ölü veya sağ yakala bize getir.
Vazifene suistimal edersen cezasını canınla ödersin, eğer vazifeni başarı ile tamamlarsan mükafatınıda kat kat görürsün" diye yazmıştı.
Hür mektubu gizlice İmam-ı Hüseyin´e gönderdi. İmam-ı Hüseyin´de zaten yezidin olsun, Zeyyad´ın olsun nasıl bir lanetullah olduklarını biliyordu onun için hiç telaşlanmadı. Hür´ün işareti üzerine bir boşluk bularak gecenin karanlığında süzülüp düşman sargısını yarıp çıktılar ve karanlıkta yollarına devam etmeye başladılar.
Medine yönü diye tutturup sabaha kadar yürüdüler, ne bir yıldız ışığı ne de bir ay ışığından eser yoktu. Güneş doğuncaya kadar ne tarafa gittiklerini dahi bilemediler. Tam şafak atmak üzere yerler hafiften aydınlanmıştı, bir kum sahrası çöle geldiler ki kuş uçmaz kervan geçmez, bir sinek konacak yaprak bulunmuyordu.
Dört bir yan kum deryası olmuş, iz bile yoktu. İmam-ı Hüseyin bu korkulu konak yerini görünce sanki yüreğine bir hançer saplanmış gibi öyle derinden bir ´**Ah**´ çekti ki 366 bin damarı saz verip sızladı. Altındaki Zülcenah isimli at sanki yere çivilenmiş gibi ileri bir adım dahi atmadı. İmam-ı Hüseyin atı Zülcenah´ı ne kadar mahmuzladıysa da, ne kadar sürmek istediyse de atı Zülcenah gitmiyordu.
O zaman İmam-ı Hüseyin yanında bulunanlara sordu: "**Ey aziz dostlarım bu yeri, bu muhiti bilip tanıyanınız varmı dır? Buranın ismi nedir?"** dedi.
Bilenler: **"Ya güzel İmam buraya Mariye toprağı derler"** dediler.
İmam-ı Hüseyin tekrar sordu: **"Buranın bir ismi daha olması lazım"** dedi.
Bilenler: **"Evet ya iki cihan serverinin göz nuru İmam-ı Hüseyin, buranın bir ismi de Kerbela´dır"** dediler.
İmam-ı Hüseyin: **"Allahü ekber burası Kerb ve bela toprağıdır"** dedi (Kerb gam ve musibet demektir). İmam-ı Hüseyin attan aşağı adımını toprağa basar basmaz o toprakta bir titreme bir sarsıntı oldu, toprağın rengi mosmor oldu. Bir miktar toz ve toprak sıçrayıp İmam-ı Hüseyin´in saçlarına ve güzel sakalına yapıştı.

Bu durumu gören İmam-ı Hüseyin´in oğlu Ali Ekber babası Hz. Hüseyin´e seslenerek: **"Babacığım bu ne uğursuz musibettir ki daha sen bu toprağa ayak basar basmaz toprağın musibeti üzerine sıçradı"** deyip ağladı.
İmam-ı Hüseyin´de gözlerinden kanlı yaşlar dökerek: **"Ey benim ciğer köşem oğul, bu topraklar bizim kızıl kanlarımızla ıslanıp gözyaşlarımızla yıkanacaktır.**
Burda bizim cesetlerimiz kendi al kanlarımızla toza toprağa belenecektir, cesetlerimiz kafirler tarafından hayasızca atlara çiğnetilecektir, burası bizlerin şehitlik makamının durağıdır" dedi.
Bu acı haberi duyan kafile de bulunan eshaplar, bacılar, kardeşler, çocuk çoluk herkes birbirine sarılıp turnalar gibi çığrıştı, kuzular gibi meleşti, kanlı göz yaşları dökerek ağlaştılar. Felaketin ne derece büyük olacağını artık düşünmeye bile gerek yoktu. Böyle bir zulümün ancak öyle bir çölde yapılacağına çarkıfelek çoktan karar vermişti.
Ali Sefa´nın yüreği Kerbela toprağı gibi yanıp kavruldu. Bir an titreyen ellerinden kalem düştü, gözyaşları pınar olup çağladı. Yaşlı gözlerle bakalım kanlı Kerbela´ya neler söylemiş okuyup görelim. Ehlibeyt´e ve onun taraftarlarının nurlu ruhları sonsuza kadar şad olsun O yüce şehitlerimize sonsuza kadar rahmet okuyalım ruhlarına Tanrı´dan bol bol rahmetler dileyelim. Yezide ve onun tarafını tutup Ehlibeyt´e kast edenlere de lanetler okuyalım (Allah Allah).

73 masumun mezarı olan Kerbela´ya Ali Sefa şöyle seslendi;

KERBELA

Yetmişüç masumun mezarı oldun,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela,
Yezit köpeğine zaferi kıldın,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

Yetmişüç masuma eyledin oyun,
Vermedin Fırat´tan bir yudum suyun,
Kırılsın kanadın devrilsin boyun,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

Mürtaza´nın bağrın hicran doldurdun,
Muhammed´in gülcemalin soldurdun,
Yezidlere intikamlar aldırdın,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

Ehlibeyt´in kanını emdin tükettin,
Facia yarattın tanıklık ettin,
Sende masumlara kin karez ettin,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

Dilerim Mevladan tütüp yanasın,
Yarelere duş ol bağrın kanasın,
Akıbeti Hür şehite dönesin,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

Yüzün Ehlibeyt´in kanlarıyla süsledin,
Mürtaza´ya neden garez besledin,

Sırtın verdin yezidlere yasladın,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

Fırat´ınla yezidleri suladın,
Ehlibeyt´i al kanlara buladın,
Hangi yüzle Hakk´tan affın diledin,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

Ehlibeyt nesline eyledin çile,
Açtın kollarını düşürdün çöle,
Kafir yezid ile verdin kolkola,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

ALİ SEFA bir gün seni bulacak,
Şah-ı Merdan intikamın alacak,
Huda senden elbet hesap soracak,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

Şımartarak yezidleri besledin,
Ehlibeyt´i adım adım izledin,
Fatıma´dan yavrusunu gizledin,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

Masum yavruları bağrına bastın,
Yaktın çöllerinde suların kestin,
Ali Mürtaza´ya neydi kastın,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

Akıttın kanları bağrına doldu,
Nice anne ata sinesin yoldu,
Giden gitti sana neleri kaldı,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

Giydirdin karayı beyazı soydun,
Yüce Mürtaza´nın boynunu eydin,
Felek kıyamadı sen nasıl kıydın,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

ALİ SEFA ağlar gözyaşın silmez,
Mazlumun halinden zalimler bilmez,
Haşa yalan dünya sana da kalmaz,
Belalı Kerbela kanlı Kerbela.

ŞU KANLI YEZİD´TEN DAVACIYIM BEN

Efkarlıyım bu gün ağlar gezerim,
Şu zalim felekten davacıyım ben.
Kara taşla hergün bağrım ezerim,
Şu kanlı yezidten davacıyım ben.

Bağrımı ezerim kara taşınan,
Doldu iki gözüm kanlı yaşınan,
Nere gidem bu belalı başınan,
Şu kanlı yezidten davacıyım ben.

Bilmem ki ne ettim ben şu feleğe,
Atar beni günden güne çileye,
Bırakmaz yakamı dönem sılaya,
Şu kanlı yezidten davacıyım ben.

Uzun olur selvilerin boyları,
Hep dolaştım şehirleri köyleri,
Unutturdu seneleri ayları,
Şu kanlı zalimden davacıyım ben.

Düşen bilir Kerbela´nın derdinden,
Huzur gider keder gelir ardından,
Beni etti vatanımdan yurdumdan,
Şu kanlı yezidten davacıyım ben.

Yaktı bizi lokma lokma kavurdu,
Dilim dilim çile ile yoğurdu,
Her birimiz bir diyara savurdu,
Şu zalim felekten davacıyım ben.

Bitmezimiş mazlumların çilesi,
Tükenmezmiş zalimlerin hilesi,
Zaten bize düşman oldum olası,
Şu zalim yezidten davacıyım ben.

Ne verdinse çektik etmedik kusur,
Bütün haklarımız eyledin hasır,
Ölümüz sürgündür dirimiz esir,
Şu zalim felekten davacıyım ben.

ALİ SEFA´m ağlar yaşın üstüne,
Düştü damlaları döşün üstüne,
Allah´tan gelenler başım üstüne,
Şu zalim yezidten davacıyım ben.

Hazret´i İmam Hüseyin Kerbela´ya geldikten sonra: **“Artık Tanrı´nın bizleri en çetin ve en zor şartlar altında imtihana tabi tuttuğu sahra işte burasıdır”** deyip çadırların kurulmasını emretti. Mazlum ve masumlar gözyaşı içinde çadırlarını kurdular. Hazret´i Zeynel Abidin çok halsiz ve çok rahatsızdı, ateşli bir sıtma hastalığına yakalanmıştı, kum sahrasında ateşler içinde yanıp kavruluyordu ve kış ayında kar fırtınasına tutulmuş güverçin yavrusu gibi titriyordu.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin, kızkardeşi Zeynep´i yanına çağırarak: “**Ey benim vefakar, emektar ve garemet yükü bacım, bu sahrada bir gün gelecek ki kan girdabına boğulmuş Tanrı şehitlerinin başsız cesetlerini atlarına çiğneten zalim Yezid´in lanetullah askerlerini gördüğün zaman, sakın ola ki Ehlibeyt kadınları olarak**

saçınızı başınızı yolup ağlamayasınız. Düşmanı sevindirip oh çektirtmeyesiniz. Zeynel Abidin´imi önce Allah sonra sana emanet ediyorum, bizim zürriyetimiz Zeynel Abidin´in sülbünden devam edecektir" dedi.
Hazret´i Zeynep gözyaşlarını tutamayıp abisi İmam-ı Hüseyin´in boynuna sarılıp saatlerce ağladı. İmam-ı Hüseyin´de için için gözyaşları döküp sessiz sessiz ağlıyordu. Bu durumu gören tüm Ehlibeyt ve dostları hüzüne boğulup, onlar da saatlerce ağlaştılar. Bu arada İmam-ı Hüseyin´in gece karanlığında ordan uzaklaşmasına yardım eden Hür askerini Mekke yönüne çevirerek gitmek istediğinde, komutanlar itiraz ettiler: **"Hayır kervanın izi Kerbela yönüne gitmiş, o tarafa gitmeliyiz"** diyerek İmam-ı Hüseyin´in peşini bırakmadılar ve izlerini takip ederek kafirler Fırat kenarında Kerbela sahrasına yetiştiler.
Asker yedi bölüğe ayrılarak İmam-ı Hüseyin´in çadırlarının dört bir yanını sargıya aldılar. Güneş yükseldikçe sıcak yürekleri kebap gibi kavurup, sinelere hançer gibi saplanıyordu.
İmam-ı Hüseyin´in çadırlarından Fırat nehri tamamen görünüyordu. Gelinin boğazında pırlanta bir gerdanlık gibi ılgıt ılgıt süzülüp naz ile bükülüp giden Fırat´ın sularını gören yavrular, kuşlar gibi çırpınarak: **"Su"** diye çığrışıp bülbüller gibi civildeşiyorlardı.
Yalvararak: **"Canım anneciğim kurbanların olayım ne olursun bir damlacık su versenizde dudaklarmızı ıslatsak ne olur, Tanrı aşkına amcalar ayaklarınızın tozunu öpeyim, kulunuz kurbanınız olayım şuracıktan bir yudum su getirin bizlere verin, yüreklerimiz kebap gibi yanıp kavruluyor"** diyorlardı.
Çoçukların onca yalvarmasına rahmen, Yezit soyu kafirler imana gelipte O sabu yavrulara bir yudum su vermediler. Karşı Yezit tarafında ise Hür bir yerde artık pasif kalmıştı. İçerisi Ehlibeyt düşmanlığı ile dolu olan Yezid askerlerine artık bir türlü söz geçiremez olmuştu. Askerler Fırat ırmağının kenar boylarını tutmuş, kundaktaki Ehlibeyt bebelerine dahi bir damla su vermiyorlardı. Kurtların kuşların kana kana su içip de suyun içinde gezip oynaştığı o kocaman Fırat nehrinden, O körpe yavrulara bir yudum suyu dahi reva görmemişlerdi.

*

İmam-ı Hüseyin Kerbela´ya vardığında takvimlerin tarihleri Hicretin 661. yılı Muharrem ayının ikinci gününü gösteriyordu. Miladi takvimlerin tarihi 25 Mart 680´ni, savaşın bitimi ise 8 Nisan 680 gösteriyordu.

*

Kanlı Yezid katliam için aradığı fırsatı ancak Irak topraklarının Kerbela çölünde bulmuştu, Kerbela sahrası uçsuz bucaksız bir kum çölüydü. Güneşin sıcaklığı kumlara vurunca kumların sıcaklığı sanki bir ateş parçası gibi ortalığı kasıp kavuruyordu. Yeşillik denen bir ot, bir yaprak dahi bulunmuyor ve rüzgardan da eser yoktu. Kum sahrası sanki İmam-ı Hüseyin´in imtihanını güçleştirmek için adeta bir cehennem sıcaklığını andırıyordu. Güneşin sıcaklığı yukardan, kızgın kumların sıcaklığı aşağıdan adeta insanların suratına ateş saçıyordu. Yezit ordusu çöl sahra ortasında bulunan Ehlibeyt çadırlarını çepeçevre kuşatmış Hz. Peygamber´in evlatlarını açıktan açığa aç ve susuz bırakarak, çoluğu çoçuğu, yaşlıyı genci, kadını erkeği ayırt etmeden tümünü ölüme mahkum etmiş, bütün dünya ile bağlarını kesmişti.
İmam-ı Hüseyin atına atlayıp doğruca Hür komutanın yanına gitti: **"Ya Hür bu bize yapılan işkence baskı ve zulümler, mazlum insanlarımıza yapılan bu kötülükler bize revamıdır, hak mıdır? Fırat suyu bütün mahlukatın su ihtiyacını karşılarken, biz Ehlibeyt´te bir damla su dahi reva görülmüyor. Bunu dünyada gelmiş geçmiş**

hiç bir zalim dahi kimseye uygulamadığı halde Dedem, Annem, Babam ve Kardeşim´den yarın ruzi mahşer günü şefaat uman, biz müslümanız diyen kişiler bizlere bu zulümü nasıl reva görüyorlar. Yarın Cenabı Hakk´ın huzurunda ben hakkımı istiyerek yakanızdan tuttuğum zaman acaba kimin himmetine sığınıp kimden şefaat dileyeceksiniz.
Ehlibeyt´tin nasıl bir varlık olduğunu 124 bin Peygamber ile 4 Hakk Kitap tastik edip yerler ve gökler Ehlibeyt´in yüzü suyu hürmetine yaratıldı diye şahitlik etmiyor mu? Üstelik bu zalim askerler de hem müslümanız diyorlar hem de Ehlibeyt´e ve Ehlibeyt´i sevenlere zulüm edip ok atıp kılıç çekiyorlar. Bu gafletten hala uyanmıyor musunuz?" dedi.
Hür, sessiz gözyaşları dökerek İmam-ı Hüseyin´i dinliyordu. Askerlerden bazıları da İmam-ı Hüseyin´in bu sözlerinden çok etkilenip duygulanmış, ağlayacak duruma düşmüşlerdi.
Hür, İmam-ı Hüseyin´in önünde saygı ile eğilerek: **"Ey güzeller Şah´ının gönül goncası, Allah şahidim olsun ki benim gönlüm ve kalbim sizinledir. Velakin bu Küfe´li zındık askerler benim emrim ve iradem dışında hareket ederek sizleri buraya kadar takip ettiler. Şimdi de yine benim emrim dışında Fırat suyunu sizlere yasak ettiler. Sabu ve süpyanların sularını kestiler, sana yeminle söylerim ki sizlerin susuzluğunu bildiğim için ben de ağzıma bir damla su koymadan çile dolduruyorum. Şimdi ben ordunun başından çekilip senin tarafına geçeçek olsam bu zalim kureyş kavmi, emevi soyu sizleri paramparça etmek için harekete geçecektir.**
Ben başlarında olduğum müddetçe onları oyalarım, sizlere saldırmalarını önlerim ve inşallah yine bir gece bu sahranın bir kenarından çıkıp kurtulursunuz. Bu gece bunu bir kez daha deneyelim, ben askeri Fırat tarafına çekeyim siz Mekke veya Medine´ye doğru sızar kurtulursunuz" dedi.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin yine güldü ve şöyle dedi: **"Ya Hür senin sadık bir dostumuz olduğunu biliyorum fakat çabalaman boşunadır. Biz bu topraklarda bedenlerimiz kan ile tozlara bulanarak bu kanlı Kerbela´yı mekan tutacağız. Artık burdan öteye bir adım atmak için dahi bizlere destur yoktur.**
Bu çetin imtihanı başarmak için gönlümle, gözümle, canımla, serim ile ve kalbimle can baş vererek, Allah´ın indinde evel Allah başaracağım. Canım bu tenimde kaldığı müddetçe, kanımın son damlasına kadar zalim Yezid´e karşı savaşıp Hakk´ın batıla galebe geldiğini, canımı ve kanımı ve yavrularımı ve tüm sevdiklerimi bu yolda kurban vererek ve esir ederek ispat edeceğim. Bizlerin yere düşen her bir damla kanı zalimlerin yüreğine hançer gibi saplanarak onların korkulu rüyası haline gelecektir" dedi.
Atı Zülcenah´ı sürüp geri çadırına geldi ve tekrar bir mektup yazarak Küfe ileri gelenlerinden, Süleyman Sard Huzdi adresini yazdı mektubu içine koydu.
Şöyle dedi: **"Ey biz Ehlibeyt dostuyuz diyerek, bizleri buralara mektuplar yazarak davet eden dostlar! İşte ben sözümü tutup evlatlarımı, eyalimi ve çocuk çoluğumu, dost ve yarenlerimi alıp Kerbela denen bela çölüne kadar gelip orda mekan kurdum. Şimdi sıra sizlerde, eğer sadık bir kara gün dostuysanız, gerçekten yüreğinizde Muhammed, Ali aşkı, Tanrı sevgisi ve Allah´ın en sadık dostları Ehlibeyt muhabbeti varsa buyurun işte Kerbela çölündeyiz. Zalimlere karşı ortaya can baş koymuşuz fakat zalime ve zalimlere asla ve asla boyun eğmiyeceğiz. Bizler sizleri imdadımıza değil doğru yola çağırıyoruz, yalvarıp yakarmakla doğruluk olmaz, esas doğruluk Allah´a yürüyüp zalime karşı**

savaşmaktır. İslamın yolunda yürüyüp Allah yolunda şehit olmak isteyen ve ahiretini elleri ile yapmak isteyen işte buyursun. Dedem Muhammed´in sancağının altında Kerbela çölünde yanımızda yer alsın, gelmek istemeyen dünya saltanatı ile oyalanıp dursun, bizlerin görevi doğru yolu göstermektir" diye yazıp Hazret´i Kays Arabi´ye verdi. Aziz, sadık Ehlibeyt dostu Kays mektubu güzeller Şah-ı İmam-ı Hüseyin´in elinden alıp, öpüp koynuna koydu.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in ellerine niyaz ederek: **"Ey gözüm nuru, başım tacı, gönüller sultanı hakkını helal et! Gitmek olur ama dönmek biraz zor görünür. Eğer mektubu yakalanmadan götürürsem çabuk dönerim, eğer yakalanırsam senden dileğim şudur ki, yarın Ruzi Mahşerde Ehlibeyt sancak açıp Hakk´ın didarına yürürken bu kulun kölen Kays´ı da unutmayasın. Eğer şehit olursam bilmiş ol ki bin canım dahi olsa bin defa senin uğruna şehit olmaktan zerrece çekinmem"** dedi.
İmam-ı Hüseyin, Kays´ın gözlerinden öperek: **"Kays sende Kerbela´nın katarına dahilsin, sen bizim bir parçamızsın.**
Allah şahidim olsun ki Kerbela çölünde benim katarıma katılıp gam ve kederimi bölüşen dostlarımı yanıma almadan Cennete bir adım dahi atmıyacağım" dedi ve Kays´ı uğurladı.

ŞEHİT OLAN KAYS´IN OĞLU, İKİNCİ KAYS´IN ŞEHİT OLUŞU
(tıbkı babası gibi)

O mübarek temiz kalpli Kays babası gibi mektubu koynuna koyup ´ver elini Küfe şehri´ dedi yola revan oldu. Gündüzleri devamlı taşlık veya kum çukurlara saklanır, geceleri yola devam ederdi. Yorucu çileli ve tehlikeli bir yolculuktan sonra Küfe´ye vardı. Kays Küfe şehir kapısından tam içeri gireceği sırada lanetullah Ubeydullah Zeyyad´ın askerleri durdurup aramak istediler. Kays baktı ki mektup ele geçecek aynı babası gibi koynundaki mektubu çıkarıp ağzına aldı çiğnemeye başladı, askerler ne kadar zorladı ise de Kays´ın ağzından mektubu alamadılar.
Nihayet Kays mektubu çiğneyip yuttu, Kays´ı yakalayıp lanetullah Zeyyad´ın huzuruna getirdiler. Soyuna kıran düşesi yezidin tasmalı köpeği Ubeydullah Zeyyad, Kays´a sordu: **"O mektubu niçin yuttun? Bize neden teslim etmedin? Bunun cezasının ölüm olduğunu bilmiyor musun?"** dedi.
Kays cevap vererek: **"Ey Allah´ın zalimi, eğer ben ölümden korkmuş olsam bu görevi hiç üstlenmezdim. Bizde dostun sırrını düşmana haber vermek diye bir kural yoktur. Bin canım dahi olsa hepsi de o güzeller Şah-ı İmam-ı Hüseyin´in yoluna kurban olsun. Ben Ehlibeyt dostuyum bunu da ispat etmek için işte aziz canımı ortaya koydum, bu can Ehlibeyt yoluna feda olsun"** dedi.
Kays´a binbir işkence yaptırdıktan sonra yine netice alınamayınca Kays´ın mert ve kahramanlığına hayran olan meclistekiler Zeyyad´a başka bir çözüm yolu bulmasını önerdiler.
Lanetullah Zeyyad da Kays´ı ölümle tehdit etmekten vazgeçerek: "Ey Kays anladık ki gerçekten Ehlibeyt dostusun, sana bir teklifte bulunacağım. Eğer mimbere çıkar da Yezid´i methisena edersen senin canını bağışlayacağım" dedi (zaten bu yolu zalim Kays´ın babasında da denemişti).
Kays´da: **"Peki halkı topla bir konuşma yapacağım"** dedi. Hep beraber bir cuma günü Ubeydullah melununun her gün müminlere Ehlibeyt´e küfür ettirip onu sevenlere işkence ile ölüm fermanı çıkardığı Küfe camisine geldiler.
Halk oldukça kalabalık ve sessizdi, Kays minbere çıkarak: **"Çok mühim ve önemli bir konuşma yapacağım"** diye halkı sükunete davet ederek sözlerine şöyle devam etti:

“Ey ben İslam´mım, ben Allah´ın kuluyum, ben Muhammed ümmetiyim diyen Ehlibeyt yolunda yürüyen aziz dostlarım! Hepinizin bildiği ve gördüğü bir gerçek vardır ki o da şudur; Hazret´i Resullü Ekrem, Gadir Hum´da bizlere şu vasiyette bulunmuştu: ´Sizlere iki emanet bırakıyorum, bunların biri Kur´an, diğeri de Ehlibeyt´imdir.
Bunların ikiside birbirinden ayrı gayrı değildir. Ehlibeyt´ime uymayan, bizzat onu sevmeyen ve onlara hürmet etmeyen bir kişi veya topluluk benim ümmetim değildir. Benim şefaatim onların üzerinde hiç bir zaman olmayacaktır. Benim ümmetlerim benden sonra 73 fırkaya ayrılacaktır, içlerinden Gürühün Naci fırkası Ehlibeyt´min sevgisini bağrında taşıyıp benim yolumda yürüyecektir. Ondan gayrısı benim ümmetim değil, Ehlibeyt´imin düşmanının destekleyicileridir´ demişti. Şimdi benim buralara gelmekteki maksadım sizleri bulunmuş olduğunuz yanlış yoldan döndürerek gerçeklere sahip çıkmanızdır.
Ben İmam-ı Hüseyin´in elçisiyim” dedi. Mektubun içindeki güzeller Şah-ı İmam-ı Hüseyin´in bütün yazdıklarını cemaata anlattıktan sonra Ehlibeyt´e ve onun yolunda yürüyenlere Tanrı´dan sonsuz rahmetler diledi.
Lanetlenmiş Yezid´e ve onun çanak yalayıcısı Zeyyad melununa yüzbinlerce defa lanetler yağdırarak: “**Ey gafil aciz kişiler, benim söyliyeceğim son söz şudur ki İmam-ı Hüseyin (a.s) evini barkını çocuk ve çoluğunu ve Ehlibeyt bendelerini alarak Kerbela´ya kadar gelip orda konak eyledi. Durmayın O Resulü Ekrem´in gözbebeği İmam-ı Hüseyin´e yardıma koşun ki ebedi hayatta Mustafa´nın kanadı altında korumaya alınasınız, yoksa lanetlilerin destekçileri olarak tarihler boyu sizler de nefretle anılırsınız”** dedi.
Ubeydullah melunu hiddetlenerek O Hakk´ın aziz yolcusu Kays´ı oracıkta aynı babasını şehit ettigi gibi işkence ile şehit etti.
Tanrı, Kays´a ve Kays´ın babasına ve tüm Ehlibeyt şehitlerimize sonsuz rahmet eylesin.
Yezit´e ve onun yolunda yürüyüp Ehlibeyt´e düşmanlık edenlere de yüzbinlerce defa lanetler olsun (Allah Allah).

SEYYİD VAKKAS OĞLU ÖMER´İN YEZİD ORDUSUNA KOMUTAN OLUŞU

Kays´ı şehit eden lanetullah Zeyyad hemen meclisini toparlıyarak İmam-ı Hüseyin´i şehit ederek başını kesip getirmesi için yeni bir katil şebekesi kurdu ve bunların başınada Seyyidi Vakkas´ın oğlu Ömer´i geçirerek: “Hadi Ömer seni göreyim arslanı tuzağa düşürdük, çoktandır Rey ve Teberistan valiliğine meyil verirdin, işte bu fırsat şimdi senin eline geçti. Hüseyin´i yakalayıp ister ölü, ister diri olarak bana getirirsen bütün muradını vereceğim” dedi.
Ömer zalim ve gaddar bir insandı, bir kuruşluk çıkarı için yapamıyacağı kötülük yoktu. Ömer koşarak evine geldi, heyecanla duvarda asılı duran zırhını giydi, kılıcını kuşanıp, kalkanını kolunu takarken iki oğlu ile karısı içeri girdiler.
Ömer´in sevinç ile savaşa gittiğini görünce sebebini sordular, o da lanetullah ibni Zeyyat´tan: “Rey ve Teberistan başkanlık sözünü almışam ve oralara hüküm etmek karşılığı İmam-ı Ali´nin oğlu Hüseyin ile savaşmayı kabul ettim. Hüseyin´i ve yandaşlarını öldürüp başlarını Zeyyad´a getireceğim” dedi. Büyük oğlu yerinden ok gibi fırlıyarak şunları söyledi: **“Ey Allah´dan korkmaz kuldan utanmaz baba, sana baba demeye dahi utanıyorum. Senden iğreniyorum, hiç Allah´dan korkup Peygamber Aleyhisselam´dan utanmıyacakmısın, sende hiç vijdan denen bir şey yok mudur? Dedem Seyyidi Vakkas bütün ömrü boyunca Ehlibeyt´e hizmet**

etmiştir senin bugün canına kast ettiğin O İmam-ı Hüseyin´i Hazret´i Muhammed ve Hazret´i Ali omuzlarında taşımıştır. Dedem Seyyidi Vakkas O güzeller Şah-ı, evliyalar piri İmam-ı Hüseyin´in ayak tozlarından teberik alıp içerken ve canını onun ve onun ceddi yoluna verirken sen nasıl olur da O iki cihan serverinin gözbebeği Hazret´i Ali´nin ciğerparesi, Hazret´i Fatıma-tı Zehra´nın ciğerköşesi, İmam-ı Hasan´ın dert ortağı İmam-ı Hüseyin´in canına kalkmış kast edersin. Üç kuruşluk dünya malı için kıyamete kadar tarihler boyu sen tüm Hz. Allah dostları tarafından lanetle anılmaktan hiç korkmuyor musun? Para el kiridir, dünya nimeti geçicidir, eğer öbür dünyaya rüşvet taşınsaydı ve para öbür dünya da iş yapmış olsaydı servet sahipleri hep evliya olurdu. Üç günlük dünya saltanatı için şefaat umduğun Resulullah´ın gözbebeğine kast etmeye utanmıyor musun? Yerlerin ve göklerin temeli Ehlibeyt´in hürmetine ve dinin temeli de Ehlibeyt´in kendisine bağlı değil midir?

Hazret´i Resulu Ekrem´in Ehlibeyt´ini bütün her varlığın üstünde tuttuğunu bildiğin halde sen O cümle cihanın şefaatkanının evlatlarına nasıl kılıç çekip ok atarsın" dedi.

Ömer büyük oğlunun bu sözlerine çok hiddetlenip: "Sabahtan beri nasihat ediyorsun, son sözün nedir söyle?" diye sordu.

Büyük oğlu şu sözleri söyledi: **"İyi hatırlıyorum çarşıda bir gün seninle dolaşırken Şahlar Şah-ı, Şah-ı Merdan İmam-ı Ali efendimiz senin yanına yaklaşıp ´Ey Ömer Bin Vakkas bir gün gelecek ki sen cennetle cehennem arasında bir çizgi üzerinde kalacaksın ve en sonunda narı cehennemi seçeceksin. Ruzi Mahşerde Arasat´ta kalıp cehennem köpekleri gibi havlayıp duracaksın´ demişti. Vallahül Azim, İmam-ı Ali´nin sözleri boş değildi, işte sen cehennemi kendi ellerinle yapıp içine gireceksin. Bundan sonra seni ata olarak tanımıyorum, lanet Yezid´e ve de lanet onun tarafını tutup Ehlibeyt´e silah çekip kast edenlere"** diyerek sözünü bitirdi.

Ömer bir ara durakladı, bir de küçük oğlunun düşüncesini sordu, küçük oğlu haramzade biriydi: "Baba gerçi abimin dedikleri doğrudur ama onların gerçek olup olmadığı meçhuldür. Fakat Rey ve Teberistan hükümdarlığı avucunun içindedir" dedi.

Küçük oğlunun sözleri Ömer zalimini kamçılar gibi hemen küçük oğlunun boynunu kucaklayıp: "Doğru söylersin, dünyada nimet ele bir düşer" dedi.

Atına atladı ordusunun başına geçerek: "İstikamet Kerbela" emrini verdi.

Ordu tam hareket halindeyken Seyyidi Vakkas´ın karısı ve kızı Ömer´in yolunu keserek: **"Ey Allah´ın düşmanı kılıç kuşanıp ok atmaya gittiğin O kimdir? Hiç mi düşünmüyorsun? Atan Seydi Vakkas, İmam-ı Hüseyin´in ayak tozlarına secde eder, ondan şefaat dilenirdi. Sen ise cümle evliyanın ve embiyanın sultanı İmam-ı Hüseyin´e ok atmaya, kılıç sallamaya gidiyorsun.**

Yezid lanetlenmiş bir cehennem köpeği gibidir, sen de onun lanetine ortaklık yapmaya gidiyorsun. Gel vazgeç bu sevdadan, yalan dünya tamahına kapılıp mazlumların ahını alma. Cenabı Allah onların ahını sende koymaz onların ahı yerde kalmaz. Hz. Allah, O mazlumlara zulüm edenlere er veya geç mutlak ama mutlak cezalarını çektirecektir bunu böyle bilesin, zalimin düşmanı Allah´dır. Allah´ı kendine düşman etme, alemlerin secdeğahı İmam-ı Hüseyin gibi bir varlığa ok atmak değil, onun uğrunda can vermek gerekir mümünlerede bu yakışır" diye yalvardılar ama lanet olası zalim Ömer kararından dönmedi ve askeri ile birlikte Kerbela´ya hareket etti. Rey ve Teberistan saltanatını hayalleyerekten askelere bir mola vermeden Kerbela´ya kadar vardılar. Ebu Vakkas´ın oğlu Kerbela´ya varır

varmaz koynundaki lanetullah Zeyyad´ın, Kerbela´daki bütün askerin komutanı, sevk ve idare amiri olduğunu açıklayan fermanını Hür ve yanındaki komutanlara gösterdi ve: "Bundan sonra idare benim elimdedir.
Sakın ola ki İmam-ı Hüseyin´i elden kaçırayım demeyin, bütün hayellerim suya düşer, hepinizi cellata teslim ederim. Bundan sonra İmam-ı Hüseyin´in her hareketi her attığı adımı, adım adım izlenecektir" diyerek İmam-ı Hüseyin´in çadırlarını yedi sargı ablukaya aldı, uçan kuştan bile yardım gelir diye nöbetçiler dikti.
İmam-ı Hüseyin gördü ki yer götürmez düşman askeri Kerbela´yı karınca gibi kaplamış, İmam-ı Hüseyin´in çadırları diken tarlasında açan tomurcuk bir gül gibi gözüküyordu.
İmam-ı Hüseyin: **"Tevekkeltü Teali Allah, Allah vekilimizdir, Hesbin Allah-u vene vel vekil"** deyip tekbir getirdi.
Yeni komutanın Ebu Vakkas´ın oğlu Ömer olduğunu duyunca bir elçi göndererek Ömer ile bir buluşma teklifinde bulundu. Ömer bu teklifi geceleyin gizli olmak şartı ile kabul etti. İmam-ı Hüseyin ile gecenin karanlığında buluşan Ömer, İmam-ı Hüseyin´e niçin buluşmak istediğini sordu, Ömer´in sorusunu yanıtlayan İmam-ı Hüseyin, Ömer´e şöyle dedi: "**Ey gafil kişi senin baban bizlerin canına kıymak için asker toplayarak üzerimize geldiğini ve evladı eyalimizi kılıçtan geçirmeyi düşündüğünü duysa veya görseydi acaba sana ne derdi?**
Bunu hiç düşündün mü? Koca Fırat nehrinin bir damla suyunu bile bizlere içirmemek için Fırat kenarını yedi sargıya aldığını gören Allah acaba sana ve senin gibi Yezid yaltakçılarına nasıl bir azap hazırlamıştır? Hiç bunu fikir edip, kendi kendine danışıp sordun mu? Bizler saltanat heveslisi değiliz, eğer böyle düşünmüş olsaydık, atam Aliyül Mürtaza bütün kaleleri fet ettiğin de hazinelerini kendi emrine alır zevki sefaya dalardı. Fakat bunu asla yapmadı o insanların alınteri olan paraya, pula tenezzül etmezdi. Ben dahi bugün Yezid´e biat edecek olsam Yezid Mekke, Medine, Bağdad ve Basra valiliklerini bana teklif ediyor fakat ben bir zalime asla boyun eğip onun halka, insanlığa ve tüm mazlum ve masum insanlara yapdığı zulümlere, işkencelere, soygunculuklarına ve gaddarlıklarına asla ortak olup Tanrı´nın düşmanı ile dost olamam, bu damarlarımda taşıdığım asil kana ters düşer. Ben kararımı çoktan verdim, ben Hz. Hüseyin olarak; bin defa öldürülsem tekrar yeniden dirilip bin defa daha tekrar öldürülsem, yine de Yezid´e biat etmem. Şimdi sana şu teklifi yapıyorum; eğer meramın para ise Mekke ve Medine´de atadan, dededen kalma bütün mal varlığımızı sana hibe edeyim.
Eğer ahiret istersen buyur sancağımızın altında sana cennet kapılarını açtırayım. Eğer yüreğinde zerrece bir insanlıktan eser duygusu var ise askerine emir ver kenara çekilsinler. Ben de Ehlibeyt´imi ve Ali Aba muhiplerini alıp İran´a gideyim, sizlerin saltanat zevki sefanıza karışmayız" dedi.
Ömer kafasını önüne eğip bir müddet düşündükten sonra murdar damarları biraz yumuşadı ve İmam-ı Hüseyin´e şöyle dedi: "Ey zamanın İmam-ı hele bir düşüneyim, İbni Zeyyad´a tekrar bir danışayım bakalım ikinci bir emre kadar sizleri salı veremem. Zeyyad sizleri bağışlarsa bende ona göre hareket ederim" dedi.
O zaman İmam-ı Hüseyin hiddetlenerek: **"Be hey zalim herif, Zeyyad da kim oluyormuş ki bizleri bağışlasın. Bizler ölürüz, şehit oluruz fakat bir zalimin önünde asla onurumuzu kırdırmayız, boynumuzu eğmeyiz. Hem sen niye İbni Zeyyad´a danışıyorsun, İbni Zeyyad melununa danışacağına kendi vijdanına danış, tabi ki eğer sende vijdan denen bir nesneden eser varsa, sende vijdan**

olmadığına göre neye danışacaksın ki olmayan bir şeye danışılmaz. Allah´ın kendisine danışsana, adaletli hüküm verenin sözünü tutasın.
O Allah ki 18 bin alemleri Hz. Ehlibeyt hürmetine yaratıp rızk vermiştir, can ve ruh verip her şeyi insanların iyiliği için güzel yaşamaları için hizmetine sunmuştur. Bunların tümünü de Biz Hz. Ehlibeyt´in yüzü suyu hürmetine yaratmıştır. Sizler ise Allah´ın düşmanı iblisin kulu oldunuz. Bizler buraya sizlerin davetleri üzerine geldik, gelen mektupların çoğunda seninde imzan var, önce dost görünüp şimdi ise düşman kesildiniz" dedi.
Ömer´in başı önüne eğik olarak çadırına gidip Zeyyad´a bir mektup daha yazarak İmam-ı Hüseyin ile aralarında geçen bütün konuşmaları yazıp gönderdi. İbni Zeyyad melun laini mektubu baştan sona kadar okuduktan sonra yanında oturan lanetullah Şimir´e dönerek: "Bu hususta senin düşüncelerin nedir?" dedi.
Lanetlenmiş melun Şimir: "Aman efendim, Hüseyin Kerbela´dan kuş olsa uçup kurtulamaz. Eğer onu elden kaçırırsan ahmaklık etmiş olursun" dedi.
Zeyyad´ta o Ehlibeyt düşmanı Allah´ın düşmanı Şimir´i alkışlıyarak bir ferman yazıp eline verdi ve: "Kerbela´nın komutası senin elin de, Hüseyin´in ya başını ya da kendisini senden isterim, istediğin harekette serbestsin" dedi.
Şimir lanetullahı mektubu alır almaz ata binerek doğruca Kerbela´ya geldi. Durumu Ömer´e izah etti, Ömer de bunun üzerine İmam-ı Hüseyin´e haber göndererek artık kurtuluş yolunun olmadığını ya Yezid´e biat edip canının bağışlanacağını ya da savaşa hazır olmasını öneriyordu. İmam-ı Hüseyin akşamın alacakaranlığında bu acı tehditli haberi alınca Hakk´ın sevgisi için can ve başla Kerbela´ya kadar gelen Ehlibeyt dostlarını yanına alıp sabaha kadar çadırlarının etrafında hendekler kazdırdılar. Düşmanın ansızın saldırısını engellemek için ufakta olsa tedbirler alıyorlardı. Hendeği derince kazıp içine de gecenin karanlığında bir miktar buldukları kadar çalı çırpı doldurdular.
İmam-ı Hüseyin dostlarına dualar edip Hendek savaşında azgın kavmin dedesi Resulullah´ın mekanını basmak için taarruza geçtiklerinde, İslam mücahitlerinin hendek kazarak savunma yaptıklarını anlatıyordu. Hz. İbrahim´i yine bu azgın kavmin insanları ateşe attıkları ve Nuh´u taşa tuttuklarını izah ediyordu.
Tekrar dostlarına şu teklifte bulundu: **"Ey vefakar kara gün dostlarım Allah şahidimdir, sizlerden hoşnut ve razıyım artık yarın savaş başlıyacaktır. Gecenin karanlığından yararlanıp canınızı kurtarınız, kaçın gidin zaten aylardır yollarda bizimle beraber perişan oldunuz, çileler çektiniz, günlerdir hem aç hem de susuzsunuz.**
Yarın daha vahim olaylar olacaktır, Ben tek başıma bunlara karşı savaşır şehitliği tadarım, sizler benim için ölüme atılmayın" dedi.
Arkadaşları hep bir ağızdan: **"Ya güzel İmam olur mu öyle şey ölürsekte hep bereber ölecegiz, yaşarsakta hep beraber yaşayaçagız. Sen bizlere Tanrı´mızın emanetisin, Hz. Ehlibeyt´in yadiğarısın**, **ya Pir bizleri Tanrı´nın şehitlik saadetinden mahrum koyma. Bizler de senin ile birlikte Resulullah´ın sancağının altında şehitlik saadetine ermek istiyoruz, bunun için sana söz verdik, Yüce Mevlamıza da ikrar verdik, senin haklı davanda ve haklı yolunda ölmek bizler için en büyük şereftir. Ölmek var bizde fakat bu yolda dönmek yoktur, Sen kendi nefsin için kendi davan için savaşmıyorsun ki Hakk´ın ve halkın davası için savaşıyorsun"** deyip mübarek İslam sancağını öpüp yemin ettiler ve devam ettiler: **"Bu Kerbela topraklarını kanımızla sulayacağız. Allah yolunda İmam-ı Hüseyin´in ve onun Ehlibeyt´i uğrunda can verip, serimizi bu uğurda harcıyacağız. Ölüm**

nerden gelirse gelsin, hoş geldi sefa geldi, zalimlere boyun eğip bin yaşayacağına, göğüs gerip bir yaşayıp şehit olmak yektir" dediler.
Hz. İmam Hüseyin´in gönlünü almaya çalıştılar. Hep beraber tekbir getirerek Kerbela topraklarını inim inim inlettiler. Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin fırtınalar gibi kale burçlarına diktiği O İslam sancağı şimdi Kerbela çöllerinde yaralı bir ceylan gibi süzülüyor, kanadı kırık bir güvercin gibi çırpınıp sızlanıyordu.
Öksüz bir yetim çoçuk misali boynu bükük kalmış, sanki Şah-ı Merdan´ın yolunu bekleyip, Şah-ı Merdan´dan imdat bekler gibi bir hali vardı. Birkaç gün sonra şehitlerin kanlarıyla süsleneceğinden sanki haberdar değildi.
Hz. Hüseyin bir baba yadiğarı, Şah-ı Merdan´ın yıllarca elinde taşıdığı İslam´ın şeref senbolü şehitler kanı ile süslenmiş sancağa baktı birde mazlum ve masum susuzluktan dudakları parçalanmış, dilleri kurumuş, melül mahsun garip garip yutkunarak yüzünü gözleyen kundaktaki körpe yavru, ceylan gözlü masumlara baktı, Aymağah´daki boynu bükük anne, bacılara baktı, birde cephe çevresini saran düşman askerlerine baktı, kahır ederek: **"Ulan felek bu gün çarkın zalimden yana dönüyor ama Allah şahidim olsun gün ola devran döne, bir gün gelecek ki o zalimden yana dönen çarkını, kendi ellerim ile kıracağım, bakalım o gün sırtını kime dayayacaksın"** deyip, kahırlandı ağladı.
Etrafındaki Ehlibeyt dostları, Hz. Hüseyin´in kahırlandığını anladılar, hep beraber gelip gölünü almaya çalıştılar. Hz. Hüseyin´in boynuna sarılıp, Hüseyin´i teselli etmeye çalıştılar.
İmam-ı Hüseyin dostlarının sadakatına hayran kalıp: **"Ey yüce Tanrım sen şahit ol ki bu benim dostlarım da Kerbela´nın kızgın kumları üzerinde Ehlibeyt´imle beraber sana yönelip gelmişlerdir. Her biri bir İmam-ı Hüseyin kesilmişlerdir. Senin divanına geldiğim de yine bu katarımla ve yine bu kervanımdaki sadık dostlarım ile sana geleceğim, onların kefili benim, vekili de sen ol"** dedi ağladı.
Kerbela´nın o uçsuz bucaksız kum çölünde, düşman askerleri çepe çevre Ehlibeyt çadırlarını kuşatmış, aç kurtlar gibi bekliyorlardı.
İmam-ı Hüseyin ve onun İslam mücahitleri ise çocuk çoluk bir araya toparlanmış, kanlı gözyaşları arasında: "**Ya Rabbi sana layık kulların kervanına bizleri dahil ettiğin için sana sonsuz şükürler ve hamdu senalar olsun"** diye dua ediyorlardı.
İmam-ı Hüseyin o gece şafak sökünceye kadar Tanrı´ya el açıp dua etti: **"Ya Rabbi bu imtihanı başarı ile kazanmamız için bize yardım eyle senden başka kimsemiz yoktur. Bana ve yanımda bulunan aziz dostlarıma sonsuz sabırlar ver, bu şehitler kervanının sahibi sensin. Senin düşmanlarınla savaşıyoruz, zalimlerin zulümlerinden, Yezidlerin şerrinden sana sığınıyoruz"** dedi.
Şafak atmış geliyor, kurtlar kuşlar cıvıl cıvıl şakrayıp ötüşüyor, bülbüllerin sedaları dağların sessizliğini yırtıyordu. Her mahluk kendi dili ile Hakk´ı zikrediyordu. Yezidlerin ordusunda ise şarap kadehleri tokuşturuluyor savaş naraları atılıyordu. İmam-ı Hüseyin´in çadırların da ise masumların gözyaşları değirmen dönderiyordu. Bebeler inliyor, hastalar sızlanıyor, yiğitler dizleri üzeri çökmüş önlerinde yalın kılıçları gözyaşları kılıçlarının üzerine damlıyordu, feryadı figanları arş alayı boylamıştı.
O gün sanki Ehlibeyt´in feryadı figanını çarkı felek duymuş olacak ki utancından güneş kıpkızıl kan renginde doğmuştu, müminlere ve müslümlere rahmet saçıyordu. Hakk´ın rahmeti cümle müminlerin üzerine olsun, Yezid´e ve onun tarafını tutanlara lanetler olsun (Allah Allah).
Güneş biraz yükselince Yezid taraftarlarının aralarında bir kıpırdanma görüldü. Şimir melunu elindeki mektubu okuyarak Ömer´e dedi ki: "Eğer İmam-ı Hüseyin ile

savaşmak istemezsen ben komutayı elime alacağım. Ona göre cevabını bekliyorum" dedi.
Ömer: "Evet, zaten ben bu iş için buraya geldim, savaşacağız" diyerek askerini üçe böldü. Sağ cenaha Enes oğlu Sinanı kumandan tayin etti, sol cenaha da Şimir melununu koydu, kendisi de Yezid´in lanete bürünmüş sancağınıda eline alarak ortadaki birliğin başına
geçti, cenk davulları çalmaya başladı. Hazret´i İmam-ı Hüseyin gördü ki Yezid laininin zalim askerleri savaşa hazırlanmışlar, kendisi de islam mücahitlerini üç bölüğe ayırdı. Sağ kolun başına Hazret´i Züheyr´i, sol cenahın başına da Mezhiroğlu Habib´i koydu.

Sancağı şerifi de Şah Celal Abbas´a verdi, kendisi de askerin başına geçip: **"Allah Allah"** diye naralar atarak ileri meydana çıktı. İki tarafın askerleri karşı karşıya geldiler, Yezid ordusu tam techizatlı ve 100 bine yakın süvarisi 100 binin üzerindede piyade askeri vardı.
İmam-ı Hüseyin´in askeri ise eli silah tutan, yaşlısı, genci 12 yaşından yukarısını saymak üzere 72 kişiydi. Her bir İslam mücahidine binlerce kişiden fazla kişi düşüyordu.
İki taraf karşı karşıya gelince İmam-ı Hüseyin, Yezid ordusunun iblis askerlerinin başkomutanı Sad ibni Ömer´e şöyle seslendi: **"Ey zalimin destekçileri, bu gün Kerbela´da sizleri karşımıza diken Yezid ile hesaplaşmayı çok isterdim ama mümkün olmadı. Şimdi sizlerin hepinize soruyorum, benim Ata´mın, Tanrı´nın elçisi olduğunu biliyor musunuz?"** diye sordu.
Hep bir ağızdan: "Evet biliyoruz" dediler.
Tekrar sordu: **"Tanrı hakkı için söyleyin Annem Hazret´i Muhammed´in kızı, kadınların şefaatkanı Fatımatı Zehra değil midir?"**
Ona da: "Evet ya Hüseyin, bu sözün de doğrudur" dediler.
İmam-ı Hüseyin tekrar sordu: **"Hazret´i Allah, Atam Ali yel Mürtaza´ya ´Arslanım´ deyip cümle evliyanın sultanı enbiyanın serdarı eyleyip ´Ali´yi seven Hakk´ı sever, Ali Ehlibeyt´in göz nurudur dememişmidir?"**
Onlar da: "Evet demiştir" dediler.
İmam-ı Hüseyin: **"Peki, büyük Annem Haticetül Kübra kadınların en hayırlılarından değil midir?"**
Onlar buna da: "Evet en hayırlılarındandır" dediler.
İmam-ı Hüseyin tekrar saydı: **"Amcam Caferi Tayyar cennetlik kulların en ulusu değilmidir ve bu elimdeki tuttuğum sancağı şerifin altında canını Hakk yoluna verip şehit olmadı mı?"**
Onlar: "Evet oldu" dediler.
İmam-ı Hüseyin sözlerini şöyle sürdürdü: **"Ey nas, ey insanlar şunu bilmiş olun ki belimdeki kılıç Tanrı elçisinin kılıcıdır, bindiğim Zülcenah isimli at ondan yadiğardır, altında duldalandığımız sancakta İslam sancağıdır. Bu sancak bütün azgın ve kafir kavimlere karşı açılmış ve İslam´ın sembolü olmuştur. Şimdi bu sancağı kafir Yezid ordularına karşı biz açmış bulunuyoruz. Sizlere tekrar sesleniyorum; benim sizinle bir davam yoktur, çekilin yolumuzdan İran topraklarına geçelim yada çocuğumu çoluğumu salıverin beni tek başıma Yezid´in yanına götürün biz onunla hesaplaşalım"** dedi.
Bu tekliflerinin hiç biri kabul edilmeyip red edildi.
İmam-ı Hüseyin: "**Ey müslüman kisvesine bürünmüş yarı inanmış kalplerin de imandan eser bulunmayan Hakk´ın düşmanı, Allah´ın kulluğundan çıkmış şeytana kul olmuş şeytanın kulları kanlı zalimler, benim her olumlu tekliflerimi**

red ediyorsunuz. Yarın yevmil kıyemette Tanrı´nın huzuruna hangi yüzle çıkıp af dileyeceksiniz, Dedem´den ne yüzle şefaat umacaksınız? Bu soru sizleri hiç korkutmuyor mu?" dedi.
Şimir lanetullahı, İmam-ı Hüseyin´in bu sözlerinin askerler üzerinde etki yapacağını anlıyarak savaş davulcularına emri verdi. Hep birden davullar dövülüp, zurnalar çalınmaya başlayınca İmam-ı Hüseyin´in mübarek sesi duyulmaz oldu. Dönüp askerin yanına geldi fakat savaş başlamadı, o gün iki tarafta olduğu yerde naralar atıp durdular.
İmam-ı Hüseyin akşam çadırına döndü, eşi Şehriban-u anaya ve bacısı Zeynep´e ricada bulunarak çocuklarını yanına getirmelerini istedi. Yavruları yanına gelince gözyaşlarını tutamadı, göz yaşlarını silerek yavrularına belli etmemeye çalıştı. Hepsini ayrı ayrı öpüp bağrına bastı, yavrularının hal ve hatırlarını sordu gönüllerini aldı. Yavruların susuzluktan yüzleri solmuş, çiçek gibi boyunları bükük, gül yüzleri solgun, dudakları çatlamıştı. Ordan çıkıp diğer çadırları ziyaret etti, büyüklerin yanaklarını öptü, küçüklerinin gözlerini öptü, cümlesine hayır dualar ederek helallık alıp, helallık verdi. O gece Ehlibeyt çadırlarında ki feryadı figan arşı alayı boylamıştı, yedi semayı tutmuştu, Hakk´ın derğahına ateş düşmüştü.
Gökyüzündeki melek ve feriştahlar mateme bürünüp mazlumların figanına katılıp ağlaştılar, o gece sanki yeryüzünün bütün belaları, kahırları, zulümleri ve gam ve kasavetleri o bir avuç insanın başında toparlanmıştı.
Kimi saçını yolup: **"Ya Muhammed gör ne hallere düştük"** deyip ağladı.
Kimi sakalını yolup: **"Ya Şah-ı Merdan medet mürvet cümle alemlerin yardımına sen yetişirdin. Bizleri de zalim yezidlerin elinde zezil (perişan) eyleme"** deyip ağlaşdılar.
Kimi sinesini bağrını yolup: **"Ya Fatıma-tı Zehra Anne üzerine kanat gerip toz kondurmadığın yavrularının gelde durumlarını gör ne hallere düşürüldüler ne haldedirler"** diyerek ağladılar.
Yavrularsa: "**Su, Tanrı aşkına, Muhammed aşkına, Şah-ı Merdan İmam-ı Ali aşkına ne olursunuz bir yudum su verin"** deyip figan ettiler.
Gençler yaralı şahinler gibi tedirgindiler, çırpınıp duruyorlardı. O gece Kerbela sahrasının ortasındaki Ehlibeyt çadırlarındaki feryadı fiğan dünyanın hiç bir yerinde tarihler boyu ne yaşanmıştı ve ne yaşanacaktı. Dünyanın hiç bir yerinde böyle vahşet, böyle zulüm, böyle gaddarlık, böyle katliam ne görülmüş ne de duyulmuştur. Gece boyu körpe yavrular bile göz yumup kirpik çalmadan uykusuz ve bitkin bir halde sabah etmişlerdi. Gecenin karanlığı yerini yavaş yavaş aydınlığa bırakıp çekilip gidiyordu fakat Ehlibeyt çadırlarındakiler hiç sabah olmasını istemiyorlardı. Çünkü bugün ki kopacak tufan ne Nuh´un tufanına benziyordu ne İbrahim´in nara ateşe atılmasına ne de Yusuf´un kuyuya düşmesine benziyordu. Bu öyle bir tufandı ki yeryüzü kuruldu kurulalı böyle bir zulüm ne yaşanmıştı ne de böyle zulüm görülmüştü.
Ali Sefa, Kerbela şehitlerinin uğradığı zulümleri dile getirerek, bunu en çetin imtihanları veren nebiylerin çektikleri ile karşılaştırıyor ve Kerbela´nın yanında bunların bir hiç denecek kadar hafif kaldığını dile getiren şu beyitleri sıralıyor:

BU DA NEKİ KERBELA´NIN YANINDA

Bin bir figan ettim kalpten sineden,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.
Adem ayrı düştü Havva Ana´dan,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Firavun tayfasıyla suda boğuldu,
Hakk´a karşı gelip belasın buldu,
Adem Havva şol cennetten kovuldu,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Varmıdır böylesi zulümü çeken,
Gözlerinden kanlı yaşları döken,
Nuh Nebiy ağlardı tufanda iken,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Bulunmaz canan geçmezsen candan,
Gözüm yaşı ayırt olmassa kandan,
Yakup ayrı düştü Yusuf Sinan´dan,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Ağlayıp sızlasam bütün dört köşe,
Görmesem dünyada huzur ve neşe,
İbrahim attırdı kendin ateşe,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Gör ki zalim yezid bize neyledi,
Figanımız arş alayı boyladı,
İsak kendisini kurban eyledi,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Cananı ararsan bulursun canda,
Tefekkür edecek ne var ki bunda,
Yusuf Sinan çok süründü zindan da,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Dostlar gelip yine yaremi deşti,
Ferhat Şirin için dağları eşti,
Eyüb´ün tenine nice kurt düştü,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Musa Nil´e daldı elinde asa,
Hakk´tan iletildi buna bu yasa,
Çok zulümler gördü Hazret´i İsa,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Lehvi kalem bunu böyle yazdılar,
Kimi ikrar verip ikrar bozdular,
Nesimi´nin derisini yüzdüler,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Çok Nebiyler çok zulümler gördüler,
Murad alıp muradına erdiler,
Ol Mansur´u carmıhlara gerdiler,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Niceleri bu dünyadan göçtüler,
Nuş eyleyip ecel şerbetini içtiler,
Zekeriya´yı hızar ile biçtiler,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Ali Sefa´m der ki bana sorulsa,
Ruzi Mahşer gelip nizam kurulsa,
Her şehide sekiz cennet verilse,
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

KERBELA´DA SAVAŞ BAŞLIYOR

Sabah oldu, hayırlı sabahlar cümle mümin kulların üzerine olsun. Yezid´e ve onun görüşlerini paylaşan cümle zalimlere lanetler olsun (Allah Allah).

Güneş Kaf dağlarının başından yine kan renginde doğarak yükseliyordu, sanki bir ateş parçası gibi ortalığı kasıp kavuruyordu. Kurtlar, Kuşlar, ördekler, yılanlar, çayanlar tüm canlı mahlukat ve Yezid ordusunun askerleri salınıp süzüle süzüle bin bir naz ile akıp giden kanlı Fırat´ın sularından kana kana su içip serinliyorlardı.
Kuşlar kanatlarını çırpıp su ile oynaşırlarken, yılanlar su kenarına uzanıp serinlerken, yezidler suya elbiseleri ile girip şakalaşıp oynaşıp azarlarken olanı biteni boyunları bükük, gözleri yaşlı, dudakları hareretten çatlamış, dilleri susuzluktan kuruyup damağına yapışmış Ehlibeyt yavruları, İslam mücahitleri, yaşlılar, bebeleri kucağındaki beşikli anneler yutkunarak seyrediyorlardı. Susuzluktan ağlayı ağlayı yavruların sesleri kesilmiş, sesleri boğuk boğuk çıkıyordu.
İmam-ı Hüseyin bu olup bitenleri gördükçe içi parçalanıyordu, kendi dertlerini sıkıntılarını unutmuş hep onların çektikleri ızdırap ve acılara hayıflanıp sızlanıyor ve çırpınıyordu.Tekrar Yezid orduları savaş davullarını çalarak savaşa hazırlanmaya başladılar. İmam-ı Hüseyin´de çadırından çıkarken temiz elbiseler giyinip nurlu saçlarını ve sakalını taradı, güzel kokular sürerek naz ile gözlerinden kahır dolu gözyaşları dökerek, çadırından; ´**Ya Bismillah**´ diyerek çıktı. İslam mücahitleri de yerlerini alarak adım adım ilerlemeye başladılar.
Ehlibeyt çadırlarında öyle bir feryadı figan koptu, öyle bir kahır tufanı başladı ki tarifi mümkün değildi. Anneler saçlarını sinelerini yoluyor, ihtiyarlar bağırlarını dövüp ağlıyorlardı. Bebelerin çığlıkları Kerbela´ya başka bir kahır dolu ahenk veriyordu, o çöl ova saz verip sızlanıyordu. Kerbela Kerbela olduğundan dolayı heder ediyor, bağrında taşıdığı Fırat´ın akıp giden suyundan, bu vefasız nehrinden dolayı İmam Hüseyin´in yüzüne bakmaya utanıyordu ve İmam Hüseyin´in yüzüne utancından bakamıyordu. Çünkü kurda kuşa cömertce su veren kanlı fırat nehri, Hz. Ehlibeyt yetimlerine bir damla suyunu bile çok görmüştü, Fatıma Ana´nın yavrularına bir yudum su bile vermedi. Velhasıl İmam-ı Hüseyin (a.s) son defa bir uyarmada bulunayım da belki bu bedbah kanlı zalimler imana gelir de ahiret azabından kurtulurlar diye Kur´an-ı Kerim´den ayetler okuyarak, Hazret´i Resulullah´ın Hadisi Şerifi´nden örnekler vererek zalimleri bir daha uyarmaya çalıştıysada nafileydi. Gözlerini kan bürümüş, kudurmuş canavar misali, yaban domuzları gibi homurdayan Yezid askerlerine artık ne söz geçiyor ne de laf kar ediyordu, hiç bir söz kar etmez olmuştu.
Şimir lanetullah askere emir vererek: “Ne duruyorsunuz, Hüseyin´i oklayın” emrini verdi. Bir anda atılan oklar zemheri fırtınası gibi ortalığı allak bullak etti. Ok yağmurundan güneşin ziyası bile yere vurmaz oldu. İmam-ı Hüseyin bu vahim hali görüp ´İsmi Azam´ duasını okuyarak geri çekildi.

Yalnız bir kaç yerinden oklar sıyırıp geçmişti, okun bir tanesi sağ ayağına saplanmış oluk gibi kan akıyordu ve tek bir getirerek geri arkadaşlarının yanına döndü.

HZ. HÜR´ÜN EHLİBEYT TARAFINA GEÇİŞİ VE ŞEHİT OLUŞU

Bu ara Yezid askerlerinin arasından sıyrılarak, tozu dumana katarak bir atlı çıkageldi. Gayet heybetliydi atını keklik gibi sektirerek İmam-ı Hüseyin´in yanına kadar geldi. İslam mücahitleri gelen atlıyı karşıladılar, gelen atlı yüzünden nikabı kaldırdığında baktılar ki gelen atlı Yezit askerlerinin eski komutanı Hazret´i Hür´dü.

Hür, İmam-ı Hüseyin´in ayaklarına kapanarak: **"Ey güzeller Şah´ının gonca gülü Fatıma´nın ciğer paresi, Resulü Ekrem´in kalp anahtarı, Aliyel Mürtaza´nın göznuru İmam Hüseyin, benim suçum ve kabahatım çok büyük sizleri elimde olmayarak buralara kadar sürükledim, buralara kadar gelmenize sebep oldum. Eğer beni affedersen dünyanın en mutlu insanı ben olurum, canla başla emrindeyim. Kerbela´nın kızgın toprakları üzerinde sizlerin susuzluğunuzu bildiğim için Allah şahidimdir ki günlerdir bende ağzıma bir damla su almadım, dudaklarıma bir damla su sürmedim, inanın bir damla dahi su içmedim. Şimdi izin ver ki bu canımı Kerbela´da senin uğruna Ehlibeyt yoluna, Allah aşkına vereyim de kanlı Kerbala´da ilk şehit olan kişi ben olayım. Eğer bunu bana reva görmezsen bu güzelliği benden esirgersen, ben kendi kendime kahrolurum, kendimi asla af edmem"** diye yalvardı.

İmam-ı Hüseyin, Hür´ü kucaklayıp bağrına bastı ve alnından öperek şöyle dedi: "**Ya Hür sadakatına teşekkür ederim, seni anlayışla karşılıyoruz, velakin sen bizim aziz misafirimizsin, önce konuğumuz ol, sonra savaşa çıkarsın**" dedi.

Fakat Hür derya gibi coşmuş, rüzgar gibi esiyordu.

İmam-ı Hüseyin´in ayaklarına kapanarak: **"Ey baştacım, göznurum, sultanım bu saadetli yoldan beni alıkoyma, müsade ette suçumu sana affettireyim. Mustafa´nın, Mürtaza´nın gönlünü hoş eyleyip, Fatıma Anne´nin sevgisini kazanayım"** dedi.

İmam-ı Hüseyin, Hür´ün alnından öperek: **"Ya Hür iraden de hürsün, sana da bu yakışır. Ben ve bütün Ehlibeyt´i sevenler senden hoşnut ve razı olsun.**
Dilerim Allah´dan ve ceddim Resulu Ekrem ve Atam Ali-yel Mürtaza´da senden hoşnut ve razı olsunlar" dedi.

Hür bu sevinçli müjdeyi duyunca niyazda bulunarak atına atladı Kerbela sahrasının meydanında at koşturup bir cevlan yapdıktan sonra Yezid askerinin karşısına geçerek: **"Ey cahil ahmaklar! Hüseyin gibi bir varlığa kıymak istiyen zalimlere karşı işte ben geldim, eğer sizlerde mertlikden eser varsa teker teker gelin savaşalım. Benim canım bu tende sağ kaldığı müddetçe Hz. Hüseyin´e bir taş, bir ok atanın canını cehenneme yollarım"** dedi.

Düşman askerleri Hür´ün, İmam-ı Hüseyin´in tarafına geçtiğini görünce içlerine bir korku düştü. Hür´ün peşinden orduda belki çözülmeler olur diye korkmaya başladılar. Zaten tüm zalimler hep korku içinde yaşarlar. Zilcevşen olsun Sad Ömer olsun İmam-ı Hüseyin´in tarafına geçen Hür´ün nasıl bir bahadır pehlivan ve nasıl bir çetin savaşçı olduğunu biliyorlardı. Onun için Hür´e karşı çıkmaya kimse cesaret edemiyordu.

Hür: **"Meded ya Ali... Evladın aşkına şehit olmaya geliyorum"** deyip öyle bir nara attı ki Kerbela çölleri inim inim inledi ve devam etti: **"Ya Allah, Ya Muhammed, Ya Ali, medet mürvet ya Şah-ı Merdan"** deyip atının başını Yezid ordusuna çevirip öyle bir dalış daldı ki yezid ordusu çil yavrusu gibi dağılıp ön saflar bozguna uğradı.

Hür´ün kılıcı her inip kalkmaya bir kafirin kellesi atının önüne düşüyordu. Hür´ün kılıcı şimşek gibi bir sağa bir sola iniyor, kaçışmalar çığrışmalar birbirini izliyor, bir gazel yığınına çarpan rüzgar gibi hangi yana at koştursa o taraf darmadağın oluyordu.
Cehennem köpekleri Hür´ün önünde birbirini çiğniyerek ezilip ölüp gidiyordu. Hür yığınla kafirin canını cehenneme gönderdikten sonra atını keklik gibi süzdürerek İmam-ı Hüseyin´in önünde gelip durdu.
Attan aşağı inip İmam-ı Hüseyin´in ayaklarına kapanıp: **"Ya Hüseyin beni bağışladığını duymak istiyorum"** dedi.
İmam-ı Hüseyin, Hür´ü kucaklayıp bağrına bastı, gözlerinden öperek: **"Ey Hür, ben senden hoşnutum, yerler ve gökler de senden hoşnut olsun. Tanrı şahidimdir seni Kerbela şehitlerinin baş listesine aldım. Kerbela´nın matemini tutacak mümin canlara Hakk katındaki makbul olan kullara, Ali Aba dostlarıma vasiyetim olsun ki Kerbela şehitlerimizin yani bizlerin Muharrem ayında yası matemimizi tutanlar, ilk günkü matem oruçlarını Hür şehidin orucu olarak tutsunlar, Hür bizdendir, bizde Hür´leyiz"** dedi.
Rivayet edilir ki evliyadan Muaviye demek Seydi Vakkas evliya idi, evliyanın oğlu Ömer zalimi Yezid´in ordusuna komutan olup Ehlibeyt´e ok atıp kılıç çekti, Muaviye oldu. Muavidenden evliya denen söz de Hür´den kaldı. Hür´de Yezid´in ordusunu ve saltanatını elinin tersi ile kenara iterek Kerbela´da Ehlibeyt aşkına canını kurban vererek ilk şehitimiz olarak tarihe geçti evliya oldu. Evliya olan eski komutan Hür Hazretleridir. (Bu sözü kısa özetlersek evliyadan Muaviye, Muaviye´den evliya Hazret´i Hür ile Sad oğlu Ömer´in yer değiştirmelerini kast etmektedir).
Hazret´i Hür bir çok yerinden yaralanmış ve kanlar akıyordu. İmam-ı Hüseyin, Hür´ün yaralarının sarılması için çadıra götürülmesini istedi fakat Hür denizler gibi coşmuş arslanlar gibi kükrüyordu: **"Ya gözüm nuru Şah´ım durma zamanı değildir, bu meydan er meydanıdır boş kalmamalı"** deyip atını tekrar meydana sürüp arslanlar gibi kükredi.
İslam mücahitleri ve Ehlibeyt dostları Hür´ü canı yürekten alkışlayıp Hz. Hür´e: **"Afferin, maşallah ya Hür sana, seni doğuran ana nurlar içinde yatsın"** dediler.
Hür coştukça düşman çözülmeye başladı. Askerlerin içinde 200 okka ağırlığında, yürürken ayakları kuma gömülen çok güçlü ve kuvvetli Safvan isminde bir pehlivan vardı. Sad Ömer, Safvan´a seslenerek: "Ey Kureyş´in güçlü pehlivanı, Hür senin dişine göre bir pehlivandır. Hür´ü alt edersen seni Yezid´e baş pehlivan olarak takdim edeceğim" dedi.
Safvan gerilerek böbürlene böbürlene atına binip meydana sürdü. Safvan gerçekten de çok kuvvetli ve gaddar bir savaşçıydı.
Hür´ün karşısına çıkıp elini kılıcına atarak: "Ey Hür, seni öldürmek için bir çok ödül vaadi aldım, bizim tarafa geçte canını bağışlayayım" dedi.
Hür güldü ve şöyle dedi: **"Ey zalim kişi senin söz aldığın o ödüllerde yetimlerin, yoksulların gözyaşı, alınterleri var tümünde haram karışık. Esas sen bizim tarafımıza geçte Hakk, Muhammed, Ali´nin bizlere verdiği ödüllerini gör, bak zalim Yezid´in sizlere söz verdigi ödüllerinize benziyor mu? Gel inadından vazgeçte Hz. Hüseyin´in sevgisine layık olmaya çalış ki Ruzi mahşerde Arasat´ta kalmıyasın"** dedi.
Safvan gürlüyerek: "Yezid´in mükafatı görünürlerde fakat senin dediğin ödülse meçhuldür" deyip atını şahlandırıp sol üzengiye yüklenerek Hür´e öyle bir hamle eyledi ki Hür çevik bir hareket ile o hamleyi savmamış olsaydı Hür´ün işi bitmişti. Hür bu sefer atını mahmuzlayıp geri açılıp kılıcının kapzasını öyle bir sıkmıştı ki parmaklarının

arasından kanlar damlamaya başlamıştı. Var gücü ile Safvan´ın başına öyle bir kılıç havale eyledi, Safvan neye uğradığını şaşırdı, kalkanını karşı tutmamış olsaydı bu seferde onun işi bitmiş olcaktı.
Kılıçların şakırtısından, kalkanların gürültüsünden öyle şimşekler çakıyordu ki korkakların ödleri patlıyordu. Hür tekrar kalkanının kenarını safvanın başına vurmak diledi fakat safvan eğilerek bu hamleyide boşa yolladı. İki pehlivan aralıksız birbirlerine hücum yapıyorlardı, kalkanlarını birbirine karşı tutmuş, bir kaç metre o yitip beriki geri çekiliyor, bir kaç metre de beriki yitip o geri çekiliyordu, bu savaş çok çetin geçiyordu.
İmam-ı Hüseyin´in ve yandaşlarının tekbir sedaları duyulunca Hür coştu, altındaki küheylanı şimşek gibi geri çekti.
O zalim Yezid melununun etrafında daireler halinde dolaşarak: **"Ey yerlerin ve göklerin yaratıcısı, masumların dostu zalimlerin düşmanı Allah´ım. Bu Kerbela´da mağdur duruma düşen mazlumların yüzü suyu hürmeti hakkı için bu kılıcımın hakkını vermeden bu canımı benden alma. Ya Rabbi, cömertler Şah-ı evliyalar evliyası, pehlivanlar pehlivanı, Haydar-ı Kerrar Aliyül Müteza hürmetine beni bu zalime galebe eyle"** deyip öyle bir nara attı ki ortalık yankı yapıp, Hür´ün; **´Meded ya Ali´** diye narası duyuldu.
Kocaman kafir Safvan daha ne olduğunu anlıyamadan kafası bedeninden uçup gitti (canı cehenneme ömrü cemata).
Hür tekrar aşka gelerek atını birden tekrar Yezid ordusunun üzerine sürdü, askerler birden paniğe kapılıp birbirlerini çiğneyip ölümlerine sebeb oldular.
Hür´ün atı da tekmeler savurarak ön ayakları üzerine şahlanarak önüne gelen kafirlere ölüm saçıyordu. O gün Hür´ün hücumları ile paniğe kapılıp çiğnenip ölen kafir askerleri 300 üzerindeydi, hepsinin canı cehenneme gitti. Kafirler baktılar ki Hür ile tek tek yalnız savaşarak başa çıkılır gibi değil, Hür´ün üzerine hep birden hücum ettiler. Binlerce karganın içine düşmüş bir yaralı şahin gibi Hür sağa sola kılıç sallayıp düşmanları perek perek dağıtıyordu ama gün boyu savaşarak kılıç sallıyarak yorulan kolları daha kalkmaz oldu. Zalimler it sürüsü gibi kırmakla başa çıkılır gibi değildi, her tarafdan Hür´ü ortaya aldılar. Bir saniye de binlerce kılıç birden Hür´ün üzerine inip kalkıyordu, zalimin biri bir kılıç savurdu Hür´ün sol kolu yarıya kadar kesilip sallandı, Hür attan düştü, kafirler Hür´ün başına üşüştüler, o Kerbela´nın arslanına aç kurtlar gibi saldırarak her tarafından kılıç çalıp mızrak saldılar. Öyle bir an geldi ki Hür´ün vücudunda sağlam bir yer kalmadı, bir arslanın uyuz köpeklerin içine düşmesi gibi Hür Yezid´lerin eline düşmüştü.
Artık gözleri kandan kapanmış yaralarının sayısı sayılmaz olmuştu. Hür yattığı yerden: "**Medet ya Hüseyin"** diye bir iniltiyi andıran seda ile İmam Hüseyin´i imdadına çağırdı.
İmam Hüseyin´e, Hür´ün durumu ayan oldu, İmam-ı Hüseyin eshabı ile birlikde atlarını sürüp Hür´ün imdadına yetiştiler. İmam-ı Hüseyin, Hür´ü kuçaklayıp bağrına bastı alıp çadırlarının önüne getirdi. Hür´ün yarası saymakla bitmezdi, Hür´ün gözleri açıldı, İmam-ı Hüseyin´i baş ucunda görünce yılımşadı konuşmak istedi fakat konuşamadı çünkü Hür´ün gırtlağında kılıç yarası vardı. İmam-ı Hüseyin cebinden mendilini çıkararak Hür´ün boğazına sardı, Hür güçlükle kendini toparlayıp İmam-ı Hüseyin´in ellerini tutup yüzüne gözüne sürdü ağladı ve **"Ya Hüseyin benden hoşnut musun"** dedi.
İmam-ı Hüseyin, Hür´ün gözyaşlarını silip yüzünü yüzüne sürerek: **"Ya Hür, Tanrı senden hoşnut oldu, bizler hoşnutuz, Dede´min, Anne´min ve Baba´mın, Kardeş´imin yanına varınca Kerbela´dan İmam-ı Hüseyin´in size selamı var dersin. Gelip görsünler Hüseyin ne haldedir"** deyip ağlaştılar.

Hür inliyerek: **“Ya Hüseyin çok susadım, keşke bir damla su olsa da içseydim”** dedi. İmam-ı Hüseyin çok çırpındıysada bir damla dahi su yoktu.
Hür´ün yanaklarını okşayarak: **“Ya Hür Dedem seni Abu Kevser havuzunun başında elindeki su testisi ile bekliyor, varınca kana kana içersin”** dedi.
Hür sevinerek: **“Elhamdülillah maksuduma erdim, Muhammed Ali yolunda şehitlik saadetine erdim”** diyerek canını Yüce Hakk´a teslim etti. Tanrı rahmet eylesin. Zalimlere lanetler olsun (Allah Allah).
Hür´ün cesedini alıp çadıra getirdiler. İmam-ı Hüseyin Hür´ün cansız başını dizine koyup saatlerce ağladı, Hür´ün ruhu için dualar etti. Ehlibeyt mensupları ve bütün Kerbela kervanına katılan Ali Aba muhipleri hepsi dualar edip Hür´ün ruhuna Tanrı´dan sonsuz rahmet dilediler. Tanrı rahmet eylesin. (Allah Allah)
Hür şehit düştükten sonra meydanın boş kaldığını gören Vahab ileri atılıp İmam-ı Hüseyin´den **´Destur´** istedi.
Vehab bir hırıstiyan çocuğuydu, anası, babası hırıstiyandı. Bir kaç kez Hz. Hüseyin´in kerametlerini görüp İmam-ı Hüseyin´in önünde müslümanlıktan sıyrılıp, gerçek bir İslam olarak Hz. Hüseyin´in hizmetine girmişti. İmam-ı Hüseyin Medine´den sürgün edildiği zaman kendisi de İmam-ı Hüseyin ile beraber Medine´den çıkıp yollara düşmüştü.
Vehab nişanlılıydı, İmam-ı Hüseyin´in kervanına katılan Vehab nişanlısına: **“Ben İmam-ı Hüseyin´in uğruna ölüme ferman okumaya gidiyorum dilersen sende gel, dilemezsen sen kal”** demişti.
Nişanlısı da: **“İmam-ı Hüseyin için bende canımı veririm”** diyerek Kerbela kervanına katılmıştı. Yolda İmam-ı Hüseyin (a.s) Efendimiz nikahlarını kıymıştı fakat daha murad alıp murat vermemişlerdi.
Vehab´ın meydana çıkacağını gören İmam-ı Hüseyin, Vehab´ın gözlerinden öperek: **“Ya Vehab, sen daha murat üstündesin şimdi sen dur”** dediyse de, Vehab güzel İmam´ın elini öpüp izin aldı ve ata binip meydana çıktı.
Düşman karşısında atını ceylan eyledi, düşmandan er diledi. Sıradan üç beş melun Yezid askeri ile savaşan Vehab kısa sürede hepsini de öldürüp canlarını cehenneme yolladıktan sonra dönüp çadırların önüne geldi, nişanlısı olsun diğer bacılar olsun Vehab´a **´aferin´** dediler.
Vehab tekrar nişanlısı ve dost ve din kardeşleri ile vedalaşarak atına binerek uzaklaşırken Vehab´ın nişanlısı geriden Vehab´a seslendi: **“Ey civanım Vehab! Tanrı şahidimdir, canını güzel İmam´ın yoluna vermedikçe makbulum değilsin”** dedi kendisini sıktı ağlamadı ama içerisi kan ağladı.
Vehab yola çıktıktan sonra nişanlısı yerlere kapanıp çocuklar gibi ağladı. Vehab tekrar meydana at sürerek güzel bir vecize okuduktan sonra tekrar er diledi. Bir yezid pehlivanı daha Vehab´ın karşısına çıktı, Vehap öyle bir hamle yaptı ki bir vuruşta herifin kafası atın tırnaklanın önüne düşüp yuvarlanmaya başladı, canı cehennemi boyladı. Vehab tekrar Yezid´in lain askerlerine saldırıp bir kaç melunun leşini yere serdikten sonra kendi de bir çok yerlerinden yaralar alarak attan düştü. Vehab´ın atı çok sadık bir at idi, Vehab´ı bırakıp kaçmadı, Vehab´ın üzerine kimseyi yaklaştırmadı. Attan korkan zalimler uzaktan Vahab´ı ve o mübarek hayvanı ok yağmuruna tuttular. Oklar atın vücudunu kan çeşmesine çevirdi, at ayakta duramaz oldu Vehab´ın yanına yıkıldı. İki yezid askeri Vehab´ı şehit etmek için başını kesmeye uğraşırlarken Vehab´ın nişanlısı çadırın direğini kaptığı gibi iki melunuda birer vuruşta gebertti.
Direği alıp yezidlere doğru koşarak: **“arslanın dişisi de arslandır”** diye nara atarak koşuyordu.

İmam-ı Hüseyin koşup mani oldu: **“Bu alanda bacıların savaşmasına müsade yoktur. Sizler şehitlerin davasına şahitlik yaparken hakkınızı o zaman Hakk katında istersiniz”** dedi.

*

Rivayet edilir ki o bacı Kerbela´da kadınlar esir edilene kadar nişanlısının başını kucağından indirmeyip feryadı figan ile o şehidin başı ile konuşup dertleşip ağlardı.

*

Yine başka bir rivayette şudur ki, İmam-ı Hüseyin´in cebinden mendilini çıkarıp Hazret´i Hür´ün boğazına sardıktan sonra, Hür´ü türbesine o mendil boğazında bağlı olarak koymuşlardı. Zamanın alevi Ehlibeyt düşmanı Yavuz Sultan Selim gaddarlığı ile ün yapmış, en yakınlarını dahi iktidar hırsı ile öldürüp başlarını kesmiştir, sayısız alevi evladını zalimce katledip şehit etmiştir. Şah İsmail ile savaşıp savaşı kazanmıştır.

Şavaşta yenik düşen Şah İsmail, Kerbela´ya kadar giderek Hür´ün mezarına bir yumruk vurur: **“Ver atamın mendilini boğazından, sizin soyunuzdan Ehlibeyt beldeleri kan ağlıyor”** der. Cenabı Hakk´ın hikmeti ve Hazret´i Hür´ün mucizesi bereketi, Hür´ün mezarı yarılarak Hür yukarı doğrulur ve boğazındaki mendili çekip alarak Şah İsmail´e uzatır ve Şah ismail´e: **“Bu mendili kanayan yarama Hz. Hüseyin kendi elleri ile sarmıştı, eğer Hz. Hüseyin´in bir mendilini bana çok görüyorsan, işte mendil al senin olsun”** der.

Şah İsmail bakar ki Hür´ün boğazındaki yaralarından hala kanlar akıyor, bu kerameti gören Şah İsmail tövbeye gelir.

Hakk´ı ´**bağışla**´ duasını okur ve Hür´ün kanayan yarasını kendi elleri ile sararak Hz. Hür´ü tekrar türbesine yatırır. O günden sonra Hz. Hür´e karşı yapmış olduğu hatadan dolayı, kendi İsmail isminin yerine Hatayı ismini koymuştur ve Şah Hatayı olmuştur.

*

İşte ey aziz dostlar, Kerbela´nın şehitleri bütün dünya alemindeki inanan tüm insanlara birer nurlu meşele olarak, Hakk´a yürümeyi zalime göğüs germeyi, zulüme direnmeyi, haksız zalimlerin karşısında hak aramayı öğreterek, Ehlibeyt´in yolunda yürüyenlere birer kızıl güneş, birer aydınlatıcı maşele olmuşlardır. Tanrı tüm şehitlerimize sonsuz rahmet eylesin (Allah Allah).*

Hazret´i İmam-ı Hüseyin, Vehab´ın nişanlısının yanına oturarak bir hayli ağladı ve şöyle dedi: **“Bacı, Allah-u Teala sizlerin düğününüzü cenneti alanın firdevsi ala katında melekler katında yapacaktır, ben de sizlerin düğün şahidiniz olacağım”** dedi.

Canlar meydanı boş bırakmadılar; Hemdanı oğlu Büreyir derlerdi, meydana girip Allah´a hamdüsenalar, Ehlibeyt´e selat ve selamlar eyledikten sonra yezidlerden er diledi, bir zalim Yezid laini çıkıp geldi. Adına Makil oğlu derlerdi, Makil laini, Büreyr´e seslenerek: “Be hey delikanlı boşuna çırpınıp duruyorsunuz, bir avuç kişi ile yüzbinlerce kişilik orduya nasıl karşı koyacaksınız?” dedi.

Büreyr gülerek: **“Be hey ahmak kişi bizler şehitlik şerbetine susamış kişileriz, batıl yolda yürüyen sizler bugün kazansanız bile yarın mutlak kaybedenler sizler olcaksınız ama bizler ebediyete yöneldiğimiz için Hakk´ın sevgisini kazanacağız”** dedi. Nara atarak düşmanın bir vuruşta başını ikiye ayırıp canını cehenneme gönderdi. Ardından sekiz zındık kafirin canını cehenneme gönderdikten sonra kendide ağır yaralar alarak attan düştü: **“Ya Hüseyin yetiş imdadıma”** diyerek nara attı.

İmam-ı Hüseyin, Büreyr´i kucaklayıp çadıra getirdi. O yüce insanda: **“Bir damla su, su”** diyerek aziz canını Hakk´a teslim etti. Tanrı rahmet eylesin, mekanı cennet olsun. (Allah, Allah)

Genç civan delikanlılar çınarlar gibi bir bir devrilip şehitler kervanına katılıyorlardı, civan delikanlıların ölümleri ihtiyar arslanlarıda gayrete getiriyordu. Esedi oğlu Habib derler ak sakallı bir pir ihtiyar vardı.
Ayağa kalkıp İmam-ı Hüseyin´in huzuruna varıp: **"Ya güzel Şah´ımın ciğerparesi göz nurum İmam Hüseyin! Eğer müsade edersen bende damarlarımda taşıdığım kanımı senin nurlu yolunda dökdürüp Kerbela topraklarını ıslatmak istiyorum. Bu canımı er veya geç Azrail´e teslim edecektim, şimdi ise şehitlik mertebesine ulaşıp canımı Hakk´a teslim edeceğim, Mustafa´nın, Mürtaza´nın gönlünü hoş etmek istiyorum"** diye İmam-ı Hüseyin´den ricada bulundu.
İmam-ı Hüseyin, Habib´in nur damlayan sakalını okşuyarak: **"Ey Habib, Tanrı yardımcın ve yardımcımız olsun git bakalım"** dedi.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin´den izin alan Habib, İmam-ı Hüseyin´in ellerine niyaz ederek atına atlayıp savaş alanına sürdü.
Habib´in atı beyaz bir güvercin gibi süzülüp kişnedikçe Kerbela çölleri küheylanın sesinden inim inim inleyip yankı yapıyordu. Habib sanki ihtiyar değilde 18 yaşında civan bir delikanlı olmuştu, nara atarak ortaya girdi ve şöyle seslendi:

"Habib derler bana hoca değilim,
Sakalım ak amma koca değilim,
Çıkın Yezid soyu savaş edelim,
Görün beni niceyim nice değilim"

Habib öyle aşka gelmişti ki kükremiş bir arslan gibi: **"Meded Ya Muhammed, Ali"** dedikçe düşman bile Habib´in cilvelerine hayran kalıp: "Maşallah usta bir cengaver" dediler. Habib bir hayli dolaştıktan sonra karşısına bir er diledi, Habib´in karşısına kimseler çıkmadı, Habib atının başını Yezid askerinin üzerine çevirip: **"Hadi mübarek hayvan bugün Hakk, Muhammed, Ali günüdür. Bugün Hüseyin´in mazlumlarının gözyaşı dökdüğü gündür, bugün şehitlik saadetine erme günüdür"** deyip atının başını koyverdi.
Habib´in atı sanki her şeyi anlamış gibi şahin gibi gayrete geldi, şahin gibi süzülerek Yezid ordusuna daldı. Habib´in elindeki kılıç havada rüzgara çarpmış çubuk gibi ses çıkarıyor, bir inip bir kalkınca bir münafık başı daha eksiliyordu.
Bir sağa bir sola coşkun sel gibi önüne geleni silip süpürüp götürüyordu, bir baştan girip bir baştan çıkıyordu. Yezid ordusu kırmakla bitmek bilmiyordu, biri ölünce yerine bini geliyordu, mübarek Habib´in öldürdüğü kafirleri sayısı bir hayli kabarıktı, Habib arslanlar gibi dövüşüp kaplanlar gibi çevik hareketlerle kendini koruyordu.
Bir hayli savaştıktan sonra nihayet yoruldu, hareketlerinin yavaşladığını sezen melun Yezid askerleri yavaş yavaş Hazret´i Habib´in çevresini sarmaya başladılar. Şimir lanetlisinin melun bir kölesi vardı, bir fırsatına getirerek elindeki kargıyı o pir Sani ihtiyarın boğazına sapladı. O yüce derviş boğazındaki kargının yarasını cebindeki mendille sardı fakat kan durmayıp bağrından aşağı atının eğerine dogru akmaya başladı. Mübarek ellerini su zannedip altına uzatan Habib gafilken haramzadenin bir tanesi yanaşıp bir kılıç salladı o yüce şahin Habib´in sol elinin parmakları yaprak gibi yerlere saçtı.
Habib can havli ile o kafirin bir vuruşta canını cehenneme yolladı. Kendi de nefes alamaz oldu, boğazından akan kanlar nefes borusunu tıkamaya başladı. Habib: **"Medet ya Hüseyin"** diye feryat edince, İmam-ı Hüseyin´in sanki bağrına bir hançer saplanmıştı.

Çünkü Habib, İmam-ı Hüseyin´ni küçük yaşından beri kucağında gezdirip ona hizmet ediyordu. İmam-ı Hüseyin´in bastığı toprakları alır yüzüne gözüne sürerdi ve İmam-ı Hüseyin´ni canından aziz tutardı. İmam-ı Hüseyin incinmesin diye omuzlarında taşırdı. İmam-ı Hüseyin de Habib´i o derece severdi ki onsuz bir lokma yemez, onsuz sofraya oturmazdı.
İmam-ı Hüseyin, Habib´in attan düştüğünü görünce: **"Eyvah Habib attan düştü"** diyerek, bir hışım ile koşunca Yezid askerleri kaçıştılar.
İmam-ı Hüseyin, Habib´i kucağına alıp bağrına bastı, kan damlayan sakalcığını öpüp okşadı.
Ağlayıp yüzünü yüzlerine sürdü: **"Vah benim Habibim, vah sana kıyan kollar kurusun, Allah zalimlere lanet eylesin"** deyip dövündü.
Güzel İmam´ın kokusunu alan Habib gözlerini açıp güzeller Şah-ı İmam Hüseyin´ne yılımşayıp, İmam Hüseyin´in ayaklarının altındaki tozları kesik parmaklı eli ile avuçlayıp yüzüne gözüne sürüp: **"Ya güzel İmam acaba bir damlacık su bulamazmısınız yanıyorum"** diyerek ruhunu yüce Mevla´ya teslim etti. İmam-ı Hüseyin Habib´in boynunu kucaklayıp hüngür hüngür ağladı, yezidlere, zalimlere, lanetler yağdırdı.

Ali Sefa gene gözyaşları arasında bakalım Habib dostumuza neler söylemiş:

Eyvah Habib Eyvah Attan Düştü ya

Şahin gibi havalanıp uçarken,
Eyvah Habib eyvah attan düştü ya.
Yezidlerin kafasını biçerken,
Eyvah Habib eyvah attan düştü ya.

Allah Allah deyip kılıç sallardı,
Mazlumları zalimlerden kollardı,
Yezidleri cehenneme yollardı,
Eyvah Habib eyvah attan düştü ya.

Kerbela´dır dostlar bunun burası,
Sayılmıyor Habib´imin yarası,
Yandı müminlerin gönül çırası,
Eyvah Habib eyvah attan düştü ya.

ALİ SEFA´m der ki yaş dolu didem,
Muhammed Ali´nin davasın güden,
İmam Hüseyin´e hep hizmet eden,
Eyvah Habib eyvah attan düştü ya.

Habib´in beyaz sakalını şehitlik kanı kızıla boyayarak süslemişti, mübareğin yüzünde hala İmam Hüseyin Efendimizin bastığı toprağın teberük tozları vardı. Habib´in ölümü İmam-ı Hüseyin´i çok sarsmıştı.
İmam-ı Hüseyin atına atlayıp Habib´in intikamını almak istedi fakat yanındaki Ehlibeyt muhipleri: **"Ya Hüseyin, bizler ölmedikçe sana ölüm eriştirmeyiz, önce bizler şehitlik şerbetini içeceğiz, Yezid´e karşı seni canla başla savunacağız.**
Ölüm Allah´ın emridir fakat bu zulüm sadece zalimlerden gelir, zalimlere karşı savaşmayı senden öğrendik, tarihleri okuyanlar bu Kerbela olayından dersler

çıkararak zalimlere karşı senin açmış olduğun savaşı asırlar boyu sürdürüp devam ettireceklerdir” dediler.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin çadırların önünde dolaştıkça acılar içini kemiriyordu. Açlık bir yandan, susuzluk bir yandan, yaralılar sızlanıyor, hastalar inliyor, ihtiyarlar merül merül imdat gözlüyor, körpe yavrular hazin hazin ağlıyor, bacılar şehidlere ağıtlar yakıyor, şehitle- ri toprağa koyacak kadar dahi zaman bulamıyorlardı. Bunları düşündükçe İmam-ı Hüseyin kendi kendini tüketip bitiriyordu, Yezid zalimleri baktılar ki ehli islam mücahitleri ile tek tek savaşınca başa çıkamıyorlar toplu hücuma kalktılar. Bütün Yezid ordusu, o teberik taneleri kadar bir avuç mazlum ve masumlara saldırdılar. İmam-ı Hüseyin emir verdi, çadırların yanlarındaki çalıları ateşe verdiler, çadırlar ateşin ortasında kaldı, Yezid ordusu ateşten içeri geçemediler. Ehlibeyt çadırlarındaki sıcaklıkta cehennem sıcağını andıracak kadar ilerlemişti, yukardan güneşin sıcaklığı, aşağıdan ateş parçası gibi kızgın kumların sıcaklığı bunlar yetmiyormuş gibi birde ateşin sıcaklığı bastırınca artık dayanılmaz olmuştu. Şeytanın bile yaka silktiği Yezid ordusu tekrar geri çekilmek zorunda kaldı. Kadınlar, çocuklar, yaralılar inim inim inler oldular, su diye feryat ettikçe gözyaşları yakalarını, bağırlarını ıslar oldu.
İmam-ı Hüseyin dizleri üzerine çöküp kanlı gözyaşları dökerek: **“Ah keşke Tanrı´nın Arslan´ı babam Şah-ı Merdan burda olsaydı da şu kanlı feleğin şımarttığı zalimlere bir ders verseydi ne olur du?”** diye dövünüp ağladı.

Ali Sefa´nın gözyaşı damlaları ak kağıdın üzerine mürekkep gibi damladı, Hazret´i Şah´tan şöyle imdat istedi;

Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir

Kızgın güneş yaktı Ehlibeyt´ini,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.
Kurtar hastaları güldür yetimi,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Tutmuyor kanatlar büküldü dizler,
Zalim yezidlere geçmiyor sözler,
Şehitler gaziler yolunu gözler,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Yavrucuklar su deyip de meleşir,
Kafir yezid karşımızda dolaşır,
Yerde insan gökte melek ağlaşır,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Dert yanarız derdimizden bilene,
Ehlibeyt´in intikamın alana,
Meded dedik bir yudum su bulana,
Meded Ali´m Kerbela´ya su getir.

Hazin hazin gelir Fırat´ın sesi,
Senden başka bize kim tutar yası,
Şehit verdik bir yudum su için Abbas´ı,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Masum kanlarıyla ıslandı çöller,
Çatladı dudaklar dönmüyor diller,
Kesildi umutlar kapandı yollar,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Kurtlar kuşlar kana kana su içer,
Yetmiş üç masumla bizlerse naçar,
Su deyip yavrular ağzını açar,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Kimi kundaktadır kimisi hasta,
Yaralılar yatar hep deste deste,
Gözler imdat arar kulaklar seste,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Şehitler al kan ile yatar boyunca,
Kıvranırlar yarasına deyince,
Sayılmaz yaralar urba soyunca,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Bağrımıza bastık taş ile kaya,
Kimi atlı geldik kimimiz yaya,
Canana gideriz su diye diye,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Kafir Yezid düzdü bin türlü hile,
Bağrımıza açtı çekilmez çile,
Bölüşürüz bir tas suyu hep bile,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Mekan attı Kerbela´ya göçümüz,
Tanrı birdir demekmiş suçumuz,
Susuz kaldı çölde yetmişüçümüz,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Hakk´ı seven sevmiyenin nesine,
Bürünelim Ehlibeyt´in yasına,
Bir kaç yudum dolduru ver tasına,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Kimi ak sakallı kimi ihtiyar,
Kimi Hakk´a gider olmuş bahtiyar,
Bir yudum su yalan dünyayı değer,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Utansın Kerbela çölü utansın,
Su yüzü görmesin kavrulup yansın,
Bırakmaz yavrular yuvaya dönsün,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Bağrımız dayanmaz cilveye naza,
Döküldü al kanlar sineye dize,
Kanlı yezid suyu vermiyor bize,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Sardı kanlı yezid bütün her yanı,
Hakk´ı sevenlere çok görür canı,
Kanlı Kerbela´da bekleriz seni,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Ol yüce Muhammed bizim ulumuz,
Deyin Kerbela´dan geçer yolumuz,
Fatıma-tı Zehra görsün halimiz,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Yetmişüç masumun yan yana yatar,
Dostun bahçesinde baykuşlar öter,
Yanıyor çadırlar dumanlar tüter,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Ol yüce Muhammed ah çeker ağlar,
Fatıma Ana´mız karalar bağlar,
Secdeye kapandı **ALİ SEFA**´lar,
Yetiş Ali´m Kerbela´ya su getir.

Susuzluk hat safhaya ulaşmıştı, yavrular: **"Ana kurban olayım bir damlacık su ver"** diye yalvarıyorlardı.
İhtiyarlar: **"Ne olur Tanrı rızası için bir damla su"** diye inliyorlardı.
Yaralı gaziler: **"Medet Tanrı´m, Muhammed Ali aşkına bir yudum su verecek yok mu?"** diye ağlaştıkça İmam-ı Hüseyin bitip tükeniyordu.
İmam-ı Hüseyin´in küçük bir kız çocuğu vardı, İmam-ı Hüseyin´in ağlamasına hiç dayanamazdı, babasının boynuna sarılıp: "**Canım babacığım sen hiç üzülüp ağlama bak bende hiç ağlamıyorum, hem de biz hiç susamadık ki bu anneler yalandan ağlıyorlar"** diye güya babasını avutup gönlünü alıyordu.
Kız çocuğu daha 4-5 yaşlarındaydı, ismi Sakine´ydi. O yavrunun öyle konuşması oradakileri olsun, İmam-ı Hüseyin´i olsun daha çok efkarlandırdı. Halbuki yavru Sakine konuşurken gözyaşları eteğine damlıyordu, dudakları parçalanmış yarılmıştı.
Sancaktar olan Hazret´i Celal Abbas civan gibi bir delikanlıydı, boyu çok uzun, kolları kuvvetliydi. Görenler Abbas´a; ´**İşte Ali soyu geliyor**´ diye maşallahlar çekerlerdi.
O yavru kız çocuğu Sakine, Abbas´ın ayaklarına kapanıp öptü ve Abbas´a şöyle yalvardı: **"Abbas amca ayağının tozlarını öpeyim, ne olursun sen çok güçlüsün ve çokta kuvvetlisin, şu kanlı Fırat´tan birer yudum su getirde şu amcalara, teyzelere su dağıtalım, seslerini biraz kessinler ki babam da onlara bakıp üzülüp ağlamasın. Ben zaten kendim su içmem, kendi payımı da babam Hz. Hüseyin´e vereceğim o çok susamıştır"** dedi.
Abbas´ın gözyaşları bahar seli gibi akarak: **"Ya güzel İmam izin verde, şu sabulara su getireyim"** diye İmam-ı Hüseyin´e yalvardı.
İmam-ı Hüseyin, Hazret´i Abbas´ın mübarek yüzüne bakarak: **"Ya Abbas Ben Sen´in acına dayanamam, Fırat´ın yolu yedi sargı askerle kuşatılmıştır, onların arasından geçip su getirmek akıl karı değildir, o zalim kavim sana kıyarsa ben ne**

yaparım benim acılarım zaten bana yetiyor” deyip Abbas´ın boynunu kucaklayıp ağladı.
Abbas ise İmam-ı Hüseyin´in yanaklarını öperek ellerine kapandı: **“Ya gözüm nuru İmam, zaten bu Kerbela´da şehit olacağımız belli, ha bu gün ha yarın ne fark eder ki iyisimi ben şu masumlara bir kaç yudum su getireyim de, ceddimiz Muhammed, Ali´nin ruhları şad olsun”** deyip bir su tulumu alıp beline bağladı, kalkanını koluna takıp kılıcını eline aldı.
Önceden izah ettiğimiz gibi atı Ukab´ı Hazret´i Peygamber efendimiz Medine´deyken Hz. Celal Abbas´a hediye etmişti ve şöyle söylemişti: **“Ey güzel Abbas´ım bir gün gelecek ki bu at ile Kerbela´da cennet yolculuğuna çıkacaksın”** demişti.
Hazret´i Abbas atı Ukab´a bindi, Ukap sahibinin maksadını anlamıştı bile, yeleyi dikti. Kadınlar, çocuklar, anneler, bacılar geldi Hazret´i Abbas´ın atının tırnaklarını öptüler: **“Aman Abbas, meded mürvet Tanrı aşkına bir damla su getir, şu yavrularımızın parçalanan dudaklarını olsun ıslatalım”** diye yalvardılar.

Hazret´i Abbas Ukab´ın başını Kerbela´da akan kanlı Fırat´a çevirerek ellerini semaya kaldırıp: **“Ya Rabb hakkımda en hayırlısı neyse bana onu nasip eyle”** dedi.
İmam-ı Hüseyin ve diğer dostlarla vedalaşarak: **“Ya Allah, Ya Muhammed, Ya Ali”** deyip atı Ukab´ı Fırat nehrine doğru sürüverdi.

Yolların olayım Şah Abbas senin

Bindi Ukap´a da sürdü Fırat´a,
Yolların olayım Şah Abbas senin.
Allah Allah deyip geldi gayrete,
Dillerin olayım Şah Abbas senin.

Yedi sargıyı da yarıp sollayan,
Ehlibeyt´in yetimlerin kollayan,
Kanlı yezidlere kılıç sallayan,
Ellerin olayım Şah Abbas senin.

Yoluna bakarım gözlerim nem de,
İsmini anarım sohbette demde,
Mekan kurducağın habu sinem de,
Güllerin olayım Şah Abbas senin.

Doldurdun Fırat´tan suyu tuluma,
Siper ettin bedenini zuluma,
Canım kurban yürüdüğün yoluna,
Çöllerin olayım Şah Abbas senin.

Çarpışa çarpışa halin kalmamış,
Çekmediğin bunca zulüm kalmamış,
Dökülmüş yaprağın dalın kalmamış,
Dalların olayım Şah Abbas senin.

Nedir bu kederin kurban olduğum,
Hasretinden sararıpda solduğum,
Arayıpda yetimlerin bulduğun,
Yılların olayım Şah Abbas senin.

Erlik meydanında gösterdin çaba,
Fırat´tan suyunu doldurdun kaba,
Binipde sürdüğün atın Ukap´a,
Nalların olayım Şah Abbas senin.

Senin içindir ağlayıp coştuğum,
Ahı feryad figanlara düştüğüm,
Ol fakir hanene serip açtığın,
Çulların olayım Şah Abbas senin.

Gözyaşımı gözyaşına katayım,
Ellerimi ellerinden tutayım,
Dağılmış arılar sönmüş peteğin,
Balların olayım Şah Abbas senin.

Sayılmıyor vücüdunda yaralar,
Bu dert beni pare pare pareler,

Yakışır mı sana giymek kareler,
Alların olayım Şah Abbas senin.

ALİ SEFA´m der ki Şah´tır gördüğüm.
Ayağı tozuna yüzler sürdüğüm,
Bir damla su için şehit verdiğin,
Kolların olayım Şah Abbas senin.

Hazret´i Abbas yalın kılıç sırtında yeşil bir libası, rüzgar gibi uçan Ukap´ın üzerinde sanki havadan şahin süzülür gibi süzülerek yezidlerin üzerine Ukap´ı sürdü. Ukap öyle gayrete gelmişti ki sanki o mazlumlara Fırat´tan su getirmeyi Celal Abbas´tan çok o istiyordu. Ukap yeleyi dikmiş kişnedikçe Kerbela cini gibi çınlıyordu. Abbas´ın naraları Ukap´ın kişnemeleri Kerbela´yı zelzeleye tutulmuş yaprak gibi titretiyordu, sanki Abbas değil de Şah-ı Merdan Küffara hücuma kalkmıştı.
Düşman sargıları sel vuran set gibi darmadağın oluyordu. Abbas´ın kılıcı şimşekler gibi bir inip bir kalkınca bir kelle daha fırlayıp atının tırnaklarının önünde yuvarlanıyordu. Ukap´da hiç mi hiç boş durmuyor, ön ayakları üzerine şahlanıp kafirleri eziyor, ağzı ile ısırdığı kafir soyu askerleri sağa sola fırlatıyordu. Arka ayakları ile de gürbüz çifteler savurarak düşman askerlerine ölüm saçıyordu.
Hazret´i Abbas naralar atarak Ukap´da kişniyerek velhasıl düşman askerlerinin yedi sargısını yarıp Fırat nehirine ulaştılar. Hazret´i Abbas suyu görünce canına taze can geldi Ukab´ı Fırat´ın içine sürdü, Ukap´ın olsun Hazret´i Abbas´ın olsun yüzü gözü sade kandı, sanki kandan yapılmış bir heykel gibi dikiliyorlardı.
Kan revan içinde Fırat´a dalan Ukap ile Hazret´i Abbas´ın vücuduna su deyince kızgın sacın üzerine su serper gibi cız diye sesler çıkarıp, buharlar yükseliyordu. Hazret´i Abbas atın üzerinden kendini suyun kenarına attı uzandı ki su içsin gözlerinin önüne çadırlardaki merül mahsun meleyip su diye inleyen yavrular, inim inim inleyen hastalar, Sakine´nin yalvarışları, İmam-ı Hüseyin´in gözyaşları, Zeynel Abidin´in merul mahsun çatlamış dudaklarından inleyerek söylediği yalvarış duaları geldi.
Hazret´i Abbas: **“Ya Rabbi, beni af eyle! Az kalsın günaha batıyordum o yavrular, yaralılar, anneler, bacılar, kardeşler susuzluktan ağlarken ben az kalsın kendi nefsimin sözüne uyup su içecektim”** dedi.
Avucundaki suları Fırat´ın üzerine geri döküp ağladı, başını yukarı kaldırdı ki Ukap´da bir insan gibi gözlerinden kanlı yaşlar döküp ağlıyor, dudağını suya değdirmemiş bile.
Hazret´i Abbas hemen belindeki tulumu çözüp Fırat´tan su doldurdu ve bir coşku ile tekrar atının yanına gelip onun gözlerinden öperek: **“Ukap yolumuz çok müşkül ama görevimiz çok mühim, hadi seni göreyim”** diyerek Ukab´ın üzerine atladı.
Fakat soyuna kıran düşesice Yezid soyu, emevi döküntüleri, Kureyş artıkları ne kadar Ehlibeyt düşmanı varsa sıraları sıklaştırıp Abbas´ın yolunu kestiler. Şimir melunu ile Sad Ömer lanetullahları askerlere bağırarak: “Aman Abbas´a fırsat vermeyin, eğer suyu Ehlibeyt çadırlarına ulaştıracak olurlarsa ve İmam-ı Hüseyin´in dudağına bir yudum su değecek olursa, alim Allah İmam-ı Hüseyin ile daha başa çıkamayız” dediler. Askerlerin tümünü Hazret´i Abbas´ın yoluna dizdiler.
Abbas baktı askerler yolları tutmuş, karınca gibi asker kaynıyor ellerini semaya açıp: **“Ya Rabb! Muhammed Ali aşkına yetimlere, mazlumlara, İmam-ı Hüseyin´in kavrulmuş dudaklarına, hasta Zeynel Aba´ya, gazilere, bir yudum su götürüyorum sen bana güç kuvvet ver”** diyerek sol eline tulumu alıp, sağ eline kılıcını aldı ve: **“Ya Allah”** diyerek Ukab´ı yaydan çıkan ok gibi yerinden sıçratıp düşmanın üzerine sürdü.

Mübarek Ukap yeleyi dikmiş güvercin gibi süzülerek askerlerin ilk seddinin üzerinden atlayıp geçti. İkinci sargıya vardı, o sargıyı da bir kaç sıyrık yaralarla atlayıp geçtiler.
Abbas önüne gelene bir darbe vurarak devirip saf dışı ediyordu, böylelikle Abbas tam beşinci sargıyı da yarıp geçdi. Tam altıncı sargıya daldığında melun kafirin biri Abbas´ın sol koluna bir kılıç havala eyledi, kılıç Abbas´ın sol kolunu kesip kopardı.
Abbas maneviyatını bozmadan suyu yarıdan kesilmiş kolu ile bağrına bastırdı, bir eli ile hem savaşıp hem ilerliyordu. Ehlibeyt çadırları uzaktan hayal meyal gözükmeye başlamıştı bunu gören Abbas´a yeni bir güç, yeni bir kuvvet geldi.
Abbas; ´**Medet Ya Ali**´ dedikçe Kerbela çınlıyordu.
Nara seslerini duyan İmam-ı Hüseyin yukarı doğrulup: **"Canım Abbas´ım, ciğerköşem Abbas´ım aha geliyor, ya Rabb sana sonsuz şükürler olsun"** diyerek heyecandan elini ayağını ufalayıp olduğu yerde kıvranıyordu. Abbas altıncı sargıyıda derin yaralar alarak yarıp geçmişti, atı da en az kendi kadar yaralar almış Ukap´ın bembeyaz güvercin gibi teni kıpkızıl kanlara belenmiş, gövdelerine saplanan oklar pıtırak gibi vücudunda çakılıp kalmışlardı.
Yedinci sargıya girdiğinde, Abbas´ın üzerine Yezid kafirleri vargücü ile yüklenmişlerdi. Hazret´i Abbas suyu Aymağah´a yetiştirmek için var gücünü ortaya koymuştu. Tulumu kendi canından daha aziz tutuyordu, susuz mazlumlara suyu ulaştırmak için var gücü ile ilerlemeye çalışıyordu. Bir an önce suyu Hz. Hüseyin´in dostlarına, yavrularına yetiştirmek istiyordu.
Tulumu dişleri ile tutarak: **"Ya Rabb hastalara su götürüyorum, sana sığındım"** dedi. Tufuyl oğlu hakim derler bir zalim kafir melun vardı, bir fırsatını getirip geriden doğru Abbas´ın sağ koluna bir kılıç vurdu mübareğin ikinci kolu da düştü. Abbas kalem gibi Ukab´ın üzerinde sallanmaya başladı.
Kesik kolları ile tuluma sarılıp: **"Car sende kaldı Ukab, İmam Hüseyin´e su götürürüm, İmam-ı Hüseyin´in gözleri yolda kaldı, Muhammed Ali hakkı için, Sakine´nin hatırı için beni Hüseyin´e yetiştir, Aymagah´a yetiştir"** diye feryat etti.
Abbas´ın maksadını anlayan Ukap öyle bir kişnedi ki Kerbela toprakları hop kalkıp hop oturdu. Ukap kulaklarını kalem gibi dikti, al kanlar içinde öyle bir gayrete geldi ki askerlerin engeli Ukap´ın önünde bir çalı kümesi kadar gelmiyordu. Ukap sahibini sağ selamet çadırlara ulaştırmak için at değil de sanki bir rüzgar kesilmişti. Tam yedinci sargıdan çıkarken zalimin biri o şehitler öncüsüne bir kargı savurdu, kargı Hazret´i Abbas´ın sırtına saplandı, kargının ucu Abbas´ın vücudunun beri yanından girip öte yanından çıktı. Abbas´ın dişleri ile tuttuğu tulumu da delen kargı tulumda bir damla su bırakmadı. Abbas at üzerinde sam vuran yaprak gibi sallanıyordu düşman saflarını yaran Ukab çadırların önüne gelip öyle bir acı acı kişnedi ki çarkı felek utancından sapsarı kesildi.
Abbas attan aşağı düştü, kollarını kaybeden Abbas su tulumunu kesik kolları arasına almış öyle bir sıkı tutmuştu ki tulum vücuduna yapışmıştı, tulumu kesik kolları arasından alamadılar. İmam-ı Hüseyin´in kokusunu alan Abbas bin bir gayret ile güç bela mübarek gözlerini açtı. Güzel İmam´ın yüzüne bakarak acı acı öyle bir ´**Ah**´ çekti ki kanlı Kerbela inim inim inledi.
Hz. İmam Hüseyin´e hitap ederek: **"Ey güzeller sultanı, mazlum Hüseyin´nim ben kendi yaralarımın, acılarımın, sızılarımın ıstırabını bir kenara bırakıyorum ama sizlere bir yudum su getiremediğim için kendimi sizlere karşı çok mahcup eziklik ve burukluk içinde suçlu hissediyorum. Çok gayret ettim, çok çaba harcadım ama tüm çabalarım boşuna gitti, beni bağışlayın ´Sakine yavrucak ellerimin boş döndüğünü görüp üzülmesin ona verdiğim sözü tutamadığım için beni**

bağışlasın´. Allah şahidimdir kanlı Fırat´a ulaşmasına ulaştım ama ne Ukap ne ben kanlı Fırat´ın bir damla suyunu ağzımıza sürmedik. Ukab ile bize olan bunca acı olayları Sakine yavrucuğa duyurmayın, ben ona verdiğim sözleri yerine getiremediğim için onun yüzüne nasıl bakıpta ondan özür dileyeceğimi bilemiyorum, ondan utanıyorum" dedi ve aziz canını Hz. Ehlibeyt´e selavat vererek Cenabı Hakk´a teslim etti. Tanrı rahmet eylesin.
Yezid´e, Mervan´a, Zeyyad´a, Şimir´e, Mülcem´e ve tüm zalimlere lanetler olsun (Allah Allah).
Hazret´i İmam-ı Hüseyin, Abbas´ı kucağına alıp bağrına bastı: **"Abbas´ım işte şimdi belim kırıldı, yüreğimin başı yandı tutuştu"** dedi.
Abbas´ı çadıra koydular, selvi gibi boyu çadıra sığmadı. Çoluk çocuk ve Ehlibeyt kadınları Abbas´ın üzerine kapanıp saatlerce ağladı, ağıtlar yaktı.
Su getirmekten artık tamamen ümütler kesilmişti, bu olup bitenleri ve Hz. Celal Abbas´ın kendisi hakkında konuştuklarının tümünü, kahır dolu sözlerin tamamını ufacık boyu ile kalabalığın arasından seyrederek duyan Sakine yavrucak kendini yerden yere atarak: **"Asıl ben senden özür dilerim Celal Abbas amcacığım, benim acılarıma, dökdüğüm kanlı göz yaşlarıma dayanamadığın için kendini bile bile ateşlerin içine attın. Sen bu talihsiz Sakine´yi af etsen bile ben kendimi asla afetmiyeceğim"** diye Hz. Celal Abbas´ın boynunu kucakladı ve taki esir düşünceye kadar Celal Abbas´ın yanından ayrılmadı.
Su bulma ümüdü kalmamış ve kafirler azıttıkça azıtıyordu. Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in oğlu Ali Asgar daha altı aylık kundakdaki bir bebekti, susuzluğa dayanamayıp can çekişmeye başladı.
İmam-ı Hüseyin küçük yavrusunu kucağına alarak: **"Verin şu çocuğu bana, şu kanlı kafirlerden tekrar bir yudum su istemeyi deneyeyim, belki imana gelirde şu can çekişen yavruya bir yudum su verirler inşallah"** dedi.
İmam-ı Hüseyin yavruyu kucağına alarak çadırdan dışarı çıkardı.
Ali Asgar´ı ellerine alarak yukarı kaldırdı ve kafirlere şöyle seslendi: **"Ey Yezid ordusu! Bana düşmansınız, Ceddim Ehlibeyt´e kininiz vardır, gareziniz vardır fakat bu masum ve günahsız yavruların suçu nedir? Tanrı rızası için Allah aşkına şu yavrucuklara bir yudum su verin. Yarın Ruzi Mahşer günü Hazret´i Allah´ın gazabından ve cehennem azabından aman bulmanız için hiç olmasa biraz merhamete gelin"** dedi.
Kafir Şimir ve Ömer lanetullahları emir vererek: "Ne duruyorsunuz? Hüseyin´in çocuğunu oklayın" dediler. Kafirler birden İmam-ı Hüseyin´in üzerine oklar yağdırmaya başladılar. İmam-ı Hüseyin daha kendini toparlamaya fırsat bulamadan okun bir tanesi İmam-ı Hüseyin´in kucağındaki Ali Asgar´ın boğazına saplandı ve bir yandan girip öbür yandan çıktı. İmam-ı Hüseyin´in figanı arş alaya direk oldu. Gözlerinden akan yaşlar Ali Asgar´ın dudaklarına damladıkça yavrucak dudaklarını su zannetti ve yalanarak ağzını bir kuş yavrusu gibi üç defa açıp kapadı, canını Hakk´a teslim etti. Ali Asgar´da tarihe Kerbela´nın en küçük şehidi olarak geçmişti.

İmam-ı Hüseyin oluk oluk akan Ali Asgar´ın kanını avuçlarına doldurarak: **"Tanrı şahidim sen ol! Yarın kıyamette senin huzurunda haklarımı bu kanlı zalimlerden isterim"** deyip avucundaki kanları gökyüzüne serpti ve Yezid soyuna binlerce defa lanetler okudu.
Ali Asgar´ı şehitlerin yanına koydular, ufacık boyu ve onulmaz büyük yarası ile şehitlere verilen en büyük şehitler ünvanını Kerbela´da Ali Asgar kazanmıştı.

Azgın ve zalim Yezid ordusu artık merhamet ve insanlık duygusunu tamamen yitirmiş kudurmuş yaban domuzları gibi Ehlibeyt çadırlarına saldırmıya başladılar.
Çadırlar ok menziline girmişti, çadırları ateşe verdiler, çadırlar yanıp tutuşmaya başladı, içinde barınan yaralılar, gaziler, çocuklar ve kadınlar çığlıklar kopararak çadırlardan dışarı taşındılar, kadınlar, çocuklar meydanlar da zelil oldular.
Bu hali gören İmam-ı Hüseyin yeşil donlu melekler gibi bir sağdakilerin yardımına koşup yaralıların yarelerini okşuyor, bir beri koşup ağlayan bacıları teselli edip korkmayın bacılar diye cesaret veriyor, bir yandan da yavruları alıp bağrına basıyor seslerini kesip, saçlarını okşuyordu.
Hem Muhammed´e ümmed olduğunu söyleyen bu eli kanlı katiller, canavarlar tarihler boyu lanetlenmiş katil Yezid orduları hem de dünya da hiç bir mahluğun birbirine reva görmeyeceği zulmü şefaat bekledikleri Hazret´i Muhammed´in öz evlatları ve ciğerköşeleri Ehlibeyt´e reva görüyorlardı ve yapıyorlardı.

*Günümüzde bile Ehlibeyt´in ve Kerbela şehitlerimizin matemlerini tutan Ali Aba´nın yolunda yürüyen din kardeşlerimiz alevilere hor bakılmakta, onları dinsiz ve kötü insan olarak tanımaktadırlar. Ama biz sabırlıyız, kızmıyoruz, küsmüyoruz çünkü çile çekmek bizlere Ehlibeyt´ten bir miras kalmıştır. Yirminci asırın sonlarına geldiğimiz halde tarihler boyu lanetlenen bazı insanlık ve Ehlibeyt düşmanları zalimler Hazret ve Radiyallah-u diye bazı cahil softalar tarafından anılmaktalar ve Tanrı´nın rahmeti o kişilere olsun diye dua etmek- tedirler. Fakat kazın ayağı hiç de öyle değil, zalime rahmet okumak onun yapmış olduğu zulümü desteklemek demektir.
Hazret´i Keremallahü Aliyel Mürtaza bir sözün de; **´Benim düşmanımla dost olan, benim dostum değildir´** demiştir. Ilimin kapısı İmam-ı Ali olduğuna göre onun evlatlarına kıyanlar İmam-ı Ali´nin düşmanları değil midir? İmam-ı Ali´nin düşmanlarına Hazret diyenler de İmam-ı Ali´nin düşmanı olmuyor mu?
´Ali´ye düşmanlık eden benim düşmanımdır´ diyen Peygamberimiz acaba yanlış yolda yürüyenlere sahip çıkıp ümmetim diyecek midir? Daha Ehlibeyt´in ismini bilmeyen cahil softa yobazlar acaba Ehlibeyt´ten nasıl şefaat umacaklar çok merak ediyorum?*

Kafir Yezid ordusu artık çılgınca çadırlara saldırmaya başlayınca, Ehlibeyt dostları yiğit savaşçılarımız islam mücahitleri arslanlar gibi savaşarak, yüzlerce Yezid melununun canını cehenneme gönderdik- ten sonra kendileri de teker teker şehit olarak Hakk´ın rahmetine kavuştular.
Şehitlik şerbetini içip cennet alaya uçup gittiler. Hazret´i İmam-ı Hüseyin kılıcını çekip Zülcenah´a atlayarak: **"Ya Allah"** deyip etrafdaki zalimlere öyle bir dalış daldı ki bir anda çadırın etrafı cesetlerle doldu.
Şimir bağırdı: "Vallah Hüseyin´in hamleleri atası Hz. Ali´nin hamleleri gibidir, çabuk uzaklaşın canınızı kurtarın" deyip geri kaçıştılar.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in oğlu Ali Ekber babasının etrafında koruyucu melek gibi dolanıyor ve babasını tehlikelerinden koruyordu. Fakat ne yazık ki Ehlibeyt çadırlarında sadece Ehlibeyt soyundan dört erkek kalmıştı. Birisi İmam-ı Hüseyin, birisi İmam-ı Hüseyin´in büyük oğlu Ali Ekber, biri yine İmam-ı Hüseyin efendimizin ortanca oğlu hasta Zeynel Abidin ve Hazret´i İmam-ı Hasan´ın oğlu 12 yaşındaki Hazret´i Kasım´dı. Hazret´i İmam-ı Hüseyin orta yerde çark gibi dönüp yaralı şahin gibi sızlanıyordu, her ah etmeye Kerbela toprakları inim inim inliyordu. Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in iyice yalnız kaldığını gören Yezid´in çanak yalayıcısı Şimir olsun, Ömer

melunu olsun İmam-ı Hüseyin´e seslenerek: “Ya Hüseyin gel Yezid´e biat et, canını bağışlıyalım” diye bağrıştılar.
İmam-ı Hüseyin´in cevabı kesindi: **“Ey Allah´ın kanlı düşmanları! Sizlere de, sizi buraya gönderen soysuz Ubeydullah Zeyyad´a, Mervana da, Yezid´e de binlerce defa lanetler olsun!**
Ben bütün sevdiklerimi, bütün dostlarımı, bütün evladı eyalimi tek tek şehit verdim! bunlardan daha mı kıymetli ki benim canım bir can için yezidin önünde eğilip ona biat edeceğim. Bu başı kesersiniz, koparırsınız ama bu baş asla ve asla zalimlerin önünde eğilmez ve eğilmiyecektir. Bu baş mazlumlara ve ezilenlere kızıl kandan bir maşele olarak aydınlık saçacak, zalimlere karşı direnmeyi öğretecektir. Siz soysuzlara ise dünya durdukça bütün iyi yürekli insanlar kıyamete kadar lanetler okuyacaktır çünkü sizler bunu çoktan hak ettiniz” dedi.
Ali Ekber, İmam-ı Hüseyin´in huzuruna gelip elini öptü destur istedi ve şöyle dedi: **“Ey benim vefakar ve temiz kalpli babacığım!**
Senin Kerbela´da bu imtihanı başarı ile vereceğini, dedem Şah-ı Merdan Ali´den defalarca duymuştum. Şimdi ayrılığın vakti geldi, eğer kafiri boş bırakırsak yine çadırlara saldırırlar, zaten kadın ve çocukların korkuları kendilerine yetiyor, iyisi mi ben düşmana karşı varıp onlarla savaşayım ki geriki mazlumlar biraz soluklanalar” dedi.
İmam-ı Hüseyin derinden bir ah çekerek: **“Var git zırhını getir seni kendi elimle giydireyim”** dedi. Ali Ekber gidip zırhını getirdi. İmam-ı Hüseyin gözyaşları dökerek Ali Ekber´i bağrına basıp zırhını giydirdi. Atası İmam-ı Ali´nin yeşil sarığını başına bağladı, saçlarını sevip okşadı. Küçük yaştan beri evlatlarının saçlarını hep İmam-ı Hüseyin kendi tarardı, o gün tarağı eline aldı fakat Ali Ekber´in saçlarını
tarayamadı çünkü meydan boş kaldığı için Yezid lanetullahının zalim ve gaddar askerleri yine ok atmaya başlamışlardı.
Ali Ekber yanık çadıra girip annesinin ve bibisinin ellerini öpüp, küçük kardeşi Zeynel Abidin´in, kız kardeşlerinin ve Kasım´ın gözlerinden öperek hepsinden ayrı ayrı helallık aldı ve son kez babasının tekrar ellerini öperek, el sallayarak gözyaşları arasında atına binip meydana sürdü. İmam-ı Hüseyin Efendimiz iki ellerini çadır kapısının sağ ve sol direklerine verdi kanlı gözyaşları dökerek mırıldanıyor ve Ali Ekber´in altın sarısı perçemini tarayamadığına hayıfsınarak ağlıyordu.

Ali Sefa yine gam ve gasefet deryasına daldı, selvi boylu daha yaşının baharında bıyıkları bile yeni terlemeye başlayan 18 yaşındaki Ali Ekber için İmam-ı Hüseyin´in dertlerini dile getiren beyitlerin de neler yazıp neler söylüyor, okuyup görelim. Hü erenlerin demine, lanet Yezid´in şanına...

Eyvah Ali Ekber´ime

Tarak vurmadım saçına,
Eyvah Ali Ekber´ime.
Düştü Yezid´ler içine,
Eyvan Ali Ekber´ime.

Bu mudur alın yazısı,
Dinmez yüreğim sızısı,

Daha bir ana kuzusu,
Eyvan Ali Ekber´ime.

Helallaştı da gidiyor,
Beni perişan ediyor,
Ciğerlerim kan üğüdüyor,
Eyvan Ali Ekber´ime.

Şehitlik için içerek andı,
Coşup sahrayı dolandı,
Kızıl kanlara bulandı,
Eyvan Ali Ekber´ime.

Ali Ekber meydana gelip Allah-u Ekber diye bir nara attı, yezidler birden irkildiler: "Vallahi bu civan Ali soyundandır, bunların eğer suyu seli yanında olsaydı vallah bunların biri ile bizim binimiz başa çıkamayız.
Çünkü Bedir´de Uhud´ta Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´de böyle civan bir gençti. Ama kocaman münafık ordusunu fırtana önünde yaprak dağılır gibi dağıtıp atmıştı, şimdi ise bunlar susuz olduğu için bizler bunlarla ancak başa çıkabiliyoruz" diye söyleniyorlardı.
Ali Ekber bir hayli atını ceylan ettirdikten sonra birden şahin gibi Yezid ordusunun içine daldı, bir kaç dakika da 10´nun üzerinde kafirin canını cehenneme gönderdi. Fakat kendi de 3 yerinden derin yaralar almıştı, tekrar atını sürüp al kanlar içinde babasının yanına geldi: **"Canım Baba´cığım sinem ateş gibi yanıyor bir yudum su olsaydı nelere değmezdi"** diye ağladı.
İmam-ı Hüseyin Ali Ekber´in yaralarını gömleğini yırtıp sardı ve Ali Ekber´i bağrına basıp: **"Canım ve ciğerparem evladım biraz sabret, Atam Şah-ı Merdan sana kendi kadehi ile cennetin kevser suların- dan kana kana su içirir"** diye ağladı. Al kanlar vücudundan sıza sıza giden Ali Ekber´in peşinden kanlı gözyaşları döken İmam-ı Hüseyin öyle bir ah çekti ki üçyüzaltmışaltıbin damarı alev alıp yandı.

Ali Sefa yine gözyaşı ile Hz. İmam Hüseyin´in dertlerini dile getirdi.

Dağlar dayanmaz sızıma,
Doyup bakmadım yüzüne,
Başını koyun dizime,
Eyvah Ali Ekber´ime.

Su istedi veremedim,
Dertlerini soramadım,
Gitti yavrum göremedim,
Eyvah Ali Ekber´ime.

Bütün her yanı kanıyor,
Hakk´a canını sunuyor,
Anam içerim yanıyor,
Eyvah Ali Ekber´ime.

Soyu Muhammed´in soyu,
Huyu Mürtaza´nın huyu,

Düştü attan Allah deyu,
Eyvah Ali Ekber´ime.

Hakk yoluna verdi seri,
Kesiyorlar diri diri,
Gitti de gelmedi geri,
Eyvah Ali Ekber´ime.

Bunu bilmiyenler bilsin,
Gülenin başına gelsin,
Yezidlere lanet olsun,
Eyvah Ali Ekber´ime.

Görülmüş mü böyle zulüm,
Beni de öldürün vurun,
Ciğerparem canım yavrum,
Eyvah Ali Ekber´ime.

ALİ SEFA´m yezidlere,
Lanet o kanlı itlere,
Kıydı bunca yiğitlere,
Eyvah Ali Ekber´ime.

Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in gözyaşları feryadı fiğanı arşu alayı boylamıştı, ellerini dizlerine vurarak: **"Vah benim canım yavrum, vah benim civan yiğidim, daha murad bile alamadan zalimlerin zulümlerine hedef oldun! bizleri bırakıp nerelere gidiyorsun"** deyip ağlıyordu. Evladı Ali Ekber´e ağıtlar yakıyor ve sinesini bağrını dövüyordu. Şehruban-u Ana ve bacısı Zeynep saçlarını başlarını yolup yakalarını yırtıyorlardı.
Ali Ekber´in etrafını düşman çevirmiş, arada bir boğuk boğuk Ali Ekber´in nara sesleri geliyordu. Ses kesilince tekrar Ehlibeyt çadırlarında çığlıklar yükseliyor, Ali Ekber´in şehit düştüğüne inanılıp çığrışıp bağrışıyorlardı.
Bir zaman sonra Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in kulağına derinden bir ses geldi**: "Yetiş ya baba, beni bu zalimlerden kurtar, beni zalimlerin ellerin de bırakma"** diye.
Ali Ekber´in feryadını duyan Hz. Hüseyin, acılar içinde bir hışım ile Hz. Ali Ekber´in imdadına yetişti. Ne çare ki Ali Ekber´in vücudun da sağlam bir yer ve elle tutulur bir tarafı kalmamıştı. Her tarafı sanki bir kan deryası olmuştu, her bir yaresi adeta bir kan pınarı olmuştu. Al kanlar içinde babasını baş ucunda görünce, başı koparılmış bir güvercin yavrusu misali kahrından çırpınmaya başladı. Zeynel Abidin ise çadırların önüne kadar sürünerek çıkıp gelmişti.
Kardeşinin zalimlerce katledilişini gördükçe kahrından kafasını kumla ra vurup: **"Vah kardaş, vah senin yerine ben öleydim de bu günleri görmeseydim. Dünyada böyle zulüm nerede görülmüştür, annesinin, babasının, kardeşinin gözleri önünde bin bir zulüm ile insan öldürenlere Tanrı kulum der mi? Peygamber ümmetim der mi?"** diye ağlayıp yakasını bağrını yolup kendini yerden yere vurarak dövünüp duruyor ve durmadan kahırlanıp ağlıyordu.
Ali Ekber´in vücudundaki yaralar sayılır gibi değildi. Atından aşağı düşünce, mübarek at ayaklarını Ali Ekber´in üzerine germiş hiç kimseyi yanına yaklaştırmıyordu.

Fakat düşman okçuları uzaktan ok atarak hem Ali Ekber´i hem de atını binlerce yerinden yaralamışlardı. Ali Ekber´in atı Hz. İmam-ı Hüseyin´i görünce öyle bir acı acı kişnedi ki Kerbela çölü inim inim inledi. Başını kumlara çarpıp bir insan gibi gözyaşı döküp çektiği acılarını dile getirmeye çalışıyordu. İmam-ı Hüseyin, Ali Ekber´in üzerine kapanıp: **"Seni bu duruma koyup, sanakı yanlara kıyamete kadar lanetler olsun! Tanrı onlara da huzur yüzü göstermesin"** diyerek beddualar ediyor ağlıyor, Şehruban-u Ana kendini pareleyip yerden yere vuruyordu.
Tekrar kendini toparlayıp Ali Ekber´ini kucağına alıp çadırların önüne getirdi. Şehruban-u Ana ve Ehlibeyt kadınları Ali Ekber´in şehit olduğunu görünce öyle bir figana başladılar ki bu dil ile tarif edilemezdi.

Ali Ekber´in şehit oluşu acıların üzerine tuz biber ekmişti. Zeynel Abidin bayılıp bayılıp gidiyordu, Zeynep Anne kendini parçalıyordu.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin yüzünü Ali Ekber´in yüzüne gözüne sürüp**: "Kalk Ali Ekber´im kalk! Sana bu kara günümüz de bizleri yalnız bırakmak yakışır mı?**
Ben sizler için ne hayaller kuruyordum, ben seni güvey elbiselerinin içinde, saçların taranmış, yüzün güleç olarak görmek istiyordum. Sen ise al kanlar içinde saçların toza toprağa belenmiş olarak merul mahsun yatıyorsun. Annen Şehriban-u nerde ise aklını oynatacaktır, bizim acılarımız zaten bize yetiyordu, şimdi ise senin acıların bütün acılarımızın üzerine tuz biber ekti" diye ağladıkça gözyaşları mübarek döşünü bağrını ıslatmıştı.
Hazret´i Ali Ekber bir hayli zaman sonra gözlerini açarak şunları söyledi: **"Ey benim canım ve ruhum baş tacım gönül anahtarım babacığım! Şimdi gördüm gök ehli ve bütün feriştahlar gökyüzünde feryadı figan içindeler. Senin ve bizlerin uğradığımız bu zulümleri yürekden paylaşarak mateme belenmişler. Büyük Annem Fatıma arş alanın eteğinden tutmuş: ´mazlum Hüseyin´imin kanını dava edeceğim´ diye feyat ve fiğan eder. Atamız Hazret´i Resulullah karalar giyinmiş darı mansur olmuş, bütün Peygamber´ler ile senin ahı zarına düşmüş ağlar dururlar. Dedem Şah-ı Merdan Ali´nin ellerinde iki kap dolusu şerbet vardı, iki gözü iki kanlı çeşme olmuş bizleri bekliyor. Birini bana uzatıp: ´Al ciğerköşem yavrucuğum bunlar sizler için hazırlanmıştır, kevser pınarından, kendi ellerim ile sizler için hazırlayıp dodurdum, şehitlik şerbetidir, bir tanesi senindir bu kadehi kana kana iç. Diğer kadehi de ciğer parem İmam-ı Hüseyin´ime hazırladım O´na vereceğim. O´nun yüreği sizin yüreklerinizden çok daha yanık ve bağrı sizlerin bağırlarınızdan daha derinden yaralıdır. Hüseyin´im ve Kerbela şehitlerimiz için şu an yedi kat yerler ve yedi kat gökler kan ağlamaktadır"** dedi.

Ali Ekber tekrar babasının yüzüne acı acı bakıp: **"Babacığım Allah şahidimdir ben kendi acılarıma değil, sana reva görülen şu kanlı zalimlerin yaptıkları bunca zulümlere haksızlıklara yanıp kahroluyorum. Atalık hakkını bana helal et, annem Şehriban-u´yu hoşca tut, anne mi, seni ve geride kalan güzel canlarımızı güzel Rabb´imiz olan Allah´a emanet ediyorum. Ben şehit olduktan sonra, kısa zamanında olsa canım Şehriban anneme iyi bak, o senin ve bizlerin için yandı kavruldu. Annem kendisini ağlarken görüp de sen üzümeyesin diye hep Aymağah çadırlarının tenha yerlerinde ve çadırların arkalarında içerleri kan öğüterek için için ağladı, kıvrandı. Sana belli etmemek için, senin morelini yüksek tutmak için belli etmedi ve sana karşı hep güler yüzlü oldu, fakat içi hep kan ağladı"** diyerek ruhunu Hz. Ehlibeyt´e selavat vererek Tanrı´ya teslim etti. Tanrı

sonsuz rahmet eylesin. Yezid´e ve yezitlere, aynı zihniyeti taşıyanlara, Rabb´il alemin sonsuza kadar lanet eylesin, lanet olsun (Allah Allah).

Ali Ekber´in şehit olması ile Aymağah´ta eli silah tutan sadece Ehlibeyt mensubu İmam-ı Hüseyin ile evladı hasta Zeynel Abidin ve Hazret´i İmam-ı Hasan´ın oğlu 12 yaşındaki Hazret´i Kasım kalmıştı.
İmam-ı Zeynel Abidin çok mecelsiz ve halsizdi, yaşı daha 15-16´ıydı. Babasının yalnız kaldığını görünce ciğerleri parelendi, zorla kalkarak çadırın direğinden tutunarak doğruldu ve çadırda asılı olan dedesi Hazret´i Mustafa´nın, kılıcını beline bağlayıp, dedesi Şah-ı Vilayet´in yeşil sarığını başına sardı, zor güç kapıya doğru yürümeye başladı.
İmam-ı Hüseyin, Zeynel Abidin´in ayağa kalkdığını görünce koşup boynunu kucaklayıp bağrına bastı: **"Ey benim çileli ve garemet yüklü yavrucuğum şu an senin şehit olman için Tanrı´dan müsade yoktur çünkü İmam´ların soyu senin sülbünden gelecek ve devam edecektir.**
Bizlerin bu güzel ve güzel olduğu kadar da çetin yolumuzu sürmek isteyenlere, bu yola sahip çıkanlara ve bu yola gönül verenlere, yolumuzun gerçek sadık dostlarına sen bir maşele ve önder olacaksın. Onları doğru yola sevk edeceksin ve tekrar sen de bizler gibi zamanı gelince şehitlik saadetine erişerek bizlere kavuşacaksın" dedi.
Zeynel Abidin´e, dedesi Cenabı Allah´ın Nübüvvet nuru Resulü Ekrem´in hilatını ve bilmini, babası Hz. Allah´ın Velayet nuru Şah-ı Merdan Hz. Ali´nin hilatını ve ilmini, Cenabı Hakk´ın Hidayet nuru annesi Fatıma-tı Zehra´nın tasavfuf ilmi ile yazdığı Kur´an-ı, İmamet nurlarına ait bazı gizli sır belgeleri ve kıyamete ait sırları aktardı, emanetleri verdi ve sonra da onu kucağına alıp tekrar yatağına yatırdı.
Bu arada düşmanlar artık iyice çadırlara sokulmaya başlamışlardı. Hazret´i Kasım koşarak geldi amcası İmam-ı Hüseyin´in ellerini öperek: **"Amca artık sıra bana geldi, babamın kılıcını kuşanıp bende zalim Yezid ordularıyla savaşacağım"** dedi.
İmam-ı Hüseyin, Kasım´ı bağrına basıp: **"Ey ciğerköşem sen bana bir kardeş yadiğarısın ben sana kıyamam. Sende kardeş kosusu var seni bile bile kendi ellerimle ölüme gönderemem"** dedi.
Kasım ağladı, yalvardı: **"Amca ben senin ölümünü görmeye tahammül edemem dediyse de amcası Hz. Hüseyin´i razı edemedi. Son söz olarak amcasına amca seni fazla üzmek istemiyorum ama eğer kararında bir değişiklik olursa yine beni çağırırsın"** diyerek bir köşeye çekildi ve kahrından ağladı. Kasım gittikten sonra birden Hz. İmam-ı Hüseyin´in, kardeşi Hz. Hasan´a Medine´de verdigi bir söz hatırına geldi. Abisi Hasan´ın isteği üzerine: **"Tamam abi sana söz veriyorum eğer canım sağ kalır da ölmezsem kızım Sakine´yi oğlun Kasım´a vereceğim"** diye söz vermişti. Gözyaşları arasında yiğeni Kasım ile kızı Sakine´yi huzuruna getirmeleri için kız kardeşi Zeynep ile dert ortağı eşi Şehriban-u Anne´ye ricada bulundu ve: **"Abim Hz. Hasan´a söz vermiştim, canım sağ olursa, Sakine´yi Kasım ile evlendireceğim demiştim. Fakat zalim felek bize zaman tanımıyor, çocukların ikisinin de yaşları küçük ama olsun benim kardeşime sözüm var. Ben şehit olmadan getirin onları kendi ellerimle nişanlıyayım, düğünlerinide cennette kardeşim Hasan yapsın. Annem, babam, dedem ona yardım ederler, yarım kalan eksiklerini onlar tamamlasınlar"** diyerek kanlı göz yaşları döküyordu.
Tez elden Hz. Kasım´ı giydirdi hazırladılar, Sakine´yi giydirmek için aradılar gittiler ki Sakine yavrucak şehitler çadırına girmiş, bir elini şehit kardeşi Ali Askar´ın elinden

tutmuş, bir elinide Şehit abisi Ali Ekber´in elinden tutmuş, başını da şehitler sultanı Hz. Celal Abbas´ın yaralı bağrına yaslamış durmadan ağlıyordu. Sakine yavruyu şehitlerin arasından güç bela yalvararak ayırabildiler. Hz. Hüseyin´in huzuruna getirdiler. Hz. Sakine´nin üstü başı sade şehitlerin kanla- rına belenmişdi, Hz. Zeynep istedi ki Sakine´nin üzerindeki elbiseleri değiştirsin, Hz. İmam Hüseyin kız kardeşi Zeynep´e mani oldu ve: **"Bırak Zeynep bırak, Sakine´mi bırak, baksana Sakine´m zaten gelinlik elbisesini şehitlerin kanları ile ne de güzel süslemiş. Tam da kanlı Kerbela´ya yakışır bir gelinlik var üzerinde, çok güzel olmuş ve çok güzel yakışmış. Böyle gelinliği dünya tarihinde hiç bir gelin giyememiştir. Hz. Kasım´ın da güvey elbiselerini şehitlerimizin kanları ile süsleyin gidin. Şehit Ali Askarı´mın, Ali Ekber´imin, Celal Abbas´ımın ve tüm şehitlerimizin oluk oluk akan kanlarından alın getirin. Kanlı Kerbela´nın talihsiz damadı Kasım ile talihsiz gelini Sakine´min ellerinin kınalarınıda tüm şehitlerimizin kanlarından yakın, gelinin ve damadın elbiselerini şehitlerimizin kanları ile süsleyin. Bu kanlı Kerbela´nın gelini ile bu damadı tarihler boyu kıyamete kadar unutulmasın. Bütün dünya tarihlerinin kanlı sayfalarına böyle geçsin"** dedi ve ikisinin nikahlarını kendi elleri ile kanlı göz yaşları arasında kıydılar.

Dünya kuruldu kurulalı, tarihler ne böyle bir nikah ne böyle bir nişan ne böyle bir damat ne de böyle bir gelin ne görmüştür ne de görecektir.

Kasım tekrar bu kahır dolu nişandan sonra derin bir düşünceye dalmıştı, birden aklına babasının koluna bağladığı pazu bant geldi. Hani babası Kasım´a: **"Ölüm ile yaşam arasında kalıp sıkıştığın anda bu kolunda ki pazu bantı çözer açarsın"** demişti.

Kasım hemen pazu bantı çözüp: **"Atam Hasan çok darda kalırsan bu pazu bandı aç dediğine göre bunda bir hayır vardır ve önemli bir nasihat olmalı, belki şu an içinde bulunduğum bu müşkülü çözer"** deyip pazu bantı açtı.

Pazu bantın için de Hz. Hasan evladı Kasım´a şöyle yazıyordu: **"Ey benim ciğer parem canım evladım Kasım´ım! Seni bütün evlatlarımın içinde en çok sevdiğim için seni kanlı Kerbela´da amcanın uğruna, Hz. Allah yoluna kurban seçmiştim ve onun için seni Hz. Hüseyin´in yanına katmıştım. Sakın Hz. Hüseyin´den geriye kalma yoksa sana atalık hakkımı helal etmem.**

Sana şehitlik ünvanı ve makamı çok güzel yakışacaktır, şimdiden kanınız mübarek olsun. Birde nişanınızda elimde olmayan nedenlerden dolayı bulunupta, Sakine kızımı olsun seni olsun tebrik edemediğim için çok üzgünüm beni bağışlayın. Sizleri çok ama çok seviyorum, sakın dediklerimi unutma, sana vesiyetimi tekrar ediyorum; sakın Hz. Hüseyin´den sonraya kalma. Çünkü Hüseyin bu yol uğuruna bütün sevdiklerini tek tek kurban vererek kendi de şehitlerin secdeğahı, şehitler serdarı önderi olacaktır. Hüseyin´ime benden başsağlığı dileklerimi ilet selamımı söyle, Hüseyin´imden önce Hakk´ın yolunda canını vermelisin. Baban İmam-ı Hasan" diye yazıyordu.

Kasım pazu bantı alarak amcası İmam-ı Hüseyin´in yanına geldi ve pazu bantı uzattı. İmam-ı Hüseyin pazu bantı alıp bağrına bastı, gözlerinden kanlı gözyaşları dökerek okudu ve bunun üzerine söyleyecek başka söz kalmamıştı. Kasım´ı yanına aldı Aymağah´a gitti. Kasım´a kardeşinin savaş elbiselerini kendi elleri ile giydirdi, Kasım´ın boyu daha tıfıldı, kılıcın ucu yere değiyordu. Kasım amcası Hüseyin´in ellerini öptü, bütün çadırdakilerle helallaşarak meydana çıktı. O mübarek ve çok körpe yaştaki çocuğu gören Yezid ordusunun askerleri geri çekilerek: "Vallah biz bu çocuğa kılıç çekmeyiz, zaten yaptığımız bunca zulümden, bunca baskıdan günahtan sonra

pes doğrusu, birde bunumu yapalım bu kadar da olmaz dediler. Bu bataktan zaten çıkamıyoruz birde yenisinimi eklemeyelim diyerek bu iş olmaz" dediler kesip attılar.
Fakat zalimler zalimi Sad oğlu Amr isminde bir lanetullah vardı: "Ben bu işi yaparsam mükafatım ne olur?" diye Ömer ile Şimir´e sordu.
Onlar da: "Bizler seni Zeyyad´a tavsiye edersek onun mükafatı daha büyük olur" dediler. Melun Yezid´in, zalim kanlı katili böbürlenerek o mazlumun karşısına geçti ve kılıcı var gücü ile Hazret´i Kasım´ın boynuna indirdi, o masum yavru zaten hem çocuk yaştaydı hemde haftalardır aç susuzdu, üstelik birde boynu bükük öksüz yetimdi.
Kasım´ın daha kendini bile savunacak tecrübesi yoktu, o masum yavru o kanlı zalim kafirin vurdugu ağır kılıç darbesi ile yere yuvarlandı ve başı koparılmış bir güvercin gibi çırpınmaya başladı. İmam-ı Hüseyin bu durumu görünce yüreğinin başı yandı, ciğerleri kavruldu, yüreğinin bağı koptu, şimşek gibi Zülcenah´a atladı, Zülcenah´ı esen yel gibi sürerek Amr kafirine öyle bir dalış daldı ki sanki Şah-ı Merdan Hayber´e saldırmıştı, kanlı kafiri kemerinden tuttuğu gibi başı üstüne kaldırarak öyle bir yere çaldı ki kanlı kafir daha neye uğradığını anlamaya çalışırken kafire öyle bir kılıç vurdu ki o murdar pis başı o şeytanın yuvası olan bedeninden fırladı gitti. Canı cehennemin derinliklerine ruhu fisti finarıya gitti. Sonra da Kasım´ı kucağına alıp Yezid ordusuna yüzbinlerce lanetler ederek çadırına geldi. Kasım´ı da şehitlerin sırasına koydular, Ali Asgar ile Kasım´ın küçük boyları şehitlerin saflarını süslüyordu.
İmam-ı Hüseyin şehitlerin baş uçuna dikilip tek tek yüzlerine yüzünü sürerek helallık aldı ve bacısı Zeynep´i yanına çağırarak: **"Dert yükü çileli bacım artık ayrılık zamanı gelmiştir, benden sonra saçınızı başını yolup ağlamayın, Yezid kafirler sevinmesinler. Zeynel´imi ve yavrularımı önce Allah´a, sonra sana emanet ediyorum. Eğer bizleri Kerbela da mezara koyma fırsatı bulabilirseniz tüm şehitleri benim yanı başıma koyun, Ali Asgar´ım ile Ali Ekber´imi sol yanıma koyun, Kasım´ımı ve Abbas´ımı da sağ yanıma koyun. Her soğuk su içerken Kerbela şehitlerini hatırınıza getirin. Yavrularımın annesi benim ömrüm boyu dert ortağım olan Şehriban-u´mu da Zülcenah´a bindirin, zalim Yezid ordusu çadırları talana başladıkları anda o telaştan yararlanıp kaçıp gitsin. Zülcenah onu götüreceği yeri bilir"** diyerek ağladı.
Zeynep´in yüreği adeta durmuştu, dili tutuldu, kendini yerden yere vurup kardeşi İmam-ı Hüseyin´in yüzüne bakıp bakıp yüzünü gözünü tırnaklıyor, saçlarını yoluyor, bağrını durmadan yumrukluyordu, kendisini parçalıyordu.
Zeynep´e, İmam-ı Hüseyin teselli vererek: **"Ey vefakar ve emeği ödenmez bacım! Şunu unutma ki bu musubetin yükünün bütün ağırlıkları Kerbela´dan sonra en çok senin ile Zeynel Abidin´in omuzlarına binecektir. Bu zulüme hiç bir nebiy tahammül göstermeye cesaret edemediğinden dolayı bu imtihanı Ehlibeyt adına ben üstlendim. Sizler de Ehlibeyt´in birer parçalarısınız, sabır edip zulme tahammül göstermek bizlere dedemiz Resulullah ile atamız İmam-ı Ali´den kalmıştır. Fatıma-tı Zehra´nın evlatları olarak belalara göğüs gerip dünya tarihine bir nurlu meşale olarak yol göstermeliyiz"** dedi.
Çocuklarını, bacısını ve yakınlarını bağrına basarak gözlerinden yaşlar akarak helallaştı ve yavrularının Annesi Şehriban-u ile de helallaşarak kanlı gözyaşları döktüler. Velhasıl Kerbela çölünde Ehlibeyt çadırlarında İmam-ı Hüseyin´den başka eli silah tutan kimse kalmadı.
Zeynel Abidin´in figanı yedi kat yerlerdeki melekleri ve yedi kat gökler de feriştahları mateme boğmuştu. Her olay Zeynel Abidin´in gözleri önünde oluyordu. Yumruklarını bağrına vura vura bağrını simsiyah etmişti, ellerini semaya açıp Cenabı Hakk´a şöyle

niyaz da bulunuyordu: **"Ya Rabb! Ben bu kadar talihsiz bir kulunmuyum ki kardeşlerimi, amcalarımı yakın akrabalarımı tek tek gözlerimin önün de öldürdüler, şehit ettiler. Şimdi de babam İmam-ı Hüseyin´i katletmeye çalışırlar. Ya Rabb bana götürebileceğim kadar yük ver artık tahammülüm kalmadı. Ben niye şehit olmuyorum, şehit olanlar acılarını bağırlarına gömüp gidiyorlar, bense hala acılar içinde kıvranıyorum. Kerbela´ya geldik geleli herkes su diye çırpınırlarken, ben kendi kahrımı ve acılarımı bağrıma gömdüm de susuzluktan şikayetçi olmadım ki bir de benim derdimi onlara yük etmeyeyim diye. Ama bende bir yürek taşıyorum, bu yürek taş olsaydı bu kadar acılara, sızılara, çilelere, zulümlere, bu kadar işkencelere dayanamaz çatlardı, benim yüreğim taştandamı dayanıklıdır?"** diye ağladı. Çarkı felek bile Zeynel Abidin´in acılarına feryadı fığanlarına dayanamadı, O´da Hz. Zeynel Abidin ile beraber ağladı. Hz. Zeynel Abidin´in feryadını duyan Hz. İmam Hüseyin gelip, Hz. Zeynel Abidin´i teselli etmeye çalıştı ama nafileydi.

Çadırlarda bulunan anneler, bacılar ve yavrular döşlerini bağırlarını yolup: **"Ey güzeller Şah-ı! Bizleri kimlere emanet edipte gidiyorsun, biz bu zulüme sensiz nasıl dayanırız, nasıl dayana bileceğiz? senin yerine bizler ölelim de, sen bizleri buralarda Yezid ellerine esir bırakma"** diye bağrışarak yalvarıyorlardı.

İmam-ı Hüseyin hepsini teselli eyleyip şöyle dedi: **"Benden sonra çok zulümler, cefalar, kahırlar çekeceksiniz. Yalnız iffetinize namuslarınıza zarar gelmeyecek çünkü Tanrı sizleri koruyacağına bana kefil oldu"** dedi.

Sonra bacısı Zeynep´ten eski bir aba istedi. Hazret´i Zeynep, İmam-ı Ali´nin bir eski abasını İmam-ı Hüseyin´e getirdi. İmam-ı Hüseyin o hırkayı yırtıp parçaladı, Zeynep anladı ki İmam-ı Hüseyin artık son yolculuk hazırlığını yapıyor. Yanındakiler İmam-ı Hüseyin´e neden eski palto giydiğini sordular?

İmam-ı Hüseyin şöyle dedi: **"Bu zalim azgın kavim ben şehit olduğum zaman üzerimdeki elbiseleri talan edecektir. Fakat içimdeki bu yırtık hırkayı görürlerse almazlar, o zaman bedenim çıplak kalmaz"** dedi.

O eski hırkanın üzerine annesi Fatıma-tı Zehra´nın, Hz. Hüseyin´ne düğün hediyesi olarak bıraktığı ve kendi elleri ile ördüğü işlemeli bel kemerini de beline bağlayarak: **"Anne yadiğarımdır mezara da onun ile gideceğim"** demişti.

Ve bu eski abanın üzerine hint kumaşını andıran yeşil bir libas giyindi. Saçını başını taradı, güzel kokular süründü. Bu elbiselerin üzerine de beyaz bir kefen giyinerek atı Zülcenah´a bindi. İmam-ı Hüseyin atı Zülcenah´a atlar atlamaz çadırdaki bütün çocuk çoluk, kadın kız hepsi gelip İmam-ı Hüseyin´in atının tırnaklarını öptüler, üzengisine niyazlar eylediler.

Zeynel Abidin düşe kalka sürünerek gelip babasının ayaklarına yüzler sürdü, feleğe kahredip: **"Ulan felek, dilerim Allah seni benden beter acılara duş eylesin. Çektiğim acılara duş olasın, içerimin acıları içirine dolsun"** diyerek intizar edip ağladı.

İmam-ı Hüseyin, Zeynel Abidin´i bağrına basıp: **"Canım ve ciğerparem yavrum bu Kerbela çöllerinin en acılı ve en dayanılmaz zulümlerini sen, Zeynep ve Şehriban-u anne çektiniz ve çekiyorsunuz ve çekeceksiniz"** diye kanlı gözyaşları dökerek atı Zülcenah´ı kanlı Yezid ordusunun savaş alanına doğru sürdü.

Şehriba-nu Ana´nın ve Zeynep Ana´nın figanı yer yüzündeki mahlukatı, gök yüzündeki melek ve feriştahları mateme boğdu. 18 bin alemlerin sinelerini sızlatıp bağırlarını hicran doldurdu. Gökteki melekler, İmam-ı Hüseyin´in peşinden bakarak dizlerine vura vura olduğu yere yığılıp kaldılar, feryat edip ağlaştılar.

Ali Sefa´nın yüreği kan ağlıyarak, Zeynep Ana´nın yüreğindeki acılarını vede kahır dolu feryatlarını dile getirdi. Zeynep Ana´nın adına bakalım güzeller şahı, şehitler sultanı İmam-ı Hüseyin´e ne diller ile derdini anlatmaya çalışmış.
Ehlibeyt´e ve Kerbela şehitlerimize Tanrı´dan sonsuz rahmetler olsun, Yezid´e ve Yezid´lere yüzbinlerce defa lanetler olsun (Allah Allah).

Hazret´i Zeynep´den İmam-ı Hüseyin´e sesleniş

Gitme kardeş gitme bizi koyup da,
Bende senin ile geleyim kardeş.
Bir değil bin değil yaren sarılmaz,
Dertlerine derman olayım kardeş.

Öyle mahcup durup yüzüme bakma,
Yaralı yüreğim birde sen yakma,
Zeynel Abidin´i yetim bırakma,
Ben senin yerine öleyim kardeş.

Kanlı Kerbela´nın ıssız çölünden,
Kan deryası oldu gözüm selinden,
Alırsalar eğer seni elimden,
Ben seni nerde bulayım kardeş.

Yadigarı idin bize dedemin,
Buna şahidimdir gök ile zemin,
Gözyaşından başka yoktur melhemim,
Getir yarelerin çalayım kardeş.

Görmesin halini dedemle anam,
Babam gelip görse halimi yanam,
Kan ağlar yüreğim yanıyor sinem,
Ömrüm boyu sana köleyim kardeş.

Yanarım yanarım tütünüm tütmez,
Kanlı yezidlere gücümüz yetmez,
Ben ölsemde benim için fark etmez,
Senin mutluluğun dileğim kardeş.

Yetim kaldım zaten murad almadım,
Ölem dedim çok süründüm ölmedim,
Ömrüm boyu bir kerecik gülmedim,
Ben kendi kendime çileyim kardeş.

Anam yok ki yarelerin sardıram,
Babam yok ki hal hatırın sorduram,
Kardeş yok ki çekip seni kurtaram,
Kırıldı kanadım bileğim kardeş.

Ne kadar anlatsam derdim bitmez ki,
Virane bahçede bülbül ötmez ki,

Zalim yezidlere gücüm yetmez ki,
Vurup Zülfükar´ı böleyim kardeş.

ALİ SEFA´m der ki bu dertli başla,
Yedim tüm ömrümü gözlerim yaşla,
Kanlı Kerbela´da koydum kardaşla,
Canımı serimi yüreğin kardeş.

Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in bir elinde İslam sancağı, bir elinde Hazret´i Resulullah´ın kılıcı, başında atası İmam-ı Ali´nin yeşil sarığı, altındaki atı da İmam-ı Hüseyin efendimize Hazret´i Resulü Ekrem Muhammed Mustafa tarafından doğum günü hediyesi olarak verilmiş Zülcenah isimli kutsal bir attı.
Düldül, Ukap ve Zülcenah Allah´u Teala tarafından, Hz. Ehlibeyt´te hediye olarak gönderilmiş, kutsal atlardı ve bu üç at ruhlar aleminden gelmişlerdi.
Günlerden cuma milai 680, hicretin 61. nci yılı, aylardan Muharrem- in 10´cu günü yani Nisan ayının 8´i 680 di. (Not: Bu tarihler Muharrem´in 10´u ve 8´Nisan, biri eski diğeri yeni tarihtir, bu tarihler asla dönmez. Kim ayların yerini dönderirse Allah o kişileri kafirlikle suçluyor).

Ah o güzeller sultanı, Kerbela´nın gonca gülü yalnız başına kalınca öyle bir kahırlı nara attı ki Kerbela yerinden oynadı. Fırat gelinlik kız gibi bir naz ile kıvrılıp akarken Ehlibeyt çadırlarında yavrular inim inim inleyip su diye çağrışıyorlardı. Gün bir hayli ilerlemişti güneş ilkintiye dönmüştü İmam-ı Hüseyin´in figanı dağları taşları tutmuştu, kanlı gözyaşları yakasını bağrını ıslatmıştı.
Yezid ordusunun karşısına geçerek şöyle dedi: **“Ey kanlı zalimler! Ey Allah´ın düşmanları! Ey Kanlı Yezid´in satılmış eli kanlı katilleri! Ana´mı öldürdünüz, Baba´mı öldürdünüz, Kardeş´imi öldürdünüz, Dede´mi zehirleyip öldürdünüz, yavrularımı evlatlarımı öldürdünüz, arkadaşlarımı öldürdünüz! Bu saydıklarımın hepsi sizlerin elinizden şehit oldular. Tanrı´dan korkup kuldan utanmadınız, üç günlük dünyanın çerçöpü için Allah´ınızı, Peygamber´inizi, dininizi, kitabınızı, Kur´an´nınızı vicdanınızı hep inkar edip üç kuruşa sattınız.**
Allah´ın yoluna düşman oldunuz! Sizlerin soyunuz sopunuz zalimler ve katillersiniz. 124 Peygamber´in hepsi de arap yarım adasına inmiştir, hiç biri de kendi eceli ile ölmemiştir, hepsini de sizin soyunuz şehit etmiştir. Siz zalimlere Tanrı´nın hiç bir zaman rahmeti inmiyecektir ve hiç bir savaşta da zafere ulaşamıyacaksınız. Sizlerin destek aldığınız o Yezid melununa ve ibni zeyyad melununa binlerce defa lanetler olsun ve sizlere de lanetler olsun! Ne duruyorsunuz beni de gelin öldürün, işte karşınızdayım. Hanginizin canı cehenneme gitmek istiyorsa işte er meydanı! Gelsin savaşalım” dedi.
Fakat kimse de çıt yoktu kimse başını yukarı kaldıramıyor ve çoğu ağlıyordu. İmam-ı Hüseyin Şimir´e ve Sad Ömer´e seslenerek: **“Ey Ehlibeyt´in düşmanı kanlı katilleri gelin sizinle hesaplaşalım! Eğer erkeklikten zerrece eser var ise yüreğinizde buyurun işte meydan savaşalım”** dedi.
Her iki melunda İmam-ı Hüseyin´e: “Ya Hüseyin bizler sana silah çekmek istemiyoruz gel Yezid´e biat et canını kurtar” dediler.
İmam-ı Hüseyin hiddetlenerek şöyle dedi: **“Ey zalimler ben bunca şehit verdim, onlar ölüm şerbetini hep benim uğruma içip şehit oldular, ben bir kuru can için kimseye boyun eğmem.**

Yezid´e yüz binlerce defa lanetler olsun ve sizlere de o kadar lanetler yağsın. Bir karış sabulara kılıç vurup ok atarken hiç vicdanınız sızlamadı da bana gelince mi yüreğinize merhamet indi, sizler yalancı ve iblis gibi hilekarsınız" dedi ve ardından Zülcenah´ı meydanda cevlan ettirmeye başladı.
Zülcenah Hz. Hüseyin´nin maksatını anlamıştı, öyle bir naz ile süzülerek gidiyordu ki sanki rüzgarla yarış yapıyormuş gibi yeleyi dikmiş, kulaklar kalem gibi olmuş, kişnedikçe Kerbela sahrası çini kap gibi çınlıyordu.
İmam-ı Hüseyin ansızın düşmanın içine öyle bir dalış daldı ki kocaman ordu bir anda bozguna uğradı, tarumar oldu. İmam-ı Hüseyin o hız ile askerin karargâhında ki melun komutan Şimir ile Ömer´in çadırının önüne kadar vardı. O melun Yezid´in çanak yalayı- cıları İmam-ı Hüseyin´i karşılarında görünce kaçıştılar.
İmam-ı Hüseyin´in o hücumu Hayber Kalesi´n de İmam-ı Ali´nin hücumuna çok mu çok benziyordu. Herkes birden afalladı acaba karşımıza İmam-ı Ali mi çıktı? diye korkup bozguna uğradılar.
Hazret´i Deşti Kerbela öyle aşkı ihlas ile savaşıp naralar atıyor, kılıç sallıyordu ki düşmanın hangi tarafına hücum etse o tarafta feryatlar yükselip kelleler yuvarlanıyor, bir baştan girip öte baştan çıkıyordu.
Düşman safları bozulmuş setleri dağılmıştı, düşman neye uğradığını şaşırmıştı. Şimir askerin gerilerine kaçmış, Ömer ise kaçacak delik arıyordu.

Ali Sefa o yüreği yaralı bağrı yanık şehitler serdarı İmam-ı Hüseyin´i Deşti Kerbela´ya bakalım neler söylemiş neler yazmış, gözyaşları ve yanık yüreğinin sesinden;

KERBELA ÇÖLLERİNDE İMAM HÜSEYİN

Muhammed´in sancağını elinde,
Tutar Kerbela´da İmam Hüseyin.
Allah Allah deyip Şah´ın nağrasın,
Atar Kerbela´da İmam-ı Hüseyin.

Ok saplanmış bedenine serine,
Kılıç değmiş bedenin her yerine,
Kanlı yezidleri biri birine,
Katar Kerbela´da İmam Hüseyin.

Akar gözlerinden yaşlar sel gibi,
Sürer Zülcenah´ı esen yel gibi,
Her yıl Muharrem´de kızıl gül gibi,
Biter Kerbela´da İmam Hüseyin.

Vücudu belendi kızıl kanlara,
Pir seçildi erenlere canlara,
Şefaat etmek için inananlara,
Yeter Kerbela´da İmam Hüseyin.

Dağlar seda verir ahu zarıma,
Özüm çektim ol pirimin darına,
Çektiği acılar her gün bağrıma,
Batar Kerbela´da İmam Hüseyin.

Hakk emrine boyun büktüklerinden,
Gözlerinden yaşlar dökdüklerinden,
Bütün nebiylerin çektiklerinden,
Beter Kerbela´da İmam Hüseyin.

Ağlarım ağlarım gözyaşım silip,
Derdimi paylaşsam o dostu bulup,
Her gün gözlerimin önüne gelip,
Tüter Kerbela´da İmam Hüseyin.

Komşu yaptı erenleri kırkları,
Zaten birbirinden yoktur farkları,
Boğazına düğümlenen hıçkırıkları,
Yutar Kerbela´da İmam Hüseyin.

Mekan kurdu Kerbela´nın çölüne,
Göğüs gerdi binbir türlü zulüme,
Bülbül olup konmuş cennet gülüne,
Öter Kerbela´da İmam Hüseyin.

Kanlı Yezid sarmış dört bir yanını,
Oluk oluk akıttılar kanını,
Hakk aşkına sevenlerle canını,
Satar Kerbela´da İmam Hüseyin.

ALİ SEFA´m der ki Şah´ım Şah´ına,
Kurban olam yere düşen kanına,
Yetmişüç masumu almış yanına,
Yatar Kerbela´da İmam Hüseyin.

Ömer kafiri ile Şimir lanetullahı baktılar ki Hz. Hüseyin ile başa çıkılır gibi değil, İmam-ı Hüseyin askerler ile savaşırken onlarda geriden Ehlibeyt çadırlarına saldırdılar. Kadın kız feryadı figan yaparak: **"Meded ya Hüseyin! Zalimler çadırları yağmalıyorlar"** deyince, İmam-ı Hüseyin Zülcenah´ın başını geri çevirip uçan kuş gibi sürerek çadırlara yetişti. 15 kadar kafirin canını hemen oracıkta cehenneme yolladı.
Sonra da tekrar Yezid´in kararğahına hücuma geçip zalimlere şöyle bağırdı: **"Ey Allah´ın gazabına uğrayası melunlar! Daha ben ölmeden nasıl oluyor da şefaat umduğunuz Ehlibeyt çadırlarını yağmalamaya kalkışıyorsunuz?**
Sizler lanetlenmişlerden de aşağılık mahluklarsınız. Tanrı sizlere ettiklerinizin bin beterini çektirsin, iki cihanda yüzünüz kara olsun. Tanrı sizlere huzur yüzü göstermesin, bir gün olur ki ettiklerinizin cezasını tek tek görecek hesabını vereceksiniz" dedi.
Hazret´i Hüseyin önüne gelenin kafasını bir vuruşta bedeninden ayırıyordu ama soyuna kıran düşesi Yezid ordusu kırmakla tükenir gibi değildi, birini öldürünce birinin yerine bini geliyordu. Zalimin destekçisi çok olurmuş derler. Yezid lanetlisi kadınlarla saraylarda zevkü sefa ederken, onun zalim askerleri Ehlibeyt mensuplarına Kerbela´nın kızgın çöllerinde kan kusturuyorlardı. Tanrı zalimlere lanet eylesin, masumların açlığı, susuzluğu, telefliği zelil ve zerrüllüğü yetmiyormuş gibi şimdi bir de Yezid ordusunun oklarına hedef olmaya başlamışlardı.

Hazret´i İmam-ı Hüseyin savaştıkça coşuyor, coşdukça da savaşı yordu. Kafirler kılıçla savaşmaktan kaçınarak uzaktan İmam-ı Hüseyin´e ok atmaya başladılar. Öyle ok yağmuruna tuttular ki o Kerbela çölünün üzerine sanki gökyüzünden ok yağıyordu, İmam-ı Hüseyin geri çekilmek zorunda kaldı. Bu arada yüzlerce ok yarası aldı. Zülcenah´ın olsun, İmam-ı Hüseyin´in olsun vücuduna saplanan oklar sanki bir pıtırak topunu andırıyordu. Her tarafı bir kan çeşmesi olmuştu. İmam-ı Hüseyin dönüp çadıra geldi. İmam-ı Hüseyin´i o halde gören Zeynep Ana ve Şehriban-u Ana öyle bir feryadı figan kopardılar ki Kerbela sahrası utancından kavrulup kıpkızıl kesildi.
İmam-ı Hüseyin attan aşağıya indi, başını Zeynep´in dizine koyarak: **"Vefakar bacım şu başımdaki yaralarımı son kez olsun ellerin ile sarda dertlerimin sızısı biraz dinsin"** dedi.
Zeynep Ana, İmam-ı Hüseyin´in başını dizine koyup, gömleğinin eteğini yırtıp başındaki yaraları kanlı gözyaşları ile sararken, İmam-ı Hüseyin birden ayağa fırladı ve Zülcenah´a binip bir anda gözden kayboldu.
*
Rivayet ederler ki; Hind padişahı veziri ile birlikte ava çıkmışlardı. Orman da dolaşırlarken birden önlerine bir arslan çıktı, arslan nerdeyse ikisini de parçalıyacaktı. Vezir gönülden inanıp iman getirenlerdendi.
Padişaha seslendi: **"Padişah´ım biz bu arslandan ancak bir şartla kurtuluruz, ihtikat ile selavatı şerife getirerek, ´Ya Ehlibeyt´in göz nuru İmam Hüseyin´ diye seslenirsek O bizim yardımımıza yetişir"** dedi.
Padişah da: **"Eğer dediğin olursa bende ehli islam dinine girerim"** dedi.
Sıtkı gönül ile: **"Yetiş ya Deşti Kerbela İmam-ı Hüseyin"** diye seslenince beyaz atın üzerinde, al kanlara belenmiş bağrında ve atının vücudunda yüzlerce oklar saplanmış vaziyette bir atlı çıkıp karşılarına dikildi.
Hz. Hüseyin: **"Buyrun işte geldim"** diyerek atı arslanın üzerine sürdü.
Arslan gelip İmam-ı Hüseyin´in atının tırnaklarını ve İmam-ı Hüseyin´in ayaklarını yalayıp yüzünü gözünü sürdü ve: "Ya güzel İmam senin cemalini görmek için yıllardır dağlar da taşlarda ağlar dolaşır dururdum, hasretinin acısından yıllardır feryat eder gezerdim, çarem kalmayınca yüreğimin acısına daha fazla dayanamadım ve senin o mübarek nurlu cemalini göre bilmek için elimde olmayarak bu çareye baş vurdum. Padişahla vezirini sıkıştırdım ve onlar da seni çağırmak mecburiyetinde kaldılar. Bende bu sayede senin o mübarek cemalini görmek şerefine nail oldum, beni bağışla hasretine dayanamadım. Diler ve izin verirsen tüm arslanları toplıyayım Kerbela´ya geleyim tüm o münafıkların kökünü bütün dünyadan kaldırayım. Sen yerlerin ve göklerin hükümdarısın. Bende dağların taşların hükümdarıyım" diye Hz. İmam Hüseyin´e yalvardı.
Fakat Hz. Hüseyin: **"Bizim yardıma ihtiyacımız yok, biz yardıma muhtaç olanlardan değiliz, bizim davamız Hakk´ın davasıdır"** diyerek arslanın teklifini nezaketle geri çevirdi. Arslan kahır dolu bakışlarla ormana doğru ağlayarak çekip gitti.
Padişah bu kerameti görünce, imana gelip İmam-ı Hüseyin´in ayaklarına kapandı ve: **"Ey ermiş kişi ecdadının başını seversen sen kimsin?"** dedi.
İmam-ı Hüseyin: **"Ben Hazret´i Muhammed´in torunu, İmam-ı Şahlar Şah-ı Şah-ı Merdan Ali oğlu ve Fatıma-tı Zehra´nın ciğerparesiyim. Adım İmam-ı Hüseyin´dir. Kerbela´dan geliyorum, Yezid ordusu ile savaşmaktayım, yaralarım ve bağrımdaki oklar bunun birer kanıtıdır"** diyerek ağladı.
Hind padişahı İmam Hüseyin´in ellerine ve ayaklarına kapanarak: **"Ey evliyalar seyyidi, ermişlerin kıbleğahı İmam-ı Hüseyin, eğer iznin olursa benim**

yüzbinlerce kişilik yer götürmez ordularım var, hemen asker toplayıp senin emrine gireyim. Yezid´in ve Yezid ordusunun köküne kibrit suyu ekeyim. Özel cerrahlarım ve doktorlarım var hemen yaralarını tedavi yaptırayım" diye yalvardı.
Fakat İmam-ı Hüseyin kabul etmiyerek şöyle dedi: **"Ey iyi niyetli padişah! Tekliflerinin hepsi de çok içten ve samimiyet dolu, seni çok iyi anlıyorum fakat bu savaş gerçekle batılın ve putperestlikle islamın arasındaki bir savaştır. İkisinin arasındaki sınır çizgiyi çizen, hattı belirleyen o sınırı ben kendi kanımla çizeceğim. Bunu yapmam gerekiyor çünkü yüce Mevla´ma sözüm vardır. Bu savaş tarihlere böyle geçecektir, benim ve şehit canlarımızın verdiği bu savaş tarihleri aydınlatacaktır. Ben Kerbela çöllerin de şehit olmadıkça, bu Hakk ile batılın arasındaki çizgi belirlenemiyecektir. Eğer benim maksadım savaşı kazanmak olsaydı, zahiren tek bir kişiyim, batınan eğer emir etmiş olsam inler, cinler, feriştahlar, melekler, rüzğarlar bir emrime bakar, hepsi de evvel Allah, sonra benim emrimdedir. Ben bir emir versem Yezid ordusu değil, yeryüzündeki kuffarın kökünü kazıtırım.**
Fakat Gafur ve Kaffar Tanrı´ya sözüm vardır, bu imtihanı kanlı Kerbela´da vücudumu al kanlara, toza toprağa beleterek, şehit olarak vereceğim. O´nun derğahına al kanlara belenmiş olarak gideceğim.
Şu an evladı eyalim Kerbela´nın kızgın çöllerinde aç susuz çile ve kahır kürümektedirler gitmem gerek" diyerek geldiği istikamete dönüp süratle gözden kayboldu.
*
Hindistan neresi Kerbela neresi düşünün bir kez, İmam-ı Hüseyin nelere kadir değildi ki dilese Cebrail, Mekail, dilese İsrafil, Azrail tümü emrindeydi.

Bazı kendini bilmez kara cahiller: "Adam sen de kendini kurtaramayan İmam-ı Hüseyin beni nasıl kurtaracak?" derler.
Ey aziz dostlar! İmam-ı Hüseyin´in maksadı savaş kazanmak değil gerçekleri meydana çıkarmak ve koymaktı. Eğer İmam-ı Hüseyin Kerbela´da şehit olmasaydı, Hakk´ın ismini kimler anıp, Ehlibeyt´e kim gönül verebilirdi?
Cenabı Tanrı niçin Peygamber´ler halk eğliyerek, onları emirlerini tebliğ etmek için halkın üzerine gönderiyordu? Cenabı Hakk dilese zalimleri bir anda yerle bir edip kökünü yeryüzünden kesemez mi? Tabi ki evet! Allah´a hiç bir güçlük yoktur, dilediğini var eder, dilediğini yok eder. Hz. İsa Aleyhisselam peygamber olduğunu tastik etmek için, binlerce kişinin gözleri önünde mezardaki yatan binlerce senelik ölülere can verip, diriltmedi mi? Allah ölüyü diriltir, diriyi öldürür. Kuru taşa can verir yürütür. Allah´a hiç bir güçlük yoktur.
18 bin alemleri yoklardan var eğleyip, yerleri gökleri cümle alemleri o yaratmadı mı? Öyle ise zalimleri neden kendi yok etmeyip de Peygamber´ler gönderip zalime karşı onları savaştırıp, şehit olduklarını gördüğü halde zalimlere hiç bir şey yapmıyor? Bu soruyu kısa olarak şöyle cevaplıyalım; eğer kötü olmasa iyiler nerden belli olacaktı ve Cenabı Hakk´ı seven aziz şehitlerin sadakatları ve dosta bağlılıkları nasıl meydana çıkacaktı? Acıyı görmeden, tatlının kıymeti bilinmez. Bütün Peygamber´ler gerçekleri bildiği için hiç biri zevkü sefaya meyil vermeden, dünya saltanatlarına sırt çevirmişlerdir. İşte onun için sevdiği uğruna can verip, makamlarını dostun yanında yüceltmişlerdir. Onlar birer Peygamber olarak Hakk Teala tarafından görevleri icabına göre fedakarlık yapıyorlardı.

İmam-ı Hüseyin ise tamamen kendi gönlü ve iradesi ile, dünya tarihinde hiç bir Peygamber´in göze alamadığı ve almaya cesaret edemediği, bu çetin ve kazanılması imkansız olan Kerbela imtihanını tam bir başarı ile vermiştir. Bu davanın peşini bırakmadan sonuna kadar sürdürmüş ve imtihanı umulduğundan da daha bir yüksek seviyede kazanmıştır. Yeryüzü şehitlerinin serdarı olmuş ve Cenabı Hakk´ın yanında en yüksek makama en yüksek mertebeye erişmiştir. **´Şehitlerin makamı, Peygamber´lerin makamından yüksektir´** sözünü tarihlere İmam-ı Hüseyin kendi kanı ve canı ile kaydettirmiştir. En çileli ve kahırlı çetin mücadele anın da bile yardım dileğinde bulunanların yardımına koşan, yeşil donlu bir melekten de üstün seviyededir. İmam-ı Hüseyin´i anmak ve onun ismini rahmetle anıp gönüllerimize yerleştirmek, ibadetlerin en büyüğü ve en kutsalıdır.

Biz yine Kerbela´ya dönelim.

*

Hazret´i İmam-ı Hüseyin yine çıka geldi.
Zeynep ağlayarak sordu: "**Ya gözüm nuru kardaş! Nerelere gittin, bir an gözlerden kayıp olmana bir mana, bir anlam veremedik"** dedi.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin: **"Hind padişahının ve onun vezirinin imdadına yetişmek için gittim"** dedi.
Zeynep Anne kanlı gözyaşları dökerek: **"Ey aziz kardaş! Lanet olsun şu Yezid kavmine ki senin gerçek yüzünü görüp seni hala tanıyamadılar. Senin bu hakikat mülkünün sahibi olduğuna inanıp iman getirmediler. Sen bu haldeyken bile Hindistan´a yardıma koşuyorsun da, bu zalim kavim senin yavrularına bir yudum suyu bile reva görmüyor"** diyerek ağladı.

Rivayet edilir ki; Hind padişahı İmam-ı Hüseyin´in o kerametini görüp imana geldi ve islamiyeti canı yürekten kabul etti. Ayrıca ülkesinin halkına da başından geçenleri anlatıp, onların da dileyenlerinin islamiyeti kabul etmelerini istedi. Bir çokları bu kerameti duyup canı gönülden islamiyeti kabul etti. Bugün Hindistan´daki İslam din kardeşlerimiz bu keramet sayesinde islam olmuşlardır.
Kerbela olayından ve İmam-ı Hüseyin´in şehit olmasından sonra padişah veziri ile beraber hind ordularını toplayıp geçit töreni izliyordu, Hind padişahı birden öyle bir ağlamaya başladı ki sesi her taraftan duyuldu.
Sebebini sorduklarında padişah şöyle dedi: **"Niçin ağlamayayım ki? Elimde bu kadar ordularım var ve bu kadar askerlerim var ama neye yarar ki? O Kerbela sultanı İmam-ı Hüseyin yezidlerin bin bir zulümleri altında çoçukları ve evladı eyali ile birlikte şehit edildi.**
Keşke bu askerlerimle Kerbela´da O mübarek gözüm nuru Hüseyin´in yanında olsaydım da onlara yardım etseydim, diye düşünürüm. Fakat bu yardımı yapamadığım için yüreğim kan ağlıyor" dedi.
O gece yattı ve rüyasında Hazret´i Muhammed, İmam Hüseyin, Hz. Ali, İmam Hasan ve Hz. Fatıma Anne´miz, Ehlibeyt mensupları gelip o padişaha iltifatda bulundular.
Sevgi ve hoş görülü güler yüzle yanına yaklaşarak: **"Bir yardıma ihtiyacın olursa bizden yardım istersen sana yardım edecegiz"** dediler.
Hind padişahı sordu: **"Ey erenler secdeğahları, bu iltifatınızı neye borçluyum?"** diye sordu.

Hazret´i Muhammed (s.a.v) şöyle dedi: **“Ey aziz dost dünkü ağlayıp, Hüseyin´imin matemini tutup, acılarını yüreğinde hissettiğin için seni de Kerbela´nın derğahına kayıt ettik”** dedi.
*
Sevgili dostlar aziz kardeşlerim ve sevgili okuyucularım düşünün bir kez İmam-ı Hüseyin´in acılarını yüreğinde hisseden bir kişinin mükafatı neler oluyor ve bizzat iki cihan serveri bu müjdeyi o kişinin ayağına kadar götürüyor. Ama bizler bu matemi tutup, Kerbela için mateme belendiğimiz, karalar giyip gözyaşı döktüğümüz için en ağır dillerle suçlanıp hakir görülüyoruz, dinsizlikle suçlanıp gavurlukla itham ediliyoruz.
Asılsız ve Kur´an dışı bazı sonradan eklenme inanç ve ibadet şekillerinin borazanlığını yapan bazı kişiler, bu matem hususunda: “Yahu bu yası matemi Adem Sefiyullah, Nuh Nebiyullah, İbrahim Halilullah, Musa Kelamullah, İsa Ruhullah ve son peyganberimiz Muhammed Resulullah bile tutmuştur. Bu matem tüm müminler için birer kutsal gündür, bu mateme hepimiz niçin ve niye katılmıyoruz, hepimizde katılmalıyız” dememişlerdir.
Hazret´i Muhammad (s.a.v) Efendimiz´den 185 yıl sonra ortaya çıkan mezhepçiliklerin peşine takılanlar, Kur´an´dan hiç mi hiç bir haber olarak hareket etmişlerdir. Tanrı her insanı ameli ile, yani kendi günahı ve sevabı ile yargılar. Kimse kimsenin inancını baltalayamaz buna da hakkı yoktur. Din kul ile Allah arasında bir bağdır, akıl ve mantık ile düşünürsek herşey kendiliğinden çözülür.
*
Hazret´i İmam-ı Hüseyin efendimiz o kahır ve zulüm dolu çadırların etrafında dolaşmaya başladı. Çadırların kimisinin yarısı yanmış ve yırtılmış, kimisine oklar saplanıp kalmış, kiminde şehitler elele vermiş yatar, kimisinde de hastalar inim inim inliyorlardı.
Kimisinde körpe yavrular: **“Ana ayağının tozuna kurban olayım, İmam-ı Hüseyin dedemize söyleyin de bizlere bir damla su getirsin”** diye yalvarıyorlardı.
Kimiside inim inim inleyip: **´su, su´** diye sayıklıyordu. Kimisi yavrusunu kucağına almış, ağzına meme vermiş fakat taştan su çıkarda memeden süt çıkmazdı, susuzluktan memeler kurumuştu. Annelerinin gözlerinden akan kanlı gözyaşları kundaktaki yavrucukların ağzının üzerine damladıkça su zannedip dudaklarını yalayıp ağzını sağa sola gezdiriyordu.
Öte yandan başka bir çadırda bir yavru, annesine şöyle yalvarıyordu: **“Anneciğim ne olursun ayağının altına kurbanlar olayım, ayağının tozu turabı olayım, aha şuracıkta fırat ırmağı gürül gürül akıp suların sesi ta buralara geliyor, ne olursun git şuracıktan bir kaç kap su doldurda getir. Yaralı amcalara su verelim, babama da bir tas doldurup verelim, bak kanlar içinde ´SU´ diye ağlayıp sızlanıyor. Ben bir damla bile içmiyeceğim hepsini amcalara dağıtacağım, en çoğunu da babam ile Hazret´i İmam-ı Hüseyin amcama vereceğim. Çünkü o hepsinden çok yaralanmış al kanlara boyanmış gözleri kan gölüne çevrilmiş”** diye yalvarıyordu.
İmam-ı Hüseyin bu sözleri duydukça kendini yiyip yiyip bitiriyordu. Bütün dünyanın kahrı, zulümu, çilesi, işkencesi ve gasefeti sanki İmam-ı Hüseyin ile o ufacık çadırlardaki bir avuç insan için yaratılmıştı.
Güneş ilkinti çağlarında akşam üzereydi, kızıl güneş kanlı fıratın gerdanlığı andıran sularının üzereine vurdukça, fıratın şavkusu Kerbela´da Ehlibeyt çadırlarına vuruyor, çadırlar kıpkızıl kan rengini andırıyordu.
İmam-ı Hüseyin çadıra girip atının terkisine bir su kabı alarak, Zülcenah´ın başını fırata çevirdi ve: **“Hadi Zülcenah seni göreyim Hakk, Muhammed, Ali yetimlerine,**

Hz. Fatıma Anne´nin öksüz yavrularına, bacılara, kardeşlere, yaralı gazilere, ihtiyar ninelere ve hasta inleyen ciğerparelerimize su getirelim, kana kana su verelim" dedi.
Zülecenah Hz. İmam Hüseyin´in gayesini ve maksatını anlamıştı sanki, at değilde iki kanatlı bir şahin kesilmişti. Zülcenah yerinde duramıyordu öyle gayrete ve öyle aşka gelmişti ki sadece Hz. İmam Hüseyin´den bir emir bekliyordu.
Nihayet Hz. Hüseyin Zülcenah´ın yelesini mübarek elleri ile okşuyarak: **"Hadi Zülcenah seni göreyim"** dedi. Zülcenah yerinden bir ok gibi fırladı, sanki bir fırtına kesilmişti. Güvercinler gibi süzülerek, üzerindeki Hz. İmam-ı Hüseyin´i zerrece incitip üzmeden çöl ortasın da adeta uçuyordu. Sanki Zülcenah rüzgar ile yarışıyordu. Süzülerek kanlı fırata yanaştıkça, kafirler İmam-ı Hüseyin´in arkasından yağmurlar gibi oklar yağdırıyorlardı ve bir yandan da önlerini kesmeye çalışıyorlardı.
İmam-ı Hüseyin önüne gelen her kafiri bir vuruşta tepeleyip, canını cehenneme yolluyordu. Fırat kıyısına varana kadar kafir askerlerden oluşan sayısız ceset yol üzerinde serpilmiş kalmıştı.
İmam-ı Hüseyin fırata yanaştıkça Şimir lanetlisi askere bağırarak: "Sakın Hüseyin´e su içme fırsatı vermeyin, eğer o su içerse onunla başa çıkmamız imkansız olur" diye bağırıyordu.
Bu kadar Yezid ordusunun içinden sıyrılıp çıkan İmam-ı Hüseyin, kanlı Fırat´a sonunda ulaştı. Zülcenah´dan inerek: **"Ey vefalı atım, sende yaralısın bende birer yudum olsun Fırat´ın suyundan içelim"** deyip atı ile Fırat suyunun kenarına vardı. Suyu bir avuçlayıp içmek istedi, elini ağzına götürürken gözü yanında dikilen Zülcenah´a takıldı, Zülcenah´ın gözlerinden yağmur gibi yaşlar akıyordu. Hayvan dudaklarını suyun üzerine götürmüştü fakat suyu içmeyip İmam Hüseyin´i gözlüyordu.
İmam Hüseyin Zülcenah´ın kanlı gözyaşları döktüğünü görünce ağladı, hemen gözlerinin önüne yavruları, Aymağah´daki çoçuk çoluk ve de illa da kızı Sakine ile Zeynel Abidin´in feryatları geldi. Avuçlarındaki suyu geri döktü ve yanındaki boş su kabını doldurup çadırlara götürmek istedi. Fakat daha su tulumunu atın terkisinden çıkarayım derken, uzaktan atılan bir ok İmam-ı Hüseyin´in ağzına saplandı. Kollları kuruyası Yezid dölü, hedefi vurdum diye sevinirken İmam Hüseyin ağzına saplanan oku çekip çıkardı eli ile geri o zalime doğru fırlattı. Ok o zalimin gözüne saplanarak beynine girdi ve o zalim başını taşlara, toprağa vurarak canını cehennem zebanilerine teslim etti. İmam-ı Hüseyin kendini toparlamaya çalışırken, Ömer zalimi bir miktar askerle çadırları yağmalamaya başladılar.
Gaipten Cibril Aleyhisselam´dan bir nida gelerek: **"Ya Hüseyin suyu bırak kafirler çadırlarını bastı, çadırları yağmalıyorlar, yavruların perim perişan durumdalar, içler acısı tez elden çabuk gel, yavruların imdadına yetiş"** dedi.
İmam-ı Hüseyin çadırlara yapılan baskını önlemek için Zülcenah´a atlayıp esen yel gibi geldi. Aymağah´taki canların imdadına yetişti, kafirleri bozguna uğrattı. Artık savaş çadırların önünde olmaya başladı, İmam-ı Hüseyin bir tarafda savaşırken düşman öbür taraftan çadırlara saldırıyordu. Zeynel Abidin, Zeynep Ana, Şehruban-u Ana, Sakine yavrucuğu ve Ehlibeyt kadınları bu kanlı zulümü gördükçe yürekleri cayır cayır yanıp kavruluyordu, döşlerine vura vura bağlarını dövüp çırpınıyorlardı. İmam-ı Hüseyin bu durumun farkına vararak hemen düşman saflarını dağıtarak savaşı çadırlardan uzaklara çekmeye çalıştı. Bir sürü uyuz çakalın ve yüz binlerce cehennem köpeğinin ortasında yaralı bir arslan gibi savaşıyordu. İmam-ı Hüseyin savaşa savaşa artık iyice yorulmuş, savaşamaz duruma gelmiş ve son derecede perişandı. Onulmaz yaralarının ağrılarından ve oluk oluk akan kanlarının kayıplarından, yarelerinin saz

verip sızılanmalarından, günlerdir açlıktan susuzluktan ve yorgunluktan bitkin bir hale gelmişti. Üstelik tek başına binlerce kişilik ordu ile savaşıyordu. O ara Fırat yönünden kara bir toz bulutu yükseldi. Baş kısmı hayvana, ayak kısmı insana benzeyen bir mahluk tozu dumana katarak, toz bulutları arasında Hz. İmam-ı Hüseyin´in yanına gelip durdu.
İmam-ı Hüseyin´in ayaklarına yüz sürerek: **"Ya zamanın İmam-ı, ben cinler ülkesinin padişahıyım, izin ver bu kafirlerin kökünü bir saatte kazıyıp, köküne kiprit suyu ekeyim. Bizler senin atan İmam-ı Ali´den tarif edilemiyecek kadar büyük iylikler ve yüce kerametler görerek islam olduk, şimdi senin emrindeyiz"** dedi. İmam-ı Hüseyin O mahluka hayırlı dualar eyleyip, gözünden perdeyi kaldırdı ki yedi kat göklerin feriştahları ve melekleri, İmam-ı Hüseyin´in emrine girmiş sadece bir işaretini bekliyorlar. Yeryüzünde bütün mahluklar, matemler içinde İmam-ı Hüseyin´e yardım etmek için, İmam-ı Hüseyin´den bir ´**Gelin**´ emri bekliyorlar. Cinler padişahı yüzlerini İmam-ı Hüseyin´in ayaklarına sürerek bir fırtına şeklinde ağlıyarak çekip gitti ve gözden kayboldu.
Kafirler bu olayı görünce korkup geri çekildiler. Şimir melunu ve Ömer lanetlisinin baskısı ile düştükleri pislik kuyusundan kurtulmadılar. Tekrar İmam-ı Hüseyin´e hücuma geçtiler, bir kısmı da yine çadırlara hücum ettiler.
İmam-ı Hasan´ın küçük bir oğlu vardı, çadırlardan çıkarak: **"Ben amcama gideceğim, amcama"** diye tıfıl adımlarla düşe kalka koşarken kafirler ok atarak o yavruyu da vurdular. Hazret´i İmam-ı Hüseyin uzaktan bu durumu görünce atını sürüp kafirleri dağıttı, kardeşinin yavrusunu kucağına alıp yanaklarından öperken, yavrucak ağzını kuşlar gibi açıp örttü ve ruhunu Mevla´ya teslim etti. Tanrı rahmet eylesin (Allah Allah).
İmam-ı Hüseyin yavrucuğu bağrına basıp, o Yezid soyuna lanetler yağdırdı ve yavruyu alıp şehitlerin yanına yatırdı, o yavrucakta şehitler kervanına katılmış oldu. Ehlibeyt soyundan kanlı Kerbela´da Hz. Hüseyin´den başka, sadece erkek olarak Hz. Zeynel Abidin ile onun küçük kardeşi üç yaşındaki Abdullah kalmıştı.
Abdullah, İmam-ı Hüseyin efendimize o kadar düşkündü ki; İmam-ı Hüseyin´in koluna yatmadan uyku uyumaz, uyku yüzüne hasret kalırdı. Sofrada da onun kucağından inmezdi. Yüzce Hazret´i Ali efendimize çok benzerdi. İmam-ı Hüseyin efendimiz savaştayken, Abdullah´ın devamlı çığlık sesleri geliyordu. İmam-ı Hüseyin tekrar vedalaşarak savaşa girdi, öyle hiddetli kılıç savuruyordu ki kılıcı tutan elinin mübarek parmakları arasından kanlar sızıyordu. Artık onun ölüm kalım savaşıydı, son gayretlerini harcıyordu. Kırdığı düşman sayısını bir Allah bilirdi. Şimir melunu, İmam-ı Hüseyin´in artık bir hayli yorulduğunu ve yalnız düştüğünü görünce o inlerin, cinlerin, perilerin ve tüm inanan İslam alemlerinin İmam-ı, kıbleğahı ve sultanı olan İmam-ı Hüseyin´in dört bir yanını sarıp ortaya aldılar.
Ah o Şehitler sultanı! Ah o Hazret´i Muhammed´in gözbebeği! Ah o Şah-ı Merdan Ali´nin ciğerparesi! Ah o Fatıma-tı Zehra´nın bağrının gülü! Ah o cennet bahçelerinin bekçisi İmam-ı Hasan´ın dert ortağı! Ah o 18 bin alemlerin seyyidi sultanı Deşti Kerbela!. İmam-ı Hüseyin artık kanlı zalim yezidlerin eline düşmüş yaralı arslan gibi haykırıyordu. Fakat hangi birinin saldırısından kendini koruyacaktı. Mübarek vücuduna kılıçların bini inip bini kalkıyordu. Bunlardan hariç vücudunda binlerce hancer, binlerce kargı, binlerce ok, binlerce bıçak yaraları vardı. Allah´ın lanetine uğruyası, soyu sopu kuruyası, soyuna kıran düşesi yezidler, o yüce Şah-ı binlerce yerinden yaralayıp vücudunu kan çeşmesine çevirdiler. O yüceler yücesi, gönüller sultanı, şehitler serdarı, müminlerin kıbleğahı, erenler sultanı, Tanrı´nın biricik sevdiği İmam-ı Hüseyin

atı Zülcenah´ın üzerinde bir tomurcuk gül yaprağı gibi sallanmaya başladı. Eyyubu Ganevi isminde azılı bir zalim kafir, haram zade vardı, bir ok atarak Hz. Hüseyin´in boğazını deldi. Naim oğlu bir zalim kafir, bir kılıç vurarak dişlerini kırdı, ağzını yaraladı. İmam-ı Hüseyin vücudundan oluk oluk akan kanları yüzüne gözlerine sürerek: **"Ben Tanrı´nın huzuruna bu al kanlara belenmiş olarak gideceğim ve o Hakk´ın ulu divanında ve de Ecdadım Hz. Ehlibeyt´in yüce derğahında sizleri dava edeceğim, sizlerden davacı olacağım"** diyerek attan aşağı düştü. Hz. Zeynep feryadı fiğan ederek, yanlarında beklemekte olan ve hazır bulunupta kafirlerle savaşmak için Hz. Hüseyin´den emir bekleyen ve Hz. İmam Hüseyin´den destur alamadığı için yetmiş bin melek ile göz yaşı dökerek, eli kolu bağlı kalan Hz. Cibrile seslenerek; ulu Allah´ın ulu divanına bu acı haberi ecdadı Hz. Ehlibeyt´e tek bir cümle ile şöyle haber vermesini istedi: **"Ya Cibril git, biz Hz. Fatıma´nın öksüz yetimlerinden ulu subhana deki; Düştü Hüseyin´im atından sahrayı Kerbela´ya, var Cibril haber ver Sultanı Enbiya´ya"..**.

Evet kanlı zalimler Allah´sızlar, peygamber tanımayan dinsizler, kitapsızlar, vicdansızlar, imandan yüreklerinde eser bulunmayan yezid ordusu, İmam-ı Hüseyin´i atın üzerinden Kerbela´ya kızgın kumların üzerine düşürmüşlerdi. Zülcenah öyle bir kişneyip zalimlere hücum etti ki sanki at değil de bir yırtıcı arslan kesilmişti. Şahlanıp kişnedikçe, Kerbela toprakları kıpkızıl kan rengine boyanıyordu. İmam-ı Hüseyin atın üzerinden düşer düşmez Kerbela çölü üzerine siyah bir bulut gelip, o kızgın çölün üzerine öyle bir çöktü ki göz gözü görmez oldu. Yezidler kıyamet alameti diye korkuya düştüler. Zülcenah başını kumlara vura vura Ehlibeyt çadırlarının önüne gelip, öyle bir acı acı kişnedi ki bu kadar acı manzarayı gören çarkı felek felekliğinden utandı. Felek, ´Pes doğrusu artık bu kadarıda olmaz´ diye feryat figan ederek; ´ben felek oldum olalı, böyle bir zulüm ne gördüm ne de yaşadım ne de duydum. Ben mahşer günü bu utancımla Hz. Ehlibeyt´in ve Hz. Hüseyin´in divanına nasıl çıkarım. Hangi yüzle ve nasıl bir cüretle o mübareklerin yüzlerine bakabilirim´ diyerek felekliğinden utanarak, ağlıyarak çekip giderken; Hz. İmam Hüseyin´in kızı Hz. Sakine feleği gördü, tam da kaçmak üzere iken yakaladı.
Feleye seslenerek: **"Ulan felek meğer ne kadar da zalimmişsin de biz farkına varmamışız, bunu çok geç anladık. Meğer sen ne kadar da kahbeymişsin, hem de zalimlerden yanaymışsın, hep çarkın zalimlerden yana döndü. Dilerim Allah çarkını kırsın, bizlerin çektiği acılarımızı senin yüreğine doldursun. Sen yürü keyfine bak dur, şimdilik bu devran senden yana, gün gelir devran da döner, bu günlerde geçer, senin çarkında kırılır.**
Hakk´ın ulu divanında senin ile o zaman hesaplaşaçagım. Bak bu yüreği yaralı Sakine´nin ellerinden kurtula bilecekmisin. Şehitlerin kanlarından kınalar yaktığım bu kanlı iki ellerim iki yakanda olcak. Bu ellerimi o yakandan tutup, seni sürüm sürüm süründüreceğim. Çünkü sen zalim Yezid´ten yana oldun, elimi yakandan çekmiyeceğim" diyerek kahbe feleğe isyan ediyordu.

Bu yanda Hazret´i Zeynep olsun, Zeynel Abidin olsun, Ehlibeyt kadınları olsun Zülcenah´ın yalnız geldiğini görünce ellerini dizlerine vurup: **"Eyvah Zülcenah, eyvah sahibini nettin, Hüseyin´in nerelere bıraktın? Hüseyin nerelerde?"** diye feryat ettikçe Zülcenah başını yerlere çarpıp gözlerinden kanlı gözyaşları döküyordu.

Hz. ZEYNEP´den ZÜLCENAH´a Ağıt

Fırtına misali kişner coşarsın,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.
Al kanlar içinde ağlar koşarsın,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Kerbela çölünde karalı mısın,
Mekke´den mi geldin buralı mısın,
İmam Hüseyin´den yaralı mısın,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Aymagah´da Zeynep yolunu bekler,
Ahu zara düştü çarhı felekler,
Arş ala matemde kan ağlar gökler,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Hüseyin´di tutunacak dalımız,
Şah hudaya ayan olsun halımız,
Sakine görmesin seni yalınız,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Bu zulüm Zeynel´in sinesin dağlar,
Şehriban-u yasta karalar bağlar,
Kerbela matemde fırat kan ağlar,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Sende kalmış idi bütün umudum,
Göz yaşlarım yuttum hep yudum yudum,
İmam Hüseyin´i mi nerede kodun,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Oklar girmiş her tarafın yaredir,
Sinem kan ağlıyor pare paredir,
Yolunu gözleriz uzun süredir,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Hüseyin´i mi alıp beraber gittin,
Kerbela çölünü toz duman ettin,
Ağlayı ağlayı tükenip bittim,
Nettin Hüseyin´i mi nerde zülcenah.

Kan gölüne döndü Kerbela çölü,
Akdıda çağladı göz yaşım seli,
Muhammed Ali´nin bağrının gülü,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Başını vurursun taştan taşlara,
Kan karışmış gözündeki yaşlara,
Ümit bağlamıştık uçan kuşlara,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Kan seline döndü gözümde yaşlar,
Yetmiş üç masumdan kesildi başlar,
Yolunu gözlüyor bacı kardaşlar,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Kerbela çölünde döndük şaşkına,
Baykuşlar kondurduk gönül köşküne,
N´olur bir haber ver Allah aşkına,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Ya Hüseyin sana kurban olayım,
Sen ölmede ben yerine öleyim,
Ali Fatıma´ya haber salayım,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Ali sefa´m derki gözlerim nemde,
Sanki hançer saplı habu sinemde,
Yetmişüç masumun umudu sende,
Nettin Hüseyin´i mi nerde Zülcenah.

Zeynep Ana, İmam-ı Hüseyin´in karısı Şehruban-u´yu Zülcenah´a bindirip Kerbela çölüne salıverdi. Zülcenah kanlı yaralar içinde, uçan kuş gibi Kerbela çöllerini tozu dumana katarak üzerinde Şehriban-u alıp gözden kayboldu.

Bir daha ne Zülcenah´tan ne de Şehriban-u´dan haber alınamadı.

Şehriban anne, Hazreti İmam Hüseyin ile ilk karşılaştığında içinde öyle büyük bir aşk doğmuştuki dil ile tarif edilemezdi. Bu aşkın adı Tanrı aşkı idi, çünki Cenab-ı Hazreti Allah, Hazreti İmam Hüseyin'i kendine mahsus özenmiş ve yaratmıştı.
Hazreti İmam Hüseyin velayet nuruyla donatılmıştı, gönlünü hidayet nuruyla aydınlatmıştı, sinesini nübüvvet nuruyla nurlandırdı, yüreğini inayet nuruyla doldurdu, bağrını rahmet nuruyla nurlandırıp oraya izetti celalından bir köşk kurdu. Hazreti Hüseyin'e kendi canından can verdi, ruhundan ruh verdi, bütün cemalini imamet nuruyla donattı. Onun için Şehriban anne görür görmez Hazreti İmam Hüseyin'e ilahi bir aşk ile aşık olup tutuldu. Gözlerini Hazreti İmam Hüseyin'den bir türlü ayıramıyordu. Onun ilahi bir gücün simgesi olduğunun farkına varmıştı.
Şehriban anne, İmam Hüseyin ile ilk tanıştığında: **"Senin için bin canım olsa, senin uğruna bininide eda ederim. Senin yoluna binlerce defa kurban olurum"** demişti.
Bu sevgi üzerine de Hazreti İmam Hüseyin Şehriban-u annenin alnından öperek: **"Temiz yürekli, güzel yüzlüm bizim cebri cefamız çoktur. Biz canını Allah yoluna adamışlardanız. Bizim yaşamımız yalan dünya hevesinden çok uzaktır. Bizler en sevdiklerimizi Allah yolunda hiç çekinmeden, gözümüzü kırpmadan feda edip, kurban verenlerdeniz. Sen bu cefaya dayanabilecek misin"** diye Hazreti Şehriban-u anneyi uyarmayan çalıştı.
Şehribanı anne, Hazreti İmam Hüseyin'in boynuna sarılarak: **"Ya Hüseyin ben de bunun için sana aşığım, bunun için seni çok seviyorum. Senin ışığın ile Cenab-ı Hakk'a ulaşmak İçin senin elini hiç mi hiç bırakmayacağım. Sana Tanrı aşkı ile tutuldum. Senin ile kuracağımız yuvamızda Sen, Allah yolunda neyi feda edip neyi Hakk, Muhammed, Ali yolunda kurban vermek istersen, ben de hep senin ile olacağım, tıpkı Hazreti Fatıma-tı Zehra annenin, Hazreti Ali'nin yanında olduğu gibi Ben de senin yanında olacağım"** demişti.
İşte onun içindir ki Kerbela'da Hazreti İmam Hüseyin, Hazreti Hakk, Muhammed, Ali yolunda Hazreti Ali Asgar'ı, Ali Ekber'i, Abdullah'ı, Kasım'ı, Celal Abbas'ı, Sakine'sini, Fatma'sını, Seyit Ali Hüseyin'ini susuz şehit verirken Şehriban-u anne yüreği kan ağlasada, ciğerleri pare pare parelensede, gözyaşını yüreğine akıttı fakat Hazreti İmam Hüseyin üzülmesin diye kendi acılarını bile belli etmemeye çalıştı. Ama anne yüreği kan ağladı, körpe yavrularını, ana kuzularını, ciğer parelerini, civan yavrularını binbir zülüm, çile, kahır ve işkence altında şehit veren Şehriban-u annenin yüreğinin, ciğerlerinin acıları o kadar büyüktü ki dille tarif edilemezdi. Ağaçlar kalem, denizler mürekkep olsa ne Şehriban-u annenin, ne Zeynep annenin, ne Zeynel Abidin'in, ne Sakine'in, ne şehitlerimizin ne de esirlerimizin acılarını yazmakla, söylemekle, anlatmakla bitiremezdi. Bunu ancak yaşayanlar, yüreğinde ve kalbinde Hakk Muhammed Ali sevgisi olanlar anlar. Bu acılar mahşer yerine kadar böylece sürüp gidecektir ta ki Hakk Muhammed Ali ve Ehlibeyt divanı kurulana kadar.
Öte yandan atından düşen Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in üzerine çullanmak istiyen 4 kafirin daha canını İmam-ı Hüseyin cehenneme gönderdi. Birden bu kadar kendini çabuk toparlayan İmam-ı Hüseyin´e kimse korkusundan yanaşmaya cesaret edemiyordu. Uzaktan ok yağmuruna tuttular.
O Hazret´i Muhammed´in öpmeye doyamadığı, İmam-ı Ali´nin ciğerköşesi, Fatıma´nın bağrının gülü İmam-ı Hüseyin kızgın kumun üzerinde al kanlara belenmiş yatıyordu.
Bir ara kendini toparlayıp dizlerinin üzerine doğruldu, soyu sopu kuruyası yezidlere seslenerek: **“Ey kanlı zalimler, Allah rızası için imana gelin ne olursunuz Muhammed Ali aşkına, evliyalar, enbiyalar, veliyler, nebiyler aşkına bir yudum su verin ki şu yanan yüreğimi serinleteyim”** dedi.

Fakat melun Yezid´in askerleri o seyidlerin sultanına bir damla su vermediler ve kahkahalar atarak: “Ya Hüseyin madem kerem ehlisin, keramet sahibisin neden suyu kendin alıp içemedin. Hadi bize bir keramet gösterde görelim o zaman sana inanırız” diyerek alaya almak istediler.
Hazret´i Seyidler Şah-ı İmam-ı Hüseyin ayağının topuğunu yere vurunca yerden iki kol kalınlığında Abu Kevser suyu gökyüzüne fışkırarak akmaya başladı.
İmam Hüseyin Yezid ordusuna dönüp şöyle dedi: **“Ey zalimler ve münafıklar! Sizler sanarsınız ki bizlere su bulmak güçtür, aslında şu anda yeryüzündeki sular ve denizler benim emrimdedir. Fakat ben bu imtihan sahasında nefsime yenik düşmeyip, sabır ummanına dalarak sabrımı deneyip maksuduma erdim, Şehitlik saadetine eriştim. Tanrı Beni, Ehlibeyt hane halkımı ve sadık dostlarımı sizlerin iman, itikat ve merhametinizi ölçmek ve imtihan etmek için sizlerin üzerinize memur etti. Ben sizlere hep kurtuluş kapılarını kendi ellerimle açtım, sizler kendi kurtuluş kapılarınızı kendi ellerinizle kapayıp kilitlediniz, sizlerin tümünüzün yeri nağrı cehennemdir”** dedi.
Ellerini açıp Tanrı´ya hamdüsenalar ederek dua okurken Şimir lanetullahı İmam-ı Hüseyin´in üzerine çullanıp başını kesmek istedi.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin kan çanağı olmuş gözlerini, lain Şimir´in suratına dikerek: **“Vur vur ne duruyorsun!. Kanlı zalim niçin dururs un? Vursana kardeşleri mi, Ana´mı, Baba´mı, Dede´mi, çocuklarımı, arkadaşları mı, akrabaları mı, tüm sevdiklerimi vurdunuz, öldürdünüz... Ne duruyorsunuz, beni de öldürün hadi ne bekliyorsunuz. Sizler kan dökmeye doymazsınız, kan akıtmaya alışık sütü ve mayası bozuk lanetlenmiş vahşet saçan zalimlersiniz.**
Bir karış evlatlarımdan alda, kundaktaki bebelerime varana kadar tekbir getirerek; ´Ya Allah Bismillah, Allah-u ekber´ diyerek yavrularımı katlettiniz. Böyle vahşet dünyanın neresinde görülmüş ve de duyulmuştur. Yüce Allah´ın adını anarak Cenabı Allah´ın en sevdiklerini, hem de Kur´an ayetleri ile bütün dünya insanlarına emanet ettiği kutsal emaneti olan, onun Hz. Ehlibeyt´ini ve de onun Ehlibeyt´inin körpe kuzularını gözlerinizi hiç mi hiç kırpmadan öldürdünüz. Sizlere o sabu çoçuklar o kadar yalvardıkları halde bir yudum su dahi vermeden, yavrularımın ve tüm sevdiklerimin başlarını hiç Allah´tan korkmadan ve de onun kullarından bile utanmadan, ´Allah-u ekber´ diyerek başlarını kestiniz. İnsan bir kurbanı keserken bile, o kurbana önce su veriyor sonra kurbanı kesiyor. Sizlerse benim yavrularımın başlarını su vermeden kestiniz. Sizlerin soyunuza sopunuza, o bozuk sütünüze, evrahınıza ve de kokuşmuş mayanıza dünyanın evvelinden ahırına kadar ve de sonsuza kadar yüz binlerce lanetler olsun. Allah´ın lanetleri hiç bir zaman üzerinizden eksik olmasın. Sizler bu bed duayı çoktan hak ettiniz. Yılanlar bile hastalar için kan kusar ki iyileşsin diye, sizler bir yılan kadar da olamadınız. Bu ateş parçası gibi Kerbela´nın kızgın çöllerinde, haftalardır Kerbela´yı kasıp kavuran bu sıcaklığın altında, hasta evladım Hz. Zeynel Abidin´im inim inim inledi de o yavruma dahi bir yudum su vermediniz. Bu kahbe dünyada sizlerle yaşamaktansa şehit olarak ölürüm daha iyidir. Şimdi ellerinizdeyim ne duruyorsunuz vursananız, başımı vurunda kurtulayım. Yürüyün kanlı zalimler, yevmil kıyamette mahşer günü sizlerle hesaplaşacağız. Ruzi Mahşer günü sizlerden hakkımı almak için dava ederken, yine bu kanlı elbiselerimle yine bu binlerce hançer, mızrak, ok, bıçak, taş yaralarım ile o yüce Allah´ın ulu divanına böyle çıkacağım, divanı derğahda sizlerde olan hakkımı

istiyeceğim. Sizleri ve sizler gibi zalimlerin isimlerini tarihler boyu halk içinde ve her toplumda lanetle andıracagım" dedi.
Şimir´in suratındaki zırh maskesini birden çekince, Şimir´in lanetlenmiş suratı meydana çıktı. Ağzı ileriye doğru uzamış, iki tane azı dişleri dudaklarından dışarı sarkarak tıpkı bir domuzu andırıyordu.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin haykırarak: **"Allah-u ekber"** diye yere kapanarak: **"İşte benim kanlı katilim, aziz canıma kıyacak zalim budur. Ey Yüce Tanrım sana hamd ve senalar olsun ki bu münafığın elinden şehit olarak sana geleceğim ve bu şehitlik ünvanım ile senin ve senin Hz. Ehlibeyt´inin ulu divanı derğahınızda olacağım"** diyerek secdeye kapandı.
Tanrıya ibadet ederken mübarek başı secdede bulunduğu bir sırada, Şimir laini o mübarek secde de olduğu halde, hiç terettüt etmeden tüm askerleri ile birlikte tekbir getirmeye başladılar. ´Ya Allah Bismillah, Allah-u ekber, ya Allah Bismillah, Allah-u ekber, ya Allah Bismillah, Allah-u ekber´ diyerek O Cenabı Hakk´ın Velayet nurunu, Hidayet nurunu, Nübüvvet nurunu, İnayet nurunu, Rahmet nurunu, İmamet nurunu ve de Cenabı Hakk´ın bizzat Kudret nurunu bağrında taşıyan Hz. İmam-ı Hüseyin´in mübarek o kahır dolu başını gözlerini zerrece kırpmadan kesti, mübarek vücudundan ayırdılar. Bu cinayeti ne için ve kim adına yaptıklarını biliyormusunuz? Resmen Allah´ın adına bu cinayet işliyorlardı, katliamı da kutsal islam dinimiz adına yapıyorlardı. Zulüm işkence baskı ve soy kırım yapıyorlardı. Bu melun kafirlerin ne yaptıklarını anlamak mümkün değildi, çünkü bu melun kafirler resmen haşa kendilerini Allah´ın katil manğası zannediyorlardı. Tövbe nenzu billah sanki Allah bunları sırf adam öldürsün diye, insanları diri diri yaksın diye, masum yavruları kızgın çöllerde susuz koysun ve onlara bir yudum su vermeden başlarını kessin diye yarattığını zannediyor ve düşünüyorlardı.
Tanrı adına katliam yapıyorlardı, hem de kime karşı Hz. Muhammed´in öz evlatlarına karşı. Hz. Allah´ın bizzat biz islam kullarına, islam alemine emanet ettiği Hz. Ehlibey´ine karşı cinayet işliyorlardı.
Şu talihsizliğe bakın ki aradan 1450 yıl geçmesine rağmen o yobaz faşist zihniyet hiç mi hiç değişmemiş olacak ki o günki gibi bu günde K. Maraş´ta, Çorum´da, Sivas´ta, İstanbul Gazi´de, Malatya´da ve bütün Türkiye´nin her bir yerlerinde degişik semt ve bölgelerinde, mazlum insanlar yine aynı gerekçe ile, yine aynı tutumla, yine aynı zihniyetle ve değişik metotlar ile kısa aralıklarla değişik zamanlarda tıbkı kanlı Kerbela´da olduğu gibi bu günde katledilmeye devam ediyorlar. Asıyorlar, kesiyorlar, diri diri toprağa gömüyorlar, diri diri yakıyorlar.
Unutmayalım ki; ´**MAYASI YEZİT OLANIN, DAMIZLIĞI LANETTİR´.**
İsimler değişti, zamanlar değişti, tarihler değişti fakat zihniyetler hiç değişmedi, Yezit Yezid´tir değişmez. Hazret´i Muhammed´in o öpdüğü ve öpmeye kıyamadığı, Hz. Hüseyin´in başını bu zihniyet keserek, o cümle cihanın yerlerin ve göklerin önünde saygı ile eğildiği başı, o nurlu bedeninden ayırdı.
O anda yeryüzündeki bütün inler, cinler, periler, tüm melek, feriştahlar ve cennet ehli feryadı figana düşüp sinelerine acı tırnaklar sürerek ağladılar.
Gök ehli o güzel İmam´ın matemini tutmak için yeryüzüne inerek Kerbela sahrasını kıbleğah eyleyip kanlı gözyaşları döktüler.
Fırat suyu Kerbela´dan geçtiği için yüzler yere sürüp kan ağladı. Cümle mahluklar kanlı gözyaşları dökerek Kerbela çölünün etrafını sardılar.
Kurtlar kuşlar yuvalarına dönmeyip, Ehlibeyt kadınlarının feryadı figanına katılıp ağlaştılar.

Kuşlar kanatlarını, gagalarını İmam-ı Hüseyin´in kanına bulayıp bu kara haberi dünyanın dört bir yanına en tenha uçlarına ulaştırarak bütün dünyada ki mahlukatın bu dayanılmaz katliamdan haberdar olmasını istediler. Bütün her tarafa duyurdular. Çünkü Hz. İmam-ı Hüseyin´in matemini tutmalarını sağlayıp, Yezid´e lanet etmelerini istiyorlardı, nitekimde öyle oldu. O gün bu gün Hakk´ı seven tüm Ehlibeyt dostlarının tümü yastadır. Her gün ve her saat ve her dakika Yezid´e ve o zihniyeti taşıyanlara, o süreği süren ve sürdürenlere ve bütün dünyadaki tüm zalimleri lanetliyoruz ve her gün onlara ve onlar gibi Ehlibeyt düşmanlarına lanetler yağdırıyoruz.
Sevgili canlar güzel dostlar burda tekrar İslam dininde parmak basılması gereken bir kaç önemli konuya daha değinmek istiyorum. Bunların en başında gelen konu mahi Muharrem, yani Hz. İmam Hüseyin´in yası matem orucu. Her sene on gün ileri çekilerek neden zamanı değiştiriliyor? Niçin dönderiliyor? Bundaki amaç nedir? Bir dede bir araştırmacı olarak bu noktalara alevi toplumundan gelen arzu ve istek üzerine açıklık getirmeyi kendime görev bilirim. Ayrıca Hz. Ehlibeyt tarafından bunu yapmakla görevlendirildim. 1991 yılında yayınlamış olduğum ´**Kanlı Kerbela yollarında Ehlibeyt Kervanı**´ ve 2003 yılında ´**Hz. Ehlibeyt Divanı**´ adlı kitaplarımda bu konuya değinmiştim. Fakat kafaları karışık olan canlar için yeniden ele almayı kendime vicdan borcu bilirim.

Açıklık getirebilmek için Allah´ın, Kur´an´ına dayanmamız lazım. Ayların ve kutsal ayların yerini değiştirenler için Tövbe suresinin 36. ve 37. ayetinde bakın ne diyor (Kur´an-ı Kerim türkçe meali, baskı 1927, İsmail Hakkı İzmirli);
´Ey inanan iman sahipleri Allah yerleri ve gökleri yarattığından beri Allah´ın divanında ayların sayısı 12´dir. Bu ayların içinde en kutsal ve en hürmet edilmesi gereken dört ay vardır.

Birinci ay; Zilkade yani Ocak ayıdır. Hz. Muhammed Mustafa Ocak ayının 12´sini 13´üne bağlayan gece dünyaya gelmiştir. Yani Hz. İsa Peygamber´den 571 yıl ve 13 gün sonra doğmuştur. Hz. Ehlibeyt muhibi alevi canlar Ocak ayının 30 ve 31´inde ve Şubat ayının 1´inde üç günlük Hızır orucunu tutarlar.

İkinci ay; Zilhicce yani Şubat ayıdır. Hz. Hızır´ın Hz. Ehlibeyt´e tabi olduğu günlerdir, yine Zilhicce ayın da Hz. Fatıma Anne´miz dünyana gelmiştir.

Üçüncü ve dördüncü ay; Mart ayı Muharrem ayıdır, 21´inde Hz. Ali efendimiz Hz. Fatıma Anne´mizle evlenmiştir. Aynı gün Hz. İmam Ali Keremullah´ın doğum günüdür 21 Mart Milad-ı 598 bir salı günü dünyayı şereflendirmiştir.
Ayrıca Mart ayının 22 – 23´ünde Hz. İmam Hasan ile Hz. İmam Hüseyin açlıktan ölmek üzereyken Cebrail cenetten kudret lokması getirip onları kurtardı, o gün kurtuluş bayramı olarak ilan edildi.
25 Mart Muharrem´de Hz. İmam-ı Hüseyin ve 73 yareni yakını, evladı eyali ve Cenabı Hakk´ın aziz dostları, Kerbela´da kafir Yezid´in münafık askerleri tarafından muhasaraya yani abluka altına alındılar. 8 Nisan cuma günü öğlen dörtte Yezid tarafından şehit edildiler.

TAKVİMLER

Halife Ömer'in başlattığı Ay-Yılı (Hicri) takvimi:	Arapların henüz daha değiştirilmeyen Ay-Yılı takvimi: I. ŞIK	Arapların henüz daha değiştirilmeyen Ay-Yılı takvimi: II. ŞIK	Şimdiki günümüzde kullandığımız Miladi Takvim
12. Zilhicce	12. Recep	1. Zilkade	12. Aralık
1. Muharrem	1. Zilkade	2. Zilhicce	1. Ocak
2. Sefer	2. Zilhicce	3. Muharrem	2. Şubat
3. Rebi I	3. Muharrem	4. Sefer	3. Mart
4. Rebi II	4. Sefer	5. Rebi I	4. Nisan
5. C. evvel	5. Rebi I	6. Rebi II	5. Mayıs
6. C. ahir	6. Rebi II	7. C. evvel	6. Haziran
7. Recep	7. C. evvel	8. C. ahir	7. Temmuz
8. Şaban	8. C. ahir	9. Şaban	8. Ağustos
9. Ramazan	9. Şaban	10. Ramazan	9. Eylül
10. Şevval	10. Ramazan	11. Şevval	10. Ekim
11. Zilkade	11. Şevval	12. Recep	11. Kasım

HİCRİ YIL BAŞI

Van'ın Düşman İşgalinden Kurtuluşu (1918)

Bursa'nın Orhan Bey Tarafından Fetheddilmesi (1326)

DİYANET TAKVİMİ

6 NİSAN 2000 PERŞEMBE

Hicri: 1 Muharrem 1421
Rumi: 24 Mart 1416
Kasım: 151

Ay Doğuş 7 43
Ay Batış 22 00

Ülke Saat	İmsak	Güneş	Öğle	İkindi	Akşam	Yatsı	Ülke Saat	İmsak	Güneş	Öğle	İkindi	Akşam	Yatsı
Berlin	4 19	5 24	13 16	16 51	19 54	21 14	Köln	4 52	6 52	13 42	17 17	20 11	21 37
Augsburg	4 48	6 39	13 28	17 02	19 58	21 18	Kassel	4 41	6 42	13 32	17 07	19 08	21 28
Bielefeld	4 41	6 44	13 35	17 11	20 12	21 32	Kiel	4 22	6 35	13 29	17 04	20 09	21 29
Bonn	4 53	6 52	13 41	17 17	20 18	21 36	Koblenz	4 56	6 50	13 39	17 15	20 14	21 34
Bremen	4 34	6 42	13 34	17 09	20 13	21 33	Konstanz	4 57	6 47	13 33	17 09	20 05	21 25
Dortmund	4 48	6 49	13 40	17 15	20 16	21 36	Mainz	4 51	6 48	13 38	17 12	20 11	21 31
Dresden	4 25	6 25	13 15	16 50	19 50	21 10	Mannheim	4 53	6 48	13 36	17 11	20 09	21 29
Duisburg	4 51	6 52	13 42	17 18	20 19	21 39	Munster	4 45	6 48	13 39	17 14	20 16	21 38
Düsseldorf	4 52	6 52	13 42	17 18	20 18	21 38	Nürnberg	4 45	6 38	13 25	17 01	19 59	21 19
Essen	4 50	6 51	13 41	17 17	20 18	21 38	Regensburg	4 40	6 34	13 21	16 57	19 54	21 14
Frankfurt	4 49	6 46	13 33	17 10	20 08	21 29	Saarbrücken	5 00	6 54	13 42	17 17	20 15	21 35
Freiburg	5 01	6 52	13 38	17 14	20 10	21 30	Stuttgart	4 53	6 49	13 33	17 08	20 06	21 26
Karlsruhe	4 55	6 49	13 36	17 12	20 09	21 29	Ulm	4 51	6 43	13 30	17 05	20 02	21 22
Hannover	4 34	6 39	13 31	17 06	20 08	21 28	Würzburg	4 46	6 42	13 36	17 05	20 04	21 24
Hamburg	4 27	6 36	13 29	17 04	20 09	21 29	München	4 46	6 37	13 23	16 59	19 55	21 15

4 Ay – 30 Gün • Yılın 97. Günü • Kalan Gün 269 • Gün Mid. 1 s 37 d • Gece Muc. 10 s 38 d • Gün Uzun 4 s 14 dk

HİCRET

İslâm tarihinin önemli olaylarından birisi hicrettir.

Hicret, Peygamberimizin Mekke'den Medine'ye göç etmesi demektir.

İslâmiyet Mekke hudutları dışına hicretle taşmış ve bu güneş dünyaya Medine ufuklarından yayılmıştır.

İlk Müslümanlar bu olaya fazlası ile önem verdikleri için Hz. Ömer'in halifeliği zamanında onu tarih başı kabul etmişlerdir.

Peygamberimizin hicreti tarihteki diğer göçlerden farklı bir anlam taşımaktadır. Çünkü diğer göçler çoğunlukla iklim şartlarının değişmesi sonucu yaşama imkânının kalmaması sebebiyle yapılmıştır. Burada ise öyle değildir. İslâm Dininin kararan gönülleri aydınlatması, haksızlığa ve ahlâksızlığa karşı durması sonucu ona düşman olanların onu durdurma ve ona gönül verenleri yok etme çabaları sonunda Peygamberimizin doğup büyüdüğü Mekke-i Mükerreme'yi terk etmek zorunda kalmasıdır.

Böylece hicret, ilk müslümanların dayanılmaz sıkıntılı günlerden kurtulmalarına vesile olmuş, huzurlu ve mutlu günlere kavuşmalarını sağlamıştır.

Sevgili canlar çok önemli bir hatırlatma daha yapalım, bu Mah-ı Muharrem ayının, Ramazan ayının ve tüm ayların yerlerini değiştirmek ve esas kutsal ayların kutsallığını ortadan kaldırıp yok etmek için emevi zihniyeti türlü hilelere baş vurdu. Nihayet Ömer-i Hattap o halifelik makamını zorla ve zorbalıkla ele geçirip gasp ettiği zaman, Hz. Muhammed´in evini emevi zalimleri basıp onu öldürmek istediler.

Hz. Muhammed kaçarak Medine´ye sığındı. İşte Ömer de o tarihi dönüm noktası yani yılbaşı sayarak ayların yerini değiştirdi. Her yıl on gün ileriye çekmeye başladı. Hiç bir ay, yıl, tarih yerinde sabit kalmayarak alah-bullak oldu. Bu olayların olacağını cenabı Hz. Allah önceden bildiği için Kur´an´da Tevbe suresi 36. Ayetin´i Hz. Muhammed´e önceden nazil ederek, ´**ya Muhammed senin Hakka yürümenden sonra münafik kafirler Kur´an-ı ve dini tanımayacaklar. Kur´an-ı parçalayarak ayların yerini degiştirerek kendi çıkarlarına uygun hale getirecekler**´ diyerek Tevbe suresi 36. Ayetini nazil etmiştir. Ayette aynen şöyle yazmaktadır; Ya Muhammed, Allah yerleri ve gökleri yarattığından beri Allah´ın ulu divanında ayların sayısı 12, bu ayların dört tanesi de hürmeti aylardır, yani kutsal aylardır. Bunlar; Zilkade, Zilhicce, Mah-ı Muharrem ve Safer´dir. Bu ayların yerini değiştirmek ileriye almak geriye ertelemek, menfaatiniz için değiştirmek sizin kafirliğinizi artırır. Allah kafir olanları hidayete erdirmez diyor. Bizde onun için bütün dünyada geçerli olan dört tane takvimi yukarda yan yana getirdik ki insanlar gerçekleri öğrensin ve ibret alsın. Üç tane takvim de ışık bir, ışık iki ve bütün dünyanın kullandığı milad-i takvimlerin hiç birinde ayların ve tarihlerin yeri döndürülerek degişmiyor. Her yıl on gün ileri çekilip ayların yeri değiştirilen takvim Ömer´in icat ettiği takvimdir. Bizden gerçekleri hatırlatması, gerisi sizin bileceğiniz iş. Ya Allah´in sözü Kur´an´a uyar Yas-ı Matem´i sabit tutarsınız ya da Ömer-i Hattap´a uyarak kendi bildiğinizi okursunuz. O da sizin bileceğiniz iş, bizden günah gitti vesselam.

Ali Sefa kendinden geçmişti yüreği kan ağlıyordu, elindeki kalemi Zülfükar gibi kanlı yezidlerin kastine sallıyarak, kanlı gözyaşları döşünü bağrını ıslatmıştı. Zalimlere binlerce defa lanetler yağdırarak, Ehlibeyt´in ve onun dostlarının acılarını yüreğine gömerek şu beyitleri yazdı:

Bürünmüş yaslara kullar perişan

Duydunuz mu dostlar İmam Hüseyin´i,
Yıkılmış yuvası yollar perişan.
Çocuk çoluk meydanlara dökülmüş,
Olmuş bir virane çöller perişan.

Kimi yaralanmış kimisi hasta,
Can vermiş şehitler hep deste deste,
Almış kara haber gidiyor posta,
Vurmuş mühürünü pullar perişan.

Felek yaz baharı dönderdi kışa,
Gözlerim büründü kan ile yaşa,
Bülbül gülü satmış virane kuşa,
Dökülmüş yapraklar dallar perişan.

Toz dumandan görünmüyor geriler,
Yar ile yavrusun arar diriler,
İşlemez petekler sönmüş arılar,
Yitirmiş lezzetin ballar perişan.

Pınar oldu akar gözümün yaşı,
Kara haber almış dağ ile taşı,

Kimisi beğenmez kutmu kumaşı,
Kimisi bürünmüş çullar perişan.

Kimi ok savurdu kılıçlar çaldı,
Yezid ordusunu üstüne saldı,
Yetmişüç şehidim ortada kaldı,
Kaldıran bulunmaz sallar perişan.

Derin yarenizi saran olmadı,
Hal ve hatırınız soran olmadı,
Bir yudumcuk suyu veren olmadı,
Zaman çok değişmiş yıllar perişan.

Zulümden geriye kalan canlılar,
Annesin babasın yavrusun arar,
Mümin müslüm dostlar hep sizi sorar,
Sizi seven bütün kullar perişan.

Ümitler kalmadı haftaya aya,
Tükettim ömrümü gün saya saya,
Toplanmış yetimler yıkık yuvaya,
Yitirmiş eşini dullar perişan.

ALİ SEFA´m ağlar yaş yaş üstünde,
Zikreyler Mevla´yı kaş baş üstünde,
Yezidler koymamış taş taş üstünde,
Bürünmüş yaslara kullar perişan.

*İmam Hüseyin´i şehit eden Yezid ordusunun azılı komutanlarından, lanetlenmişlerden bir tanesi de Sinan Bin Enes lanetullah idi. Ehlibeyt çadırlarını ateşe vermişti, şehitlerin cesedlerini atlara çiğneterek bu kanlı zulümden zevk alıyordu. Muhammed Ali´nin evlatlarına olan kini şehitlerimizi tekmeleyecek kadar ileri gitmişti. Velhasıl zalimler yaptıkları zulümün tadını çıkarıyorlardı, zafer naraları atıyorlardı.
Yezid melununun mükafatına ve lanetullah Zeyyad kafirinin bir kuru afferimine hem dünyalarını hem de Muhammed Ali´nin evlatlarının yuvalarını yıktılar. Dünya da eşi ve benzeri görülmemiş bu zulümü gözlerini kırpmadan ve vicadanlarında zerrece acı duymadan işlediler. Lanettullah Şimir´in isteği üzerine zevk olsun diye gelip teker teker parmaklarını şehitlerimizin en çokta Hz. İmam-ı Hüseyin´in kanına batırarak alınlarına sürdüler. *
O günden sonra emevilerde bu bir adet haline geldi, ne zaman kurban kesseler kanını alınlarına sürerler.
Temsilde hata olmasın.. Şeytanın dinine sövmüşler de ´bul da, sende bende´ diye yanıt vermiş. Merhameti olmayanın Allah´ı olur mu? Vicdan duygusu olmayanın peygamberi olur mu? Tabi ki olmaz, işte herşey meydan da biz söylesek de söylemesekte zalimlere tarihler boyu lanetler yağdıran ne biter ne de tükenir. Hatta ve hatta zalimlerin kemiklerini dahi yargılamak için yeni yasalar bile çıkaran Avrupa ülkeleri bile saymak mümkündür.
İmam-ı Hüseyin´i şehit eden kanlı zalimler, Ehlibeyt çadırlarını yağmalamak için adeta birbiri ile yarışıyorlardı. O günün tarihi 8 Nisan 680 Cuma günü öğlen sonu saat 4´tü.

Kurtlar kuşlar, müminler müslümler Tanrı´yı zikredip Muhammed Mustafa´nın ve Aliyül Mürtaza´nın ismini zikredip, onlardan şefaat dileklerinde bulunurlarken zalimler, katiller, gözü dönmüş canavarlar, Allah´ını, Peygamber´ini, dinini, imanını, vijdanını kaybetmiş Yezid´ler, O Ehlibeyt´in O masum yavrularının çadırlarını yağmalayıp, ganimet üleşiyorlardı. Kadınları, çocukları, yaralıları tekmeleyip kırbaçtan geçiriyorlardı.
Hazret´i Muhammed´in, Şah-ı Merdan´ın kucağında binbir naz ile büyüyen O mazlumlar ve masumlar şimdi ayaklar altında tekme tokat kırbaçlarla inim inim inliyorlardı. Hasta Zeynel Abidin ise bir köşeye yumulup kalmıştı. Babası İmam-ı Hüseyin´in kesik başı çadırın orta- sına atılmış, zalimlerin ganimet üleşenlerin ayakları altında yuvarlandıkca Zeynel Abidin bağrına vura vura harap etmiş, kafasını çadırların direğine vura vura sesi kesilmişti. Kanadı kolu kırılmış, yuvasını yitirmiş şahin yavrusu gibi çırpınıp, yumrukları döşüne vura vura bağrını al kanlara belemişti. Yakasını, bağrını yolmuş, tırnakları dökülmüş, on parmağından kanlar akıyordu.
Kendi kendine söylenerek: **“Ya Rabb benim suçum neydi de bunca zulümleri gözlerimin önünde işlettirdin? Anamı, babamı, kardeşlerimi, yakınlarımı teker teker gözlerimin önünde şehit ettiler. Alemlere reva gördüğün bir ölümünü benden niçin esirgersin? Bu acıya yürek değil taş bile dayanmaz”** diye ağlardı.

Ali sefa kanlı gözyaşları dökerek Zeynel Abidin´in dertlerini şöyle dile getirip Ehlibeyt dostlarına anlatıyordu:

Kerbela çölünde ağlar bir yetim
Çöl ovada hazin hazin ah çeker,
Kerbela çölünde ağlar bir yetim.
Gözlerinden yaş yerine kan döker,
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit.

Felek ne vermişse almış götürür,
Kendi kendin yiyip yiyip bitirir,
Medine´den yana dönmüş oturur,
Kerbela çölünde ağlar bir garip.

Zalim talihini tutunmuş yoldaş,
Kanlı gözyaşların edinmiş sırdaş,
Ne anne var ne bacı var ne kardaş,
Kerbela çölünde ağlar bir yetim.

Bir yanı yaralı bir yanı yasta,
Bir yandan aç susuz bir yandan hasta,
Gözü yolda kalmış kulağı seste,
Kerbela çölünde ağlar bir garip.

Kanlı yezid bakmaz hala hatıra,
Bırakmaz yakasın çöküp otura,
Yetmişüç masumdan bir tek hatıra,
Kerbela çölünde ağlar bir yetim.

Şehit düşmüş anne baba kardaşı,
Feryadı inletir dağları taşı,

Tek bir tesellisi kanlı gözyaşı,
Kerbela çölünde ağlar bir yetim.

Soyu Muhammed´tir dedesi Ali,
Akar gözlerinden kanlı yaş seli,
İmam Hüseyin´in bağrının gülü,
Kerbela çölünde ağlar bir garip.

Kimsesi kalmamış halin ne desin,
Ağlayı ağlayı kesilmiş sesin,
Harap etmiş vura vura sinesin,
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit.

Kahı anne kahı atasın arar,
Kahı bacın kahı kardeşin sorar,
Alıp kanlarını bağrına sürer,
Kerbela çölünde ağlar bir yetim.

Figanı semaya çekilmiş direk,
Dertli bir baş ile yareli yürek,
Yetmişüç masumu tek tek öperek,
Kerbela çölünde ağlar bir yetim.

Kimi anne ata kimi kardaşı,
Kimi üç beş aylık körpecik yaşı,
Pare pare olmuş yüreğin başı,
Kerbela çölünde ağlar bir yiğit.

Yolup sinesini çöküp oturmuş,
Yetmişüç masumun tümün yitirmiş,
Yezid almış yakınların götürmüş,
Kerbela çölünde ağlar bir mazlum.

Medine´den gelmiş Fırat kıyına,
Çadır kurmuş idi çölün boyuna,
Lanet okuyarak Yezit soyuna,
Kerbela çölünde ağlar bir yetim.

Zeynel Abidin´dir isim künyesi,
Yıkılmış başına yalan dünyası,
Mümin müslimlerin gönül aynası,
Kerbela çölünde ağlar bir yetim.

ALİ SEFA´m ağlar hep coşa coşa,
Zeynel Abidin ile kalmış baş başa,
Şu yalan dünyada gülmek mi haşa,
Kerbela çölünde ağlar bir yetim.

Öte yandan Medine´de bulunan İmam-ı Hüseyin´in ortanca kızı Fatıma babası gitti gideli annesinden, babasından, bacısından, kardeşinden ve yakınlarından hiç bir

haber alamadığı için ekmekten aştan kesilmişti. Yemek içmek bilmez olmuş, uyku yüzü haram olmuştu. Yaşı sekizdi fakat derdi kaf dağlarından yüceydi.
Hergün kapıya çıkar Kerbela yönüne döner oturur hazin hazin gözyaşı döker, gün doğup da batıncaya kadar elleri koynunda öylece gökyüzünde uçuşan kuşlara, havada esen rüzgara, semalarda süzülen bulutlara, seherde esen yellere seslenirdi ki: "**Bu garip Fatıma dan Kerbela çöllerinde garip düşen anneme, babama, bacıma, kardeşlerime ve bizi seven tüm dostlarımıza selam götürün"** der kanlı gözyaşları dökerdi.

Ali Sefa´da Hazret´i Fatıma´nın acılarını paylaşarak bakalım Fatıma´nın adına neler söyleyip ağlamış, okuyan canların damağı şen olsun, zalim yezitlere lanetler olsun.

Kullar Kerbela´dan haber getirin

Oniki İmam´ın hatırı için,
Yeller Kerbela´dan haber getirin.
Masum yavrulardan susuz dillerden,
Güller Kerbela´dan haber getirin.

Gece gündüz dinmez feryadım ahım,
Yetmişüç masumla kimsesiz Şah´ım,
Bu ne bitmez çile ulu Allah´ım,
Kullar Kerbela´dan haber getirin,

Hakk´ı seven kullar gam ile yasta,
Sineler kan ağlar gönüller hasta,
Gitmiyor kervanlar çalışmaz posta,
Pullar Kerbela´dan haber getirin.

Yavrusunu seven anne babalar,
Harcanan emekler bunca çabalar,
Seher vakti esen badi sebalar,
Yeller Kerbela´dan haber getirin.

Kader bizi derde çileye zorlar,
Yol geçmez obalar ot bitmez kırlar,
Dökülen yağmurlar eriyen karlar,
Seller Kerbela´dan haber getirin.

Şu yalan dünyada kalmadı düzen,
Hakikat gizlendi bu beni üzen,
Kalem tutup Hakk´ın kelamın yazan,
Eller Kerbela´dan haber getirin.

Yetmişüç masumdan düzmüş ordunu,
Terk eylemiş vatanını yurdunu
Sende çektin susuzluğun derdini,
Çöller Kerbela´dan haber getirin.

İncil, Tevrat, Zebur okunur Kur´an,
Hakk´a ikrar verip sözünde duran,
Maşuğun badesin aşığa sunan,
Eller Kerbela´dan haber getirin.

Elbet yalan dünya bizi de beler,
Nameler kapatır isimler siler,
Tükenen asırlar geçen seneler,
Yıllar Kerbela´dan haber getirin.

ALİ SEFA´m bulur gene dostunu,
Yezidlerden gizlemedi kastını,
Kara toprak kapamadan üstümü,
Kullar Kerbela´dan haber getirin.

Rivayet edilir ki Kerbela´da İmam-ı Hüseyin şehit olduktan sonra kanatlarını kana bulayıp dünyanın dört bir yanına dağılan kuşlardan bir tanesi de Medine´ye gelip Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in evinin bacasına konmuş, acı acı figan eylerdi.
Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in kızı Fatıma kuşun kanatlarının kanlara belenmiş olarak kendi bacalarında öttüğünü görünce babası İmam-ı Hüseyin´in Kerbela´da şehit olduğu Fatıma´ya ayan olmuştu. Öyle bir feryadı figan eyledi ki Medine sokakları inim inim inledi. Fatıma´nın sesini duyan İmam-ı Ali´nin kız kardeşi Ümmühan ile kızı Ümmü Gülsüm koşarak Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in kızı Fatıma´nın yanına geldiler.
Fatıma´yı teselli ederek: **“Ey güzeller sultanının gözbebeği hele dur bakalım kötü şeyler düşünme, belki sana öyle gelmiştir”** dediler.
O masum yavrucuk ellerini semaya açarak: **“İlahi Ya Rabbi, yüce ceddimiz Hazret´i Muhammed Mustafa´nın (s.a.v), dedem evliyalar sultanı Şah-ı Merdan Ali´nin, kadınlar şefaatkanı babaannem Fatıma-tı Zehra´nın, cennet alanın güzellikleri sorumlusu amcam Hazret´i Hasan´ın, şehitler secdeğahı babam İmam-ı Hüseyin Deşdi Kerbela´nın yüzüsuyu mübarek hatırı şerifleri için beni Kerbela şehitlerine kavuştur. Beni babamdan ve kardeşlerimden ayırma, ben, onlarsız yapamam”** deyip dua ederek başını evlerinin eşiği üzerine koyup öylece sızıp kaldı.
Hazret´i Ümmü Gülsüm ile Ümmü Han Fatıma´yı kucaklayıp eve getirmek istediler, birde baktılar ki Fatıma çoktan ruhunu Rabbül alemine teslim etmiş, Kerbela Şehidler Kervanı´na katılmıştı. İmam-ı Hüseyin, Ümmü Han´a; ´Kerbela´da şehit olduğum zaman bu toprak kan rengini alacaktır o zaman annemin, babamın, kardeşimin, dedemin mezarlarından da birer avuç toprak almıştım, Ben şehit olunca o toprakları bir araya toplar birbirine karıştırırsın´ demişti.
Fatıma´nın ölümünden sonra, Ümmü Han koşup İmam-ı Hüseyin´in bıraktığı topraklara baktı ki gerçekten o topraklar hepsi de kan olmuştu.
Ağlayıp: **“Bedenleriniz ayrı ayrı diyarlara düştü bari topraklarınız bir arada olsun”** dedi.
Hazret´i Fatıma´nın türbesinin yanına bir mezar kazarak, Fatıma´yı Büyükanne´sinin yanına koydu ve o toprakları da Fatıma´nın kefeninin arasına koyarak mübarek mezarına koydular. Tanrı sonsuz rahmet eylesin, Yezid zalimlerine yüz binlerce defa lanetler olsun (Allah Allah).
Şimir lanetlisi İmam-ı Hüseyin´in başını kesip, elleri kuruyası ellerinde sallıyarak Ehlibeyt çadırlarına diğer şehitlerin yanına getirmişti.

Hazret´i Zeynep ile Zeynel Abidin ve diğer Ehlibeyt mensupları İmam-ı Hüseyin´in kesik başını al kanlara belenmiş görünce öyle figan kopardılar ki gök ehli velveleye düşüp melekler, feriştahlar İmam-ı Hüseyin´in acılarından, Ehlibeyt´in figanından feryadı figana düşüp: **"Ya Rabb! İzin ver Hüseyin´e baş sağlığına gidip o mazlum ve masumları hal hatır edelim"** dediler.
Cenabı Hakk Teala Hazret´lerinden bir nide geldi ki: **"Ey meleklerim ve feriştahlarım her gün 70 bin melaike birlik olarak Kerbela çölüne gideceksiniz ve O mazlum ve masumların ve benim Hüseyin´imin matemini tutacaksınız.**
Gözyaşı döküp dualar eğleyeceksiniz, bu feryadı figanınızdan hasıl olan sevabları Ehlibeyt´i sevip, İmam-ı Hüseyin´in matemini tutup, onların acılarını yüreğinde hisseden ve İmam-ı Hüseyin´in aşkına gözyaşı dökenlere yazacağım.
Her kim İmam-ı Hüseyin´imi anıp Kerbela´da çektiği acıları aklına düşürüp bir damla gözyaşı dökse o kulumun günahının üzerine lehri kalemimi çeker, onun günahlarından vaz geçerim. Yine bir kulum susayıp da bir soğuk çeşme başına gelse veya bir susuzluk anında elinde bulunan soğuk suyu dudaklarına götürürken İmam-ı Hüseyin´imi ve 73 masumun susuzluğunu aklına getirip; ´Ya Rabb, sen şahit ol ben bu suyu Kerbela şehitlerinin aşkına içmeyerek, İmam-ı Hüseyin´in acılarını paylaşıyorum´ dese, o kuluma yarın Ruzi Mahşer´de ben şahitlik yapıp, o kulumu Ehli İslam sancağı altında toplanan Ehlibeyt´imin katerine katarım" diye söylemiştir.
Şimir melunu ve Sinan Bin Enes kafiri ve Ömer ibni Sad melunu birlikte koşarak Ehlibeyt çadırlarını yağmaladılar. Sanki yeryüzünde daha bir şey görmemişler gibi, üç beş kuruşluk çula çaputa tenezzül edip Muhammed Ali evlatlarına kan kusturdular.
Zeynel Abidin´i gören Şimir melunu kılıcını çekerek onu da öldürmek istedi fakat Ehlibeyt kadınları başta Zeynep olmak üzere kafir şimirin önüne dikilerek: **"Ey Allah düşmanı döktüğün kan yetmedi mi? Daha kana doymadın mı? O Ehlibeyt soyundan kalan tek bir fidandır bizleri öldürmedikçe ona bir şey yaptırmayız"** diye çığrıştılar ve feryat ettiler. Kadınların çığırıp bağırmasından ürken zalim katil lanetlenmiş Şimir Zeynel Abidin´i öldürmekten vazgeçerek çadırları yağmaladıktan sonra, Ehlibeyt kadınlarını ve onlara tabi olan masumların ellerini ayaklarını zincirlere vurarak çıplak develere bindirdiler. Kırbaçlar altında esirlerinin karşılarında zafer naraları atmaya başladılar. İmam-ı Hüseyin´in yanı sıra şehit düşen o yüce masumların da başlarını keserek mızrakların uçlarına taktılar. Hainler o başları askerlere, askerleri de bölüklere ayırarak taksim eyleyip bölükler halinde Küfe´ye döndüler. Başların taksimi şöyleydi: 22 baş Huvezen kabilesine, 14 baş Beni Temime kabilesine, 13 baş Kende kabilesine, 6 baş Esed oğulları kabilesine, 6 baş Erdeşir kabilesine, 12 baş Sekife kabilesine verildi. Azılı ve şeytanın süvarileri katil yezidler bandolar, zurnalar ve çalgılar eşliğinde zafer sarhoşluğu içerisinde Kerbela´nın kızgın toprakları üzerinde şehitlerin kanları ile yoğrulmuş topraklar üzerinde yürüyüp ilerlerken yolları İmam-ı Hüseyin´in şehit edildiği yere uğramıştı. Hazret´i Zeynep ile evladı Zeynel Abidin, bağrında binlerce oklar saplanmış Hz. İmam Hüseyin´in başsız cesedini görünce kendilerini yerlere atarak öyle feryat ettiler ki ağaçlar kalem, denizler mürekkep olsa onların acılarını feryadı figanlarını yazıp anlatmaktan aciz kalır.
Kerbela´da esirlerimiz ayak ve elleri birbirine bağlı olarak, kollarında kalın zincirler, ayaklarında demir prangalar ile Kerbela´da kafirler kendilerini kırbaçlıyarak o mübarek cesedin etrafında bin bir fiğanla döndükleri olayı, şimdi Cem ibadetlerin de bu acı unutulmasın diye Kırklar Semahı´nın baş tarafına ağırlama Semahı olarak aldık.

Hz. Zeynep İmam-ı Hüseyin´in üzerine kapanıp şöyle sesleniyordu:

Kerbela çölüne mekan kurulmaz

Kerbela çölüne mekan kurulmaz,
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim,
Senin yarelerin burda sarılmaz,
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim.

Aliekber, Abbas bir yanda Kasım
Arşı kürsü tuttu figanım yasım
Kardaş sen bu illerde yapamazsın
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim.

Bu yıl boynu eğri bitti çiçekler,
Zulüm ile doldu yer ile gökler,
Yetim yavruların yolunu bekler,
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim.

Ben senin hangi derdine yanayım
Canım serim yollarına sunayım
Sensiz Medine´ye nasıl döneyim
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim.

Lanet olsun yezitlerin şanına
Kılıçları buladılar kanına
Yetmişüç masumu alda yanına
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim.

Saçlarımı ayağına dolayım
Sen ölme de ben yerine öleyim
Birkez aç gözünü kurban olayım
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim.

Anam yollarını gözleyip durur
Babam gül cemalin özleyip durur
Dedem seni sevip, nazlayıp durur
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim.

Al istersen bu canımı vereyim
Yüzlerimi ayağına süreyim
Ömrüm boyu sana köle olayım
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim.

Zulüm çeken neşe nedir bilemez
Ömrü boyu birkez olsun gülemez
Bu yaralar seni iflah eğlemez
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim.

Kan seline döndü gözlerimde yaş
Zehir oldu sensiz ekmeğimle, aş
Kulun kölen olam yaralı gardaş
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim.

Bizi böyle eden Allah´tan bulsun,
Bağrını döverek saçını yolsun,
Ali Sefa´mıza kadarcık olsun,
Kalk kardaş kalk sılamıza gidelim.

Kafirler Hazret´i Zeynep ile Zeynel´in ağlamalarına hiç aldırış etmeden, develerin arkalarına zincirlerle bağlı olarak, yalın ayak kah sürüye kah yürüte yollarına devam ettiler. Askerler, develer ve esirler çekilip Kerbela çölünden uzaklaştıktan sonra Kerbela´da şöyle bir olay olur. Rivayet edilir ki; Hazret´i Fatıma-tı Zehra´nın kendi elleri ile dokuyup, Hz. İmam-ı Hüseyin´e yaş günü hediyesi olarak bir bel kemeri vermişti, kemer çok süslü ve nakışlıydı. İmam-ı Hüseyin Anne hatırası o kemeri Kerbela´da savaşa çıkarken beline bağlamıştı. Yezid ordusunun askerlerinden bir tanesi bunun farkına vararak kemere göz koymuştu. O kafir kemeri almak için Yezid orduları geri dönerken askerlerin cesedlerinin içine saklanmıştı. Askerler çekip gittikten sonra saklandığı yerden çıkarak İmam-ı Hüseyin´in belindeki kemeri çözmeye çalıştı. İmam-ı Hüseyin´in cansız cesedi al kanlar içinde yatarken sağ elini kemerden tuttu. Kafire kemeri vermek istemedi, o kafir bu kerameti görüp uyanmadı ve İmam-ı Hüseyin´in sağ elini bilekten kesip kopardı. Bu sefer İmam-ı Hüseyin tekrar sol eli ile kemeri tuttu, o Yezid soyu bu seferde sol elini kesti kopardı. Tam kemeri çözeceği sırada uzaktan dolu dizgin naralar atarak bir atlının hışım ile Kerbela´yı toza dumana boğarak geldiğini görünce o Yezid soyu kaçıp cesedlerin arasına saklanarak gelenin kim olduğunu gözetlemeye başladı. Atlı yanaştı ki yeşil donlu, kolları sıpartlı, mübarek sakalı kanlı gözyaşlarına belenmiş Hazret´i Aliyel Mürtaza´nın ta kendisi. İmam-ı Ali öyle bir feryat ile İmam-ı Hüseyin´e sarıldı ki tüm gök ehlinden ağlama sesleri geliyordu. İmam-ı Ali, İmam-ı Hüseyin´i bağrına basıp: **"Ey benim ciğerparem seni bu hale koyanları yarın Ruzi Mahşer günü yüce Hakk divanın da dava edeceğim"** deyip ağladı.
İmam-ı Ali´nin peşinden Hazret´i Resulü Ekrem geldi, O´nun feryadı da Kerbela´yı sarsmıştı. Saçını sakalını İmam-ı Hüseyin´in kanlarına sürerek yezidlere lanetler ediyordu.
İmam-ı Hüseyin´in hal ve hatırını sorduğunda İmam-ı Hüseyin´in başsız cesedinden şu ses duyuldu: **"Ya Resulullah görmüyormusunuz halimi evladı eyalimi, çoçuklarımı çoluklarımı, körpe yavrularımı, kundaktaki ana kuzularımı hepsini şehit ettiler. Senin ocakzadelerin ve benim hane halkım senin vefasız ümmetlerin tarafından esir edildi. Yalın ayak, baş açık, elleri kolları ayakları zincire vurularak, sürüm sürüm sürülerek esir edildiler"** dedi.
Hazret´i Muhammed´in figanı arş alaya direk oldu. Hazret´i Resulullah´tan sonra Hazret´i Fatıma Anne öyle bir hışım ile çıkageldi onun figanı diğerlerinin figanlarına hiç benzemiyordu. Kerbela sahrasına öyle bir velvele düştü ki sanki kıyamet kopmuştu.
Fatıma Ana´nın figanını duyan İmam-ı Hüseyin öyle bir çırpınmaya başladı ki Hz. Ali bile onu zor zapt ediyordu. O başsız gövde adeta başı yeni koparılmış bir güvercin gibi çırpınıyor, kendisini yerden yere vuruyordu. Kızgın kumların üzerinde çırpınarak acılarını Anne´si Hz. Fatıma´ya anlatmaya çalışıyordu.

Hz. Fatıma ciğer paresi Hz. İmam-ı Hüseyin´in üzerine öyle bir kapanış kapandı ki sanki bir can bir ten oldular, ikisinin birden feryadı figanı Arş alayı boyladı, yer gök bu figana dayanamayıp zarızarı ağlaştılar. Hz. Fatıma Ana´nın peşinden Hz. Hüseyin´in kardeşi Hz. Hasan geldi. Hz. Hasan´ın figanı daha başkaydı, bağrını başını kahırdan parelemiş bu acıları tarif etmek mümkün değildi, ancak yaşayanlar bilirdi. Sıra ile tüm Peygamber´ler, veliyler, nebiyler aşıklar, sadıklar, melek ve feriştahlar tabur tabur, bölük bölük gelip İmam-ı Hüseyin´e taziyette bulundular ve Hz. Ehlibeyt´e başsağlığı dilediler ve acılarını paylaştılar. İmam-ı Hasan kardeşine sarılıp figan ettikçe, cümle melekler ve tüm mahlukat gözyaşı döküyorlardı.
Bir ara Hazret´i Ali, İmam-ı Hüseyin´e: **"Ya Hüseyin şehit oluşunu Tanrı katında yazılı olan şekilde gerçekleşeceğini biliyorduk. Fakat ya bu ellerini kollarını kim kesti?"** diye sordu.
İmam-ı Hüseyin: **"Ya Baba her şey sana ayan, kollarımı kesen zalim cesetler arasında saklanıyor"** dedi.
İmam-ı Ali o meluna seslenerek: **"Ey zalim bulunduğun yerden çık gel"** diye bağırdı. O zalimde olduğu yerden ayağa kalkarak sessizce beklemeye başladı.
O an İmam-ı Ali: **"Ey zalim bütün olanı biteni ve bizlerin figanını gözlerin ile seyredip gördün, şimdi o lanetlenmiş suratın layık olduğun şekle girsin"** der demez zalimin suratı bir yaban domuzu şekline girdi ve o suratla Kerbela sahrasından çöllere düşerek Mekke´ye kadar geldi.
Rivayetlere ve kimi kaynaklara göre, o melun her zaman yüzü kapalı, başı örtülü olarak Kerbela olayından 3 yıl sonraya kadar Mekke´ye halk topluluğu ile her haç tavafında bulunuşunda, her Arafat dağına çıkışında bağırıp, çağırıp ağlardı. Yalvarıp yakarırdı ki benim içinde Tanrı´ya dua edin, beni de affetsin, benim suçumu da bağışlasın der figan ederdi. Herkes ona teselli vererek: **"Ey garip kişi, senin suçun ne ki Allah´tan umudunu kesip ümitsizliğe kapılırsın"** diye sorarlardı. O zalim ne yaptıklarını, ne gördüklerinin hepsini anlatarak suratının peçesini açıp halka gösterince, halk o zalime lanetler yağdırarak, çirkin suratına tükürdüler. Bu olaydan sonra zalim bir kaç yüz adım ileriye açıldıktan sonra, gökyüzünden ansızın bir şimşek çakmasıyla halkın gözleri önünde o kanlı zalim kül olup canı cehenneme gitti.
Ehlibeyt esirleri kan revanlar içinde toza toprağa belenmiş vaziyette Küfe´ye kadar getirildiklerin de bile bir yaşındaki sabu çocuklara varana kadar kol ve ayaklarına zincirler vurularak getirilmişti. Ehlibeyt´in uğradığı akıbeti lanetullah ibni Zeyad halka ibret olsun diye tellallar çığırtarak tüm Küfe halkına duyurmuştu. Bu acı olayı duyan halkın kimisi sevincinden, kimisi üzüntüsünden, kimi kahrından, kimi matem için, kimi seyir için en küçüğünden en büyüğüne varana kadar tüm Küfe halkı sokaklara döküldüler. Bir hayli bekledikten sonra önce mızrakların başlarına geçirilmiş şehitlerin başları çıkıp geldi. Onları al kanlara belenmiş, kan revan içinde üstleri başları toz toprağa belenmiş Ehlibeyt kadınları izliyordu. Küfeliler bu durumu görünce bu acılara dayanamayıp ağlamaya başladılar.
Hazret´i Zeynep haykırarak: **"Ey Küfeliler! Bırakın sahte gözyaşlarını, Müslüm Akil´i ve iki yavrusunu, zindancı Meşkür´ü ve Hani´yi sizler şehit etmediniz mi? Bizlere mektup üstüne mektuplar yazarak elçiler göndererek davet edenler sizler değilmi siniz? Kerbela´da tuzağa düşürüldükten sonra kocalarınızı, evlatlarınızı, Yezid lanetlisinin, Zeyyad melununun emrine vererek üzerimize salan yine sizler değilmi siniz? Babamı da yine burada sizler şehit ettirmediniz mi? Kerbela´da günlerce imdat beklediğimiz halde birinizin kılı kıpırdamadı.**

Tanrı sizlerin başınıza bin beterini verecektir, zamanla yaptığınız zulmün cezasını bin kat fazlası ile göreceksiniz" diyerek kanlı gözyaşları döktü.
Hazret´i Zeynep´in gerçekleri yansıtan sözlerinden çokları yüzleri kızararak kafalarını önlerine eğdiler ve utançlarından bir şey söyleyemediler.
Gerçeğe bakılırsa Küfe´liler bugünkü sözüne yarın sahip çıkmayan iki yüzlü, asi, nankör ve çıkarcı bir toplumdu. Sonra dost diye sarıldığı ve onlara iman edip ikrar verdiği Ehlibeyt´i bir çıkar uğruna kan girdabının içine bile atacak kadar adi ve nankördüler. Zeynep´in sözlerine katılmamak mümkün değildi.
Küfe sokaklarında sabahtan akşama kadar şehitlerin başları önde, Ehlibeyt´in esir kadın ve çocukları arkada çıplak develer üzerinde el ve ayakları zincire vurulmuş halde sokaklarda, caddelerde zeyyadın emri ile dolaştırılıp halka gözdağı veriliyordu. Halk üzerinde terör havası estiriyordular. İmam-ı Hüseyin´in başı en ön de peşinden Ehlibeyt evlatları ve onların arkasında da Ehlibeyt muhiplerinin başları gidiyordu.
Erkam oğlu Zey r.a. anlatır ki: "Kesik başlar benim evin önünden geçerken, ben içerde kanlı gözyaşları dökerek şehitlere ağlıyordum.
Gözüm İmam-ı Hüseyin´in başına takıldı, dikkatlice bakıp kulak verdiğimde İmam-ı Hüseyin şu ayeti okuyordu, **´Em habiste Enne Eshabel kehfi ver-rakıymi kanü min ayatina aceba´** bu Kur´an ayetini okuduğunu duyduğum da vücuduma bir titreme gelerek ´Ya Ehlibeyt´in göznuru, Resululllah´ın ciğerparesi, Şah-ı Merdan´ın gönül goncası, Fatıma´nın bağrının gülü İmam-ı Hüseyin´ diye çağırıp ağlayarak kendimden geçdim" diye anlattı.
Başka bir azizden şöyle bir rivayet daha kaydedilmiştir ki: "Yine Küfe sokaklarında Ehlibeyt şehitleri ve esirleri bin bir zulüm altında dolaştırılırken, gözüm İmam-ı Hüseyin´in kesik başına ilişmişti. İmam-ı Hüseyin´in dudaklarının mırıldadığını gördüm, yanına yanaşıp kulak verdiğimde İmam-ı Hüseyin´in; **´Fela tahsebenallhe gafilen amma yümellü zalimin´** ayetini açık açık okuduğunu duydum**"** der ve ağlardı.
Bu gibi kerametleri gören binlerce insan vardı.
Örneğin; İmam-ı Hüseyin´in mübarek kesik başını, Ömer Sad ile Şimir bir ayaklanma çıkar korkusu ile kendileri taşımaktan çekinerek lanetlenmiş Yezid askerlerinin ileri gelenlerinden Havli isimli bir münafığa verdiler. O lanetlenmiş zalim Yezid soyu, bu mübarek başı büyük bir zevk ile taşıyarak akşam evine getirdi.
Evi Küfe´nin kenar bir mahallesindeydi. Akşam o nurlu mübarek başı odanın bir köşesine koyup yatağına uzanıp uykuya daldı.
O zalimin imanı bütün Medine´li bir hanımı vardı. Kadıncağız gece uykusu kaçarak kalkıp dolaşmak istediğinde, o karanlık odanın içinde nurdan bir kürsü kurulmuş olduğunu gördü, dikkatle oraya bakmaya başladı, iyice yanaşıp hayretler içinde kaldı.
O nurdan tepsinin üzerinde güneş gibi şavku saçan bir baş duruyordu. O anda odanın duvarı yarılıp duvardan dört hatun çıka- geldi, bu bacıların olduğu yere nurdan yine bir taht kuruldu. O bacının bir tanesi O nurlu ışık saçan başı alarak, yüzünü o başa sürerek saçlarını okşayıp: **"Ey benim ciğer köşem ciğer goncam, bağrımın gülü yavrum sana olan zulümlerin hesabı soruluncaya kadar, bu iki ellerimi Cenabı Tanrı´nın yakasından çekmiyeceğim"** deyip ağladıkça, O diğer üç bacı da o yüzünden nur damlayan baş için matem tutardılar.
Bu figan şafak atıncaya kadar devam etti. O bacılar kalkıp gideceği zaman dönüp ev sahibi bacıya şöyle dediler: **"Ey temiz kalpli hatun, bizler bu İmam-ı mazlum Hüseyin´in matemine geldik. Bizler Hazret´i Fatıma, Hazret´i Haticetül Kübra, Hazret´i Meryem ve Hazret´i Asiya´yız. Sen kocanın yapmış olduğu suç ile yargılanmıyacaksın, o zalimin günahı kendisinden sorulacaktır"** deyip gözden

kayboldular. O temiz kalpli kadıncağız hemen koşarak gidip o Hazret´i Şah´ın başını kucaklayıp öptü ve bağrına basıp ağladı. Gülsuyu ile kanlarını toprak ve tozlarını yıkayıp, saçlarını miski anber kokusu ile ıslatıp taradı.
Koşarak kocası olan o murdar Havli isimli zalimi uyandırıp: **"Ey zalim, gaddar o getirdiğin baş Hazret´i İmam-ı Hüseyin´in başı değil midir?"** dedi.
Kocası "Evet onun başıdır" dedi.
Kadın tekrar sordu: **"Peki onun dedesi cümle müminlerin şefaatkanı değil midir? Babası cümle evliyaların sultanı ve Resulullah´ın varisi değil midir? Anne´si meleklerin sultanı, kadınların şefaatkanı değil midir? Bunları da biliyormuydun?"** diye bağırdı.
O zalim katil adam yine: "Evet biliyordum" cevabını verdi.
Kadıncağız tekrar sordu: **"Ey Allah´ın düşmanı zalim, madem bunları biliyordun da O mazluma nasıl kıydınız? O´nun yavrularına nasıl ok attınız? O´na ve hane halkına nasıl işkence çektirerek, Medine´den buralara kadar ısmarlayıp da sonra da kollarına ve ayaklarına zincirler vurarak esir ettiniz? Tanrı siz zalimlere lanet etsin bir daha senin yüzünü de yüzüme göstermesin"** dedi ve evini terk etti. Bir daha da o eve dönmedi.
Sabah o zalim adam, İmam-ı Hüseyin´in mübarek kesik başını Küfe valisi lanetlenmiş Zeyyad Ubeydullah melunun huzuruna getirdi. Zalim Zeyyad diğer başların içinden İmam-ı Hüseyin´in başını kucağına alır almaz Tanrı´nın hikmeti O mübarek İmam-ı Hüseyin´in başından bir damla kan akarak Zeyyad melununun baldırına damladı. O kan damlası hançer gibi zalimin baldırına işledi ve orda bir yara peydah oldu. O yara ölünceye kadar Zeyyad kafirine tarifsiz ıstıraplar verdi. Yara öyle pis kokardı ki üzerine envai kokular sürdüğü halde o kokuyu bir türlü bastıramazdı. Zeyyad´ın pis kokusundan en yakınları bile yanına oturmaktan nefret ederlerdi. O gün Ehlibeyt kadınları elleri kolları zincirlere vurulmuş olarak Zeyyad melununun huzuruna getirildiler. Hazret´i Zeynep selam sabah vermeden geçip bir köşeye oturdu. Onun peşi sıra girenlerde selam vermeden Zeynep bacının yanına oturdular.
Bu durumu gören Zeyyad ayağa kalkarak sordu ki: "Bu kafilenin başı kimdir?"
Hz. Zeynep oturduğu yerden cevap verdi: **"Benim"** dedi.
Zeyyad tekrar sordu: "Sen kimsin?"
Zeynep şöyle dedi: **"Ben Resulullah´ın torunuyum, İmam-ı Ali´nin kızıyım, Anam Fatıma´dır, İmam-ı Hasan ve Hüseyin benim kardeşlerim ve abilerimdir"** dedi.
Zeyyad tekrar sordu: "Peki Zeynep, neden içeri girdiğinde bizlere selam vermedin ve müsade almadan oturdun?"
Hazret´i Zeynep şöyle cevap verdi: **"Ey zalim selam ancak insan olanlara verilir. Bir zalime selam değil lanet yaraşır, siz zalimlere lanetler olsun, şefaat kanınızın evlatlarını hem zalimce öldürüp evladı eyalini esir ediyorsunuz hem de O mazlumlardan selam bekliyorsunuz"** dedi.
Zeyyad kızarıp bozararak: "Ey Zeynep peki madem sizler Tanrı´nın kutsal Ehlibeyt´iydiniz neden savaşı kazanamadınız?" dedi.
Zeynep şöyle dedi: **"Ey zalim, bütün Peygamber´ler şehitlik libasına bürünerek, o şehitlik mertebesine yücelmişlerdir. Şehitlik bize atadan miras kalmıştır. Esas kazanan yine biziz, görünüşte esiriz ama manevi aleminde yedi kat yerler ve yedi kat gökler bizlerin emrimizdedir. Biz manevi zaferi kazandık, senin yarına çıkmaya senedin yoktur. Yarın olunca o kirli servetler senin o pis ruhunu asla kurtaramayacaktır. Yarın kabir azabı çekerken, o fitne yuvası olup şeytanın atına binen süvarilerin, kendi başları telaşlarına düşecekler, işte esas kaybedenlerin**

sizler olduğunuzu o zaman anlıyacaksınız” dedi. Bu söz karşısında Zeyyad zaliminin yüreğine acı bir korku düştü.
Zeynep sözüne devam ederek: **“Ey zalim Zeyyad, şunu da sana söyliyeyim sakın aklına gelmesin ki ´ben rahat döşeğimde rahat içinde ölüp gideceğim´ senin ölümün yapdığın zulümünü unutturacak derecede acı olacak, bunu zamanı geldiğinde kendi gözlerinle görüp yaşıyacaksın”** dedi.
O melunun içine büyük bir korku düştü çünkü Hz. Ehlibeyt fertlerinin hiç birinin hiç bir zaman hiç bir yerde ne yalan söylediği görülmüştür ne de duyulmuştur.
İbni Zeyyad´a bunu çok iyi biliyordu ama bunu belli etmemek için, Zeynel Abidin´e bakarak: “Bu kimdir?” dedi.
Hz. Zeynep cevap verdi: **“İmam-ı Hüseyin´in ortanca oğlu Zeynel Abidin´dir”** dedi.
İbni Zeyyad tekrar sordu: “Hüseyin´in oğullarının öldüklerini söylemiştiler” dedi.
Hz. Zeynel Abidin haykırdı: **“Ey kanlı zalim, O´nlar ölmediler öldürüldüler. Siz zalimler onları hunharca katlederek şehit ettiniz. O´nlar benim hem büyük kardeşlerimdi, hem küçük kardeşlerimdi. Siz zalimlerin emri ile hep şehit oldular ama arslan yatağı boş kalmaz, bir gün gelecek ki şu hüküm sürdüğün sarayın sana mezar olacaktır. Senin kanlarında buraya tıpkı bizim kanlarımız gibi saçıldığı an bizlerin çektikleri acılarımızı daha iyi anlıyacaksın”** dedi.
İbni Zeyyad hiddetlenerek: “Vurun şunun başını” dedi.
Tüm Ehlibeyt kadınları çığrışıp, Zeynel Abidin´in etrafını sardılar ve adeta etten bir duvar oluşturdular ve: **“Bizi öldürmeden Zeynel´e elinizi sürdürmeyiz”** dediler.
İbni Zeyyad´ın meclisindeki bazı aşiret reisleri de ibni Zeyyad´a mani olarak: **“O´nu öldürürsen ortalık karışır iyisi mi sen onları Yezid´e gönder, o ne karar verirse sorumluluk ona ait olur”** diyerek bu cinayeti önlemiş oldular.
Zaten Hazret´i İmam-ı Hüseyin şehit olmadan önce: **“Ehlibeyt´mizin zürriyeti ciğer köşem Zeynel Abidin´imden zuhur edecektir”** diye söylemişti. Işte her seferinde Zeynel Abidin´in zalimlerin ellerinden kurtulup, ölümün pençesinden sıyrılması Cenabı Allah´ın korunması altında olduğunun bir göstergesidir.
Zaten İmam-ı Hüseyin söylemiştir ki: **“Ehlibeyt kadınlarının namusları ile iffetleri ve Zeynel Abidin´imin yaşaması ve sağ olarak hayatta kalmısı için Cenabı Hakk Teala bana onları koruyacağına dair söz verdi”** demişti.
Zalim ibni Zeyyad´ın yanında kısa bir süre kalan şehitlerin başları ile Ehlibeyt esirleri tekrar Yezid ordusunun nezaretinde Küfe´den Şam´a yani lanetlenmiş kanlı zalim Yezid´in yanına götürülüyorlardı. Zülcevşen oğlu Şimir´in emrine 5 bin asker vererek Küfe´den Şam´a gönderdi. Ehlibeyt´in uğradığı bu akıbeti ve çektiği zulümleri yüreğine sindiremeyen bazı mümin Ehlibeyt muhibleri, hoşnutsuzluklarını ve isyan kıvılcımlarını yavaş yavaş meydana vurmaya başlamışlardı. İbni Zeyyada açıktan cephe alarak lanetler yağdıranların sayıları günden güne artmaya başladı. Baskı ve zulüm altında yaşayanlara İmam-ı Hüseyin´in Kerbela da şehit düşüp zalim Yezid´e boyun eğmeyerek ölüme ferman okuması, o ezilen masum insanlara bir meşale olmuştu. O ufacık kıvılcım artık her tarafa alev alev yayıl- maya başladı, bu nedenlede zalimleri bir korku sarmıştı. Dışarıya karşı serin dursalarda içlerindeki bu büyük korku onların içlerini yiyip bitiriyordu. İbni Zeyyad´ın korkusu arttığı için Şimir´in yanına kendisi gibi zalim ve gaddar 5 bin askerleri katarak, şehitlerin kesik başlarını tekrar mızrakların uçlarına geçirip, kanlı vahşetlerine bıraktıkları yerden devam ettiler. Esir annelerimizin, bacılarımızın el ve ayak zincirlerini çözmeden, elleri kollararı kalın zincirlerle bir birine bağlı, ayaklarında prangalar vurulmuş olarak, çıplak develere bindirilip esir ve şehitler kervanımız kanlı zalimlerin esareti altında Şam´a hareket etmişti.

O zalimler öyle zalimdiler ki yol boyu konaklarda masumlara tekme tokat kırbaçlar vurarak zulüm ediyorlardı. Küçük yavruların ´**su su**´ diye bağırdıkları ve çığırıp kanlı gözyaşları döktükleri halde, Kerbela da olsun, Kerbela´dan sonra olsun bir damlacık su vermediler. Taş olsa bu yalvarmaya dayanamazdı. Yol üzeri giderlerken o kızgın çöllerin yol kenarındaki kayaların ve kara taşların yanlarından aziz şehitlerimizin başları geçerken, hangi kayanın doğrusuna gelseler o kayalar resmen insanlar gibi ağlıyor ve kayaların tümünden Allah´ın hikmeti sular fışkırıyordu.
Bu kadar kerameti gördükleri halde yine de onların yüreklerinden zerrece merhamet çıkmadı. İşte; ´**kara taşlardan su çıkar da, yezidlerin bağrından merhamet çıkmaz**´ sözü burdan kalmıştır. Yolda taşlar bile bu acı duruma ağlayıp, yüzlerinden yaşlar akıp yeşerdi de yine de yezidlerden bir zerrecik merhamet husula gelmemiştir.
Yolları Harran denen yere geldiklerinde biraz mola verip dinlenmek istediler. Orası bir yahudi köyüydü, onlarında ileri gelen eşraflarından bir yahudi ağası vardı, adına Yahya derlerdi. Temiz kalpli yahudi Yahya, gelen kafileyi seyre çıkmıştı. Kesik başlar kater kater kanlara bulanmış olarak geçerlerken Yahya´nın gözü İmam-ı Hüseyin´in başına takılmıştı. O mübarek baş dumanlı borana tutulmuş, sarp kayalı yalcın bir dağ gibi öyle kederli ve dertliydi ki sanki yeryüzünün bütün kederleri o mübareğin başında toplanmıştı. O mübarek başa iyice dikkat ederek baktık ki O baş konuşuyor, yanına yanaşarak neler söylediğini dinledi.
O Hazret´in dudakları Kur´an´ın şu ayetini okuyordu: **"Ve seya lemulleziyne Zalemü Ey-ye münkalebün yen kalibün".**
Yahya hayrette kalarak: **"Bu baş kimindir?"** dedi.
Onlar da: "İmam-ı Ali´nin oğlu, Fatıma-tı Zehra´nın ciğerparesi, Hazret´i Resul´ün gönül goncası, Haticetül Kübra´nın gönül incisi İmam-ı Hüseyin´in kesik başıdır" dediler.
Yahya selavatı şerife getirerek: **"Ya Rabb şahidim ol, bu mübarek aziz şehitler serdarı İmam-ı Hüseyin´in kesik başı önünde kendi gönül rızam ile İslam dinine giriyorum"** dedi.
Hemen oradan evine koşarak ailesinden ve yakınlarından bir kaç kat çamaşır münasip eşya ve yiyecek getirerek Ehlibeyt kadınlarına vermek istedi fakat imansız ve lanetlenmiş yezidler, Yahya hazretlerinin iltifatına kızarak: "Eğer Yezid bu yaptıklarını duyacak olursa hem seni hem de bizi katleder" diye onu ite kaka esir düşen Ehlibeyt kadınlarının ve çocuklarının yanından uzaklaştırdılar.
Yahya hazretleri hiddetlenerek ve bağırarak: **"Be hey zalimler! Sizler dünya saltanatının beş paralık zalim hükümdarı olan, lanetlenmiş Yezid´in hükmünden korkuyorsunuz, ya yerlerin ve göklerin ve cümle alemlerin yaratıcısı olan 18 bin alemlerin sultanı Allah´dan niçin korkup ve onun ahır zaman Peygamber´i iki cihan selveri Hazret´i Muhammed Mustafa´dan niçin utanmıyor sunuz? Onun evlatlarını gözbebeklerini kanlı hançer darbeleri ve keskin kılıçlar ve zehirli oklarla şehit ettiniz. Tanrı sizlere ve sizlere bu emri veren amiriniz Zeyyad´a, kafir Yezid´e binlerce defa lanetler eylesin"** dedi. Kafirlere hücum etti, kahramanca vuruşarak şehit düştü. Onunda başını kesip şehitlerin başlarına kattılar. Tanrı sonsuz rahmet eylesin.
Bu gün Harran´da onun türbesi Hazret´i Şehit Yahya diye anılır ve İmam-ı Hüseyin´in mezarı şeriflerini ziyaret edenler Yahya hazretlerini de ziyaret ederler.
Konak yerinden kalkan zalim Yezid ordusu esirler ile şehitlerin başlarını alarak tekrar yollarına devam etti. Bir hayli gittikten sonra Musul´a yaklaştıkların da lanetullah Şimir Musul idare başkanına bir haber göndererek kendilerini karşılamaları için tören

düzenlenmesini istedi. Musul idare amiri İmad Üdderle adında biriydi, Amir idare heyetini toplayarak durumu görüştü. Ehlibeyt muhipleri Ali Aba dostları bu durumu duyarak Yezid ordusunu Musul´a sokmama kararı aldı. Yezid ordu komutanı lanetlenmiş Şimir melununa bu durum bildirildi. Melun şimir de bir ayaklanma olur telaşı ile Yezid ordusu ile Ehlibeyt esirlerini alarak Musul´un dışında büyük bir alanda konaklayarak geceyi orda geçirdiler. İmam-ı Hüseyin mazlumunun o mübarek başını bir kara taşın üzerine koydular, O mübarek baştan taşa bir damla kan damladı O kanın kerameti ile O mübarek taş yakut madenine çevirildi. Rivayet edilir ki her yıl Muharrem ayının 10´nun da o taştaki kan tazelenir, fışkırarak kaynardı. 15 gün boyunca o taştan devamlı kan akardı, Mümin müslüm tüm Ehlibeyt dostları gelir o mübarek kanlı taşa niyazda bulunarak İmam-ı Hüseyin´in, 12 İmam´ların ve Kerbela şehitlerimizin matemleri boyunca o taşı ziyaret ederlerdi. Aradan yıllar geçtikten sonra Abdulmelik hükümeti başa geçince hasedinden o taşı kaldırttı. Bu taştan eser olmamakla beraber o mübarek taşın yeri hala bu gün bile müminler tarafından ziyaret edilmektedir.Taşın kaldırılması emrini ibni Mevun melunu vermiştir. Bu kerametleri biz bir özet olarak veriyoruz, yani bunlar bir denizden bir kaç tas su almaya benzer. Ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep olsa, Hz. İmam Hüseyin´in dertlerini, çektikleri acıları ve kerametleri ne yazmakla biter ne de okumakla tükenir. Hz. İmam Hüseyin gibi bir varlığın gerçek yüzünü görebilmek için gerçek imanı bütün bir mümün olmak gereklidir. Bizler yol boyu Küfe´den Şam´a giderken yolda görülen kerametleri kayıt ediyoruz, siz aziz okuyucularımıza aktarmaya çalışıyoruz. Bir başka keramette Nusaybin hududunda meydana gelmiştir. Zalim Yezid´in azılı katillerinden lanetlenmiş Şimir melununu merasimle karşılayıp ona şirin görüne bilmek için Sansur Bin İlyas isimli zalim halkı toplayıp, şimir melununu şehre davet ederek zaferlerini kutla- mak dileğinde bulundu.
O anda gökyüzünde ansızın şimşekler peydah olup o zalimi, o zalime uyanları ve ona çanak tutanların hepsini şehrin muhtalif yerlerine kaçıp bu afetten saklanmaya çalışmalarına rağmen tüm zalimlerin üzerine yıldırımlar düşerek onları yakıp kül etti. Bir çok Yezid askeri de yıldırımlar altında can verip cehennemi boyladılar. Başka bir keramette şöyle gelişmişti; İmam-ı Hüseyin´in sağlığında Şirin isminde bir cariyesi vardı, Şirin Şehriban-u´nun nikah töreninde babası tarafından kızı Şehriban-u´ya hediye edilerek, derğahta hizmet etmesi istenmişti.
Şirin´de görevi gereyi hizmet verirdi. Şirin bir gün çok güzel elbiseler giyinmiş hizmet verirken İmam-ı Hüseyin Şirin´nin güzel giyimini görerek şaka yapmış, Şirin´nin gönlünü almak için Şirin´e: **"Şirin bu gün gerçekten çok şirin olmuşsun, çok şirinsin"** diyerek Şirin´nin gönlünü almıştı. Şehriban-u Anne´de, İmam-ı Hüseyin´in Şirin´e bu kadar iltifatını görünce İmam-ı Hüseyin´e: **"Ya güzel İmam! madem Şirin´i bu kadar hoş gördün, Şirin sana hediyem olsun"** demişti.
İmam-ı Hüseyin´de, Şirin´in saçlarını okşuyarak: **"Öyleyse ben de Şirin´i senden aldım kabul ettim, onu ben azat ediyorum, yavrucak varsın hür yaşasın hürriyetine kavuşsun, o bize bir bacıdır artık bu evin hizmetçisi değil bir ferdidir"** diyerek Şirin´i ev halkı ilan etti. Şirin´de bu kadar Alicenaplığa layık olmaya çalışarak canı gönülden Ehlibeyt´e bağlanmıştı. O nurlu yuvayı terk etmedi Kerbela´ya onlarla birlikte gitti ve Kerbela olayında Şirin de o esir düşen Ehlibeyt kadınlarının içindeydi.
Bir mola verildi, mola yerinin yakınında bir kale görünüyordu. Şirin kaleyi göstererek Hazret´i Zeynep´e yalvardı: **"Ey yaralı turnam Zeynep! müsade edersen şu kaleden gidip sırtınıza bir takım giyecek tedarik edeyim hepimizin üzeri kanın ve revanın için de"** diyerek izin aldı ve kaleye doğru gizlice kaçıp gitti.

Kale İsrailoğullarına ait bir kaleydi. Şirin kalenin kapısının önüne geldiğinde nöbetçiler kapıyı açmadılar ve Şirin´i içeri bırakmadılar. O an kalenin reisi burçların üzerinden aşağı bakarak Şirin´e seslendi: **"Ehlibeyt esirlerinden Şirin isimli kız sen misin?"** diye sordu.
Şirin: **"Evet"** dedi.
Adamcağız kale kapısını açıp Şirin´e öyle hürmette bulundu ki Şirin´de hayretler içinde kaldı ve: **"Ey garip kişi sen beni nereden tanıyorsun ve ismimin Şirin olduğunu nereden biliyorsun?"** diye sordu.
Adam ağlıyarak cevap verdi: **"Ey güzel Şirin demin bir dalgınlık anında rüyamda Hazret´i Musa ile Hazret´i Harun´u gördüm. İkisinin de ağlamaktan gözleri kanlı yaşlarla doluydu, ağlamaktan göz pınarları kan çanağına dönmüş gibiydiler. Öyle bir mateme belenmişlerdi ki tarifi mümkün değildi. Bağırları yaralı, üstlerini başlarını parelemişler, yüzlerinde derin bir üzüntü ve matem havası vardı. Sordum ki; ´Ey yüce aziz Hazret´lerim bu kadar hüzün ve üzüntünüzün sebebi acep ne ola ki? Böyle kederlere bürünmüş gözü yaşlı durursunuz?´ Cevap verdiler ki ´Ey temiz kalpli dost! Bugün buraya iki cihan serverinin torunu İmam-ı Hüseyin gelecektir. O yüce varlığı Yezid melununun zalim askerleri şehit edip başını bedeninden ayırdılar. Bizler onun matemini tutup başsağlığına geldik. Var git İmam-ı Hüseyin´e ve onun hane halkına bizlerin adına başsağlığı dile ve üzüntülerimizi anlat selamımızı söyle´** dediler.
O zaman ben de **´Bu sözlerinizin gerçekliğine bir nişane isterim´ dedim. Bana dediler ki; ´Şu an Şirin ismin de, Hz. Hüseyin´in Ehlibeyt hanedanlarından birisi kale kapısı ağzında beklemektedir. Sana nişanemiz budur, bu Kerbala´nın sana bir işaretidir"** diyerek Şirin´e rüyasını anlattı. Ve hemen kaleye koşup biraz yiyecek ve giyecek alarak Şirin ile birlikte şehitlerin başlarının olduğu yere geldiler.
Kale reisi, İmam-ı Hüseyin´in mübarek başına yaklaşarak: **"Ya Deşti Kerbela İmam-ı Hüseyin! Sana Hazret´i Musa ile Harun Aleyhisselam´ların çok çok selamları var"** dedi.
İmam-ı Hüseyin´den şu nida geldi: **"Allah´ın selamı bizim Peygamber´imize onun kutsal Hz. Ehlibeyt´inin ve bütün Peygamber´lerin üzerlerine olsun"** dedi. Başsağlığı dileklerinde bulunan hıristiyan reis bu kerameti görünce oracıkta imana gelip islamiyeti kabul etti.
Allah´ın emri ile Şirin´e talip oldu, Şirin imana gelen kale reisine: **"Tanrı´nın emri başım üstünedir. Fakat ben Ehlibeyt esirleri ile Medine´ye gitmeden ve Ehlibeyt esirleri kurtulmadan duvak giyemem"** dedi. O şahsı Medine´ye davet etti ve o da esirlerle yola revan oldu, onu da zincire vurdular.
Yine Hazret´i Zeynel Abidin´e, İsmail Ebülhunuk´dan şöyle bir olay nakledilmiştir; İsmail Ebülhunuk bir gece esirleri Küfe´den Şam´a götürürlerken gece bütün asker istirahata çekilip uyuduğunda İsmail denen asker de şehitlerin başlarında nöbet tutuyordu. Gece ansızın beyaz elbiseler içinde pir sakallı bir ihtiyar gelip İmam-ı Hüseyin´in mübarek kesik başı bulunan sandığı açtı. Sandıktan İmam-ı Hüseyin´in başını çıkarıp bağrına bastı. Yüzünü yüzüne, gözüne sürüp ağlayıp figan etmeye başlamıştı. "Ben bu kişiyi sıradan bir kişi olarak zannedip istedim ki o kişinin elinden Hz. İmam Hüseyin´in başını alayım da tekrar başı sandığa koyayım, o an da kulağıma bir seda gelerek; ´Ey edepsiz kişi o kişiye mani olma, O kişi Adem Sefiyullah´tır. Hüseyin´in matemini tutar, başsağlığına gelmiştir´ dedi. Onun peşinden Nuh Nebiyullah, İbrahim Halilullah, Musa Kelamullah, İsa Ruhullah ve diğer bütün Peygamber´ler türlü figanlarla gelip o mübarek başa niyazlar ederek başsağlığı

dileklerinde bulunup ağlaştılar. Tam şafak sökme sıralarıydı, bütün Peygamber´ler gıyama durmuşlardı, o an da öyle bir feryadı figan ile bir topluluk geldi ki onların ahuzarından çarkı felek bile zarı zarı ağlaşıp kanlı gözyaşları döktüler. Bütün meleklerin ve feriştahların mateme katılıp gözyaşı döktüklerine bu gözlerimle şahit oldum. Gelenlere Hz. İmam Hüseyin isimleri ile hitap ederek taziyetlerini kabul ediyordu. Bütün orda bulunanların bir cümlesi kıyama durmuş bekliyorlardı, anladım ki daha önemli birileri gelecekler derken, Hz. İmam-ı Ali ile Hazret´i Muhammed´in bin bir figanlar içinde çıkıp geldiklerini gördüm. O´nların figanları bambaşkaydı, diğerlerinin feryadı figanlarına hiç benzemiyordu, figanları arş alaya direk olmuştu. Hazret´i Hüseyin onları görünce öyle bir feryadı figan ile ağladı ki karşısında bir dağ olsa erir, akar, yanar, kül olurdu. Hüseyin´i, İmam-ı Ali kucağına alıp ´Ya Resulullah asi zalim ümmetlerinden davacıyım. Bu hakkı Hüseyin´imle birlikte o zalim ümmetlerinden istiyeceğiz´ deyip ağlaştılar. Resulullah da o zalimlere Tanrı huzur yüzü göstermesin, yerleri tamu, mekanları narı cehennem olsun diye ağladı. O anda gökten elinde yalın kılıç bir meleğin indiğini gördüm, melek üzerime hücum edince ben korkup Resulullah´ın arkasına kaçtım ve´ya Resulullah gerçi bende bu askerlerle savaşta bulundum. Ama haşa ki senin evlatlarına bir düşmanlık beslemedim´ dedim. Resulullah beni o meleğin hışmından kurtardı fakat suratıma dönüp öyle bir tokat patlattı ki suratım simsiyah oldu. O anda melek bir hışım ile yanımda bulunup da şehitlerin başlarını koyduğumuz sandıkların yanında bekçilik yapan elli kişiyi yakıp kül etti. Sabah olduğun da arkadaşlarımın bir kül külçesi haline geldiklerini gözlerimle gördüm, durumu Şimir´e anlattığım zaman herkesi büyük bir korku almıştı çünkü herkesin sonunda kendilerini nasıl bir cezanın beklediğini düşünmeye tarif etmeye gerek yoktu ama artık ne çare ki iş işten geçmişti" dedi. Bu kerametleri üst üste gördüklerinde zalim yezidlerin yüreğine büyük bir korku düştü, tekrar yollarına devam ettiler.

KEŞİŞ 7 OĞLUNU KURBAN EDİYOR

Dımışıklı Ebu Said anlatır ki; Kerbela vakasından sonra Yezid ordusunun askerleriyle birlikte şehitlerin başlarını ve Ehlibeyt kadınlarını Şam´a götürüyorduk, yani ben de vazifeliydim. Şam´a iki günlük bir uzaklık kalmıştı ki ortalığa bir haber yayıldı. Haberin maiyeti şöyle idi: Kai oğlu Mesib, Ehlibeyt´i sevenlerden bir bölük mücahit ile bizlere ansızın bir baskın düzenleyip, şehitlerin başları ile esirleri elimizden kurtaracaklarmış. Şimir bu haberden korkarak o gece Şam´a gitmekten vazgeçerek orda bulunan bir kiliseye sığınmaya karar verdi. Komutan Şimir zalimi hemen emir verdi, esirlerle başları kiliseye götürdük ve kilisenin kapısından içeri doluştuk. Kilise rahibi keşiş bizlere yaklaşarak sordu: "**Yahu yangından mal kaçırır gibi bir haliniz var, bu telaşlarınız neyin nesidir? Bu başlar kimlerin dir, bu esir bacılar ve yavrular kimlere aittir?"** dedi.

Şimir lanetlisi cevap verdi: "Biz Yezid ordusunun komutanlarıyız, bunlar ise Yezid´in emrine karşı gelen Ehlibeyt hane halkı, yani Muhammed´in evladı eyali ve onun taraftarlarıdır. Kerbela´da bunları öldürüp ailelerini de esir ederek Şam´a Yezid´e götürüyoruz" dedi.

Keşiş bu haberi duyunca tüyleri diken diken oldu.

Şimir´e dönerek: "**Ey yanlış yolda yürüyen kişiler sizler kimden şefaat bekliyorsunuz**" dedi.

Onlarda: "Hazret´i Muhammed´ten" cevabını verdiler.

Keşiş boynunu bükerek: **"Be hey zalimler hem Muhammed´ten şefaat umuyorsunuz hemde onun gözbebeği evlatlarını şehit edip, eşlerine zulüm**

ediyorsunuz, bu hangi dinde görülmüştür hangi adalet böyle bir zulümü kabul eder?" diyerek yezid askerlerini ve başta Şimir melunu olmak üzere yezidi de en ağır dille lanetledi ve şöyle devam etti: "**Ben kilise de ancak şehitlerin başları ile Ehlibeyt esirlerini barındırırım, sizlere kilisem de yer yoktur"** dedi.
Şimir ister istemez buna razı oldu, çünkü eğer papaza zor kullanacak olsa hıristiyanlar çok kalabalıktı savaşmakta kolay olmadığı için razı olup İmam-ı Hüseyin´in başını bir sandığa koyup ağzını kilitledi ve diğer başlar ile birlikte kiliseye yerleştirdi. Rivayet edilir ki; Hz. İsa Ruhullah yarenleri ile sohbet ederken birden hüzünlenip ağlamaya başladı.
Sebebini sorduklarında: **"Yer yüzünün en kutsal ve en mazlum insanı, Hz. Muhammed´in torunu Hz. Ali´nin evladı Hz. Hüseyin mazlumca ve zalimce Ninova da yani Kerbela´da cenup kıralı Yezit tarafından hunharca şehit edilecek, evladı eyali kafirlerin ellerine esir düşecekler, keşke onların gececeği yol üzerinde olsam da Hz. Hüseyin´e taziyette bulunsam. Hz. Fatıma Anne´nin esir düşen evlatlarına su versem de onların dertlerine ortak olsam, daha bir şey istemem"** demişti. Orda bulunan yarenlerinden bir tanesi: "Ya İsa Ruhullah bu olay ne zaman olacaktır, bizim yapabileceğimiz bir şey varsa yapalım" dediler.
Hz. İsa Ruhullah hemen orda bir icazet name yazarak en sadık dostlarından birine vererek: "Al bu icazet nameyi yanında sakla, Ninova´nın yolu üzerinde bir yer tarif edip oraya bir manastır (kilise) yap bekle. Ömrün dolunca bu icazet nameyi evlatlarından birine bırak, oda senin yaptığın gibi yapsın ta ki Hz. Hüseyin´in kafilesi oraya gelinceye kadar sabırla bekleyin. Bunun mükafatı hem sizin için çok büyük olacak hem de benim için" demişti. Bu olay yaklaşık 660 yıl önce olmuştu ve Hz. İsa 20 yaşındaydı. Olayın gerçekleşeceği günü beklemek için işte o Hz. Ehlibeyt´in barındıkları manastır 660 yıl önce yapılarak kanlı Kerbela yollarında Ehlibeyt kervanını beklediler, işte o gün de bu olayla karşılaştılar. Ehlibeyt kadınlarını da yavrularla birlikte kilisenin bir köşesine yerleştirdiler. Kilisenin kapısını kilitleyip papaza anahtarı teslim ettiler.
Papaz kilisenin başka bir bölümün de yatıyordu, aklına Hz. İsa Peygamber´in ecdatlarına verdiği icazet name geldi. Gitti icazet nameyi aldı, yüzüne gözlerine sürdü ağladı ve bu hizmeti kendine nasip eyleyen Tanrı´ya sonsuz şükürler etti. Yezid ordusu ne olur ne olmaz diye önlem olarak kilisenin dört bir yanını ablukaya aldılar, kilisenin etrafında adeta deyim yerindeyse kuş bile uçurtmuyorlardı, bunun için gönül rahatlığı ile dışardaki lanet Yezit askerleri mışıl mışıl uyuyorlardı, hiç bir sıkıntı çekmeden uykularına dalmışlardı. Keşiş gece uyandığında bakıp gördü ki kilisenin içinden bir nur şavkusu semaya direklenmiş sanki güneş kilisenin içine düşmüşte dışarıya vuruyordu.
Keşiş hemen kalkarak kilisenin penceresinden içeriye baktı, birde ne görsün o şavku vurup semalara nur saçan baş İmam-ı Hüseyin´in başıydı. O anda gökyüzünden nurdan bir taht kurulmuş olarak gelip o mübarek şehitler serdarının başı önünde durdu. O mübarek şehit düşmüş baş gelerek nurdan kurulan o tahtın üzerine kondu ve gökten tekrar bir nurdan taht indi, tahtın üzerinde 5 tane bacı vardı, yüzleri meleklerden kat kat güzel ve meleklerden parlakdılar. Yüzlerinin nur şavkusu semalara direk olan 5 bacı Hz. Hüseyin´in başının olduğu yere indiler.
İçlerinden bir bacı öyle perişan, öyle kederli, öyle figanlı, öyle acılar içinde ağlıyordu ki feryadı, figanı yerleri, gökleri mateme boğmuştu. O mübarek İmam-ı Hüseyin´in başını kucağına alınca O mübarek başın figanı O bacının figanını bastırmıştı. O bacının yanı sıra gelen bacılarda O´nların bu acıklı durumlarına kanlı gözyaşları dökerek katılıyorlardı.

Bu bacıların ağladığını görünce keşişte kanlı gözyaşları dökmeye başladı. Bu yüreği temiz rahibin kulağına şu seda geldi: **"Ey rahip senin görmüş olduğun hatunların birisi İmam-ı Hüseyin´in Anne´si Hz. Fatıma-tı Zehra´dır, O bacı İmam-ı Hüseyin´in başını bağrına basıp ağlayandır. Diğer hatunlarsa Hazret´i Haticetül Kübra, Güruhun Naci, Meryem ve birisiide İsak´ın Anne´si Sara´dır. Bunlar yeryüzünün en yüce hatunlarıdır. İmam-ı Hüseyin´in matemini tutup başsağlığına gelmişlerdir. İmam-ı Hüseyin şehitlerin serdarıdır, yarın Ruzi Mahşerde tüm şehitler İmam-ı Hüseyin´in sancağı altında toplanacaktır"** dedi.
Şafak atmak üzereyken rahibin gözleri önünde kayboldular. Rahip hemen kiliseye girip İmam-ı Hüseyin´in başını kucakladı ve öpüp niyaz etti. Evlatlarını çağırıp gördüklerini anlattı.
Oğullarına: **"Ey aziz evlatlarım bu baş O kimsenin başıdır ki şehidlere serdar olmuştur. Sizden dileğim bu başı bu zalimlerin elinden kurtaralım, bu zalimlere teslim etmeyelim.**
Cümle cihanın şefaatkanı Hazret´i Resulullah ile evliyalar enbiyalar sultanı, erenlerin kıblegahı Ali´nin de gönlü hoş olsun" dedi.
Bu karara rahibin 7 oğluda: **"Evet"** dediler.
Sabah olduğundan Keşiş´in büyük oğlu babasına şöyle dedi: **"Babacığım, İmam-ı Hüseyin mazlum ve masumdur ve o cümle şehitler serdarıdır. Benim başımı vur ve Hüseyin´in başıdır deyip Şimir´e ver ki Hüseyin´in başı zahmetten kurtulsun. Hazret´i İbrahim Hakk uğruna İsak´ı kurban verdi. İmam-ı Hüseyin ise Allah yolunda Anne´sini, Baba´sını, Evlat´larını ve Kendi başını kurban vererek bu makama erdi. Sende benim başımı bu yüce sultanın yoluna kes ki benim muradım da hasıl olsun, ben de Kerbela şehitlerine katılayım, sende şehit atası olasın"** dedi.
Keşiş önce düşünmek istedi sonra: **"Düşünmeye gerek yoktur, ben Allah yolunda yürüyen Hüseyin´in yoluna canımı veririm"** deyip büyük oğlunun başını vurdu ve İmam-ı Hüseyin´in başı ile değiştirdi. Sabahın alaca karanlığında Şimir´e verdi.
Şimir lanetlenmiş zalimi bu mübarek başı eline alarak: "Bu Hüseyin´in başı değildir" dedi. Keşiş budur diye iddia etti, Şimir zalimi kabul etmedi. Keşiş tekrar içeri girdi ki İmam-ı Hüseyin´in başını getirsin bir de gördü ki o başını kestiği oğlu ile İmam-ı Hüseyin´in şehit düşen başları kilisenin için de Meullah da nur taht üzerinde semah dönüp: **"Allah, Allah"** diye tekbir getirirler.
Keşiş durumu diğer oğullarına anlattı, diğerleri de bu uğurda şehitliği kabul ederek abileri gibi kendi başlarını bu yola vereceklerini kabul ettiler. Keşiş ikinci oğlunun başınıda vurup Şimir lanetlisine götürdü. O melun yine itiraz etti. Keşiş tekrar geri dönüp üçüncü oğlunu şehit etti, yine itiraz edildi. Böylece yedi oğlunun başını İmam-ı Hüseyin´in uğruna şehit verdi, yine kabul etmediler.
En son kendi başını kestirip o yüce insanda şehit oldu. Tanrı cümlesine rahmet eylesin (Allah Allah).
Allah-u Teala Hz. İmam Hüseyin´imizin şefaatından onları da bizleri de mahrum etmesin. Büyük taçlamada **´Keşiş kurban eyledi yedi oğlunun başını´** cümlesi burdan kalmıştır.
Keşişte şehit düştükten sonra yine Yezid ordusunun lanetli komutanı Şimir İmam-ı Hüseyin´in başı ile diğer şehitlerin başlarını alarak yoluna devam ettiler. Bir şafak zamanıydı ansızın Hazret´i Zeynep'in çadırına bir beyaz atlı yaklaştı.
Zeynep korkmuştu, kanlı gözyaşları dökerek: **"Ey süvari bizler garibiz zulüm gördük, kahır kürüdük, çile çektik. 73 şehit verdik, bizler Ehlibeyt yetimleriyiz.**

Ne olur bizim derdimiz bize yeter, bizlere ilişme, kucağımda Sakine´m var uyanır korkar, İmam-ı Hüseyin´imin derdi zaten bize yetiyor birde bizlere sen dert olma" dedi.
Atlı öyle bir ah çekti ki yüreğinin yarasının çok derin olduğu belliydi.
Zeynep´e şöyle seslendi: **"Yavrum ciğer parem Zeynep, İmam-ı Hüseyin´imin yarası sizin kadar bende de vardır. İmam-ı Hüseyin için cümle alemler ağlıyor"** deyip şu beyitleri sıraladı:

Kullar ya Hüseyin deyip ağlaşır

Kalu´dan Belu´dan bu yana gelen,
Kullar ya Hüseyin deyip ağlaşır,
Mazlumun masumun halinden bilen,
Eller ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Arşı kürsü tuttu feryadım zarım,
Dövünmek sermayem ağlamak karım,
Kan ağlar yüreğim yanıyor bağrım,
Küller ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Kan karıştı gözümdeki yaşlara,
Haber saldım gökde uçan kuşlara,
Fırat yüzün sürer taştan taşlara,
Seller ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Dağlar da dayanmaz derdimi desem,
Boğazımdan geçmiyor ne alıp yesem,
Muhammed Ali´den bu yana esen,
Yeller ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Cananım canını canana vermiş,
Kerbela çölüne mekanın kurmuş,
Dostun bahçesine hoyradlar girmiş,
Güller ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Yüz yirmi dört bin Peygamber´in başı,
Hüseyin uğruna aktı gözyaşı,
Yetmiş üç masumun kesilmiş başı,
Çöller ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Kerbela dediğin o kanlı çöller,
Çevrildi dört bir yandan kapandı yollar,
Sam vurmuş yaprağa kurudu güller,
Dallar ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Hakk´a kurban oldu yetmişüç canan,
Kerbela çölünde tutuşup yanan,
Doksan bin kelamı mihracda sunan,
Diller ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Arşi mu Allah´da kandilde nurlar,
Kerbela çölünde çözüldü sırlar,
Bunca gelip geçen nebiyler pirler,
Pirler ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Kılman feriştahlar huri melekler,
18 bin alem çarkı felekler,
Yedi kat semalar yedi kat gökler,
Yerler ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Aşk gözüyle maşuğuna bakılan,
Aşık olup ummanlara dökülen,
Ya dost deyip cermahlara çekilen,
Serler ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Ali Sefa´m Hakk yolunu sürdükçe,
Dört kapıdan kırk makama girdikçe,
Kanlı Kerbela´yı anıp gördükçe,
Güller ya Hüseyin deyip ağlaşır.

Ve sonunda atlı yüzünden yeşil nikabı kaldırdı ki Zeynep heyecanından uçuyordu. Sevincinden kalbi bir kuş kalbi gibi çarpıyordu çünkü karşısındaki atlı babası Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´ydi. İmam-ı Ali´nin gözyaşları mübarek sakalını ıslatmıştı.
Zeynep´e seslenerek: **“Yavrum Zeynep artık korkmayın siz benim korumam altındasınız, bu zalimlerin cezalarını Tanrı verecektir. Şimdilik sabır etmekten başka çaremiz yoktur”** dedi ve sır oldu.
Hazret´i Zeynep artık İmam-ı Ali´nin yanlarında olduğunu bildiği için yüreğinde artık hiç bir korkusu kalmamıştı. Şam´a tam girecekleri zaman yolun üzerinde kendilerini karşılamaya gelen büyük bir halk kitlesi ile karşılaştılar. İçlerinden bir gurup kadın Hz. Zeynep´e yaklaşarak: “Hz. Hüseyin´in başı hangisi” dediler.
Hz. Zeynep de bunları dost zannederek Hz. Hüseyin´in başını onlara gösterdi. Mayası bozuk lanetlenmiş o kadınlar yerden taşlar alarak Hz. Hüseyin´in suratına bu taşları fırlattılar. Taşlar, Hz. Hüseyin´in mübarek yüzüne yeni yaralar açtı, bu onulmadık acıyı yaşayan Hz. Zeynep Anne, kalın zincirlerle bağlı ellerini semaya açarak: **“Yetmez mi ya Rabb Hz. Hüseyin´in çektikleri, Hüseyin senin Hüseyin´in, bu acı senin yüreğini yaralamadı mı?”** dedi ve bu sözü der demez gökten bir afet geldi, anın da onları yaktı kül etti. Şimir, askerini durdurarak bu korkuyu atlatana kadar bir hayli mola verdi. Askerlerin içlerinden bir kaç öncü asker seçip lanetullah Yezid´e gönderdi.
Şam´a girmeleri için tören yapmalarını ve şehirdeki bütün dükkan ve mazaların kapatılıp herkesin törene katılmalarını taleb etti. Halkın bayramlık seyranlık ve en iyi çaf çafalı elbiselerini giyerek saraya gelmelerini emretti. Bütün zalimler, Ehlibeyt düşmanları, çalgılarla, davullarla, zurnalarla, Kerbela´da yaptıkları kanlı katliamın zaferini kutlayarak, Allah'ın laneti inesi Yezid´in sarayını çoktan süslemişti bile. Yaptığı katliamın tadını çıkarıp keyfini sürüyordu Yezit. Ehlibeyt şehitlerinin başları ile esir düşen hane halkı Şam´a girmişlerdi. Herkes neşe kahkaha atarak yapılan katliamı, çektirilen işkenceleri alkışlıyorlardı. İçlerinden sadece ihtiyar bir derviş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Hazret´i Zeynep dervişe sordu: **"Ey derviş eller bayram seyran ederek bizim bu çektiğimiz zulüme, uğradığımız hakarete, bizlere yapılan katliama alkış tutup bayram ettikleri halde, sen neden ağlıyorsun?"** dedi.
Derviş haykırarak: **"Ey Ali Aba´nın gonca gülü Zeynep, benim ömrüm Resulullah´ın hizmetinde geçti. Sizleri Resulü Ekrem´in nasıl sevdiğini gözlerimle görmüştüm. İmam-ı Hüseyin için can parçalardı. Şimdi sizleri bu halde görünce içim parçalandı, Resulullah sizleri bu halde görseydi acaba bu acılara nasıl tahammül gösterir, nasıl sabır eder, nasıl dayanırdı diye ona ağlıyorum"** diyerek bağrını yumrukladı.
Hz. Zeynep Anne derviş babaya: **"Ey derviş senin ismin nedir?"** diye sordu.
Derviş de cevap verdi: **"Benim ismim Sehil Saidi´dir. Buraya ticaret için gelmiştim, şimdi ise tesadüfen yollara dökülmüş kalabalık bir halk kitlesini görünce merak ettim, acaba bu insan kitlesi neyin nesidir, ne varda bu kadar şamatalı debdebeli bir tören yapıyorlar diyerek kalabalıkla buraya kadar gelip sizlerin uğradığı musibeti görünce kendimi kaybettim"** dedi.
Zeynep dervişten ricada bulunarak: **"Ey derviş sizden bir ricamız olacak. Bu zalimler devamlı bizi gözlüyorlar, gözlerini üzerimizden almaları için şehitlerimizin başlarını biraz ileriden götürtebilirsen, bu zalimlerin dikkatlerini üzerimizden çekmiş olursun"** dedi.
O iyi kalpli derviş koynundaki bütün parasını şehitlerin başını taşıtan idare komutanına vererek başları biraz ileri uzaklaştırarak dikkatleri o masum esirlerin üzerinden uzaklaştırdı. Böylece kanlı gözyaşları arasında şehitlerin kesik başları ile Ehlibeyt´in esir düşen masum ve mazlum yavruları ve Hz. Fatıma Anne´nin yaralı kuzuları, kollarında kalın zincirlerle birine bağlı, tümünün ayaklarında demir prangalar, el ve ayak bilekleri zincirler sıkmış, zincirlerin sıktığı yerlerden kanlar akıyordu. Üstleri başları şehitlerimizin kanlarına belenmiş, her biri tufana tutulmuş sarp kayalı, başına kara bulutlar çökmüş birer yalçın dağ gibiydiler. Yaralıydılar, esirdiler fakat başları dik, onurlu ve şerefli bir duruşları vardı ki gören herkes parmaklarını ısırıyorlardı.
Düşmana esir düşmüştüler fakat düşmana teslim olmamışlardı. Onurlarından, şereflerinden, haysiyetlerinden zerrece ödün vermemiştiler. Sanki her biri bir İmam Hüseyin kesilmişti. Zalim Yezid´in çanak yalayıcı askerleri tarafından esirlerimiz itile kakıla sürüklenerek Yezid´in sarayına ordanda lanetullah Yezid´in huzuruna getirildiler. Yezid´in keyfine diyecek yoktu. İstediği kadar kan döktürmüş ve Ehlibeyt fidanlarını teker teker budayıp dallarını kırıp, köklerinden sökmüşdü. 18 bin alemlerin saygı ile önünde eğildiği İmam-ı Hüseyin´in başını zehirlenmiş hançerlerle kuzu gibi kesip boğazlatmıştı. Kundaktaki yavrularına varana kadar şehit ettirmiş, saltanat hırsını herşeyden üstün tutmuştu. İşte bunun için seviniyor, şaraplar fıçılarla halka dağıtılıyor, dansözler çengiler oynatılıp zaferlerini kutluyorlardı. Ne demişler; **´Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste´** ama Yezid zalimi bunu hiç hesaba katıp düşünmüyordu bile. Şehitlerin kanlı başları ile esirleri birden karşısında görünce Yezid´in neşesi kaçtı çünkü dünya da eşi görülmemiş böyle bir zulümü zalimler bile görse irkilirdi. Kan kokan başlarla yapılan zulümler gözler önündeydi.
Zeynep haykırarak: **"Ey zalim Yezit, ey gaddar katil kutlasana neden durdun? Neden sustun? İstediğin Muhammed Ali evlatlarının kanını dökmek değilmiydi? İşte emirlerin yerine geldi, emeline ulaştın. Kanlar döktürdün, başlar kestirdin.**
Hakk Muammed Ali evlatlarını, Hz. Fatıma Anne´nin kınalı kuzularını esir ettin, esirleri de ayağına kadar getirttin. Tüm kurduğun hayaller gerçekleşti, neden çengilerin durdu çalgıların sustu?" dedi.

Lanet Yezid neye uğradığını şaşırdı, verecek bir cevap bulamadı. Mecliste bulunanların hepsi birden zangır zangır titremeye başladı, çünkü kafir Yezid´in karşısında hiç kimse böyle cesaretle konuşacak kahramanlığı kendinde bulamıyordu.
Hazret´i Zeynep geçerek bir köşeye oturdu, onun peşinden Zeynel Abidin ve Ehlibeyt mensupları topluca oturdular. Yezid bir zaman sustuktan sonra lafı yavaşça açarak: "Bu hatun kimdir? Beni böyle milletin içinde rezil rüsvay edecek kadar cesareti kimden alıyor?" dedi. Orda bulunanlar: "Bu Hazret´i Ali´nin kızı Zeynep´tir. Kardeşi Hüseyin şehit düşmüştür ondan dolayı yüreği yaralıdır" dediler.
Yezid melunu Zeynep´e dönerek: "Ey hatun eğer Resulullah´a saygım olmasaydı seni şuracıkta idam ettirirdim" dedi.
Zeynep haykırdı: **"Bre zalim ve kafir Yezid!. Senin mi Resulullah´a saygın, sevgin var? Kuzu postuna bürünmüş hınzır gibisin. Eğer dedeme saygın sevgin olsaydı bu posta hiç oturmazdın. Arslan postuna uyuz cehennem köpeği yakışır mı? Bu makam peygamberler makamıdır, velilerin makamıdır. Sen o makamı işgal ederek saltanat hevesine kapılıp bütün mazlumlara kan kusturdun, masumlara gözyaşı döktürdün. Tüyü bitmemiş yetimlerin haklarını yiyip bitirdin, kan ve gözyaşı üstüne saltanatının temellerini attın. Baban melun Muaviye de senin gibi zalim ve kan yiyici biriydi ama sonu ne oldu bunu sen gözlerinle gördün. Şimdi senin sonunu da ben haber vereyim ki babanın ölümüne imrenir olacaksın, senin ölümün sana babanın çektiklerini unutturacaktır. Ahiretine gelince neuzibillah onu sende bilirsin ama iş işten geçmiştir artık ne kadar çabalasan nafiledir. Bir defa necis, pislik çukuruna düşmüşsün debelendikçe batıyorsun"** dedi.
Bunun üzerine lanet Yezid baktı ki olur gibi değil, sesini keserek nöbetçilere döndü ve: "Kerbela´da kesilen başları buraya getirin bir görelim" dedi.
Şimir melunu kurnaz davranarak; **´Ne olur ne olmaz´** diye İmam-ı Hüseyin´in mübarek başını Malik oğlu Beşir alçağının eline verdi ve içeriye gönderdi. Kendi diğer başları adamları ile alarak peşisıra girdiler. Beşir melunu Yezid lanetullahından aferin almak için elinde İmam-ı Hüseyin´in başını alıp Yezid´in karşısına geçerek: "Yüce hükümdarım sana dünyanın en kutsal en yüce ve en saygı değer insanının başını getirdim. Dede´si iki cihanın sultanıdır, Anne´si meleklerin feriştahıdır, Baba´sı evliyalar enbiyalar Şah´ıdır. Buyurun işte bu baş saydıklarım sıfatların sahibi İmam Hüseyin´in başıdır" dedi. İçerde bulunan Ehlibeyt kadınlarının ve çocuklarının feryatları ortalığı inim inim inletti.
Mecliste bulunanlarında ağlaşmaya başladıklarını görünce Yezid´in eteği tutuştu. Durumun gerginliğini sezen melun Yezid işin kurnazlığına kaçarak Beşir melununa hiddetlendi: "Bre zalim gafil kişi madem İmam-ı Hüseyin´in bu kadar yüce bir zat olduğunu biliyordun da o mübareğin canına nasıl kıydın? Hemen bu zalimin boynunu vurun" dedi. Beşir´in kafası derhal vuruldu. Bunun üzerine Yezid (lanet olsun ona) askerinin komutanlarını göstermelik olarak sorguya çekerek: "Neden bu işi yaptınız?" diye bağırıp çağırmaya başladı. Gayesi üzerinde yoğunlaşan dikkatleri başka yere çekmekti. Fakat işin tehlikeli tarafını sezen melun Şimir ile bazı ileri gelen komutanlar ağız birliği ederek: "Ey hükümdarımız biz senin buyruğun üzere Kerbela´da İmam-ı Hüseyin´i sana biata davet ettik. O da kabul etmeyince yine senin buyruğun üzerine İmam-ı Hüseyin´i ve yandaşlarını öldürüp yakınlarını esir ederek sana getirdik" dediler.
Yezid birden sustu ve bir hayli düşündükten sonra önünde ki tepsi üzerinde duran İmam-ı Hüseyin´in başını elindeki bastonla dürterek dudaklarına ve dişlerine sopa ile vurdu. İçinde ki kin dışarıya yansımaya başlamıştı.

Kafir Yezid melununun bunu böyle yaptığını gören sehabelerden Cendep oğlu Nemir bağırarak: **"Ey zalim Yezid senin o bastonla vurduğun dudakları iki cihan serveri Hazret´i Muhammed Mustafa´nın (s.a.v) kaç defa öptüğünü gördüm. O inci dişler, o dudaklar Hazret´i Resullün ziyaretğahı buseğahıdır. O dudaklara nasıl vurursun? Tanrı kollarını kurutsun"** dedi.
Yezid hiddetlenerek: "Ey Nemir eğer Resullü Ekrem´in sahabesi olmamış olsaydın seni şuracıkta idam ettirirdim" dedi.
Nemir Hazretleri: "**Ey zalim Yezid, sen beni Resulullah´ın sohbetine katıldığım için affettiğini söylüyorsun. Peki öldürdüğün o yüce insan, Resulü Ekrem´in ciğerparesi değil miydi? Ona nasıl kıydın? Onun evladı eyalini esir ederek evlatlarını kılıçdan geçirmene ne demeli?"** diye bağırdı. Yezid baktı ki ortalık karışacak Nemir´i meclisten dışarı çıkararak ortalığı yatıştırmaya çalıştı.
O ara bir yahudinin islamiyeti kabul etip şehit edilişini, Herzemli Ebulfahr şöyle anlatıyor: O gün bende o kuruldaydım. Bir yahudi tüccar dikkat ile İmam-ı Hüseyin´in mübarek kesik başına bakarak yezide sordu: "**Ey Yezid, bu baş kimin başıdır ki bu başı kestirdiğin için bu kadar debdebeli merasimler düzenleyip bayram edersin?"** dedi.
Yezid melunu da: "Bu başın sahibi bana başkaldıran ve benim hükümlerimi dinlemeyen bir kişinin başıdır" dedi.
Yahudi sorusuna devam ederek: **"Bu kişi soylu ve yüce bir zat olmalı ki sana karşı başkaldırmış olsun"** dedi.
Yezid melunu şöyle cevap verdi: "Evet soylu birisidir. Babası Hazret´i Aliyül Mürtaza´dır. Dedesi Hazret´i Muhammed, Anne´si de Fatıma-tı Zehra´dır" dedi.
Yahudi ayağa fırladı: **"Ey zalim Yezid dilerim Tanrı kollarını kurutsun, bu Şehit Hüseyin´in yuvası gibi yuvan dağılsın. Ben Hazreti Davud´un soyundan bir kişiyim. Hazret´i Davut´tan bana gelinceye kadar yetmiş kuşak değiştiği halde yahudiler bana hala saygı gösterip ayrıcalık tanıyorlar. Sense daha toprağı kuramamış aranızdan yeni ayrılan Hazret´i Muhammed´in gözbebeği evlatlarını dünyada eşine rastlanmayan bin bir çeşit zulümle Kerbela çöllerinde susuz, aç, telef zerül olarak, işkence çektire çektire körpe kundak yavrusuna varana kadar şehit ettiriyorsun. Bir de üstelik çocuklarını zincirlere vurarak çarşı pazar teşhir etmek maksadı ile günlerce dolaştırıp işkencenin katmerlisini uyguluyorsun. Senin gibi adaletsiz zalime binlerce defa lanetler olsun. Sen bir hükümdar değil kana susamış zalim bir canavarsın"** dedi.
Yezid lanetlisi yahudiye cevap olarak: "Ey yahudi, Hazret´i Resulullah´ın vasiyeti vardır ki yahudilere eza cefa etmeyin, o ayet için senin canını bağışlıyorum" dedi.
Yahudi şöyle haykırdı: "Ey zalim Yezid! Hüseyin, Hazret´i Peygamber´in ciğerparesi gözü nurudur. ´**Hüseyin´i inciten benim ümmetim değildir. Her kim Ehlibeyt´ime zulüm ederse bana zulüm etmiş olur. Bana yapılan zulüm ise Allah´a yapılmış sayılır**´ Ben bu sözleri Hazret´i Muhammed´in ağzından defalarca duymuşumdur. Sen hem Ehlibeyt´e, hem Ehlibeyt´in gözbebeği Hüseyin´e, hem Hazret´i Peygamber´e hem de Tanrı´ya asilik edip kafir oldun. Sana ve senin zalimliğini destekleyenlere binlerce defa lanet olsun" diyerek haykırdı. İmam Hüseyin´in mübarek başı önünde diz çökerek: "Ya Hüseyin senin huzurunda islamiyeti kabul ediyorum. Cenabı Peygamber´in yanında bana şahitlik et" diyerek selavat getirdi.
Yezid bağırarak: "Ey yahudi canını kurtarmak için müslümanlığı kabul ettin. Seni affettim" dedi. Yahudi tekrar haykırdı: "Ey kanlı zalim! Ben müslüman değil Ehli İslam oldum, müslüman senin soyuna derler.

Çünkü sizler gönül rızalığı ile değil kılıç korkusu ile müslüman oldunuz. Kur´an-ı Kerim´de; **´Onlar müslüman oldular, islam olamadılar´** der. Bunun ispatı da ortadadır. Hazret´i Resulullah´ın Gadir Hum´da vasiyetine yine sizler sırt çevirdiniz, Hazret´i Fatıma´nın evini ateşe veren yine sizin soyunuz. Fatıma´nın kaburga kemiklerini kırarak yavrularını düşük yaptırıp o acıların ıstırabını çekerek şehit olmasına sebeb yine sizlerin soyunuzdur.
İmam-ı Ali´yi şehit eden, onun gözbebeği İmam-ı Hasan´ı zehirleten yine sizlersiniz. Kur´an-ı Kerim´in ayetlerini örtbas ederek saltanat hırsı ile Tanrı´nın yasalarını hiçe sayan ve Tanrı´nın buyruklarını kenara atıp Ehlibeyt´e kan kusturan yine sen ve senin baban melun Muaviye ve senin silahlı zalim askerlerindir. Bu saydıklarımı yapan ve yaptıran mazlum ve günahsız, üstelik bir de Hz. Ehlibeyt´ten olan insanları zalimce katleden bir melundan Yezid´ten af dilenecek değilim İşte İmam-ı Hüseyin şahidimdir. O´nun yoluna şehit olmak için seni lanetliyorum" dedi.
Yezid melunu o azizin başını derhal vurdurdu. Tanrı rahmet eylesin, zalimlere lanet olsun (Allah Allah). O yahudi de Kerbela şehidler kervanına katılıp cenneti onurlandırdı. Bu tartışma uzayıp giderken Ehlibeyt kadınları da diğer bir odada göz altında tutuluyorlardı. Yezid emir verdi; ´Ehlibeyt kadınlarını içeri getirin´ diye ve getirdiler. İçeri giren Hz. Ehlibeyt esirlerimiz, mübarek başları lanet Yezid´in önünde görünce dayanamayıp yine feryada başladılar. Zalimler o masumların ağlamalarını da yasakladılar. Hazret´i Zeynep ve yanın da bulunan Ehlibeyt kadınları el ayak zincire vurulmuş halde içeri girdiklerinde dışarıdan ezan sesleri geliyordu. Zeynep selam sabah vermeden bir köşeye oturdu, diğerleri de yanına oturdular.
Yezid: "Ey Zeynep hatun niçin selam vermeden o makama oturdun? dedi.
Zeynep haykırdı: **"Ey melun ve zalim Yezid selam ancak Tanrı dostlarına verilir. Sen ise Tanrı´nın düşmanısın, Ehlibeyt düşmanısın. Senin neyine selam verip üzerine Hakk´ın rahmetini dileyeyim.**
Ben değil kimse seni rahmetle anmayacaktır, sen sadece lanete müstahak bir zalimsin. Sana ve senin gibi zalimlere lanetler olsun ve de seni destekleyip sana yaltakçılık yapanlara da lanetler olsun" dedi.
Dışardan gelen ezan seslerini kastederek devam etti: **"Ey zalim göstermelik olan müslümanlığınızı nasıl ağzına gözüne bulaştırdığınız belli oluyor. Dışarda ezan okutarak Allah´ı ve onun Peygamber´ini zikrediyorsunuz ve Muhammed Tanrı´nın elçisidir, Resul´lüdür diyorsunuz; içerde onun evlatlarının ayak ve kollarını zincire vurup gözbebeği evlatlarını şehit ederek başlarını mızrakların ucunda gezdiriyorsunuz. Sizlerin yaptığınız zulümü Tanrı görmüyor mu? Senin gibi şeytan laini ve iblisi lain Hz. Adem Sefiyullah alnındaki bizim Ehlibeyt nurumuza secde etmediğinden dolayı lanete müstahak oldu, divandan kovulup cezalandırıldı. Ya sizin yaptığınız zulüme acaba Tanrı nasıl bir azap hazırlamıştır? Bunu hiç hesaba kattın mı? Adem´i Tanrı dedemin ve onun Ehlibeyt´i hürmetine halk etmiştir. Sense direk Ehlibeyt´e zulüm ettin. Sana şunu da müjdeleyim ki hevesin kursağında kalacak, saltanatın kanla kuruldu kanla bitecek. Ahiret azabından önce dünya da yaptığın bunca zulümlerin aynısını tadacaksın"** diye söyleyip ağladı.
Yezid nasıl bir batağa saplandığını anlamıştı, çünkü o da biliyordu ki Ehlibeyt´in ağzından yalan söz çıkmazdı. Kendisinin sonunun da zulümler ile biteceğini öğrenmişti.
Korkulu ve titrek bir sesle: "Ey Zeynep, benim saltanatımı kim yıkacak, siz mi?" diye alaylı ve korkulu bir soru yöneltti.

Zeynep gayet sakin cevap verdi: **“Hayır biz değil, bizim dostlarımız”** dedi.
Yezid tekrar etti: “Sizin dostlarınız ne kadardır ki, benim hükmüme karşı gelecek. Bak sizler karşı geldiniz akıbetiniz meydandadır. Sizler zincirlere vuruldunuz, kardeşlerinin ve yakınlarının başları kesilmiş mızrakların uçlarındadır” dedi.
Zeynep haykırdı: **“Ey zalim, Nemrut´un da binlerce askeri vardı, Hazret´i İbrahim onun saltanatını yerle bir etti. Dedem Hazret´i Muhammed´te tekdi ama Cenabı Hakk Teala, Babam Aliyel Mürtaza´yı gönderdi, siz zalimlerin köküne kibrit suyu ekti. Eğer Dedem Baba´ma dur demeseydi sizin kökünüz yeryüzünden kaldırılacaktı. Eğer bizi yendiğini zannediyorsan şaşarım aklına gerçekten çok aldanıyorsun. Bütün Peygamber´ler ve bütün nebiyler şehitlik makamını seçtikleri için şehit düşmüşlerdir, şehit olmak bize dededen kalma bir mirastır. Bu onurlu ünvanı senin gibi cehennem köpekleri taşıyamaz, zaten taşımanızda mümkün değil, arslan yatağına uyuz cehennem köpeği yakışmaz. Siz iblisi lainin ve şeytanı lainin saflarında yer aldınız. Sizler sadece bizim düşmanımız değil, aynı zamanda Hz. Allah´ında en büyük düşmanısınız, bunu sende biliyorsun ki Allah ile savaşa girenin sonu hüsrandır. Çünkü kaybedeceği savaşa girişmiştir, aynen senin gibi. Bu çetin imtihanı canım kardeşim Hz. Mazlum İmam Hüseyin üstlendiği için İmam-ı Hüseyin´e müjdelemiştir. Ey gafil sanma ki biz Kerbela´ya gafil düştük, bizler neler yaşıyacağımızı ne musibetlerle karşılaşacağımızı, olacak tüm olayları en ince teferruatına kadar biliyorduk, çünkü bunu bizlere yüce Rabb´imiz önceden haber verdi. Bu zulümlerde bizler neler olacağını, neler yaşayacağımızı, ne zulümler, ne çileler çekeceğimizi, Hz. Hüseyin´den de tüm teferuatı ile hem dinledik hem de kendimizi bu günlerin işkenceli sonuçlarına hazırladık. Ne yapsan bizi teslim alamıyacaksın, bizlere önünde diz çöktürüp yalvartıramıyacaksın. Biz Hz. Ehlibeyt´in evlatlarıyız, senin gibi şerefsizlerin önünde boyun eğmektense şerefli ölmeyi tercih ederiz. Hayatımızın her alanında siz alçaklarla her zaman her yerde her an savaşmaya hazırız. Sizlerden başmıza gelecek her türlü musibete zulümlare biz çoktan hazırlanmıştık. Daha önceleri biliyorduk ki sen bir Yezid´sin ve buna örnek olarak baban Muaviye melunu sen doğduğun zaman, sana isim koymak için dedem Resulullah´ın huzuruna getirirken sen babanın sakalını yolmuşsun, baban da sana dur be Yezid dediğini duymadın mı? Babanın, dedemin huzuruna seni getirdiği vakit, dedem senin yüzünü gördüğü zaman ´Götürün bu zalim Yezid´i suratından lanet akıyo´ diye o ismin sahibi olduğunu söylememiş midir? Sana bizzat orda bulunan eshaplar bile lanet yadırmamışlarmıdır? Bu sözlerimin hangisinde yalanım var hepside doğrunun taa kendisi. İşte senin nasıl bir zalim olduğun meydan da”** dedi.
Yezid put gibi dinliyor bir tek ses bile çıkaramıyordu. Bu ara devamlı bir çocuğun ağlama sesi geliyordu. Ordakilerin bütün dikkatleri bir anda o masum yavrunun ağlamasına çevrildi.
Yezid sordu: “O çocuk niçin ağlıyor?” dedi.
Zeynep cevap verdi: **“Bu yavru, İmam-ı Hüseyin´in üçüncü oğlu Abdullah´dır. Ali Askar´ın büyüğü, Zeynel Abidin´in küçüğüdür. Bu yavru ahlak bakımından Hazret´i Resulü Ekrem´e, yüz bakımından da babam Şah-ı Merdan Ali´ye çok benzediğinden dolayı İmam-ı Hüseyin onu binbir naz ile büyüttü. Sofraya onsuz oturmazdı, onsuz bir gezintiye gitmezdi, yatarken de başını koluna koyar uyuturdu. İşte onun içindir ki bu yavru kaç gündür babası İmam-ı Hüseyin´i göremediği için ağlar durur ve babasını sayıklayıp gezer durur. Yemek yemez oldu, uyku yüzü nedir bilmez oldu. Baba der daha başka bir şey demez”** dedi.

Yezid: “Getirin o yavruyu buraya babasının başını gösterin, belki görür de soğur, bizlerde huzur buluruz” dedi.
Emir üzeri tepsi üzerinde duran mübarek İmam-ı Hüseyin´in başını o yavru Abdullah´ın önüne koydular. O yavru başı görünce tanıdı, yüzünü yüzlerine sürdü, yanaklarını yanaklarına süre süre, saçlarını sakalanı öpüp, o başı öyle kucaklayıp bir ´**Ah**´ çekti ki feleğin bile dizlerinin bağları çözüldü. O yavru İmam-ı Hüseyin´in başı kucağında canını Tanrı´ya teslim etti. O mübarek başı o yavrunun kucağından alamadılar. Sanki yavrucak o başla kaynaşıp bütünleşmişti. Abdullah oracıkta şehitlik şerbetini içti. Allah rahmet eylesin, Yezid´e ve onun soyuna ve Yezid´in yanında yer alanlara, bugün bile aynı zihniyette olanlara lanet olsun (Allah Allah). Orda hazır bulunanlarda zarı zarı ağlaşıp Yezid´e lanetler yağdırdılar.
Söz tamama yetti, Ehlibeyt masumları üstleri, başları Kerbela´nın tozuna toprağına belenmiş şehit kanları ile kan revan girdabına boğulmuş olarak Yezid´in sarayında ayak ve elleri zincirlere vurulmuş halde ağlarlarken cümle melek ve feriştahlar feryadı figana düşüp: **“Ya Rabb bizleri bu imtihana tabi tutmuş olsaydın hiç birimiz bu zulüme göğüs geremezdik, bu imtihanı başarıya bu vaziyette ulaştıramazdık”** deyip ağlaştılar.
Çarkı felek bile İmam-ı Hüseyin´in uğradığı zulüme kahır edip, felekliğinden utandı.
Zalim Yezid esirlere göz gezdirirken gözü Zeynel Abidin´e takıldı: “Bu civan kimindir?” dedi.
Ordakiler: “İmam-ı Hüseyin´in ortanca oğludur” dediler.
Yezid cevabı olumlu bulmayarak: “İmam-ı Hüseyin´in bu oğlunun öldürüldüğünü söylemiştiler” dedi.
Ordakiler: **“O büyük oğlu Ali Ekber ile daha kundakdayken şehit olan Ali Asgar´dı. Bir diğeri ise işte burada İmam-ı Hüseyin´in başına sarılıp şehit olan Hazret´i Abdullah´dı”** dediler.
Yezid biraz daha düşündükten sonra Zeynel Abidin´e bakarak: “Ey Zeynel Abidin, bak Baban bize başkaldırdığı için akibetinin ne olduğunu gözlerinle gördün, temennim odur ki sen aynı yolu izlemezsin” dedi.
Zeynel Abidin yukarı kalkarak şöyle dedi: **“Ey zalim Yezid, beni tehdit mi ediyorsun? Ama tehdidin boşunadır. Senin gibi bir zalime başkaldırma görevi Babama Tanrı buyruğu ile emir olunmuştur. Firavun´a Musa Kelamullah, Nemrut´a Hazret´i İbrahim Halilullah, sizin soyunuz azgın kavime Nuh Nebiyyullah, Ebu Süfyan´a ve Ebu Cehil´e Hazret´i Muhammed ve Muaviye´ye dedem İmam-ı Ali nasıl Hakk yolunda yürüyerek savaş açmışsa, Babam İmam-ı Hüseyin´inde senin gibi bir zalime savaş açması yine Hakk´ın emri ile oldu. Bütün nebiyler sadece Hakk yolunda kendi canlarını kurban verdiler, Babam ise kundakdaki bebelerinden tutta, civan gibi koç yiğitlerini Hakk yoluna kurban verip şehitlere serdar oldu. Benim görevim ise yine Tanrı´nın emri ile babamın bıraktığı yerden devam ederek, bu ocağı tüttürüp Ehlibeyt muhiplerinin kıyamete kadar yaşamasını, zalimlere göğüs gerip mazlumları korumasını sağlamak olacaktır”** dedi ve şöyle devam etti: **“Ey zalim Yezid, o bulunduğun makama seni kim getirmiştir?**
Tabi ki bunun cevabıda hazırdır dökdüğün masum ve mazlum insanların kanlarının, yetimlerin gözyaşlarının üzerine o saltanatın temellerini kurduğunu zaten herkes biliyor. Ne kadar kuzu postuna bürünsen de senin gibi bir zalimin gerçek yüzünü herkes bilip tanıyor, bu saltanatın bir gün sana mezar olacağını sakın unutma” dedi.

Yezid melunu baktı ki İmam-ı Hüseyin´in oğlu Zeynel Abidin ile tartışmakla başa çıkamıyacak sesini kesip bir hayli düşündü ve sonun da çevresindeki halkın dikkatlerini üzerinden atmak için kendi oğlunu içeri çağırarak Zeynel Abidin´e şöyle dedi: "Ey civan delikanlı Ehlibeyt´in terbiyesini aldığın bellidir. Seninle tartışmak bir hayli hareretli geçiyor, bak işte bu oğlum senin emsalin haydi bir güreş tutun bakalım hanginiz yenecek" dedi.
Zeynel Abidin şu cevabı verdi: **"Ey kanlı Yezid sen kan görmeye alışkınsın, hem oğluna hem bana birer kılıç ver ki çarpışalım. Bakalım kimin kanı akıyor, kim yeniyor o zaman belli olur"** dedi.
Yezid baktı işler sarpa sarıyor o zaman Zeynel Abidin´e şöyle dedi: "Ey yiğit delikanlı sen benim çok hoşuma gittin dile benden ne dilersen yerine getireceğim" dedi. Gayesi bir taraftan patlak vermeyi önlemekti, yavaş yavaş halktan tedirginlik sesleri geliyordu ve kıpırdanmalar homurtular baş göstermeye başlamıştı. Ufak bir kıvılcımın büyük bir yangına dönüşeceğini bildiği için kurnaz Yezid melunu yumuşak tavır takınmaya mecbur kalmıştı. İşte hem halkın gözünden düşmemek için, hem de Ehlibeyt´in tepkisini azaltmak için Zeynel Abidin´e bu teklifte bulunmuştu.
Zeynel Abidin, Yezid´in nasıl bir melun olduğunu bildiği için bu fırsatı kaçırmadı. Yezid´e şu tekliflerde bulundu: **"Ey zalim Yezid, senin ne maksatla bana bu teklifde bulunduğunu biliyorum ama şimdilik başka seçeneğim yok. Sana şu 4 istekde bulunacağım. Birinci isteğim, Baba´mın katilini bana teslim et. İkinci isteğim, kesilen şehitlerimizin başlarını bana teslim et, gidip Kerbela´da defin edeyim. Üçüncü teklifim, bir akşam cuma günü izin verirsen bir hutme okuyayım. Dördüncü ve son isteğimde, Ehlibeyt esirlerimizi serbest bırak Medine´ye vatanımıza dönelim"** dedi.
Yezid melunu ister istemez bu teklifleri kabul etti ve: "İmam-ı Hüseyin´in katili kimdir? Çabuk buraya getirilsin" diye emir verdi.
Askerler söz birliği yaparak: "İmam-ı Hüseyin´in katili Hülü bin Yezid´tir" dediler.
Hüli meclise girince Yezid sordu: "Hüseyin´in katili sen misin?" dedi.
Hüli cevabın da: "Haşa ki ben Hüseyin´i öldürmüş olayım, Hüseyin´in katili şimirdir" dedi.
Şimir lanetilullahını çağırdılar, Yezid ona da sordu: "İmam-ı Hüseyin´in katili sen misin?" dedi.
Şimir şöyle dedi: "İmam-ı Hüseyin´in esas katili sensin, sen hüküm verdin bizde öldürdük, sağ getirin deseydin sağ getirirdik" dedi.
Yezid kızarak: "Lanet sizlere olsun, hepiniz suçu bana buluyorsunuz" deyip Şimir lanetlisini huzurundan kovarak suçu ört bas etti.

*Aslında Yezid melunu ile Şimir lanetlisi aynı bozuk mayanın dölleriydiler. Ne demiş atalarımız; ´**it itin kuyruğuna basmaz**´ demişler. Başka bir ata sözü; ´**it iti yer, kemiğini çatmaya sokar**´ demişler, bu melunlarda öyle yaptı. *
Yezid de Şimir´in kuyruğuna basmadı, salı verdi.
İkinci istek ise şartlı kabul edildi, şöyle ki; Yezid dedi ki: "eğer mimbere çıkarda bizim soyumuzu med edersen bu teklifide kabul ederim" dedi.
Hazret´i Zeynel Abidin süküt geçti, beraber halk topluluğunun yanına vardılar.
Zeynel Abidin´in konuşacağını duyan herkes büyük bir alana toplanmıştı, Hazret´i Zeynel Abidin´e bir kürsü yaptılar. Zeynel Abidin önce yüce Tanrı´ya hamdusenalar, Hazret´i Muhammed´e ve bütün nebiylere selam ve selatlar ettikten sonra sözüne şöyle başladı: **"Ey Şam halkı, belki içinizde bileniniz var bilmeyeniniz var, Ben**

ahır zaman Peygamber´inin torununun yani Şehit düşen İmam-ı Hüseyin´in oğluyum. Dedem evliyalar Şah-ı, erenler sultanı Emirülmü´minin İmam-ı Ali´dir. Babaannem kadınlar şefaatkanı Hz. Fatıma-tı Zehra´dır. Bizler Kerbela´dan geliyoruz" deyip, başlarında ne kadar zulümler geçdi ise hepsini kısa ve öz olarak anlattıktan sonra şunuda ilave etti: "**Bizlere şehidlik, ceddimiz Şit Aliyhisselam´dan tutta, Hazret´i Muhammed´e varana kadar sürüp gelmiştir. Gül gül olmuştur ki dalından koparıla. Yalnız bu demek değildir ki bu bir kaderdir veya bu bir Hakk´ın emridir, asla bu böyle değildir. Her zalimin karşısında nasıl bir mazlum varsa, Babam da mazlumca katledildi kanlı Kerbela´da. Hüseyin, Yüce Tanrı´nın İslam dininin ve Hakk´ın yolunun temsilcisi baş komutanıydı. Lanetullah Yezid´te şeytanı lainnin ve iblis melunnunun temsilcisi ve baş komutanıydı. Babam rahmani yolun kumutanıdır, lain Yezit ise şeytani yolun mundartellalıdır.**

Bizler bu belalara göğüs germeye alışkınız. Erenler, evliyalar, enbiyalar, şehidler, gaib erleri, cümle pirler bize bağlıdır. Soyumuz Muhammed, neslimiz Şit, aslımız Güruhun Naci´dir. Bütün Peygamber´ler bizim neslimizden gelmiştir. Kureyş ve emevi soylarından ise sadece ve sadece zalimlik, kan dökücülük ve asilik süre gelmiştir. Cenabı yüce Tanrı, 124 bin Peygamber halk eylemiştir, tümünü bu arap yarım adasına indirmiştir ki bu azgın kavim ıslah olsun, cehennem ateşinden kurtulsun diye fakat ne yazık ki bu azgın kavim tam tersini yaparak O 124 Peygamber´in tümünü keskin kılıçlarla şehit etmişlerdir.

Kimini asmış, kimini kesmişlerdir. Bu yetmiyormuş gibi, ahır zaman Peygamber´i Dedem Resulü Ekrem´in Gadir Hum´da sizlere birincisi Kur´an-ı Kerim´i emanet ediyorum (onu muhalesef kafirler yakıp, tahrip etmişlerdir) ve ikincisi Ehlibeyt´ime iyi sarılın dediği halde sizlere emanet ettiği bu ikinci emanetti olan Ehlibeyt´ini de yine bu zalim kavim paramparça ederek, evini yakmış ve kimini de öldürmüştür. Örneğin Hazret´i Fatıma´yı kapı arkasına sıkıştırıp tekme darbeleri ile kaburga kemiklerini kırıp ikiz Medet ve Mürvet düşüklerini meydana getirerek, acılar içinde şehit etmişlerdir.

İkincisi, Ehlibeyt´in can parçası dedem İmam-ı Ali Küfe´de hunharca şehit edilmiştir. Üçüncüsü, İmam-ı Hasan Hazret´leri zehir verilerek şehit edilmiş ve üstelik mezara götürülürken cenazesi ok yağmuruna tutularak binbir zulüm görmüştür. Dördüncüsü, Babam İmam-ı Hüseyin, dünyada eşi görülmemiş, kıyamete kadar acıları unutulmuyacak şekilde, evlatları ve yakınları ile aç susuz kızgın çöllerde, zulümler çekerek şehit edilmiştir. Ben dahi ve benim soyum dahi bu zalim kavim elinden şehit gideceğimizi biliyoruz. Fakat şunu da size müjdeleyim ki bizim soyumuz kıyamete kadar sürüp gidecektir.

Bizim soyumuzdan İmam´lık sürecektir ve mümin ve sadık dostlar bizi kıyamete kadar kalplerinde yaşatacaklardır. Her Muharrem ayın da matemimizi tutucaklar, Tanrı onlardan hoşnut ve razı olsun" dedi ve kürsüden indi.

Herkes başını önüne eğmiş, çokları ağlayıp Yezid´e lanetler yağdırıyorlardı. İmam-ı Zeynel Abidin gelip Yezid zaliminden şehitlerimizin başlarını alarak hane halkını ve esirleri de yanına alarak Kerbela´ya kadar gitti. Şehitlerin mübarek cesetlerini toparlayıp nurlu başlarıyla bütünleştirdi ve türbelerini hazırlayıp bizzat kadınların ve çocukların yardımı ile mezarlarını kanlı gözyaşları ile kazarak, şehitlerin üzerlerin de dualar okuyup cenaze ibadetlerini yaparak mezarlarına koyup üzerlerini kapattı.

*Tanrı cemiy cümle şehitlerimize sonsuz rahmet eylesin. Katarından, didarından ve şefaatından, Kur´an´dan ayırmasın. Muhammed Ali yoldaşları olsun, mekanları firdevsi ala olsun, bizleri de Ehlibeyt´in şefaatinden ayırmasın (Allah Allah). *

İmam-ı Zeynel Abidin, Kerbela´da şehitleri defin ettikten sonra dönüşte Necef de ki dedesi İmam-ı Ali´nin mübarek türbesini de ziyaret ederek esir düşen Ehlibeyt kafilesi ile dönüp Medine´ye gelmişlerdi.
Gelişleride gidişleri de o kadar acı ve figanlı olmuştu ki Medine şehri Ehlibeyt´in durağıydı. Önce kureyş ve emevilerin zulüm ve baskısına maruz kalan Hazret´i Muhammed öldürülmek üzereyken Mekke´den canını kurtarmak için kaçmış ve Medine´ye yerleşmişti. İşte o kaçışın ismi göç anlamına gelen Hicret diye adlandırılmıştı. Ondan sonra yukarda da belirttiğimiz gibi kureyşlilerin ve emevilerin baskısı yine durmamış, Bedir, Uhud, Hendek savaşları gibi savaşlar çıkarak Hazret´i Muhammed´i defalarca öldürmeye çalışmışlardı ve sonunda yine rivayetlere göre bulgur pilavına zehir katarak şehit ettiler. Onun peşinden Ehlibeyt´e binlerce zulüm ederek hepsinide tek tek şehit ettiler, Kerbela katliamıda bu acılara tuz biber ekti.
İşte Kerbela´dan dönen Hazret´i Zeynel Abidin, Zeynep Ana ve Ehlibeyt´in esir düşen çocuk çoluğu üzerlerin de Kerbela´nın tozu toprağı, şehidlerin dökülen kan lekeleri, kolların da ve ayak bileklerinde paslanmış zincir izleri, üst baş darmadağın, gözleri kan çanağı olarak Medine´ye dönmüştüler. Medine halkı bu acı manzarayı ve bu zulüm tablosunu görünce öyle bir feryadı figan koparmıştılar ki sanki kıyamet kopmuştu.
Beşikteki yavrusundan al da, en yaşlı ihtiyara varıncaya kadar ağlayıp gözyaşı döktüler. Ehlibeyt ocağının evlatları önce Hazret´i Resulullah ile Fatıma Anne´mizin mübarek türbelerini ziyaret ettiler ve zarı zarı ağlayıp: **“Ya Resulullah gör ki zalim ümmetlerin bizleri ne hallere koydular. Kerbela´da 73 şehit verdik. İbrahim bir koç kurban etmek ile binlerce yıldır uğruna feryadı figan ediliyor. Bizlerse senin öz evlatlarını ve sana sadık olan dostlarını kurban verdik, yavruları yetim kaldı”** dediler.
İmam-ı Hüseyin´in mezarından aldıkları toprakları Hazret´i Muhammed (s.a.v) Mustafa´nın, İmam-ı Hasan´ın, Fatıma Anne´mizin ve Haticetül Kübra´nın üzerlerine serptiler. O kahır dolu Kerbela toprağı Medine şehrine çok kahır getirdi.
Aradan bir zaman geçdikten sonra emevi zalimleri yine azgın ve zalimce etrafa saldırmaya başladılar. Medine halkıda emevilere karşı ayaklandılar. O zalim kavimler Muaviye melununun kendilerine takılan **´Sünni´** ismi altında zalim Muaviye tarafları olarak toplanarak, Hz. Ali ve Ehlibeyt taraflarına da **´Alevi´** adı vererek halkı ikiye bölen Muaviye´dir. Hiç yoktan bahane uydurarak büsr isminde kendi gibi bir zalimin kumandasına büyük bir ordu vererek Medine şehrine göndermiştir. Yezid´in ordusu Medine´ye ansızın baskın yaparak binlerce alevi, Ali Aba dostunu kılıçdan geçirmiş ve Hazret´i Resulullah´ın yüzlerce sahabesinide öldürmüş ve Medine kadınlarının ırzına geçilmiştir. Zalim Yezid´in zulmü gitgide artarak bir imparatorluğa dönüşmüştür ve zulüm her tarafı kaplamıştır. Fakat bu zalimlerin baskısı alevileri yıldıracak yerde daha çok alevlendirmiş öbek öbek isyanlar başkaldırmalar zulüme karşı kahramanca savaşmalar devam edip sürmüştür. Zaman zaman alevilerin ayaklanmalarına, gerçekleri bilen diğer ırktan olan insanlarda katılarak zulüme karşı el ele verip emevi zalimlerine karşı kahramanca direnmişlerdir. Bunun üzerine Yezid lanetullahından sonra başa gelen diğer emevi halifelik makamını gasp eden zorbalarda aynı şiddet politikası izleyerek tarih de zalim adını alan haccac zaliminin kumandası altına sayıları yüzbinleri aşan büyük bir ordu vererek, tekrar katliama girişmiştir. Medine´de taş taş üstünde bırakmıyarak tarihlerde haccac zalimi ünvanını almıştır. O kan dökülmesi yasaklanan kutsal şehiri, alevi Ehlibeyt dostlarının kızıl kanları ile sulamışlardır. Yüzbinleri bulan alevi halkını tek tek kılıçlardan geçirdiler ´Ziya Sakirin Mezhepler tarihi´ kitabına bakabilirsiniz.

İşte emevilerin islam topluluğunu Hazret´i Muhammed´ten sonra mezheplere bölerek nasıl parçaladığını ise şimdi bile görmek mümkün. İbni sucut da bir iftira fetvasi yazdıran iblisi lainler, hala o alçakça iftiralarını sürdürüyorlar. İftiraları ise; ´**Aleviler ana, bacı tanımaz, onlar mum söndürüyor en yakınları ile zina ediyorlar**´ diyedir. Ehlibeyt´in sadık ve onun yolundan zerrece ayrılmayan gerçek islamiyetin çekirdeğini oluşturan alevi din kardeşlerine bu adice iftiraları yaparak onları saf dışı bırakıyorlardı.
Bu gün bile alevilerin kestiğini yemeyen, alevileri toplumun dışında tutan yobaz emevi döküntülerine şunu hatırlatmak isterim: **"Evliyaların, enbiyaların, velilerin, nebiylerin ve tüm gaib erenlerinin sürmüş olduğu yolun gerçek islamiyet yolu olduğunu, bu yolu da gerçek izliyenin yine aleviler olduğunu bilin"**. Dört Hakk kitabı ısrarla benimseyip, Ehlibeyt´i yeryüzünde gelmiş geçmişlerin en hayırlı kutsal varlık olarak kabul edildiğini ilan ettiği halde Ehlibeyt yolundan ayrılmayan alevi canlarımız, yurtdaşlarımız neden horlanıyor bunu da anlamak mümkün değil.
Din aynı din olduğu halde mezhepçilik islamiyeti çoktan sollamış ön plana çıkararak din ve islamiyet geri plana itilmiştir. ´**Böl, parçala, yönet**´ taktiği uygulanılarak düşmanların ekmeğine yag çalınmıştır.
Koskoca Osmanlı İmparatorluğu ne hale gelmiştir. Eğer kahraman ve cesur ve Türk ulusunun atası sayın sevgili rahmetlik Atatürk kurtuluş savaşını açarak düşman istila kuvvetlerini yurdumuzdan sürüp temizlememiş olsaydı, padişahların keyfi hareketinden ve yanlış politikalarından dolayı Türk devleti tarihlerden silinirdi. Bizlerde bir istila devleti olarak o düşman kuvvetlerinin boyunduruğu altında yaşardık.
Kurtuluş savaşında hiç bir ayrım varmıydı? Hiç sen alevisin, ben sünniyim tartışması varmıy dı? Eğer öyle bir şey olsaydı bu vatan kurtulurmuy du? Atatürk yalnız başına değil, kahraman Mehmetçik´lerle bu vatanı kurtarmadı mı? Bu Mehmetçik´ler bizim babamız, kardeşimiz değilmiy di?
Cepheye cephane taşıyan, ordularımıza Mehmetçik´ler yetiştirip gönderen anneler, nineler acaba bunlar bizlerin hepimizin annesi, ninesi değilmiy di? Bizler Türk halkı, Türk evlatları olduğumuz halde hala bazı çağ dışı arap alışkanlıklarını neden körü körüne savunuyoruz? Cumhuriyet´imizi dışlayıp hala şeriatı savunan yobazlara ne demeli? Bugün bile annelerimizi, bacılarımızı, kardeşlerimizi ve yurdumuzu düşman istilasından, düşmanın ayak altlarından kurtaran aziz atamız Atatürk´ün büstleri kırılıp parçalanıyor. Açıktan açığa o yüce insana hakaretler ediliyor, en azılı düşmanların bile saygı duyduğu aziz Atatürk´e kurtardığı insanlar saldırıyor. Bir insanı kötülemek için sen o insandan daha iyi olmalısın, yezid zalimi de işte hep böyle karalama politikası izlemiştir, hep böyle toplumu bölüp parçalamıştır. Karanlık emellerine halk toplumunu alet etmiştir. Bizler 20´ci asır feza çağında yaşadığımızı unutarak hala mezhepcilikle, gericilikle, yobazlıkla zaman kaybedip, medeniyet öğrettiğimiz avrupa ülkelerinden, medeniyet dilenir duruma düştük.

İsterseniz bu tartışmayı tatlılığa bağlıyarak Ali Sefa´nın aşağıdaki şiirlerine kulak verelim;

Kardeş kavgasını kaldır ortadan

Bölündü Türkiye´m sağ ile sola,
Gel buna bir çare bulalım kardeş.
Kardeş kavgasını kaldır ortadan,
Anneler gözyaşın silelim kardeş.

İnsanca insana sevgi bağlayıp,
Vatan sevgisiyle coşup çağlayıp,
Kendi kendimize içten ağlayıp,
Düşmanlara karşı gülelim kardeş.

Marifet mi eli bize güldürmek,
Dost düşmana zayıf yanın bildirmek,
Yakışmaz insana insan öldürmek,
İnsanın kıymetin bilelim kardeş.

Kaldıralım içten kini karayı,
Sağ sol ile bozmayalım arayı,
Kendi kendimize açdık yarayı,
Kendi elimizle saralım kardeş.

Kanı kurumadı şehit atanın,
Bağrı yaralandı yüce vatanın,
Kör olsun gözleri sizi satanın,
Dost ile düşmanı bilelim kardeş.

Gidilmez menzile kardeş vurarak,
Haklıdan haksızca hesap sorarak,
Yurda ağır sanayiler kurarak,
Kalkınma savaşı verelim kardeş.

Parçalama sağ sol ile vatanı,
Gücendirme şehit düşen Ata´nı,
Varsa damarında zerre Türk kanı,
Birlik kapısından girelim kardeş.

Tuttuğun yol düşmanların yanıdır,
Sağ sol sizler için birer anıdır,
Döktüğün kan kardeşinin kanıdır,
Açıp gözümüzü görelim kardeş.

Mahcup olma şehit giden Ata´na,
İkilik getirme yüce vatana,
Lanet olsun sizi size satana,
İnsanca el ele verelim kardeş.

Yücelsin cihana türklüğün şanı,
Islattı yurdunu şehitler kanı,
Gerekirse bizde bu tatlı canı,
Türkiye uğruna verelim kardeş.

ALİ SEFA´m şehit yatanımızdan,
Kardeşi kardeşe katanımızdan,
Kanlı katilleri vatanımızdan,
Amerikan Rus´a sürelim kardaş.

Hazret´i Zeynel Abidin Kerbela olayından sonra Medine´de evlenmiş çocukları olmuş ve Ehlibeyt ocağını tüttürmüştür. 12 İmam´ların dördüncü İmam-ı Hazret´i Zeynel Abidin´dir. Ömrünün uzun bir bölümü zindanlarda çile doldurarak geçmiştir. Bir ara beşinci İmam olan oğlu Muhammed Bakır ile zindanda beraber ömür çürütmüştür. Yezid soyu tarafından zindana atılan Hazret´i Zeynel Abidin paslı demirlerle örülmüş zindanın penceresinden, Kerbela tarafına devamlı bakarak kanlı gözyaşları dökerek çile çekerek, ömür çürütmüştür.
Zeynel Abidin zindanda zalim Yezid´in zulmü altında inim inim inilerken, Muhammed Bakır zindanın kapısına hergün gelir, sabahdan akşama kadar ağlar, zindancıya: **"Ne olur zindancı, babamı bırak evimize götüreyim, kardeşlerim annem bekliyor"** diyerek ağlayıp yalvarırdı. Zindancı bazen Muhammed Bakır´ı azarlar, bazen döverdi ama yine de Muhammed Bakır zindanın kapısından ayrılmazdı.
Ali Sefa´da Hazret´i Zeynel Abidin´in acılarını, dertlerini, kederlerini, sızılarını ve çektiği çilelerini Ehlibeyt sevgisi ile dolup taşan yüreğinde hissederek, uçan kuşlarla Kerbela´dan haber bekleyen Zeynel Abidin ile dertlerini bölüşüp, bakalım neler söylemiş;

Gardiyanlar vermiyor mu babanı

Güzel İmam gitmiyorsun kapıdan,
Gardiyanlar vermiyor mu babanı.
Demir parmaklıklı taşlı yapıdan,
Gardiyanlar vermiyor mu babanı.

Burası zindandır garipler yeri,
Bitirir insanı hep diri diri,
Koyulduğu halde bir kemik deri,
Gardiyanlar vermiyor mu babanı.

Ehlibeyt yavrusu olmaktır suçun,
Bizde çok dertliyiz hep için için,
Zalimlere karşı geldiği için,
Gardiyanlar vermiyor mu babanı.

Ümidini kesme sakın yarından,
Kurtulalım zalim iktidarından,
Demir kapıların arkalarından,
Gardiyanlar vermiyor mu babanı,

El ayak zincirli gözleri yaşlı,
İşkenceler görmüş baharlı kışlı,
Bu dert bizim derttir bak iki başlı,
Gardiyanlar vermiyor mu babanı.

Yıkılsın zalimin evin yıkalım,
El ele vererek karşı çıkalım,
Hele bir kez beri gel de bakalım,
Gardiyanlar vermiyor mu babanı.

ALİ SEFA´m der ki bu böyle gitmez,
Ağlayıp durmakla bu dertler bitmez,
Sana senden başka el yardım etmez,
Gardiyanlar vermiyor mu babanı.

Sonunda emevi zalimleri o sabu yavruyu da içeriye alıp zindana attılar. Taki Türk kahramanı Eba Müslüm emevi saltanatını yıkıncaya kadar. Zeynel Abidin´in ömrü gözyaşı ile zindanlarda ömür çürüterek geçmişti, gün ve güneş yüzü görmezdi.
Karanlıkta kum saatini o yüce insan icat ederek zamanın nasıl geçtiğini o kumun akışını seyrederek ömür tüketirdi. Sazın yani aşıkların bütün deyişleri, türküleri çalıp çağırdığı sazın icadıda yine Zeynel Abidin´den kalmıştır.
Hz. Zeynel Abidin´in kısa ve öz bir sözü vardır, bir zalim onun üzerine bir iftira atarak onu halk arasında çok küçük düşürmeye çalıştığında, O yüce İmam Hazret´i Zeynel Abidin, o kişiye şöyle cevap vermiştir: **"Eğer o senin saymış olduğun vasıflar bende varsa; Allah beni islah etsin, haşa ki o attığın iftiraların bizde eseri yok. Eğer bu saydığın vasıflar bende yoksa; Tanrı seni af eylesin"** dedi.
Ömrü zindan köşelerinde geçen Zeynel Abidin´in Kerbela´dan sonra hiç bir defa yüzünün güldüğünü ve su içtiğini gören olmamıştır.
Dilin de, dudağın da, yüreğin de, bağrın da hep Kerbela´nın acıları taze olarak kalmış, hep Kerbela´dan uçan kuşla bile haber bekleyip sanki İmam-ı Hüseyin bugün gelecekmiş gibi gözü Kerbela´nın yollarında kalmıştır.

Ali Sefa yine yüreğinden gelen acılarını Zeynel Abidin adına şöyle dile getirdi:

Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi

Kapı kapı sora sora izledim,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi
Bunca yıldır hep yolları gözledim,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Bir yanım yaralı bir yanım yasta,
Kimi şehit düşmüş kimisi hasta,
Haber saldım bunca yarene dosta,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Muhammed´in ayağına sarıldım,
Ali ile gam içinde görüldüm,
73 kez öldüm öldüm dirildim,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Elemle kedere gamı ekledim,
Taş basıp bağrıma derdim sakladım,
Uçan kuşlar ile haber bekledim,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Açmadım bağrımı bunca yandı da,
Küsmedim feleğe ele kandı da,
Eller çekip sılasına döndü de,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Üçler beşler kırklar 12 İmam´lar,
Akıttım gözümden yaş ile kanlar,
Aşk ile maşuğa ulaşan canlar,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Dostun bahçesini hoyrat toplamış,
Sinesine kargı kılınç saplamış,
Kerbela´yı kara duman kaplamış,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Fatıma ağlıyor canından bezgin,
Görmemiş felekten bir günü düzgün,
Ali´m çok kederli Muhammed üzgün,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Dost mudur deyip de beni sınama,
Türlü dertler gizlemişim sineme,
Kulun kölen olam kardeş kınama,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Gizli gizli türlü gözyaşı döktüm,
Kaderin zulmüne hep boyun büktüm,
Nice mektup yazdım nice tel çektim,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Tükenmez dertlerim bitmez kederim,
Bu yola bağlıdır anam pederim,
Başım aldım diyar diyar giderim,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Arap illerinde gelen hacılar,
Görülmüş mü böyle türlü acılar,
Ey analar ey kardeşler bacılar,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Lanet şu yezidin soyuna lanet,
Boyuna bosuna huyuna lanet,
Evine barkına köyüne lanet
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Dağlar seda verir ahu zarımdan,
Ümitler kesildi artık yarından,
Muhammed´in çifte yadiğarından,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Ağla artık ağla durma gözlerim,
Bunca yıldır dost yolunu gözlerim,
Kırıldı kanadım tutmaz dizlerim,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Dost ararım dostan haber edecek,
Elimden tutup da dosta gidecek,
Aha ömrüm geldi geçti bitecek,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Kara taşla her gün bağrım döverim,
Dost gelecek diye yolu güverim,
Korkarım ki kara haber duyarım,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

ALİ SEFA´m gözümün nemlerinden,
Neşe almam feleğin demlerinden,
Ali Fatıma´nın yetimlerinden,
Eyvah Kerbela´dan haber gelmedi.

Aziz okuyucularım sizlere bir kaç beyit daha sunuyorum. 12 İmam´ın isimlerini okuyup, onların ruhlarına Fatiha okuyarak isimlerini rahmetle analım;

Kerbela´nın gözü yaşıdır hey can

Allah bir Muhammed Ali dediğim,
On iki İmam´ın başıdır hey can.
Hasan Hüseyin ile Zeynel Abidin,
Kerbela´nın gözü yaşıdır hey can.

Muhammed Bakır´a gönlümüz verdik,
Caferi Sadık´ın erkanın sürdük,
Musa-i Kazım´ın demine erdik,
İmam´ı Rıza´nın işidir hey can.

Taki´nin Naki´nin gönül verdiği,
Hasanül Asker´in gelip gördüğü,
Muhammed Mehdi´nin mekan kurduğu,
Ol **Ali Sefa**´mın döşüdür hey can.

Aziz okuyucularım ve baba dostlarım, bu kitabımı yazarken inanın çoğunlukla kendimi Kerbela´nın acıları içerisinde hissettim. Kerbela´daki 73 şehitlerimizin acılarını da kendim de hissederek, mazlum ve masumların yıllardır hasır altı edilen haklarını, gerçekleri söylemekten çekinerek çıkarı için gerçeği görmezlikten gelen dostların değinmediği konulara sanırım bilgimin ve vicdanımın el verdi- ği kadarıyla değindim. Yazdığım bilgilerin kaynağı elimde mevcuttur, isteyene ispat ederim.
En büyük ilham kaynağımda, aşağıda isimlerini vereceğim üç sadık dostumdu. Kitabımızı okurken inşallah ağzı dualı Ehlibeyt dostlarım bizleri de hayırlı dualarla ve rahmetle anarlar. Hüüü dost erenler demine 12 İmam´lar, Üçler, Beşler, Kırklar, Yediler, 14 Masumu Paklar, 17 Kemer Bestler ve Ehlibeyt aşkına niyaz edelim.
Tanrı cümle Ehlibeyt dostlarına rahmet eylesin, sağ olanlara sıhhat ve selamet nasip eylesin (Allah Allah).

Bu kitabımı yazarken bir defter, bir kalem, bir de gözyaşı en büyük ilham kaynağım oldu. Gündüzleri çalışıp geceleri bu sadık dostlarım ile Ehlibeyt´in ve Kerbela şehitlerinin acılarını, Peygamber´lerin acıları ile karşılaştırarak örnekler vererek sizlere anlatmaya çalıştım, inşallah memnun kalırsınız. **Tanrı iyi insanları tüm kötülüklerden korusun...(Allah Allah)**

Bir defter bir kalem birde gözyaşı

Benim şu dünyada başımın tacı,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.
Yaremin melhemi gönlüm ilacı,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Felek her çilesin yükledi bize,
Döktü yaprağımı dönderdi güze,
Benim her derdimi anlatır size,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Sırlarımı teker teker heceler,
Benim ile gam içinde bocalar,
Arkadaşım oldu uzun geceler,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Benim gibi benzi soluk sarıdır,
Gamlı yüreğimi daim farıdır,
Gizli sırlarımın anahtarıdır,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Başıma bunlardan giydim tacımı,
Aratmadı kardaşımı bacımı,
Benimle bölüştü bütün acımı,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Efkarlansam bülbül gibi ötüşür,
Benim ile alev alır tutuşur,
Gamlı günlerimde gelip yetişir,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Başka yoktur benim derdim anlayan,
Sohbetimi sualimi dinleyen,
Muhabbeti kulağımda çınlayan,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Ne bahtı karaymış bu benim başım,
Tükettim ömrümü dolandı yaşım,
Benim şu cihanda kavim kardaşım,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Bağır deli gönül inleyip bağır,
Çekmiyor kervanım gam yüküm ağır,

Bana derler darda kalırsan çağır,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Şaştı gönül sahte dostlara şaştı,
Gönlüm efkarlandı yüreğim coştu,
Benim ile türlü figana düştü,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Ağladım ağladı güldüm güldüler,
Gamlı günde kederimi sildiler,
Her derdime birer melhem oldular,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Hısım akrabadan kendin sakındır,
Çünkü hileleri akın akındır,
En yakın dostumdan daha yakındın,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Yad ellerde dostluğumuz gelişti,
Gurbet elde kem günümde buluştu,
Benim ile her çileyi bölüştü,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

Sırrım alıp yad ellere dillemez,
Kuyu kazıp üzerini çullamaz,
Sahte dostlar gibi fırsat kollamaz,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

ALİ SEFA´m der ki asildir soyum,
Kazarken mezarım kaynarken suyum,
Ölür isem kabrim üstüne koyun,
Bir defter bir kalem birde gözyaşı.

- Alevilikte dedeler birer bal arısı, talipler hormonsuz çiçek, Cem evleri birer balpeteği gibi olmalıdır... (Ali Sefa)
- Mazlumun, masumun ve doğrunun destekleyicisi Allah´tır... (Ali Sefa)
- Zalim ve gaddarların destekleyicisi şeytandır... (Ali Sefa)
- Ben öyle bir dost tutundum ki onun sevdası ile neşe ve mutluluğumu paylaştım. O´da beni kara günlerim de hiç mi hiç yalnız bırakmadı. O dostta Ehlibeyt´tir... (Ali Sefa)
- Ben Ehlibeyt´i halka götürdüm, onlar da beni Hakk´a götürdü... (Ali Sefa)
- Aile içinde saygınlığını kaybeden bir kişi, toplumdan saygınlık beklemesin... (Ali Sefa)
- Topluma faydalı olmak isteyen kişi, önce ailesine ve çevresine iyi ve örnek bir kişi olması lazım ki toplumun güvenini kazansın... (Ali Sefa)
- Ne zalim ile dost ne de doğru ile düşman ol... (Ali Sefa)
- Dostun Ehlibeyt olursa, dünyada derman ahirette iman olur... (Ali Sefa)

Aziz dostlarım ve muhterem okuyucularım kitabımızın sonlarına doğru yaklaşmışken bazı konulara yeniden değinmeyi zorunlu gördüm. Çünkü bu tüm inanan canlar için gereklidir.

Abdest ve Cenaze İbadeti
»ABDEST«

Alevilikte ibadetten önce alınan abdestin anlamı:
Alevi olan, mümin müslüm canlar önce gönüllerini, özlerini, içlerini temizler sonra da dış temizliklerini yaparak Cem ibadetine katılırlar.
Soru: İç temizlik nedir?
Cevap: İç temizlik; kinden, kibirden, riyadan, hasetlikten, yalandan, kemlikten, ikilikten, nefsine düşkünlükten, çıkarcı ve menfaat pereslikten, cehaletten buna benzer yalandan, dolandan, iftira ve kov kıybet tüm kötülük ve pisliklerden özünü ve gönlünü tamamen temizleyip, Cenabı Hakk´a tüm benliğiyle teslim olmaktır. İçin de Allah, Ehlibeyt ve İnsan sevgisinin yanı sıra Hakk´ın yarattığı 18 bin alemleri tüm kalbi ile severek bütün evreni hoşgörü ile kucaklamaktır.

Dış temizlik bilindiği gibi abdesttir.
Abdest bir İkrardır, abdest bir defa alınır, temizlik her zaman yapılır.

Soru: **Abdest nasıl alınır?**
Cevap: **Abdest şöyle alınır:**

1. Önce niyet edilir, Besmele çekilir ve üç defa eller yıkanarak şöyle ikrar verilir:
» **YA RABB ŞAHİT OL Kİ; BU ELLERİMİ HARAMA, ZİNAYA, KEMLİĞE, KÖTÜLÜĞE KULLANMAYACAĞIMA, SENİN HAKK VE HELAL LOKMANI BU ELLERİMLE KAZANIP, BANA MUHTAÇ OLANLARI BU ELLERİMLE BESLEYECEĞİME SANA İKRARIM OLSUN** «

2. Üç defa ağız bol su ile çalkalanır ve Cenabı Allah-u Teala´ya şöyle ikrar verilir:
» **YA RABB SEN ŞAHİT OL Kİ; BU AĞIZIMA HARAM LOKMA ALMAYACAĞIMA, YETİMİN, YOKSULUN, FAKİRİN, FUKARANIN, KOMŞUNUN, DEVLETİN TÜYÜ BİTMEMİŞ YETİMLERDEN TOPLADIĞI VERGİNİN ZERRE KURUŞUNU AĞIZIMA ALIP YEMEYECEĞİME, YALAN, DOLAN, GOV, GIYBET ETMEYECEĞİME, HER YERDE VE HER ZAMAN DOĞRUYU SÖYLEYECEĞİME, TEVELLA TEBERRA AYETLERİNİ DİLİMDEN DÜŞÜRMEYECEĞİME, BU AĞIZIMDAN HAKK KELAMINDAN BAŞKA KELAM ÇIKMAYACAĞINA, SANA İKRARIM OLSUN** «

3. Üç defa burna su verilecek:
» **YA RABB SEN ŞAHİT OL Kİ; BU BURNU MU DEDİK- ODULARA SOKARAK İNSANLARI BİRBİRİNE DÜŞÜRMEYECEĞİME, SANA İKRARIM OLSUN** «

4. Üç defa yüz yıkanır ki:
» **YA RABB SEN ŞAHİT OL Kİ; BU CEMAL SENİN CEMALİNDİR. CEMALİNİN NURUNU KİRLETMEYECEĞİME, YOLUMA, ERKANIMA, EŞİME, ERİME, PİRİME, REHBERİME, MÜRŞÜDÜME, DİNİME, İMANIMA, VİCDANIMA, NAMUSUMA, ŞEREFİME, HAYSİYETİME SAHİP ÇIKARAK YÜZÜMÜ KIZARTACAK, CEMALİMİ UTANDIRACAK, SENİN HİDAYET NURUNU KİRLETECEK HİÇ BİR SUÇ İŞLEMEYECEĞİME, EHLİBEYT´TİN, HZ. MUHAMMET MUSTAFA´NIN, HZ. ALİYEL MÜRTEZA´NIN, HZ. FATMA-TÜL ZEHRA´NIN, HZ. İMAM-I HASAN-I MÜCDABA´NIN, HZ. İMAM-I HÜSEYİN´İ DEŞTİ KERBELA´NIN HAKLI DAVASINA SAHİP ÇIKARAK, ONLARIN KAYIP OLAN HAKLARINI TÜM BENLİĞİMLE, CANIM PAHASINADA OLSA SAVUNACAĞIMA. VATANIMA, MİLLETİME, TÜM DÜNYADAKİ İNSANLIĞA GÜCÜM ORANIN- DA, İNSAN AYRIMI YAPMADAN HİZMET EDECEĞİME.**

MAZLUMUN YANINDA, ZALİMİN KARŞISINDA YER ALACAĞIMA, SANA İKRARIM OLSUN. İKRARIM İMANIMDIR SEN ŞAHİT OL ALLAHIM «

5. Sağ ve sol kulak serçe parmaklarıyla su ile yıkanarak temizlenir ki:
» YA RABB SEN ŞAHİT OL Kİ; KİMSENİN KOVSUNU, KIYBETİNİ DİNLEYİP, İNSANLARI BİRBİRİNE DÜŞÜRMEYECEĞİME, HAKK KELAMINDAN BAŞKASINA BU KULAKLARIMI KAPATARAK İBLİSİN VESVESESİNE DÜŞMEYECEĞİME SANA İKRARIM OLSUN «

6. Eller tekrar yıkanarak ellerin tersi ile boyun kısmı iki taraftan temizlenir ki:
» YA RABB SENDEN VE SENİN EHLİBEYT´İNDEN BAŞKASINA SECDE ETMEYECEĞİME, EĞER İKRARIMDAN DÖNERSEM BU BAŞ BENDEN YAD OLSUN. BAŞ ARŞ AĞLAYI TEMSİL EDER, BAŞIM SENİN MAKAMIN, GÖNLÜM SENİN DURAĞINDIR, ORALARI TEMİZ TUTARAK SENİN MAKAMINI KİRLETMEDEN, SANA TERTEMİZ TESLİM EDECEĞİME, SANA İMANIMLA İKRAR VERİYORUM, SEN ŞAHİT OL ALLAH´IM «

7. Sağ el su ile başın alın kısmının üzerine mest verilir:
»YA RABB SEN ŞAHİT OL Kİ; SENDEN VE SENİN HİDAYET NURUN OLAN EHLİBEYT´NİN VE ONUN SÜLBÜNDEN GELEN VELAYET VE NÜBBÜVET NURLARINI TAŞIYAN SEYYİTLERDEN BAŞKASINA SECDE ETMEYECEĞİME SANA İKRARIM OLSUN «

8. Sağ el sol el dirsekten aşağıya kadar yıkanır:
» YA RABB SEN ŞAHİT OL Kİ; EL UZUNLUĞU YAPMIYACAĞIMA, KİMSENİN HAKKINA EL UZATMIYACAĞIMA, KUL HAKKINA EL UZATIP KİMSENİN HAKKI İLE HUZURUNA GELMİYECEĞİME, KİMSENİN HARAM LOKMASINI YEMİYECEĞİME SANA İKRAR VERİYORUM «

9. Sağ ayak, sol ayak yıkanır:
» YA RABB SEN ŞAHİT OL Kİ; SENİN HAKK YOLUN TESLİMİYET YOLUDUR. SENİN HAKK YOLUNDAN BAŞKA YOLA GİTMEYECEĞİME, KÖTÜLÜKLERE, KEMLİKLERE, SAPIKLIKLARA, SENDEN BİZLERİ UZAKLAŞTIRACAK KÖTÜ YOLLARA ADIM ATMAYACAĞIMA SANA BÜTÜN BENLİĞİMLE İMANIMLA İKRAR VERİYORUM. İKRARIM İMANIMDIR, İKRARIMDAN DÖNERSEM, İMANIM BENDEN YAD OLSUN. SEN ŞAHİT OL YA RABB «

>> CENAZE YIKAMA <<

Ehlibeyt muhibbi Muhammed Ali´ye gönül veren canlar cenazeyi şöyle yıkarlar;

Önce cenazeyi yıkayacak dede veya hoca kendi abdestini alır.
Cenazenin baş ucuna geçer ve ´**Bismi Şah Bismillahirahmanirrahiym**´ der.
Sağ eli ile cenazenin karnına bir kaç defa çökerek önce cenazenin karnında ki biriken necis ve hava boşaltılır. Sağ eline bir ince plastik eldiven geçirerek cenazenin ön ve arka edep yerleri yıkanır, bu yıkama bol su ile olmalıdır.
Bu yıkama işi bittikten sonra cenazenin poposuna sıkıca pamuk tıkanır ki içinden tekrar pislik akmasını önlemek için önlem alınır ve yıkayan kişi meftanın sağ tarafına geçer.
üç defa ellerini yıkarken şöyle söylenir:
"Allahümme salli Ala Seyidine bi Hakk´ın nuru cemali iki cihan serveri ahır zaman Peygamber´imiz, Hz. Hakk´ın Nübüvvet nuru MUHAMMED Mustafa hürmetine, bu din kardeşimizin elleri ile işlediği günahlarını sen bağışla Ya Rabbi".

Üç defa mevtanın ağzını su ile yıkarken:
"Alla hümme Salli ala Seyyidine bi Hakk´ın nuru cemali erenlerin, evliyaların, enbiyaların, nebilerin, velilerin ve gaib erenlerinin ve onların serçeşme başı olan velayet mülkünün sahibi şahlar Şah-ı, evliyalar evliyası, Velayet nurumuz Şah-ı Merdan Aliyel Mürtaza´nın yüzü suyu hürmetine, bu din kardeşimizin ağzı ile yapmış olduğu günahları af eyle ya Rabbi".
Üç defa burna su verilir:
"Alla hümme salli ala Seyidine bi Hakk´ın nuru cemali Hz. Şehitler sultanı, şehitler Anne´si, şehit Hidayet nurumuz Fatıma-tı Zehra Anne´mizin yüzü suyu hürmetine, bu mefta burnunu kem işlere sokmuşsa sen af eyle ya Rabbi".
Üç defa yüzü yıkanırken:
"Allahümme salli ala Seyidine bi Hakk´ın nuru cemali, Hz. Allah´ın Kudret nuru Ehlibeyt´in yüzü suyu hürmeti, bu mefta cemalini utandıracak suç işlemişse, sen Hz. Ehlibeyt´in hürmetine bağışla ya Rabbi".
Üç defa yüzü yıkanır, sağ el suya tutularak, başın orta kısmına el avuç içinde su dökülerek temizlenir ki:
"Alla hümme salli ala Seyidine bi Hakk´ın nur cemali, İnayet nurumuz İmam Hasan´ın, Rahmet nurumuz Şah İmam Hüseyin´i Deşti Kerbela´nın hürmetine bu kardeşimizin günahlarını af et ya Rabbi".
Sağ kulak sol kulak serçe parmakları ile yıkanır ki:
"Allahümme salli ala Seyyidine bi Hakk´ın nuru cemali, İmamet nurumuz 12 İmam´lar aşkına sen bu kardeşimizin kov giybet dinleyerek günah işlemişse günahlarını af et ya Rabbi".
Boyun kısmı yıkanırken:
"Alahümme salli ala Seyyidine bi Hakk´ın nuru cemali, bu canımızı 14 Masum-u Paklar aşkına bağışla ya Rabbi".
Sağ kol sol kol yıkanır:
"Allahümme salli ala Seyyidine bi Hakk´ın nuru cemali, bu canımızı 17 Kemer Best aşkına bağışla ya Rabbi".
Sağ ayak sol ayak yıkanırken;
"Allahümme salli Ali Seyiddine bi Hakk´ın nuru cemali, bu canımızı Kırk´lar bağışlaya aşkına Rabbi".
Ve baştan başlayarak son olarak da bütün vücudu üç defa sabunlu ılık su ile yıkanırken:
"Alla hümme salli ala Seyyidine bi Hakk´ın nuru cemali, Hz. Üçler´in, Beşler´in, Yediler´in, 12 İmam´ların, 14 Masumu Paklar´ın, 17 Kemer Best´lerin, Kırklar´ın yüzü suyu hürmetine bu din kardeşimizin tüm günahlarını af eyle ya Rabbi" diye dua edilir, duru su ile durulanır ve kurulandıktan sonra mefta kefenlenir.

Orda bulunan bütün cemaatten helallık istemek için de şöyle söylenir;
Ey Cematı müslimin, bu din kardeşimiz Hz. Adem Sefiyullah´ın evlatlarından, Hz. İbrahim Halilullah´ın milletlerinden, Hz. Ahır zaman Peygamber´imiz iki cihan serveri Muhammet Mustafa´nın ümmetlerinden, evliyalar Şah-ı Velayet mülkünün sahibi Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin taliplerinden, Hz. Yüce Tanrı´nın Hidayet nuru Hz. Ehlibeyt´in muhiplerinden, 12 İmam´lara yar, Kerbela şehitlerimize dost olduğuna kanaat getirdiğimiz bu canımız, falancıdan doğmuş ve filancının evladı, filancı Hakk´a yürümüştür. Bu din kardeşimizi nasıl bilirsiniz deyince; cemaat ´Allah rahmet eylesin´ der.

Onda hakkı olan olmayan sorulur, kimsenin alacağı yoksa kabire gidene kadar, 7 defa ´hakkınızı helal edin´ diye dede meftaya helallık alır ve kendi de mefta adına onlara helallık verip, hakkını bağışlar.

Mümünlerin Günlük İbadeti

Bismillahirahmanirrahiym.
Rahman ve rahim olan Allah´ın adı ile ya Rabbi sana ibadetime başlıyorum denerek, Cenabı Hakk´ın Kudret divana durur.
O divan da 3 defa ´ihlas suresi´ okunur; **Bismillahirahmanirrahiym Kul hüvallahü ehad allahüssamed lem yelid ve lem yuled ve lem yekün lehu küfüven ehad´.**
Cenabı Hakk´ın divanında bulunan Hz. Velayet nurumuz Şah-ı Merdan Emirülmü´minin İmam-ı Ali´nin adına, onun divanı derğahında niyet edilir. O Velayet mülkünün sahibinin divanında da 3 defa ´Ayetel Kürsü´ okunur**: Bismillahirahmanirrahiym. Allahü la ilahe illa, Hüve el hayyülkayümü, La te´huzühü sinetün, Ve la nevmün lehu ma fiyssemavati, Ve mafiyl´ardı, Menzelleziy yeşfe´u, İn dehu illa biiznihi ya´lemü, Ma beyne eydiyhim, Ve ma halfehüm, Ve la yuhiytüne bişey´in min´ilmihi, İlla bima şae, Vesi´a kürsiyyühüssemavati vel´arda, ve la yeüdühu hıfzuhüma, Ve hüvel ´Aliyyül ´aziymü.**
Cenabı Hakk´ın Hidayet nuru Hz. Fatıma-tı Zehra Anne´mizin adına onun divanı derğahında 3 defa ´Fatiha süresi (Elham suresi)´ okunur;
Bismillahirahmanirrahiym. Elhamdü lillahi Rabbi´l-´Alemiyn. Errahmanirrahiym. Maliki yevmiddiyn. İyyake na´büdü, ve iyyake neste´ıyn. İhdinassıratalmüstakiym. Sıratalleziyne en´amte aleyhim ğayrilmağdubi ´aleyhim veladdalliyn.
İki cihan selveri Hz. Nübüvvet nurumuz Muhammed Mustafa´nın divanına durulur, ´Bakara suresi 1. ayetten 8. Ayete´ kadar olan bölüm 3 defa okunur;
Bismillahirahmanirahiym. Elif lam miym. Zalikel kitabü, la reybe fiyhi, hüden lilmüttekıyn. Elleziyne yü´minüne bilğaybi, ve yükıymünessalate, ve mimma rezaknahüm yünfiküne. Velleziyne yü´minüne bima ünzile ileyke ve ma ünzile min kablike, ve bil´ahıreti hüm yukınüen. Ülaike ´ala hüden min rabbihim ve ülaike hümülmüflihüne. İnnelleziyne keferü sevaün aleyhim eenzertehüm em lem tünzirhüm la yü´minüne. Hatemallahü´ala kulübihim ve ´ala sem´ihim ve ´ala ebsarihim ğışavetün, ve lehüm ´azabün ´azıymün.
İnayet nurumuz İmam Hasan-ı Müctaba´nın divanına durulur. 3 defa ´Nasr süresi´ okunur; ´**Bismillahirahmanirrahiym. İza cae nasrullahi vel feth(u). Ve raeytennase yedhulünefi dinillahi efvace. Fe sebbih bihamdi rabbikevestağfirhü. İnnehü kane tevvaba´.**
Sonra Cenabı Hakk´ın Kudret nurunu, Velayet nurunu, Hidayet nurunu, Nübüvvet nurunu, İnayet nurunu ve Rahmet nurunu ve bir fiil cümle nurları bağrında toplayan cümle melek ve feriştahların önünde saygı ile eğilerek tefaf eyledikleri, şehitler serdarı Hz. İmam-ı Hüseyin´in divanı derğahına yüzler sürülerek şehitler divanın da dara durulur.
Hz. Hüseyin´in divanı derğahında ´Ali İmran süresi 16. ayetten başlıyarak 20. Ayete´ kadar tüm Kerbela şehitlerimiz adına, bu ayet 3 defa okunur; **Bismillahirahmanirahiym. Elleziyne yükülüne rabbena innena amenna fagfirlena zünübana ve kına´azabennari. Essabiriyne, vessadikıyne velkanitiyne, velmünfikıyne, vel müstagfiriyne bil´eshari.**

Şehidallahü ennehu la ilahe illa hüve velmelaiketü ve ülül´ılmi kaimen bilkıstı, la ilahe illa hüvel ´aziyzülhakiymü. İnneddiyne ´ındallahil´islamü, ve mahtelefelleziyne ütülkitabe illa min ba´di ma caehümül´ılmü bağyen beynehüm, ve men yekfür biayatillahi feinnallahe seriy´ulhisabi.

Sonra Hz. İmamet nurlarımız 12 İmam´ların divanına varılır.

12 İmam´larımız;

Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Hz. Şah-ı Merdan Aliyül Veliyullah a.s.,
Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Hz. İmam Hasan-ı Müctaba a.s.,
Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Hz. İmam Hüseyin´i Deşti Kerbela a.s.,
Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Hz. İmam Zeynel Abidin a.s.,
Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Hz. İmam Muhammet Bakır a.s.,
Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Hz. İmam Caferi Sadık a.s.,
Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Hz. İmam Musa´yı Kazım a.s.,
Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Hz. İmam Aliyül Hulki Rıza a.s.,
Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Hz. İmam Muhammed Taki a.s.,
Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Hz. İmam Aliyül Naki a.s.,
Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Hz. İmam Hasan-ül Askeri a.s.
ve Allahümme salli Ala Seyyidine bi Hakkın nur Cemali Kaim Hz. İmam Muhammed Mehdi a.s.

sahibi zaman kutbi devran tamamı 12 İmam´lar rahmetle anılır ve 12 imamlarımızın her birinin mübarek isimleri için bir defa ´**İhlas suresi**´ ve bir defa da ´**Fatiha süresi**´ okunur. Sonra Kerbela esirlerimizin ve Kerbela´da kafir yezitlerin ellerine esir düşen annelerimizin, bacılarımızın, kardeşlerimizin, ninelerimizin kundaktaki bebelerimizin ruhları için 15 defa ´Kevser süresi´ okunur; ´**Bismillahirahmanirrahiym. İnna a'taynakel-kevser. Fesalli lirabbike venhar. İnne şanieke hüvel ebter´.**

Daha sonra Kerbela´da lanet yezitlerin eline esir düşen, Hz. İmam-ı Hüseyin´in iki yavrusu, zalim Yezit tarafından kostantina kıralına gönderilmişti.

Yezit: ´Ben Hz. Muhammed Ali´nin soyunu dünyadan kaldırdım ve onları kuzu gibi boğazladım. Elim de tutsak bulunan iki esir bebelerini de sana gönderiyorum, onları da sen öldür de hep beraber Hakk, Muammed, Ali soyunu dünyadan kaldırmış olalım´ demişti. O sabu, masum yavrular Kerbela´dan sonra da esir düşüp de İstanbul´a kostantina kıralının zindanlarına atılıp orda şehit oluncaya kadar ağızlarına bir yudum su değmeden o karanlık zindanlarda bin bir korku içinde şehit olup gitmişlerdir (Türbeleri İstanbul Koca Mustafa Paşa son durak Sünbül Baba camisi avlusundadır). O masum yavrularımızın divanı derğa- hında da 3´er defa Nas ve Felak süreleri okunur;

´**Bismillahirahmanirrahiym. Kul e´uzü birabbinnasi. Melikinnasi. İlahinnas. Min şerrilvesvasilhannas. Ellezi yüvevisü fi sudürinnasi. Minelcinneti vennas. Bismillahirahmanirrahiym. Kul e´üzü birabbilfelak. Min şerri ma halak. Ve min şerri ğasikin iza vekab. Ve min şerrinneffasati fil´ukad. Ve min şerri hasidin iza hased.** okumalıyız.

Sonra tüm yaratılan 18 bin alemlerin niyetine; Hz. Allah´ın sadakatli kullarının, Hz. Muhammed Mustafa´nın sadakatli ümmetlerinin, Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´nin sadakatli taliplerinin, Hz. Ehlibeyt´in sadakatli muhiplerinin, Hz. 12 İmam´lara sadakatli yar, Hz. İmam-ı Hüseyin´e ve Kerbela şehitlerimize sadakatli dostlarımız adına 3 defa ´**ihlas**´ ve 3 defa da ´**Fatiha Suresi**´ okunur.

İsimlerini zikir ettiğimiz canlarımız için, Anadolu´ya, Hz. Ehlibeyt´in ve Hakk´ın davasını taşıyan Hz. Hünkar Hacı Bektaş-i Veli efendimizin, 88 bin Rum erenlerinin, 99 bin Horasan pirlerinin 100 bin Gaip erenlerinin ruhları için de 3 defa ´**ihlas**´ ve 3 defa da ´**Fatiha Suresi**´ okunur.
Bütün bu isimlerini saydığımız nebilerin ruhları için; **Bismillahirahmanirrahiym. Makane, Muhammedin, Eba ahadin, min ricaliküm, Velakin Resulullah ve Hatemenne beyyine ve kan Allah-u bi küllü şeyin Alima. Sadakallahül Aliyül Azim Amenne ve Ementü Billahir Kerim Sübhane Rabbike Rabbil izzeti amma yesufune ve selamün Aliel mürseline ve Alihim vel hamdü lillahi Rabbil alemine lil fatiha** Hz. Ehlibeyt´e selavatı şerife verilir; **Bismillahirahmanirrahiym. Allahümme salli ala Seyyidine Muhammedin ve ala Ali Seyyidine Muhammedin kema salleyte ala İbrahiyme ve ala Ali İbrahiyme inneke hamiydün meciyd.**
Bismillahirahmanirrahiym. Allahümme barik ala Seyid- dine Muhammedin ve ala Ali Seyyidine Muhammedin kema barekte ala İbrahiyme ve ala Ali İbrahiyme İnneke hamiydün meciyd.
Hak la ilahe ille Allah, Hak birsin Muhammeden Resullullah. Muhammed´e selavat, sella Aliyle Seyyidin, nurunan Muhammed. Allahümme salli ala seyyidine Muhammed ve ala Ali seyyidine Muhammed vel eshedü bi Hakk´ın vel Fatıma, vel Hasan-ı, vel Hüseyin´i vel Ali eshabı evladı ecmain.
Aliyün Veli yullah, Veliyün Ali yullah, Hüvel evveli, vel Ahiri, vel Zahiri, Hüvel Batını ve Hüvel bi küllü şeyin Ali yül azim.
Bu duaların bitiminden sonra aşağıdaki duaya devam edilir:
Ey yerleri, gökleri ve 18 bin alemleri Hz. Kudret nuru Ehlibeyt´in hürmeti hakkı için yaratan yüce Tanrı´m, önce sana sonsuz şükürler ve hamdu senalar olsun ki bizleri kendine kul olarak kabul ettin ve senin divanı derğahında dua yapmamıza, senin ve Ehlibeyt´inin adını anmamıza izin verdin. Sana yedi kat yerlerden, yedi kat göklere kadar yaratmış olduğun bütün mahlukatların ömürlerinin sonlarına kadar alıp vermiş oldukları nefeslerin sayısınca, milyarlarca defa sonsuz şükürler ve hamdu senalar olsun. Ehlibeyt´ine sonsuz salat ve selamlar olsun ki, bizleri ahır zaman Peygamber´imiz iki cihan serveri Hz. Nübüvvet nurumuz Muhammed Mustafa efendimize ümmet, Velayet nurumuz arşın kürsün levhin kalemin, 18 bin alemlerin Velayet mülkünün sahibi, şehitlerin atası, şehit Emirülmü´minin, Hz. Haydar-ı Kerrar, Ebul Turab, Şah-ı Merdan İmam-ı Ali Murtaza efendimize talip, Kur´an-ı Natık, şehitlerin Anne´si, anneler sultanı, kadınlar şefaatkanı Hz. Hidayet nurumuz Fatıma-tı Zehra Anne´mize yol evladı, İnayet nurumuz, Cennetin sekiz uçmağının anahtarlarının sahibi, şehitler öncüsü İmam-ı Hasanı Mücteba efendimize muhip, şehitler serdarı, şehitler şefaatkanı, arşın kürsün levhin kalemin 18 bin alemlerin saygı ile önünde kıyam ettiği, şehit Rahmet nurumuz Şah İmam-ı Hüseyin´i Deşti Kerbela efendimize dost, İmamet nurlarımız 12 İmam´lara yar, 124 bin Peygamberlerimize ve dört büyük Hakk kitaba taraftar olarak kabul edip, bizleri bu güzel ve ulu yolumuzdan kendine sadık kul kabul kılarak, seni sevenlerin sevgisini kalplerimize verdiğin için ya Rabbi, Kerbela da İmam-ı Hüseyin´imiz mashar altında iken, yavruları, sevdikleri bir bir şehit olurken, çadırlar yağmalanırken duyduğu acıların oranınca, İmam-ı Hüseyin´imizin, Kerbela şehitlerimizin ve Kerbela esirlerimizin döktükleri göz yaşlarının diyetince sana sonsuz şükürler olsun. Bu okumuş olduğumuz Kur´an´lardan, yapmış olduğumuz secdelerden, durmuş olduğumuz darlardan, vermiş olduğumuz hizmetlerden, yedirmiş olduğumuz lokmalardan dolayı hasıl olan bu sevabları, Ya Rabb senin bizzat kendi Kudret nurundan yaratmış olduğun Hz. Ehlibeyt´ten olan Velayet nurumuz Şah-ı

Merdan İmam-ı Ali (a.s.) efendimizin, Hidayet nurumuz şehitler annesi şehit Fatıma-tı Zehra (a.s.) Anne´mizin, Nübüvvet nurumuz iki cihan selveri Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimizin, İnayet nurumuz İmam-ı Hasan-ı Mücdeba (a.s.) efendimizin, Rahmet nurumuz şehitler serdarı Şah İmam Hüseyin´i Deşti Kerbela (a.s.) efendimizin, senin rahmetin İmamet nurlarımız 12 İmam´larımızın, 14 Masumu Pak´larımızın, 17 Kemer Best´lerimizin, Kırklar´ımızın, Kerbela şehitlerimizin, Kerbela esirlerimizin, Kerbela´da esir düşüp İstanbul´da şehit olan İmam-ı Hüseyin´in her iki yavrusu Seyit Ali Hüseyin efendimizin ve Sakine Anne´mizin mübarek ruhlarına hediye eyledik Sen kabul ve makbul eyle ya Rabbi. Ayrıca Şehitler serdarı Hz. İmam-ı Hüseyin´imizin, Ali Askar´ımızın, Ali Ekber´imizin, Abdullah´ımızın, Kasım´ımızın, Celal Abbas´ımızın, Hür şehidimizin, Habib´imizin, Vahab´ımızın ve Kerbela´da şehit düşen 73 şehidi şuhadalarımızın, Düldül´ümüzün, Zülcenah´ımızın, Ukap´ımızın mübarek ruhlarına da hediye ettik Sen kabul ve makbul eyle ya Rabbi.
Kerbela´da esir düşen Zeynep Anne´mizin, İmam Zeynel Abidin canımızın, Sakine Anne´mizin, Seyit Ali Hüseyin canımızın, Şehriban-u Anne´mizin, Şirin Anne´mizin ve Kerbela olayından sonra mateme gelen ve Fatıma-tı Zehra Anne´mizin acılarını onun ile mahşere kadar paylaşacak olan Ümmü Gülsüm Anne´mizin, Asye Anne´mizin, Kadıncık Anne´mizin, Meryem Anne´mizin, Sara Anne´mizin, Haticeti Kübra Anne´mizin, Güruhu Naci Anne´mizin ve Fatıma-tı Zehra Anne´mizin kendisinin ve cemiy cümle canlarımızın mübarek ruhlarına da hediye eyledik Sen kabul ve makbul eyle. Küfe´de şehit düşen Müslüm Akil´e, onun şehit düşen iki masum yavrusu İbrahim ve Muhammed´e, Hani´ye, Meşhur´a, Tavva hanıma, Muhammed Kesir´e, Kayıs´a, 7 oğlunun başını İmam Hüseyin için şehit veren Keşiş canımıza ve oğullarına, Hz. Hamza´ya, Caferi Teyyar´a nice isimsiz şehitlerimize, Ahmedi Muhtar´a, Ahmedi Zemci´ye, Eba Müslüm efendimize ve silah arkadaşlarına, Hz. pirimiz Hünkar Hacı Bektaş-i Veliyyullah, 88 bin Rum Erenleri, 99 bin Horasan Pirleri, 100 bin Gaip Erenleri´ne, Pir Sultan Abdal´a, Güvenç Abdal´a, Battal Gazi´ye, Hüseyin Gazi´ye, Kızıl Deli, Ilyas Dede, Keçeci Baba, Koçubaba, Karababa, Tokuş Baba, Haydar Sultan, Hasan Dede, dili kesilerek asılan Hasan Hüseyin cana, Yunus emre, Taptuk Emre, Yemen çöllerinde Veysel Karani´ye, Abdal Musa, Hıdır ve Hızır a.s.efendilerimize, Cebrail, Mikail, İsrafil, Azrail ve Cibril a.s.efendilerimize, Nesimi Hazretleri, Virani Hazretleri, Divani Hazretleri, Manzur Hazretlerine, Selman-ı Pak, Abuzer Gaffari, Gamber, Dilfiruz, Malih Ejder, Lokman Perende, Ahmed Yesevi, Müseyip Gazi, Balım Sultan, Mürsel Bali, Şah Hatayi, Şah Kulu, Kul Hikmet, Seyid Bilal, Karaca Ahmet, Eyüp Sultan´a, Gazi Mustafa Kemal Atatürk´e ve Anadolu´nun her karış toprağında yatan tüm şehitlerimize yüce Tanrı´mızdan sonsuz rahmetler diliyoruz.
Ayrıca Hz. 3´ler, 5´ler, 7´ler, 12 İmam´lar, 14 Masumu Paklar´lar, 17 Kemer Besler´in, 40´ların, tüm kayıp erenlerin, Peygamber´lerin, meleklerin, feriştahların, ruhlar aleminden gelip de bizlerle Hakk, Muhammed, Ali ve Ehlibeyt darına duran rahmete müstahak olan bütün canlarımızın, annelerimizin, atalarımızın, dedelerimizin ve tüm ecdatlarımızın ellerimizden lokma, dillerimizden rahmet uman ve bekliyen tüm canlarımızın ruhlarına da hediye eyledik Sen kabul ve makbul eyle ya Rabbi.
Bu isimlerini zikir ettiğimiz canlarımızın hatırı hürmeti hakkı için, senin rahametin sonsuzdur, biz aciz ve beşer kullarız, işimiz gücümüz hata etmektir, bilerek bilmeyerek günah işlemektir. Şimdiye kadar yaptığımız hatalarımıza ve günahlarımıza pişman olduk ve tövbeye geldik, tövbe ediyoruz. Bir daha bu suçları asla ve asla işlemeyeceğimize, tekrar aynı hataları tekrarlayıp verdiğimiz ikrarımızı

bozmayacağımıza sana ikrar ve söz veriyoruz. Özümüz darda, yüzümüz yerde, başımız secde de, canımız Sende, kalbimiz Velayet nuru Şah-ı Merdan İmam-ı Ali de, gönlümüz Hidayet nurumuz Fatıma-tı Zehra Anne de, sinemiz Nübüvvet nuru Hz. Muhammed Mustafa efendimizde, yüreklerimiz İmam-ı Hasan-ı Müctaba efendimizde, bağrımız Şah İmam-ı Hüseyin´i Deşti Kerbela efendimizde, ruhlarımız 12 İmam´ların nurunda mihmandır. Gönlümüz her zaman, her yerde senin ile beraberdir. Ya Rabb izzeti cellalin hürmeti hakkı için af eyle tüm günahlarımızı afı mafiret eyle.
Ölenlerimize sonsuz rahmet, duranlarımıza sağlık selamet, hastalarımıza acil şifalar, dertlilerimize derman, hasret çeken kullarını hasretlerine, bizleri de güle güle Ehlibeyt´imize kavuştur. Dert verip derman arattırma, dertlerimize derman borçlarımıza eda nasip eyle ya Rabbi.
Bizleri arsızdan, nursuzdan, ikrarsızdan, rehbersizden, pirsizden uzak eyle. Cemiy cümle has kullarınla biz sana sadaketli kullarını, Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´ye sadakatli taliplerin ile, Hz. Muhammed Mustafa´ya sadakatli ümmetlerin ile, Ehlibeyt´e sadakatli muhip, 12 İmam´lara sadakatli yar, Kerbela şehitlerimize sadakatli dostlarımızla birlikte eyle. Cemiy cümlemizi zalimlerin zulmünden, mazlumların ahından, dağların hışmından, beylerin zulmünden, şeytanların şerrinden, iblislerin vesvesesinden, yaramaz erkek ve kadınların şerrinden, cehennem azabından, kabir karanlığından, kabir azabından, kıyamet tufanından, kıyamet afatlarından, depremlerden, sellerden, yangınlardan, savaşlardan, görünür görünmez kazalardan, belalardan, günahlardan, böhtanlardan, haramlardan, zinalardan ve cemiy cümle kötülüklerden, kemliklerden nefsi amarası şerrinden, dünya damahından cemiy cümlemizi Sen sakla, Sen bekle, Sen koru ya Rabb. Bu tehlikelerden Ehlibeyt´in izzeti hürmetine sana sığınıyoruz, Sen bizleri ve sevdiklerimizi bu tehlikelerden koru ya Rabb, bizleri bu tehlikelerden uzak eyle.
Kalplerimizi Velayet nurumuz Şah-ı Merdan İmam-ı Hz. Aliyül Mürteza efendimizin Velayet nuruyla, gönüllerimizi Hidayet nurumuz Hz. Fatıma-tı Zehra Anne´mizin Hidayet nuruyla, sinelerimizi Nübüvvet nurumuz iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa efendimizin Nübüvvet nuruyla, yüreklerimizi İnayet nurumuz Hz. İmam-ı Hasan-ı Müctaba efendimizin İnayet nuruyla, bağırlarımızı Rahmet nurumuz Şah İmam-ı Hüseyin´i Deşti Kerbala´nın Rahmet nuruyla, canlarımızı İmamet nurumuz Hz. 12 İmam´ların İmamet nuruyla, ruhlarımızı Senin ve Senin Ehlibeyt´inin, 12 İmam´ların, 14 Masumu Paklar´ın, 17 Kemer Bestler´in, 40´ların, Kerbela Şehit´lerimizin, Kerbela esirlermizin, Kerbela´da esir düşüp İstanbul´da şehit olan, İmam-ı Hüseyin´in her iki yavrusunun nurlarıyla nurlandırmayı nasip et ve bu nurlarınla bütün varlığımızı donatmayı nasip et ya Rabbi.
Ya Rabbi kalplerimizden Ehlibeyt´in sevgisini, gönüllerimiz- den Ehlibeyt´in aşkı muhabbetini, yüreklerimizden Ehlibeyt´in acılarını, bağırlarımızdan Ehlibeyt´in ve Kerbela şehitlerimizin Hz. İmam Hüseyin´in sızılarını, gözlerimizden Ehlibeyt´in nurunu ve ilmini, keselerimizden Ehlibeyt´in lokmalarını ve bereketini, başımızdan Ehlibeyt´in Hüccetini, üzerimizden Ehlibeyt´in rahmetini, yuvalarımızdan Ehlibeyt´in nurunu ve ışığını, çocuklarımızın üzerinden Ehlibeyt´in terbiyesini, saygısını, sevgisini ve kısmetini, işlerimizden Ehlibeyt´in bereketini ve nasibini bizlerden sonsuza kadar Ehlibeyt´e hizmet etmeyi esirgeme ve eksik eyleme ya Rabbi.
İlahi Ya Rabbi, iki cihanda da yüzlerimizi ak gönüllerimizi pak eyle, ruzi mahşer günü ulu divanını kurduğun zaman, hesap günü olsun, kabir hesabında olsun amel defterlerimizin her yaprağın da, her satırın da Hz. Ehlibeyt´in aşkına Sen´den şu yardımı bekleriz;

´Ey meleklerim bu kulumun amel defterine baktınız, yalan dünyadayken benim yolumda ve Kudret nurum Eylibeyt´ime hizmet etmişlerdi ve benim ile Hz. Ehlibeyt´imin acılarını bölüşmüşlerdi. Bunlar Benim sadakatlı kullarımdır. Nübüvvet nurum Hz. Muhammed Mustafa´ma sadakatlı ümmetlerdir. Velayet nurum Hz. Şah-ı Merdan Emirülmü´minin İmam-ı Aliyel Mürtaza´ma sadakatli taliplerdir. Hz. Hidayet nurum Fatıma-tı Zehra´ma sadakatlı yol evlatlarıdır. Hz. İnayet nurum İmam-ı Hasan-ı Mücdeba´ya sadakatli muhiplerdir.
12 İmam´larıma sadakatlı yar ve Benim Kudret nurumu, Nübüvvet nuru mu, Velayet nurumu, Hidayet nurumu, İnayet nurumu, İmamet nurumu ve Rahmet nurumu bağrında taşıyan, Kerbela şehitlerime ve şehitler serdarı olan ve bu yolun temeline Benim aşkıma 73 ulu şehitler veren İmam-ı Hüseyin´ime sadakatlı dostturlar. Onlar hem Hüseyin´imin, hem Ehlibeyt´imin hem de Benim dostlarımdır. O canları Hz. Ehlibeyt´imin divanı derğahına götürün onlar Benim divanım da bundan sonra da bizlere hizmet edeceklerdir´. Ya Rabb, Sen´den iki cihan da bu mübarek sözleri söylemeni ve bu yardımı bekliyoruz, Sen´den bunu aşkı niyaz ediyoruz. Bizleri Hz. Ehlibeyt´inin ve diğer peygamberlerimizin huzurunda mahçup edip utandırma, bizlerden dolayı da Hz. Ehlibeyt´ini senin huzurunda, ulu divan derğahın da mahçup edip utandırma. Ölümün de, yaşamın da Sen´in için, Sen´in yolunda bizim hakkımızda neyi hayırlı görüyorsan onu bizlere nasip eyle.
Allah´ım Hz. Ehlibeyt aşkına, af eyle günahlarımızı afı mafiret eyle. Ölenlerimize sozsuz rahmet, duranlarımıza sağlık selamet, hastalarımıza acil şifalar, dertlilerimize acil derman, borçlu olanlara kolaylık, sıkıntısı olanlara serbestlik, darda olanlara yardım eyle. Hasret çeken kullarını hasretlerine, sevenleri sevdiklerine kavuştur. Bizleri de Sana ve Senin nurun olan Ehlibeyt´ine ve Kerbala şehilerimize kavuştur.
Bizleri arsızlardan, nursuzlardan, ikrarsızlardan, imansızlardan, pirsizlerden, mürşütsüz- lerden, el yezidlerden, bel yezidlerinden, yol yezidlerinden, dağların hışmından, beylerin zulümlerinden, şeytanların şerlerinden, iblislerin vesveselerinden, yaramaz erkek ve kadınların şerlerinden, cehennem azabından, kabir karanlığından, kabir azabından, kıyamet tufanlarından, kıyamet afetlerinden, görünür görünmez kazalardan, belalardan, günahlardan, böhtanlardan, haramlardan, zinalardan, ve cemiy cümle kötülük, kemliklerden, yalan dolan ve iftiralardan, nefsi amaransı şerrinden, dünya damahından uzak eyle. Bizleri yalancılardan, dolandırıcılardan, kovlardan, kıybetlerden Sen esirge. Yurdumuza, yuvamıza, evimize, barkımıza, köyümüze, kentimize, vatanımıza, milletimize, ulusumuza, devletimize ve bütün dünyamıza barışı huzuru mutluluğu nasip eyle.
Hastanelerde hapishanelerde, mağara diplerinde, dağ başlarında, gecekondu kuytularında, işkence altlarında, zindan köşelerinde suçsuz yere iftira sonucu bu bataklıklara düşüp çile çeken yardıma muhtaç, yardıma layık, senden yardım isteyen tüm can kardeşlerimize sen yardım eyle. Yetimlere ve yoksullara, aç ve sefillere, fakirlere ve fukaralara, bir dilim ekmeğe muhtaç bırakılmış ve bir dilim ekmek bulabilmek için evlatlarının, bakıma muhtaç olanlarının karınlarnı doyura bilmek için bedenlerini, ruhlarını, iffet ve namuslarını feda etmek zorunda bırakılan tüm anne, baba, bacı, kardeşlerimize ve bu durumlarda olanlara ve bu duruma düşürülenlere dünyamızın neresinde olursa olsun bütün insanlarımıza sen yardım eyle. Allah´ım, zalimlerin ellerin de bataklıklara düşmüş ve düşürülmüş olan o insanların kurtulmaları için yardım eyle, onlara kurtuluş kapılarını aç, kurtuluşa ermeleri için sen onlara bol bol rızık ver, onları selamete erdir.

Ruzi mahşer günü bizleri Ehlibeyt´in divanı derğahında mahçup edip utandırma, bizlerden dolayı da Hz. Ehlibeyt´i senin ve diğer Peygamber´lerimizin huzurun da mahçup edip utandırma. Bizleri yalan dünyadan göçtüğümüz zaman Senin divanına geldiğimiz de Hz. Muhammed efendimizin divanı derğahta gülerek ve sevinç içinde karşıladığı ümmetlerden eyle. Ölümün de yaşamın da kazancın da, kısmetin de hakkımızda ne hayırlı ise bizlere onu nasip eyle.
Hz. İmam-ı Hüseyin´in cesurca ve mertçe dimdik durarak: **´Şerefsizin önünde boyun eğip, zillet içinde yaşamaktansa; şerefli ölmeyi tercih ederim´** dediği gibi, bizlere de zalim önünde boyun eğmeden yaşamayı nasip eyle ve bu sözü asla bizlere unutturma. Bizlere taşıyamayacağımız yükler yükleme ve sevdiklerimiz ile sağlığımız ile bizleri sınav etme, bizleri yapacağımız hizmetler ile sınav eyle ya Rabb´i. Almış olduğumuz sınavımız da, vermiş olduğun sınav sahasın da başarıya ulaşabilmemiz için bize yardım elini uzat. Adem Ata´mızın gönlünde ki ayrılık ateşini Sen söndürdün, Nuh Peygamber´imizi tufandan Sen kurtardın, İbrahim Peygamber´imizi ateşin narından Sen korudun, İshak Peygamber´imizi bıçaktan Sen geri eyledin, Musa Peygamber´imizi Firavun´un şerrinden Sen korudun, Eyyüp peygamber´imizin çileli vücuduna düşen kurtlar için sabrı Sen ihsan eyledin, Yakup Peygamber´imizin gözlerine Sen ışık oldun ve Yakup Peygamber´imizi Yusuf Peygamber´imize Sen kavuşturdun, Yusuf Peygamber´imizi kuyudan, zindandan Sen kurtardın ve Mısır´a sultan eyledin. Bu nebilerimiz sana el açıpta, sana hangi isimler ile dua etmişler ise o duaların yüzü suyu hürmeti hakkı için, bilip bilmeyerek söz veripte tutamadığımız tüm sözlerimiz, günahlarımız için Sen bizi affet. Dualarımızı Sen´in Yüce divanin da kayıtlı olan Nübüvvet nuru iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa efendimizin, Velayet nurumuz Hz. Aliyel Mürteza efendimizin, Hidayet nurumuz Hz. Fatma-tı Zehra Anne´mizin, İnayet Nurumuz Hz. Hasan-ı Mücdeba efendimizin, Rahmet nurumuz Şah İmam-ı Hüseyin´i Deşti Kerbela efendimizin, 12 İmamlar´ımızın, Kerbela şehitlerimizin, Kerbela esirlerimizin ve Kerbela da esir düşüp İstanbul da şehit olan İmam Hüseyin´imizin iki yavrusunun yüzü suyu hürmetine kabul eyle. Şu son zamanlarını yaşadığımız dünya üzerinde bizlere Ehlibeyt´ine hizmet edebilmemiz için karınca kararınca yapabileceğimiz hizmetler nasip eyle. Bizleri Sen´in hak ve hakikat yolundan asla ayırma. Ya Rabb verdiğin bu Ehlibeyt aşkı için sana sonsuz şükürler ve hamdu senalar olsun ve Hz. Ehlibeyt´ine sonsuz salat ve selamlar olsun.
Allah eyvallah dil bizden nefes pirden ola, gerçeğe Hü müminine Ya Ali. Allah Allah. (Ali SEFA)

CEM İBADETİ

Cem ibadetlerinde okunan ayetlerin tükçesi ve özü;
Cenabı Hakk´ın Velayet nuru Hz. Şah´lar Şah-ı, Şah-ı Merdan Emirülmü´minin İmam Ali (a.s), bir gün Hz. Ehlibeyt Cem evinde oturmuş gülerek mübarek şahedet parmağı ile yere birşeyler işaret ediyordu. O ara Cabir Bin Abdullah, Hz. Ali´nin yanına gelerek selam verir ve Hz. Ali Aleyhisselam´a: “Ya gözüm nuru yere işaret ettiğin şekil şemali öğrenmek isterim” der.
Hz. Şah-ı Merdan İmam-ı Ali gülerek şöyle cevap verir: **“Cem ibadetlerin de mümün, müslüm canların okuduğu Nur suresi 35. ve 36´cı ayetlerin manasını biliyormusunuz, ey Cabir”** der.
Cabir cevap verir: “Canım sana feda olsun ey gözüm nuru
Şah-ı Merdan, okuyoruz ama anlamını bilmiyoruz. Eğer himmet eder anlatırsan gönlümüz aydınlanır” der.

Şah-ı Merdan ayetleri şöyle açıklar: **"İslam alemi şunu iyi bilmiş olsun ki; Allah göklerin ve yerin nurudur, onun nuru tıpkı bir kandile benzer, kandil Hakk´ın Nübüvvet nuru Hz. Muhammed Mustafa´dır (s.a.v). Kandil bir sırça (kap) içindedir, sırça Cenabı Hakk´ın Velayet nuru Ben Şah-ı Merdan Aliyül Veliyullahım. Oda bir camın içinde, cam cenabı Hakk´ın İnayet nuru evlatlarım İmam Hasan-ı Mücdeba ve Cenabı Hakk´ın Rahmet nuru Hz. İmam Hüseyin Deşti Kerbela´dır.**
O sanki parlak bir yıldız gibi-dir, parlak yıldız Cenabı Hz. Allah´ın Hidayet nuru Hz. eşim Fatıma-tı Zehra´dır. Mübarek bir zeytin ağacına benzer, ağaçtan maksat Hz. Ehlibeyt ve Ehlibeyt´in meyveleri, Hz. Allah´ın İmamet nuru Hz. Zeynel Abidin, İmam Muhammet Bakır ve İmam Caferi Sadık Aleyhisselam´lardır. O ne doğuya aittir ne de batıya ayetinin anlamı; evlatlarım Hz. İmamet nurları Musa´yı Kazım, İmam Aliyül Rıza, İmam Muhammed Taki. Yağı nerdeyse kendiliğinden yanacak ayetin anlamı; evladım İmam Aliyül Naki, İmam Hasan-el Askeri Aleyhisselam´lardır. Nur üzerine nur ayetlerinin anlamı; Hz. Fatıma-tı Zehra´nın karnına kafirlerin tekme vurarak şehit ettikleri Hz. Medet ve Mürvet masumu paklardır.
Allah o nura istediğini hidayet eder ayetinin anlamı; Kaim Hz. Muhammed Mehdi sahibi zaman kutbi devran tamamı 12 İmam´dır. Son İmamet nurunun halkası evladım Muhammet Mehdi Aleyhisselam´dır. Allah bu örnekleri halka gösterir, her şeyi bilendir ayetinin anlamı; Biz Allah´ın hücceti Hz. Ehlibeyt´iyiz. Biz, Cenabı Hakk´ın alemlerin üzerine gönderdiği Rahmet nurlarıyız. Allah´a ulaşmak isteyenler önce bizden el etek tutup, Allah´a teslim olmalıdırlar" dedi.

1. Cem, Ali İmran suresi 61. ayet hükmünce mümin müslüm canlar Cem evine toparlanırlar.
Not: Yalnız arsızlar, nursuzlar, ikrarsızlar, pirsizler, yol şaşkını, yol düşkünü, zinakarı, katil, zalim ve buna benzer büyük suç işleyen, haksız yere eşini boşayan, haram ve zinaya muptela olanlar ve böyle yol azgınları Cem evine giremezler.

2. Ayet 2 Müzemmil suresi 20. Ayet;
Çünkü Allah-u Teala gece ve gece yarısından sonra temiz ve saf bir toplulukla beni ibadet ile huşu içinde anarsanız melekler sizlere şahitlik yapar.
Cem`e gelen canlar yerlerine oturduktan sonra Dede Cem evine gelen bütün canlara: **"Aranızda dargın, küskün, ikrar bozan ve bu gibi suç işleyen var mı? suçunu itiraf etsin?"** diye sorar. Suçu bağışlanır nitelikte ise hak sahibinden helallık alınır ve af dilenilir, suçu ağır nitelikte ise derhal Cem evini terk etmelidir. Geriye kalan canlar birbirleriyle helallaşır.

3. Bakara suresi 34. ayet hükmünce; Cem´de bulunan mümin müslüm canlar bir yol evladı olarak birbirleriyle niyazlaşır, helallık alır, helallık verir. Cenab-ı Hakk´ın nuru sendedir diye birbirleriyle dargınlığı küskünlüğü kaldırırlar.

FATİHA SURESİ:

Bismillahirahmanirrahiym, Elhamdü lillahi Rabbi´l-´Alemiyn. Errahmanirrahiym.
Maliki yevmiddiyn. İyyake na´büdü, ve iyyake neste´ıyn. İhdinassıratalmüstakiym. Sıratalleziyne en´amte aleyhim ğayrilmağdubi ´aleyhim veladdalliyn.

Açıklaması:
FATİHA SURESİ

Yok iken yer ile gökler ezel den
Bizler yüce Hakk´ı gördük erenler
Bağlandık Allah´a canı gönülden
Birliğine ikrar verdik erenler.

Bismillah diyerek işe başladık
Özümüz de ikiliği taşladık
Gönül verip bir kapıdan işledik
Yüce yolunuzu sürdük erenler.

Elhamdü lillahi Rabbi´l-´Alemiyn,
Dedik tanrı birdir cümle alemin
Kur´an´da saklıdır bin bir kelamın
Bizler bu hikmeti gördük erenler.

Errahmanirrahiym´i dedik habibullaha
Maliki yevmiddiyn dedik ol Ali şaha
İyyake na´büdü müz dür Fatıma Ana
Yüce Ehlibey´te erdik erenler.

Ve iyyake neste´ıyn dır İmam-ı Hasan
İhdinassıratalmüstakıym´e dir Hüseyin´i rahman
Kur´an-ı Natık´tır 12 İmam
Hakk´ın kendisinden sorduk erenler.

Sıratalleziyne dedik subhana
En´amte diyerek vardık divana
Aleyhim diyerek uyduk Kur´an´a
Hakk´a ikrarımız verdik erenler

Okuduk Kur´an-ı hep hece hece
Hakk´ı zikreyledik hem gündüz gece
Muhammed Ali ile vardık miraca
Kırklar meclisine girdik erenler

Ğayrilmağdubi ´aleyhim le vardık divana
Veladdalliyn dedik Fatıma Ana
Secdemizi yaptık Şah-ı Merdan´a
Elhibeyt darına durduk erenler.

Tevvalla tebarra ikrarımızı
Hakk kabul eyledi niyazımızı
Tanrı görevlendirdi bağzımızı
Münkürle savaşa girdik erenler.

Fatiha suresidir okunan ayet
Bizlere gerçeği anlatır gayet

Hasan ile Hüseyin olmasa idi şayet
Göremezdik Hakk´ı, kördük erenler.

Dünyayı dolaştık bir baştan başa
Kimi puta tapar kimisi taşa
Kanlı Yezit ile girdik savaşa
Yetmiş üç can şehit verdik erenler.

Yolumuz uludur bilip sürene
Canım kurban gerçekleri görene
Gönül verdik Ehlibeyt´e, Kur´an´a
Böylece maksuda erdik erenler.

Ali Sefa´m akar göz yaşım seli
Kimi şaşkın dedi kimisi deli
Koymadık ahirete sorgu suali
Bizler bu dünyada verdik erenler.

İHLAS SURESİ
Bismillahirahmanirrahiym, Kul hüvallahü ehad. Allahüssamed. Lem yelid ve lem yüled. Ve lem yekün lehü küfüven ehad.

Açıklaması:
İHLAS SURESİ

Bismillah diyerek vardık secdeye
Yüce Hakk´ı gördük, elhamdü lillah
Errahmanirrahiym deyip darına durduk
İkrarımız verdik, elhamdü lillah.

Kul hüvallahü deyip, söze başladık
Özümüzde benliğimiz taşladık
Ehad deyip bir kapıdan işledik
Yolumuzu sürdük elhamdü lillah.

Hakk´ın birliğine verdik ikrarı
Allahüssamed deyip ağladık zarı
Lem yelid ve lem yüled´le bulduk didarı
Ehlibeyt´e erdik elhamdü lillah.

Ve lem yekün lehu küfüven ehad
Biri Kur´an biri Ehlibeyt tamamet
Bunlar bize yüce Hakk´tan emanet
İslam dinin kurduk elhamdü lillah.

Ali Sefa´m bu sırrımız sır kalsın
Ahmak olan bu sırlardan ne bilsin
Çağıralım on iki İmam´lar gelsin
Yüce Hakk´ı bulduk elhamdü lillah.

Ayet-el Kürsü suresi
Bismillahirahmanirrahiym, Allahü la ilahe illa, Hüve el hayyülkayümü, La te´huzühü sinetün, Ve la nevmün lehu ma fiyssemavati, Ve mafiyl´ardı, Menzelleziy yeşfe´u, İn dehu illa biiznihi ya´lemü, Ma beyne eydiyhim, Ve ma halfehüm, Ve la yuhiytüne bişey´in min´ilmihi, İlla bima şae, Vesi´a kürsiyyühüssemavati vel´arda, ve la yeüdühu hıfzuhüma, Ve hüvel´Aliyyül´aziymü.

Açıklaması:
Ayet-el Kürsü

Bismillah diyerek geldik cihana
Hakk´ı zikreyledi dilimiz bizim
İrrah menirrahiym deyip durduk divana
Bizi karşıladı Ali´miz bizim.

Allahü la ilahe illa hü dedik
Birlik kapısından içeri girdik
Ehlibeyt´i görüp darına durduk
Ali´ye bağlandı yolumuz bizim.

Hüve el hayyülkayümü Kudret nurumuz
Kırklar derğahında Ali pirimiz
Ehlibeyt yoluna koyduk serimiz
Evel ahır budur halimiz bizim.

La te´huzühü sinetün´le vardık secdeye
Muhammed Ali´dir Ali Hakk diye
Bizde birlik vardır ikilik niye
El ele el Hakk´a elimiz bizim.
Ve la nevmün lehu ma fiyssemavati der dilimiz
Muhammed aşkına yandı serimiz
Kudret kandilinde gizli sırımız
Evvel Ali sonra Veli´miz bizim.

Ve mafiyl´ardı ile durduk divana
Gönlümüz bağladık 12 İmam´a
Menzelleziy yeşfe´u dedik Kur´an´a
İkrarlıdır el bel dilimiz bizim.

İn dehu illa biiznihi ya´lemü dan geçmeyiz
Biz bu sırrı her nadana açmayız
Yezid´in elinden şarap içmeyiz
Kudretten geliyor dolumuz bizim.

Ma beyne eydiyhim diyerek biz candan geçtik
Ve ma halfehüm diyerek Ali´yi seçtik
Aşkın bağdesinden kanarak içtik
Açıldı gönülde gülümüz bizim.

Ve la yuhiytüne bişey´in min´ilmihi
´B´ nin noktasından aldık bu ilmi
Enel Hakk diyerek gördük bu zülmü
Aktı gözyaşından selimiz bizim.

İlla bima şae diyerek döndük dolandık
Şah Hüseyin ile al kanlara bulandık
Kanlı Kerbela´da kavrulup yandık
Al kana belendi çölümüz bizim.

Vesi´a kürsiyyühüssemavati vel´arda´ı
Aşığın sadığın bitermi derdi
Şah Hüseyin´im yetmiş üç şehit verdi
Kırıldı kanatla kolumuz bizim.

Ve la yeüdühu hıfzuhüma ile divana vardık
Ol yüce divan da Ali´yi gördük
Öptük ayağını yüzümüz sürdük
Sordu hatır ile halimiz bizim.

Ve hüvel´Aliyyül´aziymü dir Şah´ımız
Kur´an-ı Natık´tır Ali Şah´ımız
İki cihanda da kıble gahımız
Ayet-el Kürsü´dür velimiz bizim.

Ehlibeyt aşkına indi bu ayet
Ehlibeyt nurundan oldu hidayet
Okur isek sıtkı ihlas ile şayet
Lalu gevher olur dilimiz bizim.

Velayet nurumuz Ali´dir Ali
Pirim Hünkar Hacı Bektaş-i Veli
Birlikte kurdular bu güzel yolu
Yüce Hakk´a gider yolumuz bizim.

Kur´an bize Hakk´tan gelen fermandır
Ehlibeyt ise derdimize dermandır
Hakk yoluna her daima kurbandır
Canımız serimiz malımız bizim.

Allah kendi Kudret nurundan yarattı
Ehlibeyt ile cennetini donalttı
Ehlibeyt´i bize emanet etti
Kur´an Ehlibeyt velimiz bizim.

Nübüvvet nurunu Muhammed aldı
Velayet nurumuz Ali´de kaldı
Hidayet nurun dan Fatıma geldi
Firdes ala oldu ilimiz bizim.

İnayet nurumuz İmam-ı Hasan
Ayet-el Kürsü´dür Kur´an´da yazan
Magrubdan maşrığa seherde esen
Dostla selamlaşır yelimiz bizim.

İmam Hüseyin´dir Rahmet nurumuz
Kalu´da Belu´da gizli sırrımız
İki cihanda da külli varımız
Tek bir tutunacak dalımız bizim.

İşte Ehlibeyt Hakk´ın nurudur
Yüce Hakk Teala´nın külli varıdır
Kudret kandilinin gizli sırrıdır
Zahirde batında Ali´miz bizim.

Aşığın sadığın figanı dinmez
Yanıpta kavrulsa ateşi sönmez
Verdiği ikrardan asla hiç dönmez
Savrulsa semaya külümüz bizim.

Hakk´ın yolu için candan geçeriz
Ehlibeyt dostunu bilip seçeriz
Dost elinden zehir olsa içeriz
Dostan gelen zehir balımız bizim.

Yolumuz çetindir sürmek zor derler
Ateşten gömlektir kızgın kor derler
Her yolda bir cömert deli var derler
Ali Sefa´m yolda delimiz bizim.

Ali İmran suresi:
Bismillahirahmanirahiym, Elleziyne yükülüne rabbena innena amenna fagfirlena zünübana ve kına´azabennari. Essabiriyne, vessadikıyne velkanitiyne, velmünfikıyne, vel müstagfiriyne bil´eshari. Şehidallahü ennehu la ilahe illa hüve velmelaiketü ve ülül´ılmi kaimen bilkıstı, la ilahe illa hüvel ´aziyzülhakiymü. İnneddiyne ´ındallahil´islamü, ve mahtelefelleziyne ütülkitabe illa min ba´di ma caehümül´ılmü bağyen beynehüm, ve men yekfür biayatillahi feinnallahe seriy´ulhisabi.

Açıklaması:
Ali İmran suresi (Kerbela Şehitleri için inen ayet) Kerbela anısına

Yok iken yer ile gökler ezelden
Hakk´ın birliğinde elimiz vardır
Sevdik yüce Hakk´ı canı gönülden
Hakk´a ikrar veren dilimiz vardır.

Ehlibeyt geldi Hakk´ın nurundan
Kimse anlamadı onun sırrından
Yüreğimiz yandı aşkın narından
Yandıkta kavrulduk külümüz vardır.

Bismillah diyerek divana vardık
Gönül köşkümüzde biz Hakk´ı gördük
Tevella teberra ikrarı verdik
Yüce Hakk´a giden yolumuz vardır.

İrrah manirrahiym deyip gönül bağladık
İmam Hüseyin´e yandık ağladık
Çıkardık alları kara bağladık
Al kana belenmiş çölümüz vardır.

Elleziyne yekülune rabbena
İnnena amenna fagfirlena
Yetmiş üç şehidi verdik canana
Kanlı göz yaşından selimiz vardır.

Zünübana ve kına´azabennari
Hakk´ın derğahın da kuruldu didar
Velayet nurundan geldi ol settar
Divanı derğah da Ali´miz vardır.

Essabiriyne vessadikıyne velkanitiyne,
Geçti boynuna lanet halkası Yezid´in
Kerbela Şehitleri için gelen bu ayetin
Kur´an-ı gönderen velimiz vardır.

Velmünfiğıyne, vel müstagfiriyne bil´eshari
Arşı kürsü tuttu ahu intizar
Şehidallahü ennehu la ilahe illa hüve settar
İmam Hüseyin´den dolumuz vardır.
Velmelaiketü ve ülül´ılmi kaimen bilkıstı
Tükenmez Yezid´in zulümü kasti
Derimizi yüzdü başımız kesti
Böyle bir perişan halimiz vardır.

La ilahe illa hüvel´aziyzülhakiymü
Yaremiz derindir saramaz hekim
Ruzi mahşer günü verdiler hüküm
Şehitler serdarı ulumuz vardır.

İnneddiyne ´ındallahil´islamü
Kudretten getirdik binbir kelamı
Kanlı Kerbela´da yüklendik gamı
Ne tagat ne de halimiz vardır.

Ve mahtelefelleziyne ütülkitabe
Yüce Hakk gönderdi yüz dört kitabı
Ehlibeyt için yaptı bu hitabı
El ele el Hakk´a elimiz vardır.

İlla min ba´di ma caehümü´ılmü
Hakk´ın derğahından aldık bu ilmi
Kanlı Kerbela´da çektik bu zulmü
Kesilmiş başlarla kolumuz vardır.

Bağyen beynehüm, ve men yekfür biayatillahi
Şehidler kanına belendi Allah
Hakk Teala bizimle hem vallah billah
İşte böyle çetin yolumuz vardır.

Feinnallahe seriy´ulhisabi gününde
Böyle zulüm varmı islam dininde
Ruzi mahşer günü Hakk´ın önünde
Gerçeği söyleyen dilimiz vardır.

Daim doğru söylemektir karımız
Arşı kürsü tuttu ahu zarımız
Yezid talan etti küllü varımız
Ne paramız nede pulumuz vardır.

Canan için biz bu candan geçeriz
İkrar verdik Hakk yolunu seçeriz
Dost elinden zehir olsa içeriz
Dostun bahçesin de gülümüz vardır.

Ali Sefa´m derki yüce Hakk canım
Fedadır yoluna bin kez bu canım
Ne den korkayım ki yüce cananım
İki cihanda da Ali´miz vardır.

Bakara Suresi: Bismillahirahmanirahiym. Elif lam miym. Zalikel kitabü, la reybe fiyhi, hüden lilmüttekıyn. Elleziyne yü´minüne bilğaybi, ve yükıymünessalate, ve mimma rezaknahüm yünfiküne. Velleziyne yü´minüne bima ünzile ileyke ve ma ünzile min kablike, ve bil´ahıreti hüm yukınüen. Ülaike ´ala hüden min rabbihim ve ülaike hümülmüflihüne. İnnelleziyne keferü sevaün aleyhim eenzertehüm em lem tünzirhüm la yü´minüne. Hatemallahü´ala kulübihim ve ´ala sem´ihim ve ´ala ebsarihim ğışavetün, ve lehüm ´azabün Aliyyül ´azıymün.

Açıklaması: Bağışlayan ve acıyan Tanrı´nın adıyla. Elif lam mim. Bu kitapta yalan yoktur, şüphesiz fenalık yapmaktan sakınanları, Tanrı yoluna iletir. Onlar ki; görmedikleri halde inanırlar, ibadetlerini yaparlar. Onlara ihsan ettiğimiz rızıktan muhtaç olanlara yardım ederler. Ve sana inzal (indirilen) olunan Kur´an´a inanırlar. Onlar, senden önce gelen Peygamber´lere, indirilen kitaplara da inanırlar.
Ahirete ve öldükten sonra tekrar dirileceklerine de inanırlar. İşte onlar, Tanrı´nın doğru yolunu bulmuş kimselerdir. O bahtiyar insanlar dünya da ve ahirette selamete ermişlerdir.

Nasr Suresi
´Bismillahirrahmanirahiym, İza cae nasrullâhi vel feth(u).Ve raeytennase yedhulünefi dinillahi efvace. Fe sebbih bihamdi rabbikevestağfirhü. İnnehü kane tevvaba´.

Açıklaması: Rahman ve Rahim olan Allah´ın ismiyle. Allah´ın yardımı ve fetih geldiğinde, insanları bölük, bölük Allah´ın dinine girerlerken gördüğün de, artık Rabbini hamd ile tesbih et ve bağışlamasını dile! Muhakkak ki O çok bağışlayandır!

Ehlibeyt Cem Davetiyesi

Kırklar Cem´i Cenab-ı Hakk´ın emri, Kur`an-ı Kerim´in Necim suresi 1. ayetinden 18. ayeti hükmünce Mirac´a varan Hz. Muhammed Cenab-ı Hakk´ın emri üzerine dönüşte Kırklar Cem´ine katılmak için uğrar. Müzemmil suresi 20. ayeti, Ali İmran suresi 19. Ayeti, Şura suresi 23., Maide suresi 67-72, Ezhap suresi 57., Ali İmran suresi 28., El Bakara suresi 34. ayetlerinin hükmünce yerine getirilir. Ayrıca Bakara suresi 154, 155, 156, 157´ci ayetleriyle Fecir suresi 1 - 8. ayete kadar Kerbela şehitleri İmam-ı Hz. Hüseyin ile 73 Şehidi Kerbela rahmetle anılır.

Sıtkı İhlas ile Kırklar Cem´ine
Allah Allah deyip varalım canlar
Senede bir kurban talibin borcu
Muhammed Ali´ye verelim canlar

Üçler beşler kırklar burada hepsi
Buraya açılır Hakk´ın kapısı
Sekiz cennet uçmağıdır yapısı
Eşiğine yüzler sürelim canlar

Ali Sefa´m der ki yolumuz Hakk´tır
Kalbimiz temizdir gönlümüz paktır
Burdan başka Hakk´a giden yol yoktur
El ele, el Hakk´a verelim canlar

12 Hizmet Sahipleri:
1. Pir, Rehber = Post dedesi, yardımcısı
2. Zakir = (Aşık) Sazla deyiş çalıp söyler
3. Peyikçi = (Haberci) Cem`i haber verir
4. Kapıcı = Cem´in güvenliğini sağlar
5. İznikçi = (Ayakkabıcı) Ayakkabılara bakar
6. Çarcı = (Süpürgeci) Meydana çar çalar
7. Seccadeci = (Postcu) Meydana seccade serer
8. Delilci = (Çerağcı) Işık (mum) yakar
9. İbrikçi = (Tezekar) El suyu döker
10. Sakkacı = Kerbela şehitlerine su dağıtır
11. Kurbancı = Kurbanı pişirir ve dağıtır
12. Asacı = (Gözcü) Sükuneti sağlar
Pervane = Semah dönenler

12 Hizmete Başlangıç

1. Marifete Hü diyelim
2. Aşığa bürhan, mümine nişan (hellalık almak, niyazlaşmak)
3. 12 Hizmet sahiplerinin çağrılması
4. Süpürgecinin 12 hizmet meydanını süpürmesi
5. Tezekar (el suyu duası)
6. Pir postunun getirilip, dualanması (seccade)
7. Delilin uyarılması
8. Kurban duası ve tekbirlenmesi
9. Kısa bir ara - Mola
10. Süpürge hizmeti
11. Cem´in mühürlenmesi
12. Edep erkan (Ehlibeyt´e secde)
13. Büyük taçlama
14. Miraçlama (Kırk´lar semahı)
15. Sakka suyu (Mersiye) ve Kerbela olayından anlatımlar
16. Delil Sır edilir
17. Lokmaların dualanması ve dağıtılması
18. Cem evine katkı hizmeti (yardım)
19. Oturan - duran duası

Cem

- Rehber mikrofonu alır Cem´de olan tüm canlara post dedesinin geldiğini haber verir ve tüm canların ayağa kalkmasını söyler.
- Dede mümin canlar, müslüm bacılar diyerek salona girdiğinde; sağı solu selamlıyarak ve yere niyaz ederek posta yaklaşır ´**destine postuna**´ diyerek dara durur.
- Rehber, post dedesine bir dua verir.
- Post dedesi ayakta durarak selavatlar okur ve daha sonra yerine geçer. Önce rehber ile görüşür, sonra tüm canlara hitaben bir dua okur. Duadan sonra tüm canlar yere secde eder ve yere otururlar. Sonra dede topluma karşı nasihatlar eder.
- Zakir tüm hizmetlileri çağıran bir beyit okur, beyitte ismi zikredilen hizmetliler koşarak gelir ve gözcünün yanında dara dururlar, beyitten sonra dede tüm hizmetlilere dua verir.
- Dedenin okuduğu duadan sonra herkes görevinin başına döner.
- Dede seccadenin getirilmesini söyler, seccade getirilir ve elin üstünde tutulur. Ayakta şu dua okunur (seccadeyi iki kişi getirir, bunlar hizmetlide olabilir).

Seccade Duası

Destur Pir
Bismi Şah
La Feta ila Ali la seyfa ila Zülfikar
Allah Allah
Nuru Hüda´nındır bu seccade
Muhammed Mustafa´nındır bu seccade
Ali´yel Mürteza´nındır bu seccade
Haticeyü Kibriya, Fatıma-tı Zehra´nın, Hayri Niza´nındır bu seccade
İman Hasan, Şah Hüseyin-i Kerbela´nındır bu seccade

İmam Zeynel, Muhammet Bakır, İmam Caferi Sadık ilmi atanındır bu seccade
İmam Musay-ı Kazım, Horasan Piri İmam Rıza´nındır bu seccade
Muhammet Taki, Ali-yel Naki, Hasan-ül Askeri, Mehti sahip zamanındır bu seccade, Pirimiz üstadımız Hünkar Hacı Bektaş-i Veli´nindir bu seccade

“Allahüme salli ala seyydine Muhammed ve ala Ali seyydine Muhammed”

Pir dua verir, Seccade getirilir ve dua ile postun önünde serilir (gelip niyaz ederken kesinlikle çiğnenmemelidir).
Süpürgeci gelir, yere üç kez süpürge çalar. Süpürgeyi sol kolunun altına alır, dara durur ve şu duayı okur;

Süpürge duası
Bismi Şah Allah Allah
Şehidi Kerbela için gözlerim dolu yaştır.
Lanet olsun yezid´e, Yezid´in bağrı kara taştır.
Eren´ler yolunda Ali-yel Murtaza baştır.
Kırklar meydanında üstadımız Seyyid-i Ferraş´tır.

Ber Cemal-i Muhammed Kemal-i İmam Hasan, İmam Hüseyin, Ali´yun Muhammed´e salavat.
“Allahüme salli ala seyyidine Muhammed ve ala Ali seyydinde Muhammed” Allah eyvallah nefes Pir´dendir.

Biz üç bacıydık
Güruhu Naciydik
Kırklar meydanında süpürkeciydik
Süpürkeci Selman kör olsun Yezid Mervan
Zuhura gelsin
Mehti sahibi zaman
Allah eyvallah nefes Pirdendir.
Dede dua eder ve süpürgeciler niyaz edip yerlerine geçerler.

TEZEKAR (İBRİKCİ) duası
Görevi alan bacı ve can (canın elinde leğen ve ibrik, bacının omuzunda havlu) beraberce kırklar meydanının kenarına gelirler. Tezekar: **“Hüü Eren`ler, Muhammed Ali´nin hizmeti geliyor”** der ve bir adım ileri atar. İkinci sefer yine **“Hüü Eren`ler, Muhammed Ali´nin hizmeti geliyor”** der ve meydanın ortasına gelmiş olur.
Tekrar Tezakar: **“Hayır, Hümmet Pirim”** derler, yere niyaz ederler ve karşılıklı diz çöküp otururlar.
Evvela can, bacının eline; **´Allah, Muhammed, ya Ali´** diyerek su döker, havlu ile kurular. Sonra bacı canın eline su döker, havlu ile kurular. Ayağa kalkarak can elinde leğen ibrik ön de, bacı elinde havlu arkada, dedenin önüne gidip dededen başlıyarak, halkada oturanların hepsinin ellerine su döker ve bacı arkada havlu ile kuruluyarak gelirler.

Son gözcünün eline döküp bitirince, postun üzerinde duran delilin önüne giderek; **´Allah, Muhammed, ya Ali´** diyerek üç damla su delinin altına döktükten sonra, gözcü ile beraber dara durarak, tezekar şu duayı okur:
"Bismi Şah Allah Allah
Ben gülami Haydar´ım, adudan etmem hayfu pak. Bu hizmetin sahibi Selman-ı Pak. Gönlümüzü Hakk´a yunduk arındık olduk pak.
Ber Cemali Muhammed Kemalı, İmam Hasan, İmam Hüseyin, Ali´yun Muhammed´e salavat.
"Allahüme salli ala seyydine Muhammed ve ala Ali seyydinde Muhammed" der.
Dede dua eder ve Tezakarlar niyaz edip yerlerine geçerler.

Post Nişane

Arşi mua Allah´da yeşil kandilde
Şah-ı Merdan Ali`m gördü bu postu
Yok iken yer ile gökler ezelden
Divani derğahta serdi bu post

Hazret´i Muhammed Mirac´a gitti
Gönlünü birleyip ol Hakk´a yetti
Hakk Muhammed Ali´m el elden tuttu
Muhammed Ali´den aldı bu postu

Muhammed getirdi kırklar Cem´ine
Hü diyerek Eren`lerin demine
Hakk´ın nuru Fatıma´nın önüne
Tanrı´nın aşkına serdi bu postu

Fatıma Anne´miz posta oturdu
Doksan bin kelamı dile getirdi
Oda alıp Şah Hasan´a götürdü
İmam Hasan gelip aldı bu postu

İmam Hasan ya Hakk deyip ağladı
Hakk aşkına ciğerini dağladı
Varıp Hüseyin´e özün bağladı
İmam Hüseyin´e verdi bu postu

İmam-ı Hüseyin ol postu gördü
Hakk´a ikrar verip yüzünü sürdü
Yetmiş üç şehidi bu yolda verdi
İmam-ı Hüseyin aldı bu postu

Yer gök Hüseyin´i tavvaf eyledi
Bu yol senin deyi feryad eyledi
Şah Hüseyin 73 can kurban eyledi
Zeynel Abidin´e verdi bu postu.

Zeynel Abidin´im aldı bu postu
Hazret´i Allah´ın ol yüce dostu

Yüzlerine sürüp bağrına bastı
Kerbela çölüne serdi bu postu

Zeynel Abidin´im ağladı zarı
Yetmiş üç şehidin tek yadiğarı
Kanlı Kerbela´da kurdu didarı
Muhammed Bakır´a verdi bu postu

Muhammed Bakır´dır hasların hası
Kanlı Kerbela´dan aldı bu yası
İmam Cafer Sadık giydi libasi
Cafer-i Sadık´a verdi bu postu

İmam Cafer Sadık ilmin atası
Muhammed Ali´dir aslı atası
Mahşer günü elimizden tutası
Musa´yı Kazım´a verdi bu postu

İmam Musa´yı Kazım ilmin direği
Muhammed Ali´den gelir süreği
Kanlı Kerbela´da yandı yüreği
İmam-ı Rıza´ya verdi bu postu

İmam Rıza İmam´ların nurudur
Yüce Hakk´ın hüccetidir sırrıdır
İlmim atasıdır yolun Pir´idir
Muhammed Taki´ye verdi bu postu

Muhammed Taki´miz vardı secdeye
Allah bir Muhammed Ali´dir diye
Verdi emaneti Ali Naki´ye
İmam Ali Naki aldı bu postu

İmam Naki durdu Hakk´ın darına
Düştü Kerbela´nın ahu zarına
Vardı Hasan-ül Askarı didarına
Hasan-ül Askarı aldı bu postu

Hasan-ül Askarı zamana baktı
Zaman tamam deyip cerağlar yaktı
Dedi Mehdi geldi bir seher vakti
Muhammed Mehdi´ye verdi bu postu

Muhammed Mehdi´miz özün bağladı
İmam Hüseyin´e yandı ağladı
Çıkardı alları kara bağladı
Haydar-ı Kerrar´a verdi bu postu.

Muhammed Mehdi´dir Ali divanda
Hem Ali´dir hem Veli´dir cihanda

Evveldir ahirdir Ali Kur´an´da
Hakk Teala Ali´ye verdi bu postu

Ali Sefa´m der ki yolumuz haktır
Kalbimiz temizdir gönlümüz paktır
Burdan başka Hakk´a giden yol yoktur
Hakk Muhammed Ali serdi bu postu

Mumcu (Delil)
Hizmet sahibi kırklar meydanının kenarına gelir, ayakları mühürlü, sağ eli kalbinin üzerinde, sol eli yana sarkık, başı hafif öne eğik (kıyamda) durur ve: **"Hüü Eren´ler, Muhammed Ali´nin hizmeti geliyor**" der ve bir adım ileri gider. İkinci sefer yine: **"Hüü Eren´ler, Muhammed Ali´nin hizmeti geliyor"** der ve bir adım daha ileriye gider.
Üçüncü kez yine: **"Hüü Eren´ler, Muhammed Ali´nin hizmeti geliyor"** der ve evvelden postun sağ tarafına konan delilin yanına varır.
Delilci: **"Hayır hümmet Pir´im"** der delilin önünde diz çöker ve: **"Allah Muhammed Ali"** diyerek sağına soluna ve önüne niyaz edererek duaları okumaya başlar:
"Bismillahirrahmanirrahiym
Çırağı ruhsan, fahri dervişan, zuhuru İmam, kuşadı meydan, kanunu evliya, kuvveti abdalan, himmeti Pir´an, Pir´i Horasan.
Bismi Şah, Allah Allah
Çırağı evliya nura semavat. Bu menzildir ol turi muracat. Ruşan kıl niyaz ol çırağı embiyaya. Ver candan selavat Muhammed Mustafa´ya.
Allahümme salli ala seyyidine Muhammed ve ala Ali seyyidine Muhammed vel Fatıma, vel Hasan, vel Hüseyin vel Ali eshabı evladı ecmain.
Nuri Muhammed, Hakk´tan ola inayet. Hakk erenler aşkına yana yakıla aydınlata cümle kainat" der. Delili uyarır (yakar),
yaktıktan sonra Nur suresinin 35. ve 36. ayetini okur.

Nur suresi, 35. Ayet
Bismi Şah Allah Allah. Rahman ve rahim olan Allah´ın adıyla başlıyorum.

Allah göklerin ve yerin nurudur. O´nun nuru içinde ışık bulunan bir kandil yuvasına benzer. O ışık bir cam içindedir, cam ise sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır. Bu ne yalnız doğu da ne de yalnız batı da bulunan bereketli zeytin agacından yakılır. Ateş değmezse bile nerdeyse yağın kendisi aydınlatacak, nur üstünde nurdur.
Allah dilediğini nuruna kavuşturur, Allah insanlara misal verir, O her şeyi bilir.

Nur suresi, 36. Ayet
Bu ışık Allah´ın yüksek ve kutsal bilinen içlerinde Allah´ın adının anılmasına izin verilen, akşamdan sabaha kadar içinde Tanrı´nın ismi anılan evlerde yakılır.
Okuduktan sonra yüksek sesle selavat okur.
"Allahümme salli ala seyyidine Muhammed ve ala Ali seyyidine Muhammed".
"Hayri hümmet Pir´im" der ve diz üstünde bekler.

Miraçlama
Geldi Cebrail buyurdu
Hakk Muhammed Mustafa´ya
Hakk seni Miraca okur
Daveti kadir Huda

Evvel emanet budur
Pir Rehber tutasın
Daim erkana yatasın
Tariki mustakime

Muhammed süküte vardı
Yoktur senden bir aziz
Ibtida senden el tutayım
Hakk buyurdu vedduha

Cebrail´den el tuttu
Muhammed bel bağladı
İki gönüllü bir ettiler
Yürüdüler derğaha

Vardı derğah kapısına
Gördü bir arslan yatar
Arslan ana hamle kıldı
Başa koptu bir fena

Hakk´tan bir nida geldi
Korkmasın Habibi´m dedi
Hatemi ağzına ver
Arslan ister nişane

Hatemi ağzına attı
Arslan oldu sakin
Yol verdi Muhammed´e
Arslan gitti pünhana

Vardı Hakk´ı tevvaf etti
İbtida bunu söyledi
Ne yaman şirin varmış
Hayli cevr eyledi bize

Gördü bir fakir derviş
Hemen yutmak diledi
Amcam oglu Ali olaydı
Dayanırdı bu cevre

Ey benim sırrı devletim
Arslan tabidir sana
Eşiğinde pazvand oldu
Kıbleyi kıbleğaha

Kudretten bir el geldi
Südü elmayı baldan aldı
Muhammed destini sundu
Nuş etti azemetüllaha

Doksan bin kelam danıştı
İki gönül dostuna
Tevhidi armağan aldı
Yer yüzünde mümine

Muhammed ayağa kalktı
Ümmetini diledi
Ümmetine sünnet olsun
Ol Şah-ı evliya

Hakk´a bağladı özünü
Turaba sürdü yüzünü
Cennetteki üzümü
Ol Hasan Hüseyin Şah´a

Selman orda hazır idi
Seydüllahın diledi
Bir üzüm tanesini
Koydu Selman´ın keşkürüne

Eğilip secde kıldı
Hoşçakal sultanım dedi
Varıp evine giderken
Yol uğradı Kırklar´a

Vardi Kırklar makamın
Oturban oldu sakin
Cümlesi secde kıldı
Hazret´i Emrullaha

Muhamemed lisane geldi
Ya sizlere kimler derler
Kayibiden bir ses geldi
Ya bizlere Kırklar derler

Ya siz otuz dokuzsunuz
Kırkınız neden maluma
Birimiz kırk kırkımız bir
Sair değil varımız

Birine neşter vurulsa
Kırkımızdan akar kanımız
Selman Şeydullah´da
O´nunla tamam varımız

Selman içeri girdi
Keşkürü meydana koydu
Kudretten bir el geldi
Hatemi parmağında gördü

Ezipten engür oldu
Uğradı müşkül hale
Birisi nuş eyledi
Cümlesi oldu hayran

Mümin müslüm uryan buryan
Cümlesi semaha girdi
Muhammed bile kalktı
Kırklar´la semaha

El attı esti kafe
Yetiş Muhammed Mustafa
Sefa ey can dediler
Cümlesi secde kıldılar

Evveli sen ahiri sen
Zahiri sen batını sen
Saddaksın ya Ali dediler

Şah Hatayı vukuf oldu
Bu sırrın ötesine
Hakk sırrını inandırmadı
Özü çürük ervahına.

Bunları okuduktan sonra secdeye varır.

Sakkacı
Sakkacı su dolu bir kapla gelip dara durur ve şu tercumani yüksek sesle okur:
´**Bismillahirahmanirrahiym.**
Selamulllah ala İmam Hüseyin ... Ve Ali İmam Hüseyin ... Evladı İmam Hüseyin ...
Lanetullah katl-i İmam Hüseyin
Lütfuna muhtacız eyle ihsan ya Hüseyin
Derdimize senden derman eyle derman ya Hüseyin
Gayri muhtaç kılma aşıkanı elaman
Sen medet kıl bizlere her vakit ya Hüseyin
Sad hezaren lanet olsun o gürühu dalale
Nakzi ahd ile şehit kıldılar anlar, seni ya Hüseyin
İsmi pakın aşkı için zikredeni koyma zulmette hergiz
Bermurad et didei giryan ile ağlayanı ya Hüseyin
İznin ile su tabşırdım aşkına vermek için
Aşkınla içenlere kıl abı hayat ya Hüseyin”
Sakkacı eline bir bardak ve su dolu bir sürahi alır, bardağa suyu doldurur ve dedeyle beraber üç kişiye su verir, su verirken yüksek sesle:
“Geçmişiz biz canı baştan Eren´ler aşkına

Can gözü dem be dem Hakk´ı görenler aşkına
Kerbela deşti gamında can verenler aşkına
Gözüm yaşı sebil ettim Şah-ı şehidin aşkına”

Sakkacının su dağıtırken okuduğu Mersiye

Sakka meydanın çevresinde dolanarak elindeki sudan az miktarda olmak üzere tüm Cem´de oturanlara serper, su serperken yüksek sesle de şunları okur:
“Geçmişiz biz canı baştan Eren´ler aşkına
Can gözü dem be dem Hakk´ı görenler aşkına

Kerbela deşti gamında can verenler aşkına
Gözüm yaşı sebil ettim Şah-ı şehidin aşkına
Saka hüm ya Şah Hüseyin
Lütfuna mutaciz ya Hüseyin
Derdine derman, hastasına şifa eyle, bu sudan bir yudum içene ya Hüseyin
Saka hüm ya Şah Hüseyin
Şefaat kıl bu sudan üstüne düşene ya Hüseyin
Aşk olsun içene, rahmet olsun Hakk´a göçene
Lanet olsun Yezid´in evrahına soyuna
Selamullah ya Hüseyin
Selamullah ya Hüseyin
Selamullah ya Hüseyin”

Cem´in bitimin de delili sır etme

Dede yüksek sesle;
´Allahümme salli ala seyiddine Muhammed ve ala Ali seyiddine Muahmmed´ diyerek selavat getirince, çerağcı meydana gelir.
Çerağcı çıranın önünde diz çöker;
´Allah Muhammed Ali´ diyerek niyaz eder ve; **´Hayır hümmet Pir´im´** der ve şu iki dörtlüğü okur:

“Üstümüzde gezen erenlerin ruhudur
Gözyaşımız ibadetin sırrıdır
Yanan delilimiz Hakk´ın nurudur
Muhammed Mirac´a gitti bu nurdan
Muhammed Ali´nin nurudur bu nur
İrfan meydanında bu nur bulunur
Pir´in himmetiyle delil sır olur
Himmet eyle Pir´im sır olsun delil.

1. MAKANE

Bismillahirrahmanirrahiym.
Ey Velayet mülkünün sahibi Şah-ı Merdan, Sen kutbul aleminin hükümdarısın. Emirülmü´minin İmam-ı Şah-ı Merdan Aliyel Mürteza´mıssın. Sana önce sonsuz salat ve selamlar olsun. Cenabı Allah-u Teala seni kendi Kudret nurundan yarattı. Velayet nurunun hükümdarlığını sana verdi.

Kalu´nun Belu´nun, Sıtretül Müntaha´nın hükmü senin elindedir. Sen Bismillahın ´B´ nin altındaki Cenabı Allah-u Teala´nın Kudret nurunun velayet noktasısın. Sen Cenabı yüce Allah´ın müminler üzerindeki hüccetisin. Sen Kur´an-ı Natık´sın, sen Ebul Turab´sın (toprağın atasısın). Senin divanı derğahına kapına geldik, eşiğine yüzler sürüyoruz, bizleri kapında bir talibin olarak kabul eyle. Senden arzumuz, niyazımız budur (Allah Allah).

2. MUHAMMED´İN

Ey Cenabı Hz. Allah-u Teala´nın iki cihan serveri Nübüvvet nurundan yarattığı, Ey Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.), sana da tüm kalbimizle inandık, iman eyledik. Şah-ı Merdan´ı İmam´ımız, seni de Resulullah Peygamber´imiz olarak tüm kalbimizle ve tüm benliğimizle kabul eyledik. Sizlere yüce Tanrı huzurunda ikrar ve söz verdik. Sizler ruzi mahşer günü her iki cihanda tüm yaratılan 18 bin alemlere şefaat eyleyeceklerimizsiniz. Bizler de şimdiden Nübüvvet nuru kapınıza geldik. Hz. Ehlibeyt´in hürmeti hakkı için, nasıl ki; Şah-ı Merdan´dan bizleri talipliğe kabul eylemişse, Ya Resulullah Sen de bizleri ümmetin olarak kabul eyle. Yüzümüz yerde, özümüz darda, senden aşk-ı niyazımız budur, kabul ve makbul eyle (Allah Allah).

3. EBA AHADİN

Ey Cenabı Hakk´ın Hidayet nuru Hz. Fatımatı Zehra Anne, sen ki Cenabı Hz. Hakk Teala tarafından Şehitlerin Anne´si olarak şereflendirildin. Tüm müslüm olan yer ve gök ehlinin şefaat- kanı oldun. Gökyüzündeki meleklerin, hurilerin, kılmanların, feriştahların tümünün şefaatkanı oldun. Tüm melekler ve gök ehli Adem´den önce sana secde eylediler, Sen meleklerin secdeğahısın.

Biz yol evlatlarının hem secdeğahı, hem de kıbleğahısın. Medet mürvet dedik, Hidayet nurun olan kapına geldik. Bizleri Hz. Ehlibeyt´inin hürmeti hakkı için yolunun ve kendinin evlatların olarak kabul ve makbul eyle. Sana ve senin yol evlatlarına hizmet edeceğiz, bu dileklerimizi ve niyazlarımızı kabul eyle. Şah-ı Merdan Aliyül Mürteza efendimizin bizleri talibliğine kabul ettiği gibi, Hz. Muhammed Mustafa bizleri ümmet olarak derğahına aldığı gibi, sen de o gönüller sultanları gibi bizleri divanı derğahına yol evlatların olarak kabul eyle. Senden aşk-ı niyazımız budur (Allah Allah).

4. Min

Ey Cenabı Hakk´ın İnayet nuru İmam-ı Hasan-ı Mücteba, sana gönül vererek, niyaz ederek, İnayet nurun olan kapına geldik. İnayeti Allah´tan, rahmeti senden bekleriz. Cennetin sekiz uçmağının hükümdarısın, şehitler öncüsüsün, müminlerin kıbleğahısın, sana bağlanıp, İnayet yoluna hizmet etmeye geldik. Hz. Ehlibeyt´in hürmeti hakkı için dileklerimizi ve niyazlarımızı kabul buyur, ellerimizi boşa çıkarma.

Bizler Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´ye talip, Hz. Muhammed Mustafa´ya ümmet, Hz. Fatıma-tı Zehra Anne´ye yol evladı olduk. Senin kapında da muhip olmaya geldik. Bizi muhibin olarak kabul eyle Sen´den aşk-ı niyazımız budur (Allah Allah) .

5. Ricaliküm

Ey Cenabı Hakk´ın Kudret nurunu, Velayet nurunu, Hidayet nurunu, İnayet nurunu ve Rahmet nurunu bağrında taşıyan, Cenabı Hakk´ın tüm nurlarının ana kaynağı, başımızın tacı, gönlümüzün sultanı, Hakk Muhammed Ali yolumuzun nurlu meşalesi. Ya İmam Hüseyin´imiz, sana canlarımızı kurban eylemeye, ruhlarımızı feda eylemeye, kalplerimizi teslim eyle- meye, gönüllerimizi nuruna belemeye geldik. Sana canımız, ruhumuz, kalbimiz, gönlümüz, bütün benliğimiz feda olsun.

Kerbela´da dökülen her damlası mübarek ve kutsal olan kanın ile kalplerimize Velayet nurunu, gönüllerimize Hidayet nurunu, sinelerimize Nübüvvet nurunu, yüreklerimize İnayet nurunu, bağırlarımıza Rahmet nurunu, canlarımıza İmamet nurunu, ruhlarımıza Kudret nurunu taşıdın. Hakk Teala ile bütünleş- memize, Cenabı Hakk´a ve hakikate teslim olmamıza vesile önder ve rehber oldun. Sana ve senin evladı eyaline, seninle kanlı Kerbela´da, Hz. Allah yolunda şehit olan tüm canlarımıza salat, selam ve rahmet dileklerimizi iletiyoruz. Senin nurlu ve Kudret Kandili ile ve şehit kanlarıyla aydınlattığın Hakk ve hakikat yolunda topal karınca misali ilerleyip, rahmet kapına geldik. Tekbirlenmiş kurbanlar misali sana kurban olmaya geldik. İki cihanda da sana ve senin yoluna hizmet etmeyi kendimize büyük vazife ve şeref sayıyoruz. Sonsuza kadar sizlerin izinizde yürümek için Cenabı Hakk´ın huzurunda Tevella ve Teberra ikrarı verdik. Sana daima dost olmaya, dost kalmaya ve hizmet etmeye geldik. Hz. Şah-ı Merdan İmam Ali efendimize talip, Hz. Muhammed Mustafa efendimize ümmet, Hz. Fatıma-tı Zehra Anne´miz evlat ve Hz. Hasan-ı Mücteba efendimiz muhip olarak bizleri kabul ettiler. İnşallah sen de bizleri kapında dost ve yol evladın olarak kabul edersin. Kerbela şehitlerimizin mübarek hatırı şerifleri hürmeti hakkı için kapına geldik. Senden arzu ve dilekleğimiz aşk-ı niyazlarımız budur.
Arzu ve dileklerimizi İstanbul´da şehit olan iki masum yavruların Hz. Seyit Ali Hüseyin´in ve Hz. Sakine Anne´nin hürmeti hakkı için kabul eyle. Sana yalvararak açtığımız ellerimizi geri çevirme (Allah Allah).

6. Velakin Resulullah

Ya Rabb, bizler senin beşer kulların, Hz. Muhammed Mustafa´nın sadık ümmetleriyiz. Hz. Şah-ı Merdan´ın sadakatli talipleriyiz. Hz. Ehlibeyt´in sadakatli muhibleriyiz, 12 İmam´ların sadakatli yarenleriyiz, Kerbela şehitlerimizin, Kerbela esirlerimizin, İmam Hüseyin´in dostları ve O´nun haklı davasının takipçileriyiz. İstikametimiz karınca kararınca doğru, hizmetlerimiz henüz çok az ve yeterli derece de değil. Yolumuz da, ikrarımız da, hizmetimizde başarıya ulaşabilmemiz için Hz. Ehlibeyt´in hürmeti hakkı için sen bizlere yardım eyle (Allah Allah).

7. ve Hatemenne beyyine ve kan Allah-u bi küllü şeyin Alima

İlahi Ya Rabb, Mirac gecesi Hz. Muhammed´in Sitretül Münteha da hatemi arslanın ağzına atarak sana kavuşmanın heyecanı ile Kudretül ayında Velayet nurumuz Şah-ı Merdan İmam-ı Emirülmü´minin Hz. Aliyel Mürteza´nın sırlarına vakıf oldu.
Aralarında geçen o mübarek aşkı muhabbetin hürmeti hakkı için yolumuzu, erkanımızı, inancımızı, zalimlerin zulmünden, bizleri kafirlerin iç ve dış yezitlerin şerrinden kurtar (Allah Allah).

Sadakallahül Azim Amenne ve Ementü Billahir Kerim Sübhane Rabbike Rabbil izzeti amma yesufune ve selamün Aliyel mürseline ve Alihim vel hamdü lillahi Rabbil alemine lil fatiha Hz. Ehlibeyt´e selavat selavatı şerife verilir.

Yolu bir başkadır aşık canların

Yüce Hakk Teala´nın yoluna gider
Yolu bir başkadır aşık canların
Ehlibeyt´in haklı davasın güder
Feli bir başkadır mümin canların.

Hakk Teala´dan gelir lokması aşı
Kerbela´da yanmış yüreği başı
Akar gözlerinin kan ile yaşı
Seli bir başkadır dede canların.

Hep iyilik eder kemlik bilmezler
Zulümden baskıdan asla yılmazlar
Dünyayı bir paraya versen almazlar
Hali bir başkadır talip canların.

Dilidir gözüdür yüce Huda´nın
Gerçek dostlarıdır Şah-ı Merdan´ın
Ne Mecnun´a benzer ne de Leyla´nın
Çölü bir başkadır aşık canların.

Hakk yolunda kazanmışlar zaferi
Hakk yoluna koymuş can başı seri
Ali´nin askeri, Hakk´ın neferi
Kulu bir başkadır muhip canların.

Mayaları sağlam asla bozulmaz
Başları dik durur korkup büzülmez
Harama, zinaya asla çözülmez
Beli bir başkadır mümin canların.

Başlarından gitmez gam ile keder
Gönül vermiş Hakk´ın yoluna gider
Gece gündüz durmaz Hakk´ı zikreder
Dili bir başkadır aşık canların.

Sürer Hakk yoluna azimli kayet
Dönmez Hakk yolundan ölsede şayet
Sazı telli Kur´an perdesi ayet
Teli bir başkadır aşık canların.

Gözyaşları akar hep buram buram
Verdiği ikrarda her daim duran
Elindeki sazı, bir telli Kur´an
Yolu bir başkadır aşık canların.

Kerbela çölünde kana boyandık
Gaflet uykusundan ezel uyandık
Aşkın ateşinde piştik dağlandık
Külü bir başkadır aşık canların.

Gözlerinden akar kan ile yaşlar
İlham kaynağıdır dağ ile taşlar
Gül dalına konmuş, öter baykuşlar
Gülü bir başkadır aşık canların.

Dedeler arıdır talipler çiçek
Hakk´tan bade gelir, ona içecek
Cem evleri petek, bin tat verecek
Balı bir başkadır aşık canların.

Ali Sefa´m der ki bitmez bu çile
İkrar verdik buna biz bile bile
İmam Hüseyin ile düştük bir çöle
Çölü bir başkadır aşık canların.

CENAZE iBADETi

Cenaze ibadetini yerine getirecek dede veya hoca akıl balik olması lazım.
Cenazeyi morgdan, hastaneden veya evinden teslim alan dede cenazenin önce abdesini aldırır. Karnındaki havayı boşaltır ve meftanın geri kıç, apış arasına pamuk sıkıştırır ki; meftayı musalla taşının üzerine götürürken bu önlem alınmalıdır, MEFTA sallanınca ABDESTİ bozulmasın diye.
DEDE eğer cenazeyi evden teslim almış ise, ilk önce en yakınlarından üç defa helallık alır. Helallık aldıktan sonra ibadet için MEFTA´YI MUSALLA TAŞININ üzerine koyar ve hazır bulunan cemata abdesti olmayanlara abdest almalarını hatırlatır.
Bütün bu işlemler bittikten sonra, DEDE MEFTANIN ön tarafına geçer cemata saf tutmaları için rica da bulunur. Cemaat saf tuttuktan sonra, DEDE yönünü cemaata dönerek şöyle hitap eder: “EY CEMAATI MÜSLÜMİN, MÜMÜN MÜSLÜM DİN KARDEŞLERİM hepimiz Hakk´tan geldik, HAKK´A gideceğiz, bu fani dünya kimseye baki değildir. Ey canlar şu an BU FANİ DÜNYADAN aramızdan AYRILARAK ebediyete intikal eden, bu Hakk´a yürüyen din kardeşimiz HZ. ADEM SEFİ YULLAH´IN EVLATLARINDAN, HZ. İBRAHİM ALEYHİ SELLAM´IN MİLLETLERİNDEN, HZ. MUHAMMED MUSTAFA´NIN ÜMMETLERİNDEN, HZ. EMRÜLMÜ´MÜNÜN İMAM-I ŞAH-I MERDAN ALİ-YEL MÜRTAZA´NIN TALİPLERİNDEN, HZ. EHLİBEYT MUHİPLERİNDEN, 12 İMAM´LARA YAR, KERBELA ŞEHİDLERİMİ- ZE VE HZ. İMAM-I HÜSEYİN´E DOST OLDUĞUNA kanaat getirdiğimiz, filan babanın evladı, filan anneden dünyaya gelen (erkek ise mümün, kadın ise müslüm) bu din kardeşimiz, bu can aramızdan ayrılarak Hakk´a yürümüştür. Bu canı nasıl bilirsiniz, bu cana hakkınızı helal edermisiniz” diye DEDE yüksek sesle tüm cematın duyacağı şekilde tüm canlardan helallık ister. Bu helallık alma işlemi üç defa tekrarlanır. Tüm cemaatta ´ALLAH RAHMET ETSİN VE RAHMET EYLESİN, BİZLER HAKKIMIZI HELAL ediyoruz´ derler. Dedede MEFDADAN VEKALETEN cemata hakkını helal eder. DEDE YÖNÜNÜ TEKRAR MEFTAYA DÖNER, MEFTA ERKEK İSE ER KİŞİ NİYETİNE, KADIN İSE HATUN BACI NİYETİNE; DURDUK DİVANA UYDUK KUR´AN´A, GÖNÜL VERDİK 12 İMAM´A NİYET EYLEDİK CENAZE İBADETİNE der.

İBADET

Birinci tekbiri getirerek ´ALLAH-U EKBER´ der, ellerini KULAK hizasına kadar götürerek, yavaşca göbek hizasına indirir. Sağ el sol elin üzerine getirerek kamet bağlar ve sessizce kalbinden; **´SUBHANEKE ALLA HÜMME VEBİ HAMDİKE VE TEBAREKE KESMÜKE VE TAALA CEDDÜKE VE CELLE SENA UİKE VELA İLAHE GAYRÜKE** ayetini okur.

İkinci ayet olarak; **´ALLAH HÜMME SALLİ ALA SEYİDİNE MUHAMMEDİN VE ALA ALİ SEYİDİNE MUHAMMED, KEMA SALLEYTE ALA İBRAHİME VE ALA ALİ İBRAHİME, İNNEKE, HAMİDÜN, MECİD´** ayetini okur.

İkinci tekbirde; eller kıpırtatılmadan sadece baş hafif yukarı kaldırılır ve indirilir tekrar suphaneke ayeti ile ´**ALLAH HÜMME BARİK, ALA MUHAMMEDİN VE ALA ALİ SEYİDİNE MUHAMMED, KEMA BAREKTE ALA İBRAHİME VE ALA ALİ İBRAHİM, İNNEKE HAMİDÜN MECİD**´ ayeti okunur.
Tekrar yine baş ile aynı hareket tekrarlanır, bu tekbir hareketi dört rekattır.

Beşinci tekbir de başı hafif sağa çevrilerek; ´**ESSELAMÜN ALEYKE VE RAHMETULLAH ALİYÜN VELİ YULLAH**´ diye sağ tarafa selam verilirken, sağ el aşağı salı verilir. Tekrar başını sol tarafa çevirerek sola selam vererek; ´**essalamun ve rahmetullah VELİYUN ALİ YULLAH´ EI Fatiha** (bilenler kalbinden Fatiha suresini okurlar) derken sol el aşağı salı verilir ve İbadet bitirilir.

CEMAAT KALBİNDEN FATİHA SURESİNİ OKUR

DEDE, CEMAATA MEFTAYI MUSALLA TAŞININ ÜZE- RİNDEN ALDIRARAK, MEZARININ BAŞINA GÖTÜRENE KADAR KISA ARALIKLARLA MEFTA İÇİN YÜCE TANRI´YA yüksek sesle şöyle dua eyler: "**ALLAH HÜMME SALLİ ALA SEYYİDİNE Bİ HAKK´IN NUR CEMALİ VELAYET NURUMUZ HZ. ŞAH-I MERDAN EMÜRÜL´MÜNİN İMAM-I ALİ-YÜN VELİ YULLAH HÜRMETİ HAKKI İÇİN YA RABBİ BU DİN KARDEŞİMİZİN GÜNAHLARINI AFFEYLE AFFI MAFİRET EYLE. NÜBÜVVET NURUMUZ İKİ CİHAN SERVERİ AHIR ZAMAN PEYGANBERİMİZ HZ. MUHAMMED MUSTAFA´NIN HÜRMETİ HAKKI İÇİN AFFI MAFİRET EYLE. YA RABBİ HİDAYET NURUMUZ ŞEHİDLERİN ANNESİ ŞEHİD FATIMA-TI ZEHRA ANNE´MİZİN HÜRMETİ HAKKI İÇİN BAĞIŞLA. YA RABBİ İNAYET NURUMUZ ŞEHİDLERİN İNCİSİ ŞEHİDİ İMAM-I HASAN´I MÜÇTABA´NIN HÜRMETİ HAKKI İÇİN BAĞIŞLA.**
YA RABBİ RAHMET NURUMUZ ŞEHİDLERİN SERDARI, MÜMÜNLERİN SECDEĞAHI, MÜSLÜMLERİN KIBLEĞAHI ŞAH İMAM-I HÜSEYİN´İ ŞEHİDİ DEŞTİ KERBALA´NIN HÜRMETİ HAKKI İÇİN GÜNAHLARINI AFFEYLE, AFFI MAFİRET EYLE YA RABBİ.
İmamet nurumuz Hz.12 İmam´ların hürmeti hakkı için günahlarını affeyle, affı mafiret eyle ya Rabbi.Senin izzeti Celalin hürmeti hakkı için, af eyle, affı mafiret eyle ya Rabbi.
Kabrini aydınlık mekanını Cennet eyle.
Mefta mezara konurken, dede son defa meftanın komşularından, hısım akrabalarından, hane halkından helalık alır. Mefta mezara konurken ´**İHLAS SURESİ ve FATİHA SURESİ**´ ayetleri okunur veya ´**YASİN**´ aktarılır. Eğer ´**YASİN**´ ezberde değilse ´**AYET-EL KÜRSÜ**´ üç defa okunur veya ´**ZEMMİ SURELERDEN**´ iki ayet okunur.

TALKUN:

Dede talkun için kabirin başında tek başına veya yanında bir kişi ile meftaya şöyle talkun verir: **"EY AZİZ DİN KARDEŞİM, SENİ KUL OLARAK RAHMAN VE RAHİM OLAN YÜCE VARLIKLARIN EN YÜCESİ, YÜCE RABB´İMİZ ALLAH-U TEALA´YA EMANET EDİYORUZ. ÜMMET OLARAK CENABI HAKK´IN NÜBÜVVET NURU İKİ CİHAN SERVERİMİZ, AHIR ZAMAN PEYGAMBER´İMİZ HZ. MUHAMMED MUSTAFA´YA EMANET EYLİYORUZ. TALİP OLARAK CENABI HAKK´IN VELAYET NURU, ERENLERİN ŞAH-I EMRÜLMÜMİNİN İMAM-I ALİ-YÜL KEREMULLAH´A EMANET EDİYORUZ. MUHİP OLARAK YERLERİN, GÖKLERİN, ARŞIN, KÜRSÜN, LEHVİN, KALEMİN, 18 BİN ALEMLERİN ŞEFAAT KANI HZ. EHLİBEYT´E EMANET EDİYORUZ. YAR OLARAK HZ. 12 İMAMLARA, DOST OLARAK HZ. ŞEHİDLER SERDARI İMAM HÜSEYİN´E, PİR OLARAK HZ. HÜNKAR HACI BEKTAŞ-İ VELİYULLAH´A, REHBER OLARAK HZ. CEBRAİL´E EMANET EDİYORUZ. EL FATİHA"** der fatiha ayeti okunur ve cenaze ibedeti burada sona erer.

Hazırlayan ve Sunan Hz. Ehlibeyt dostlarından Yazar ve Araştırmacı Ali Sefa Dede.

MAHŞER YERİ

İnsanların kendi azaları, yani vücut organları mahşer yerinde kendi sahibinin yaptığı iyi ve kötü işlere şahitlik yapacaktır. Fusılet suresi 19-24 ayet; ameli salih kullar, Ehlibeyt dostları sorguya çekildiklerinde Ehlibeyt o canlara yardım ve şefaat edecektir. Kafirlere gelince onların dilleri tutulacak, kulakları sağır, gözleri kör olacak ve onlar kendilerini savunma fırsatı bulamadan cehenneme fırlatılacaklardır.
(Mürselat suresi 34 - 40 ayet)

Yanlış yolda olan kafirler, kendi kendilerine öfkelenip, kızacaklar fakat Allah´ın onlara olan öfkesinin yanında onların öfkesi bir hardal tanesi kadar kalacaktır.
(Münin suresı 10. ayet)

Mününler ise Allah´ın yardımlarına, Ehlibeyt´in şefaatine nail olduklarından dolayı sevinç içinde yakınlarını müjdelemeye koşarlar. Çünkü onlara Allah mükafat olarak rahmetle cennetini müjdelemiştir.
Bu dünyadan göçerken bizler, biz insanlar Azrail´den ameline göre muamele görerek can verecegiz (Enfal surei 50. ayet).

Allah dostlarına, bizzat Allah kendisi yardım edecektir (insan suresi10-11. ayet). Çünkü Allah´ı ve Ehlibeyt´i dost edinenler Allah´ın sevgisini önceden kazananlardır.
(Hadid suresi 12.ayet)

Allah sizi hesaba çekeceği konusun da önceden dünya da yaşarken sizi uyarmıştı. İşte o an geldi, bir araya toplanın amelinize göre sonucunuzu bekleyin. Bu dehşet ve korku içinde beklemenin ne kadar zor olacağını bilmezmiydiniz. (Rum suresi 25.ayet)
İnsanlar mahşer yerinde korku ve panik içinde koşuşup dehşete kapılarak herkes başı telaşına düşecektir. (Kaf surei 44.ayet)

İnsanları hesaba çekmek için gök gürültüsünden bin kat daha şiddetli bir seda ile bir araya toplanmaları emir olunacak. Bu çağırışın şiddetinden insanlar yaprak gibi titreyerek hesabın ne kadar çetin geçeceğinin farkına varacaklar.
(Kam suresi 6.ayet).

Hesap vermekten kaçma şansları olmayacak (Taha suresi 108. ayet).

İnsanlar korkudan yere çivilenmiş gibi, korku içinde bekleyecekler (meariç suresi 43. ayet).

Onlar ki; Allah´ın Kur´an´nına, emirlerine uymazlardı. Peygamber´leri yalanlardılar, Allah´ın ahır zaman Peygamber´i Muhammed Mustafa´yı (s.a.v.) ve onun Ehlibeyt´ini katledenler ile onlarla bir olanlar önceden uyarılmıştılar. Dünyadayken bu hesap gününü hiç mi hiç hesaba katmamışlardı. Şimdi işte bak yaptıkları zalimliklerinden dolayı Allah´ın azabı onları sardı. Onlar kendi kendilerine lanet ediyorlar ki; keşke biz bu yanlışı yapmasaydık, kendi nefsimize uyup şeytani hislerimize kapılmasaydık demeleri kendi sonlarını hiç mi hiç değiştirmeyecektir. (Kamer suresi ,8.ayet)

Kafir İnsanlar korku, dehşet ve panik içinde bozguna uğramış cehennem köpekleri gibi koşuşurlarken; Cenabı Hakk Teala´dan iman sahiplerine hoş bir nida gelecektir: **“Ey inanan iman sahipleri; siz korkmayın, sizlere bir musibet ulaşmayacaktır. Sizler dünyadayken hem Allah´ın dostu hem de dostlarının dostuydunuz.**

Ben Gadir Hum´da Habibim ahır zaman Peygamber´im Hz. Muhammed Mustafa´m (s.a.v.) vasıtasıyla sizlere iki emanet bırakmıştım, biri Kur´an-ı Azimi şanım, biride kendi Kudret nurumdan yarattığım Ehlibeyt´imi sizlere emanet etmiştim. Sizler benim kutsal emanetime sahip çıktınız, onlarla hüzünlendiniz, onlarla ağladınız, onlarla güldünüz. Allah azim ve kadirdir, işte bende burda sizlerin dostuyum. Dost, dosttan korkmaz. (Şura suresi 23. ayet – Maide suresi 67,68.ayet) diyecektir

İman sahiplerinin de, kafirlerin de hesap vermek için bölükler halinde bir araya gelmekten başka seçenekleri olmayacaktır. (Nebe suresi 18. ayet)

Hz. İsrafil tarafından SÜR üfürülünce, insanlar mezarlarından çıkarılarak fırtınalar misali savrulup bir yere toplanınca eyvahlar olsun bizlere, biz bu başımıza gelecekleri önceden Peygamber´lerden duymuştuk fakat inanmamıştık. Şimdi yalanladığımız Peygamber´ler den nasıl şefaat bekleyebiliriz diye kendilerini lanetleyecekler. Onlar Allah´ın aşaladığı, yüzleri kara, zillet zalimlerindendirler. (Yasin suresi 51,52.ayet).

Allah onları lanet ve elemli bir azap ile azaplandıracaktır. Mahşer yerinde Allah´ın ve onun aziz Ehlibeyt düşmanlarına, Allah öyle elemli bir azap hazırlamıştır ki; onlar bunu hiç beklemiyorlardı. Onların suratları lanetlenmiş, gözlerinin ışıkları söndürülmüş, boyunlarına lanet halkaları takılmış, korku içinde beklemekten başka çareleri yoktur. Onların ebedi kalacakları yer cehennemin derinlikleridir, onlar Cenabı Hakk Teala tarafından aşağılanmışlardır. (Gasıye suresi 2. ayet ve Abese suresi 40-42. ayet)

Dünyadayken kibirlenen ve büyüklenenler ve Allah´ı inkara kalkışanların ve Allah´ın Ehlibeyt´ine düşmanlık edenlerin vay hallerine. Düştükleri cehennem çukurlarında nasıl da debeleşip boçalayıp dururlar. Onların yüzlerinin lanetle boyanışını bir görseler en yakınları dahi onlardan nasılda kaçarlar. Allah onlara cehennemi son durak olarak tahsis eyledi. (Zummer suresi 60. ayet)

Allah´tan ve Allah´ın sevdiklerinden yüz çevirenlerin sonu varya işte budur. Allah´ın gönderdiği Peygamber´leri inkara kalkanlar, Allah´ın kelamını insanlara anlatmak için gayret eden alimleri alaya alanlar, Allah´ı zikretmek için insanlara çağrıda bulununca türlü bahaneler ile Allah´ın kelamından kaçanlar ve Hakk´ı unutanlar da mahşer yerinde Allah tarafından unutulacaklar. (Tah suresi 124-126. ayet)

Mahşer yerinde herkes başı telaşına düşecek, oğul babadan, kız anadan kaçacak. Herkes panik, dehşet ve korku içinde kendi kaderlerine terk edilişinden korkacaklar. (İnfitar suresi 17-19. Ayet)

O gök ve yerin çatladığı an; gök mü yarıldı diye herkes panik ve dehşet içinde birbirinden kaçacaklar. (Abes suresi 33-37. ayet)

Mahşer yerinde kimse soyunun mezar taşı ile övünme şansına sahip degildir. Çünkü herkes kendi ameli ve amel defteri ile yargılanacaktır. O gün en çok sevinen ve kazananlar Allah´ın ve onun aziz pak ve temiz Ehlibeyt´ine sarılıp ve tutunanlar olacaktır. Kurtuluşa erişeceklerde onlardır. Onların eli Ehlibeyt´in elinde olacaktır. Allah´ın sevmedikleri kişilerse Hz. Ehlibeyt´e zulüm eden kişilerdir, onlar var ya onlar cehenneme yuvarlanırlarken millet dehşetten dillerini yutacaklar. Cehennemin ateşi onları sarıp kuçaklayacaktır. (Meric suresi 10-15. Ayet)

Dünyadaki yaptıklarından pişman olanlar, ne kadar pişmanlık duysada faydası olmayacaktır. O gün meleklerin şahit olarak dinlenmesi, cehennemin getirilip mizam terazisinin kurulması ve insanların korku içinde bekleyişi. (Feci suresi 21-26. ayet)

Bir hardal tanesi kadarda olsa ne işlemişseniz, o amel defterlerinizde melekler tarafından tutanak tutulmuştur. (Lokman suresi 16. Ayet ve zelzele suresi 6-8. ayet)

Allah´ın ve onun kutsal Ehlibeyt´inin dostlarını, melekler mahşer yerinde karşılıyarak, Allah´ın selamını onlara ileterek; ´sizler korkmayın, sizler Allah´ın ve onun Ehlibeyt´inin dostlarısınız. Allah´da, Allah´ın Eylibeyt´i de sizlerin dostlarınızdır, dost dosta bugünlerde yardım etmelidir, bizler de siz dostlarımıza yardım edeceğiz´ derler.
(Hakka suresi 18-24 ayetleri)
Yukarıda genellikle belirttiğimiz bütün konuları toplayıp, vicdan mahkememizde bir muhasebe yaparak, şimdiden kendinizi bu sonuca göre hazırlamamız lazım.
Sonuç şudur; biz bu dünyaya bir misafir misali geldik ve bir misafir misali gideceğiz. Misafir olduğumuz bu dünya da Cenabı Hakk bizleri bir çok konularda sınava tabi tutmuştur, tutacaktır.
Cenabı Hakk bizlere Kur´an ayetinde: **"Biz sizleri dünya da başı boş hayvanlar gibi dolaşasınız diye yaratmadık"** böyle demiyor mu? Demek ki biz hayvanlardan üstünlüğümüzü veya farklılığımızı ortaya koymalıyız.
Yarın varınca Hakk divanına, Hakk Teala bize demeyecek mi: **"Yediğin, içtiğin senin olsun, gel bakalım buraya!. Neler yaptın? Benim sana tertemiz emanet verdiğim ruhunu ak mı getirdin, yoksa kara mı? Benim dostlarıma dostmu oldun, yoksa düşman mı? Benim düşmanlarıma düşman mı oldun yoksa dost mu? Benim kara dediğime ak, ak dediğime kara dedin ise; işte ulu divanda elimden çekeceğin var"** diye.
Cenabı Hakk bizleri milyonlarca defa uyarmasına rağmen, malesef durumun vahammeti ortada. Bakın bir defa daha Kur´an ayetlerini hatırlayalım:

KIYAMET

Cenabı Hz. Allah´u Teala kıyametin kopuşunu şöyle anlatıyor: "İnsanlar azıp, bina ve zina devri başladığın da biz İsrafil´e emir vereceğiz ´SURU üfür´ diye.
İsrafil birinci SURU üfürmesin de önce meleklerin, feriştahların, hurilerin, gılmanların ve tüm gökyüzü ehlinin canı alınacaktır.
İkinci üfürmesin de yeryüzün de canlı mahluk ve insanoğlu kalmayacak.
(Zümmer suresi 68,69. ayetleri).

Hz. İsrafil´in SURU üçüncü üflemesin de yeryüzünde ki dağlar, taşlar toprak misali toz olacak, gökyüzünde yaprak misali uçuşacak. Dağlar taşlar toz duman olacak, havadan yıldızlar dökülecek, ayın ve güneşin nuru gidecek, yer ve gök param parça olacak. Allah´tan başka canlı varlık kalmayacak. Her tarafı karanlık kaplayacak, bütün dünya harabeye dönecek. (İbrahim suresi 48. ayet ve Taha suresi 105 -107. ayetleri)

İsrafil´in dördüncü üfürmesin de insanlar yeniden dirilişe geçecekler. İnsanlar mahşer yerinde toparlanıp hesap vermek için çağrıldıkların da adeta çekirgeler misali mezarlarından fırlayarak dehşet ve korku için de adeta savrulan kasırga misali bir araya toplanacak ve panik içinde beklemeye başlayacaklar. Sonuçları ve akibetlerinin ne olacaklarını korku içinde bekleyecekler çünkü başka seçenekleri olmayacak".
(Kamer suresi 7. Ayet)

Hz. Peygamber efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.v.) yeniden diriliş ve mahşer yerini bir hadisinde şöyle anlatıyor: “Kıyamet kopup mahşer yerinde Cenabı Hakk´ın ulu divan derğahı kurulduğun da ilk canlanan kızım Cenabı Hakk´ın Hidayet nuru Hz. Fatıma-tı Zehra olacak. O, Hz. Velayet nuru İmam-ı Ali´nin kafirler tarafından şehit edilirken başındaki kana belenmiş ememeyi (sarığı), Hz. İmamet nuru İmam-ı Hasan´ın şehit olurken zehirlenerek ciğerleri bölük bölük ağzından gelirken kanına belenmiş hırkasını, Kerbela´da evladı Rahmet nuru İmam-ı Hüseyin´i Deşti Kerbela´nın 124 bin yerinde kılıç, mızrak, ok, bıçak ve balta darbeleriyle parelenerek, param parça şehit kanlarına belenmiş eynindeki gömleğini alarak Arşu alanın kapısına dikilecek ve: “Ya Rabb Ehlibeyt´imin hakkını istiyorum. Senin asi kulların zalim kafirlerden davacıyım, onlar senin Kudret nurun Hz. Ehlibeyt´i dünya da eşi benzeri görülmemiş bin bir zulümlerle katlettiler.
Babam Resullullah´ı yerinden yurdundan sürgün ettiler, evini barkını talan ettiler. Senin emirlerini yasalarını çiğneyip hiç saydılar. Gadir Hum´a Cebrail Aleyhisselam ile gönderdiğin (maide suresi 67 ve 68. Ayetler ile)

Velayet nuru Şah-ı Merdan Emirülmü´minin İmam-ı Ali-yül Mürtaza´ya verdiğin halifelik hakkını zalimler gasp ettiler (Şura suresi 23. ayet ve Ezhap suresi 72. ayet).

Biz Ehlibeyt´ini, insanoğluna emanet etmiştin, gör ki benim Ehlibeyt´imi ne hale getirdiler. Babamı zehirledi öldürdüler, Benim evimi ateşe verdiler, ciğerlerimi parçaladılar, kaburgalarımı kırdılar ve iki yavrumla birlikte beni şehit ettiler. Senin Velayet nurun Şah-ı Merdan´ı kahır kılıçları ile katlettiler. Hasan´ımı zehirledi ciğerlerini parçaladılar. Hz. Hüseyin´i mi ise yeryüzünde görülmemiş, hiç bir mahluğun birbirine reva görmeyeceği bin bir zulüm altında, süt meme de ki yavrularına varana kadar şehit ettiler. Kur´an-ı´nı yaktı, parçaladı, bize ait ayetleri Kur´an´dan çıkarıp yok ettiler. Hz. Atam Muhammed´in bütün gerçek hadislerini yaktı kül ettiler. Ya Rabb bu gün benim dava günüm, bugün şehitlerimin hakkını, hesabını senin divanı derğahında sorma günü, bugün senin Ehlibeyt´inin divanından hakkımı istiyorum” diyecek.
Cenabı Hakk Teala Hz. Fatıma´ya şöyle söyleyecektir: “Ya Fatıma, O Benim nurum olan senin Ehlibeyt´ini katledenler bu gün yaptıklarının hesabını bana verecekler, vermek mecburiyetindeler. Onlar benim kulum değiller, onlar benim kulluğumdan zaten çoktan çıkmıştırlar. Benim Ehlibeyt´imin düşmanı benim de düşmanımdır” diyecek ve Cenabı Allah-u Teala da, Hz. Fatıma´nın yanında yer alacaktır.
Cenabı Hakk cehenneme emir verecek; ´kanlı kafirleri kor ateşinde yak´ diye. Cehennemin ateşi bütün yeryüzünü kaplayacak, insanlar panik içinde birbirlerini ezip çiğneyerek herkes başı telaşına düşecek. Hz. Cenabı Hakk, Cebrail´i bana göndererek, ´gelsin ümmetinin halini görsün´ diyecek. Beni Cebrail kısa sürede Hakk´ın divanına ulaştıracak. Suçlu suçsuz panik halinde ümmetlerimin çığrışmaları benim yüreğimi dağlayacak. Cehennemin üzerine koşacağım ama bir faydası olmayacak.
Benim feryadıma Cenabı Hakk bana şöyle diyecek: **“Ya Muhammed, Hz. Ehlibeyt´imin sadık dostlarından bana bir kişi çağır ki bu kişi benim sadık kullarımdan birisi olsun. O kişi sana da sadık ümmet olması lazım. O kişi Velayet nurum Hz. Ali´nin beğenisini kazanmış, Hz. Ali´nin de sadakatli talibi olması gerekmektedir. Ayrıca Ehlibeyt´ime yar, Kerbela şehitlerime ve Hz. Hüseyin´ime dost, 12 İmam´larıma muhip olması gerek”** diye beni ümmetime gönderecek. Cenabı Hakk´ın yardımı ile ümmetlerimin için de bu vasıfa sahip kırk kişi kadar bulup Hz. Hakk´ın huzurun da bulunan Ehlibeyt´imin divanına getireceğim.

Hz. Fatıma´dan, Cenabı Hakk Kevser tasını bana vermesini emredecek ve Ben Fatıma´dan Kevser tasını alacağım.
Cenabı Hakk´tan şu nida gelecek: **"Ey Muhammed Benim rızamı kazanmak için Ehlibeyt aşkına gözyaşı döken bu sadakatli kulların, gözyaşlarını Kevser tasına akıt, cehennemin üzerine serp"** diyecek ve Ben de öyle yapacağım.
Serptiğim an cehennem 70 bin ferzah geriye çekilecek ve cenabı Hakk cehennemin üzerine ´Sırat Köprüsü´ isminde bir köprü kuracak. Kendi de mahşer yerine bir divan kuracak. Divanın sahibi benim hane halkım yani Allah´ın Ehlibeyt´i olarak bizler divan da yerlerimizi alacağız. Ben ahır zaman Peygamber´i olduğum için arasatta kalanlara Ben şefaat edeceğim.
Cenabı Allah-u Teala meleklere şu emri verecek, herkesin amel defterine bakın amel defterin de, bu Allah´ın sadık kuludur diyorsa, defterin ikinci sayfasında bu Hz. Muhammed Mustafa´nın da sadakatli ümmetidir diye yazması lazım, eğer ikinci yaprakda bu onay var ise, üçüncü yaprakta bu Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´ye de sadakatli taliptir demesi ve yazması lazım, eğer Hz. Ali´nin onayı da var ise, dördünçü yaprakta bu can
Hz. Ehlibeyt´e muhiptir demesi lazım, hem de sadakatli muhip demesi lazım, o yaprakda onaylanmış ise, beşinci yaprak da 12 İmam´lara sadakatli yardır mührü varsa ve en son yaprakta Hz. İmam Hüseyin´e ve Kerbela şehitlerimize sadakatlı dosttur diye benim Hz. Hüseyin´imin onayını alması lazım. Cenabı Allah-u Teala bu sınavı bütün kullarından istiyecektir. Eğer bu sınavın bir yaprağı veya bir mührü eksik olursa Allah´ın şefaatı bu kişiye erişmeyecektir.
Yukarıda belirttiğimiz gibi kıyamet ve mahşer zaten bir bütün ele alınmaktadır. Hz. Allah-u Teala 124 bin Peygamber, 104 Hakk kitap indirdi. Bu kitapların dördü büyük ebad, 100´ü küçük olmak üzere 104 kitap ve 102 suhufla tüm insanoğlunu uyarmış, yanlışa sapmayın gerçeklerden ayrılmayın, Allah´ın dostluğuna şek şüphe getirmeyin, Allah´ın size bıraktığı iki emanetine sıkıca sarılın dediği halde bu insanoğlu Allah´ın kanunlarını, yasalarını, kitaplarını, Peygamber´lerini hiçe saydı. Allah´ın ak dediğine kara, kara dediğine ak dediler.

ALi SEFA´YI TANIYALIM

Sevgili güzel canlar,
Ben Giresun vilayetinin Aluçra kazasının Kayacık köyün de dünyaya gelmişim. Babamın adı Kul Dursun, büyük bir şairdir, annemin ismi Binnaz´dır. Esas soyumuz Güvenç Abdal ocağından gelme pir kayıplar ve Alişan Dede´ler olarak geçer. Ordu vilayetinin Gürgentepe Ağız´lar köyüne seferberlikten önce muhacir olarak dedelerimiz gelmiş ve düşman işgalin- de Gürgentepe´yi terk ederek önce Samsun´a ordan Samsun´nun Kavak ve daha sonra Pürk´e, Pürk´den sonra Şeyra´nın Kırıntı köyüne ve ordan sonra da Giresun´nun Aluçra kazasının Kayacık köyüne yerleşmişlerdir.
Ben 1947 yılında dünyaya gelmişim. 6 yaşına geldiğimde beni rahmetlik Hamdullah dedem dini konularda eğitmeye başladı. Dedem dini konularda çok büyük yeteneğe sahip alim bir kişiydi. İslam tarihi ve Kur´an tamamen ezberindeydi. Hiç bir hacı, hoca, müftü dedemin karşısında dini konularda tartışmaya cesaret edemiyorlardı. Aluçra´nın 36 pare köyü içeri- sinde 3 alevi köyü vardık. Biri bizim köyümüz Kayacık, bir tanesi Alısız köyü ve bir taneside kürt alevi köyü olan Minik´di. Bu üç köy de etraf köylerden oldukça çok baskı görüyorlardı ve en acımasız iftiralarla bizleri karalıyorlardı.
Bir seferinde ben dedem ile beraber Aluçra ilçesine ofisten kışlık yemek için buğday almaya gitmiştik. Ben henüz 6 yaşındaydım.

Küçük Osman isminde biri haber salarak Aluçra´nın etraf köylerinin hocalarını, Aluçra´nın müftüsünü Aluçra´da ki kendine ait olan hana çağırmıştı. O akşam dedem Hamdullah ile bizde aynı handa kalıyorduk. Bizim bu toplantıdan haberimiz olmadığı için biz gafildik, fakat hocalar hazırlıklı gelmişlerdi. İster istemez dedemi tartışmanın içine çektiler. Dedem gayet sakin sakin konuyu baştan alarak sünniliğin muaviyecilikten kaynaklandığını, aleviliğin ise Ali ve Ehlibeyt taraftarı anlamı taşıdığını, Ehlibeyt´e, Hz. Ali´ye, Hz. Muhammed´e, Hz. Fatma´ya, İmam Hasan ve İmam Hüseyin´e sünnilerce ne zulümler edildiğini, Kur´an-ı nasıl yok ettiklerini, sünnilerin kutsal saydıkları Ömer, Osman, Bekir, Ayşe, Muaviye, Halid İbni Velid, Telha, Zübeyir, Yezid, Mervan, Ebu Cehil, Ebu Lehep, Şimir, Sinan Bin Enes, Abdurahman ibni Mülcem ve bunlara eşit onların bütün melametliklerini, Hz. Ehlibeyt´e neler ettiklerini tek tek sayarak anlattı. Bunları Kur´an ayetleri ile belgeledikçe orada bulunan hacı, hocalar tek bir cevap veremiyorlardı.
Dedem Kerbela olaylarını anlatırken onları bastırdıkca, o an zannediyordum ki dedem Hz. Hüseyin´in yarelerini sararak, her seferinde yezidlerin ellerinden Hz. İmam Hüseyin´i kurtarıpta ona yardım ediyor gibi, bütün olayları gözlerimin önünde canlandırıyordum.
O kadar etkilenmiştim ki bu davaya sahip çıkmam ve bu ulu davayı sahiplenmem gerektigine kendi kendime karar veriyordum.
Benim kafamda öyle sorular işaretlendi ki bu acı olayları büyüyünce bende tek tek ele alacağıma, Ehlibeyt´in haklı davasına sahip çıkacağıma, gerekirse ölümden perva etme- den bu haklı davayı su yüzüne çıkaracağıma, Hz. İmam Hüseyin´in üzerine yemin veriyor- dum. Hz. İmam Hüseyin´in Kerbela´da hunharca bütün aile efradı ile lanetullah yezid taraftarlarınca nasıl katledildiğini dile getirip bu davayı ömrüm boyu unutmayacağıma Allah´ın üzerine kendi kendime içimden yemin veriyordum, and içiyordum.
Şafak atmıştı, hacılar hocalar başları önlerinde bulunduğumuz hanı terk ederken, içlerin- den yaşlı biri geri döndü ve dedeme: “Hamdullah Baba Tanrı senden hoşnut olsun, bilme- diğimiz bir çok konuları bizlere açıkladın, bizi aydınlattın” dedikten sonra çekip gittiler. Sabah erkenden dedemle kağnı arabasına buğdayları yükledik ve Arda boğazından doğru yola devam etmeye başladık. Ben geceki anlatılan olaylardan dolayı o kadar çok etkilen- miştim ki tarifi mümkün değildi. Dedemi kutladım ve elini öptüm.
Dedeme: **“Allah şahidim olsun ki bende büyüyünce senin gibi büyük bir alim olacağım. Bende senin gibi Hz. Ehlibeyt´in davasına sahip çıkacağım. Hz. Hüseyin´i zalimlerin elinden bende senin gibi kurtaracağım”** dedim.
Ben hem heyacanlı hem de ağlıyarak anlattıkça dedem de ağladı.
Dedem bana: **“Sen niçin ağlıyorsun”** dedi.
Ben de: **“Senin anlattıkların yüreğimi parçaladı. Demek bu kavimin savundukları kanlı zalimler, kureyşliler, emeviler Ehlibeyt´e, İslam alemine bu kadar zalimce zulüm ettiler. Peki dede bunlar neden Ömer-i Hattab´a, Osman Bin Affan´a, Ebu Bekir Kaufa´ya, Ayşe´ye, Muaviye´ye, Mervan´a, Yezid´e, ibni Mülcem´e sahip çıkıp onlara Hazret diyorlar”** dedim.
Dedem sert bir sesle: **“Haşa haşa onlar zalim, fasık putperestler, onlar da Allah´a iman inanç olsaydı onlar Ehlibeyt´e asla zulüm etmezlerdi, onlara Hazret diyenler kafirlerdir”** dedi.
Dedem bana döndü kollarını açtı beni kucakladı ve: **“Sevgili evladım madem şimdiden Hz. Ehlibeyt´e bu kadar gönül verdin tez elden sana öğretmen tutup**

seni öyle bir yetiştireceğim ki Hz. Ehlibeyt´in haklı davasının azimli bir neferi, bir savaşçısı olacaksın. Silahın kalem, cephanen kitap, gücün kalbindeki imanın, kuvvetin ilim ve bilim sermayen olacak. Azimle bu yolda çalışırsan er veya geç mutlak Hz. Ehlibeyt´e ulaşırsın. Kaleminin ucundaki mürekkebin Kerbela şehitlerinin kanı gibi keskin olsun ve de olacak. Bunu senden bir Ehlibeyt muhibbi olarak istiyorum" diye saydıkça benim kalbim kuş kalbi gibi çarpıyor, sessizce gözyaşı döküyordum.
Ben: **"Dede zaten senin akşam ki saydıklarının üzerine bende yemin etmiştim"** deyince, dedem başımı avuçlarının içine aldı gözlerimden, yanaklarımdan, alnımdan öptü ve beni bağrına bastı.
Ve dedem: **"İşte evlat şimdi ölsem gözüm geride kalmaz"** dedi.
Köye geldik hemen aynı gün Aşur´un Hamdi´sini ders vermesi ve Kur´an-ı öğretmesi için öğretmen tuttu. Dedem sözü geçen köyümüzün saygın kişilerinden bir tanesiydi. Hemen köyde bulunan komşulara haber saldı ve isteyenlerin çocuklarının Kur´an kursuna katılmaları için bir konuşma yaptı. 43 talebe olarak Kur´an kursuna başladık.
Ben öyle azimliydim ki sanki Kur´an-ı hatim edince Ehlibeyt´in divanında bir yer alarak dava adamı olarak kabul edilecekmişim gibi algılıyordum. Bir an önce Hz. Hüseyin´i dardan ve zalimlerin ellerinden kurtaracakmışım gibi derslerime öyle azimle çalışıyordum ki yemekten içmekten kesildim. Annem, babam benim hasta olacağımdan korktular fakat ben dava adamı olma gayretindeydim. Gündüzleri hocamdan, akşamları dedemden ders alıyordum. Dedem her ezberlediğim veya öğrendiğim ayetlerin manalarını, iniş sebeplerini en ince teferruatına varana kadar hem bana öğretiyor hem de açıklıyordu.
Benim azmim ve okuma hevesim öyle artmıştı ki artık uyku, dinlenmek benden tamamen uzaklaşmıştı. Sanki öğrenimimi tamamlayınca Ehlibeyt´i zordan, Hz. Hüseyin´i yezidin elinden ben kurtaracakmışım gibi gayret ediyordum.
Elif be Cüzü ile başlayıp Kur´an-ı Kerim´i hatim etmem arası 29 gün sürmüştü.
Kur´an-ı hatim ettiğim gün dedem hocamıza peşinde altı aylık danalı bir inek hediye etmişti. Buzağılı bir inek de benim adıma babamlara hediye etmişti. Hatim duası düzenledik. Dedem etrafımızdaki köylerden Zarabut, Zodama, Kurtluca, Yenice, Dulumdas ve daha bir çok köylerden hacılar, hocalar davet ederek yemek vermiş ve benim hatimimi kutlamışlardı. Dedem onlara dini konularda bana soru sormalarını istemişti. Sorulan sorulara kesin ve net cevap verdiğimde herkes beni kucaklıyor ve tebrik ediyordu, dede mi de kutluyorlardı. Bunların yüzde yüzü sünni hocalarıydı.
Hatimden sonra ben biraz rahatlamış ve derslerimde de biraz gevşeklik yapmaya başlamıştım. Gündüz ders yapıp yorgun düştüğümüz için, o akşam ilk defa dedemden ders almayı ihmal ettim. Akşam yatmıştım dedem gece saat 12 sıraları beni yataktan kaldırarak yanına çağırdı. Kalktım dedemin yanına gittim ve elini öptüm boynuna sarılmak istedim, dedem beni elinin tersi ile geri itti ve bana: **"Ne çabuk pes ettin senin Ehlibeyt neferliğin bu kadar mı"** dedi ve bana bir tokat attı.
Dedemin bana tokat atması bana çok ağır gelmişti, tokatın acısı değil de sanki benim Ehlibeyt´in davasından dönüş yapmışım gibisine suçlaması bana çok ağır geldi. Önüne kapandım için için ağladım ve zorlukla: **"Ben davadan dönmedim"** diye tek bir kelime söyleyebildim. Hiç unutmam o günkü dersimiz Ali İmran suresinin 19. ayetinin manasıydı. Dedemin bana böyle sert tavır alması ilk defa oluyordu. Çünkü dedem beni hem 7 öz evladından hem de canından daha çok seviyor ve koruyordu.
Eve geldim hıçkırıklar içinde ağlayarak başımı yastığa koydum ve kendi kendime düşündüm: **"Acaba ben sahiden mi Ehlibeyt´in davasından döndüm"** diye.

Yaşım küçüktü ama üstlendiğim davanın büyük bir dava olduğunu çoçuk olmama rağmen biliyordum. Üstlendiğim davanın büyüklüğünün farkında olduğumdan bazen düşünüp kendi kendimide yargılıyor, dedemin haklı olduğuna kanaat getiriyordum.
Uyumuşum; bizim köyün mezarlığın yanında ki Aziz Mehmet´lerin bahçesinde büyük bir savaşın koptuğunu rüyamda gördüm. Savaş o kadar şiddetliydi ki ta gökyüzünden Hz. Fatıma Ana´mız meleklerin kanatları üzerinde savaş alanının ortasına iniyor ve bağırıyordu. Fatıma Ana´mızın çığlık sesleri gökleri çınlatıyordu. O ara ben koşarak savaşın ortasına atılıyorum, bana Hz. Cebrail diyor ki: **"Bu savaş kimin biliyormusun? Bu savaş Hz. Hüseyin ile yezidin, Hakk ile batılın, Ehlibeyt ile kafirlerin arasındaki savaş"** diyor.
Bakıyorum ki Hz. İmam Hüseyin´in ve onun sevdiklerinin dört bir tarafından düşman yezidler, Hz. Hüseyin´i ve bizi muhasaraya aldılar. Ben İmam Hüseyin´e atılan okların önüne durarak kendimi İmam Hüseyin´e siper yapmaya çalışıyorum ama bir türlü başarılı olamıyorum. Savaş öyle şiddetlendi ki bizimkiler tek tek şehit düşmeye başladılar. Ben olanca gücümle Şah-ı Merdan´ı, Hz. Muhammed´i yüce Tanrı´yı yardıma çağırıyorum.
Bir yandan da Hz. İmam Hüseyin´in şehit düşmemesi için bütün gücümle İmam Hüseyin´in önüne kendimi siper ediyorum. Bir ara atılan yezid lanetullahının askerlerinin okları, şimirin salladığı kılıç darbeleri Hz. İmam Hüseyin´e isabet etti.
Hz. İmam Hüseyin Zülenah´dan düşünce kendimi İmam Hüseyin´in üzerine attım. Öyle bir feryat ederek ağlıyorum ki benim feryadıma gökyüzündeki melekler de katılıp benimle ağlaşıyorlardı.
Yezidlere bağırıyordum: **"Ulan kafirler Hz. İmam Hüseyin, Hz. Muhammed´in göz nurudur, Hz. Ali´nin ciğerparesidir, Hz. Ali´nin bağrının gülüdür, onu şehit ettiniz.**
Ne duruyorsunuz beni de öldürün, beni de vurun. Sizlere lanet olsun, sizde Allah sevgisi Muhammet aşkı yok mu" diye bağırıyordum. O ara Hz. Muhammed ile Hz. Ali Cebrail´in kanatları üzerinde savaş alanına indiler. Ben hala Hz. İmam Hüseyin´in naşının üzerine kapanmış halde yezidlerce atılan oklardan İmam Hüseyin´in şehit düşen naşını koruyordum. Hz. İmam Hüseyin´in atı Zülcenah başını taştan taşlara çarpıyor, Hz. Hüseyin´e kişneyip ağladıkça meleklerin figanı bizim çığlıklarımıza karışıyordu.
O ara Hz. Muhammed ile Hz. Ali´yi savaş alanında gördüm.
İki elimle Hz. Muhammed´in yakasından yapıştım: **"Sabahtan beri sizi yardıma çağırdım, Hz. İmam Hüseyin´ime yardıma gelmediniz, yarın ruzi mahşer günü ümmetlerinin yaptığı bu kanlı katliamdan dolayı iki elim iki yakanda olacak"** dedim.
Hazret´i Muhammed´in yakasını ben çektikçe hem Hz. Muhammed hem de Hz. Ali gözlerinden kanlı gözyaşları döküyorlardı. Hz. Fatıma´nın çığlıkları Arş-ı alayı çınlatıyordu. Hz. Muhammed ve Hz. Ali elini başımın üzerine koydular: **"Ali Sefa kalk gidelim kafirler seni de katleder, buradan uzaklaş"** dediler. Ben onlara baktım, onlar da çok perişan oldukları halde beni korumaya çalışıyorlardı.
Ben bu isteği kabul etmedim: **"Bırakın beni, ben Hz. İmam Hüseyin´in katerine karışıp, Kerbela şehitleri ile burda ölmek istiyorum"** dedim.
Hem Hz. Muhammed hem de Hz. Ali beni defalarca zorlattılar: **"Bak seni de kafirler öldürür, asar, keser, eza ceza eder. Hz. Hüseyin gibi zulüm görürsün. Kalk Hz. Hüseyin´in naşını bırak ve burayı terket"** dediler.

Ben onlara öyle kahırlı bir gözle baktım ki gözlerim kan çanağı olmuştu: **"Ben ölsem de burayı terk etmeyeceğim"** dedim.
Her ikisi de boynuma sarıldı: **"Allah´ın huzurunda yemin ederiz ki sen bizdensin. Biz seni imtihan ettik. Seni bu davaya memur eyledik"** dediler.
Hz. Muhammed olsun, Hz. Ali, Hz. Cebrail, Hz. Fatıma geldi beni kutladılar: **"Evlat sen kazandın, bu davayı sana verdik. Hz. Hüseyin´in davasını sen süreceksin"** dediler.
Bu ara köyümüzden iki kişi Kerbela şehitlerinin baş ucunda kağıt oynuyorlardı. Onlara seslenerek: **"Siz Allah´tan korkmuyor musunuz? Şehitlerin başucunda kağıt oynuyorsunuz? Hz. Ehlibeyt´in şefaatini hiç beklemeyin, acısını paylaşmadınız ve şefaatini beklemeyin"** derken hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.
Hz. Fatıma Ana´mız da benim boynuma sarıldı: **"Evlat, Hz. Hüseyin´in davası senin davan olsun"** dedi. Ben daha çok çığlık atıp, Hz. Hüseyin´e sarılıp ağlarken o ara annem ile babam bana seslendi. Uyandığımda gerçekten göz yaşlarım gömleğimi ıslatmıştı. Annem, babam beni uyarmadan tüm konuştuklarımı dinlemişler, onlar da baş ucumda ağlıyorlardı. Saatlerce yatağın içinde sessizce ağladım. Dedem gecenin şafak atma saatinde biz annem Binnaz, babam Kul Dursun ile ağlaşırken içeri girdi, boynumu kucakladı ve beni bağrına bastı.
Dedi ki: **"Evladım akşam sana bir tokat atmıştım derslerini ihmal ediyorsun diye, yattıktan sonra bizzat Hz. Muhammed, Hz. Ali, Hz. Fatıma, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin, ecdadımız Alişan dede, Güvenç Abdal ve Pir Gayip bana geldi dediler ki ´Hamdullah Baba, sen hiç telaşlanma Ali Sefa bu davayı dünyanın öbür ucuna kadar götürecek, o bizden bir tanesidir´** dediler.
Bana döndü: **"Hiç korkma evladım, Allah ve onun göz nuru Ehlibeyt senin ile ve cümlemizle olsun"** dedi ve **"gecenin bu saatinde neden oturmuş ağlıyorsunuz"** diye bize sordu.
Ben gördüklerimi anlatmadım fakat babam annem benim rüyamda söylediklerimin bir kısmını dedeme anlattılar, dedem bir kat daha sevindi.
Ben artık kendimi tamamen okumaya kaptırmıştım. Her akşam köyün büyükleri bizim eve toplanır Hz. Ehlibeyt hakkında, İslam tarihi hakkında, Hz. İmam Hüseyin ve Kerbela olaylarını, Siretin Nebi gibi bir çok değerli ve bu kıymetli kitapları babam okuyor, bizlerde topluca bazen ağlıyor, bazen de seviniyorduk. Bizim ev bir köy odasını andırıyordu. Sanki ilim yuvası bir kütüphaneydi. Ben emsallarimle hiç dolaşmaz ve devamlı köy büyüklerinin yanlarını tercih eder, onların unutulmaz tatlı sohbetlerini can kulağı ile dinler hep not alırdım. Bu ara ilkokul birden beşinci sınıfa kadar Zodama Köyündeki okula devam ediyordum. Hem yeni hem eski yazıyı öğreniyordum. Bütün amacım hem eski türkçe hem yeni türkçe kitaplarını araştırmak ve öğrenmekti. O kadar hevesliydim ki nerde Kur´an okunsa, nerde mevlit okunsa hep beni çağırır, o yaşta bilgime hayran kalırlardı. Benim hevesim ünlü olmak değil, Hz. Allah yolunda Hz. Ehlibeyt davasında başarılı olmaktı.
Ben sekiz yaşına geldiğim de artık Ankara - Emek, Güvercin basım yayın kitapevinden en seçkin ve değerli kitapları Sefer Aytekin ağabeyimizden posta havalesi ile getirtmeye başlamıştım. Öldü ise yüce Tanrım sonsuz rahmet eylesin, yaşıyorsa Allah selamet versin. Bana hep tercihli kitaplardan bizzat kendi seçer gönderirdi. Ali Balım Kerbela Çöllerinde isimli kitap beni müthiş etkilemişti. O kitabı yüzlerce defa okudum. Her okumaya Hz. İmam Hüseyin ile aynı acıyı aynen yaşıyordum, günlerce su içmeyip yas tutuyordum. Bir akşam annemin annesi Semşi annemin mevlidini sıtkı ihlas ile okudum.

Kerbela şehitlerimizin ruhlarına Ehlibeyt´e ve onun taraftarlarına saatlerce dua okudum. Yanıma oturan bir arkadaş beni kapıya çağırdı ve boynuma sarıldı saatlerce ağladı.
Arkadaş: “Sen mevlit okurken ağzından nur çıktı, kırklar sana nurdan taç örttüler” dedi. Ben de ağladım fakat bunun sır olarak aramızda kalmasını söyledim. Aynı günün sabahı 3 arkadaş Berdıya Dağı denen dağdan Aluçra´ya gidiyorduk. Dağın tam üzerinde bir kır at ve atın üzerinde ak sakallı yüzünden nur damlayan bir derviş geldi.
Yanımızda atını eyledi bana bakarak: **“Ali Sefa evladım dün gece ki okuduğun o mevlit, Cenabı yüce Allah tarafından Lehvi mahvuza yazıldı. Allah seni her yerde başarılı kılacak. Ehlibeyt´in yolundan ayrılma amacına ulaşacaksın. Benden bir isteğin dileğin var mı”** dedi.
Ben: **“Sağol derviş baba canının sağlığı”** dedim.
Yanımda bulunan musahip kardeş olacağım, Delikardaşgil´in Ali´si devamlı bana bakıp gülüyordu: **“Yahu hiç mi isteğin yok istesene derviş baba sana soruyor”** diyordu.
Ben yine: **“Sağolsun ne isteyim”** dedim .
Yanımızdaki üçüncü arkadaşımız Kemal ikimize bakıp: “Kiminle konuşuyorsunuz” dedi.
Ben de: **“Derviş babayı görmüyor musun”** dedim ve demem ile de derviş yanımızdan kayıp oldu.
Yanımdaki Ali kardeş hem gülüyor hem bana kızıyordu: **“Hz. Hızır bizzat senin yanına geldi ve dileğini sordu niçin dilek dilemedin”** dedi.
Yüreğim yandı, gözlerim doldu. Çünkü gerçekten bana çok ısrar etmişti, bir istediğimin olup olmadığını ısrarla sorarak ´istediğin bir şey varsa vereyim´ demişti.
Bir yıl geçmişti, ben çok çalışıyordum, kendimi tamamen Ehlibeyt davasına kaptırmıştım. Muharrem ayında yası matemi ve masumu pakları da tuttum ve 15 gün ağzıma bir damla su koymadım. Köyümüzde keşik davarı güdüyorlardı. Üç gün komşuların yerine koyun kuzuları yaydım ve 7,5 lira para kazandım. Para ile bir ufak kurban aldım ve tüm yaşıt arkadaşlarımı toparladım.
Karşımızdaki köyde bulunan hatırımda kaldığı kadar bizim köye bir veya iki kilometre kadar uzaklıkta, ziyaret diye andığımız bir tepenin üzerinde olan ziyarethaneye gittik. Orada kurbanı kestik zar zor yüzüp kazana koyduk. Kurban kaynayana kadar ben devamlı Ku´an ve mevlid okuyordum. Tüm Kerbela şehitlerimize dua ettik, kurbanımızı Kerbela şehitleri aşkına kabul etmesi için yüce Tanrı´ya dua ettim. Tam kurban kaynarken yüzünden nur damlayan beyaz saçlı, uzun sakallı, elinde beyaz bir çanta, sırtında bir derviş paltosu olan bir ihtiyar Derviş doğru yanıma geldi. Daha önceden tanımadığım halde bana ismimle hitap ederek: **“Ali Sefa evladım, kurbanın Kerbela Şehit´lerinin defterine kayıt oldu. Yalnız kurbanının tuzunu atmadın, ekmekle tuzu yanına almayı unuttuğun için onlarıda ben senin için getirdim. Kurbanın Allah katında kabul olsun”** dedi.
Ekmekle çantayı elime verdi yürümeye başladı, ekmekle tuzu aldım fakat hemen geri döndüm derviş baba belki önümden 10 metre ancak ayrılmıştı peşi sıra koştum ve: **“Derviş Baba, Derviş Baba eylen sende kurbandan lokmanı al”** dedim.
Geri döndü: **“Hakk kabul eylesin ben lokmamı aldım”** dedi gözden kayboldu.
Bu olaydan sonra orada bulunan tüm arkadaşlar ağlayıp, bunun Hz. Hızır´dan başkası olmadığını anlamıştık. Çünkü aşikara verdiği ekmek tuz ve çanta elimizdeydi fakat kendi hepimizin gözü önünde sır olmuştu.

Delikardaşgilin Ali´si, hem çok ağlıyor hem de bana çok takılıyordu: **"Hızır senin yüzünden ta buralara kadar geliyorda, ondan bir istekte bulunamıyorsun"** dedi. Ben hem üzülüyor ağlıyordum hem de hiç ümidimi kesmiyordum. Biliyordum mutlak benim isteğimi Cenabı Hakk bana armağan edecekti.
Benim isteklerim Cenabı Tanrı´nın istediği istekleri ile ölçüşüyordu. Ben Hakk´tan para, mal, mülk, cennet, huri, gılman istemiyordum ki sadece ve sadece Cenabı Hakk´ın sevgisini, Ehlibeyt´in aşkı muhabbetini yüreğime yerleştirmesini ve Ehlibeyt´in haklı davasını su yüzüne çıkarmam için bana güç, kuvvet ve fırsat vermesini istiyordum. Bir yandan okuyup araştırıyordum, bir yandan da bu Ehlibeyt´in davasına nasıl bir katkıda bulunabileceğimi uzun vade de bunu er yada geç hayata nasıl geçirebileceğimi düşünüyordum. Bunu nasıl başaracağımın hayallerini kuruyordum. Bazen tenha yerlere çekilip hazin hazin göz yaşı döküp ya bu işi başaramassam! Hz. Hüseyin bana küsmez mi? Neden başaramıyacağın bu davamı üstlendin derse! Hz. Hüseyin bana küserse! Ben ölmeliyim der ağlardım. Bu Hakk´ın ve Hz. Ehlibeyt´in davasını üstlendiğim için sevinçliydim ama elimde imkanlarım hiç yoktu, üstelikte çoçuk yaştaydım. Bir gün 43 talebe gündüz gizli kendi aramızda anlaştık. Akşam hepimiz derslerimizi yapacağız ve gece anne babalarımız yatıp uyuduktan sonra kalkıp kaykılarla köyün üst tarafından, Eyrek dediğimiz muhitten aşağı kayacağız diyerek çoçuklar kendi aramızda büyüklerimizden gizli sözleştik. Tabi mevsim kış, taze kar yağdı, tahminen kırk santim kar vardı. Gecenin saat üçü, keskin bir ayaz vardı ve ay ışığı gündüz gibi ışık saçıyordu. Bizler gecenin üçün de nerdeyse temamımız toparlandık. O gece ki dersimiz hiç unutmam Yasin suresini okuma dersiydi. Dersi tamamladığımız için gönül rahatlığı ile gizlice kaymaya geldik, yoksa anne ve babalarımız asla izin vermezdi, bunu bile haylazlık sayarlardı. Hepimizin hayalleri yarınların büyük din adamları, ulema kişileri olmaktı ve bunun için kısa uykunun dışında bütün görevimiz din dersi görmekti.
Velhasıl gece kaymaya başlamıştı ki yine o aksakallı derviş karşıma dikildi. Sakalları oldukça gür ve uzun, elin de bir asa tam baş ucuma geçti: **"Evlat evlat, bu kafa ile mi Ehlibeyt davasına sahip çıkacaksın. Bakıyorum Ehlibeyt´in acılarını unutmuşa benziyorsun. Sana eğlenmeyi hiç yakıştıramadım. Şimdi derhal evinize çekilin. Ben sizi hocanıza haber vereyimde görürsünüz"** dedi.
Derviş: **"Hamdi Hamdi talebelerinin halini gör"** diye öyle bir bağırdı ki sanki bomba patladı.
Biz hem sesin şiddetinden hem hocanın korkusundan kızaklarımızı dahi alamadan evlerimize kaçıştık. Evlerimize geldiğimizde aynı sesi uykuda olan annelerimiz, babalarımız da duymuş hepsi ayaktaydılar. Dervişin bize bağırdığı yerle, bizim hocanın evi en az 1 kilometre vardı. Aşur´un Hamdi´si hocamız da kalktı bize geldi. Herkes o sesin tesirinde kalmıştı. Bizi hep bir araya toparladılar: "Size bağıran derviş kimdi, neyin nesiydi" dediler. Bizleri yanlarına aldılar ve en az 5-6 aile beraber o dervişin bizi korkuttuğu yere geldik ama ne kar üzerinde iz ne de orda kimsecikler vardı. Halk bir anlam veremedi fakat ben gereken dersi almıştım. Gece gündüz kendimi Allah´ın varlığına, Ehlibeyt´in sevgisine kaptırmıştım. Tanıdığım alim kişilerden hep din kitapları, islam tarihi, Kur´an-ı Kerim araştırması, Hz. Ehlibeyt´in Faziletnamesi, Hz. Hünkar Hacı Bektaş-ı Veli´nin Anadolu´ya gelişi, Tasavvuf ilimleri, Anadolu Evliyaları, Horasan Pirleri, dinler, mezhepler, 4 halife olayı kendimi bir an da binlerce kitap hazinesinin içinde buldum. Kitaptan yana çok şanslıydım, hem yeni yazı hem eski yazı okuduğum için her çeşit kitapları arayıp buluyordum.

Zaten babamın, dedemin yığınlarca tarihi kitapları vardı bunları hem okuyor hem araştırı- yordum. Alevilik nedir? İslamiyet nedir? Mezhepler, halifeler, müslümanlık, hıristiyanlık, İncil, Tevrat, Zebur, Kur´an bir baştan girdim diğer baştan çıktım. Bütün suyun gözü Hakk´ın İslam yani teslimiyet yolu Ehlibeyt´e bağlanıyor yani daha doğrusu Allah´ın adresi Ehlibeyt´ti. Ordan destur olmadan bir basamak dahi yükselme şansımız yoktu ve de yoktur. Bu ara İslam tarihini iyice araştırdım; Hz. Adem´in yaradılışını, Güruh-u Naci, Şit a.s. olayını, Habil, Kabil, Davud, Hz. Sultan Süleyman, Yusuf-u Sinan, Yakup Aleyhisselam, İdiris Nebi, Nuh Aleyhisselam, İsa ve Musa Aleyhisselam, İbrahim, İsak, Lut, İsmail Aleyhisselam dünya tarihinde en çok zulüm çeken bütün Peygamber´leri araştırdım. Ehlibeyt´in uğradıkları haksızlıklarla, çektikleri zulümlerle karşılaştırdım, Ehlibeyt´in acıları ile kıyaslamak mümkün değildi. Hele Kerbela olayı ile Hz. İmam Hüseyin´in çektiği acılarla bunları kıyaslamak hiç mi hiç mümkün değildi. Hem okuyor hem araştırıyordum. Ömer´in, Osman´ın, Bekir´in, Muaviye´nin, Ayşe´nin, Yezid´in, Mervan´ın, Ebu Sufyan´ın, Hinde´nin, Ebu Cehil´in, Ebu Leheb´in, Kuddeme´nin, İbni Mülcem´in, Şimir´in bunların Ehlibeyt´e yaptıkları zulümü yer yüzün de hiç bir yaratık birbirine yapmamıştır.
Bunları hala içimizde hazretlikle ananlar var, haşa bunlardan hazret değil hasetlik, kin, kibir, öfke, buğuz, riya ve buna benzer vasıflardan başka hiç bir zaman hayır şey çıkmaz. Bunların yaptıkları zulümler zaten amellerini aşmıştır.
Not: Hazret demek Allah´ın nuru demektir.
Bir akşam Kerbela vakasını öyle kahır ve gözyaşı dolu okuyup bitirmiştim ki Hz. İmam Hüseyin´in çektiği acıları, Hz. Fatıma Anne´mizin çileli hayatını, Hz. Muhammed´in azgın ümmetlerinden çektiklerini, Hz. Ali´ye bizzat Gadir Hum´da Cenabı Allah tarafından indirilen ayetlerle sabit olan halifelik hakkını, Hz. Ali´nin bu hakkının bu üç zorba tarafından gasp edilmesi, Hz. Hasan´ın lanetullah kafirlerce zehirlenerek şehit edilip, yine kafirler tarafından naaşının oklanması, Hz. Fatıma Ana´mızı kafirlerce dövülerek kaburga kemikle- rinin kırılıp şehit edilmesi, Hz. İmam Hüseyin´in kanlı Kerbela´da kafir yezitler tarafından evladı eyali ile hunharca kuzu gibi boğazlanmaları beni kahrediyordu. Okudum okudum ağladım, öylece uykuya dalmışım.
Rüyamda bakıyorum ki Ruzi mahşer yeri, orta da bir divan kurulmuş ve o divanda üç can var. Bunlardan en sağ baştaki Hz. Cenabı Allah-u Teala hazretleri, ortadaki ahır zaman Peygamber´imiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.), sol baştaki de velayet mülkünün sahibi Şah-ı Merdan İmam-ı Aliyel Mürtaza (s.a.v.). Bütün yeryüzündeki yaratılan insanlar, peygamberler, melekler, feriştahlar velhasıl 18 bin çeşitli yaratık alemler oraya toparlanmış. Herkesin dünyadayken yaptıkları iyilik ve kötülükleri amel deftelerine bakılarak, hesapları tek tek soruluyordu. Mahşer alanın da dizilen insanların dizilişi bir ay dedenin hilali şeklin- deydi, yani bizim bayrağın üzerindeki ay şeklindeydi. Ön tarafta peygamberler, arka taraflarında her peygamberin kendi ümmetleri toparlanmıştı. Allah, Muhammed, Ali´nin oturdukları kürsü ise aynı yine bizim bayrağın üzerindeki yıldızı andırıyordu. Yalnız kürsü havada bir nur üzerinde duruyordu. Alanın en sağ köşesinde al kanlar içerisinde, üzerleri Kerbela toprağına belenmiş Kerbela şehitlerimiz duruyordu. O küçücük şehit yavruların çığlıkları, yaralı gazilerin iniltileri, Hz. Fatıma Anne´mizin, Hz. İmam Hüseyin´in, Şehriban Anne´nin, Sakine, Ümmü Gülsüm Anne´lerin hıçkırarak ağlama sesleri, Ruzi mahşer yerini çınlatıyordu. Herkes meydana çıkıp Hakk´ın divanında kendi derdini anlatıyor, çektiği acıları, yaptığı fedakarlıkları sayıyor, divan da onlarla ilgileniyordu.
Fakat Kerbela şehitlerimizle ne divandakiler ilgileniyordu ne Kerbela şehitlerimiz kendilerini savunuyor ne de dertlerini anlatıyorlardı.

Onların iniltileri, iç çekerek boğulurcasına ağlamaları, göz yaşlarının boğazlarına düğümlenmeleri benim yüreğimi parçaladı. İyice yüreğim kabardı, etrafa baktım herkes kendi başı telaşında, kendi derdine yanıyor. Birden olduğum yerden fırladım ve doğruca divanın önüne kadar koştum. O divanın, yani Hakk divanının önüne gelmek çok zor ve büyük bir tehlikeydi. Hakk divanına çağrılmadan, destur alınıp destur verilmeden kürsüye yanaşmak çok tehlikeli ve yasaktı.
Orda ki bekçiler hemen tuttukları gibi cehennem ateşine atıyorlardı. Fakat Kerbela şehitleri- nin acıları yüreğimi öyle parçalamıştı ki daha fazla dayanamadım, her şeyi göze alarak Hakk divanının önüne kadar koştum. Orda divanı bekleyen melekler iki kollarımdan tutup götürecekleri zaman, ben yüksek sesle yüce divana bağırdım ki: **"Sizin divanınıza, adaletinize yakışırmı ki bir insanı konuşturmadan asıp kesmek"** dedim. Cenabı Hakk el işareti ile meleklere beni serbest bıraktırdı. Bir an alanın ortasında sadece ben kalmıştım, ağlamaktan konuşamıyordum.
Bir an Kerbela şehitlerimiz ile benim hıçkırarak ağlama ses- lerimizden başka mahşer yerinde hiç bir ses kalmamıştı.
Başımı divanda oturan Hz. Allah, Muhammed, Ali´ye çevirdim ve söze şu soruları sorarak başladım: **"Ey yerleri gökleri 18 bin alemleri yoklardan var eyleyen, Cenabı yüce Tanrım, görüyorum ki Ruzi mahşer yerinde yüce divanınızı kurmuşsunuz, bütün kulların hakları sizin yüce adaletiniz önünde yargılanıyor. Esas haklı, haksız, mazlum, zalim burda ayırt edilip burda belli oluyor. Ben kendim için hiç mi hiç bir şey istemiyorum, cennetiniz de sizin olsun, huriniz, gılmanınızda. Esas benim soracağım iki soru var, birincisi ben senin bir kulunum, Hz. Muhammed´in ümmeti, Şah-ı Merdan´ın talibi olarak önce sizin üçünüzden de davacıyım. Kerbela´da Hz. Ehlibeyt´e niçin yardım etmediniz? Hz. Hüseyin´imi neden zalim kafirler elinde perişan bıraktınız? Koca Fırat´tan bir yudum su ne şehitlerimize ne gazilerimize ne de körpe yavrularımıza nasip olmadı. Benim bir kul olarak bu yüreğim paramparça oldu, Kerbela olayı beni perişan etti. Ya sizlerin yüreğiniz taşmıydı da bu olaya seyirci kaldınız? Sizin adaletiniz önünde sizlere soruyorum bu mahşer yerindeki bütün halk duysun niçin bu zulüme göz yumdunuz? Önce bana hesap verin ondan sonra işte canım, işte serim beni Hz. Hüseyin aşkına cehenneme atın. Zaten ben Kerbela şehitlerimiz için her tehlikeyi göze alarak bu meydana geldim"** diye sayıp hesap sordukça Hz. Kerbela şehitlerimizin ağlama sesleri bütün alanı kapladı. Yalnız benim kahır dolu konuşmam divandaki üç hakimi o kadar etkilemiş olacak ki bir anda onlar da içlerini çekerek bizimle beraber ağlamaya başladılar.
Kerbela şehitlerimizin yanlarına vardım, hepsinin üzerelerin de Kerbela´nın yaraları, yaralarının üzerlerinde de kanlı Kerbela´nın tozu toprağı vardı.
Elbiseleri kan için de, başlarında Hz. Fatıma Anne´miz vardı. Bana bakıştılar, sadece gözyaşlarımız konuşuyordu.
Şehitlerimize dedim**: "Siz hiç korkmayın, Allah şahidim olsun sizin hakkınızı ben arayacağım"** dedim.
Hz. Fatıma Anne´mize bakdım gözleri kan çanağı: **"Anne senin evlatlarının hesabını, Tanrı şahidim olsun ki ben kimse de bırakmayacağım.**
Gerekirse sizler için bu canımı günde bin defa alsalar, sizler için bin defa veririm" deyince bütün Kerbela şehitlerimiz ve Hz. Fatıma Anne bana tam yetki verdiler.
Fatıma Anne: **"Evlat sen bizim için canını ortaya koydun, sende bizdensin. Bizler de seninleyiz. Bizler de şehitler olarak senin davanın arkasındayız"** dediler.

Artık yüreğimin sesini durduramıyordum. Tekrar divanın önüne geldim: **"Evet cevabınızı bekliyorum"** dedim.
Onların üçü de hala ağlıyordu. Melekler, feriştahlar herkes bizimle ağlıyordu.
Bir ara Hz. Muhammed (s.a.v.) ile Şah-ı Merdan İmam-ı Ali (s.a.v.)´ye seslendim: **"Eğer siz burda divan da olmasaydınız, sizin de hakkınızı savunacaktım. Sizler de kafirlerden çok zulümler çektiniz ama siz kendinizi savunacak güçtesiniz"** dedim. Üçü birbirlerinin yüzüne baktı.
Cenabı Hakk Teala bana döndü şöyle söyledi: **"Ey güzel can! Ali Sefa sen Kur´an´ımda da okuyorsun, benim yolum yüce bir yoldur. Hz. Muhammed (s.a.v.), Hz. Ali´nin aşkına kucağındaki İbrahim´i benim yoluma feda etti. Hz. Ali´de ondan cömert çıktı, iki evladını ve canını Hz. Muhammed aşkına benim yoluma kurban verdi. Hz. Hüseyin ise onlardan ve tüm yaratılanların hepsinden cömert çıktı Allah, Muhammed, Ali aşkına bütün sevdiklerini, bütün ciğerpare evlatlarını ve kendi aziz canını bizim Hakk, Muhammed, Ali yoluna kurban verdi. Hz. Kerbela şehitlerimize niçin yardım yapmadığımızı soruyorsun? Bir kul olarak sormak hakkın. Yalnız Kerbela´da biz Hz. Hüseyin´e o kadar yetki verdik ki dilese denizler, deryalar emrindeydi herşeyi onun emrine verdik. Melekler, feriştahlar yardıma gitti fakat Hz. Hüseyin yardımları kabul etmedi. O kendini bizim yolumuzda öyle bir imtihana adamıştı ki onun imtihanının önün de durmak mümkün değildi. İşte onun için onu şehitlere serdar yaptık. Bak hala kendini savunmuyor. Kerbela´da biz onu yalnız bırakmadık, bizler de onlarlaydık. Hz. Hüseyin fedakarlığını kanıtlamak için bütün yardımları geri çevirdi. İsrafil elinde surla bekledi, Hz. Hüseyin dilese kıyamet kopacaktı. Yağmur melaikesi Hüseyin´den emir bekledi, Hüseyin dilese dünyayı sulara gark edecekti. Bunların hepsi gerçek git bir de Hz. Hüseyin´e sor"** dedi.
Tekrar Kerbela şehitlerimizin yanlarına geldim. Yüzüme bakıştı ve hepsi de ağlaştılar beni kucakladılar: **"Sen bizim avukatımız oldun Ali Sefa, Allah senden hoşnut olsun"** dediler.
Hz. Celal Abbas, Hz. İmam Hüseyin, Hz. Fatıma Anne´miz, Hür şehit, Şehriban Anne gelip yaş akan gözlerimden öptüler.
Tekrar onlara da sordum: **"Ya Hüseyin, divandaki cenabı üç yüce varlık olan Allah, Muhammed, Ali´nin anlattıklarını duydunuz; Siz ne diyorsunuz"** dedim.
Hem Hz. İmam Hüseyin, hem Hz. Fatıma Ana: **"Evet evlat, Hakk´ın söyledikleri, yüce divanın anlattıklarının hepsi doğru"** dediler ve devam ettiler: **"Cenabı Allah, bütün peygamberleri, bütün evliya, enbiya, veli, nebileri kendi yolun da imtihan eder, herkesin fedakarlığına göre rütbesini makamını yüceltir"** dediler.
Ben: **"O zaman niçin burda kendinizi savunmuyorsunuz?"** diye sordum.
Onlar: **"Onu yüce divandakilere sor"** dediler.
Ben tekrar divanın önüne geldim: **"Ya Rabb sizin yüce divanınıza ancak Hz. Hüseyin gibi ulu bir kurban yakışır, bak göz gezdir şu mahşer yerinde Hz. Hüseyin gibisi bulunmaz. Fedakarlıkta, cömertlikte, Ali cenablıkta, sabırda, mazlumlukta, masumlukta, merhamette o kadar engin gönüle sahip ki kendini bile bu mahşer yerinde dahi savunmuyor"** dedim.
Divandaki Hakk, Muhammed, Ali birbirinin yüzlerine baktı ağlaştılar ve bana şöyle dediler: **"Ey güzel can Ali Sefa, Hz. Hüseyin´in davası ile Ehlibeyt´in davasını sana verdik, seni bu dava için görevlendirdik. Kerbela davası ile Ehlibeyt´in haklı davasını sen yürüteceksin. Seni bu imtihana memur eyledik, kabul ediyormusun?"** diye sordular.

Ben sevincimden uçuyordum ama dava çok ağır ve çetin bir davaydı çünkü sorumluluğu çoktu. Öyle ya bunca şehitlerin, mazlumların, masumların haklarını savunup su yüzüne çıkarmak her baba yiğidin karı değildi. Arafat dağlarında kesilen Hz. İbrahim´in bir koçu için milyonlarca insan ayaga kaldırıyor da Cenabı Allah´ın en yüce varlığı Ehlibeyt şehitlerimize bir koçun tırnağı kadar saygı gösterilmiyordu. Bunları hem düşünüp hem ağlıyordum. Bu davayı canım pahasına da olsa üstlenmeye karar verdim.
Yüce divandan izin isteyerek: **"Kerbela şehitlerimize sormam lazım onlar ne diyor"** dedim, izin verdiler.
Şehitlerimizin yanına geldim daha ben birşey sormadan Hz. Fatıma Anne´miz ile Hz. Hüseyin beni karşıladılar: **"Ali Sefa, seni Kerbela şehitlerimizin defterine kayıt ettik. Bu görevi bizlerde sana veriyoruz bunu başaracaksın.**
Şunu unutma kaleminin mürekkebi şehitlerimizin kanı kadar kutsal olacak. Sen artık bu davamızın görevlisisin, biz Ehlibeyt her zaman seninle olacağız" dediler.
Tekrar cenabı yüce Hakk´ın divanı önünde saygı ile eğilerek: **"Ey yüce divanın yüce sahipleri bu görevi canımla başımla üstleniyorum ve kabul ediyorum. Hem sizin haklı davanızı hem Ehlibeyt´in Kerbela´daki haklı davasını canım pahasına savunacağım. Gerekirse sizlerin yolunuzda bin defa ölsem dahi ikrarımdan dönmeyeceğim. Yalnız benim de sizlerden bir isteğim olacak, bu davayı anlatıp su yüzüne çıkarmam için bana güç, kuvvet ve fırsat vereceksiniz. Bu davayı sadece Türkiye´ye değil tüm Avrupa´ya tüm dünyaya duyurmalıyım, bu da ancak sizin yardımızla olur"** dedim.
Onlar yine birbirlerinin yüzüne bakıştılar: **"Tamam, bizler de senin dileklerini kabul ediyoruz, bizler de senin yanında olacağız. Yalnız seni her zaman imtihana tabi tutarız imtihanı kaybedersen cezası çok ağır olur, kazanırsan mükafatı çok yüce olur ikrarında başarılı olasın"** dediler.
O ara divanın önüne benden birkaç adım ileride tanımadığım bir genç daha geldi: "Bu görevi ben üstlenmek istiyorum" deyince onu reddettiler.
Onlar: **"Bu görevi biz Ali Sefa´ya verdik ve üçümüz onayladık"** dediler. Bana bir kitap yazmamı söylediler. Kitabın isminin, **´cihalettin yani türkçesi cehaletle iblis ve şeytani lainle savaşmak´** dediler.
Ben de isteklerini kabul ettim ve: **"İzniniz olursa imtihana bu mahşer yerinde başlamak istiyorum"** dedim.
Onlar: **"Evet başlayabilirsin"** dediler.

İlk başta Hz. Adem Aleyhisselam duruyordu yanına vardım selam verdim beni tebrik etti, söze şöyle başladım:
Bin bir figan ettim, kalpden sineden,
Buda ne ki Kerbela´nın yanında
Adem ayrı düştü Havva Ana´dan
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Adem Sefiyullar başını sallıyarak: **"Evet evlat bizim acılarımız Kerbela ile kıyaslanamaz, Hz. Hüseyin´in davası bambaşka bir içerik taşıyor Allah yardımcın olsun"** dedi.
Firavun tayfasıyla suda boğuldu
Hakk´a karşı gelip belasın buldu
Adem Havva şol cennetten kovuldu.
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında

Hz. Adem´e geldim: **“Ya Adem ata sizlerde çok acı çektiniz ama ben sizlerin acılarınızı da anlatarak bu imtihanı vermek istiyorum”** dedim.
Adem Ata çok ağladı: **“Haklısın evlat”** dedi.

Vardım Hz. Nuh Aleyhisselam´ın yanına, ona da selam verdim. O mübarek de çok kederliydi, ümmetlerinden çok çekmişti ona da şöyle hitap ettim:

Varmıdır böylesi zulümü çeken
Gözlerinden kanlı yaşları döken
Nuh Nebi ağlardı tufanda iken
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında
Hz. Nuh da: **“Evet evlat, buda ne ki Kerbela´nın yanında”** dedi.

Vardım Hz. Yakub Aleyhisselam´ın yanına, O´na da selam vererek Kerbela´nın acılarını anlatarak söze devam ettim:

Bulunmaz cananın geçmezsen candan
Gözün yaşı ayırt olmazsa kandan
Yakup ayrı düştü Yusuf Sinan´dan
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında

Hz. Yakub´un da onayını aldım.
Tüm mahşer yerinde sesler kesilmiş sadece Ehlibeyt´in ızdıraplı iniltileri, acı ve ahenkli gözyaşlarının sesi duyuluyordu. Ben de onun için en büyük imtihanı verip Peygamber´lerin imtihanları ile Kerbela´daki 73 yüce Hakk kurbanı şehitlerimizin imtihanını kıyaslamaları için Hak, Muhammed, Ali divanı önünde imtihan veriyordum.

Vardım Hz. İbrahim´e selam verdim ve söze devam ettim:
Ağlasam sızlasam gezsem dört köşe
Görmesem dünyada huzur ve neşe
ibrahim attırdı kendin ateşe
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında
Hz. İbrahim göz yaşları arasında: **“Evet Ali Sefa, Hz. Hüseyin´in davasının yanında bizim acılarımızda ne ki, davana devam et”** dedi.

Geçtim Hz. İsak Peygamber´e niyaz ederek:
Gör ki zalim yezid bize neyledi
Figanımız arş-ı alayı boyladı
İsak kendisini kurban eyledi
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında

Hz. İsak da: **“Evet Ali Sefa, buda ne ki Kerbela´nın yanında”** dedi.
Vardım Hz. Yusuf´un yanına. O´na da selam verdim, O mübarek de kardeşlerinden, Mısır´daki Zeliha´dan, iftira yüzünden yedi yıl zindan da yatışını anlattı. Ben zaten hep ağlıyordum, O da ağlıyordu. Divandakiler de ağlıyordu, ben devam ettim:
Cananı ararsan bulursun canda
Tefekkür edecek ne var ki bunda
Yusuf Sinan çok süründü zindanda
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.
Hz. Yusuf da: **“Evet, buda ne ki Hz. Hüseyin´in acılarının yanında”** dedi.

Ferhat´ın Şirin´in, Hz. Eyyüb´ün yanlarına vardım. O´nlarla da selamlaştık, O sabır deryası olan canlara da şunu söyledim:
Dostlar gelip yine yaremi deşti
Ferhat Şirin için dağları eşti
Eyyüb´ün tenine nice kurt düştü
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.
Hz. Eyyüb, Ferhat, Şirin de onayladı Hz Hüseyin´in davasını. Hz. Eyyüb bana bakarak: **"Evlat görevin çok ağır, Ehlibeyt yardımcın olsun"** dedi.

Vardım Hz. İsa ile Hazret´i Musa´ya selam verdim. O´nların onayını alarak devam ettim:
Musa Nil´e daldı elin de asa
Hakk´tan iletildi buna bu yasa
Çok zulümler gördü Hazret´i İsa
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.
Hz. İsa olsun Hz. Musa olsun: **"Evet Ali Sefa, Hz. Hüseyin´in acıları bizim acılarımıza benzemez"** dediler.

Öyle ya Hz. İsa Ruhullahı´da çarmıha gerdiler. Ellerinden, ayaklarından çarmıha çivilediler, başına dikenli telden taç yaptılar. Bu zulüm göz ardı edilemezdi ama Kerbela zulümü bambaşkaydı.

Bunu bütün Peygamber´ler bildikleri için, Hz. Şehitler serdarı Hz. İmam Hüseyin´in ve onun Ehlibeyt kervanı Kerbela şehitlerimizin davası ile kendilerinin acılarını onlar dahi asla kıyaslamıyorlardı.

Ordan geçtim Ehlibeyt´in en sadık dostlarından Hazret´i Nesimi´ye, O mübarek de Ehlibeyt aşkına Allah yolunda derisini yüzdürmüştü.

Dedim: **"Ey Nesimi can sen ne dersin".**
Dedi: **"Ali Sefa, ben Ehlibeyt aşkına bin defa daha derimi yüzdürsem, Hz. Kerbela şehitleri ile kıyaslanamaz".** O´na da şöyle söyledim:
Lehvi kalem bunu böyle yazdılar
Kimi ikrar verip ikrar bozdular.
Nesimi´nin derisini yüzdüler
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında

Ve tüm Peygamber´lere hitap ederek geçtim Hz. Mansur´a, O mübareği de çarmıhlara germişlerdi. Onun da sadece suçu Allah yolunda Ehlibeyt´i sevmek ve onlara gönül vermekti, sözlerime devam ettim:
Çok Nebiler çok zulümler gördüler.
Murad alıp muradına erdiler
Ol Mansuru çarmıhlara gerdiler
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında
Mansur hazretleri de: **"Bu da ne ki Kerbela´nın yanında"** dedi.

Tekrar ulu divana Allah, Muhammed, Ali Hazret´lerinin karşılarına geçerek; saygıyla selamlayarak sözlerimi şöyle bitirdim:

Ali Sefa´m der ki bana sorulsa
Ruzu mahşer gelip mizam kurulsa
Her şehide sekiz cennet verilse
Bu da ne ki Kerbela´nın yanında.

Evet sesimi kestim, sözlerimi bitirdim ve divanın karşısında kıyama durdum. Divandakilere baktım onlarında ağlamaktan gözleri kan çanağı olmuştu. Kerbela şehitlerimiz koşuştu geldi yanıma ve beni tebrik etti. Tüm mahşer yerindeki canlar da, divandakiler de, Kerbela şehitlerimiz de, melekler, feriştahlar da yerler ve gökler de Kerbela şehitlerimiz için bizim ile ağlaştılar.
Yüce divandan Hazret´i Allah-u Teala, iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa, evliyalar enbiyalar Şah-ı Velayet mülkünün sahibi Şah-ı Merdan Aliyül Murtaza geldi beni kutladılar: **"Evet Ali Sefa, Ehlibeyt´in Kerbela şehitlerimizin davasını sana verdik, sen bizdensin bizler de seninleyiz. Sen şu an Kerbela şehitlerimizin avukatısın, yarın ruzı mahşer günün de Kerbela şehitlerimiz de bu divanda senin avukatlığını yapacak"** dediler.
Ben tekrar bütün mahşer yerinde ki Allah dostlarına dönerek: **"Tüm dünyada sizin acılarınızı da savunup, Kerbela şehitlerimizin acılarıyla sizlerin acılarınızı da duyuracağım"** diye yüce divan huzurunda onlara da söz verdim ve hepsi ile vedalaştık.
Kendime geldiğimde göz yaşlarım yakamı bağrımı ıslatmıştı, sessizce kalktım kapıya çıktım. Şafak yeni atmıştı, kurtlar kuşlar kendi dilleri ile Cenabı Hakk´ı zikrediyorlardı. Seher yeli ılgıt ılgıt yüzüme vurarak, yanaklarımı okşayarak esip gidiyordu. Benim ise gözyaşlarım bağırımın üzerine tane tane bir taş gibi vuruyordu. Seher yeli ile Kerbela şehitlerimize önce selam gönderdim, üstlendiğim davam da ne kadar ağır bir sorumluluk taşıdığımın farkındaydım. O gördüğüm mahşer yerindeki olayların tesirine o kadar kapılmışım ki sanki hala mahşer yerinde imtihan alanındaymışım gibi, kalbim kuş kalbi misali çarpıyor, kalp atışlarının her bağrımın içinde vuruşun da beni sarsıyordu. Vücudum kasılmış, rüzgara kapılmış yaprak gibi titriyordum.
Ellerimi açtım şafak vakti kuşlarla Tanrı´ya yalvarmaya başladım: **"Ey rabbil alemlerin sahibi, zalimlerin karşısında mazlumların yanın da yer alan yüce Allah´ım. Ben sana sonsuza kadar inanıyorum ki benim mahşer yerinde gördüklerimin hepsi gerçek. Sen yüce divanında beni imtihana tabi tuttun ve benden ikrar aldın, ben ikrarımda sadığım, ikrarım ikrardır. Bu dünyanın ve ahiretin büyük sorumluluk ve ağır yük vebal taşıyan bu davası için bana görev verdiniz, ben de aldım seve seve kabul ettim. Bu görevimde başarıya ulaşmam için bana Ehlibeyt´in, Kerbela şehitlerimizin yüzü suyu hürmetine yardım edin. Ben bu dağın başındaki ufacık bir köyden, koskoca dünyaya bu davayı nasıl götürüp ulaştıracağım bu kadar yoksulluk içinde. Maddi ve manevi destek isteyen bir davadır bu dava. Ben kendim için değil bu Ehlibeyt´in davasını başarıya ulaştırmak için senden ve senin yüce divanındaki yanında oturan Hazreti iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa´dan ve evliyalar enbiyalar serçeşme başı, velayet mülkünün sahibi Şah-ı Merdan Hz. İmam Ali´den yardım istiyorum ve yardım bekliyorum. Bunu benden esirgemeyin"** diye dua ettim.
Tam dua bitmişti ki musahip kardeşim Delikardaşgilin Ali´si karşıma dikildi ve: **"Ne sızlanıp duruyorsun, ikrarında sadık kalacaksın, aldığın görevi tamamlayacaksın. Bu dava sana verildi, seni çok sıkıca aralıklarla imtihana tabi tutacaklar, sakın unutma her an imtihan olabilirsin"** dedi.

Ben şaşa kalmıştım, sen nerden biliyorsun imtihan olduğumu dediğim de güldü hiç bir şey söylemeden gitti. Ben Ali´nin inançlı olduğunu biliyordum da bu kadar kapalı kutu gibi içinde buhran dolaşan, engin ölü deniz misali bu aşkı nasıl içinde saklayarak dışarıya vurdurmama sabrını gösteriyordu, bunu anlayamıyordum.
Kısaca Ali Deliboran canımızı tanıtayım; Seferberlikte dedelerimiz köylerde, kentlerde, gezdikleri yerlerde Ehlibeyt aşkına cuma akşamları Cem´ler yaparmış.
Ordan alınan derğahın kara kazan hakkulahını yıllık toparlar getirip Hz. Hünkar Hacı Bektaşi Veliyullah´ın derğahında ihtiyaçlarına harcarlarmış. Artan para ile de kurbanlar alarak Cem yaparlarmış. Bu osmanlının zulümü ve alevi toplumunun yavuz dönemindeki katliamı, günümüzde de osmanlıdan kalma tekke ve zaviyeler kanununa göre Cem ayinleri suç sayıldığı için, bu ibadeti o dönemler gizli yaparlardı. Benim aklımın erdiği dönemde de hep bu böyleydi. Delikardaşgilin Ali´sinin dedesi, onun amcazadesi Hasan Derviş ve Memet Şıh üçü beraber yaya olarak Hacı Bektaşı Veli derğahına yolla çıkıyorlar. Derğaha 12 İmam´ların yıllık hakkullahlarını teslim etmeye Sivas´a kadar varıyorlar. Kızılırmağın üzerinde köprüden geçerken köprünün iki başını eşkiyalar kesiyorlar. Durumu fark eden öteki dervişler o ara hakkulahları saklıyorlar. Ali´nin dedesi hakkullah parasını keseye koyuyor, saklama fırsatı olmadığı için keseyi Kızıl ırmağa fırlatarak: **“Hünkar´ım malına sahip çık, haramzadeler paranı elimizden alacaklar”** diyor. Neyse eşkiyalar gelip üzerlerini arıyor birşey bulamıyor.
Derviş babaya soruyorlar: “O ırmağa attığın neydi?” diye.
Oda: **“Hz. Hünkar´ın hakkullahını ona teslim ettim”** diyor.
Eşkiyalar bu bir divaneye benziyor bundan uzak duralım diyerek dervişleri serbest bırakı- yorlar ve herkes derğaha geliyor. O dönemlerde derğahın post nişanesi Cemalettin Ulusoy efendimiz varmış, rahmetlik Atatürk ona gül Cemal diye hitap edermiş. Velhasıl dervişler toparlanıyor ve herkes Cemalettin efedimize niyaz ederek topladıkları 12 İmam aşkına karakazan lokmalarını Cemalettin efendimize teslim ediyorlar. Herkes ne kadar teslim ettiyse ismini yazdırıp kenara çekiliyor.
Sıra bizim derviş babaya geliyor. Efendimiz: **“Delikardaş sen Hünkar´ın lokmasını nettin getir teslim et”** diyor.
Derviş baba kahırlanıyor: **“Onu haramiler elimizden alacaktı ben de onlara vermemek için 12 kırmızı lirayı Kızılırmağa attım, Hünkar teslim almıştır”** diyor.
O zaman Cemalettin efendimiz: **“Bu iş olmadı sana sitem kesiyorum, bu Cem´in kurbanlarını sen pişireceksin”** diyor.
Derviş baba da: **“Sevgili efendim ben bu kadar odunu nerden bulayım, nerden getirebilirim**” diyor.
Efendimiz de: **“Valla orasını sen bilirsin”** diyor.
Bunun üzerine derviş baba kapıya kara kazanı koyuyor altını çalı çırpı ile tutuşturuyor, kurbanları içine dolduruyor.
Çalı çırpı on dakika içinde sönmeye başlayınca, derviş baba aşka geliyor: **“Ya Rabb Ehlibeyt lokmalarını pişiriyorum bana yardım et”** diyor.
Ayaklarını ateşe sokuyor ve ateş gür yanmaya başlıyor. Bu kerameti gören dervişler gelip durumu Cemalettin efendimize haber veriyorlar. O da kalkıp kara kazanın yanına varıyor ki derviş baba aşk deryasına dalmış duazı İmam söylüyor.
Cemalettin Efendimiz, derviş babanın yanına yanaşarak: **“Ne yapıyorsun deli kardaş”** diyor.
O´da: **“Kurbanları kaynatıyorum”** diyor.
Cemalettin efendimiz elini cebine sokuyor derviş babanın kızılırmağa attığı keseyi çıkarıyor, keseden sular akıyor.

Cemalettin efendimiz: **“Bize getirirken kızılırmağa attığın keseyi biz aldık, kalk delikardaş kalk ayakların belki ateşte yanmıyor ama yüreğin Hakk´ın, Ehlibeyt´in aşk ateşi ile zaten yanmış”** diyor ve birbirlerine niyaz ediyorlar.
İşte Ali´nin dedesinin ismi orda delikardaş diye kalıyor. Ali kardaş öyle bir dedenin torunu. Kendisi içine kapanık, güleç yüzlü, şakacı bir can fakat sırlarını saklamakta çok engin gönüllü biri, sır saklamasını çok iyi biliyor. Ara sıra gelip benim kalbimden geçenleri ben daha kimseye açıklamadan o bana söylüyordu ve ben şaşakalıyordum.
Ben gece gündüz ibadetle uğraşıp yığınlarca kitap okuduğum halde, bende kerametin zerresi yoktu. Velhasıl yıllar çabucak geçti, ben 16 yaşına varmıştım fakat yüreğimin Ehlibeyt aşk ateşi içerimi yakıp kavuruyordu. Benim emsallerim gülüp eğlenme peşindeyken ben mümkün olduğu kadar tenhalara kaçıp içimi döküp, Cenabı Hakk´a dert yanıyordum.

Bir akşam Ali can kardeşim bize geldi ve: **“Bu akşam sizin harmandaki buğday yığınını makineye beraber vuralım”** dedi. Ben de sevindim ´belki bana anlatması gerektiği bir şeyler vardır´ dedim. Gece şafak atmak üzere ben, annem ve musahip kardeşim Ali makineyi vurmaya başladık. Ben makinenin kolunu çeviriyordum, annem makinenin altını çekiyordu, Ali can kardeşim kürekle makineyi dolduruyordu. Makinenin çarkı oldukça zor döndüğü için çevirme kolu çok ağırdı. Ben bir hayli dalmış ve yorulmuştum, makinenin kolu birden öyle hafifleşti ki sanki makinenin kolu kendiliğinden dönüyordu. Ali kardaş küreği bıraktı boynuma sarıldı, gözlerimden öptü.
Ben de birden şaşırdım, bana güldü: **“Ali Sefa, onlar hep sana yardım ediyorlar, seni çok seviyorlar”** dedi.
Ben de: **“Kimler beni seviyorlar”** dedim.
Güldü: **“Makinenin kolunu bırak bak makine kendiliğinden çalışacak”** dedi. Ben de gerçekten bıraktım, kol kendiliğinden dönüyordu.
Bunun neden olduğunu sordum: **“Sana yardım etmek için Kerbela şehitleri buraya geldi, şuan makinenin kolunu çeviren Hz. İmam Hüseyin´in çocukları”** dedi. O görüyordu, ben göremiyordum ama yanımızda olduklarından zerre şüphem yoktu.
Biz konuşurken annem seslendi: **“Oğlum ne duruyorsunuz makina boşuna çalışıyor”** dedi ve bana baktı: **“Oğlum makineyi kim çeviriyor, makineyi zor çeviriyordun şimdi kendiliğinden dönüyor”** dedi.
Biz: **“Çark bozuldu”** diyerek annemin gönlünü aldık ama ikimiz de saatlerce ağladık.
Ben yalvardım: **“Ali canım, O Kerbela şehitleri sana görünüyorda, bana niçin görünmüyorlar”** dedim.
Güldü: **“Unutma Ali Sefa, sen daha sınavdasın, imtihanlarını daha tamamlamadın”** dedi.
Bu ara annem ve babam beni evlendirmeye kalkıştılar. Benim ise amacım Hakk yolunda sınav vermekti. Evlilik aklımın ucundan bile geçmiyordu fakat annemin babamın gönlünü kırmak bana yakışmazdı. Onlar karar verdi dayımın kızı ile nişanladılar.
Bir yıl nişanlı kaldık, nişanlıyken nişanlıma: **“Benim yaşam şartlarım çok ağır olur, ben dünya malına meyil vermem, sana ayıracak zamanım vaktim olmaz. Ben görevliyim, Ehlibeyt yolun da benim ile ömür boyu kahır çile çekmeye tahammül edip sabır gösteremezsin”** dedim.
Nişanlım bütün şartlarımı kabul etti: **“Sen Şah-ı Merdan´ın Ehlibeyt´ine yardım ettiğin müddetce ömrüm boyu sana minnettar kalacağım, ben de Hz. Ehlibeyt´e, Hz. Fatıma Anne´nin evlatlarına seninle beraber hizmet ederim”** dedi.

Hanıma yaşadıklarımı açıklamadım ama çetin bir mücadele vereceğimi açıkladım.
Yerler gökler kendisinden hoşnut razı olsun, Ehlibeyt yolunda bana en büyük desteği o verdi, bütün hizmetleri gönüllü yaptı. Elin de yarım ekmeği olsa Ehlibeyt aşkına hiç çekinmeden yoksullara dağıttı. Öyle anlar olur ki 40-50 misafirim gelirdi hepsini ağırlardı. Hz. Fatıma Ana´mızın mihmanları aç kalmasın diye varını yoğunu ortaya dökerdi. Yıllar boyu hanımla el ele verdik, ´ölünceye kadar Allah yolunda Ehlibeyt aşkına hizmet vereceğiz´ diye söz verdik.
Evlilikte bizim için bir sınav oldu. Evlenince belki evlilik ayağıma bağ olur derken, öyle anlar oldu ki sabahlara kadar Ehlibeyt hakkında hanımla sohbet ettik ve Ehlibeyt´i yaşadık.
Ben her şeyi gönlünü kırmadan izah ettiğim için, bana zerrece zorluk göstermedi ve bana Ehlibeyt yolunda haddinden fazla destek verdi. Zaten eşini kazanamayan hiç bir kimse başarıya ulaşamaz. Kısacası el ele, el Hakk´a yolundan hareket ettik. Evliliğimizin birinci yılıydı Cenabı Allah´ıma sonsuz şükürler olsun, Ehlibeyt´ten beklediğim icazeti Ali can vasıtası ile aldım ve resmen görevime başladım. Önce askere gittim, altı yaşından bu yana Mahı Muharrem yası matemini tutarım, sadece askerde bir senesini tutamadım. Onda da su asla içmedim, yavan ekmek yiyerek mateme katıldım. Askerlikten 1969´da geldim, İstanbul´da Boğaziçi Amerikan kolejinin inşaatında ilk iş başı yaptım. 7,5 Lira gündelik yövmiye aldım, 1,5 kuruşu ile öğlen yiyecek aldım ve 6 lirası cebimde eve geldim.
Bizim evimiz İstanbul Hisarüstü´ndeydi. Askerden İstanbul´a yeni geldiğim için komşuları- mızla bile doğru dürüst tanışma fırsatımız olmamıştı. Baktım evimizin 30-40 metre yanıba- şında duran bizim komşu, annemlerle helalleşiyor.
Selam verdim elini öptüm, annem bizi tanıştırdı ve dedi ki: **“Oğlum bu amcan da senin gibi Ehlibeyt aşığı, şuan Kerbela´ya Hz. İmam Hüseyin´i ziyarete gidiyor**” dedi.
Yüreğime sanki bir ateş düştü, gözyaşlarım boğazımda düğümlendi. Elimi cebime soktum o gün asker dönüşü aldığım ilk yevmiyem 6 lirayı Cafer amcaya verdim. Ve: **“Cafer amca, Hz. İmam Hüseyin elmayı çok severdi. Bu 6 lirayı alda Kerbela´da İmam Hüseyin´i ziyarete gelenlere benim için elma dağıt”** dedim.
Çünkü İmam Hüseyin Kerbela´da savaşırken sadece çocuklarına da, yanındaki arkadaşlarına da kendi yediği elmadan verirdi ki biraz olsun dudaklarının kuruması gider diye.
Cafer amca gözlerimden öptü: **“Olur evlat, bu 6 lira ile elma alır dağıtırım**” dedi ve bizimle helallaştı gitti.
Aradan 40 gün geçti, duydum Cafer amca gelmiş hoşlamaya gittim.
Yolda beni karşıladı, beni görünce o da ağladı ben de ağladım.
Cafer amca: **“Oğlum ben Kerbela´ya gittim gezdim, dolaştım, bütün şehitlerimizin üzerine hepiniz için niyaz eyledim. Necef´e Hz. İmam Ali´nin üzerine de gittim hepsine niyaz ettim. Tam çıkıp geleceğim an Hz. İmam Hüseyin´in kapısında bekleyen ak sakallı derviş beni geri çağırdı ve bana dedi ki; ´erenler Ali Sefa canımız, Hz. İmam Hüseyin´e elma lokması alman için sana 6 lira verdi, 40 gündür emaneti vermedin. Üstelik şimdi de unuttun gidiyorsun, git elmaları al gel´ deyince ayaklarına kapandım. O zaman ziyaretimiz boşa gitmediğini anladım. Gittim 6 liralık elma aldım, derğah kapısındaki bekçiye verdim, o elmaları Hz. Hüseyin aşkına senin adına dağıttı ve içeri gitti Kerbela toprağından Hz. İmam Hüseyin´in türbesinin toprağından, İmam Hüseyin´in kendi el yazısı toprak mühürü bana verdi”** dedi ve devam etti: **“Al bu Hz. İmam Hüseyin´in**

mühürünü Ali Sefa´ya ver görevini başarmak için gayret etsin" diye bana tembih etti, diyerek koynundan Hz. İmam Hüseyin´in mührünü çıkardı ağlayarak bana verdi. Ben de ellerine niyaz ettim, o gece sabaha kadar ağladım.
Aradan kısa bir zaman geçti, Hz. İmam-ı Şah-ı Merdan Aliyel Mürtaza bana geldi dedi ki: **"Ali Sefa can, seni Almanya´ya göndereceğiz, bize verdiğin ikrar üzerine Avrupa´da görevine devam edeceksin"** dedi.
Artık hiç şüphem kalmadı, Ehlibeyt´e verdiğim ikrarı yerine getirebilmem için maddiyata da ihtiyacım vardı. Yalnız kazancıma ömrüm boyu bir haram lokma katmadan çalıştım, o helal kazancımdan, alın terimden, göz nurumdan her satırına binlerce gözyaşı dökerek 40 senelik araştırmam neticesi 1991 yılında ´**Kanlı Kerbela Yollarında Ehlibeyt Kervanı**´ isimli kitabımı yazdım. Okuyan canlar takdir eder o kitabı yazarak o davanın içinde yaşayarak, gündüzleri çalışır akşam eve gelince kitabı elime alırdım. Sabah iş saatini kurardım kitabı yazmaya başlardım, sabah iş saatinin zili çalınca kendime gelirdim ve yıllarca hiç uyumadan işe gittiğim zamanlarım çok oldu. Tanrı´ma sonsuz şükürler olsun sonun da ikrarı yerine getirdim ve kitabı bastırdım. Yüzlerce kitaplarımı Ehlibeyt muhibbi yoksullara parasız dağıttım.
Başlangıçta da izah ettiğim gibi ben ömrüm boyu Ehlibeyt davasını sürdüreceğime, Ehlibeyt´e yapılan zulüm, baskı, işkence, katliamları dile getirip kamu oyuna açıklayacağı- ma, Ehlibeyt´in hasır altı edilen haklarını su yüzüne çıkaracağıma, Hz. Allah, Muhammed, Ali´nin yüce divanın da söz vermiştim, ikrar andı içmiştim. İşte bu sebeple Almanya´ya ilk geldiğim günden beri kurduğum hayallerimi tek tek gerçekleştirdim. Tüm Avrupa´daki canlarım bilir, kullandığım arabamın önüne,´ **Hazret´i Ehlibeyt postası**´, arka camına da ´**kanlı Kerbela yollarında Ehlibeyt kervanı**´ yazılarını büyük harflerle yazdırdım. Arabamın içinide Hz. Şah-ı Velayet İmam-ı Aliyel Mürtaza ile Hz. Hünkar Hacı Bektaşi Veli´nin resimleri ile donattım. Bütün Avrupa´daki panellere, Cem´lere, nikahlara, Kur´an´lara, seminarlara bir Ehlibeyt muhibbi dava adamı olarak katılır görevimi yerine getirmeye çalışırım. Hiç bir toplantıdan Allah´ıma sonsuz şükürler olsun başım eğik ayrılmadım, benim davam Ehlibeyt´in davası olduğu için bu dava üzerine devamlı ilim yaptım.
Bir gün gece park yerinde arabamın camına beni tehdit eden bir yazı koymuşlardı. Yazı tehdidi İslamı cihad örgütüne aitti. Tehdit yazısında diyor ki ´eğer arabandan Hz. Ali´nin, Hacı Bektaş-i Veli´nin resimlerini indirip, Ehlibeyt´e ait yazılarını arabandan sildirmezsen, arabanla seni havaya uçuracağız. Aile fertlerini tek tek öldüreceğiz´ diye tehdit yazmışlar arabama bırakmışlardı.
Eve geldim, hem Hz. Ali´nin hem de Hacı Bektaşi Veli´nin daha büyük poster resimlerini arabama yerleştirdim. Uzaktan bakınca mübarekler güneşin ziyasını gölge de bırakıyorlar- dı. O gece telefonla beni defalarca kısa aralıklarla tehdit ettiler.
´Seni öldüreceğiz, hanımını öldüreceğiz, çocuklarını öldüreceğiz´ diye, resimleri arabandan indir ve Ehlibeyt davasını bırak diye.
Ben de cevap olarak şöyle söyledim: **"Ey Ehlibeyt düşmanı kafir yezidler, ne kendim Hz. Ehlibeyt´ten kıymetliyim ne ailem ne de çocuklarım. Ben Ehlibeyt´e ikrar verdim hergün etlerimi lime lime doğrasanız, her gün en sevdiklerimi katletseniz dahi ben bu Allah yolunda Ehlibeyt´in haklı davasından vazgeçmem. Allah yolunda Ehlibeyt uğruna ölmek benim için en büyük şereftir"** dedim. Bu olup bitenden eşiminde haberi vardı, o da bana ´Allah yolunda kendimide, çocuklarımıda, canımıda feda etmeye hazırım, biz senin yanındayız´ dedi. Allah razı hoşnut olsun, Hz. Ehlibeyt yardımcısı olsun. Bana büyük destek ve güç kuvvet verdi, bu güzelim duygu gözlerimi yaşarttı.

Bu sefer ana yolun üzerinde bahçemin içerisinde özel yaptığım döner dükkanım vardı, dört bir yanına 12 İmam´ların, Hz. Ali´nin, Hz. Hünkar´ın, Ehlibeyt´in fotoğraflarını büyük boy olarak etrafına astım. Kafirler beni tehdit ettikçe bende Ehlibeyt´in fotoğraflarını daha da çok her köşeye asıyordum.
2001 dokuzuncu ayın 12´sinin gecesindeydi, Cenabı Allah´a dua ettim, Ehlibeyt´e rahmet okuyarak yerime yattım. Gece rüyam da büyük bir meydanda bulunuyorum. Etrafımda kalabalık bir insan kitlesi vardı.
Ben o kalabalığa da Hz. Ehlibeyt´i anlatıp her kim ki Hz. Ali´nin dostu ise o hem Allah´ın hem Hz. Ali´nin hem de Ehlibeyt´inin dostudur. Her kim ki Hz. Ali´nin düşmanı ise o hem Allah´ın düşmanıdır hem de Allah onun düşmanıdır. Hz. Ali´nin dostlarına rahmet, Hz. Ali´nin düşmanlarına lanet derken yanıma iki kişi yaklaştı. Biri sağ kolumdan biri sol kolumdan yakalayarak beni çekerek götürmeye başladılar, benim hanımım da yanımda bulunuyordu.
Beni götürenlere soruyorum: **"Durun be kardeşim beni nereye götürüyorsunuz, hem benim suçum nedir söylermisiniz"** diye.
Bana diyorlar: **"Senin suçun çok büyük, sen Hz. Ali´yi çok seviyorsun, onun Ehlibeyt´ini çok seviyorsun, onun için seni mahkemeye götürüyoruz, seni idam edeceğiz, asacağız"** diyorlar.
Ben de onlara kızarak: **"Ali´yi sevmek suç ise Allah´ta, Muhammed´te, Cebrail, İsrafil, Mikail, Azrail ve tüm Peygamber´ler de sizin gözünüzde benim kadar suçlular. Onlar Şah-ı Merdanı benden daha çok seviyorlar. Bırakın kolumu sizlerden korkmuyorum, benim Hz. Ali´ye canım kurban, bırakın ben kendim mahkemeye gönüllü giderim"** diyorum.
Geri dönüp hanıma diyorum ki: **"Hanım sen geri dön, bunlar beni belki asarlar, sana da kötülükleri dokunmadan sen burdan çabuk eve dön, bunların elinden kurtul"** diye hanıma ısrar ediyorum.
Fakat hanım geri dönmeyerek: **"Ben de senin ile Muhammed, Ali, Ehlibeyt aşkına asılacağım. Ölsekte beraber dursak da beraberiz"** diye direndi.
En son bizleri şehrin dışında tek katlı içerisi çok karanlık, ortasın da tek bir ışık olan bir eve götürdüler. O ışığın altında bir darağacı vardı, idam sehpası kurulmuş hazır bekliyordu. Beni dar ağacının yanına götürdüler.
İçerde karanlık bir köşeye seslendiler: **"Efendim Ali Sefa´yı yakaladık getirdik hemen idam edelim mi?**" diyorlar.
Köşede yüzünü göremediğim kişi karanlıktan gür bir sesle onlara soruyor: **"Sorun bakalım hala Ali´yi, Ehlibeyt´i çok seviyor mu? bir de ben duyayım, eğer gerçekten Ehlibeyt´i, Ali´yi seviyorsa hemen asın"** diyor.
Benim daha yakınımdakiler bana sormadan, o karanlık köşeye dönerek şöyle diyorum: **"Ey yüzünü görmediğim kişi bana onların sormasına gerek yok ben sana söylüyorum; bu canım bin defa Hz. Ali´ye kurban olsun. Nesimi gibi derimi yüzseniz, Mansur gibi başımı kesseniz, Hz. İsa gibi beni çarmıha gerseniz, Pir Sultan gibi dar ağacına assanız, Fazlı gibi etlerimi lime lime doğrasanız Cenabı Allah şahidim olsun Hz. Şah-ı Velayet İmam-ı Ali´den onun Ehlibeytinin yolundan zerrece vaz geçmem. Bırakın Şah-ı Merdan aşkına urganı boynuma kendi ellerimle geçireyim. Hz. Şah-ı Velayet´e canımdan başka verecek bir armağanım yoktur bari bu canımı olsun Şah-ı Merdan Ali´ye armağan edeyim"** dedim.

İdam sehpasına çıktım, yanımdakiler bana yavaşça fısıldanarak: **“Yahu dil ucu ile bile sevmiyorum dede burdan kurtul, bunun şakası yok seni astıracak bak ölüp gidecek- sin gel inat etme”** dediler.
Ben güldüm: **“Ben inat etmiyorum ki ben ikrarımı yerine getiriyorum”** dedim.
Tekrar hanımıma döndüm: **“Hanım sen çabuk burayı terket benim acıma ortak olma”** dedim.
Hanım beni bırakmadı: **“Ben de senin ile ölmek Ehlibeyt yolunda şehit olmak istiyorum”** dedi.
Karanlık köşedeki ses yine bana kükredi: **“Bak sana son kez soruyorum ya asılacaksın ya başını vuracaklar, iyisi mi dil ucu ile de olsa Ali´yi sevmediğini söyle”** diyor.
Ben tekrar onlara seslendim: **“Sizin dediğiniz gibi Pir Sultana´da sormuşlardı, ´eğer Ali´nin ismi geçmeyen bize bir beyit okursan seni asmaktan vaz geçeceğiz´ demişlerdi. O Pir Sultan´da açılın kapılar Şaha gidelim demişti. Şimdi bana bin kez sorsanız, bin kez Ali Şah-ı Merdan´a canım kurban diyeceğim. İyisimi Hz. Şah-ı Velayet Ali aşkına verin ipi ben kendimi asayımda öyle inanın”** dedim.
Urganı boğazıma geçirerek: **“Ya Allah, Ya Muhammed, ya Ali verdiğim ikrarımı bozmadım işte şahidim olun sizin yolunuzda Ehlibeyt aşkına canımı size veriyorum”** deyip tekbir getirdim.
Ayağımın altındaki sehbayı iteceğim an karanlık köşedeki kişi bana: **“Dur Ali Sefa, imtihanı sen kazandın”** dedi. Köşeden bir nur tabakası yükseldi ki karanlıkta beni yargılayan Hz. Şah-ı Merdan İmam Ali beni o karanlık odaya getirenin birisi Hz. Selmanı Pak bir tanesi Hz. Celal Abbas geldi beni kucakladılar. Dar ağacından indirdiler tebrik ettiler.
Ben kahırlandım Şah-ı Merdan İmam-ı Ali´ye: **“Ey güzel Şah´ım sana olan sevgimden şüphen mi var”** dedim.
Bana baktı güldü: **“Ali Sefa şunu unutma ki her imtihan da bir kademe yükseliyorsun, seni imtihana tabi tuttuk imtihanı başarı ile verdin ikrarına sadık kaldın, tüm gittiğin Avrupa ülkelerinde görevi sana verdik”** dediler.
Bende ellerine niyaz ederek Avrupa değil Ehlibeyt´in davasını dünyaya duyuracağıma ant içtim. Allah izin verirse yapmış olduğum Cem´lerde, katılmış olduğum ibadetlerde, panellerde bütün ömrüm boyu bu davaya sahip çıkıp ikrarımda sadık kalacağım. Hanımım da ben de tüm Avrupa´daki Cem evlerini, derğahları gezdik, bu hizmeti vermeye çalışıyoruz.

İşte Şah-ı Merdan´nın beni imtihan etmesi, el yezidleri ile yol yezidlerinin beni tehdit etmesi neticesi bu aşağıdaki deyişleri yazdım:

Ben Ali´mden vazgeçmem

Ali´yi seveni asacaklarmış
Assalarda ben Ali´mden vazgeçmem.
Tutup da başımı keseceklermiş
Kesselerde ben Ali´mden vazgeçmem.

Ali benim can için de canımdır
Ali benim kan için de kanımdır

Ali benim din için de dinimdir
Küsselerde ben Ali´mden vazgeçmem.

Ali´min sevgisi yer etti sere
Vursalar başımı günde bin kere
Yüzbin düşman gelse gittiğim yere
Yetseler de ben Ali´mden vazgeçmem.

Ali´siz geçer mi yaşanan günler
Ali sevgisini sevenler anlar
Mezarım üstünde çayır çimenler
Bitseler de ben Ali´mden vazgeçmem.

Kerbela´dan beri kanar yüreğim
Ehlibeyt aşkına yanar yüreğim
Ali için elimdeki her şeyim
Gitselerde ben Ali´mden vaz geçmem.

Ali´nin yoluna kesilsin başım
Ali düşmanıyla sürer savaşım
Kesseler selamı kavim kardaşım
Kesseler de ben Ali´mden vazgeçmem.

Ali´dir Allah´ın Hücceti nuru
Ali´dir Allah´ın velayet sırrı
Nesimi misali beni de diri
Yüzseler de ben Ali´mden vazgeçmem.

Kan karışsa gözlerimin yaşına
Taşlar yağsa yağmur gibi başıma
Kuşlar yuva yapsa mezar taşıma
Ötseler de ben Ali´mden vazgeçmem.

Ali bana bade verdi sunarak
İçtim badesini doyup kanarak
Bağrım sinem cayır cayır yanarak
Tütseler de ben Ali´mden vazgeçmem.

Ali´yi sevmişim evvel ezeli
Yoluna koymuşam can başı seri
Hergün etlerimi hep diri diri
Kesseler de ben Ali´mden vazgeçmem.

Hakk yolu sürende tükenmez çile
İkrar verdim bunu ben bile bile
Ömrün boyu beni esir ve köle
Tutsalar da ben Ali´mden vazgeçmem.

Cahil midir bunca şehit olanlar
Hep Ali´yi sevdi Hakk´ı bilenler

Bağrımın üstünde kara yılanlar
Yatsalar da ben Ali´mden vazgeçmem.

Hazret´i Allah´ta Ali´den yana
Ali sevgisini o verdi bana
Pir Sultan misali kara zindana
Atsalar da ben Ali´mden vazgeçmem.

Ali´yi çağırdı darda kalanlar
Hakk´ın razısına teslim olanlar
Yol içinde yol yezidi yılanlar
Çatsalar da ben Ali´mden vazgeçmem.

Ali Sefa´m daim evvel ezeli
Ali´ye adadım can başı seri
Bu bağrıma her gün yüz bin hançeri
Bassalar da ben Ali´mden vazgeçmem.

HZ. FATIMA ANNE İLE BULUŞTUK DERTLEŞTİK

1989 yılları, Haziran ayın da bir köy kenarında çalışıyorduk, çalıştığımız yer adeta bir çölü andırıyordu. Havada bunaltıcı bir sıcak vardı ki sanki Kerbela´yı andırıyordu. Aşırı derece- de hareretim vardı, güneşin sıcaklığı ortalığı kasıp kavuruyordu. Sıcaklıktan bunalmıştım, iş yerinde ki inşaat barakamızın içinde buz dolabımız vardı, buz dolabımızda her çeşit içecek vardı. Gittim dolaptan soğuk bir içecek aldım, tam içeceğim an Kerbela şehitlerimiz gözlerimin önüne geldi, dudaklarıma kadar götürdüğüm limonatayı geri koydum. Sanki Sakine Anne boynunu bükmüş de beni yutkunarak gözlüyordu. Hz. Fatıma Ana´nın yavrularının aşkına, bugün cayır cayır yansamda bir şey içmeyeceğim dedim.
İki derenin oymağındaydık ve bir yaprak dahi kıpırdamıyordu. Sıcaklık gölgede 53 dereceydi. Yanımızdan bir dere akıyordu, kendi kendime ´bari gideyim de şu derenin soğuk sularında elimi yüzümü güzel bir yıkıyayım, biraz olsun serinliyeyim´ dedim ve elimi yüzümü soğuk su ile yıkamaya indim. Suyun kenarına vardım tam suya uzanacağım an bu seferde Kerbela´da bir yudum su için kollarını şehit veren Celal Abbas gözlerimin önüne geldi, velhasıl elimi suya vurmadan o gün çalıştım. İçimi Kerbela´nın ateşi kasıp kavuruyordu. Böylece tüm gün hiç su içmeden akşam eve geldim ve yattım.
Rüyamda çalıştığımız Ağavan köyünde işyerinde bulunuyorum. Karşıdan Hz. Fatıma Anne çıkap geldi. Yanında Hz. Meryem Anne, Güruhu Naciye Anne, Sara Anne, Şehriban-u Anne, Ümmü Gülsüm Anne ve Zeynep Anne beraberce yanıma geldiler.
Hazret´i Fatıma Anne döndü yanımdaki annelere diyor ki: **“Kız Anne´ler dün ben burda Ali Sefa evladımızın yanındaydım, suyun yanına kaç defa gitti de benim Kerbela´da şehit düşen yavrularımın aşkına şehitler gibi yandı da benim hatırımı sayarak ağzına bir damla su vurmadı. Şu soğuk su akan dereye kadar geldi de Celal Abbas´ın hayali aklına geldi, gözlerinin önünde canlandı akşama kadar ağladı, elini bu suya sokmadı. Aradan 1450 yıl geçti de benim yavrularımı Ali Sefa´m unutmadı. Kerbela´yı Anne olarak ben nasıl unuturum”** diye dizlerine vurdukça gözlerinden kanlı yaşlar yağmur gibi dökülüyordu. Hepimiz ağlaştık.
Döndü bana dedi ki: **“Evladım sakın bu derede elini yüzünü yıkama, bu dereye çöplükten sular karışıyor.**

Buraya 500 metre yakın yerde sizin hemen yukarınızda soğuk suyu akan bir çeşme var git orda hem elini yüzünü yıka hem de suyunu ordan iç" diye bana çeşmenin olduğu yeri gösterdi.
Tekrar bana dedi ki: **"Benim şehitler Anne´si olarak senden bir ricam daha var. Ne olur benim Kerbela´daki şehit verdiğim yavrularım için çektiğim acılarımı dile getiren benim için de bir deyiş yaz, bu annelere okuyalım. Yarın biz seninle yine burda buluşacağız, olur mu evladım"** dedi.
Gözyaşları yanaklarına doğru süzülerek, acılar içinde yüzüme baktı.
Bende ayaklarını öptüm ve: **"Olur Anne´ciğim"** dedim.
Uyandığımda tam şafak atmış ve kuşlar cıvıl cıvıl kendi dillerince Cenabı Hakk´ı zikrediyor- lardı. Pencerenin önünde durdum, esip giden badı seba seher yelleri ile tüm Kerbela şehitlerimize, Hz. Ehlibeyt´imize gönüller dolusu selamlar gönderdim ve saatlerce ağladım. Ehlibeyt´e ve Kerbela şehitlerimize, Fatıma Anne´mize ve şehitlerimizin Anne´lerine binlerce dua edip rahmetle andım. Gözyaşları arasında işyerine gittim, gördüğüm rüya beni çok etkilemişti durmadan ağlıyordum.
Alman arkadaşlarım sebebini sorunca: **"Annem çok hasta ona üzülüyorum"** dedim.
Dediler: "Git elini yüzünü yıka".
Ben de: "olur" dedim.

Fatıma Anne´mizin bana izah ettiği yöne doğru gittim ki gerçekten orda soğuk su akan bir çeşme vardı. Derenin suyuna ise köy kenarından gübre suları karışıyordu.

Bunun bir rüya olmadığını anladım ve Fatıma Anne´ye orda bu beyitleri yazdım;

Durmuş da ağlıyor Fatıma Ana

Hasan Hüseyin´in kanlı gömleğin
Dürmüş de ağlıyor Fatıma Ana
Gözlerinden akan kanlı yaşlara
Sürmüş de ağlıyor Fatıma Ana

Kanlı Yezid ona vermedi aman
Bağrını döverek gezer her zaman
Kerbela üstünde kara birduman
Görmüşte ağlıyor Fatıma Ana

Başını yaslamış İmam Ali´ye
Soruyor ki yüzün kan ağlar niye
Kerbela´dan haber aldın mı diye
Sormuşda ağlıyor Fatıma Ana

İçi kan ağlıyor yüzüne bakan
Saç telleri olmuş hep diken diken
Kerbela´nın yolu üstüne mekan
Kurmuş da ağlıyor Fatıma Ana

Bağrı kan ağlıyor yüreği püryan
Önünde diz çökmüş çark ile devran
Kerbela´da yavrularını kurban
Vermiş de ağlıyor Fatıma Ana

Hazret´i Allah´tan tutmuş özünü
Kanlı yaşlar sarmış iki gözünü
Kerbela´dan yana dönmüş yüzünü
Durmuş da ağlıyor Fatıma Ana

Figanı artıyor hep günden güne
Ne gülmek var, ne içmek var, ne yeme
Muharrem ayında kanlı mateme
Girmişde ağlıyor Fatıma Ana

Kan karışmış gözündeki yaşlara
Haber salmış gökte uçan kuşlara
Talihsiz başını taştan taşlara
Vurmuşda ağlıyor Fatıma Ana

Ali Sefa´m Hakk´tan tutmuş elini
Kanlı kafirlerden görmüş zulümü
Zalim Milcan kanadını kolunu
Kırmışda ağlıyor Fatıma Ana

Bu beyitleri yazdığım günün ertesi günü elinde Hasan, Hüseyin´in kanlı gömleği, yanında yine o beş anne, peşinde Kerbela şehitlerimiz Fatıma Anne´miz çıkageldi ve: **"Oku evladım oku benim için yazdığın beyitlerimi bir de bunlara oku, benim neler çektiklerimi bir de bunlar dinlesin"** diyerek ağlamaktan konuşamıyordu.
Ben, Fatıma Anne´ye yazdığım beyitleri onlara da okudum. Fatıma Anne öyle bir figanla ağlıyordu ki hepimiz bir olduk bir türlü sesini kesemedik. Öylece figanla yanımdan zar zor aldı götürdüler. Kahırdan dizlerinin bağları çözülmüş, dizleri tutmuyordu. Anne´ler kollarına girerek adeta ayakları sürünerek aldı götürdüler, ben de haftalarca peşinden ağladım.
İşte aziz dostlar bu sırların benim ile mezara gitmemesi için siz aziz Ehlibeyt dostlarıma açıklıyorum. Bu olaylar birer gerçek, tabi yüreğinde Ehlibeyt sevgisi taşıyanlar için bu sözlerim geçerlidir. Yoksa Cem evlerini içki, kumar yuvası yapan, Ehlibeyt´in kutsal isimlerini kulanarak Ehlibeyt´e, o kutsal şehitlermize ihanet eden onların sırtından köşeyi dönüp çıkar menfaat sağlayıp, ibadet yuvalarımızı bir dedikodu yuvası yapan dışı müslüman içi kafir yol yezidlerine ne söylesem az gelir. Ehlibeyt´in adını anmaktan utananlar bugün o isimler sayesinde köşeyi döndü, yezidin yolumuza vuramadığı darbeyi onlar vurdular.

HZ. HACI BEKTAŞ-İ VELİ´NİN MUCİZESİ VE KERAMETLERİ

Yine bir gün Wertingen adında bir köyde çalışıyoruz. Almanlar ve biz türkler herkes iş taksimatı oldu. Biz Adil Çayoğlu amca ile iki metre kalınlığında büz döşüyoruz. Büyük bir tepeyi ortadan böldüler ve iki tarafa toprağı dağlar gibi yığdılar. Yaklaşık 20 tonluk kamyon- lardan 15 adet kamyon toprak çekiyor. İşin en acele kısmını bize verdiler ve biz kan ter içinde çalıştık. Kalfa Azam gidip gelip elini ayağını ufalayarak; ´aman Ali Sefa gözünü seveyim elini çabuk tut, toprak göçmeden burayı bitirin´ diye çırpınıyordu. Bizde Adil dayı ile mümkün olduğu kadar acele çalışıyorduk. Tam akşam paydosuna yakın kalfa yanımıza geldi ve; ´siz burayı bırakın, bir kilometre yakında bir köprü istinad taş bulakkacı var orayı yapın´ dedi.

Bizi hiç acelesi olmayan bir yere aldı götürdü, biz de hayret ettik. Bize bu acele işi bıraktırmasına bir anlam veremedik. Akşam köprüde çalıştıktan sonra arabada eve gelirken Hz. Ehlibeyt´ten, Kerbela şehitlerimizden ve Hünkar Hacı Bektaşi Veliyullah´tan anlatmıştım Adil dayıya, ikimizde ağlaştık.
Eve geldim, başımı yastığa koyar koymaz Hz. Hünkar karşıma dikildi: **"Ali Sefa akşama kadar başınızda bekledim, elimi o başınızdaki toprak yığınına verdim, senin daha görevlerin bitmediği için sizi ölümden korudum. Sonunda sizi kalfanıza ben aldırtarak öteki işyerine gönderdim. Sizi gönderdikden sonra elimi o yardan çektim toprak dağ gibi kaydı aşağı büzlerin üzerine göçtü. Önümüzdeki Cem de Ehlibeyt aşkına birer kurban kesin"** dedi ve bana Ehlibeyt´in en kutsal emanetini teslim etti.
Sabah hemen uyandım, Allah´a sonsuz şükürler eyledim. Gittim araba ile Adil dayımı aldım yola doğru giderken gördüğüm rüyayı anlatarak: **"Yar göçtü, dün o toprak yığını aşağı uçtu"** dedim.
Adil inanmadı ve ben yemin vererek: **"Eğer o toprak aşağı göçmemişse sana bir kat beğendiğin elbiseyi alacağım ama toprak göçmüşse Ehlibeyt aşkına Cem´imiz de bir kurban keseceğine yemin ver"** dedim ve o da yemin verdi.
İşyerine geldik ki kocaman tepe göçmüş, büzler arabalar göçen dağlar gibi toprağın altında kalmış.
Adil dayı ağladı ve: "Yahu Ali Sefa sen boş değilsin, sana söz kurbanları keseceğiz" dedi.
Bende: **"Aslında boş olmayan ben değilim, esas boş olmayan bu yolun ve kerametin sahibi Hazret´i Hünkar Hacı Bektaşi Veliyullah´dır"** dedim.
Cem´de Ehlibeyt aşkına, Hz. Hünkar aşkına kurbanlarımızı kesik.
Bu olaya Adil Çayoğlunun başı sağdır ve o canlı bir şahittir.

ALMANYA YOLLARINDAKİ HACI BEKTAŞİ VELİ

Sene 1976 ocak ayı ortalarında kışın Türkiye´ye izine gitmiştik. İzin bittikten sonra geri dönerken kayınpederim Rıza dayımı da arabaya yanımıza alarak Almanya´ya dönmek üzere yola çıktık. Edirne´de bir kar yağmaya başladı ki sanki dağlar bir birine vuruyordu, eleyip esiyordu. Daha Sofya´ya varmadan karanlık kavuştu, kar yolları kapladı. Önümüze bir tır düştü biz sadece tırın izi sıra gidiyoruz.
Dayım bana takılıyor: "Bak oğlum karda kışta çağırdığın evliyalar sana yardıma gelmedi, şimdi dağın başında kalsan sana hangi evliya gelir yardım eder" diye bana şaka yapıyor ben de hep Ehlibeyt´in ve Hz. Hünkar´ın mucizelerini onlara anlatmaya çalışıyordum. Arabada hanım, 3 çocuk, dayım ve ben varız. Tam bir dağın tepesine geldigimizde iki polis ellerin de kırmızı işaret lambası ile bizi durdurdular. Fırtınadan göz gözü görmüyor, zar zor dura bildik, araba bir hayli kaydı.
Polisler yanıma geldi ve: "Hemşerim radara yakalandın cezalısın" dediler.
Ben şaşkınlıkla: **"Olamaz kardeşim, şu karda kışta zaten zar zor gidiyoruz, bak tırda benim önüm sıra gidiyordu, onun sürati kadar da ben yavaş gidiyorum. Aşağı yukarı süratimiz elli kilometre ya var ya yok**" dedim.
Polisler: "Hayır, sen yüzle gidiyordun" dediler.
Baktım ki bizi bırakmayacaklar: **"Ne istiyorsunuz kardeşim"** dedim.
Polisler: "Ceza keseceğiz" dedi.
Ben: **"Tamam kesin cezanızı"** dedim.
Polisler: "Yalnız biz mark almıyoruz, bize leva Bulgar parası lazım" dediler.
Ben sadece 25 mark bozdurmuştum yani cebimde 12,5 bulgar levası vardı. Aslında onu bile taşımak yasaktı.

Ben: **“Komşu Hünkar şahit cebim de sadece 12,5 bulgar levası var alın sizin olsun”** dedim.
Polisler: “Tamam” dediler ve 12,5 levalık makbuz kestiler parayı aldılar.
Ben parayı verdiğime üzülmedim ama önümdeki tır çekti gitti ona çok üzüldüm. Çünkü tırın arka ışıkları ve izi sıra gidiyordum. Yolda o tırdan ve birde bizim arabadan başka hiç bir araba yoktu. Tır çekip gidince yol kapandı, yolun güzarğahıda belli değil, sadece kardan bir düz ova misaliydi. Artık yolu tahmin üzeri gitmek gerekiyordu. Velhasıl arabaya bindik, polisler arabayı iterek arabamızın hareket etmesini sağladılar ve yola koyulduk. Dayım tekrar şaka yaparak bana takılmaya başladı: “Gördünmü üstelik cezada yedin, tır da gitti elin boşta kaldı, hani her nerde çağırsam orda geliyorlar diyordun” dedi.
İçim sızladı, yüreğim coştu gözyaşlarım bağrıma vurdu.
Dayıma döndüm: **“Şimdi sen bana inanmıyormusun, nerde çağırsam gelmezler mi sanıyorsun? Hadi sen bana bir evliya ismi ver ben çağırayım bakayım sen mi yalana çıkacaksın ben mi”** dedim.
Dayım da bana güldü döndü: “Peki Hz. Hünkar Hacı Bektaşi Veli´yi çağır, bize bu yarım saatin içinde bir mucize göstersin o zaman senin ile onların arası iyi olduğuna inanacağım” dedi.
Ben: **“Peki öyle olsun”** dedim.
Biz polislerden üç kilometre kadar ayrılmıştık, daha dayımla anlaşmamızın üzerinden beş dakika geçmedi, geriden bir polis arabası siren çalarak ve lambalarını yakarak geldi bize yetişti. Önümüze geçti ve bizi durdurdular.
Aşağı indiler ki bize ceza kesen polisler, yanımıza geldiler ve türkçe olarak: “Yahu kardeşler sizlerden özür dileriz size ceza kestik ama vicdan azabı çektik, bu karda kışta bu çocuklar su ekmek istese levanız da yok ki alasınız. Siz en iyisi o makbuzumuzu bize geri verin alın paranızı” diyerek 12,5 levayı bize uzattı ve makbuzu geri aldılar ve: “Hadi Allah yolunuzu açık etsin, Hünkar yardımcınız olsun” dediler.
Ben arabadan aşağı fırladım: **“Sen Hünkar´ı nerden biliyorsun”** dedim.
Gözleri dolarak: “Bizde sizlerdeniz, bizde Hünkar´ı sevenlerdeniz” dediler.
Biz arabaya biner binmez dayım çocuklar gibi ağlamaya başladı ve: “Evlat şimdi inandım iman getirdim ki evliyalarla aranız iyi” dedi.
Bir kilometre kadar ileri gittik ki tır dörtlülerini yakmış bizi bekliyor.
Bizi durdurdu ve: “Kardeş yüreğim acıdı, sizden başka peşimde araba yoktu karda yolda kalmayasınız diye sizin gelmenizi bekledim beni takip edin” dedi ve tırın arkasından yolumuza devam ettik.
Dayıma döndüm: **“Bak dayı karda kışta koskoca Hünkarı bana rahatsız ettirdin”** dedim.
O da çok ağladı bende, dönüp bana: “Oğlum ben seni söyletmek için şaka yaptım ama bu benim için büyük bir anı olarak yüreğimde kalacak, bu olayı asla unutmayacağım” dedi. Bu olaya ailem, çocuklarım ve dayım canlı şahitlerdir, başları sağ sorabilirsiniz.

BULGAR, YUGOSLAVYA´DA OLAYLI YOLCULUĞUMUZ

Yıl 1992 Türkiye´ye araba ile izine gidiyoruz, benim arabanın ön camın da; ´**Ehlibeyt Postası**´ büyük harflerle yazılı ve arka camın da ise; ´**Kanlı Kerbela Yollarında Ehlibeyt Kervanı**´ yazılıydı.
Yugoslav sınırına vardık arabanın arka tarafından bir duman çıkmaya başladı, yaz günü ağustos ayı hava oldukça sıcak. Trafik sıkı olduğu için arabayı zar zor sağa çektim. Arabanın arkasında römorkda vardı. Durduk ki frenler kilitlenmiş ve arka sağ teker yanıyor.

Durduğumuz yolun kenarında bir miktar su göllenmiş, hemen avuçlarımızla serperek tekeri soğuttuk. Biraz bekledik denedik tekerler normala döndü ve biz dikkatlice yolumuza devam ettik. Belgrat´a girişte otoban dörtlü şerit oldu ve yol genişledi biraz serbeste çıktık.
Sağdan yolu takip ederek ilerliyorduk, trafik oldukça kalabalıktı. Dikiz aynasına baktım benim solumdaki şeritten bir araba hızla bize yaklaşıyor ve araba sağ sola kavisler çiziyor. Hanıma seslendim sıkı durun arkadaki araba tehlikeli geliyor heran bize çarpabilir demeye kalmadı sol tarafımdan o araba geldi bizim arabaya öyle bir çarptı ki beni sağ zebra çizgisinin dışına attı. Ben direksiyondan sıkıca sarıldım, o bana vuran Yugoslav plakalı araba dört takla attı ve sırt üstü otobanın arasındaki bariyer demirlerin üzerinde kızak gibi kayarak tam yine önüme düştü ve şoförü ön camdan dışarı fırladı. Tabi otoban bir anda karıştı, fren yapanların haddi hesabı yok, bize geriden gelenler çarpacak diye ödümüz koptu. Zar zor durduk hemen arabadan indik.
Görgü şahitleri yanımıza koşuştular, benim arkamda Almanya - Türkiye arası çalışan iki türk otobüsü, bir tır şoförü ve otobüsün yolcuları geldi yanıma: **“Geçmiş olsun biz şahidiz, zarar ziyanını karşılamak için bizi şahit yazdır”** dediler.
Biz şoku atlattık, arabamın ve römorkun sağına soluna göz gezdirdik, Allah şahit ne arabamda nede römorkda bir çizik dahi yoktu.
Öteki arabanın yolcularıda hayretler içinde kaldılar, otobüs şoförü olsun yolcuları olsun olayı gözleri ile gördükleri için: “Yugoslav sana yandan çarptı, arabası o kadar takla atıp bir top gibi hurda haline geldi ve hayret senin arabanda çizik bile yok” dediler.
Polisler geldi şahitleri dinlediler ve bana zarar ziyan sordular: “Benim hiç bir zarar ziyanım yok” dedim. Yalnız yerde baygın yatan şöföre acıdığımı söyledim. Baygın şoför gözlerini açtı benden özür diledi ve yine dalıp gitti, can kurtarana koyup götürdüler. Bizler ise yolumuza devam ettik. Tam Bulgaristan´ı yarıladık, Sofya yakınlarında otobanda süratim 120 civarında yola devam ediyoruz, akşam alacakaranlığı basmak üzere. Otobanın üzerinde ki köprüde üç kişi olduğunu gördük, birinin elinde tüfek, diğerinin elinde karpuz büyüklüğünde bir taş vardı. Tam biz köprünün altından geçerken taşı üzerimize bıraktılar, taş arabanın ön camının dikiz aynasının olduğu yere vurdu ve taş paramparça oldu ve cam delindi. Fakat çatlaklara rağmen parçalanıp düşmedi. Mutlak bir ölüm kazası atlattığımızın farkındaydık, acı fren yaptığım için az kalsın römork bizi şarampole yuvarlayacaktı.
Baktım taş atan üç kişi ellerinde iki tane silahla bize doğru koşuyorlar; ´belli ki bizi soymak için bu işi yaptılar´ dedim ve hiç durmadan arabaya gaz verdim yola devam ettim. Edirne gümrüğüne geldiğimizde en az Bulgaristan´da yirminin üzerinde ki izincilerin arabalarını aynı metotlarla soyduklarına şahit oldum. Türkiye gümrüğüne girince biraz rahatladım.
Arabayı hanıma verdim: **“Sen biraz arabayı kullan ben de biraz uyuyayım bu yolculuk beni çok yıprattı Şah-ı Merdan bize sahip çıkmadı”** dedim. Kendi kendime kahırlanarak söylendim.
Hanım arabayı kullanırken uykuya dalmıştım, bir bakıyorum ki Hz. Fatıma Anne´miz, Hz. Ali efendimizin elini sargı bezi ile sarıyor: “Ne yapıyorsunuz canım Anne´ciğim gönül Sultanım Şah-ı Merdan Ali´me ne oldu da mübarek elini sarıyorsun” diyorum.
Hz. Fatıma Anne´miz kahırlanarak bana diyor ki: **“Evladım bak deminden beri bize sahip çıkmadılar diye söylenip duruyorsun. Yugoslavya´nın ilk girişinde arabanızın fireni kilitlendi arabanızın tekeri yanacaktı Hz. Ali siz daha oraya gelmeden oraya sizin gelip de duracağınız yere su hazırladı, o suyu serperek tekerinizi söndürdünüz.**

Yugoslav otobanında sana çarpan arabanın önüne elini tuttu eli yaralandı, sizi mutlak bir aile faciasından kurtardı, bunu da fark etmediniz. Bulgaristan´da arabanın üzerine köprünün üzerinden atılan taşa Hz. Ali elini vererek Ehlibeyt postasını yine ufak bir sıyrıklarla faciadan kurtardı. Sen sanıyormusun ki bu üç kazadan da şans eseri kurtuldunuz, işte elini sardığım Şah-ı Merdan Ali´nin sayesinde onun yardımı ile bu üç ölümdende kıl payı kurtuldunuz. Üç defa ölümlerden döndünüz, bu kazaları böylelikle atlattınız. Şah-ı Merdan size yardım etmemiş olsaydı işiniz çoktan bitmişdi. Sizleri kurtarmak için sizleri korumak için eli yaralandı bu da bu olayın canlı ispatıdır. Sakın bizlere bir daha sitem etme, bizler sizinleyiz, sizlerle beraberiz" dedi.
O heyecanla uyandım, saatlerce sessizce ağladım ki; ´keşke ben ölseydim de Şah-ı Merdan´ın eli benim yüzümden yaralanmasaydı´ diye kendi kendimi yedim bitirdim. Hanım niçin bu kadar hüzünlendin dediğinde hasrettendir diye olayı kapattım.
Gece saat bir sıraları İstanbul Karşıyaka - Anadolu yakasında Ataşehir´deki evimize geldik. Annemler bizi bekliyormuş yatmamışlar, hoş beşten sonra yol yorgunluğu dolayısı ile yeri- me yattım.
Hemen Hz. Hünkar karşıma dikildi: **"Ee Ali Sefa Maşallah mışıl mışıl uyuyorsun. Bizim senin için neler çektiğimizden hiç haberin yok. Edirne´den beri Ehlibeyt Postası arabanın iki ön tekeride patladı. Edirne´den beri eli yaralı Hz. Şah-ı Merdan ile beraber birer tarafından tutarak arabanın önü hava da sizi buraya kapınızın önüne kadar getirdik. Sizin dünyadan haberiniz yok. Seni sahipsiz bıraktığımızı sanma, istersen git aşağı kapının önüne arabana bak"** dedi.
Heyecanla uyandım, beşinci katta oturuyorduk hemen aşağı koştum. Babam rahmetlikte benimle aşağı geldi ki hakikaten bizim arabanın ön tekerleri cantın üzerinde kaplama teker gibi, tekerler cantlardan çıkmış ve halka olarak cantın dışında yerde yatıyorlar. Belli ki cantlardan çıkan tekerlekleri bile eve kadar getirmişlerdi. Aynı gün ilk işim iki tane kurban almak oldu.
Biri Hazret´i Şah-ı Velayet İmam-ı Ali ve Ehlibeyt aşkına, biri de kutbul alemin Hidayet nuru Hünkar Hacı Bektaşi Veliyullah aşkına kurbanları musahip kardeşim Ali cana kestirdim ve dağıttım. Artan etleri Ehlibeyt lokması yaparak komşuları çağırdık Kur´an okuyarak komşulara yedirdik.
Bunlar benim için asla göz ardı edilmeyecek ve unutulmaz bizzat yaşadığım anılar. Allah inananları, cümle Ehlibeyt muhibbi din kardeşlerimizi hep beraber bütün kötülüklerden, zalimlerin zulmünden, mazlumların ahından, dağların hışmından, beylerin zulmünden, şeytanın ve onun kadar şirret yaramaz erkek ve kadınlar şerrinden, cehennem azabından, kabir karanlığından, görünür görünmez kazalardan, belalardan, günahlardan, bühtanlardan haramlardan, zinalardan cemi cümlemizi korusun. Bizleri Ehlibeyt´in divanında, bizlerden dolayı da Ehlibeyt´i yüce divanında mahcup etmesin utandırmasın. Dil bizden nefes Ehlibeyt´ten ola (Allah Allah).

HZ. İMAM HÜSEYİN İLE DOSTLUĞUMUZ VE ŞEHİT ÇOCUKLARI

Sizlere önceden izah ettiğim gibi Kerbela´dan Cafer Çavuş´un elma lokması karşılığında bana getirdiği Kerbela toprağından yapılan İmam Hüseyin´in mührünün kenarından bir miktar teberik kazıyarak, 1998 yılında İstanbul Koca Mustafapaşa´daki, İmam Hüseyin´in şehit yatan çocuklarının üzerine götürdüm. Türbelerini yıkadım, İmam Hüseyin´in türbesi- nin toprağını çocukların üzerine serptim, onların üzerinden de teberik getirerek Almanya- daki evimde sakladığım İmam Hüseyin´in toprak mührünün yanına koydum.

Hz. İmam Hüseyin o gece geldi bana dedi ki: **"Ali Sefa yerler gökler Allah, Ehlibeyt senden hoşnut razı olsun ki 1450 seneden beri ilk defa yerimde bu gece rahatça uyudum. Çocuklarımın toprağı ile benim toprağımı birleştirdin bizleri kavuşturmuş kadar sevap aldın"** dedi.
Sabah kalktım Kerbela şehitlerimize hanım lokma yaptı Cem evimize götürdük dağıttık. Ehlibeyt´in mübarek ruhlarına dualar ettik ve Kur´an okuduk.
Aynı yıl Hz. Hünkar´ın üzerine gidemedim ama çok şükür Hünkar bize geldi.

HACI BEKTAŞ´TAKİ DERVİŞ

Sene 1993 yılı Ağustos ayında Hazret´i Hacı Bektaşi Veliyullah´ın 16 Ağustos törenlerine katıldım. Kitaplarımdan bir bavul orda Ehlibeyt muhibbi canlara dağıttım.
Sivas olayları daha tazeliğini koruyordu. Anadolu´nun her köşesinden canlar derğaha gelmişlerdi. Gazeteciler saçı sakalı yerinde, dıştan gösterişli bir alevi cahil dedeyi ortalarına almışlar röportaj yapıyorlardı.
Sivas olayları için ne düşündüğünü sordular, o sakalı uzun aklı kısa kendisinden bir haber cahil kişi de onların sorularına cevap olarak: "Valla ne diyeyim o yakılan kişiler yakılmayı hak etmeseler yakmazdılar, Aziz Nesin´e uydular, içlerinde haklı can olsaydı kendini kurtarırdı" dedi, kendi aklınca onlara cevap veriyordu. Gazeteciler tekrar sordular: "Peki pir Sultan´ın heykelini de sürükleyip kırdılar ona ne buyurursunuz" dediler.
Cahil dede: "Valla bu sözüm onun için de geçerlidir, onda da bir şey yokmuş o da kendini kurtaramadı" dedi.
Sabrım taştı: **"Behey cahil softa, Hz. Ali´den yüce varlık yoktu, Hz. Ehlibeyt´ten kutsal emanet yoktu. Şanına kitaplar inen, ayetlerle müjdelenen bunca Peygamber´ler geldi geçti, hepsi bu zalim lanetullah muaviye soyları tarafından katledildiler. Bunlar da mı Aziz Nesin´e uydular? Bunlar da mı suçluydu? Bunlar da mı kendini kurtarmaktan acizdiler? Nesimi´nin derisini bu soy yüzmedi mi? Mansur´u çarmıha bu soy germedi mi? Fazlı´yı bu soy hançerlemedi mi? Muhammed´i bu soy zehirlemedi mi? Hz. Fatıma´nın kemiklerini bu soy kırıp şehit etmedi mi? İmam Hasan´ın naaşını bu soy oklattırmadı mı? İmam Ali´ye evinin önünde pusu kurup ramazan ayının 19. da mülceme yaralattırıp, 21´de şehit olduktan 9 gün sonra Şam´da Hz. Ali´nin şehit olduğunu duyan Muaviye lanetullahı millete şeker dağıtarak ramazan (şeker) bayramını ilan etmedi mi? Pir Sultanı bu soy katletmedi mi? 40 bin kişinin kanını kuyuya akıtarak kızılbaş alevilerin kanı ile bu kuyuyu dolduran kuyucu Murat paşa bu soydan değil miydi? Kanlı zalim Yavuz bir gecede 60 bin alevi kanını akıtarak soy kırımı yapmadı mı? Dersim´de 40 bin kişinin kanını akıtan bu zalimler değil miydi? Çorum´da, Sivas´ta, Malatya´da, Maraş´ta, İstanbul Gazi´de ve Anadolu´nun ücra köşelerinden binlerce faili meçhul cinayetleri yapanlar bunlar değil miydi?"** dedim.
Ben saydıkça o kara cahil, keçi sakallı herif kaçacak delik aradı. Gazeteciler benim ile röportaj yaptı ama maalesef ki bir hafta basını izledim o röportajdan bir satır bile söz edilmedi. Bir iki gün orda kaldım herkes kendi hevesinde kendi çalıp kendi oynuyordu. Yalnız elin de çatal başlı, elal usuldan yapma bir asayı andıran ve bastonunda gök boncuktan tesbih yapmış ve bastonunun başına bağlamış yaşlı bir derviş dikkatimi çekti. Gizlice tenhalarda devamlı ağlıyor, konuşanlara sadece kulak misafiri oluyordu. Ne birşey soruyor ne cevap veriyor ne de kimse ile konuşuyordu. Ben bir kenarda otururken beni göz ucu ile devamlı takip ettiğini fark ettim, hiç oralı olmadım.

Doğruldu yanıma geldi, ismimle hitap ederek: "**Merhaba Ali Sefa"** dedi ve beni kucakladı vücudu titriyordu.
Başını göğsüme koydu oda çok ağladı bende ağladım ve kolumdan tuttu: **"Gel sana sevdiğin Ehlibeyt´ten haberlerim var"** dedi.
Derviş baba söze şöyle başladı: **"Ben İzmir´in Narlıdere´sindenim, bende senin gibi yol delisiyim. Bir gün çift sürerken İmam Hüseyin, Hz. Ali, Kerbela şehitleri gözlerimin önüne geldi, öküzleri eyledim, sabanı toprakta koşulu koydum ve elimdeki masta çubuğu ile ver elini Kerbela dedim yola koyuldum. Ne param var, ne pasaportum var ne de yol biliyorum. Sora izleye dağlardan taşlardan uzun bir yolculuktan sonra Irak´a vardım. Kerbela´ya kadar yürüdüm, 9 yıl Hazret´i Hüseyin´in kapısını bekledim. En son cemal cemala geldik: "Yeter gayrı çile çektiğin yuvana dön herkes seni öldü biliyor, 9 senen doldu" dedi. Kısmetim olarak elimdeki bu asayı verdi, ordan Necef´e geçtim üç yılda Şah-ı Merdan´ın kapısını bekledim. O´da aşikare karşıma dikildi: "Git konu komşudan yakınlarından helallik al yakında Hakk´a yürüyeceksin" dedi. Bende şimdi buraya geldim"** dedi.
Hakk´ın sırlarının bazılarını bana açıkladı ve sözlerine devam etti: **"Evime geldiğimde çocuklarım gözlerine inanamadılar. Beni her tarafta aramış bulamamışlar sonunda öldüğüme kanaat getirerek bizim evin avlusuna benim adıma birde mezar yaptırmışlar. Şimdi sevdiklerimle buraya ziyarete geldim yakında da Hakk´a yürüyeceğim"** dedi.
Biz sohbet ederken o derviş babanın yanından geçen tanıdıkları adeta derviş babaya temanna ediyorlardı.
Bir kaç cana sordum: "Bu derviş baba hakkında ne biliyorsunuz" dedim.
İnsanlar: "Zamanımızın Pir Sultan´ı, zamanımızın Yunus Emre´si, Hızır ile her gün buluşurlar" cevabını aldım.
Otobüs biletini almaya kalkıştım razı olmadı, cebine harçlık koymaya çalıştım asla kabul etmedi. Bende 12 adet kendi yazdığım ´**Kanlı Kerbela Yollarında Ehlibeyt Kervanı**´ kitabımdan verdim öptü başına koydu.
Derviş baba: "İşte bu oldu, kalpleri temiz Ehlibeyt muhiplerine bu kitapları senin adına parasız olarak dağıtacağıma aha pirin niyazı" dedi ve şahadet parmağını öptü ikrar verdi, birbirimize niyaz eyledik ve ayrıldık.
Ben kendi kendime sitem ettim: **"Yahu Ali Sefa işte sadık Ehlibeyt dostu budur, evini barkını herşeyini terk edip 12 yıl bir pirin kapısında beklemek ancak Ehlibeyt´in böyle muhibbine yaraşır. Bizim yaptığımız bu canların yanında devede kulak kalır. Allah onların yüzü suyu hürmetine bizleri de bağışlasın"** diye yüce Hünkar´a niyazda bulundum.
İnşallah Allah hepimizi bağışlarda, Ehlibeyt´in divanında yüzümüz kara çıkmaz. Dil bizden, nefes Ehlibeyt´ten ola (Allah Allah) .

HZ. İMAM HÜSEYİN´DEN YİNE BİR ANI

Sene 2001 yılının Mahı Muharrem ayı, mart 25 ile 8 nisanın arasında Muharrem yası matemine niyet ettik oruç tutuyorduk. İlk üçüncü günü Hz. Kerbela şehitleri ile karşılaştım, İmam Hüseyin´in üzerinde ipek atlastan beyaz bir gömlek vardı. Kerbela Şehitlerini Aymağah´ın önüne toplamış, Hz. Fatıma Anne´miz ile dertleşiyorlardı. Beni görünce yukarı doğruldular, Hz. Fatıma Anne´miz bir elini Hz. İmam Hüseyin´in boynuna attı bir elini de benim boynuma attı.

Hz. Fatıma Anne: **"Ali Sefa evladım Allah şahidim olsun ki sende benim bir evladımsın, seni ben doğurmadım ama senin annen benim, sen benim öz evladımsın"** dedi.
Ağladım ellerine kapandım: **"Kurban olduğum Anne´ciğim, ben sana evlat olmayı bırak kapınızda köle olsam benim için büyük bir şereftir"** dedim.
O ara İmam Hüseyin ile kucaklaştık, Fatıma Ana bana bakarak: **"Evladım Ali Sefa, Hz. Hüseyin´e kaç gündür yalvarıyorumda ağzına bir yudum su koymadı ne olur seni kırmaz sen söyle yüreği yanık bir yudum su içsin"** dedi.
Bende Hz. Hüseyin´e dönerek: **"Kurban olduğum sultanım ne olur Anne´mizin hatırını kırma bir yudumcuk suyunu alda Anne´mizin hatırı kalmasın"** dedim.
Gözleri dolu dolu yüzüme baktı: **"sen iç"** dedi.
Bende: **"Allah şahit olsun ki sen suyunu içmeden bende ağzıma su koymayacağım**" dedim.
Döndü bana: **"Sen arabanın arkasına iki şişe kola koy, ben gelip o suyu içeceğim zaman senden ister alırım. Bir şişe kola da kendin için koy, ben içince sen de içersin"** dedi.
Sabah kalktım, ağzımız oruç arabanın arkasına üç şişe kola koydum.
Hanım bana baktı: **"Sen ne yapıyorsun bu mübarek günde, suyu ne yapacaksın"** dedi.
Ben: **"Sakın bu şişeleri elleme, onu Hazret´i İmam Hüseyin´e ayırdım"** dedim.
Orucu 15 gün tuttuk ve tamamladık fakat ben ağzıma içecek adına bir şey almamıştım. Cumartesi çarşıya gittik. Karadeniz eksportta alışveriş yapıyorduk, içeriye iki tane ele tutuşmuş 15 -16 yaşlarında genç çocuk girdi, içerisi oldukça kalabalıktı.
Çocuklar: **"Anneler İmam Hüseyin gibi yanıyoruz bize içecek kola, su birşeyiniz var mı"** dediler.
Ordakiler hep birbirinin yüzüne bakıştılar: **"Çocuklar hiç eksportta, elbise mağazasında su olur mu? Siz niçin çarşıdan almıyorsunuz"** dediler.
Onlarda: **"Buraların garibiyiz"** dediler.
Ben hiç ses etmedim arabanın yanına gittim. Arabam zaten eksportun önündeydi. Çocuklar doğru yanıma geldi: **"Ehlibeyt postası boş değildir"** dediler. Gözleri dolu dolu, yüzleri burçak burçak terliydi.
Çocuklar: **"Ver bizim sularımızıda, kendi suyunuda iç"** dediler.
Çıkardım iki kolayı onlara uzattım kolaları aldılar: **"Tanrı senden hoşnut olsun"** deyip kalabalığa daldılar ve gözden kayıp oldular.
Arabaya girdim saatlerce ağladım.
Hanımda ağladı: **"Onlardandı değil mi? Biz seni uzaktan takip ettik niçin boyunlarına sarılmadın"** dedi.
Bense zaten kendimi kaybetmiştim, dilim tutulmuş, yüreğim kuş yüreği gibi çarpıyordu.
O akşam Hz. İmam Hüseyin bana geldi: **"Ali Sefa suyu almaya ben gelemedim ama çocukları yollamıştım, gönderdiğin kolaları aldım Hakk kabul eylesin. Gelenlerin bir tanesi Hz. İmam Hasan´ın oğlu Kasım, bir taneside benim kızım Sakine´ydi"** dedi.

ALTINOLUK EDREMİT TARAFINDAKİ DAMLA DEDE

Sene 1999 Türkiye´ye 4 haftalığına izine gittik. İzine gittiğimde babamın hastalığından dolayı ilk üç hafta hastane kapılarında izini bitirdim. Zavallı babam kalbinden çok rahatsızdı, benim iznimin boşuna geçtiğine o da üzülüyordu.
Babam: **"Evladım izinin hep boşuna geçti hastanenin park yerlerinde sabahladın, şimdi ben iyiyim bari bir hafta İstanbul´un dışına çıkta biraz kafanı dinle"** dedi.

Olmaz dedimsede illa zorlattı. Bizde hanımla ve musahip yol kardeşim Salih Kılcı hanımı ile ´haydi Altınoluk´a gidelim´ dediler.
Ben Altınoluk´a daha önce hiç gitmediğim ve tanımadığım için bir şey diyemedim. Onları kırmadım otobüs biletlerini aldık Çanakkale boğazına kadar otobüsle ordan boğazı gemilerle geçerek Altınoluk´a vardık. Üç gün oralarda dolaştık, Çobansarı kızın heykelini ziyaret ettik. Yalnız Altınoluk´a ilk ayak bastığımızda ben Anadolu kayıp erenlerine selam vermiştim.
Dördüncü gün sabah geri döneceğimizde ak sakallı bir derviş şafak atarken rüyama girdi: **"Ali Sefa aha geldin aha gidiyorsun, buraya ilk ayak bastığında sen bizlere selam vermiştin, bende seni Sarıkız meydanında karşıladım.**
Adıma Damla dede derler, Ehlibeyt aşkına çok gözyaşı döktüğüm için adımı öyle çağırırlar, Kırklar Cem´inin kapıcısıydım, esas adım Hasan derviştir.
Fakat ben sana darılmıyorum, beni ziyaret etmek istersen deniz kenarındaki balıkcılardan sor onlar bilir. Eğer zamanım yok dersen beni ziyaret etmeden gidersen de darılmam çünkü sen buranın garibisin. Ben yine de seni yolcu etmeye geldim" dedi ve boynumu kucakladı.
O heyecanla hemen yataktan fırladım. Otobüs sabah dokuzda İstanbul´a hareket ediyordu hanımla musahip kardeşlerime döndüm: **"Siz gidin, ben bir evliya var onu bulacağım sonra geleceğim"** dedim.
Dediler: "Yahu bir rüya ile evliya bulunur mu?"
Siz beni beklemeyin dedim ve hemen Çoban sarı kız meydanına balıkçılar pazarına vardım.
Balıkçılara sordum: **"Arkadaşlar burda Hasan Derviş Damla Dede isminde bir evliya varmış acaba nerde yerini bileniniz var mı?"** dedim.
Hep bir ağızdan "buraya 20 kilometre uzaklıkta Kadıköy denen yerde, ordanda yaklaşık beş kilometre dağın eteğine varacaksın orda büyük kayanın dibinde şehit düşmüş yatırı oradadır" dediler.
Hemen acelece bir arabaya atladım ve Kadıköy´e vardım. Ordan yukarı yaya olarak duazı imamlarla gözyaşı dökerek dağa vardım. Yol üzerinde bir ihtiyara rastladım ve sordum: **"Amca burda Damla Dede varmış nerdedir"**.
Yaşlı Amca: "Evlat bu çeşme onun çeşmesidir, Anadolu erenlerindendir derler. Ehlibeyt için çok ağladığı için ismini Damla Dede olarak çağırırlar, esas ismi Hasan Derviş´miş derler, zaten çeşmeye yakınmış" dedi.
Ben derviş babaya teşekkür etmek için geri dönmem ile derviş baba yanımdan birden kayıp oldu. Gittim mübarek Damla Dede´yi buldum, hakikaten büyük bir kayanın kovuğunda şehit düşmüştü ve etrafı çok bakımsızdı. Kaplarla beş altı teneke su getirdim etrafını yıkadım, sildim süpürdüm ve üzerinde Kur´an okudum dua ettim, niyaz ettim ve kendisinden helallık aldım.
Saat 1´de geri geldim ki bizimkiler merak etmişler kendileri de gitmemişler. Onlara olup biteni anlatınca onlarda merak ettiler ve yeniden arabaya bindik hep beraber ziyaretine gittik, dualar okuduk.
Biz Almanya´ya döndük bir hafta sonra Damla Dede Hasan Dervişi´ni bizim Cem odasında gördüm: **"Evlat bir haftadır seninle burdayım, Almanya´ya kadar seni getirdik evinde misafirdim, her zaman ettiğin ibadetlerinde dualarında bizleri unutma hakkını helal et, Ehlibeyt´in peşini sakın ola bırakma"** diyerek vedalaşıp gitti. Allah kendisinden de tüm yeryüzündeki evliyalarımızdan da hoşnut ve razı olsun.
Dil bizden nefes Ehlibeyt´ten olsun. (Allah Allah)

MÜNİH YOLUNDAKİ BİN YEDİYÜZ SENELİK YATAN ŞEHİT

KISSADAN HİSSELER

Ben Bobingen´de oturuyordum. Pilanek diye isimlendirilen Münih´e çok yakın bir yerde ça- lışıyorduk. Her gün firmanın minibüsü ile sekiz kişiyi toplayıp işyerine birlikte götürüyordum.

Bir gün şafak vakti işçileri toparladım ve işyerine giderken yolumuz köhnemiş denecek kadar çok eski bir mezarlığın kenarından U şeklinde dolanarak geçiyordu. Mezarlığın yanında ulu bir kilise vardı. Mezarlığın etrafını çınar ağaçları kaplamış, mezar taşları insana bir başka hüzün veriyorlardı.

Arabayı biraz yavaşlatarak üç ayet okuyarak: **"Ya Rabb burda yatan canlardan Hz. Ehlibeyt dostu, senin sadık kullarından, bizler tarafından unutulup senin tarafından unutulmayan canların ruhuna bu Fatiha´dan hasıl olan sevabı hediye ediyorum. Yattıkları yer nur mekanları cennet olsun"** dedim.

O akşam eve geldim tarih ağustos ortaları ve sene 1983´dü. Gece yattım rüyamda aynı kilisenin yanındaki o tarihi eski mezarlığın yanından yaya olarak geçiyorum.

Geçerken: **"Gündüz araba ile geçerken acele okudum şimdi yaya olarak bir defa daha şu canlara Kur´an´dan bir Fatiha, birde Ayetel-Kürsü´yü okuyayımda Tanrı´nın güzel dostlarına hediye edeyim"** diyorum.

Ayetleri ben okudukça ebem kuşağı gibi ağzımdan çıkan ayetler nur olarak bir kabre girmeye başladı, kabrin üzerinde mermerden kocaman büyük bir taş kapak vardı.

Mezarın sahibi eli ile taşı geri iterek yukarı doğruldu ve: **"Ali Sefa yerler gökler Allah senden hoşnut razı olsun, 1700 yıl önce ben burda Allah yolunda şehit düştüm. Herkes burdan gelip geçerken hep ümüt ettim ki Allah rızası için birileri bizide hatırlarda bir Fatiha okur diye ama malesef 1700 yıl oldu da daha kimse gelip de beni hatırlamadı. Tam ümüdüm kesilmek üzereyken Tanrı seni gönderdi. Sadece sen hatırladın bu da bana yeter. ilk defa üzerimde sen bir Kur´an ve dua okuyarak bana rahmet okudun senden başka beni ne rahmetle anan ne de okuyan olmadı. Şimdi yerimde rahat yatabilirim"** dedi ve türbesine çekilirken tekrar devam etti: **"Allah, yerler gökler ve Ehlibeyt senden hoşnut razı olsun artık rahat yerimde uyuyabilirim"** dedi.

O gün bu gün her dua ettiğimde o mübarek şehidimizi her zaman rahmetle anarım yerinde rahat uyusun. Biz 1200 yıllarında islamiyeti kabul ettik diyen sapık yazarların suratına bu şehidin anısı bir şamar gibi insin. Allah´dan korkmaz zalimler, lanet Muaviye´nin verdiği şablon tarihi belgeler ile Ehlibeyt´i karalıyorlar. Herkes bilmelidir ki; **´İslamiyet Kalu Bela´dan beri vardır´.**

Birde şu yol yezidleri yok mu? Hz. Muhammed´i ve Hz. Ehlibeyt´i lanetullah Muaviye´nin şablonu ile bize tanıtmaya çalışıyorlar, işte öylelerine ebediyen lanetler olsun. Hazret´i Muhammed´e, Hz. Aliyel Mürtaz´ya, İmam Hasan ve İmam Hüseyin´e iftira atıp Yezid, Muaviye gözü ile onlara bakıp yargılayanlara ebedi lanetler olsun. İki cihanda yüzleri kara mekanları ebedi cehennem olsun.

Allah´tan korkmadan Hz. Muhammed´i olsun, Hz. Ali´yi olsun, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin´i olsun arap lanetullah emevi şeyhleri gibi gösterenlere de ve göstermeye çalışanlarada ebedi lanetler olsun. Ehlibeyt´ide lanetullah muaviyenin karaladığı gibi karalayarak Ali 20 defa evlendi, Muhammed 30 defe evlendi diyenlerede ebedi lanetler olsun. Hz. Ehlibeyt´e gölge düşürüp onların sırtından para kazananlara da Allah´ın rahmeti erişmesin ve iki cihanda yüzleri kara olsun. Ehlibeyt´in şefaatından ebedi mahrum kalsınlar inşallah (Allah Allah).

Allah´ın üzerine yemin ederim ki Hz. Muhammed Haticetül Kübra´dan başkası ile evlenmedi. Yine Allah´ın üzerine yemin ederim ki Hz. Velayet mülkünün sahibi Şah-ı Merdan Fatıma Ana´mızdan başkası ile evlenmedi. Hz. İmam Hüseyin Şehriban-u Anneden başkası ile evlenmedi. Sadece İmam Hasan´ın karısı yabancılardan ebu süryanilerden olduğu için İmam Hasan´ı zehirledi. Ehlibeyt soyunda tek nikah vardır çift nikah yoktur. İmam Hasan´da tek evliydi. Ne ayşe Muhammed´in karısıydı ne de mina Şah-ı Merdan´ın ikinci eşiydi. Bunlar muaviyenin uydurduğu yalanlardan başka birşey değildir. Yok Ali´nin 30 çocuğu varmış, yok Muhammed´in 16 karısı varmış, bunların tümü yalan. İşte onun için yukarda Allah adına sizlere and verdim.
Bir panelde bir müftü bana sormuştu: “Ali Sefa kaç tane din var, kaç tane Allah vardır” diye.
Bende bu soruya şöyle cevap vermiştim: **“Bir din, iki Allah vardır”** deyince adam hopladı, bu da nasıl oluyor dedi.
Dedim önce cevaplıyayım sonra itiraz et: **“Bir din vardır oda Cenabı Hz. Allah´ın bütün alemlere dosdoğru gösterdiği Tanrı´ya teslimiyet yoludur.**
Ali İmran suresinin 19. ayetinde ´indallah-ul islamı´ Allah´ın indinde bir din vardır oda islamiyettir, islam dinidir, yani Tanrı´ya teslimiyettir. Yüce Tanrı´ya kayıtsız şartsız teslim olanların dinidir. Bu dinde haram, zina, kov, kıybet, kin, kibir, yalan dolan, riya iftira, nefis, şehvet, edevet, bölücülük kavga yoktur. Bütün Peygamber´lere Tanrı bu dini tebliğ ettirdi, onun için din bir tanedir. Cenabı Tanrı´ya gelince bunun bir tanesi mazlumun, masumun, yetimin, yoksulun, iyinin, dürüstün, barıştan, kardeşlikten, dostluktan, güzellikten yana olan, İslam yolunu, Kur´an-ı, 124 bin Peygamber´i gönderen, dört Hakk kitap, 90 bin kelam, 102 suhuf indiren, 18 bin alemleri yaratan bizim Allah´ımızdır. Bu bizim dediğimiz birinci Allah´tır. İslamın ve bütün evrenin gerçek Allah´dır.
Bu bizim Allah´ımız rüşveti sevmez, rüşvetciyi, rüşvet vermeyi sevmez, yalancıyı, dolandırıcıyı, üç kağıtcıyı asla sevmez . Hele hele kanlı zalimleri, katilleri, insan canınana hak yere kıyan yobaz cehennem köpeklerini hiç mi hiç sev- mez. Yalanı dolana katarak kurumların başına geçerek, mazlum insanları soyup soğana çeviren, insanların inancını duygularını iyi niyetlerini dini duygularını çıkar ve menfatı için sömürerek o insanların alın terlerini soyup cebine dolduran zalimleri daima lanetleyendir. Aynı zamanda gerçekleri bilipte halka anlatmayan veya kendisini kör taassuba kaptırıp kendi çalıp kendi oynayan dede, hoca, müftü, imam, keşiş gibi din adamlarını ve bu suçları işleyen veya işlenen suçlulara göz yumarak yahu bunlar taktiri ilahidir damgasını vuran sahtekarların vay haline.
Adam bunlar vaktiyle Allah´ın alınlarına böyle yazmış oldukları kişlerdir, bunlar elinde olmadan suç işleyen kişiler hiç suçları yok çünkü vaktiyle Allah alınlarına böyle yazmıştı diye zalimlerin suçunu Allah´ın üzerine yıkmaya çalışanlar varya onlar hapı yuttu. Bilmiş olsunlar bizim bu Allah´ımız böyle kişilere bir numara düşmandır. Hele birde Gadir Hum´da bizlere bıraktığı o iki kutsal emanete sırt çevirmişsen yandın, alim Allah onun elinden çekeceğin var. Birde HAŞA yobazların ürettigi hayel ürünü bir mevla vardır. Hısızları, yolsuzları, ipsizleri, tefecileri, zinakarları, tüyü bitmemiş yetimleri soyanları, kanlarını emerek melametin her türlüsünü mübah gören, mübah sayanları, hele hele rüşvet vermeyi, rüşvet almayı çok çok seven, ne suç işlersen işle, ister katil ol, ister hırsız ol, ister yollu ol, ister yolsuz ol yeter ki namaz kıl, ramazanı tut, hacca git, zekat ver, bütün günahların üstüne sünger çeken, bir hayal örünü ikinci bir Allah

daha var. Yalnız peşinen söyleyeyim bu hayel ürünü Allah´ınan bizim yakından uzaktan hiç bir alakamız yok. Dedik ya gerçek Allah´ın sapıklarla hesaplaşmaktan başka ne işi olabilir. Yobaz, faşist, gerici, guruh yaptıkları zulüm, işkence, katliyam ve yolsuzlara iyi bir kılıf uydurmuşlar. Yak yık, öldür yeter ki birde beş vakit namaz kıl, 30 gün oruç tut, hacca gidip yüzbinlerce hayvanları katledip toprağa göm, 80 huri, 90 gılman, 100 melekler rüşvet olarak veren cenneti parsel parsel dağıtan, rüşvet dağıtmayı, rüşvet ile dostluk kurmayı, binlerce günah işlesende bir defa hacca gidince günahların üzerine sünger çeken nasıl olsa böyle bir asılsız sizin hayal ürünü olarak yarattığınız Allah´ınız var . İbadet edersen karı, kızı, yobaz gericilere peşkeş çeken, namaz kılmazsan topuzla kafaları ezen, hayal ürünü ikinci Allah´da budur. Ama ikinci hayal ürünü Allah´ın ne adını ne de sanını ben ne dört Hakk kitapta ne de islam dininde böyle birini duyup işitmedim, görmedim.
Bu sözüm Muhammed için de geçerlidir, bizim Muhammed´imiz mazlum, masum bir nur tabakası, nefsine düşkün olmayan bir lokmayı bin canla bölüşen eline, beline, diline sahip çıkan, alemlere rahmet gönderilen Ehlibeyt´in baş tacı bizim göz nurumuz, Tanrı´nın bize gönderdiği ahır zaman Peygamber´i Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimiz var. Birde sizin hayal ürünü yarattığınız arap şeyhi, hovarda evlatlığının karısını bile alan, 40 cariye, bol bol cennet parseli dağıtan, muaviye şablonuna uyan bir Muhammed var.
İkinci Muhammed ile yakından uzaktan bizim bir kan bağımız yok" deyince önüne bakarak çekip gitti.

Güzel canlar sözü tatlıya bağlayalım; **´Her nesne bir şeydir, ama cahil hiç bir şeydir´** diyen Hazret´i Şah-ı Merdan´ın bu sözü bizim için ibret verici en büyük sözdür, cahille tartışmak yarar yerine zarar getirir.

HZ. İMAM HÜSEYİN VE MERYEM ANNE

Bir gün rüyam da derneğin üyelerini toparladım ve Hz. İmam Hüseyin´e götürüyordum. Büyük bir çayırlık, çimenlik düz ovanın ortasında kıpkızıl bir yolun üzerinde yürüyoruz. Yolun başında Hz. İmam Hüseyin nurlu cemali ile bizi bekliyor. Yolun genişliği tahminen iki metre ama boyu uzun. Bu kızıl yolun dışına çıkmayın diye üyelerimizi uyarıyoruz. Biz tam yolda giderken camdan bir tabut içinde yolun üzerinde Meryem Anne bizi bekliyor. Tabut yolun üzerinde parelel olarak yattığı için yolu kapamış, tabutun kenarından dolaşsak o zaman yoldan çıkmış oluyoruz. Tabutun içinden doğru Meryem Anne bana gülümsüyor.
Ben Meryem Anne´ye: **"Sen Hazret´i Meryem Anne değil misin? Niçin bizim yolumuzun üzerine yattın, yolumuzu kapattın?"** diyorum.
Bana diyor ki: **"Evladım Ali Sefa, sen İmam Hüseyin´in yolunu sürüyorsun ve bu insanları Ehlibeyt yoluna götürüyorsun. Sizler benim tabutumun üzerinden atlayarak geçin ki ayaklarınızın tozu yüzüme dökülsün de bende Hz. İmam Hüseyin´den ve Hz. Ehlibeyt´ten şefaat bulayım".**
Yere kapanıyorum Meryem Anne´ye niyaz ediyorum ve: **"Anne sende yüce bir evliyasın, senin evladın İsa Ruhullah´da en yüce Peygamber, bu şefaat size yetmiyor mu?"** diyorum.
Meryem Anne: **"Evladım Ali Sefa bak çayırın üzerinde İmam Hüseyin´e yakın üç tane tabut daha var sen önce onları aç kapat sonra da bana gel"** diyor.
Meryem Anne´nin sözü üzerine gidiyorum, birinci tabutu açtım alkanlar içinde Hz. İsa Ruhullah yatıyor. Gözlerini açtı ve bana güldü.

Meryem Anne: **“Tabutun kapağını kapat”** dedi ve kapağı kapattım.
Meryem Anne: **“Tekrar aç”** dedi, açtım baktım Hz. İmam-ı Hüseyin aynı tabutun için de yatıyor. İkinci tabutu açtım evliyalar Şah-ı İmam-ı Ali yatıyor, kapağı kapadım tekrar açtım yine İmam Hüseyin yatıyor. İmam Hüseyin hem karşımızda bizi bekliyor hem de tabutun içinde yatıyor. Üçüncü tabutu açtım Hz. Hacı Bektaş-ı Veliyullah yatıyor. O´da bana Hz. Ali gibi gülerek yüzüme bakıyor. Tekrar kapağı kapatıp yeniden açıyorum ki yine İmam Hüseyin yatıyor.
Tekrar Meryem Anne´nin yanına geliyorum ve soruyorum: **“Bu gördüklerim ne demek oluyor, ne anlama geliyor?”**
Meryem Anne: **“Evladım ister İsa´nın yoluna git, ister Şah-ı Merdan´ın yoluna git, ister Hacı Bektaş-ı Veli´nin yolunu sür hepsi İmam Hüseyin´e bağlı, hepsi de İmam Hüseyin´in yolundalar. Hz. Hüseyin´in yolu zaten Cenabı Hakk´ın yoludur ve bu yol Hz. Ehlibeyt´in kapısında birleşiyor. Hz. Hüseyin Allah´ın indin de en yüce ve en ulu şehittir, bütün şehitlerin serdarıdır. Bu güzel yolun en ulu kurbanı Hz. İmam Hüseyin dir. Cenabı Allah´ın en yüce değer verdiği şehitler serdarıdır. Onun için sizin yolunuza yattım ki ayak tozlarınız yüzlerime dökülsün de bende Hz. Hüseyin´den şefaat bulayım”** dedi.
Meryem Anne´nin ellerini ayaklarını öptüm: **“Kalk beraberce Hz. İmam Hüseyin´e gidelim”** dedim ve beraberce Hz. İmam Hüseyin ile kuçaklaştık.
Benim evimin her köşesinde ki Ehlibeyt´in resimlerinin yanın da Hz. Meryem Anne ile Hz. İsa Ruhullah´ın resimleri de vardır.
Allah hepimizi de Ehlibeyt´in şefaatinden mahrum etmesin. (Allah Allah)

Kalk Gel Neredesin Şah-ı Merdanım

Hayber'in kapısını kendine kalkan edenim
Üç günlük yolu kuşlukta alıp, yardıma gelenim
Her yan da zülüm her yan da acı var
Kalk gel neredesin Şah-ı Merdanım.

Doğru konuşanların yolları kesilir oldu,
Ehlibeyt'in yanan ocağına yobazlar doldu
Her yan da gözyaşı, her yanda hüzün
Kalk gel neredesin Şah-ı Merdanım.

Düldül ile Hayber'e tek başına girdin
Zülfikar ile düşmana aman vermedin
İslam'ın yolunu açan, Ehlibeyt'in atası
Her yanda bölündük, her yan da yandık
Kalk gel neredesin Şah-ı Merdanım.

Umutlar soluyor, gençler elden gidiyor
Yol yezidleri arttı her yan doluyor
Çırpınan yürekler bir bir susturuluyor
Her yan Sivas, Maraş, her yan Çorum
Kalk gel neredesin Şah-ı Merdanım.

Evvel Ali sonra da Veli olarak geldin
Gönlümüze ümidi, yolumuza ışığı serdin
Şimdi masumlar, mazlumlar darda

Her yan ızdırap, her yan karanlık
Kalk gel neredesin Şah-ı Merdanım.

İnsanlar yoldan çıktı, yollar kapandı
Soysuzlar fetvalar verip, idamlar çoğaldı
Ehlibeyt tükenmekte Hüseyin'im ağlar

Cehennem bu dünya, ahiretse mechul
Her yan susuzlukta, her yan Kerbela
Kalk gel neredesin Şah-ı Merdanım.
Leyla Özdemir (Buğlem) 03.08.2017

Yeşerecek Elbette

Ekilen umutlar yeşerdiğinde
Haklı hakkını alacak elbette
Sabır ile yola girildiğinde
Sabrın da bir sonu olacak, elbette

Söyle ey dost tek sen misin yıkılan,
Yıkılıp ta enkaz altında çırpınan,
Her yanda karanlık acı ve zülüm
Bu düzene de dur diyen olacak, elbette

Çırpınan yürekler kükredikçe,
Boyunlar zulüme eğilmedikçe,
Haksızlığın karşısında cephe kuruldukça,
Huzurlu günler gelecek, elbette

Sanma ki özgürlük son buluyor,
Her yanları öfke şiddet sarıyor,
Kötünün gazabı hiç bitmiyor,
Sanma bitmez oda bitecek, elbette

Tarihler sana ne çok örnek vermiş,
Firavun tayfası ile suda boğulmuş,
İbrahim ateşte iken, gül bahçesindeymiş
Yolun sahipleri dur diyecek, elbette

Asrın içinde ezilen ezilene
Hep birileri baş kaldırmış bu düzene
Kesilen ağaçların her daim fidanı,
Betonlar arasından yeşermiş, elbette

Bize umutsuz olmak mıdır yakışan,
Sağda solda aba altında saklanmak mı
Hepimiz elele vererek hep birlikte
Ektiğimizi biçeceğiz, elbette

Adımız Buğlem, Fatma, Ahmet, ya da Ali,
Her birimiz Hakk´ın bir cevheri,
Susturulamaz gönlümüzün sesi,
Kesilemez mücadelemizin kökü, gövdesi
Umut dedigin ummadığın anda yeşerecek, elbette
Leyla Özdemir (Buğlem) 07.06.2017

SON SÖZ

Sevgili canlar güzel dostlar karınca kararınca buraya kadar Hz.Ehlibeyt´in yıllardır topluma anlatılmayan bazı hasır altı olan haklarını kanımca, dilimin döndüğü kadar anlatmaya çalıştım, inşallah sizlere ufakta olsa bir ışık tuttuğuma inanıyorum.
Hz. Şah-ı Merdan İmam Ali´nin çok güzel bir sözü vardır; **"Ne kadar büyük alim olursanız olun, karşınızdaki insanların ancak anlaya bileceği kadar anlatabilirsiniz".**
Cenabı Hakk sizlerle birlikte olsun. Hakk, Muhammed, Ali iyi ve doğru insanlara hizmet etmek için, bizlere bu şerefli görevi verdiğinden dolayı onlara ne kadar selat, selam ve şükranlarımı sunsam azdır.
Ayrıca Derneğimizin kuruluşundan bu yana yolumuza desteklerini ve hizmetlerini esirge- meyen, gönlünde Ehlibeyt sevgisiyle yıllarca bu yola fedakarlık eden tüm mümin ve müslüm calarımıza sonsuz teşekkürlerimi ve aşkı niyazlarımı sunarım.

Tüm gelecek güzel yarınlar sizlerin olsun, Hz. Allah tüm insanlığı korusun. Hakk, Muhammed, Ali´ye, Hz. Ehlibeyt´e emanet olun. Dostca selamlar, Horçakalın.

Güvenç Abdal Ocağından
Hz. Ehlibeyt dostlarından
Yazar ve Araştırmacı
Ali Sefa Dede

Yazarımızın Kitapları:

1 - Kanlı Kerbela Yollarında Ehlibeyt Kervanı
2 - Hz. Ehlibeyt Divanı ve Alevilik
3 - Felaketler Öncesi Allah ve Ehlibeyt Yoluna Son Çağrı
4 - Ehlibeyt Yolunda Deyişlerimiz
5 - Alevilikte İbadetlerimiz
6 - Hz. Ehlibeyt´in Var Oluşu – Hadis ve Rivayetler
7 - Kudret Nurumuz Hz. İmam Ali ve Faziletleri
8 - Hz. Muhammed (s.a.v.) – Hz. Fatıma-tı Zehra – Hz. Hasan-ı Mücdeba
9 - Fazilet -Denizlerinden Bir Damla Rahmet Nurumuz Hz. İmam Hüseyin ve Kanlı Kerbela
10 - Kerametler – Faziletler - Düşündüren Hikayeler